Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

No. 1. | Söndag den 7de Januar. | 1883.

Julelojer paa Skaffogaard.

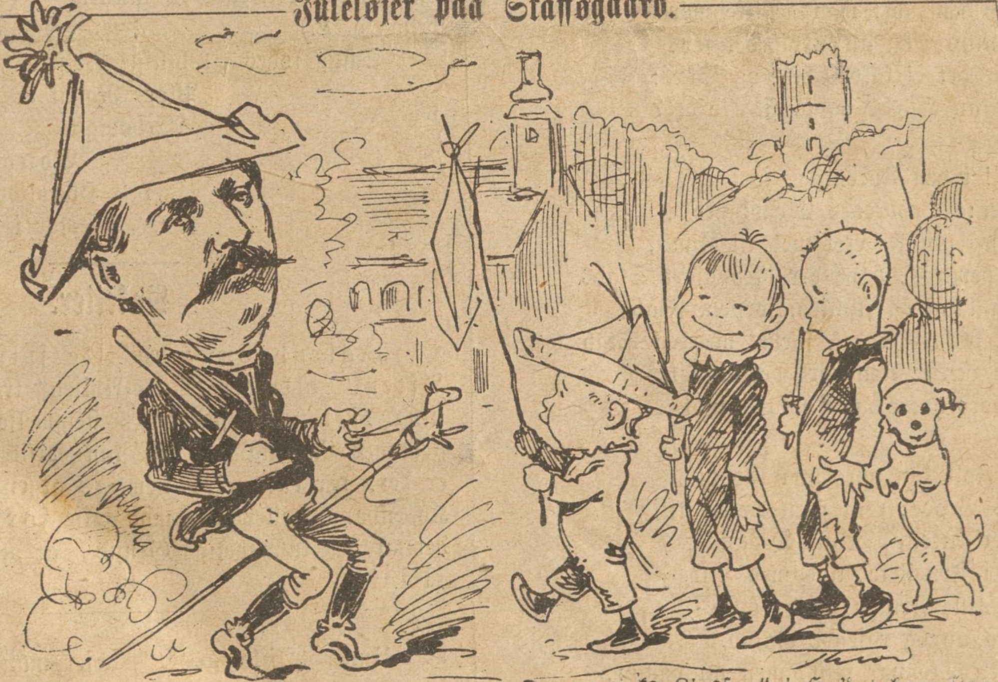

Da Estrup var hjemme paa Gaarden i Jul,
Han legede „rart“ med . . . i Skjul.
Men aabent han legede lystig Soldat
Med mangen en ung og letsindig Krabat.

Sin „Dannemarks Livssag“ i Ho'det ham staar,
Endskønt, det med „Livssagen“ kummerligt gaar,
Vort Forsvar er Vind, og vi staar kun som Gæk,
Med hele den „Rustning“, og faar dog vort Knæk.

Gamle Syls Nytaarsobservationer.

Mel.: Af „Lumpasivagabundus".

Treogfirs begynder saamæn godt,
Man, om al Slags Jammer hører blot
For Eksempel, truer Sorg og Savn
Sælgekonerne i København,
Staderne paa Gaderne, de maa
Kun i nogle Aftentimer staa;
Og paa samme Tid maa Varen ej
Raabes ud, paa Gade, eller Vej.

Alle Skarnbøtter i vor Stad
Skal nu stilles nøje op paa Rad,
Hver en Morgenstund i Gaard og Port,
Saadan, som man aldrig før har gjort.
Hver en Bøtte dækkes skal med Laag,
— Hvor den Magistrat er Pokkers klog —
Men pas paa: hver Port og Gadedør,
Til en Møddingplads man snarlig gør.

Rigtignok har Hundene mig bidt,
Naar jeg gik paa Gaderne saa tidt.
Men jeg synes dog, det er en Skam,
At man rent udrydde vil det Kram.
Parre dem, det maa de ikke mér
Aabenlyst, saa alle Folk det sér,
Kunde det ej kaldes Ret og Skæl:
Naar nu Hunde ogsaa fik Bordel?

Tænk! i den Forening, som De véd,
Hedder: „Brødrenes Elendighed",
Har jeg nylig været med til Knas,
Gud bevares, hvor der blev gjort Stads
Af en lang og slunken, fornem Flab,
Som, blandt Andet, slæbte med en Stab
Af de værste Krybdyr, deriblandt,
To Forbrydere man ogsaa fandt.

Fine Folk kan gøre hvad de vil,
Deres Brøde, rent man dækker til,
Der er Attrup, denne Organist,
Som i Fruekirke, nys med List,
Førte lille Frøken Tvede op
Til en ny og rasende Galop.
Han en Tid var rejst, men nu paany,
Spiller han i Kirken nok saa fry.

Lægen Fenger, nys i Thisted By,
Hitted' paa en Kur, aldeles ny.
Tænk! et Pigebarn, paa seksten Aar,
Med sit svage Hjerte til ham gaar,
Han, med Amors Pil, sondere vil,
Men, saa kommer Pigens Fader til,
Foged, Præst og Amtmand bliver kaldt, —
Bare han nu faar sin „Kur" betalt!

Nej! det nye Aar ej lover stort,
Slemme Pommerter, det alt har gjort,
Og nu tror ej mér den gamle Syl,
At det Hele er Kometens Skyld.
Nej! vi har en gal Regering her,
Estrup han fornemlig Skylden bær,
Han sku' ha'e en Bitter, voldsomt stærk,
Den sku' proppes lige i hans Kværk!

Uhørt her paa Pladsen!!!

Flere hundrede Skrædersvende kan faa Værkstedsplads paa mit velrenomerede 1ste Klasses Dampskrædderetablissement, der i Aar er bleven udvidet og monteret efter alle Nutidens Fordringer. Til Pladserne hører fri Adgang til den store Damppressemaskine, hvori der ikke fyres, ligesom de ogsaa give fri Adgang til at høre mine bekendte, populære Foredrag.

Der kan ligeledes faas Kursus i den nyere Dampning (med kolde Jern) mod et lille Honorar, der om ønskes, kan erlægges in natura — (Vat, Shirting Sybehør o. L.)

Smug købes til billige Priser.

Place Royal 8.

Ærbødigst

Bonde Olsen
kgl. Hoftolduniformreparatør,
Professor i Dampskræderi.

Raketter.

„København maa ikke spise efter Kl. 12 Aften!" udbryder „Dags-Avisen" trøstesløst, i Anledning af den foreslaaede Bestemmelse om Beværtningsstedernes Lukning. — Vi kan forsikre „D.-A.", at der er det, der er værre, nemlig, at en meget stor Del af København heller ikke maa spise før Kl. 12 Aften, og det af den uhyggelige Grund, at der ikke er Noget at spise!

Under „Afskedigelser" læser man, at Sognepræsten for Lumby Menigheder er afskediget i Naade og med Pension. — Det maa vist være en Fejltagelse, for „Lumbys Menigheder" samles hver Aften i Sognekirken „National", hvor de med tilbørlig Andagt lytte til „Dagens Tekst", forklaret af deres gemytlige Sjælesørger, Georg Lumby.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Robert gik op og ned ad Kajen, og vedblev at holde Øje med Porten. Hans Aand havde nu atter fundet en eneste Tanke, der udelukkende sysselsatte den, og skænkede hans Villie ny Kraft. Uden al Tvivl var Gabriele udsat for den mest overhængende Fare. Det var neppe til at vente, at hun skulde nægte, at hun var et Medlem af Familjen Marigny, og selv om hun var forsigtig nok til at lægge Dølgsmaal paa sit rette Navn, vilde Jaquard jo kunne optræde som Vidne imod hende. Hun var bleven grebet i det Øjeblik, da hun stod i Begreb med at begaa den Forbrydelse, at forlade Byen med et falsk Pas; — den Omstændighed, at Vikomten havde taget Flugten, kunde kun tjene til at bestyrke de Grunde, der gjorde hende mistænkelig. — „Hvorfor ere I bange, — hvorfor flygte I bort, dersom Eders Samvittighed virkelig er god?“ — det var det Spørgsmaal, — det var den Forbrydelse, som man ved enhver Lejlighed kastede Aristokraterne i Næsen, — en bitter, i højeste Grad uretfærdig Bebrejdelse; thi den Aristokrat, som enten ikke skjulte sig eller tog Flugten, maatte jo nære Frygt for, at hans blotte Navn allerede i og for sig skulde være tilstrækkelig til at gjøre ham mistænkelig. — I de sidste Aar var der unægtelig blevet vendt op og ned paa Samfundsforholdene i Frankrig. Endnu for seks Aar siden var Folk stolte af at bære et gammelt adeligt Navn; — nu vilde de, der med Føje kunde være stolte i saa Henseende, med Glæde have udslettet ethvert Minde om Fortiden! —

Gabriele var altsaa udsat for en overhængende Fare. Men hun var tillige uskyldig, det vidste, — eller rettere: det følte Robert, og han havde fattet den faste Beslutning, at han vilde frelse hende, dersom dette blot endnu var muligt. Han vilde selv optræde som Vidne for hende, — han vilde kalde alle dem, der kendte Noget til det rolige Liv, som han havde ført i Bretagne, til Paris, for at de kunde aflægge Vidnesbyrd om hendes gode Hjerte og hendes Velgørenhed. I den Henseende stolede han paa, hvad Madame Marcilliers havde sagt til ham i Rennes; hun vilde ikke med saa megen Omhu have taget sig af Gabriele, dersom hun ikke havde været overbevist om, at Marignys Datter var uskyldig i enhver Henseende, altsaa ogsaa hvad Politiken angik. Han følte sig greben af en vis ungdommelig Trods, der tilskyndede ham til at optage Kampen med disse Mænd, som i Bevidstheden om deres Almagt afsagde deres Domme, næsten uden at have undersøgt Sagerne. Ja, han vilde bestaa en Kamp med disse Mænd; han vilde fravriste dem dette Offer, ligesom han allerede havde fravristet dem sin Fader!

Hvad denne Sag angik, kunde Angelique ikke hjælpe ham; det sagde han sig selv. Skønt han ikke var synderlig routineret i Elskovsintriger, var han dog heller ikke enfoldig. Han vidste, at Angelique betragtede ham med Kærlighedens eller Lidenskabens Øje, og at hun vilde se en Medlerbejske i Gabriele de Marigny, saasnart som han gjorde sig Umage for at frelse den aristokratiske unge Dames Liv. Men hvem skulde da staa ham bi? — St. Just? — Han var efter al Sandsynlighed allerede paa Vejen til Armeen! Nej, Robert vilde uden al Tvivl komme til at staa alene. Men selv om dette skulde blive Tilfældet, vilde han optage Kampen. Hvad kan en ung Mand ikke vove, naar hans Hjerte er ædelt og naar han troer paa Retfærdigheden?

— — — — — — — — — — — —

Det varede temmelig længe, inden Vognen atter kom tilsyne. Endelig rullede den forbi Robert, der stod ganske rolig paa Kajen og kun kastede et flygtigt og tilsyneladende ligegyldigt Blik paa de to Kvinder, der var endnu mere blege og alvorlige, end tidligere. Han saa paa, hvorledes Vognen tog Vejen henimod Pont-neuf, og nu gættede han, at man vilde føre de to Kvinder til Fængslet Luxembourg.

Han fulgte langsomt efter Køretøjet, og saa, at han ikke havde taget Fejl. Den store Port paa Slottet, der jo nu blev benyttet som Fængsel, aabnede sig for Gabriele de Marigny og Madame Brown og lukkede sig straks igen efter dem; de var arresterede som Personer, der var farlige for Republikken. I nogen Tid gik Robert frem og tilbage i Nærheden af Fængslet; derpaa tog han Mod til sig, og forlangte at faa Portneren i Luxembourg i Tale, — den samme Mand, som han allerede den foregaaende Dag, og endnu samme Morgen, havde anmodet om Oplysninger angaaende Faderen. Monsieur Guiard kom tilsyne; — det var en af de barskeste, om end ikke den allerbarskeste af de Fangevogtere, som den Gang fandtes i Paris.

Robert ilede ham imøde, takkede ham ret hjertelig for den Venlighed, med hvilken han havde behandlet hans Fader, og sagde til ham, at han havde faaet det Hverv, at bringe ham den gamle Mands venskabeligste Hilsen.

Guiard syntes at blive lidt forbavset over alt dette; — efter al Sandsynlighed kunde han ikke huske, at han havde behandlet den gamle Duval saa overvættes venligt og som en Følge deraf var han heller ikke i Stand til at fatte denne Taknemmelighed. Dog modtog ham med en meget fornøjet Mine det Guldstykke, som Robert trykkede i Haanden paa ham; Guldet hørte paa den Tid til Sjældenhederne i Paris.

„Glædeligt Nytaar!"

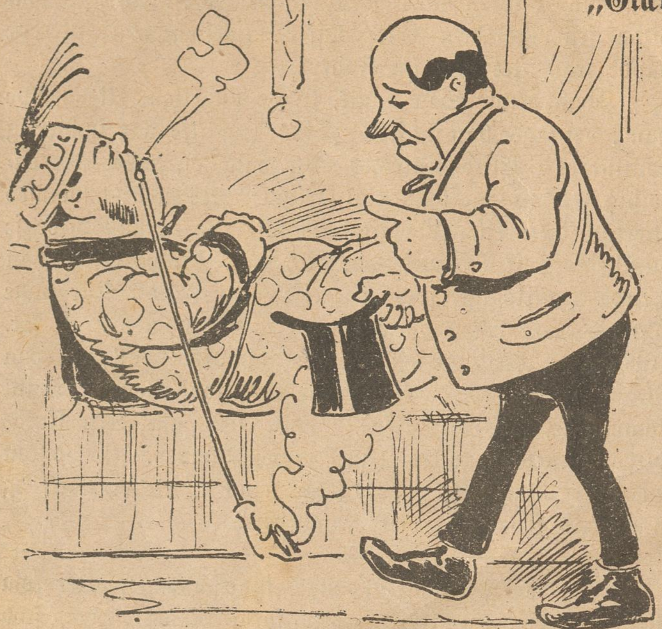

I.

Værtshusholder Hansen: Goddag Hr. Grosserer, og et glædeligt Nytaar! Jeg kommer ellers angaaende Huslejen, som jeg haaber, De slaar lidt af, nu da jeg skal betale saa høj Brændevinsskat?

II.

Grosserer Plagerup: Nej, véd De hvad, min gode Hansen? Kan De betale 200 Kr. i Brændevinsskat, saa kan De sgu osse betale 200 Kr. mere for Kælderen, og det skal De gi'e herefter. Men nu skal jeg ha'e mig en Lur. Farvel, Hansen! Og glædeligt Nytaar!

Til Politivedtægten.

Gæsten: Men, hvorledes? Er De her endnu, Lise? Jeg mente, at det var forbi med den „kvindelige Betjening," — og hvad betyder den Tromme? Lise: Jo, Hr. Fuldmægtig, vi maa nok være her, men for at saadanne undseelige Herrer, som Crone, Talbitzer og Hjorth etc. ikke skal faa Hjertekvababbelse af at se paa os, saa er det befalet, at vi skal slaa en lille bommelom paa Trommen, for at de kan tage Øjnene til dem i Tide!

Omfindtlighed.

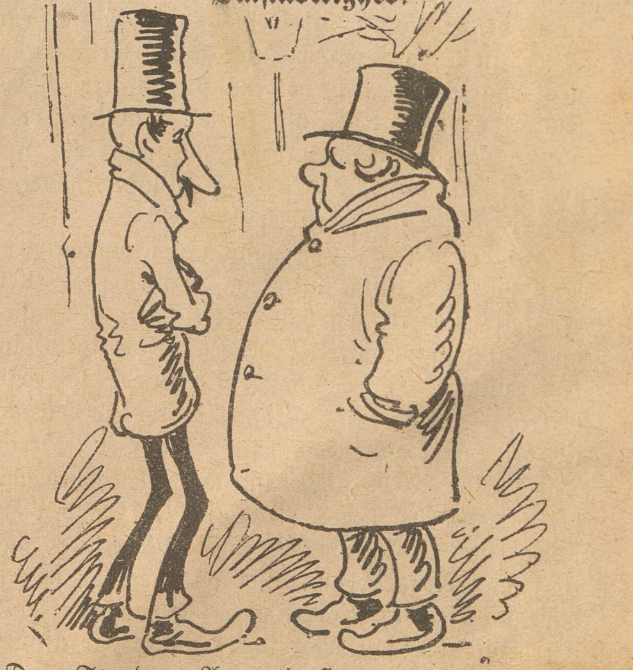

Den Tynde: Aa, go'e Herre! Und mig et Par Øre til Nattelogis. Det er saa koldt! Den Tykke: Nej, Gu' gør jeg ej! — Det er nogle rare Borgerrepræsentanter vi har! Nu har de lavet saa mange Vedtægter, og sin Hund maa man ikke en Gang lade gaa paa Gaden, men det var bedre, om de befalede, at alle daarlig klædte Personer ikke maatte vise sig offenligt. Hu, ha! Ordenlige Folk kommer jo til at fryse, bare ved at se paa dem!

En Salonpassiar.

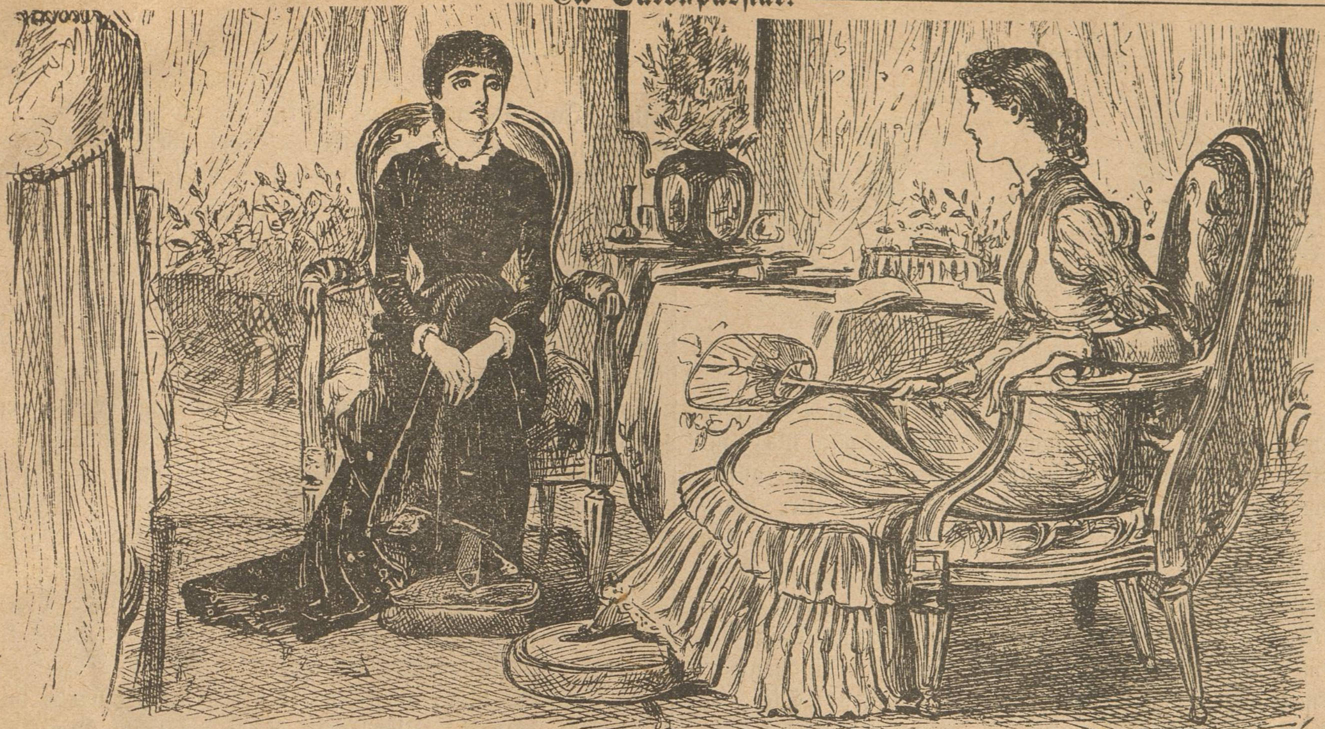

1ste Dame: Finder Du ikke, Thyra, at det er uforskammet, som denne Højrevælgerforening har ladet Børnene ude fra Nørrebro, synge ved Juletræet, nemlig: „Lad Velstands Datter pynte sig med Fjer og gyldne Smykker, og paa et Bal „udmynte“ sig med sit Talent og Nykker,“ — jeg finder det er slet, at lønne os Damer, som giver til Juletræet, med at skælde os Huden fuld, ikke sandt? 2den Dame: Du kan være vis paa, Dagmar! hverken denne Humbugs-Forening eller Sangens Forfatter mener et eneste Ord med, hvad der er skreven, som f. Eks.: „Det bedre er, end læspe Fransk og klimpre efter Noder“ — vi Damer bliver jo stadig opfordret til at pynte os, for at gøre Erobringer, og vi bliver til Fortvivlelse proppet med Fransk Klaverspil, som netop anses for allerfinest. 1ste Dame: Det er altsaa lutter Falskhed og Gøgleri, som man der har budt fattige Folks Børn!

En „Ulykke“ afværget.

Faderen: Sikken en dejlig ny Klaverstol, det var en smuk Foræring til mig! — jeg vil dog prøve — — Barnet (afbryder): Fa'er, Fa'er! for Guds Skyld! Du sætter Dig paa alle mine smukke Blomster!

Aandsnærværelse.

Fruen: Men Stine! hvad er det dog for en Spadserestok, der staar inde i Dit Kammer? og saa lugter der saa voldsomt af Tobak, og det om Morgenen, Du har da vel ikke havt et Mandfolk hos Dig i Nat? Pigen: Aldeles ikke! men da baade Fruen og Herren er slemme til at snuse i mit Kammer, saa har jeg fundet paa at ryge med Tobak, for at skræmme Fruen bort, og Stokken er for Herrens Ryg, hvis han bliver for nærgaaende.

Kaffesladder.

Md. Stork: Aa, hvor det var kønt af Dem, søde Madam Skade, at De kom og ønskede mig glædeligt Nytaar og Helsen og Sundhed, som jeg ogsaa ønsker Dem iligemaade, for Herregud, man véd jo ikke, hvorlænge man gaar her og tosser omkring, og man kan saamæn komme til at ligge med Næsen i Vejret, længe førend man véd af det, som man kunde se med Gambetta, der nok ikke havde tænkt sig, at Bismarck og Vilhelm skulde tage sig et ordentlig Grin, fordi de nu er af med ham, som var dem en slem Ligtorn i Øjet, og de sorte Præsteslyngler er vist ogsaa glade over hans Død, skønt de ikke tjener Noget ved at holde Ligtalen, som hans Venner nok selv vil besørge, hvad der kan være meget rigtigt, for saa bliver Folk da ikke i den Grad proppet med Løgn, som de ellers bliver ved fine Begravelser, men lad os nu lade det sørgelige fare, for det kommer saamæn altid tidsnok, hvad Politiet ikke gør, undtagen til Socialistmøderne, og derfor er Folk jo ligefrem nødte til at drukne i Peblingesøen, for hvem kan være tjent med at ligge og skrige Halsen af sig, mens Politiet render rundt for at finde Nøglen til Redningsbaaden, og naar de saa finder den liggendes i en eller anden Beverding, saa er der hverken Aarer eller Redningsredskaber i Baaden, men hvor kan man nu ogsaa forlange, at Crone skal have sine Tanker allevegne, især naar han gaar i sine egne Spekulationer og tænker paa Ingenting, og har Hovedet fuldt af Skarnbøtter og Pærevogne og løsgaaende Hunde, ja, det kan nu ikke nytte, at De ryster paa Hovedet, min Kære, for jeg véd nok, at De ikke kan udstaa Politidirektøren fra den Gang, han lod Deres Perle slaa ihjel, det søde Dyr, som virkelig ikke var gal, men var ligesaa godt ved sine fem Sandser, som Etatsraaden, men saa meget vil jeg sige til hans Renovation, at dersom jeg var i hans Sted, saa skulde Fanden være Politidirektør i København og ikke jeg, for jeg vil rent ud bekende, at jeg forstaar mig ikke en Smule paa det! Men nu skal De, ved Gud, smage min dejlige Sukkerlade, som jeg fik af min Urtekræmmer, og en Flaske Ekstrakt af den anden, hvor jeg bare køber saadan lidt Pilleri en Gang imellem, for at han ikke skal glemme mig med en Julepresent; aa! vil De bare lugte! „Fineste Vanille“, stod der udenpaa Papiret, — Værs'go' en lille Smule „Brøvl“!

Md. Skade: Aa, tusind Tak rare Madam Stork! — Ja—a! Det er rigtignok Sukkerlade, der har vasket sig! Ja, De maa nu endelig ikke tro, at jeg mener, at den smager af Opvaskning, som forleden ude hos Krages, hvor de ogsaa rev mig i Næsen, at de havde faaet Sukkerlade og Puns og Julekager rundt omkring hvor de købte, men de skal saamæn ikke tro, at hverken min Urtekræmmer eller min Spækhøker har revet sig, og jeg er nu forresten lige glad, for man faar nok det, man skal have alligevel, og det var ikke godt, at man skulde nedlade sig til at gøre Dikkedarer for saadan en Smule, men min Søgning skal jeg dog ikke besvære dem med herefter Dags. Det kan De være stødt paa.

Md. Stork: Ja, det gør De saamæn Ret i, Madam Skade, men hvad siger De ellers om alle De Geschichter, som gaar for sig i den senere Tid? Se nu ham dennehersens Gestriktslæge ovre i Thisted, som vilde være saa fengerfærdig i at kurere paa unge Piger, Aa! det skulde bare have været mig, som han vilde kurere for Brystsyge paa den Manér! Ih, Du Frelsens! jeg siger ikke mér, men jeg troer da, at jeg havde bidt Hovedet af ham, eller ogsaa havde jeg taget Været fra ham med det samme, det er nu ganske bestemt!

Md. Skade: Ja, ligesom de gør ved Munken i Ridder Anders Bro, aa! ja det Stykke var rigtignok meget bedre end Valdemar Sejr, hvor der ogsaa vrr en Munkegavtyv, der vilde forføre Fru Secher, som var Ricmo'er, eller hvad det nu var, hun hed, som blev gift med Martinus Nielsen, som fik Karisegaard af Kongen, og blev Godsejer. Men har De hørt, at nu skal nok „Faldgruben“ opføres igen, og saa skal Fru Secher spille Virginie, De véd nok, hende, der leger Kæreste med Lantier, ham Karl Marx, som i sidste Akt bliver forfulgt af den bedragne Ægtemand, der myrer dem begge To, som de ærlig har fortjent. — Men, Jøsses! Jeg maa hjem til Skade! Han skal jo have sin Middagsmad, opvarmet Bankekød, naa, Farvel, søde Madam Stork, og Tak for den dejlige Sukkerlade og alt „Brøvlet“!

Raketter.

En Del Mormonpræster, der i Thistedegnen havde solgt Skrifter om Flerkoneriet, er attraperede og dømte af den strænge Politimester i Thisted. — Mormonpræsterne har nok ikke været saa gode Venner med Politimesteren, som — Distriktslæge Fenger!

Et „Vidundermenageri“ af fredelige Beboere findes paa Amagertorv Nr. 27, idet Stueetagen optages af en Skomager Bjørn, og 1ste Sal baade af Vekselererne Cohen og Lamm, og af Bjørn Andersen.

Gambetta,
død den 31te December 1882.

I Republikanernes Hær var hans Plads,
Blandt Øverstbefalende førte han Ordet,
Som saadan han boede i et Palads,
Og havde de fineste Rettter paa Bordet.
Det maatte vel til for at trænge ind
Imellem Marquier, Vikomter og Krøser.
Men der var han skarp, og aldrig en Vind
Fra Hoffet, som ellers saa listig løser
Den demokratiske Kappes Baand,
Fik Magt over ham, kun Et han vilde:
— Det frie Folk og en kraftig Haand
Til Styret, og ej et Minut at spilde
I Kampens Dage, men uforsagt
Fremad mod Maalet, og det med Magt!

Men saa kom i Vejen, en mægtig Despot,
En uovervindelig Verdensbehersker,
Ja Døden, med Vaabnet: den giftige Sot,
Som Kraften af Legemets Straa, borttærsker.
I Manddommens Alder, med Magt og Mod,
Med Planer, som havde for Verden Betydning,
Ved bundløse Afgrund, med Et han stod,
Og bag ham larmede Folkets Brydning. —
Stolt tog han sin Skæbne, med frejdigt Haab
Om glimrende Fremtid for Frankrigs Sønner,
Thi overstemt var Reactionens Raab,
Og latterliggjort var Præstens Bønner.
Gambetta døde, hans Tro var fast,
Han vidste, at Livet for evig brast.

Raketter.

Københavns gejstlige Konvent vil have Hovedstaden velsignet med **5** (fem!) nye Kirker! — Sandelig! Der maa herske megen Synd og Ugudelighed i Samfundets øvre og øverste Lag, siden Kirkefyrsterne ikke anser de alt bestaaende Kirker og Præster som talrige nok til at anraabe om Tilgivelse for Syndernes Mangfoldighed!

Napoleon plejede at sige: „Giv mig Folk med store Næser!" Denne hans Forkærlighed for store Næser kan have to Grunde: Enten fordi han mente, at det saa var lettere at trække om med Folk, som han vilde, eller ogsaa, fordi Folket ikke skulde opdage, at det selv gik omkring med „lange Næser" af Napoleons eget Fabrik.

Raketter.

Man læser jævnlig i Avisen, at „Penge udlaanes" i Kannikkestræde. — Det lyder just ikke opmuntrende for Laansøgere, dette „Kan—ikke"!

En Storborger plagedes heftigt af den storborgerlige Sygdom: Podagra. Da Lægen kom, spurgte denne ham: „Naa, hvorledes gaar det, Hr. Etatsraad?" — „Snavs!" svarede Patienten, „men jeg takker dog Vorherre, at han kun har givet mig to Ben!"

Erklæring.

Da der er sat en Del falske Rygter i Omløb med Hensyn til Tiden, paa hvilken Gambetta døde, finder jeg mig herved foranlediget til at erklære, at dette Dødsfald ikke er passeret i min Funktionstid, men at det er min Forgænger, Hr. 1882, til hvem Alle har at holde sig, der maatte formene, at lide noget Tab ved Gambettas Bortgang.

Ærb.
1883.

Korrespondance.

V. R. Det ene af Bidragene benyttet.

N. Naar Skræder Andersen, i Læderstræde 13, er for nærgaaende som Undersøger paa Understøttelsesforeningens Vegne, saa klag til Hovedbestyrelsen, der sikkert ikke taaler, at Foreningens Funktionærer blander sig i Ting, der ikke vedkommer dem.

D. P. At Snedker Fjantrups Pige er døv, kan jo hverken lægges ham eller hende til Last, lige saa lidt som man kan forundre sig over, at Debitorerne forlange deres Tilgodehavende. Vi kender et godt Middel til at undgaa at blive Vidne til slige ubehagelige Scener: Man skal holde sin Dør lukket.

Den stille Magt: Næste Gang.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger 42de Ark af „Faldgruben".

Murmesterens Datter og Zigøjnerhøvdingen.

Min gode Krisjan! nu vil jeg skifte,.
Med dette Nytaar er Alt forbi!
Du gi'r — for Alvor — „den gamle Kone!"
Du skal ha'e Tak! jeg vil være fri.

Hjælp Du Dig, ene med Dine Venner:
De syv Forbrydere, Du nok véd!
Jeg kan ej være bekendt at hæle
Med slig en jammerlig Red'lighed.

Her er en Regning paa Tort og Svig,
Den jeg har døjet som Din Mætres'.
Vær glad, at jeg ikke helt afslører
Din Færd, for troende Højre-Gæs.

Behold kun Skinnet, som „værdig Fader,"
— For Hykler-Rollen Du har Talent! —
Dog — at forlængst Du har brudt Dit Løfte,
Som Friheds Ven, — det er vel bekendt.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 2. | Söndag den 14de Januar. | 1883.

„Kort Afbrydelse" (Fra Helsingør).

Barbér S . . . (Straalemester ved Brandvæsnet): Aa, undskyld Mortensen! jeg maa løbe, det er blot en kort Afbrydelse, — naar Branden er slukket saa barberer jeg Dem færdig!

Ravnesang.

Hvor jeg flyver i Staden
om,
Maa jeg skjule min sorte
Kappe,
Naar til en fornem Mand
jeg kom.
Maatte jeg Næbet til mig
snappe,
Ellers jeg Intet fik at vide,
Damerne troede, jeg vilde bide.
Hemmelig, tyst jeg faar Besked,
Her en Del af hvad jeg véd.

Jeg fløj mig en Tur ved Morgengry.
Bort fra vor gamle Spidsborgerby,
Hvor Sjælefordærvere, agtet gaar
I Klynge med Estrups dumme Faar.

Jeg var bleven ked af alt det Pjat,
Om Kongekultus og Troens Skat,
Og nye Kirker, og Volde med,
Og dem at bygge paa bedste Sted.

Paa Vejen saa jeg en Fyr med Guld
Omkring sin Hue, og han var fuld,
Saa bankede han paa Bondens Dør,
Han var saa høflig, som aldrig før.

Med sødligt Smil om sin skæve Mund,
Han klappede Bonden og Bondens Hund,
Samt roste Mutter og Børn og Hjem,
Og kom tilsidst med sit Ærind' frem.

„Din Mark, Du gæveste Bondemand,
„Neppe i Tiden skaanes kan,
„Den findes dér, hvor et Fort skal staa,
„Men god Betaling Du nok skal faa.

„Nu beder jeg Dig, tag rigtig fat
„Paa Fæstningssagen, som en Besat,
„Skrig ud, at Du er en Martyr stolt,
Som aldrig paa egen Fordel holdt.

„Sig: „Alt for Fædrelandet vil,
„Med største Glæde, jeg sætte til.
„Den Jord, jeg arvede fra min Fa'r,
„Den venter netop en Skæbne rar."

„Den drikke skal vore Fjenders Blod,
„Naar vi gaar paa dem med vildeste Mod,
„Saadan Du tale, min Bonde kær,
„Og derfor er det, jeg kommer her."

Justitsraad Wilde, for ham det var,
Indvendig tænkte: jeg Bonden har.
Per Pers, af Brøndby, i Gyngen gaar,
En Agitator, i ham vi faar.

Men om Forladelse, nej!
Per gaar ikke den Vej,
Ej en Stump de faar
Af hans Jord, han er haard.
„Vil I ta'e det med Magt —
„Ja! saa være det sagt:
„I er Røverpak!
„Fuld af Løgn og Snak.
„Ødelægge vort Land,
„Dertil er I i Stand.
„Nej, herud af min Dør!
„Mine Fingre de klør,
„Hr. Justitsraad! gaa væk!"
Og — saa løb han af Skræk.

Jeg skreg op ved Gaarden, og Per Pers
Saa mig netop flyve højt tilvejrs.
Vist han kunde fatte mit „rav! rav!"
Som betød: Per Persen, Du er brav!
Alle Mand paa Benene mod Klikken,
Som igen ophidser os til Krig!
Gælder det, saa la'er de os i Stikken,
Som i Fireogtreds, med lumpen Svig.

Fra Gaden.

A.: Hvad mon der bliver gjort ved Distriktslæge Fenger?

B.: Aa, han bliver vel „udvist" til Amerika.

A.: Og hans Ven, Politimesteren?

A.: Han bliver naturligvis sendt bag efter — for at passe paa, at Fenger ikke vender tilbage!

Raket.

En herværende Maskeradegarderobe bekendtgør, at med de lejede Dragter følger Skørter gratis! — Mon nogen af de „billige" og „billigste" Kræmmere kan stikke den, og komme med Trumf igen? Under alle Omstændigheder er det sikkert første Gang, at der tilbydes Liebhavere af „Skørtevejen" saa gunstig Lejlighed.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Men dertil kom endnu, hvad der naturligvis var det Allerbedste, — at han syntes at fatte Tillid til Roberts Oprigtighed.

Hele Roberts Væsen bar saa umiskendeligt Præget af Ærlighed og Sandhed, at selv den lille List, som han anvendte for at forskaffe sig Monsieur Guiards for ham saare vigtige Bevaavenhed, — tog sig saa ganske naturlig ud, at den aldeles mistede Præget af List, og fuldstændig førte den ellers saa overordentligt mistænksomme Fangevogter bag Lyset.

For at vise sig erkendtlig imod Robert, fortalte Guiard ham nu mangfoldige Ting, der hørte til Luxembourgs Mysterier, — roste sin egen, yderst hensigtsmæssige Behandling af de Anklagede, — rev dygtig ned paa Benoit, den forhenværende Fangevogter, der havde faaet sin Afsked, fordi han havde været altfor mild imod Fangerne, og spurgte tilsidst, idet han listigt blinkede med Øjnene, om Robert maaske havde en eller anden god Ven, der for Øjeblikket befandt sig i Luxembourg. Dette Spørgsmaal besvarede den unge Mand benægtende. Det forekom ham endnu at være lidt vel tidlig at lade sig mærke med, hvilke Ønsker han nærede, og hvilken Plan han havde lagt. Foreløbig fandt han det tilstrækkeligt, at han havde faaet sit Guldstykke godt anbragt, — at Guiard havde forsikret ham om sit Venskab, — at den barske Fangevogter endog med megen Varme havde trykket hans Haand. Han afbrød derfor Samtalen paa et passende Sted, og begav sig straks hen til Rue de l'Ouest for at faa at vide, om den Lejlighed, som Madame Brown og Gabriele havde beboet, var at faa til Leje.

Der var den Gang en saadan Overflødighed af Lejligheder, at Husets Ejer ikke blev lidet glad, da han saa hurtig fik en ny Lejer, der absolut vilde have den Lejlighed, der nylig var bleven forladt, og som efter al Sandsynlighed oven i Købet var bleven betalt forud, i det Mindste for en Maaned. Robert modtog Gadedørsnøglen af Husets Ejer og sagde til denne, at han endnu samme Aften vilde flytte ind i sin nye Bolig. — Og hvad nu? — Hvad havde Robert nu at foretage sig i Paris? Hele hans Opgave bestod i at gøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at frelse Gabriele og, om muligt, tillige St.-Saveur, — for sit eget Vedkommende havde han ikke Noget at gøre. Han gik nu hen til Rue de la Lanterne, men købte dog undervejs hos en Optikus, en lille, men god Kikkert, som han havde isinde t benytte sig af ved Iværksættelsen af sine Planer. I Renaults Hus traf han den gamle Mand, der var meget alvorlig og stille, og Cecilie, som tilsyneladende var rolig og fattet. Robert vovede ikke at lede Samtalen hen paa Theodore; først da hans Kusine havde forladt Værelset, spurgte han sin Onkel, om der ikke var indløbet nogensomhelst Efterretning om, hvorledes det gik den unge Mand. Renault besvarede dette Spørgsmaal benægtende. Endnu kendte de altsaa ikke en Gang det Fængsel, i hvilket St.-Sauveur sad og ventede paa sin Dom. Robert besluttede at han vilde indhente Oplysninger i saa Henseende, det var det allerførste Skridt, man maatte foretage sig, hvis man vilde tænke paa at yde Fangen nogen Bistand. Robert besluttede ogsaa straks at sætte sig i Bevægelse for at faa fornøden Underretning i saa Heseende. Tillige meddelte han sin Onkel, at han selv havde lejet sig en Lejlighed og vist endnu samme Aften vilde flytte ind i denne, da han ikke kunde ønske at fremkalde mere Ulejlighed i Renaults Hus. Dette billigede den gamle Mand ganske. Hans Hus var, sagde han, nu bleven en Sorgens Bolig; det var ikke et passende Opholdssted for et ungt Menneske, som Robert. Det var nu ganske vist ikke det Hensyn, der havde bevæget Robert til at forlade Renaults Hus, og det gjorde ham ondt, at hans Onkel ansaa ham for ligegyldig. Men i Rue de la Lanterne kunde han ikke gøre nogen Nytte, medens han derimod i Rue de l'Ouest kunde virke til Fordel for Gabriele.

Nu gik Robert hen i Hotel de Ville for at faa at vide, hvorhen St.-Sauveur var bleven ført. Langt om længe underrettede man ham om, at denne Fange befandt sig i Abbediet, (l'Albaye St. Germain, der er blevet berygtet ved Mordet paa Fangerne i Septemberdagene 1772).

Strax kørte Robert derhen, talte med Fangevogteren, og sagde til denne, at han ikke ansaa St.-Sauveur for skyldig, og naturligvis maatte denne Anmodning understøttes med Penge. Den unge Mand bemærkede, at hans Pung begyndte at blive temmelig mager, og han gik straks ind i den nærmeste Kafé for at skrive et Brev til sin Fader, i hvilket han underrettede denne om, at han i nogen Tid, — hvorlænge, det vidste han ikke selv, — maatte blive i Paris, og bad ham om at sende Penge.

Derpaa kørte han hen til St. Just.

Han havde besluttet at udbede sig denne indflydelsesrige unge Republikaners Bistand, og indsaa, at han maatte skynde sig med at gjøre dette. Det var klart, at han i den Stilling i hvilken han befandt sig, maatte gøre Brug af alle de Midler, der stode til hans Raadighed.

(Forts.)

Vinket af.

Napoleon den „Femte“: Kom mit søde Barn! Nu er Gambetta jo død, saa ham faar Du ikke mere. Kom, lad os To gaa en lille Maaneskinstur!

Frankrig: Du kan tro Nej, Moppe! Der er vinket af!

Koldt Omslag.

— Véd De hvad, lille Frøken? Det er virkelig Synd, at De skal gaa her og blive mere forkølet i Aftenluften. De ryster jo! Kom lad mig varme Dem! — Nej, vil man se den Gamle! Han vil varme Folk! Aa, gaa væk! Troer De, jeg vil trække om med en gammel — Isbjørn?!

En Fortolkning med „Hold“ i.

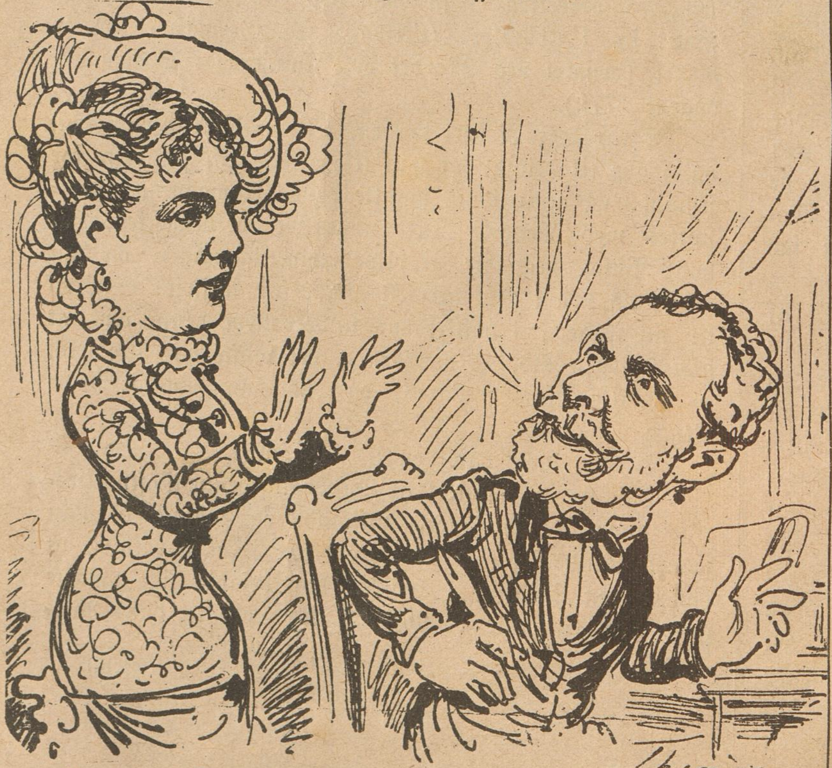

Fruen: Jeg faar altsaa ikke den nye Kjole! Oh! Uhyre! — Jeg daaner! — „hold mig!“

Manden: Men, Kære! Hvad tænker Du paa? — Man „holder“ da ikke sin Kone!

Fra Provinsen.

Pyntekonen (Til Skuespillerinden: Det var rigtignok nogle dejlige Kranse, De fik i Aftes, Frøken! Hør, de ligger dog og visner; De kunde forære mig den ene, for min Nabokone skal begraves i Morgen, og jeg vilde saa gyselig gerne give hende en Krans paa sin Kiste! — **Skuespillerinden:** Jeg troer De vil, Madam Jensen! Kransene skal jo bruges i Aften igen!

Den nye Ludvig Aagaard eller Gaaseslagteren i O . . . . .

Manden er en Original. Til Nytaar fandt han paa at lade sig fotografere, staaende foran sin Butik, mellem en broget Blanding af slagtede Kreaturer og Fjerkræ. Billedet sendte han omkring med Adresse hvorpaa følgende Vers:

Her staar jeg som Napoleon, der Byen vil beherske,
Og alle Folk forsyne med det Salte, som det Ferske,
Blandt Grise, Gæs og Kalve, ja! og vilde Dyr fra Skoven,
Jeg troner som en Matador, saa kald mig kun forvoven.

En fiffig Tjener.

Tjeneren: Jeg vilde gerne bede Deres Naade om at give mig et skriftligt Bevis, for at Deres Naade ikke har givet mig noget „Nytaar", for ellers tror min Kone, at jeg farer med Løgn, og har drukket Pengene op!

Bogstavelig Udtydning.

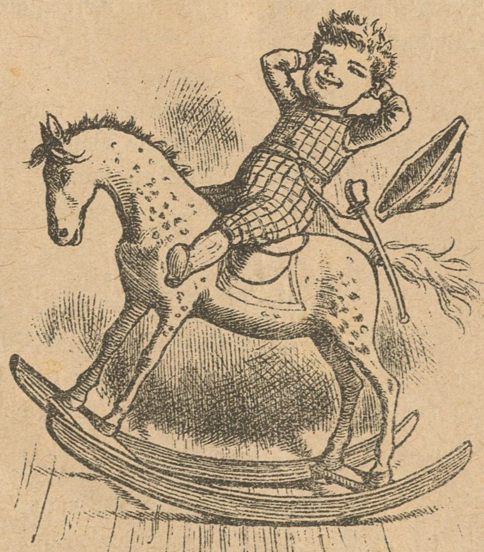

Faderen: „Nu har jeg foræret Dig den pæne Gyngehest, lille Carl! men pas nu paa, at Du ikke falder af, — hold bare godt fast ved begge Ørerne!"
Lille Carl fulgte Faderens Raad paa denne Maade.

Vise
om
Gaardmanden i Bullerup.

Mel.: Singdudela o. s. v.

I saadan en nydelig Gaard han boer,
Med Have og Mose og dejlig Jord,
Hans Navn saa gerne at nævne jeg kan,
Han hedder Per Villum den samme Mand.
Singdudela.

Men det, som forresten fortælle jeg vil,
Er lidt om, hvorlunde hans Sager staar til;
Særdeles, med Hensyn til Folket, han har,
Hos ham er det daarligt bevendt, min Fa'er.
Singdudela.

Et rigtig Arrest-Reglement bestaar.
Om Morgenen, straks Du en Spegesild faar,
Og den er saa harsk og saa rød og saa ram,
For Vilmand han si'er, det er ingen Skam.
Singdudela.

Saa vanker der slet ikke mere Mad,
Før Klokken slaar tolv over Land og Stad,
Saa faar Du en Skaal fuld af Mælk og Grød,
Og Per siger sveden: „I har ingen Nød."
Singdudela.

Herut, saa af Gaarden med Skælden og Spark,
At pløje og mase i Bondens Mark.
I Lommen har Folket to, tre Stykker Mand,
Per Villum han siger: „I kan være glad."
Singdudela.

Naar Himmelens Sol saa er gaaet ned,
Saa véd baade Heste og Karle Besked,
Den magreste Føde de Alle vil faa,
Naar trætte og mødige hjem de gaa.
Singdudela.

Der staar en Kop Theslap til hver en Mand,
Med den skal, mod Sulten, han holde Stand,
En tre Stykker Fedtebrød gives der til,
Og saa skal man nøj's, om man kan eller vil.
Singdudela.

Derpaa i det iskolde Kammer Du maa
Se til, at faa puslet det mugne Straa,
Hvis Rotter og Væggetøj under Dig Ro, —
Til Klokken er fire, Du sover saa fro.
Singdudela.

En saadan Kabyler Per Vildmand er,
I Karle og Piger skal vogte Jer,
At komme paa saadan en Strafanstalt,
For dér er det rigtignok splintrende galt!
Singdudela.

Raketter.

„Nat. Tid." tillægger Gambetta nogle „Strøtanker", blandt hvilke findes følgende: „Et Aars Magt skænker rigere Frugt end ti Aars Opposition." — Den Sætning kan man vist ogsaa faa Estrup til at godkende!

Overpræsidentposten søges ogsaa, siger „D.-A.", bl. A. af Departementsdirektør i Indenrigsministeriet, Bache, der i Kvægsagen gjorde sig bemærket ved sin Iver for at forhindre de svenske Stude i at komme ind i Landet. — Sikken Overraskelse for de skikkelige Københavnere, hvis de til Overpræsident faar en ministeriel — altsaa autoriseret — Studedriver!

Dronning Viktoria har udnævnt Hertugen af Cambridge til sin „personlige Adjutant". „Adjutant er en Medhjælper i Tjenesten hos højere Officerer", staar der i Ordbogen, og da Viktoria er Chef for „Skørteregimentet" i England, saa maa Hertugen altsaa være „Medhjælper" ved Noget, som sorterer dér under.

Der har dannet sig en Forening, som kalder sig „Fluen". — Hvis den Forening faar en Konkurrent, maa denne da mest træffende kalde sig: „Fluesmækkeren"!

Da unge Bismarck kom hjem fra Wien.

(Efter „Der Floh.")

Gamle Bism.: Velkommen, min Søn! Naa, hvorledes er det gaaet Dig i Wien?

Unge Bism.: Tak, Papa, meget godt. Jeg fik en overordenlig charmant Modtagelse.

G. B.: Saa meget desto bedre. Har Du nu gjort Dit Arbejde ordenligt?

U. B.: Det kan Du være vis paa, Papa. I min Alder har Du ikke gjort det bedre.

G. B.: Du har vel nøje iagttaget Alt?

U. B.: Fra øverst til nederst, og fra yderst til inderst. Jeg havde den bedste Lejlighed dertil!

G. B.: Jeg forudsætter, at Du vedblivende betragtede Forholdene temmelig ædrueligt.

U. B.: Aa ja, saa — temmelig, skønt Stemningen var rigtignok meget animeret!

G. B.: Du passede vel paa, at man ikke gennemskuede Dig?

U. B.: Naturligvis. Men det kneb, thi et Par ret udtryksfulde, sorte Øjne udøvede en forunderlig Magt over mig.

G. B.: Du tog vel Afsked i den bedste Forstaaelse?

U. B.: Jo, — da jeg først havde betalt Regningen, og paa anden Maade vist mig som en værdig Søn af min Fader!

G. B.: Betalt **Regningen**! Hvad vil det sige? Var der da Vanskeligheder?

U. B.: Nej, egenlig ikke, men enfin! Galanteriets Pligt! . . . .

G. B.: Han har altsaa paa vor Bekostning . . . .

U. B.: Han? Hvad for en Han?

G. B.: Herregud, Dit Fæ! Hvem andre end Kalnoky?

U. B.: Om Forladelse, Papa! Minister Kalnoky har jeg ikke sét for mine Øjne! Det er en Misforstaaelse! Jeg har i det Hele slet ikke befattet mig med Politik, men Du kan tro, jeg har moret mig brillant med en sød, lille Wienerinde, som jeg den første Aften traf paa en Danseknejpe!

Tableau!

Højtid paa Sukkerhuset.

(Korrespondance.)

Min kære Ravn! tror Du her er saa rart og yndigt?
Ak, nej! her maa vi døje, saa det er syndigt,
Vi maa slide haardt, og kun til de Andres Bedste,
Og jage og stønne, som Sporvogsheste.

Se saaledes har vi det til Hverdagsbrug, men saa en Gang imellem har vi jo disse dejlige Højtider, ja, saa er vi nær ved at blive flaaet; for at faa en af disse „hellige Dage" fri, maa vi myre forfærdelig paa i Dagene før og Dagene efter, for det samme Arbejde skal være færdig, og det gælder kun om, at de kan hugge en Dags Dagløn fra os.

Tidligere, da vi havde humane og rettænkende Foresatte, som undte os et Par Fridage om Aaret og 20 Kr. til Juleaften, som Paaskønnelse for vort overanstrængende og helbredsnedbrydende Arbejde, da kunde vi dog glæde os en lille Smule til Julen ligesom Børnene.

Men saa fik vi jo disse begærlige Rovfugle, som iler efter at faa fyldt deres Pose og komme afsted. En fløj til Paris med 4—5 Millioner, en Anden var paa Vejen, men blev hugget i Nakken i Hamborg, formodenlig af andre Rovfugle, som vilde dele Byttet med ham. En Tredje blev stækket paa den ene Vinge, saa han kan slet ikke flyve, og nu sidder den Fjerde alene til Højbords med sin Pukkel. Du husker maaske nok ham, som lovede Aktionærerne 2 Millioner mere om Aaret, naar han maatte blive Enehersker. Han blev Enehersker, han ombannede Sukkerhuset til et Dampkøkken, jagede det gamle Mandskab væk, og anskaffede sig et Harem i Stedet for, med en gammel, fordrukken Underofficer, med en Hundepisk i Haanden, som Oberst for Damerne og som Slavefoged for Mandskabet o. m. A.

Men saa viste det sig, at han ikke kunde koge andet end Vælling, og da Byens Folk her ikke holder meget af Vælling, saa havde de nær druknet allesammen i Vælling og Resultatet blev, at Aktionærerne mistede 2 Millioner i Stedet for at tjene dem, og Pukkelmand **blev kastet** ud.

Men, naar man har Fanden til Morbro'er, o. s. v. Det varede ikke længe, før Svogeren, den „Store Mand", Pengehumbugmagernes Afgud, (naar han siger A siger de Alle men) fik indsat ham igen tillige med de 3 forannævnte paa hver 30,000 aarlig Gage, foruden hvad der kunde være at redde, for Actionærerne sér ikke saa nøje paa Mønten, naar blot de faar en 14 à 16 Procent, og Arbejderne ikke faar for Meget.

Men nu vil vi haabe og bede, da han sidder ene paa Pinden, at han snart faar fyldt sin Pose og flyver ad Helvede til efter de andre, for før alt Rakket er væk, kan vi ikke vente at faa indført menneskelige Tilstande.

Den stille Magt.

Korrespondance.

F. D. A. B. Det er nok muligt, at Fru S. er „let paa Traaden", men hun bliver dog neppe nogen „Guldflue". Den indsendte Sang vil maaske blive benyttet i en noget omarbejdet Skikkelse.

A. P. Deres Opmærksomhed henledes paa den her i Bladet indrykkede Meddelelse fra Udg.

C. P. Benyttes.

H. V. Hvad er det for en Stivelsefabrikant?

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Faldgruben".

I Anledning af flere indløbne Forespørgsler meddeles det herved til Underretning, at tiltrædende Kvartalsabonnenter paa „Ravnen" i Januar Kvartal, kan faa alt det i 1882 Udkomne af Romanen „Faldgruben", 41 Ark, mod en Betaling af 1 Krone.

Udg.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger 43de Ark af „Faldgruben".

Fra det nye Aars Indtog.

Ravnen:

Jeg kender Dig nok, lille Fa'er! Du er Tiden,
Og nu er Du Kusk for „Nytaar“ saa liden,
Men det vil jeg sige Dig: hvis Dine Unger,
Den ene efter den anden sjunger
Den samme Vise om Ingenting,
Saa skal jeg køre med Dig i Ring.

Af „Nytaar“ fordrer jeg straks, at de gamle,
Despotiske Ugler, om skal ramle.
Skaf Estrup & Compagni „Billetter“,
Helst til Siberiens golde Sletter.
Skaf Sundhed og Arbejde til Enhver,
Saa kan maaske „Treogfirs“ blive mig kær.

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.
N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn.

No. 3. | Söndag den 21de Januar. | 1883.

Den religiøse Kultus i Danmark.

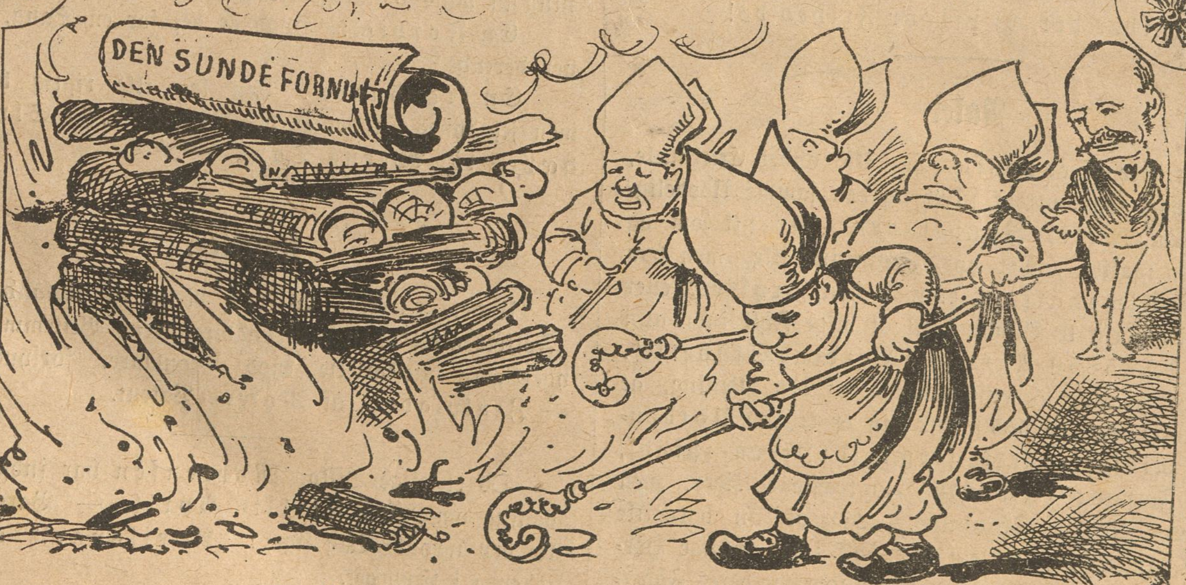

Saa længe som Scavenius regerer over Kirken,
Er kuet al Viden og oplysende Virken,
Naar han, med sine Bisper og Præster tænder Ild,
Og opfører Dansen, dæmonisk og vild,
Og stabler paa Baalet den sunde Fornuft, —
Vi lever i en pestsvanger, dræbende Luft.

Parodi.

Der er et Land, ej meget højt mod Norden,
Og Sjapis svømmer i dets bedste Havn,
Det er saa fladt, som intet Sted paa Jorden,
Og Junker-Slyngler pletter frækt dets Navn; —
De stjæler Frugterne fra Folkets Have,
Og fraaser i Paladser hvor de boer,
Og Fattigfolk, faar knap en Naadegave —
Derfor i deres Hjerter Hadet groer.

Vel er der Guld i Massevis i Banker,
Og Folk, som Tietgen, bryster sig mod Nord, —
En herlig Mand, som Velstand bare sanker,
Fra Kina faar han Gage sendt ombord.
En Nar, som Parmo, i vor Rigsdag vanker.
Og Estrup svinger Svøben, som i Fjor.
Og Søfolk sejle skal paa raadne Planker,
Og straffes skal man for et Sandhedsord.

Men Folket nu vil ruste sig og stride
For Ret og Frihed over Land og Ø.
Despoter mér og mér vil faa at vide,
At vi kan bide, som ej rask kan gø.
Vi vil ej plyndres mér, og haabløst slide.
Det hvide Kors i Rødt paa Land og Sø,
Vi følger ej, kun Rødt vi nu kan lide,
Og kniber det, vi vil for Frihed dø!

Raket.

Efterlader Scavenius sig ikke andet Eftermæle, saa har han dog omtrent sikret sig den samme Udødelighed som „Peter Rundetaarn", der gik om og solgte Almanakker. Det gør Scavenius ikke, men han „trykker Almanakker", d. v. s. han „trykker" eller tvinger Universitets Almanak til at bilde Folk ind, at i 1883 er det „5850 Aar efter Verdens Skabelse". Rigtignok er alle Videnskabsmænd af den Mening, at den Historie om de 5850 Aar kun er et „af Uvidenhed og Misforstaaelse fremkaldt Hjernespind", som en Forfatter i „Nutiden" saa træffende siger, men det generer ikke Hr. Scavenius. Lad os nu bare ikke skabe os, siger han, for nu har Folk i saa mange Herrens Aar troet paa Almanakken som paa deres Fadervor, og de véd, at „hvad der staar i Almanakken, det er rigtigt!" Da Estrups Kultusminister ved sin Befaling har gjort sig til Protektor for Uvidenhedens og Misforstaaelsens Hjærnespind, maa det ikke forundre, om han med det første befaler, at det skal læres i Skolerne, at „Jorden er flad som en Pandekage!"

I Studerekamret.

Studenten: Naa, nu maa jeg sgu i Lag med at studere „Romerretten", men — Død og Pine! Jeg har ingen Petroleum og ingen Penge! Ja, saa er der ikke Andet for, end at jeg maa pantsætte „Romerretten" for at faa Penge til Petroleum!

Fra Silkeborg.

Hr. Birkedommer Drechsel,
Fra Byen fik en Veksel:
Betal straks Din Restance,
Vi ellers ta'er Revanche,
I alle Dine Sager,
Det Dig vist ikke smager!
Du skal betale Skat, min Fa'er,
Thi ellers Stumperne vi ta'er!
Hvad vilde Du paa den Galej,
Med os at lege „Panteleg?"!

Udenfor den kgl. Skydebane.

(Onsdag Aften).

En Forbigaaende: Hvem mon der er Fest for i Aften?

En fra Gaden: For Erik Bøgh, i Anledning af hans 61aarige Fødselsdag.

En Forbig.: Hvad er det for en Sang, de synger derinde?

En fra Gaden: Jeg kan ikke rigtig høre det, men jeg synes, at det er den bekendte: „At Slyngler hæves til Ærens Top!"

Raketter.

Under Direktør Watts Reise til Udlandet, skal „Folketheatret", efter Branddirektørens Bestemmelse, til yderligere Beskyttelse mod Brandfare, forsynes med — Zinkplader, af Mosers Patent.

Os elskelige Biskop Martensen har indgivet Ansøgning om Afsked fra 1ste April. — Bare han nu ikke den nævnte Dag siger: „Aprilsnar!" og bliver siddende i Embedet.

1883 har allerede forsynet os med fire ny Kammerjunkere. — Man maa undskylde Aaret, at det i sin unge Alder morer sig med slige Barnestreger, som at lave Dukker, men skal de Historier fortsættes naar det bliver ældre, saa vanker der Klaps!

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

St. Just skyldte ham Erkendtlighed, og om Robert end ikke i andre, roligere Tider vilde have offret denne Forpligtelse en eneste Tanke, da den efter hans Mening ikke havde stor Betydning, saa maatte han dog sige sig selv, at det ligefrem vilde være taabeligt af ham, om han nu ikke satte Alt og Alle, som kunde være ham til nogen Nytte, i Bevægelse. Det begyndte allerede at blive mørkt, da han kom til Rue de Gaillon og holdt udenfor Hôtel des Etats-Unis i hvilket St. Just boede. (Maaske er det ikke aldeles overflødigt at gøre de Læsere, der ikke ere ganske fortrolige med de franske Forhold opmærksomme paa, at et Hotel i Frankrig ikke altid er det samme som et Gæstgiversted, men meget ofte bruges til at betegne en rig Familjes Bolig, — altsaa et særdeles iøjnefaldende Hus, — og fremdeles det, vi forstaa ved Hotel Garni. — Her er Ordet brugt i den sidst anførte Betydning.) Der holdt allerede en Postvogn med to Heste udenfor Hotellet. Robert saa altsaa straks, at han var kommen i det sidste Øjeblik, og blev meget bange for, at det ikke en Gang vilde lykkes ham at faa St. Just i Tale. Ikke desto mindre rev han et Blad ud af sin Lommebog, skrev sit Navn paa det, og sendte St. Just det; — den Gang kjendte man endnu ikke noget til Visitkort. — Ved Siden af sit Navn havde han skrevet følgende Ord: „Blot et Øjeblik!" — og han fik følgende Svar. „Den unge Mand kan gerne komme op." Han fandt St. Just i samme Værelse, i hvilket han den foregaaende Aften havde talt med ham.

Men den unge Republikaner var ikke alene. Der var To hos ham; den ene var Robespjerre, den anden, der var en høj, velskabt Mand, kendte Robert ikke. Men da den Fremmede var rejseklædt, og Robert havde læst i Aviserne, at Philip Lebas skulde rejse til Nordarmeen tilligemed St. Just, antog han, at den unge Republikaners anden Gæst maatte være Lebas, og heri tog han heller ikke fejl. St.-Just selv var rolig, men noget bleg, skønt det lod til, at han havde en meget livlig Samtale med sin Ven. Efterat han havde nikket venligt Robert, vedblev han at tale med Robespjerre om sin Mission. Derpaa tog Robespjerre Afsked med St.-Just og gik sin Vej, efterat han havde tilkastet Robert et gennemborende Blik.

„Gaa derind, Borger!" sagde St.-Just, efter at have aabnet Døren til et lille Værelse ved Siden af.

Da Robert var bleven ene med St.-Just, kunde han ikke lade være med at lægge Mærke til, at den unge Republikaners Ansigtstræk bar Præget af dyb Udmattelse. Aldrig havde han sét en saa dyb Sørgmodighed i Forbindelse med en saa ideal Ro staa præget i noget Aasyn.

St.-Just's Tanker syntes at være sysselsatte med en ganske anden Genstand. Det varede et Par Minutter inden han huskede paa Robert og spurgte, hvad denne ønskede.

„Jeg kommer for at takke Dig af ganske Hjerte, Borger," svarede den unge Mand. „Jeg maa nemlig anse det for hævet over enhver Tvivl, at Din Anbefaling til Fouquier-Tinville i en væsenlig Grad har bidraget til, at min Fader saa hurtig er bleven sat i Frihed igen. Jeg kommer altsaa, som allerede bemærket, for at takke Dig paa hans og mine Vegne."

„Det er mig en meget stor Glæde, at en god Republikaners Uskyldighed er kommen for Dagen", sagde St.-Just.

Nu vedblev Robert efter et Øjebliks Betænkning: „Jeg kan dog ikke nægte, at Din store Godhed imod mig har gjort mig noget dristig og fordringsfuld. Vil Du tillade mig, endnu at rette en Anmodning til Dig?"

„Ja, naturligvis! Tal Du kun, Borger! Du véd jo nok, at jeg skylder Dig, Taknemlighed", svarede den unge Republikaner.

„Derpaa alene ønskede jeg ikke at støtte mit Andragende," sagde Robert. „Jeg vilde gerne apellere til Dit Hjerte."

Der spillede et ejendommeligt Smil paa St.-Just's Læber, idet han svarede. „Mit Hjerte? — Ja, mit Hjerte har rigtignok Ord for at være særdeles modtageligt for Indtryk, Borger Duval!"

Med saa faa Ord som muligt fortalte Robert ham nu, hvorledes han havde lært Gabriele de Marigny at kende, — hvorledes et rent Tilfælde havde ført ham til hende i Paris, og hvorledes han nu for nogle Timer siden havde sét hende blive arresteret.

Han ménte, at det var det hensigtmæssigste, at han udtalte sig aldeles overensstemmende med Sandheden; han talte jo med en ung Mand, der selv nærede saa megen Deltagelse for Datteren af en aristokratisk Familje!

Sluttelig tilføjede han, at han, om han end nok kunde anse Henri de Marigny for en Fjende af Friheden og af den nye Tingenes Orden, dog paa ingen Maade kunde tro, at Gabrile og den gamle Dame, der fulgte med hende, og var hendes moderlige Veninde, skulde kunne være farlige for Republiken.

St.-Just havde med den største Opmærksomhed hørt paa ham, medens han aflagde denne Beretning. Der havde lagt sig en mørk Skygge over hans Aasyn.

(Forts.)

Lykkens Luner.

Godsejeren: Ja, er det dog ikke Satans! Der vinder jeg et komplet Brudeudstyr; men — hvad Fanden kan det hjælpe? — jeg kan jo alligevel ikke gifte min søde Agnes!

Altid en Trøst.

1ste Skuespiller: Det gør mig sgu ondt for vor Kunstfælle, Sarah Bernhardt, at hun har mistet hele sin Formue!

2den ditto: Vist saa, ja, men den Skæbne har sgu ramt os saa ofte. Forresten er det altid en Trøst, at hun ikke kan blive magrere end hun er!

En Frier dødsdømt.

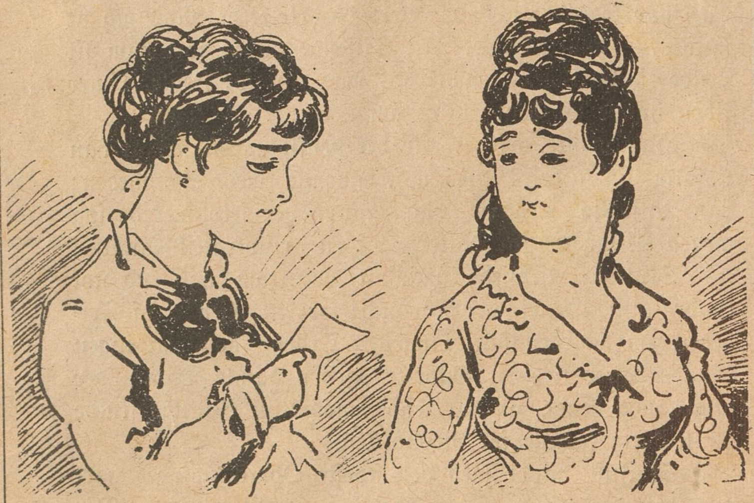

Malle: Nu skal Du høre, hvad han skriver: „Dyrebare Frøken! At blive lykkelig ved Deres Side, er mit Livs skønneste Drøm. De kan gjøre den til Virkelighed. Lad mig haabe, at et inderligt, brændende Kys i Aften besegler vor Kærligheds Pagt. —“

Rikke: Vil Du kysse det Aaleho'ede?

Malle: Nej, Tak! Jeg holder ikke af — Slikasparges!

Hr. Petersens Middel mod Bulbidere.

„Véd De, hvorledes jeg bærer mig ad, for at faa den mest glubske Hund til at stikke af? Jeg stiller mig paa alle Fire, tager min Hat mellem Tænderne, ryster stærkt med Hovedet, og laver de grueligste Grimacer! Saa bliver Bæstet forskrækket, stikker Halen mellem Benene, og lusker af, idet den tænker: „Hvad mon det er for en tosset Rad?“

En farlig Mode.

Paa Damernes Kaaber, saa ofte man saa
Et sligt Broderi som en Stige,
Og hvad saa de yndige Smaa kan hitte paa,
Vort Billede her, vil Dem sige.

Dobbelt Straf.

Faderen: Hvorfor skriger Carl dog saa jammerligt?

Moderen: Han har været uartig, og skal til Tegn paa, at han vil være artig, give mig et Kys, og derfor brøler han, den slemme Unge!

Faderen: Hvorfor skal Du ogsaa pine Barnet til noget saa grusomt?!

Videnskabelig Oplysning.

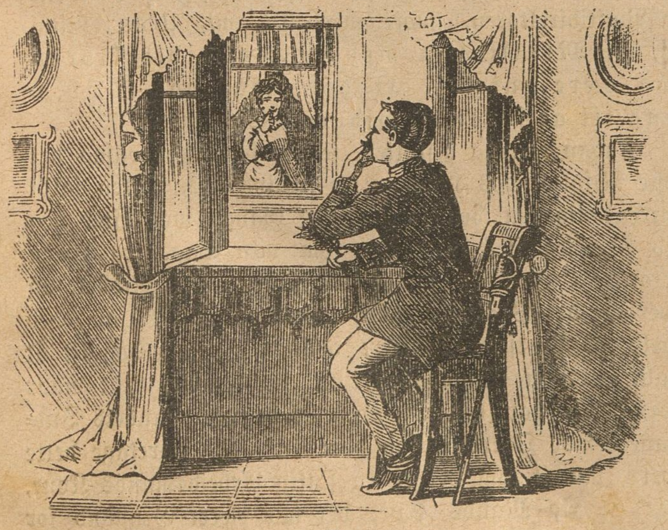

I.

Telegrafen.

Telegrafen, mine Herrer! er den Metode, ved visse Tegn, paa længere Afstand at kunne tilkendegive sin Mening, aldeles tydeligt.

II.

Pressen.

Pressen, mine Herrer! er det mægtige Middel, hvorved man kan meddele sine Tanker og Følelser til Andre, ved Hjælp af en aldeles fysisk og materiel Proces.

Retsplejen for Fattigfolk.

Undertegnede skal herved overgive til Offentlighedens Dom, hvad der er passeret mig i Anledning af et ondskabsfuldt Overfald. Om Aftenen den 17de Februar, f. A., gik jeg sammen med to Børn samt en Veninde, Md. Mortensen, ned ad Trapperne i Huset i Fredericiagade 75, for at begive mig til et Bal, som holdtes paa Tømrerkroen i Adelgade. Da jeg betraadte den nederste Trappe, blev der fra Gangen ved første Sal kastet noget Vaadt ned efter mig, og jeg bemærkede da, at Nogen aabnede og lukkede en Dør i nævnte Etage. Vi fortsatte vor Gang, og min Veninde tilraadede at tie stille og lade, som Intet var passeret, for ikke at berede Udøveren af nævnte Gerning den attraaede Skadefryd, og vi antog, at det nedkastede Fluidum kun var noget urent Vand. Ankomne til vort Bestemmelsessted opdagede vi imidlertid straks, at saavel min Kjole, som mine Underklæder var slemt plettede, og efter nogle Timers Forløb viste det sig, at Tøjet paa de plettede Steder var opædt af en giftig Vædske, og smuldrede hen ved Berørelsen. Ligeledes følte jeg svidende Smerter paa min højre Arm, hvilken var ganske rødskjoldet.

Morgenen efter henvendte jeg mig paa Politistationen i St. Kongensgade, for at fordre Attentatet undersøgt, og den Skyldige ikendt Straf og Erstatning.

Jeg holder mig overbevist om, at den Person, som kastede den giftige Vædske paa mig, og som rimeligvis havde til Hensigt at beskadige mig i en endnu højere Grad, var en voksen Pige, ved Navn Laura Larsen.

3 Dage efter Anmeldelsen kom en Opdagelsesbetjent op i Huset for at undersøge Sagen, og derefter maatte saavel ovennævnte Pige, L. Larsen, som den Madame, der beboer første Sal i nævnte Hus, møde paa Stationen. L. Larsen nægtede at have forøvet Gerningen, og den anden Md. godtgjorde, at hun ikke havde været hjemme paa den Tid, da Attentatet foregik. Jeg havde opgivet til Politiet, at Md.s Datter havde været sammen med L. Larsen i det Øjeblik, da Vædsken blev nedkastet, samt, at L. Larsens Søster, der boer i samme Hus, og en anden derboende Kone sikkert vidste god Besked med hele Ugerningen, **men ingen af disse Personer blev affordret Forklaring.** Opdagelsesbetjenten tilraadede mig, at indgive en Klage til Krimiralretten.

Jeg fulgte Raadet.

Paa Kammeret blev det mig sagt, at det ikke var værd at gøre saa megen Allarm af saadan en Smule Spytteklat, og da Sagen kom for Retten, saa blev Laura Larsen frikendt af Mangel paa Beviser, og Assessoren sagde til mig, at jeg kunde være glad ved, at jeg ikke havde faaet den giftige Vædske i mine Øjne. Ikke tilfreds med dette Resultat, henvendte jeg mig paa Politidirektør Crones Kontor; 3 Gange mødte jeg dér og udbad mig en Samtale med Etatsraaden, men — hver Gang blev jeg afvist.

Ufortrøden opsøgte jeg derefter Justitsminister Nellemann; jeg blev indladt og forebragte mit Ærinde, men fik til Svar: at vor dygtige Politidirektør bedst maatte kunne bringe den Sag i Orden, og at alt Sligt henhørte under Sidstnævntes Departement. Som sidste Forsøg paa at komme til min Ret, ansøgte og fik jeg Avdients hos Kongen.

Kongens Adjutant spurgte mig i Forværelset om mit Ærinde, og da jeg havde forklaret ham Sagen, smilede han, og søgte at fraraade mig at forlange Avdients, men da jeg var bestemt paa at ville udrette mit Ærinde, saa lod han mig komme ind. Jeg skal ikke nægte, at jeg blev noget imponeret, da jeg befandt mig ene med Kongen i den pragtfulde Sal. Kongen stod henne ved et Vindu, iført Generalsuniform, med Ordenstegn paa Brystet, en Sabel ophæftet ved Siden og med høje, lakerede Ridestøvler paa. Kongen tog først Ordet, og spurgte mig: „Søger De Understøttelse?" — „Nej ikke saa ganske, Deres Majestæt!" svarede jeg, og dermed overrakte jeg ham en skriftlig Meddelelse angaaende Overfaldet og det senere Passerede, idet jeg tilføjede nogle oplysende Bemærkninger. Kongen gennemlæste det Skrevne, og derpaa sagde han: „Er De bleven overhældt med en ætsende Væske? Det kan man ikke se paa Dem?" — „Deres Majestæt! jeg har haft en slem Beskadigelse paa min højre Arm, og min Klædning er bleven ødelagt!" svarede jeg. — „Naa, jeg skal lade den Sag undersøge," fortsatte Kongen, hvorpaa han stillede sig midt i Salen ved et stort Bord; paa dette lagde han min Opskrift, og saa da stift hen paa mig, jeg fattede, at Avdientsen var forbi og trak mig tilbage med en Kompliment. Nogen Tid derefter modtog jeg en Skrivelse fra Politidirektøren, hvori meddeltes mig Underretning om, at Ministeriet med Hr. Politidirektøren maa være enigt i, at der ikke findes Anledning til at foretage videre i Sagen.

Endnu engang besluttede jeg at forelægge ogsaa det sidste Resultat hos Kongen, jeg fik Avdients, Talen faldt omtrent ligesom den foregaaende Gang, men efter den Tid har jeg slet intet hørt om min Sag, fra nogen Avtoritet. Idet jeg nu griber til det sidste Middel, og lader alt det Passerede ligge aabent for Alles Dom, ved Hjælp af Pressens Spalter, drister jeg mig dog til at haabe, at mine Standsfæller vil indrømme, „at naar Øvrigheden har den Opgave, at beskytte Landets Indvaanere mod Overlast, saa bør den ogsaa varetage dette Hverv, uansét, om det er en fattig Arbejdsmands Kone, eller en rig Mands Frue, der har været Genstand for ondsindede Medmenneskers Forfølgelser."

Louise Hansen.
Arbejdsmand Hansens Hustru.
Fredericiagade 46 2den Sal.

Kampen er aabnet for i Aar.

(Sé Bagbilledet.)

Despotiets Hydra med den vældige Krop
Og med de mange Hoveder, har stillet sig op,
Agter nu fremdeles, i Aar, som i Fjor,
At true og at plage og skabe Nøden stor.
Alle Kapitalens edsvorne Dæmoner,
Aldrig med Frihed og Retfærd sig forsoner.

Men vi optager Kampen, vor Arbejdersstand,
Ved Enighed og Mod, sagtens maale sig kan —
I Aar, som i Fjor — med det Uhyre sort,
Som dømt er til Døden, og snart maa fejes bort
Herhjemme „Social-Demokraten“ hugger ind,
Og „Ravnen“ bruger Svøben, og spreder Hjerne-
spind.

Vår bestämmelse.

Hvar och en, som född är vorden,
Här i verlden har sin lott:
En kom hit att plöja Jorden,
En att dväljas uti slott,
En att herska og befalla,
En att lyda, vara slaf,
Sangare att lustig tralla,
Seglare att gå i qvaf,
Advokater att oss pludra,
Läkare att døde oss,
Krigare att svärja, dundra,
Ömsom dansa, ömsom slåss,
Fruar för att sqvallra träta,
„Procis“ för att suga blod,
Prester för att sofva, äta,
Och predika tålamod,
Lärda att förryckta blifva,
Sprättar att frisera hår,
Filosofer för att skrifva
Hvad som ej beskrifvas får,
Flickor för att oss förtjusa,
(Kär'ngar vi för synden fått),
Krögare att oss berusa;
Jag är till at sjunga blott.

Z . . .

Raket.

Der anbefales „Lassodie-Kul“ som fortrinlige til Kakkelovnskul. — Der er dog vist Maade med den „Fortrinlighed“, eftersom det tydeligt fremgaar, at der er „Sod“ i de Kul.

Raketter.

Der gaar i denne Tid Rygter, om at Crone vil tage sin Afsked.

Denne Beslutning skal nok være fremkaldt ved følgende Annonce i „Dags-Av.“.

Nihilo samles den 13de dennes,
Dagsorden: 1) Forslag af Medlem P. Tarde til en Omstyrtning af det Bestaaende.
2) Doms Fuldbyrdelse paa Medlem Nr. 3013.
3) Fællesspisning.
4) Præmiemord.

Den Eksekverende.

En Skolelærer paa Mors er ifølge „Morsø Flkbl.“ i Lørdags sat under Anholdelse som mistænkt for Tyveri af Kirkebøsserne. Der er flere Omstændigheder, der tale stærkt imod ham, hedder det, men den allerværste Omstændighed skal nok være den, at han ikke er Birkedommer, eller idetmindste en Smule Kasserer ved eller anden Bank, en Forbrugsforening, eller saadan Noget!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Faldgruben“.

I Anledning af flere indløbne Forespørgsler meddeles det herved til Underretning, at tiltrædende Kvartalsabonnenter paa „Ravnen“ i Januar Kvartal, kan faa alt det i 1882 Udkomne af Romanen „Faldgruben“, 41 Ark, mod en Betaling af 1 Krone.

Udg.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh. i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger 44de Ark af „Faldgruben“.

Kampen er aabnet for i Aar.

(Sé Teksten paa 7de Spalte.)

N. Cohens Tryk. Kjøbenhavn.

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 4 | Söndag den 28de Januar. | 1883.

Paa Børsen.

Grosserer Carl: Mine Herrer Aktionærer! Nu gaar den godt igen! — I Fjor havde vi stor Underballance ved Damperen „Volmer“, men i Aar har vi tjent store Penge. „Volmer“ har, — ligesom Danmarks gamle store Konge — vundet en mægtig Sejr, og taget en Masse kinesiske Piger tilfange, hvilke naturligvis er bleven omsat i gode amerikanske Dollars. Bryd Jer blot ikke om Bladenes Skrig paa Slavehandel! — se til — — højre! — saa gaar vi nok fri!

Fyrst Krapotkin.

Vemodig vi en Hilsen bringe
Til ham, paa hans Ulykkes Dag;
Lad Tonen dybt og dæmpet klinge,
Som Udtryk for vort bittre Nag.
Krapotkin, frejdig lærte os,
At byde Tyranniet Trods;
Derfor hans Ros skal lyde
Mens Kryb hans Vaaben bryde.

Han vendte Ryg til Fyrstesale,
Med ædelt Mod og Alvorsblik,
Og overalt i Skrift og Tale,
Han løs paa Løgnen dristig gik.
Et Lys udbredte sig saa brat
Og klared' op i Trældomsnat,
Og mangen Nidding gyste,
Naar Ondskab han belyste.

Med Smuds, som Slynglerne betynged',
Og jog ham i Landflygtighed,
Men i det Fremmede forynged' —
Han, for den frie Tanke stred.
Med Løfter og med Trusler ej,
Man fik ham bort fra Rettens Vej.
Til Frankrig. did han søgte,
Der var ej Vold at frygte?

Men netop dér, man Helten satte
I Fængslets Mulm, og dømte ham,
Og hver en Frihedsven vil fatte,
At det er Republikens Skam.
Den hersker med despotisk Magt,
Dens Falskhed avler vor Foragt,
Vil selv sin Grundvold svække
Og vilde Storme vække.

Mens vi **Krapotkins** Fasthed prise,
Hans Venner vi ej glemme maa,
Som hele Verden ville vise,
At stolt, blandt Bødler man kan staa.
Ej Fængslet kvalte deres Mod,
Nej! Last og Brast med ham de stod,
Derfor, vi Broderhaanden
Dem rækker nu i Vaanden.

Maaske den Dag dog paa os venter,
Da Folkets Dom vi faar at se,
Da falske Konger, Præsidenter,
Skal mejes bort af Dødens Le;
Lad vokse blandt os Enighed!
Tag Lærdom af, hvad Andre led!
Da kan vi som Forløste —
Vor Sejrs Frugter høste.

Raketter.

Folkethingsmand Haastrup vil ikke have Skuret ved Nationalteatret bort, førend han kan faa Ministeriet bort med det samme. — Saa urimelige er vi ikke! Bort med Skuret! det er altid én Dækning mindre, naar Estrupperne begynder Tilbagetoget.

„Som man reder, saa ligger man", sagde Grosserer Carl, da han som Reder for Dampskibsselskabet læste Redeligheden om „Volmer", i „Social-Demokraten".

De tyske Blade fortæller meget Rørende om det inderlige Broderkærlighedens Baand, der knyttede den afdøde prøjsiske Prins Carl til hans Broder, Kejser Wilhelm. — Ja, det er nu godt nok, men naar Prinsen virkelig holdt saa gyselig meget af sin Broder, hvorfor Pokker tog han ham da ikke med sig?

I Frankrig begynder de kasserede Tronprætendanter at husere slemt. — Der er kun ét Middel til at fordrive det Slags Utøj. Det faas ikke paa Apoteket, men er et ganske simpelt Husraad, som kendes bedst under Navnet: Spark.

Prins Jerome Napoleon har „gjort i Sværten" ved at besudle Parises' Mure med et vrøvlevornt Manifest, beregnet paa at sætte bonapartistiske Lus i Republikens Skindpels. For denne Gadeuorden er Fyren bleven arresteret, og venter sin Dom i Konciergeriet, hvor en Oberst Brunet har faaet Tilladelse til at holde ham med Selskab. — Vilde ikke en lille Blondine have været mere adspredende?

Overflødigt.

Sognefogden: Hr. Pastor, jeg kommer paa Sognets Vegne for at anmode Dem om, paa Søndag at bede en Bøn om godt Vejr. Præsten i Vaaserup har allerede bedt derom.

Præsten: Naa, ja saa behøver jeg jo ikke at bede; — naar Vaaseruperne faar godt Vejr, saa faar vi det ogsaa!

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Efter en længere Pavse sagde St. Just:

„Og hvad skal jeg gøre, om jeg end troer Dig, Borger? Familien Marignys Navn har ikke nogen god Klang!“

„Jeg troer ikke, at hun er i Familie med de Marignyer, der paastaar, at de nedstammer fra Madame Pompadours Broder“, svarede Robert. „Men selv om hun er beslægtet med dem, er jeg dog overbevist om, at den unge Pige er aldeles uskyldig.“

„Det vil hun i al Fald faa Lejlighed til at bevise!“ svarede St. Just

„Bevise!“ udbrød Robert bedrøvet, „vilde jeg vel kunnet frelse min Fader, dersom det ikke var blevet mig forundt, ved Hjælp af Din Anbefaling, at tvinge hans Dommere og de Edsvorne til et nyt Forhør? — O, Borger, Du véd ganske sikkert ligesaa godt, som jeg, at Republikens Retfærdighed rammer mange Uskyldige!“ —

Her afbrød St. Just ham.

„Uskyldige!“ udbrød han ivrigt. „Hvem siger det? Hvem vover at sige det? — Maaske nok nogle Enkelte, som ikke have begaaet overvættes store Forbrydelser; — det kan nok en Gang imellem ske; — men“ . . . .

Her standsede han pludselig. Han rynkede Panden og slog med Haanden, som om han vilde forhindre Robert fra at tage Ordet.

Den unge Mand sagde heller ikke et Ord.

Efter et Øjebliks Forløb vedblev St. Just, idet hans Stemme skælvede af stærk Bevægelse:

„Jeg har desværre nu ikke Tid til at gøre Dig ret nøje bekendt med mine Anskuelser, Borger Duval. Jeg siger: „desværre“; thi Republiken kan ikke faa sande Venner nok, og en saadan vilde Du blive, dersom Din Overbevisning blot havde sin Grund i den rette Opfattelse af Sagens Sammenhæng. — Jeg véd Alt, — Alt hvad Du vil sige. — Du behøver ikke at tale. Mit Hjerte er undertiden nær ved at briste; i den Grad lider jeg! — Men det kan ikke være Andet! Vi har ikke Tid til at anstille langvarige Undersøgelser; vi kan ikke opfylde Fængslerne! — Ja, dersom Fjenderne ikke stod ved Landets Grænser, saa vilde det være en anden Sag, — saa vilde det ikke være noget synderligt vanskeligt Stykke Arbejde for os at tilvejebringe Orden, Fred og Ro i det Indre af Landet. Men i selve Landet har vi Aristokraterne, og ved Rigets Grænser staar der over en Million Fjender; — under saadanne Omstændigheder vilde det være en Forbrydelse at hengive sig til Svaghed! — Efterslægten vil dømme os; — Nutiden kan ikke gøre det. — Men man belønne os efter det vi vil. — Der omkommer Uskyldige, siger Du; — ja, jeg troer det. — Der gives ogsaa et Parti, der vilde opofre endnu flere Uskyldige for at gøre os forhadte, og som arbejder sammen med de mest rasende Jakobinere for at styrte os. Hele Skylden vælter man over paa os alene! Ak, det er en tung, en saare tung Vej, vi har at vandre! — Tror Du maaske, at jeg ikke hellere vilde vandre om i landlig Fred og Ro, end vade i Blod. Men hvem er det, der har manet denne Rædselsperiode frem? — Er det os, eller vore Fjender?

Han lagde Haanden paa Panden, og syntes at være meget udmattet.

Denne unge Mand, der hørte til Frankrigs fremragende Mænd i hin rædselsfulde Periode, stod i sin Ungdoms Vaar; hans Hjerte var ungt. Det kunde ikke være Andet, — en Gang imellem maatte denne Tanke ogsaa gribe ham, at han havde en Ungdom, og at denne Ungdom længtes efter Glæder, som laa langt borte, — som ikke var til at naa; — thi de laa paa den anden Side af et Hav af Blod! Og han kom fra Madeleine! —

Idet han atter saa op, vedblev han:

„Vi véd, hvad vi vil! — Vi vil oprette et Retfærdighedens Rige, som Jorden ikke hidtil har kendt Magen til. Vore Vore Planer maa nødvendigvis strande, dersom denne Verden ikke er moden for Retfærdigheden, — dersom Menneskene endnu er svage nok til at bøje deres Nakker under Tyrannernes Aag. — Maaske, maaske har Alt været forgæves. Men vi vandre alligevel vor Vej. En ærlig Mand kan ikke handle anderledes, end i Overensstemmelse med sin Overbevisning. Og det er min Overbevisning, at denne Verden er bestemt til at blive en Bolig for Frihed og Retfærdighed, og at Begyndelsen til at indføre dette Rige maa gøres, om der end maa falde nogle Modstandere som Ofre derfor!“

Og i en aldeles forandret Tone tilføjede han:

„Jeg kan ikke hjælpe Dig. — Tal med Fouquier-Tinville; Du kender ham jo. — Sig til ham, at jeg lader ham anmode, om at underkaste hin Borgerindes Sag den nøjagtigste og grundigste Undersøgelse. — Det er Alt, hvad jeg sér mig i Stand til at gøre for Dig!“

„Men netop Fouquier-Tinville er bekendt for sin ubarmhjertige Strænghed!“ sagde Robert bedrøvet.

„Ja, han er et Uhyre; men han er dog i al Fald ikke nogen Forræder“, svarede St. Just. Han vilde ikke lade nogen Fjende af Republiken slippe bort, om man end bød ham Millioner derfor. Det er dette, der gør ham uundværlig. — Men hin Gabriele vil han dog nok lade slippe, naar han bliver overbevist om hendes Uskyldighed. — Og — Du selv vilde dog vel ikke forsøge paa at frelse hende, dersom hun ikke var uskyldig?“

(Forts.)

Løjtnant Strambuks.

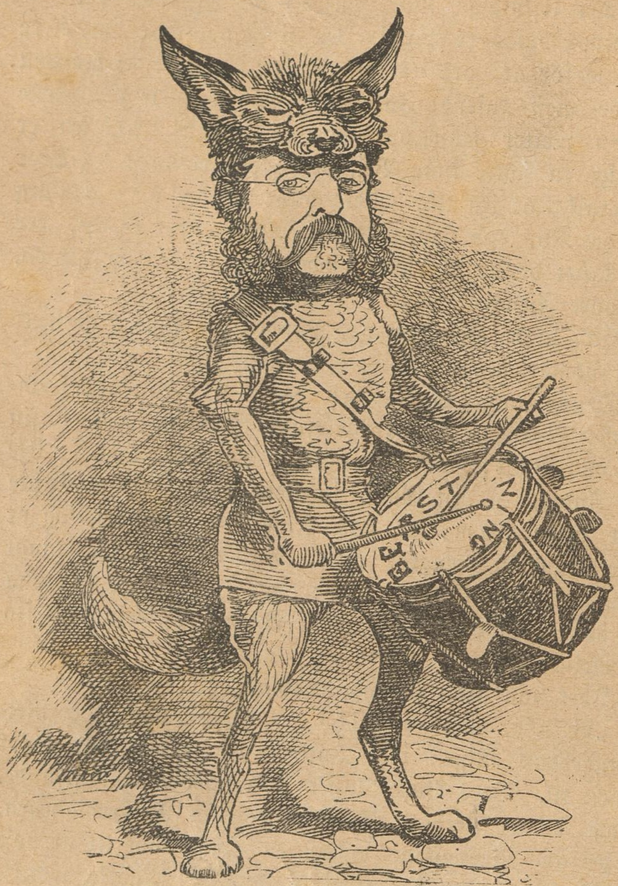

Han drager om fra Kro til Kro,
Og slaar Befæstningstrommen fro.
En Ræv bag Øret ej han har,
Nej, — han er Ræven selv, min Fa'er!

I Forgemakket.

„Det er egenlig brillante Opfindelser, Bethelskibet og Skøjteløberforeningen! Siden mir unge Herre har faaet Smag for Bedesøstre og Thevand, og for kokette Skønheder paa Is, — som dog nok ikke derfor holder sig mere friske! — saa er han paa Farten baade tidlig og silde. Det er nu hans Sværmeri. Jeg foretrækker, at læse hans Aviser, og røge hans Cigarer!“

Paa Kaféen.

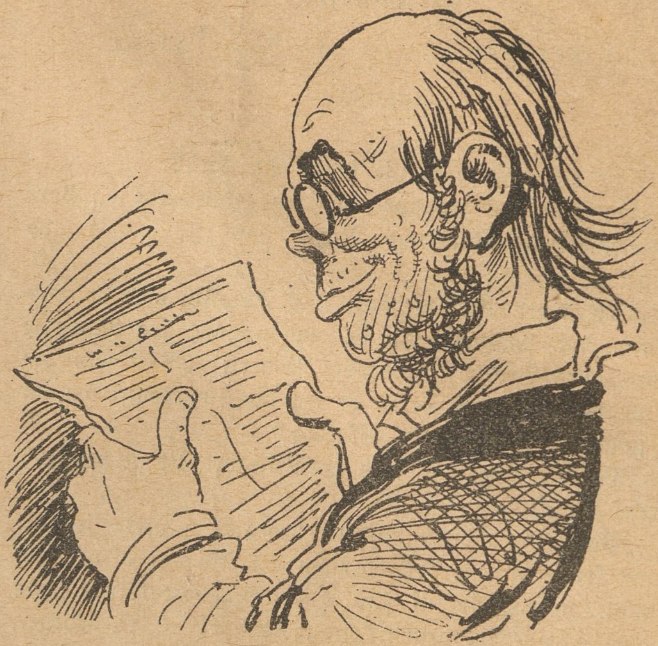

„Han er, Pine Død, dejlig, det er Crone! Der skriver han en Bekendtgørelse om, at vi skal tage os i Agt for de falske Halvtredsører, der er en en daarlig Efterligning af de ægte. Men han glemmer, at vi egenlig slet ingen ægte Halvtredsører har, eftersom Mønten endnu ikke har slaaet en eneste dansk Halvtredsøre, siden Møntloven traadte i Kraft.“

Fra Gaden.

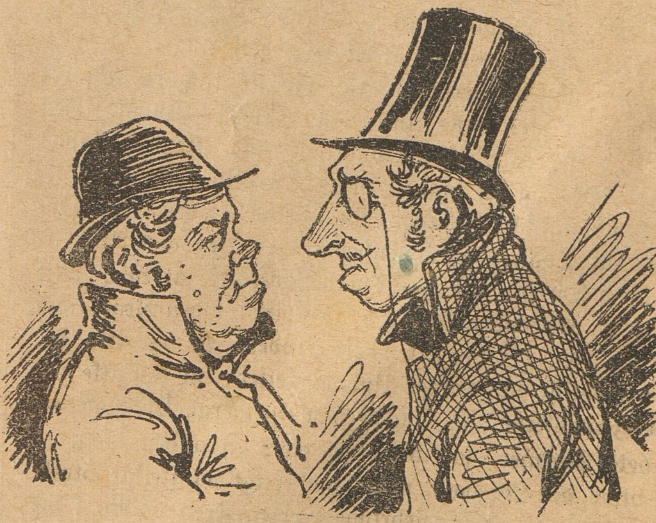

A.: Naa, men hvad skal man kalde dette: I Morges tager jeg Kedlen som sædvanlig; saa si'er hun: „Hit med Kedlen!“ — Snak, si'er jeg, lad mig faa Kedlen! Saa snapper hun Kedlen, og smider mig ind i Stuen. Maa jeg nu spørge Dem, hvad skal man kalde det?

B.: Ja, det er jo paa en Maade ikke andet end — Ke'lenskab!

Fra de højere Regioner.

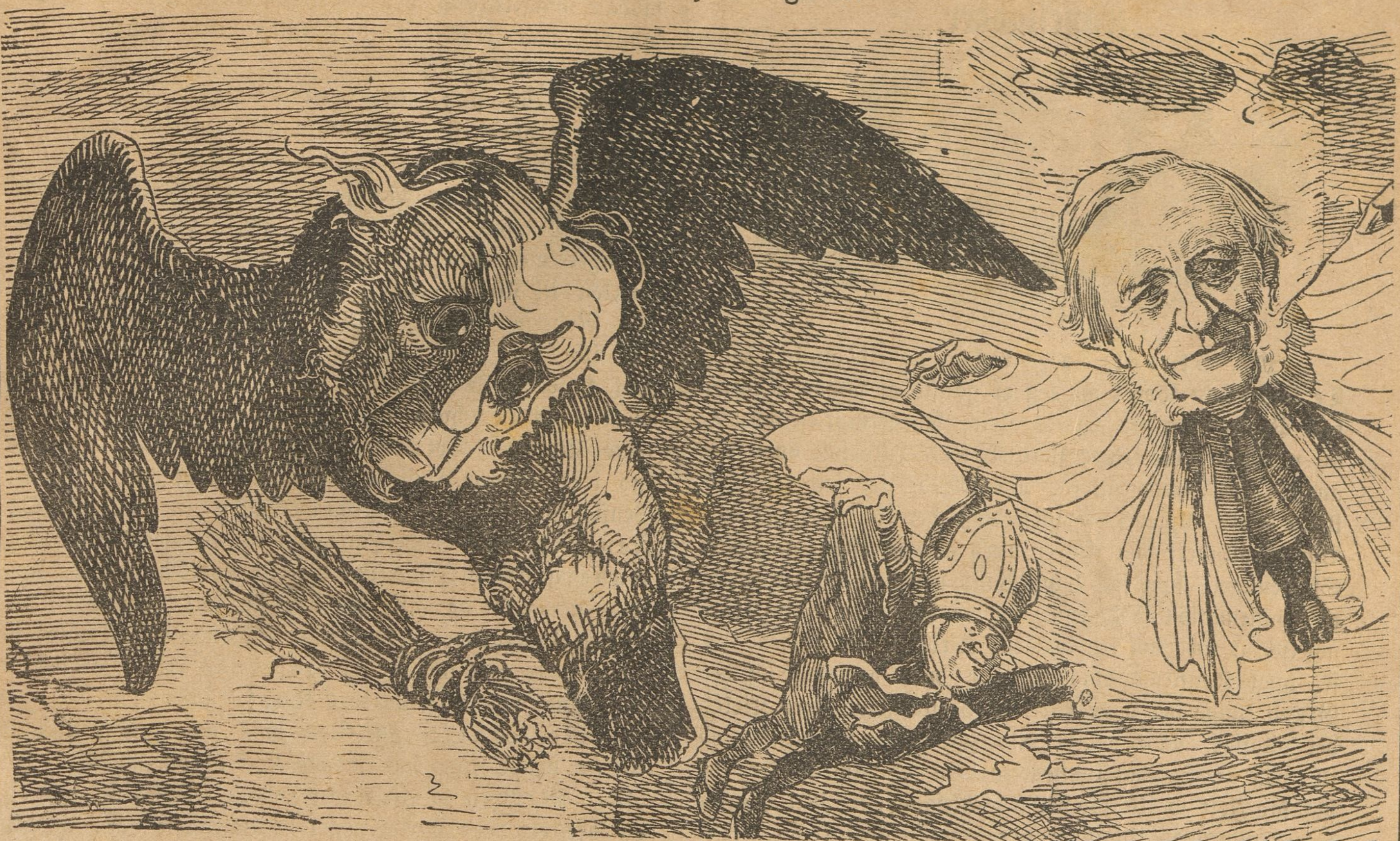

Tre Fugle, som gerne maa trække bort,
Forsvinder vel sagtens inden kort.
Den største og værste er Uglen Crone,
Den næste er Fenger, den sølle Kone.

Den lille er Biskop Martensen,
Til Dumhedens Rige gaar han hen,
Og offrer sig helt som Skriftefa'er
For „dumme Peter", den Sag er klar.

Lange Udsigter.

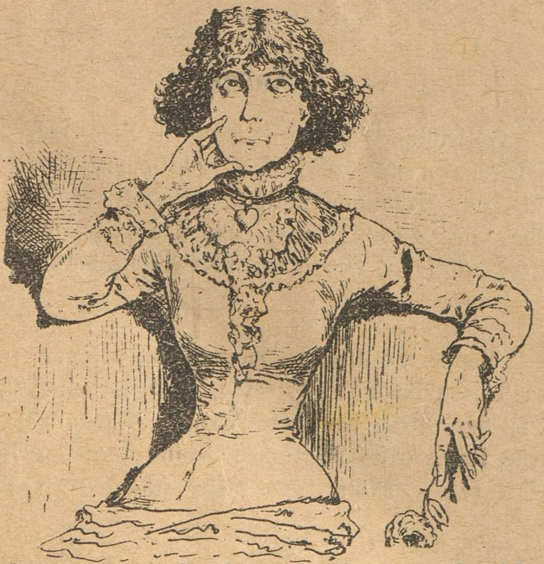

Pebermøen: Saa! nu er vi snart ude af Januar Maaned, og saa har vi kun elleve Maaneder tilbage af 1883 — saa er ogsaa det Aar gaaet! — jeg har nok baaret mig ligesaa dumt ad, som Bonden, der gemte paa sin Sæd, fordi han haabede paa højere Priser, og saa tilsidst maatte sælge den med stort Tab. — Det, jeg har gemt paa, er der nu ikke En, der byder mig noget for.

Den Kræsne.

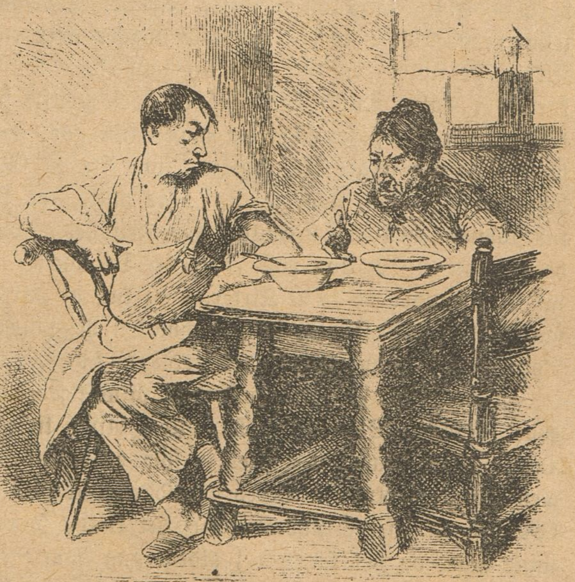

Mutter: Du vil ikke spise Mælkebrødet, Niels, fordi der er faldet en Edderkop ned i Fadet! Du er en Kræsenpind, og jeg har forvænt Dig. Da jeg var hjemme hos mine Forældre, saa maatte jeg drikke af den Mælk, som en Kat var druknet i!

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, det kan nu ikke nytte, hvad De siger, min Kære! for jeg er ganske af samme Mening som Præstekonventet og de fleste Borgerrepræsentanter, at vi maa have nogle flere Kirker. Ikke just hvad der angaar om Søndagen, for min Skyld, for saa gaar jeg ikke i Kirke alligevel, desformedelst der ikke er andet end Bunkebrylluper, som ikke er værd at gaa efter, og nogle Skrigeunger, som skal have Vand i Hovedet; det eneste er Konfirmationssøndagene, saa er det jo en dejlig Fornøjelse, at løbe om fra den ene Kirke til den anden, og se, hvad Konfirmandinderne har paa, og alene af den Grund kunde det være rart, at vi fik nogle flere Kirker, det vil sige, naar saa de vilde ordne det fornuftigt, og ikke paa én Søndag konfirmere i en seks, syv Kirker, for saa kan Folk jo ikke faa det at se Altsammen. Men hvorfor det er allernødvendigst at vi faar nogle flere Kirker, det er for de fine Bryllupers Skyld, som er Noget af det dejligste, jeg véd, især ved Lys. Aa! Det er ligesom en rigtig rørendes Komedie paa Teatret med Kor og Optog, og saa er det hver Gang ligesom man sér sig selv for mange Aar siden; det er „Gengangere", men ikke saa uhyggelige som Ibsens, hvor man ikke kan nære sig for bare Morfin. Jeg kan kun ikke begribe, hvorfor de vil lade *fem være lige*, og ikke bygger flere end *fem* Kirker, de kunde lige saa godt bygge *seks*, det var akkurat et halvt Dusin, saa fik de dem maaske billigere, da det er i *Dusinvis*, som man altid gør, og Kors! hvor det vilde ærgre *Tietgen*, som ikke en Gang kan bygge én! Men nu vil jeg bare ønske, at Udvalget vil komme med en ordenlig Betænkelighed, som Rigsdagen kan blive klog paa, for véd De hvad? hvis de nu ikke bevilger de *fem* Kirker, men kun et par Stykker, saa hedder det sig straks, at hverken Rigsdagen eller Borgerrepræsentanterne er ved deres *fulde Fem*!

Md. Stork: Det havde jeg mindst troet om Dem, gode Madam Skade, at De vilde blive kirkegal paa Deres gamle Dage! De taler jo som en *Kirkeværge*, men maaske spekulerer Deres Mand paa at blive *Klokker* ved en af de nye Kirker? det kunde forresten nok ligne ham, og det kunde vel aldrig gaa ham værre, end det gik Klokkeren paa Nørrebro forleden, som *skriftede* Syndernes Mandfoldighed uden at vide det. Og han maa da ogsaa hellere blive Klokker end *Organist*, især saadan som Atterup, der i Frue Kirke spillede „O, Susanne!" paa Frøken Tvedes Instrument, som ikke var passende, paa det Sted.

Md. Skade: Ih, bevares! Har man da ikke Lov til at glæde sig, over at se Folk lykkelige paa deres Bryllupsdag! Det er saamæn det Eneste, jeg gaar i Kirke for, og der er Mange af samme Mening som jeg, det kan De være stødt paa, Madam. Og hvad det anbelanger med min Mand, saa duer han rent ud sagt, hverken til Klokker eller Organist, for han er ikke med paa Noderne, skal jeg sige Dem, saa det frygter jeg ikke for. — Ak, nej, det var ikke saavel, at han kunde sætte Næsen op efter saadant et Levebrød! Men, véd De, hvem der ligefrem er som skabt til at være Klokker? Det er *Crone*! Ham skulde de stikke ind i et saadant Embede, i Stedet for at gøre ham til Pensionist. Aa, Du Milde! Sikken en Klokker! Og *Fenger*! Han kunde saamæn blive en meget regederlig *Undergraver*. Han har virkelig gode Anlæg, og forstaar udmærket at skaffe *Plads* til Folk, som jo en ordenlig Undergraver maa forstaa sig paa, og det vilde jo ogsaa være rart for *Kirkebøssernes* Skyld, at der er en Mand, som er kendt med *Kasseeftersyn*.

Md. Stork: Ja, men hvis de nu faar Lov til til at bygge lige saa mange Kirker som de vil, saa bliver hele Byen jo ikke Andet end en stor *Kirkegaard*, og det er der da ikke noget opmuntrende ved; og alle Husene bliver til *Gravsteder*, hvor Enhver ligger og roder i sin egen *Familiebegravelse*. Uh, det bliver noget skrækkeligt Dødbideri! Nej, saa er det bedre, at lade Hellig-Hansen bygge nogle flere National-Tuneller, saa kan Jernbanen da med Tiden faa *Lagerkældere* nok!

Raketter.

Folkethinget har debatteret en Del, om hvorvidt 9 af Scavenius anbefalede „tvivlsomme Forfatterinder" skal have Statsunderstøttelse eller ikke. — Vi siger med Goos og Lars Dinesen: *De Damer*, som *Scavenius* anbefaler, har intet andet Vidnesbyrd behov!

Popps Poliklinik i Holsten offenliggør en „Attest" fra en Landmand i Slesvig, der fortæller, at Popps Kur har befriet ham for „Tryk i Maven" etc. — Attestens Underskrifts Rigtighed bevidnes af en Sognepræst „*Odefey*". Mon ikke der skal staa: *O, det Fæ!?*

I „Dags-Av." læses: „Fabrikanter af Genstande passende for *Sverig*, helst *Galanteri*, bedes opgive deres Adresse etc." — Dér kan det da ikke nytte, at *Skeel* melder sig!

Vise om en Frue,

som laver den ene Ballade efter den anden, og dog stadig væk slipper fri for videre Tiltale.

Mel.: Og dersom Du morer Dig daa'lig.

Hvo kender vel ikke Fru Købbe?
Som altid sidder i Held,
Og Ingen kan hende rykke,
Hun lér kun ad Ret og Skel.

Hun elsker sine Veninder,
Og passer paa deres Hjem,
Men naar Sparebøssen hun finder,
Saa er hun rigtignok slem.

Hun Ensomheden benytter,
Og stjæler den blanke Mønt. —
Benægtelsen hende beskytter.
Men det er sgu ikke kønt.

Paa Gaden gaar hun og finder — —
Fem Kroner, som ingenting. —
De i hendes Lommer forsvinder,
Hun roser sig rundt omkring.

Hun véd, at Summen tilhører
Den fattige Madam Gram.
Men, ej hendes Hjerte det rører.
Jeg synes, at den er for stram!

Selv mod de Døde paa Baaren,
Er Fruen saa grusom haard.
Tidt flod Krokodilletaaren,
Mens netop paa Rov hun gaar.

Fra Kisten Lagner hun stjæler
Og slæber dem hjem til sit,
Hvis nogen om Uret mæler,
Hun siger: „Det er nu mit"!

Dertil hun roser Bedriften,
Hun er i sin Sjæl saa sort.
Fra rige Folk kommer Giften,
Den Ringe faar Skam og Tort.

Nu „Ravnen" i hende hugger,
Og det har hun vel fortjent,
Fordi hun de Fattige plukker,
Saa faar hun et Skudsmaal, pænt.

Kuriosum.

I „Berl. Tid." af 13de Januar læses:

Hund,
ægte dansk, (Frederik den 7.s Race), Tæve. 1 Aar gl., sælges meget billigt. Aagade 72, 3dje Sal tilvenstre.

Brev fra Søborg.

(Indsendt.)

Kære Ravn!

Kan Du ikke sé lidt til os ude paa Søborg, for nu gaar det rent galt herude. Kajman er en farlig Drommedar, han gaar og grynter som en Gris, og smasker som en gammel So, og nu har han faaet sin Søn, Idioten, (som lige er kommen fra Daarekisten) herud, og skal være Overinspektør i Bryggeriet, hvilket han er ligesaa klog paa, som en Vattegris. Og nu siger Folk herude, at der er den Forskel paa Søborg og paa Daarekisten, at i Daarekisten bruger de fornuftige Folk til at sé efter Idioterne, men paa Søborg bruger de Idioter til at passe paa Folkene.

Ja, Du kan tro, det er en rar Fyr, den unge Kajman. Sidste Lørdagaften trak han uden nogen foregaaende Aftale over 1 Krone af Arbejdernes Ugeløn, og da disse foreholdt ham det Urigtige heri, svarede han, at det kunde han ikke forstaa, de maatte ialtfald nøjes dermed til Fa'er Svineslagter kom hjem, og derved blev det.

Nu maa Ingen komme herind mere, om de end har nok saa nødvendigt et Ærinde, men de blive ligefrem anholdt af en brutal Politibetjent fra Bentofte, og sat „over Grænsen".

Fornylig blev en Arbejder sat under Tiltale for et ubetydeligt Tyveri, men havde det ikke været meget smukkere, om Kajman havde afgjort den Sag paa en anden Maade? Han skulde huske paa, at han selv kom i Kløerne paa Retfærdighedens Haandhævere, da han leverede Fedt i Stedet for Smør. Da kom han selv „i Fedtet", og fik en Dom paa 6 Ugers Fængsel. — men det har han maaske glemt! —

Om kort Tid giver Kajman et Pølsegilde i Form af en Generalforsamling, og dér opvarter han med Pølsesnak til alle Aktionærerne, smører dem om Munden med Pølsestind, og lader dem lugte til Søborggellet. Det Traktement er de godt fornøjet med, og er meget glade for den Bestyrelse, de har paa Søborg.

En Søborger.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger 45de Ark af „Faldgruben".

Det danske Røverskib „Volmer".

Paa rigtig Røvervis gik man frem
I Damperen „Volmer", dens Chef var slem,
Kinesiske Kvinder han tog ombord,
Naar de var bedragne med falske Ord.

Og paa Amerikas Kyst man slog
En skændig Handel, og bort man drog,
Med Kvinderne til et Slaveri,
Hvorfra kun Døden kan dem befri.

De nedrige Købmænd fulgte med
Den levende Ladning, til hvert et Sted.
Trods Lovens Ord og Retfærdighed —
De Børnene fra Forældrene sled.

Men Straf vil ramme den Rheder, som
Paa slig en Maade, til Mønten kom.
Og Kaptajn Heintzelmann vide maa,
At Slavehandel ej mér kan gaa.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 5. | Söndag den 4de Februar. | 1883.

Fra den fine Verden.

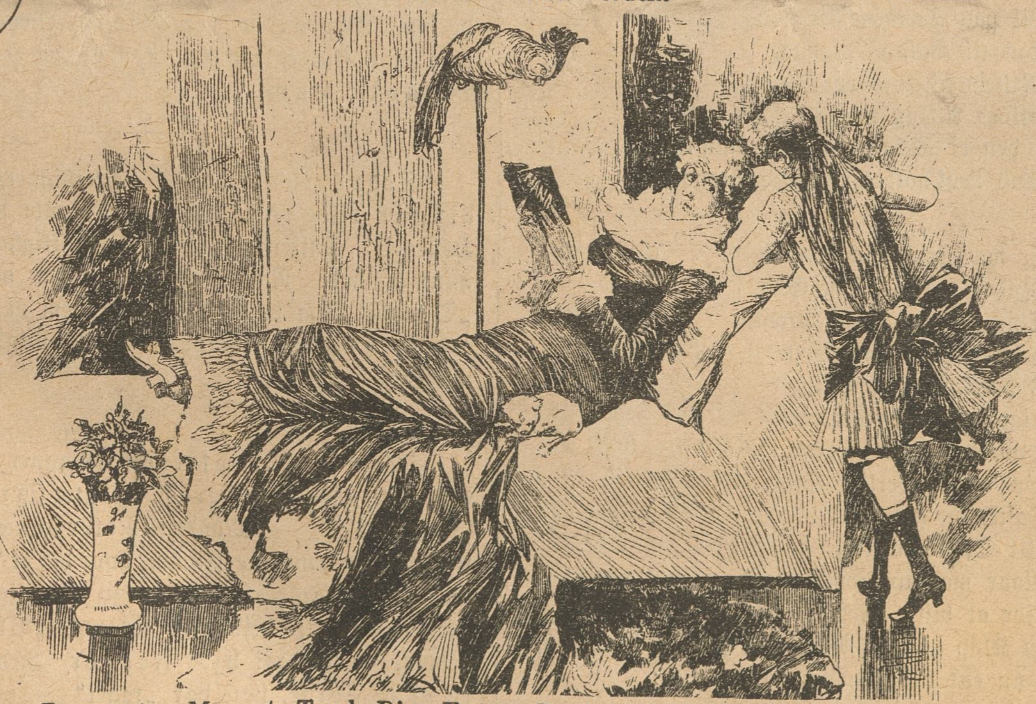

Barnet: Mama! Tænk Dig, Fætter Carl sagde i Gaar Aftes, at Socialisterne var respektable Folk. Er det ikke at synde?

Fruen: Det er mere end at synde, mit Barn, det er simpelt!

Nyeste Fastelavnsvise.

(Bekendt Melodi.)

Fastelavn er saa rar,
Naar blot Mønten man har,
Og kan styre sin Gang
Efter Løjer og Sang.
Skønt nu Vintren staar paa,
Man saa gerne vil gaa
Udenbys paa sin Fod,
En Motion, som er god.
Tidt fra Landet kom Bud,
Om at køre derud,
Hvor Kommersen man sér,
Hvor man drikker og lér.
:,: Fastelavn, den er dejlig, det siger Enhver,
Som ej Livet og Tiden blot er til Besvær! :,:

Værsaagod gaa derop,
Der er Dans i Galop,
Og en Sekstur man ta'r
Med en Viø som er rar.
Maskeraden, se her!
Ten et Trækplaster er,
Under Masken saa fro,
Kan man kure i Ro.
Vil paa Tønden Du slaa,
Kan til Valby Du gaa,
Mellem Venner og Glas,
Bliver Alting tilpas.
:,: Fastelavn, den er dejlig, naar bare man kan,
Under Vinterens Tryk holde „Nixen" i Stand! :,:

Er man først kommen ud,
Hyldes Bakkus som Gud,
Thi, at være hans Præst,
Immer morer os bedst.
I hans muntre Pålæ,
Ligger Carlsbergertræ,
Hvor den raske Satyr,
Gør et morderligt Styr.
Fastelavn giver fri
Alt Spillopmageri,
Naar man anstrængt sig har
For at blive til Nar, —
:,: Faar man Klap af dem Alle, som samles til Spas,
Og det Hele nu ender i Mudder og Bras. :,:

Paa saa fugtigt et Feldt,
Er der mangen en Helt,
Med den dejligste Hat,
Og som ej bliver mat.
Man i Rosenrødt sér,
Da sin Fremtid og — lér
Al Bekymring man kold
Ønsker Fanden i Vold
Snart det lakker ad Vaar,
Saa lidt bedre det gaar,
Der er Haab, lad staa til,
Synge op nu vi vil:
:,: Fastelavn, den er dejlig, man glemmer saa let,
At vor hele Menage er næstendels slet!

Fra gl. Kongevej.

A.: Kom, og gaa med ind i Kafé St. Jørgen!

B.: Er der maaske en smuk Opvartningsjomfru?

A.: Det véd jeg ikke, men sér Du, min Svigermoder forfølger mig allevegne, og dersom hun nu ogsaa kommer derind, saa anraaber jeg St. Jørgen, om at hjælpe mig at fælde Dragen!

Raketter.

Paa Aktieselskabet „Zoologisk Have"s Generalforsamling ytrede Skovrider Rosen, at „han betragtede Haven, som sit Hjem, hvor han ønskede altid at kunne medtage sin Hustru". — Den Tale kunde vi forstaa, dersom Skovrideren hed Bjørn eller saadan Noget, men man skulde dog tro, at Rosens Hjem maatte være Botanisk Have.

Scavenius sagde i Folkethinget, at Ligbrændingen vilde vække Forargelse blandt de Troende. — Hellegud! Sikken en øm Samvittighed vor Kultusminister har! Naar han mente det oprigtigt med de „Troende", saa burde han spare dem al Grund til „Forargelse", ved at indrømme sin Umulighed som Kultusminister.

Økonomiforvalteren uddanner sig nu, efter endt Straffetid, som Fotograf, og agter sig til Tykkland for at „tage Folk af". — Mandens Natur fornægter sig ikke, han skal absolut have sine Fingre, hvor der er Noget at tage af! Og som Fotograf vil han jo ordenlig kunne boltre sig i „Sølvbade", beskæftige sig med „Plader" etc. Det hedder, at han vil have Fenger „ned i Skabet", som en af de Første, han har „taget" — ved Næsen!

Man behøver ikke at være en stor Tænker, for at kunne tænke Stort.

Til Københavns Borgerrepræsentanter.

(Angaaende Kirkeraseriet.)

Mel.: O, Ægtestand! o, kære Ægtestand, faldera!

Nu skal I da bevillige paany — som I kan!
To store, rare Kirker til vor By — alle Mand!
I presses af det gejstlige Konvent — den er haard!
Og Magistraten ønsker, som bekendt, — at den gaar.

Men Byens Penge skal I passe paa — glem det ej!
Og sover I, og la'r Ballonen gaa — er jeg sejg!
Og siger: at I skal ha'e dygtig Skænd — det er vist!
Fordi I ikke arter Jer som Mænd — den er trist!

Af Kirker, maa I vide, har vi nok — er det Løgn?
Som rumme kan af Folk, saa mange Skok — Fest og og Søgn,
For den Beværtnings Skyld, som gives dér, — den er tynd!
Behøves saamænd ingen Kirker fler — det var Synd!

De Fleste gaar i Kirke for en Skik — lad dem det!
Og Andre deres Fordel har paa Kik — fint og net.
Kun meget Faa paa Præstens Præken tror — det er vildt,
Og Ingen handler efter Skriftens Ord, — det er spildt.

I skulde heller bygge Skoler fler — for de Smaa,
At ikke de som Dumrianer mer — skulle gaa.
Og Stiftelser for gammel Viv og Mand — som har Nød,
Men Eders Pander er nu fyldt med Vand — eller Grød.

Ved Kirkerne I finder noget rart — ikke sandt?
Dér Eders Sønner netop i en Fart — Stilling fandt.
Og Klokkere og Gravere tilpas — sikken Svir!
I da kan drage frem og skaffe Plads — som man si'er.

Som gamle Snusparykker efter Skik — det nu gaar,
I siger Ja og Amen, med et Nik — som et Faar.
Og Borgerne i Byen bliver sat, — giv kun Agt!
For Kirkeraseriet stort i Skat — som med Magt.

Vor Rigsdag er vel ej saa hestedum — skal I se,
At gi' til disse Kirker slig en Sum — men vil le,
Og sige: Stat og Kirke skilles maa — helst lidt snart,
Tilside for hinanden de kan gaa — det var rart!

Og Folk i disse Dage samles tæt — den er varm!
Til Møder for at sige: Vi er mæt — i vor Tarm,
Af Kirkegang og Kirker, som vi sér — tør I kny!
Vi klør paa ingen Maade efter fler — i vor By.

Kasernereglement

for Beboerne i Viktoriakasernen paa Vesterbro.

1. Ved Kontraktens Underskrift maa enhver Lejer aflægge Ed paa, at han ingen Børn har eller faar, saa længe han boer i Kasernen. Overtrædes denne Bestemmelse, maa han straks flytte.
2. Ingen Beboer maa passere Trapperne med Træsko tøfler eller Træsko paa. Ellers vanker der Grovheder, og en Opsigelse i Tilgift.
3. Findes der et Støvgran paa Trappen eller Gangen, efter at vedkommende Lejers Hustru har fejet den, trakteres hun med varme Lussinger af undertegnede Kasernekommandant.
4. Al Syngen og Støjen i Lejlighederne, paa Trapper eller Gange eller i Gaarden, er strængt forbudt.
5. Kun i Tilfælde af stærk Forkølelse taales det, at Nogen hoster eller nyser.
6. Kasernekommandanten kan gøre Alt, hvad han vil, og banke sin Kone, naar han har Lyst. Hvorefter Alle Vedkommende sig have at rette.

Rasmus von Klat,
Kasernekommandant.

Samtale.

(Indsendt.)

A.: Hvorledes kan det være, at en fhv. falleret Købmand, Melhandler, Fotograf og Udvandringsagent i N—sted, som ved alskens Protektioner blev puttet ind som Bestyrer af Postkontoret, nu er bleven saa reaktionær, at han altid viser Uvillie mod de frisindede Blade, og navnlig er tvær, naar det gælder om at besørge „Social-Demokraten" eller „Ravnen", hvilke Blade han er ligesaa pligtig at ekspedere, som de regeringsvenlige og reaktionære Organer?

B.: Jo, sér Du, Fyren bilder sig ind, at han nu hører med til Storborgerslænget, der hjalp ham til Levebrødet, og altsaa maa han jo vise sin Erkendtlighed paa den Maade, som det passer sig bedst for hans Natur. At logre for de Store og snærre ad de Smaa har jo før hjulpet en sulten Køter til et Kødben.

A.: Vær Du vis paa, at Estrups Regimente faar ogsaa en Ende, og saa bliver her vel en Udrensning ligesom i Frankrig, da de kasserede en Mængde Embedsmænd, der havde været altfor ivrige i Reaktionens Tjeneste.

Raket.

Man kan skelne mellem almindelige og ædlere Mennesker ved at give dem Noget at tænke paa.

Fra Gaden.

Herren: Bybud, vil De gaa op i Nr. 27 paa 1ste Sal med det Kræmmerhus Konfekt til Frøken Svane, og sige, at hun maa ikke forsmaa!

Bybudet (noget tunghør): Javel, Herre. Jeg siger bare, at Frøkenen maa ikke — faa Smaa!

Et Ændringsforslag.

Betty: Hvad bestiller Du, Fa'er?

Faderen: Jeg rykker de slemme graa Haar ud!

Betty: Ryk hellere de sorte Haar ud, Fa'er; det gaar meget hurtigere!

Udenfor Arresthuset.

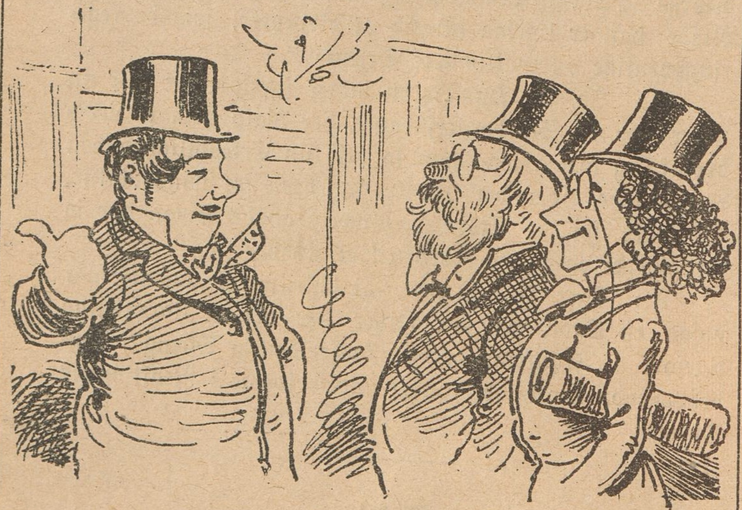

De Fremmede: Vil De være saa venlig, at sige os, hvad det er for en Bygning?

Københavneren: Det er et Slags „Logihus", som før hed „Crones Pakhus", men nu, da den tykke Politibetjent Ehlern er bleven ansat som „Plejefa'er", synes vi, det er mere fint at kalde den „Ehler(n)s Kollegium"!

En galant Fætter.

— Hvad synes Du om min nye Kjole, Fætter?

— Jeg synes, Du ligner det gamle Lysthus nede i Haven, naar det om Sommeren er aldeles omslynget af Efeu, Du véd nok, dem, man ogsaa kalder Vintergrøn!"

Kanonepidemien paa Sydsælland.

Fru Funder og Frøknerne Ovesen render
Omkring paa Landet, man let dem kender,
De er som besatte, for at faa Penge,
Selv hos de Folk, som haardt mon trænge.

Til en Kanon, de vil indsamle,
Men „snøvset“ de bliver af Unge og Gamle,
Befæstningsvrøvlet, ej Mange hylder,
De Krigsgale Danmark sin Ulykke skylder.

Kirkeepidemien.

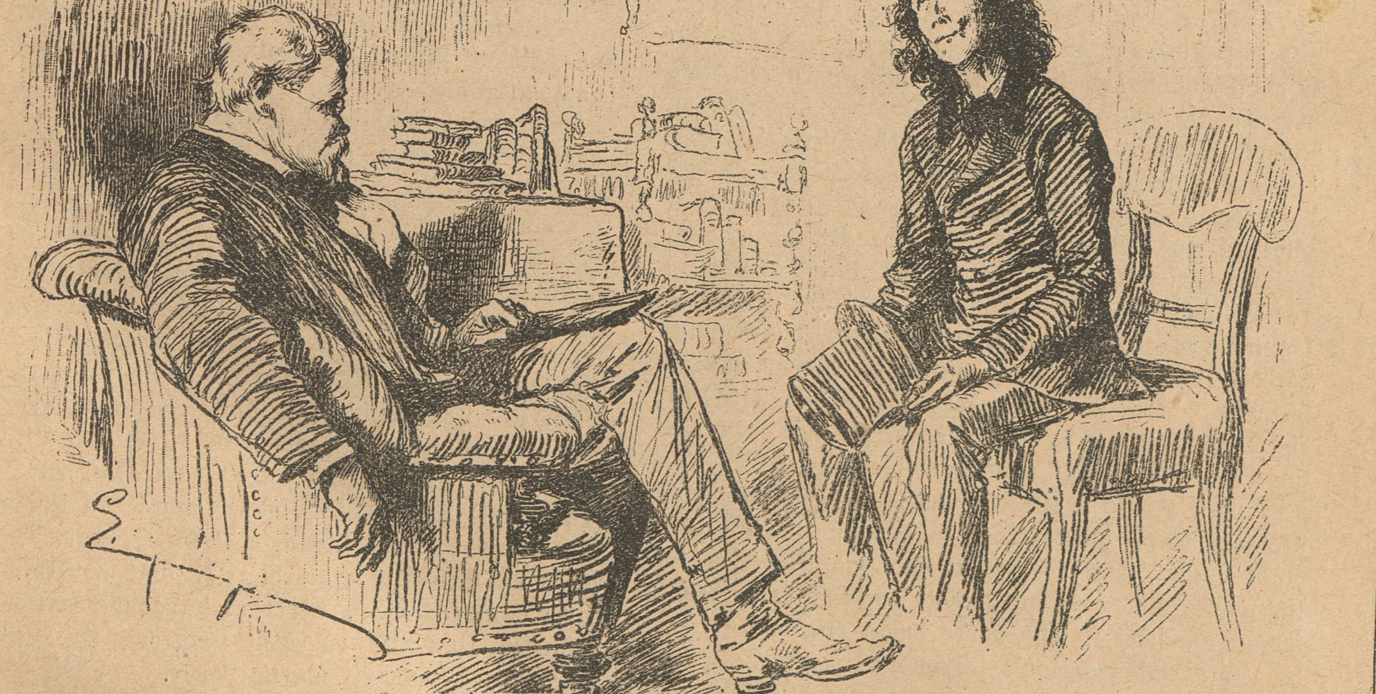

En af de „Smittede“ (Kapt. Gjødesen): Ja, min gode Christoffersen! ved Bethelskibet var det mig ikke muligt at forskaffe Dem en Plads, og hvorvidt det vil lykkes at faa Dem anbragt ved en af de nye Kirker, véd jeg ikke!

Den anden „Smittede“ (Christoffersen): Jeg tænkte dog, at naar Gud i sin Naade vilde skænke Staden et Par nye Kirker, saa vilde han ogsaa tænke paa en fattig Sanger som mig, der dog altid har ham i Hjertet! — der er dog visse Folk, som tilskynder Bygningen af nye Kirker, for at dække deres Synders Mangfoldighed, jeg tænker kun paa at faa dækket mig mod Hunger og Kulde, og de tilkommende Præster tænke vist mest paa at faa bedækket deres Forlovede med Silketøj og Guldstads.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Hvorledes skulde en saa ung Pige vel kunne være skyldig?“ sagde Robert halvhøjt.

„Er det virkelig Din Mening?“ udbrød St. Just, idet han ganske forbavset sprang op fra den Lænestol, i hvilken han havde kastet sig.

Derpaa gik han i nogen Tid op og ned ad Gulvet, men standsede pludselig, og sagde:

„Kvinderne kan stifte overordenlig megen Gavn, men endnu større Skade, Borger Duval! Deres Hjerter kender ikke til Dømmekraft. De beklager den Ulykkelige, hvad enten han lider med eller uden Føje, og deres Forkærlighed for ydre Glans gør dem til Tilhængere af den gamle Tid. Kvinderne raaber altid paa Naade og Barmhjertighed; — men jeg kan ikke, jeg bør ikke kende noget til Naade eller Barmhjertighed, naar jeg tager i Betænkning, at man, ved en eneste Gang at være altfor overbærende, altfor mild, — ved en eneste Gang at være ligegyldig, — vilde kunne styrte Frankrig tilbage i det Slaveri, i hvilket det tidligere befandt sig. Dersom man vilde lade Kvinderne raade, saa vilde der ikke flyde en eneste Draabe Blod, — ikke en eneste Draabe af vore Fjenders Blod, mener jeg. Nej, os, os, vilde det blive, der da kom til at bløde! — Ak! — det er ganske vist forfærdeligt at tænke paa, at en hvid Hals maa bøje sig under Guillotinen. Og dog, hvad har en Kvindes Skønhed, Uskyldighed og gode Hjerte at betyde i Sammenligning med hele Jordklodens Skæbne, — med de Væsners Skæbne, som beboer den? Hvilken General vilde vel tage i Betænkning at skyde paa Kvinderne, naar han saa dem beskæftigede med at række Mændene Kugler? — Et Hjerte af Sten maa man have, — et Hjerte, som ikke kender til Barmhjertighed, — og dersom man ikke har det, saa maa man enten tilkæmpe sig det, eller — forsvinde i den store Mængde, som aldrig vil blive Andet end uvirksom og dvask, og derfor maa man finde sig i Alt. Tro mig, min Ven, der gaar ikke en Dag hen, uden at jeg tænker paa Lucile Desmoulins — og ikke paa hende alene! Jeg vilde ganske vist ikke have dræbt Lucile! Men jeg maatte finde mig i, dersom jeg ikke vilde blive nødt til at gøre mig selv Bebrejdelser, for at en smuk Kvinde havde fundet mig mildere, end den fordærvede gigantiske Dantons mægtige Trods! Kvinderne har gjort Begyndelsen til Revolutionen, — det er en Kendsgerning; — nu har de maaske nok Lyst til at gøre en Ende paa den; — dertil bliver de tilskyndede af deres ubetimelige Medlidenhed og af deres Higen efter tomme og forfængelige Nydelser. Men det maa ikke ske! — Du tager meget fejl, dersom Du, Borger, ansér os for Mordere; — vi er kun Mænd; vi véd, hvad vi vil, — og vi betænker os ganske vist ikke paa at træde den smukkeste Rosenbusk i Støvet, naar den stiller sig hindrende i Vejen for et Frugttræs Udvikling og Flor. — — Dog, jeg staar her, og taler, — jeg maa afsted. — Det er mig i Grunden kært, — meget kært, — at jeg maa forlade Paris.

Der bliver intrigeret voldsomt her i Frankrigs Hovedstad; — jeg har nu aldrig havt Smag for Intriger; — nu har jeg endog mindre Smag derfor, end nogensinde før, — og jeg er meget bange for, — at vi i den allernærmeste Fremtid vil komme til at bestaa en haard Kamp med snilde og rænkefulde Intriger; — man vil uden Tvivl angribe os med forgiftede Pile. — Men lad komme, hvad der vil! Det er min faste Beslutning, at jeg i ethvert Tilfælde trofast vil opfylde min Pligt. — Jeg vilde kun ønske, at jeg var bleven Soldat, og kunde opnaa den Lykke, at dø paa Valpladsen!“ . . .

Her afbrød St. Just sig selv, og der opstod en længere Pavse.

Skulde Robert afbryde denne Pavse? — Skulde han endnu vove at fremkomme med en Anmodning til den unge Republikaner, om at denne vilde frelse Theodore de St. Sauveurs Liv?

Han betænkte sig længe, men endelig kom han frem med sin Anmodning. Ved denne Lejlighed fandt han sig foranlediget til at tale i en meget spagfærdig, ja, ydmyg Tone.

Saasnart St. Just hørte Navnet St. Saveur, blev hans Ansigt strængt og mørkt. Han rødmede dybt, og hans Læber dirrede.

Det varede dog ikke ret længe, førend han genvandt sin Fatning; og nu svarede han forholdsvis roligt:

„Jeg véd det, — jeg kender dette Navn, Borger. Det har ikke kunnet blive nogen Hemmelighed for mig, at den Mand, Du omtaler, har skænket Oberst Dumillard Husly. Han maatte dog vide, at Obersten var en af de allerværste Aristokrater, — at denne aristokratiske Oberst ikke desto mindre nedlod sig til at komme hertil som Spion! Kun Letsindighed kunde bekvemme sig til at yde denne Mand en Haandsrækning, — Kun Letsindighed — eller Tilbøjelighed til at blive Oberstens Medskyldige! For denne sidste Mistanke vil jeg for mit Vedkommende fritage Theodore de St. Saveur, siden Du endog kan finde Dig foranlediget til at gaa i Forbøn for ham; men, min Ven, under de forhaandenværende Forhold kan man ikke en Gang bære over med Letsindigheden, naar man vil udrette Noget.

(Forts.)

De gamle Krakilere.

Der myldrer en Skare af Kvinder og Mænd,
For nye Ideer de strækkes,
Naar Folkene ilsomt vækkes,
Og kækt drager Sandhedens Sværd fra Lænd,
At tugte det reaktionære Spænd,
Som „Oprør“ det straks udlægges.

Hver Talsmand for Samfundets fattige Smaa,
Med glødende Had betragtes,
Thi Sandhed og Ret ej agtes.
Helst Folket uvidende gerne maa gaa,
Thi, Kundskab er Magten, det kan man forstaa,
Oplysning de Gamle foragter.

De frygter Revolten. Med Dumhed paa Baal,
Og „Vagt i Gevær“ de nu skriger,
Men Folket tilbage ej viger.
Thi Sandhed og Ret er dets højeste Maal,
Ej Sandhed kan bindes af Kugler og Staal,
Kun fremad, i Stormmarsch, det stiger.

Forglem kun, at Dagningens Haner de gol,
Og haan kun de nye Ideer,
Snart Gængæld til Eder svier!
Al Møje I spilder, thi Frihedens Sol
Vil bane sig Vejen fra Pol og til Pol.
Vor Ret og vor Kraft os befrier.

Raketter.

Tietgen er en alsidig Mand. Han kan ikke blot danse „Reel“ med Matroser, og „Pengepolka“, men han forsøger sig ogsaa som Skakspiller i det Store. Længe har han manøvreret med Taarnet til „Marmorkirken“, og undertiden har det sét ud, som om han har sat sig selv mat. Nu vil han flytte Dronningen, vel at mærke, ikke den levende, men den døde Dronning Elisabeth, som i sin Tid var gift med Christian II, og som siden sin Død hviler roligt i sin Kiste i Gent, men nu har Tietgen sat sig i Hovedet, at hun skal flyttes hjem til sin Mand i Kælderen under St. Knuds Kirke i Odense. Naturligvis betaler Tietgen Flytteudgifterne. Dette Træk kan vel ikke gøre ham mat, men hjælper vist heller ikke til at gardere hans Taarn ude i Bredgade. Folk vil i det højeste trække medlidende paa Skuldrene og sige: „Herregud! Har Manden ikke Andet at bruge sine Penge til?“

En Løgners Tale ligner Kul, selv om den ikke brænder, saa sværter den dog.

Raket.

I Bekendtgørelser for Hæren læses: „Oberst G. M. Holbek, indtil videre til Raadighed ved Artilleristaben, ansættes til Raadighed ved Artilleristaben.“ — Det „Avancement“ skal Manden da ikke blive fed af!

Rettelse.

Vore ærede Abonnenter gøres opmærksomme paa, at det Ark af „Faldgruben“, som fulgte med „Ravnen“ Nr. 4, fejlagtig er betegnet som Ark 46, i Stedet for Ark 45, hvilket herved berigtiges, med Undskyldning for den indløbne Fejl.

Theatrene.

Folketeatret. Efterat „Hvedebrød og Rugbrøds“dagene er forbi, er det „En velgørende Dame“, der gør Honnørs i Huset. Stykket spilles godt, men virker dog ikke synderlig velgørende. Den anden Nyhed: „Brødrene Rantzau“, er et i flere Henseender godt Arbejde, der gennemgaaende faar en fortrinlig Udførelse.

Kasino har igen ladet „Luftens Datter“ forsvinde i de højere Regioner, hvor hun hører hjemme, og vil nu præsentere et mere jordisk Væsen, kaldet „Fru Tankeløs“, med Fru Secher i Titelrollen.

Korrespondance.

Smaus. Tak.

H. V. Naar Stivelsefabrikanten hører til Ryes—Bri—gade, skal vi nok finde ham. Men, Herregud! Lad ham dog bare holde Lyset for Pigen, naar det kan fornøje ham. Lige saa maa det blive hans egen Sag, naar han bag efter ærgrer sig, over at „Lysegildet“ var for dyrt.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuentilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger 46de Ark af „Faldgruben“.

Den sidste Napoleons-Komedie.

Jerôme Napoleon, den tykke og lille,
Nys monne i Frankrig en Farce spille,
Men hvis han ej var bleven stoppet i Tide,
Saa kunde man virkelig ikke vide,
Om ej det var blevet et Sørgespil,
Hvor Folket skulde Livet og Gods lægge til.

De Napoleoner var alle Tyranner,
Som traadte i Støvet Frihedens Banner,
Den Sidste har heldigvis intet Talent,
Han er som en Nar og en Tosse bekendt,
Af ham bliver Frankrig vel neppe plaget,
Især naar han nu over Grænsen bli'r jaget.

N. Cohens Tryk. Kjøbenhavn.
Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 6. Söndag den 11de Februar. 1883.

Den Nykøbing-Værtshusholder Liljas Betragtninger.

Der har Indenrigsminister Skeel atter lavet en Fadaise. — Ifjor beskyldte han de svenske Stude for at være helt eller halvt spolerte af Lungesyge — det var Løgn, — og i Aar beskylder han en svensk født Mand for at være hel eller halv forfalden, og vil nægte mig Indfødsret — der lyver han igen! — jeg passer min Dont, og hvad jeg drikker, rager ikke ham! Gud véd, om jeg ikke kunde formaa vores Kronprinsesse til at lægge et godt Ord ind for ham, og faa saadan en Svensker-hader furet ud af Ministeriet?

Ravnesang.

Jeg kiggede ned fra et gammelt Tag
Til Gaarden i Teglgaardsstræde,
Der var saamæn Nød baade Nat og Dag,
Og gyldig Grund til at græde.

Paa Kvisten boede Familjen, som
Jeg her for Eder afmaler.
De Gamle af fin Familje kom,
Og sank, gennem mange Kvaler.

En tyve Aar tilbage omtrent,
Som Urtekræmmer han handled',
Og gode Dage han havde kendt,
Men nu var Alting forvandlet.

Hans Kones Fa'er var den rige Smed,
Som ejede fire Steder;
Ved Bryllupet var der Velstand med,
Og alle de andre Glæder.

I Aarenes Løb kom otte Børn
Til Verden, og det gik dejligt,
Indtil der ramte en farlig Tørn,
Som faldt dem saa ubelejlig.

Den Urtekræmmer han vilde frem,
Og blive saa rig som Pokker.
Til Spil paa Børsen han var for slem;
Tilsidst da hans Grundvold rokker.

Saa tog han paa falske Vexler fat,
Og rejste en Hoben Penge,
Og saa blev han i et Tugthus sat,
Mens Kone og Børn mon' trænge.

Og da han kom ud af Fængslets Port,
Saa kued ham Skam og Lede,
Og saa han gjorde end mere Tort,
Og faldt allerlavest nede.

Han drak og drak, til han blev saa slap,
At Intet han virke kunde. —
Jeg traf ham just, da han havde knap
Lidt Brød til de fire Munde.

Stuen var blottet omtrent for Alt,
Der var ikke Spor af Hygge,
Bordet var skident og dertil halt,
Og Stolene manglede Rygge.

For Vinduet hængte en skiden Las,
Et Skørt, om jeg ikke fejled',
Et trekantet Stykke grønligt Glas
Fungered' paa Væg, som Spejlet.

Sengen var fyldt med muggen Halm,
Et Lys i en Flaske brændte;
Luften i Stuen var rædsom kvalm,
Hvad kunde man Andet vente?

To Børn og Konen i Sengen laa,
Men sove kunde de ikke,
Fortvivlet Manden han stod og saa
Paa de gridske, de sultne Blikke.

Jeg talte til ham og sagde: „Snart
„Saa gaar I vel helt tilgrunde,
„Ved Arbejd og Orden Du i en Fart
„Af Nøden ophjelpes kunde.

„Du bør, min Ven! til Din Fremtids Gavn,
„Til Socialismen Dig knytte! —
„Men, Kors! da jeg nævnede ham mit Navn,
„Saa vilde han paa mig spytte.

„Jeg Socialist!“ han sagde omtrent,
„Hvad vilde Familjen tænke?
„Det kunde man ikke være bekendt,
„Det vilde for dybt os krænke!

Han glemte rent, at den fine Slægt
Ej mere ham vilde kende,
Han dumstolt bar sin Elendigheds Vægt,
Vil mulig med Selvmord ende.

Et Menneske aldrig, som Daaren her,
Af Fordom sig lade binde,
Og trække sig fornem tilbage dér,
Hvor just der er Alt at vinde.

I „Lærlingeforeningen“ er der holdt Foredrag om „Misbrug af Alkohol“. — Formodentlig er det for at anskueliggøre Alkoholens Virkninger, at Foredraget holdtes af en Læge Ør=um!

Stakkels Lilja.

Hans Kolleger til Advarsel og Belæring.

(Indsendt.)

I stakkels Værtshusmænd, I har dog megen Sorg,
I trænges ikke blot af Totalister,
Men I har mange Fjender, selv blandt dem paa Kristiansborg,
Og værst af Alle er nok vor Minister.
I har vel hørt, hvorledes en Kollega
(Som hist paa Falster har en Slags „Bodega")
Blev nægtet Indfødsret, fordi han sælger
De Varer, Ekscellensen til Frokost i sig bælger.

Det er jo længe siden, den folkekaarne Hob
Har talt saa Meget om en Enkelts „Dyder";
Formodentlig fordi den har hørt, at salig Job
Engang har udtalt, at „Forandring fryder".
Scavenius tordned' fra sin Taburet:
„Jeg nægter Svenskeren sin Indfødsret!
Og Grundene dem kan De sagtens gætte,
Det er, fordi han farver Folkets Næser violette."

Vel har han uden Knurren sin Skattesum erlagt,
Til Konge og Befæstning sin Betaling,
Men Præsten der paa Stedet har tydeligt nok sagt,
At han maa nægte Manden „Anbefaling".
Scavenius hvisked' fra sin Taburet:
„Naar Præsten taler, saa holder jeg tæt;
Thi Ingen skal mer høre eller læse,
At Præsterne behøver at give mig en Næse!"

Nu har I Ølhusværter vel lært af den Debat,
At samme Ret som Andre I ej haver,
I er kun sat paa Jorden for at betale Skat
Til Fæstninger og kongelige Maver.
Vi haaber, at fremdeles I har sét,
At vor Regering er det lige fedt,
Om I faar Valgret eller I faar — Pokker,
Naar blot i Hælene paa Estrups Slæng I sjokker!

Raket.

Paa „Ølhandlerforeningens" Maskerade optraadte unge Jakobsen som „Guldflue". Den Fornøjelse kostede ham 5000 Kroner, men om „det kommer igen", er et Spørgsmaal, thi Folk holder nu en Gang mest af en Bajer af „Sønnens Fa'ers"!

Drengen for Dommeren.

(Indsendt fra Nykøbing.)

Dommeren (i en blød Tone): Naa, Dreng, husk Dig nu rigtig om, var der ikke Flere, som kom derude paa „Tivoli"?

Drengen: Jo, det er sandt, der kom hver Dag En, som de kaldte for Borgmesterens Søn.

Dommeren (i en streng Tone og stampende i Gulvet): Hvad siger Du, Dreng? Min Søn!

Drengen (forbløffet): Nej, Hr. Byfoged, det var ikke Deres Søn, men det var Borgmesterens Søn!

I „Dags-Av." læses:

„En ung, melankolsk Dame ønsker at korrespondere med en Herre, hvis Aand er i Stand til at forstaa hende. Billet mrkt. etc."

Hvis en her paa reflekterende Herre i sit Svar anbefaler Ægteskab som et godt Middel mod Melankoli, tør vi vædde, at den unge Dame er paa det Rene med, at hans „Aand er i Stand til at forstaa hende".

Falsterske Raketter.

„For at faa Meget, maa man være om sig," sa'e Lars Rosengal, da han kørte alle Grundstenene hjem fra Staldgaardsparken.

„Ærlighed er en Borgmesterdyd," sagde Mikkelmand, da han var sulten for Dyresteg, men maatte udlevere Dyret til dets rette Ejermand førend det blev stegt.

Almindelig borgerlig Straffelovs §§ 183—234 og mere er tabt eller paa anden Maade bortkommen. For dens Tilvejebringelse udloves en Dusør ved at henvende sig paa den østlige Runddel nord her for Byen.

I Mellemakten.

A.: Nu skal de jo snart til at opføre „Czarens Kurér". Hvad mon det er for En?

B.: Det er naturligvis en Nihilist, der vil „kurére" Czaren!

Kærlighed paa Taget.

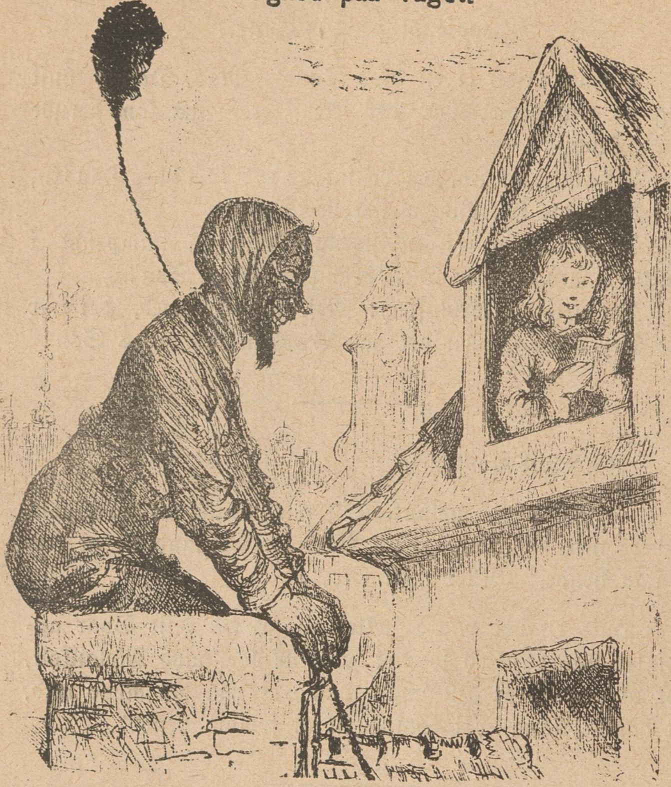

Han: Aa, hvor jeg elsker Dem, Frøken! De kan faa Sort paa Hvidt for, at jeg har rene Hensigter!

Hun: Gud! — Ja, men saa maa De da først gaa hjem og vaske Dem!

Paa Mellemstationen.

Konduktøren: Se saa, — lad det nu være nok! Der er ikke Tid til lange, rørende Scener!

Den Gamle (i Kupéen): Nej, navnlig ikke paa en — Mellemstation!

For dyrt!

Stuepigen: Tillader Fruen saa, at jeg tager med til min gamle Tantes Begravelse?

Fruen: Ja, men saa snart Du kommer hjem, maa Du gøre Dit Arbejde færdigt.

Stuepigen: Saa skal jeg altsaa rode hele Natten! Nej Tak! Saa renoncerer jeg paa Fornøjelsen!

Misforstaaet.

Gaardmanden: Som jeg si'er Dig, Kesten, jeg vil gifte Din Datter. Naa, vil Du saa have mig til Svigersøn?

Kirsten: Aa ja, saamæn, ja; men er det sandt, at Du holder saa meget af at snapse?

Gaardmanden: Ja, kom bare med Flasken, saa skal Du se Løjer!

Fra Skolen.

Læreren: Svar! hvorpaa kender man en Dranker?
Drengen: Paa hans røde Næse!
Læreren: Snak! jeg har ogsaa en rød Næse; er jeg derfor en Dranker?
Drengen: Det tør jeg ikke sige!
Læreren: Hvorfor?
Drengen: For naar jeg siger: nej! saa lyver jeg.

En „Bumler“.

Afskediget Sergeant B.: Død og Pine! Der kommer det forbandede Bæst, Kommissionær H., som jeg laante 10 Kr. af iaftes, og sagde, at han kunde komme op paa Kasernen i Formiddag, og — spise Frokost, og samtidig faa sine Penge. — Satan er løs! jeg hverken bor paa Kasernen eller har nogen 10 Kr. — Gud véd, om han har genkendt mig?

Militær Disciplin.

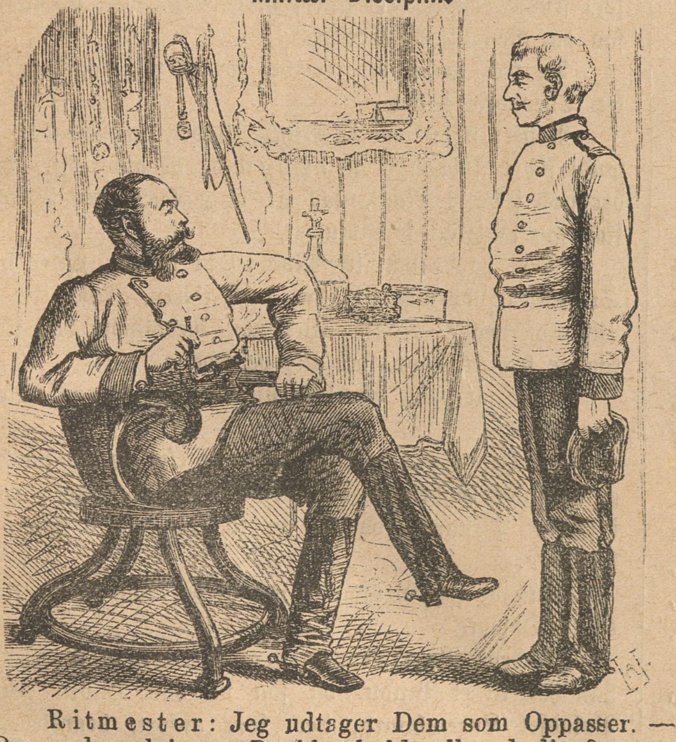

Ritmester: Jeg udtager Dem som Oppasser. — De er da vel ingen Drukkenboldt eller deslige?
Menig: Hr. Ritmester! jeg skal ikke drikke en eneste Snaps!
Ritmester: Naa! naa! De ser mig dog ud til en kraftig Karl, der nok kan staa for en Snaps.
Menig: Naar Hr. Ritmesteren befaler, saa kan jeg drikke i Pottevis!

Konsekvenser.

Kreditor: Jo, De er en pæn Herre! Gaa paa Vinstuer, det kan De, men betale mig mit Tilgodehavende, det kan De ikke!
Debitor: Min Herre! jeg forsikkrer Dem, jeg handler aldeles konsekvent, — jeg betaler ikke Dem, og jeg betaler s'gu heller ikke Vinhandleren en Øre!

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Vor Stilling er i højeste Grad alvorsfuld, det maa Enhver tage i Betænkning! — Den ene Nat, som Dumillard tilbragte her i Paris — hos St. Sauveur —, har maaske kostet vor Armé Tusinder af Menneskeliv; — det lykkedes nemlig Obersten at faa Noget at vide om vore Operationsplaner, og hvad han vidste, var han Forræder nok til at meddele vore Fjender. Lad kun St. Sauveur undgælde derfor; — hans Straf kan saa tjene Andre til et advarende Eksempel. Ved Gud! — i vor Tid er Letsindighed en Forbrydelse, — maaske endog den største af alle Forbrydelser!"

Robert kunde nu ikke fremkomme med flere Bønner; han vidste ikke engang, hvad han skulde svare.

Hvorfor skulde han under saadanne Omstændigheder blive længere der i Huset? Med en Stemme, der næsten blev kvalt af Bevægelse, bad han St. Just om at undskylde, at han var falden ham til Besvær, og derpaa gik han sin Vej.

Da han var kommen hen til Døren, saa han endnu, hvorledes St. Just lagde Haanden paa Hjertet.

Var det maaske det Saar, der i Gaar blev tilføjet ham, som pinte ham, eller var det et andet?

Langsomt tog Robert nu Vejen til Richelieugaden.

Da han var kommen til Hjørnet af denne Gade og Neuve St. Augustingaden, gik et Par Mennesker fra Landet forbi ham.

Det var en ung Bondemand og en ung Bondepige; den Første havde et meget mørkt og barskt Ansigt, den Anden var overordentlig bleg, og saa udmattet, at det saa ud, som om hun var nær ved at besvime. Hver af dem bar sin lille Bylt; det saa ud, som om de enten nylig var komne til Paris, eller stod i Begreb med at forlade Byen.

Det var endnu saa lyst, at Robert kunde se deres Ansigtstræk, skønt de gik ovre paa den anden Side af Gaden, og i den unge Bonde genkendte han straks — Gaspard de la Roche-Bernard.

I højeste Grad overrasket gav han sig til at gaa langsommere. — Han kunde ikke nære nogen Tvivl om, at den unge Adelsmands Ledsagerinde var Madeleine, — den Kvinde, som hans Ven, Taillefort, havde elsket, og ganske sikkert endnu elskede saa højt.

I dette Øjeblik kom en Vogn rullende bag ved ham.

Da Køretøjet drejede ned af Richelieugaden, sa Gaspard og Madeleine op, thi Kusken — det var en Postillon — kørte, som om han var rasende, og nogle unge Piger, der netop gik over Gaden, for fra hverandre, idet de skreg højt af Skræk. Inde i denne Vogn sad St. Just og Lebas. St. Just var altsaa kun et Par Skridt borte fra Madeleine, da han kørte forbi hende. Den unge Republikaner rørte sig ikke; han forandrede ikke en Mine, og dog var det umuligt Andet, end at han havde maattet sét og genkendt hende.

Madeleine derimod blev staaende et Øjeblik stille; hun støttede sig til sin Stok, og lagde sit Hoved paa sin Broders Skulder.

Først efter nogle Minuters Forløb saa hun sig i Stand til at gaa videre.

Robert gik nu henad Richelieugaden henimod Tuillerierne. Det var ham ikke længere muligt at kontrollere og beherske de mangfoldige Tanker og Følelser, der rørte sig hos ham. Dertil kom, at han følte sig greben af en legemlig Mathed, med hvilken det heller ikke var ham muligt at faa Bugt. Han var nær ved at falde i Søvn, medens han gik gennem Gaderne. Kun med megen Møje lykkedes det ham at naa Renaults Hus og det Værelse, der var gjort i Stand til ham. Saasnart han var kommen i Seng, faldt han i en dyb Søvn.

— — — — — — — — — — — — — — —

Da Robert vaagnede den næste Morgen, var han dog nogenlunde i Stand til at bringe Orden i sine Tanker.

I en Fart samlede han nu de faa Genstande sammen, der tilhørte ham, leverede dem til en Kommissjonær, som skulde bringe dem hen i Rue de l'Ouest, og spurgte saa om Renault og Cecilie.

De var gaaet ud, — vel for at faa noget at vide om Theodores Skæbne.

Robert skrev paa et Stykke Papir, at Theodore befandt sig i Abbediet, og at han havde gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, for at gøre Theodores Fangenskab saa taaleligt som muligt.

Mere havde han ikke Mod til at skrive. Efter hvad St. Just havde sagt til ham, indsaa han, at der ikke var Bistand, endsige Frelse at vente, medmindre den skulde komme fra en Kant, han ikke ventede.

Efter at have efterladt sin Adresse, begav han sig paa Vej.

— Det var en ganske ejendommelig Følelse for ham, at genfinde Gabrieles og Md. Browns Lejlighed næsten i samme Tilstand, som de for to Dage siden havde forladt den.

Kun de faa Genstande manglede, som havde tilhørt de to Damer.

Medens Værelserne blev gjort i Stand til ham, gik han hen til et Vindu, og saa ud over Haven hen til Paladset Luxembourg, der, som anført, benyttedes til Fængsel.

(Fortf.)

Nyeste Laterna-magica Vise.

Mel.: „Komme hvo, som komme kan.

Her en Birkedommer=Sjæl
Sidder i Falliten,
Skønt han er en Snyder fæl,
Dog — som Favoriten —
Faar af Staten han Pension,
Og saa mangen høj Person
Slig en Kæltring ynder,
Dækker blidt hans Synder.

En Forvalter, som har lidt
Straffen for sin Brøde,
Nu, som Fotograf, saa frit
Kan i Selskab møde.
Borgermesteren, som løj
Sig fra en Beskyldning drøj;
Begge disse Fyre
Var Kommunen dyre.

Sér I dette Søjlehus!
Dér en Herre sidder
Rigtig blødt i Sus og Dus,
Dovne kun han gider.
Heller ej han duer til
At regere, men dog vil
Gerne Idioten
Spille smaat Despoten.

Fruen, som paa Nørrebro
Børnehjem vil lave,
Vil, som Løn for Kristentro,
Fuld Betaling have.
Hun har vist det falske Flag,
Egennytten kom for Dag,
Brændet i sin Kælder
Hun beholdt ej heller.

Dér, i Straffeuniform,
Stiller en Minister,
Som mod Folket løber Storm,
Og sin Ære mister.
Han og hele hans Komplot,
Nøjes maa med slavegraat,
Siden skal de skydes,
Hvis det ej forbydes.

En Revolte sér I her:
Kunstnere, Studenter
Ikke længer Aaget bær,
Frihedsblus de tænder.
Skuespillere saagar,
Ved det „nationale“, har
Nylig lavet Skrue,
Faaet „Pip“ og Snue.

Menneskehandel!!!

Under den uskyldige Overskrift „Karnevalsdragter“ averteres meget ugenert:

„En elegant Spanierinde og en fransk Bondepige, aldeles nye, er billig til Salg eller til Leje. Ny Adelgade 9, 3. Sal.“

Dersom vi var Etatsraad Crone, vilde vi dog, for en Sikkerheds Skyld, lade Thalbitzer undersøge den Forretning lidt nøjere!

Raketter.

En Hr. James Kwast har spillet ved Hoffet. Denne Kunstners Præstationer maa ikke vurderes efter de „Stykker“, der ellers spilles af de almindelige Hof=Hans=Kvaster!

„Dags=Avisens“ Theateranmelder A. H. har i den senere Tid lidt af den fikse Idé, at Fru Lange=Hansen skal spille „alle mulige Roller“. Forleden vilde han have, at denne Skuespillerinde skulde spille Demimondedamen Albertine i „En ødsel Fader“, i Stedet for Frk. Lerche, og nu er han i Tvivl, om ikke Fru Lange=Hansen burde have havt Fru Sechers Rolle i „Fru Tankeløs“. — Det skal ikke undre os, om Hr. A. H. en af Dagene foreslaar, at genoptage „Luftens Datter“ med Fru Lange=Hansen i Titelrollen.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social=Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger 47de Ark af „Faldgruben“.

Vandmand og Ølmand.

Vandmand.

Drik bare Vand, selv om til Nar
De andre Drankere Dig har.
Vand har Du til en billig Pris.
Moralsk er da Din Levevis.

Ølmand.

Se til den Træmand med sit Pjask!
Nej! jeg kan gøre Manden rask.
Drik dygtig Øl og Brændevin,
Og gaa ej om blandt Folk til Grin.

Ravnen:

Som Totalist Du slipper ej
For „Hængehovedernes“ Vej.
Du mod Naturen fører Krig,
Og bliver derfor lige rig.

Drik Brændevin og Øl og Vin,
Men drik dog aldrig som et Svin.
Hvis „Mosten“ ej Du taale kan,
Saa hold mod Fristelserne Stand.

S. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 7. | Söndag den 18de Februar. | 1883.

Fordummelse i Skolen.

Læreren: Hvad er Øvrigheden?
Drengene: Herredsfogden — Præsten.
Læreren: Rigtigt, Børn; men nu staar der i Skriften: „Der er ingen Øvrighed uden af Gud"; følgelig er Herredsfogden og Præsten — naa, svar!
En Dreng: De er ikke Øvrigheden, for Gud har ikke indsat dem, saadan siger Fa'r derhjemme.

Rimbrev til Amerika.

Mel.: Bøn og Kærlighed som Himmelvogter.

Nogle Aar er ganske vist henrunden,
Siden Du drog bort herfra, min Ven!
Og det lader til, at Du igrunden
Nu har Lyst, at vende hjem igen.

Er Amerika da sligt et Ode?
Sig mig, hvordan har Du Tingen fat?
Holdes der engang imellem Møde
Af det gejstlige Konvent, min Skat?

Ak! her hjemme er nu saa forandret,
Knap vor gode By Du kender mer,
Hertz, den Støverhund, er heden vandret,
Crones Praas som udbrændt snart man sér.

Renligt Vand man stadig Byen skylder,
Men endnu man ej vil sige: Stop!
For det Snavs, som Aa og Søer fylder,
Magistraten vil ej vaagne op.

Nød og Fattigdom her er, Du kender
Nok fra før, hvor just den fæster Bo,
Og „Velgørenhedens“ mange Venner
Hjælper helst den Pjalt, som hykler „Tro“.

Ekscellensen Estrup kan man vinde
Ved at være ganske dum og tam,
Han med hele Magten sidder inde,
Bøgh er døv, og Ploug er bleven lam.

Kors og Stjerner, Nøgler og Emblemer
Gør saamangen lumpen Stymper kry,
Og de alleryderste Ekstremer
Truer Folk med Dynamit og Bly.

Bille, tænk Dig bare! han er bleven
Livlig Borgemesteraspirant,
Staar ved Hoffet saare højt anskreven,
Men — med Folket er han slemt paa Kant.

I vor Rigsdag Monrad dygtigt halter,
Som en ussel, bovlam, gammel Krik,
Goos opsamler Højres sidste Pjalter,
Støtter kraftigt Visnepolitik.

„Berlingske“ gaar tvær omkring og lunter,
Ferslews „Sprøjter“ daarligt nok bestaa,
„Fædrelandet“ stille gik „herunter“,
Gjørups „Løgnepose“ ligesaa.

Krigsdrabanterne er ikke glade,
Latter vækker deres Maskespil,
Nederlag og visne Laurbærblade
Ikke mer vort Folk betale vil.

Ellers Despotiet dominerer,
„Løjseren“ har vist til Statskup Lyst,
Militær og Politi regerer,
Berg forfærdet slaar sig for sit Bryst.

Krumspring eller Knæfald maa man gøre,
Vil man frem, — Geniet og Talent
Agtes ej, — kun Smiger laanes Øre,
Den har Held, som Galgen har fortjent.

Ret og Sandhed bliver ringeagtet,
Løgn og Sludder Statens Støtte faar,
Nationaltheatret er forpagtet
Af en snu Lakaj, paa flere Aar.

Selv om Jesus atter kom til Jorden,
Og forkyndte „Bod“ i København,
Præster jog ham bort med Hadets Torden,
Og fornægtede komplet hans Navn.

Tiderne — som sagt — fatale ere,
Storm og Jordskælv truer Hus og Hjem,
Digterne, de synger: „grand misère“*); —
Du kan stole paa, den bliver slem.

„Høje“ Damer gaar omkring og trækker
Med en Bøsse og en Bøn saa fin,
For Kanonens Skyld man gør sig lækker.
Bismarck griner brandgult i Berlin.

Derfor, Ven! forbliv Du kun derovre,
Bedre hist Du dog kan komme frem,
Selv Paris, Berlin, London og — Dovre
Kan ej byde Dig et bedre Hjem.

Raket.

Til Skuespillerforeningens Forestilling i næste Maaned agtes opført Lystspillet „Trøfler“ og Farcen „En Guvernante“, eller med en lille Omskrivning: „En Guvernante med Trøfler“.

---

*) Stor Ulykke.

Af „Rosenlund"s Begrædelsesbog.

1. Se! i Tidernes Begyndelse da var „Rosenlund" paa Værnedamsvejen, ude ved „Jernporten", et Paradis, hvor Stadens Indvaanere, Unge og Gamle, Mænd og Kvinder, begave sig ud for at nyde Livet i det Grønne, og der var sammesteds en dejlig, stor Have, med Lysthuse og Forlystelser, og der blev spist og drukket saare lysteligt.

2. Men det begav sig i Tidens Fylde, at Haven blev indskrænket og tilsidst ganske nedlagt, og der blev bygget et Tempel for Dansens Gudinde, og der blev danset saare Meget i mange Aar. Templet blev givet det yndige Navn „Klodsen", og det havde sine egne Præster og Præstinder; Præsterne kaldtes „Udsmidere", „Udhalere" og „Sekretærer", og Præstinderne kaldtes „Danseheste", „Tøjter" og „Trækkere".

3. Men se! Alt som Landet rundt omkring og Staden blev mere kultiveret, saa fandt ogsaa de fine Sæder Vej til „Klodsen", og Templet blev omdøbt og kaldet „bal-mabille", men ellers blev Alt ved det Gamle og „Solderiet, det gik for sig", og mangen Yngling og Pige offrede sin bedste Skat paa Templets Alter.

4. Men „Herren", som var den berygtede Dommer udi Israel, Eberlin kaldet, blev optændt af Vrede over Folket, som morede sig i Templets Haller, og se! han forbød Dans hele Natten, og Basuners og Cymblers Klang maatte ikke høres længer end til Kl. 2 om Natten, og se! det var „en kold En" for Værten og for dem alle, som hørte til „Sognet", men Enden var ikke endda, Sela! thi efter nogle Aars Forløb blev alle offentlige „Lege" forbudte i Templet, og Dansens Gudinde hylede og raabte ve! ve! ve! og Præster og Præstinder blev uddrevne og ingen af dem fik 4000 Kr. i Pension og Titlen af „pensjoneret Kæltring", og Værten, se! han gik i „Skuddermudder".

5. Og efter at Templet længe havde staaet øde, smilede atter Haabet til Gudinden, det Bjerg af Kul og Brænde, som hidtil havde bedækket Templets Forgaard, blev omstyrtet, og under det Foryngelsens Navn: „Ny Rosenlund" fremsteg af „Kaos" en herlig Have, og som Tempelvogter og „Plejefader" for Folket fremstod en Mand, ved Navn Markus.

6. Men der Israels Rige i Tidens Løb var bleven delt mellem to Smaakonger, nemlig en konstitueret Birkedommer og en Politiassistent, saa havde Markus en haard Kamp at bestaa mod Overmagten; thi se! mod Lovens Bydende befaledes det ham, ej engang at maatte lade Templet betræde af private Foreninger.

7. Og Markus bandt sine Sandaler under sine Fødder og greb sin Stav og vandrede til en anden Dommer udi Israel, og se! den anden Dommer sagde til ham: „Ven! gaa bare paa 'en, der er s'gu Ingen, der kan forbyde Dig at have Foreninger". Og atter gik Markus til en i det ganske Land berømt Profet (Prokurator), og der han klagede sin Nød, da sagde denne Profet: „Ven! gaa bare paa 'en, der er s'gu Ingen, der kan forbyde Dig at have Foreninger".

8. Der Markus atter traadte ind i sit Paulun, da smilede han og sagde: „det skulde da ogsaa være som syv Satanas, om jeg skulde betale 4000 Kr. i aarlig Leje, og endda ikke have Lov til at benytte mit „Tempel med Tilbehør", og han fattede Mod, og lod udraabe i det ganske Land: „Kommer hid, alle I, som ville arbejde i Dansens Hvirvel, I skulle ej blive besværede, men jeg vil give Eder Hvile i en „Lanciers" eller ved det fyldte Krus i Templets Forhaller"!

9. Og se! der var ingen Ynk! De Første, som betraadte Templet, var de Livegne fra det „sorte Helvede" (Gasværket), og de fejrede en Fest og dansede og jublede og drak den ganske Nat, og Øvrigheden havde Intet at indvende, skøndt Tempelvogteren trodsede dens Befaling, hvilket noksom beviser, at det ikke kan forbydes ham, at have private Foreninger.

10. Og saa gik Ballonen, Sela! den „bestandig borgerlige Forening", „Dukkehjemmet", der besidder saa mange nydelige „Dukker", holdt rask væk Bal hele Natten, og endda i Nærværelse af en kongelig Stridsmand, der imidlertid maatte nøjes med Kost og Logi uden Natløn.

11. Ligervis gik det med „Centralklubben", som var et Arnested for de grusomste danske Nihilister, de valsede i den vildeste Rus hele Natten omkring Gudindens Alter, og ingen stræng Dommer lagde dem et Straa i Vejen.

13. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, Markus var i den syvende Himmel, og saa uudsigelige Ting, som det ikke er givet noget Menneske at udtale, men — saa kom „Elvira", dette berømte Selskab af spanske Grander, og de vilde afholde deres „un ballo", men den skrækkelige Øvrighed udstødte et „anathema", — intet Bal maatte finde Sted, — Fribilletter var udstedt, — Fanden var løs, — 200 Personer samlede i Templet, — en Sangforening sang i vildene Skyer, — komiske Numre gaves tilbedste, — Politiassistenten og et halvt Kompagni Betjente stillede i „Forgaarden", — Alt gennemsøges, selv „Plejefa'rs" Sovekammer, — Død og Helvede! — „Elvira" maatte op med „Fjervingen" i Form af 25 Kr., og Markus maatte afse 30 Kr. af Nettoindtægten.

13. Men det begav sig, at „Sangens Fryd" — som er en Samling af Europas første Virtuoser, — begærede at afholde en „Maskeleg", men — om Forladelse — nix pille — Øvrigheden forbyder — væk!

14. Og „Bestyrelsen" og Markus holdt Raad tilsammen, og ligervis som Moses og Israeliterne satte Farao Stolen for Døren, saaledes toge de Sammensvorne paa „Rosenlund" den Beslutning, at trodse Politiet og hele Verden, og Maskeraden gik sin sædvanlige Gang indtil Kl. $11\frac{1}{2}$, da — stillede Høvedsmanden Holck og 12 Krigere, og se! de toge Over-Fuglen for „Sangens Fryd"

Loyalitet.

(I et lille Fyrstendømme.)

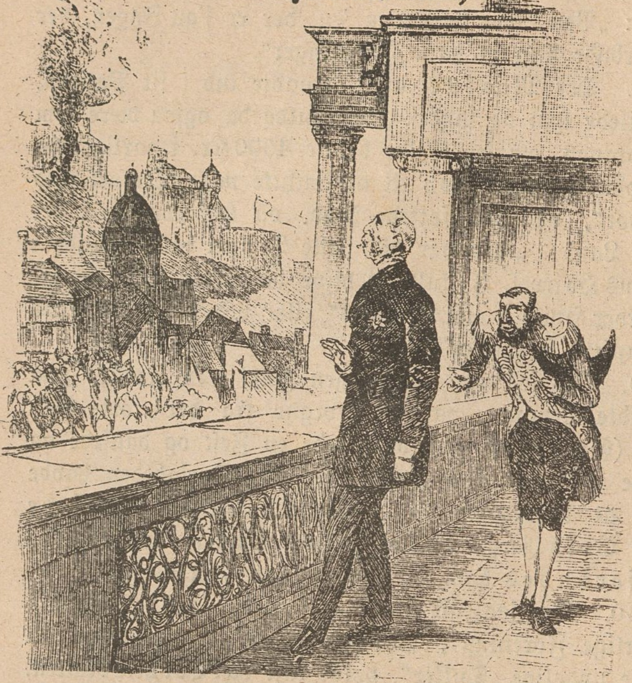

Fyrsten: Herre Gud! Naa saa mit Folk vil bringe mig sin Hyldest i Anledning af, at Fyrstinden allernaadigst har skænket Landet en Arveprins! Naa, ja! Den Fornøjelse maa man tilstaa Folket — det skal jo selv betale Gil . . . . . (et vældigt Rabalder. En af de saluterende Kanoner springer, som en Følge af for stærk Ladning). Ha! Hvad er det? — Attentat? —

Overkammerherren: Kun et Tegn paa den almindelige Jubel, Deres Højhed! Selv Kanonerne springe — af Glæde!

Beroligende.

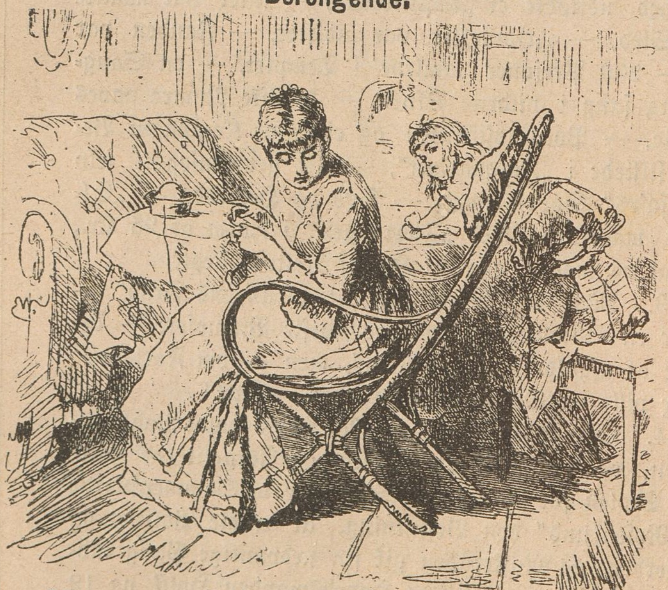

Moderen: Hvad var det, der faldt ned, Emmy?

Emmy: Du skal ikke være bange, lille Mo'er! Det var ikke mig, der faldt ned, — det var bare en Strikkepind!

Formildende Omstændighed.

Oversergenten: Hvor Fa'en bliver De af, 47? Man giver Dem Lov til at rejse hjem, og saa kommer De tolv Timer for sent! Det bliver 2 Dages mørk Arrest, min Ven!

Nr. 47: Undskyld, Hr. Oversergent! Men min Moder gav mig denne Pose Æg med til Hr. Oversergentens Kone, og derfor kunde jeg ikke hurtigere . . .

Oversergenten: Det er godt! Med en Pose Æg kan man ganske vist ikke løbe — naa, lad gaa for denne Gang!

Et kildent Spørgsmaal.

Bedstemoderen (til sine Børnebørn): Lad mig nu se, Drenge, at I er pænt artige, og adlyder Eders Forældre!

Carl: Bedstemo'er, adlyder da Dine Drenge Dig?

Velgørenhedsselskabet.

Formanden (til en Mand, som søger Hjælp): Vi kan ikke paatage os at hjælpe alle Fattige, — De er en ældre Mand og har en syg Kone, og De kan ikke faa Arbejde, saa søg, at komme ind paa Almindeligheden, vi hjælper ingen gamle Folk, og unge Folk hjælper vi heller ikke, de kan og skal arbejde, og enlige Personer hjælper vi sletikke, de kan gaa til Ladegaarden.

Landsbypræstens Bibellæsning.

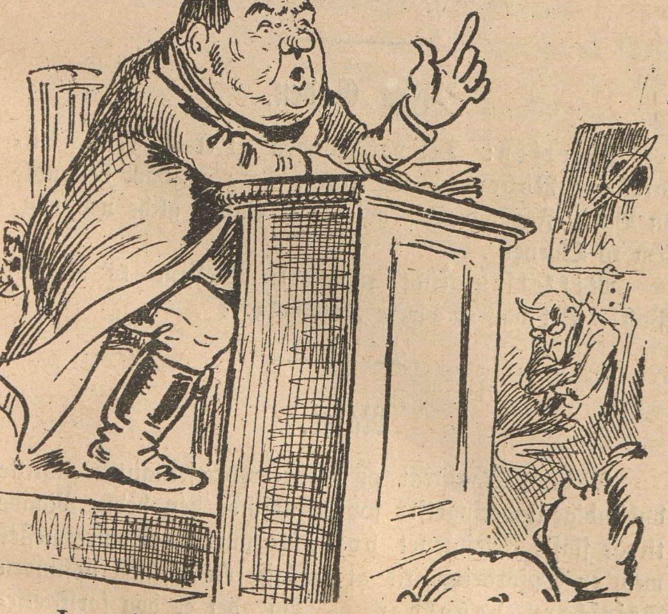

„Ja, mine Venner! forglem aldrig Skriftens Ord, som siger: „giv den, som beder“, — jeg vil fremsætte en Lignelse: naar Eders Præst beder Sogneraadet om et nyt Tag paa Stuehuset til Præstegaarden, og om et nyt Plankeværk om Haven ud til Marken, saa er det ugudeligt af Sogneraadet, at sige nej dertil, — jeg siger aldrig nej, naar Nogen beder mig om at forklare dem Guds Ord.“

En glad Lappeskrædder.

„Gudskelov og Tak for den megen Is og alt det Skøjteløberi i Vinter! Jeg er nu vel sét af alle 3 Skøjteløberforeninger, baade den i Kastellet, og den ved Tivoli, og den paa Frederiksberg, og jeg har voldsomt travlt med at sy nye Bagdele i alle de Bukser, som de kurer itu paa Isen.“

tilfange, — af Grusomhed lod man ham, uden Overtøj, i Kostume à la Pjerrot marschere i Procession til Stationen, og alle Maskeradegæsterne blev skrevne i — Livsens Bog.

15. Og det skete i lige Maade, at Sangforeningen „F. O." (Fandens Oldemoder) ej heller fik allernaadigst Bevilling paa en allerunderdanigst Forestilling, paa den nye Grund, at Templet var brandfarligt, om endskøndt Brandinspektøren havde erklæret, at dette ikke var brandfarligt, og ligervis gik det med „Centralklubbens" Forsøg paa at holde „Kallas".

16. Og dermed ender „Rosenlund"s Begrædelsesbog. Og den nye Tempelvogter har i to Maaneder tilsat 1000 Kr., og hans Jammer høres over det ganske Israel, og altsammen, fordi de 2 Konger er ham paa Nakken og vil have hele „Butikken" ødelagt.

Af en københavnsk Løves Dagbog.

Folk siger: man skal gøre Lykke, medens man er ung. Sludder! saa gør man s'gu kun Ulykker.

Et Menneske kan finde sig i Alting, siger man. Maaske! — Men finde sig i Ingenting. Umuligt!

Min Skrædder er syg, saa krepere han maa,
Ad Helvede til vil saa Fyren gaa;
Jeg kunde ham ønske dernede blandt Sjælene,
Evig og altid sig selv i Hælene.
Saa véd jeg, at Fyren skal nok blive svedt,
Mig har han, min Sandten, gjort Helvede hedt.

Indlysende.

— Kan Du sige mig, hvorfor denne Forening hedder Understøttelsesforeningen? De „Gamle" vil den ikke hjælpe, fordi de er for gamle, og de „Unge" ikke, fordi de er for unge.

— Ih! den kaldes naturligvis „Understøttelsesforening", fordi det er et „Under", naar den „støtter" Nogen.

Raket.

„Dags-Avisen" skrev forleden: „„Brødrene Rantzau" synes ikke at ville svigte den Tillid, vor Anmælder havde til dem efter den første Opførelse." — Det er virkelig rigtig pænt af „Brødrene Rantzau".

Solo.

— Hvad er den Dame?

— Solodanserinde.

— Det kan jeg forstaa. Saa grim, som hun er, har vel Ingen villet danse med hende.

Raketter.

Til Malersangforeningens Karneval vil der i Aar kun blive Adgang for Herrer, hedder det. — Det er at forudse, at denne Bestemmelse vil fremkalde en hel Syndflod af „Gardinprædikener", ikke at tale om, at Idéerne om „Kvindens Ligeberettigelse" vil vinde mange Veninder blandt de forsmaaede Skønne.

En Hr. Marer er bleven engageret ved Kasino. — Flere bekendte Theaterkritikere skal allerede have havt Anfald af — Mareridt!

Holger Kjølstad averterer i disse Dage:
„Helios Brændere".

Da man næppe tør udlede dette mystiske Navn (hvad H. C. Andersen sikkert havde gjort) fra, at Brænderne ved deres Fødsel have udraabt:
„Hel(d!) i os brænder (d)e'!"
maa man nøjes med at tro, at det kun er Skæbnens almindelige Ironi, der her advarende har raabt til Publikum:
„Hel(t) i Os Brændere".

Fra Gaden.

Petersen: Det var Fanden til Karl, denne Billardkonge Roberth. De skulde bare sé ham behandle en Bal! Forstaar De: han lader Ballen glide ned mellem to Queuer . . . .

Mikkelsen (lidt tunghør): Mellem to Køer! Puh! Det var en værre Krambolage!

Raket.

Medens Magistrat og Borgerrepræsentanter anstille dybsindige Undersøgelser for at udfinde den bedste Maade til at skaffe Fejeskarnet bort, kommer en Tømrermester med en Opfordring til at anskaffe en af ham opfunden Fejeskarnsbeholder. — „Ja, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!"

Raketter.

I et lille Aftenselskab blev der udlovet en Præmie til den af Selskabet, der i Løbet af 10 Minuter lavede den bedste „Historie". Lidt efter fortalte en ung Mand, at Folkethinget var bleven saa ilde berørt af Skoledirektionens Afslag paa Anmodningen fra Foreningen „Studentersamfundets Aftenundervisning for Arbejdere" om at faa overladt Kommuneskolernes Lokaler til Afbenyttelse, at Thinget ved sin Formand straks havde tilbudt Foreningens Bestyrelse, at den maatte afbenytte Folkethingssalen og Udvalgsværelserne paa de Aftener, der ikke var Møder i disse. Den kunde Ingen stikke, og den unge Mand vandt altsaa Præmien.

I „Hamlet" siger Shakespeare blandt meget Andet om Krigsidiotismen:

. . . . Kampdøden true tyvetusind Mand,
Som, drevne af Ærgerrighedens Griller,
Til deres Grave gaa, som var det Senge;
Som krige om en Jordplet, hvorpaa Skaren
Ej Striden føre kan, som ej har Gravsted
Og Muld nok til de Slagnes Lig at skjule.

Hvor flov maa ikke den lille befæstningsgale Løjtnant Rambusch føle sig, naar han læser disse Ord af den store Britte, som hele Verden har anerkendt.

„Dagstelegrafen" havde den 10de ds. følgende Avertissement blandt andre Ferslewske Trosartikler:

„Hjem. Til et ældre Hjem, bestaaende af Mand og Hustru, søges en alvorlig troende, dannet, yngre Dame. Da Hustruen er svagelig, maa Vedkommende kunne og ville være villig til i enhver Retning at slutte sig til Hjemmet som sit eget, tage sig paa god og kærlig Maade af Husets Styrelse, og som sagt i det Hele taget ved Underholdning, Forelæsen (som hun maa være særlig egnet til) og Musik gøre Hjemmet saa hyggeligt som muligt. Skulde nu Nogen i **Jesu Navn** ville paatage sig denne Kærlighedsvirken, og saaledes tro at kunne slutte sig fuldt ud og med glad Vilje til et saadant stille Hjem, da bedes Vedkommende i Løbet af 14 Dage at indlægge Billet herom, mrkt. 333, paa Forretningskontoret i Bethesda."

Hvor der er en Mand i Huset, og Hustruen er svagelig, vil det vist være vanskeligt for en Jomfru at holde sig ret længe. Dog, maaske! Naar hun blot er rigtig troende, thi det lader jo til at være Noget, der ligger for den søgende Mand.

Udnævnelser.

Alenridder Rysel forflyttes fra sit Regiment i Korsgade til den mere sikre Korsvej paa Fyen, hvor han har at tage Overkommandoen over de 4000 Madammer.

Oberst Castenskjold beordres til at kaste Skjoldet med Adelsmærket, og herefter bære en Tiggerplade, lig den, blinde Tiggere benytter, og med Inskriptionen: „Aa, giv en fattig Oberst fri Proces i Guds Navn". Under Inskriptionen skal staa Billedet af en slagtet Hest og Inskriptionen: „Dyrplager", hvilket bl. A. skal minde Obersten om, hvor dyr en Plag er, for at han ikke oftere skal fristes til at dunke Hestene i Hovedet med Ridepiskeskaftet.

Ravnens Højesteret.

Borgmester Ehlers, der i 25 Aar har formørket Københavnernes Tilværelse ved sine lyssky Gerninger, blev idømt mørk Arrest, at afsone paa sin 25aarige Jubilæumsdag.

Raket.

Af Beretningen om Frederiksberg Politis Virksomhed i 1882 fremgaar det bl. A., at Antallet af Pantelaanere er 3, der alle bo i Schønbergskvarteret. — Denne Omstændighed vil efter Sigende bevirke, at Schønbergskvarteret omdøbes til Sløjbergskvarteret!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger 48de Ark af „Faldgruben".

Ravn,

Danmarks vældigste Krigsminister.

Du er, som jeg, af Ravneslægt,
Men jeg kun naaede til at blive „bister“,
Du i en anden „Pleje“ kom,
Og blev en krigsgal Krigsminister.

Ved Gammelstrand i Kælderen,
Dér kom Du af en sindig Hosekræmmer,
Og derfor Du en „Vante“ blev
For Estrup og de andre Lemmer.

Nu vil Du lokke Danmark til
At lade København saa stort befæste,
Og atter yppe Klammeri
Og slaa med Haan paa Sværdets Fæste.

Det nationale Skraaleri,
Har kostet Danmark Liv og Land og Penge.
Naar nu vi skraaler op igen,
Vor Undergang ej tøver længe!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 8. | Söndag den 25de Februar. | 1883.

En gemytlig Landsbyskolelærer.

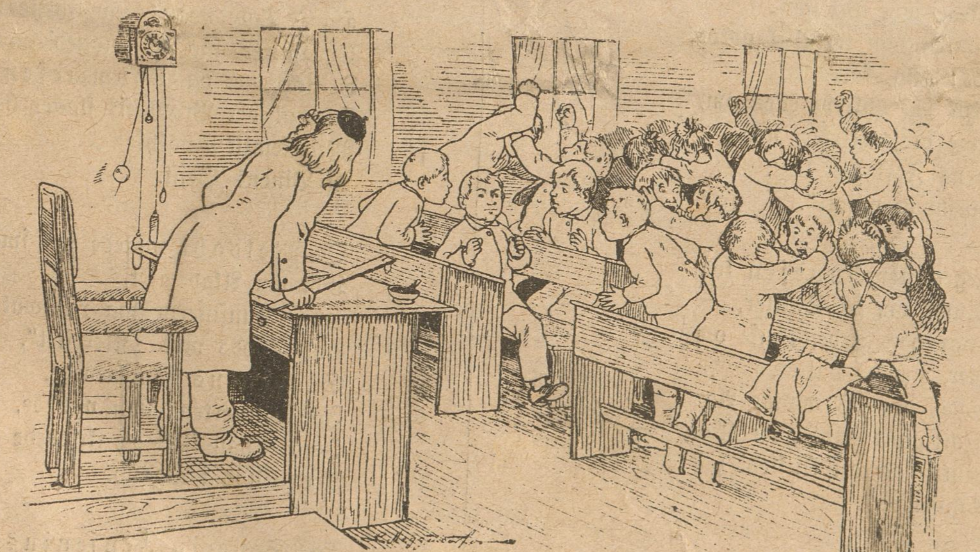

Lærer B. i . . . . løse (til Drengen): I Slyngler! I er, Gud hjælpe mig! allesammen saa dovne som Fedesvin, men jeg skal lette Jer! Nu befaler jeg, at I øjeblikkelig giver Jer til at slaas, den Ene med den Anden, og dersom I ikke slaar dygtigt løs, saa kan I tro, at Linealen skal komme til at danse paa Eders Næver, — giv Agt, — begynd!

Vise
om
Kommunalbestyrelsens Fest paa Skydebanen,
hvor de holdt 25-Aars Jubilæum,
samt øvrige Fataliteter.

Mel.: Og jeg har været til Middagsmad o. s. v.

Og jeg har været til Middagsmad,
Det var paa „Skydebanen",
Vi sad saa pyntede i Rad,
Og gassede os i Ganen.
Og jeg, som Ravn, var bedt tilbords,
Og Henrichsen tog pænt tilords,
Og sagde: „mine Herrer!
„Jeg er saa fuld — af Fryd".

Og Fenger, han var ogsaa med,
Han gumlede geſærlig,
Den Gubbe kan paa Tid og Sted
Anstille sig saa ærlig.
Det lod, som al hans Daarlighed,
Hans Griskhed og Vilkaarlighed,
Var sat i Glemmebogen,
Han lo saa ùnt.

Og Borgemester Hansen stod
Og prækede som Præsten,
Mod Himlen han sit Blik oplod,
Og sagde: „Ja, forresten
„Saa tror jeg nok, vi enes om,
„At bygge disse Kirker, som
„Ej Byens Folk kan lide, —
„Vi gør, hvad vi vil".

Og Borgemester Knudsen kom
Med Finter om de Stakler,
Som gaar paa Arbejdshuse om
Og sulter, saa de vakler.
Han sagde, at: „I mange Aar
„Har Fattigfolk havt gode Kaar". —
Jeg grinte, saa det klukked' i
Mit Ravnenæb.

Og Borgemester Ehlers fik
Nu Ordet, for at sige:
„At femogtyve Aar der gik
„For ham, og aldrig vige
„Han vilde fra sin gode Plads,
„Om Klagerne blev nok saa kras;
„Hans Stenbro, Gas og Vandet
„Var møjet bra".

Og Rosenørn i Uniform
Var kommen svært i Aande,
Han vred paa Mulen som en Orm,
Og talte om den Vaande,
Som Arbejdsfolk maa sukke i;
Han raaded' til at staa dem bi, —
Men selv han „Nix" vil give,
Det var kun „Pjat".

Og Crone havde faaet Lov
At faa en Bid af Smausen,
Og der var han s'gu ikke grov,
Men sagde fint — i Pausen:
„Til Politiet haaber jeg,
„De ikke mere nægter mig
„Tilbørlige Kontanter;
„Vi lider Nød".

Og Gjødesen, han sad saa tam
Med „Snutten" dybt i Krukken,
Hvor Vinen flød, det var en Skam,
Saa han var tør og mukken.
Det Sømandshjem paa Kristianshavn
Ham Knuder gør, han har et Savn; —
De gamle Gaster ønsker
Ham Fanden i Vold.

Og Strandgaard kom naturligvis
Med sit Besyv i Laget,
Hans Tale vandt, som første Pris,
En Latter, saa det knaged'
I Bordene, og Thommesen,
Han al det Brøvl fik slaaet hen
Med kemisk Analyse
Af Vinens Gejst.

Og Meldahl ymtede saa smaat
Lidt om Akademiet,
Hvor Kunstnerne saa rædsomt flot
Bød Trods mod „Kleresiet".
Scavenius han hævede,
I „Donnerten" han vævede,
Imens han stod og skrævede
Med Glas i Haand.

Hr. Severin Jensenius
Kom ind paa „Hundesagen":
„Skønt der var Liv og Glædesblus,
„Ham mere kær var Dagen,
„Hvis alle Borgerskabets Mænd
„Forleden Dag var gaaet hen
„Og stemt for alle Hundes Død,
„I København".

Og Herforth kom med slemme „Hip"
Om Magistratens Luner;
Og Worsaa tog et vældigt „Nip",
Og talte saa om Runer;
Og Melchior med sin Kritik,
Var ej saa enig paa en Prik
Med Kaiser om Kommunens
Berømmelse.

Andresen sad og regned' ud,
At Snavs er hele Sylten.
Og Wiinberg greb Pokalen prud,
Han nylig havde fyldt den:
„Skaal for Kommunens Byggeri,
„Som Fenger mer ej roder i".
Og Schmiegelov han snøvlede:
„Den var tilpas"!

Saaledes gik det Hele til;
Og da nu Alt var drukket,
Man satte sig saa rart til Spil,
Og Nogle, de blev plukket.
Og saa tilsidst man travede
Ad Hjemmet til, og ravede.
Det var en Borgemestersvir
Med Fynd og Klem.

Raketter.

Straffelovens § 286 lyder saaledes: „Forvolder Nogen Skibbrud eller anden Søskade under saadanne Omstændigheder, at Menneskers Liv derved udsættes for aabenbar Fare, straffes han med Tugthusarbejde, ikke under 8 Aar, dog at Straffen, hvis Nogen derved omkommer, kan stige til Livsstraf." — Heraf sér man, at blot det, at forvolde ét Menneskes Død, kan medføre Livsstraf. — „Slejpners" Rheder, der jo efter Sigende er Skyld i 13 Menneskers Død, faar kun en lille Bøde. — Det lader til, at der er Mængden, der gør Udslaget. Hvis man nu forvolder 16 Menneskers Død, maa man jo paa den Maade faa Penge til!

„Nationaltidende" var forleden Dag saa hensynsfuld i et Referat at benytte det smagfulde Udtryk: „en svensk Tyveknægt". Skønt vi naturligvis ikke vil prædike Moral for det Slags Blade, der ellers altid er rede til at forsvare Stortyveknægtenes Meriter, vil vi dog anbefale Bladet at mindes Wessels Ord:

„Hade Fejl, men ej Nationer,
Elske Dyd, men ej Personer."

Til Studentersamfundet.

I, som brød den store Skranke,
Stillet op paa Alfarvej,
I, som havde Sind og Tanke
For at bane Lyset Vej
I det store, tætte Mørke,
Som indhylled' Folkets Børn,
For at give Aanden Styrke
I den haarde Livets Tørn

Tak, I Mænd, som foran traadte,
Rusted ud med Kundskabs Magt!
Gid I aldrig angre maatte,
At I gik med os i Pagt.
Gerne vil vi ærlig følge
Til det Maal, som I har sat.
God Sejlads paa Livets Bølge,
Haaber vi, ved Dag og Nat.

Kundskabstrangen hos os Alle,
Den forstod I ganske ret.
Maatte Raabet Alle kalde,
Samle Skaren glad og tæt.
Tak, fordi I dele ville
Eders Rigdom med Enhver,
Trods den Sværm, som vil os ilde,
Og kun splitte ad vor Hær.

Pistolstræde i Boston, Februar 1883.

Kære Storborgere!

Foranlediget ved tusinde Smaating, og særlig ved Dommen over „Slejpners" Rheder, Skoledirektionens Afslag paa Anmodningen om at laane Skolelokalerne, Dommen over Reijendam, som syntes, at det var Dyrplageri, at plage et Dyr, og meget Andet, — tillader jeg mig at meddele, at jeg er ifærd med at trække mine Støvler paa for at gæste Jer, kære Børn. Jeg vil nemlig aabne et Udsalg af „Amerikansk Olje", der virker saa afførende, at Sjælen flyver ad Helvede til. — Altsaa, vær forberedt! I kan bande paa, jeg skal snart være hos Jer.

Ærb.
Lynch,
Nihilist-Fabrikant,
Opfinder af
den ægte, hurtige Retsforfølgning.

Pessimisten tror, hvad han frygter;
Optimisten tror, hvad han haaber.

Et søvndyssende Middel.

Hr. Pedersen har da ogsaa faaet fat i denne velsignede, kedelige „Journal", som et af de arme, strængt dresserede Bude har faaet prakket ham paa, men — da han har faaet fyldt sig med et Par Mælkebrøds-Romaner, og som Dessert slugt en Hoben gudelige Vers af Molbech, Martin Kok og v. Riperda, saa — „den Søvnens Gud forkorter ham hans Kval".

Den tjenstfærdige Mortensen.

Jeg skal dog gøre min naadige Frøken en Ekstratjeneste; i Aften skal hun paa Bal, og hendes lange sorte 16-Knaps-Hansker har længe sét saa falmede ud, — de maa ha' en Omgang med Sværten!

Opvarter-Taktik.

I.

En Krone giver Herren i Drikkepenge flot,
Og derfor han betjenes saa høfligt og saa godt.

II.

Men denne giver Intet, og derfor uden Skaan
Man byder ham Kavajen med rigtig spydig Haan.

Da Cetewayo kom hjem.

Her sér De Cetewayo, den kongelige Mand,
Som engelsk „Løve“ er han nu vendt hjem til sit Land.
Hans „kære Undersaatter“ ham kender knapt igen,
Han spørger sine Koner: „Naa! er I med paa den?“

Men Dunn og flere Andre med Dolken er parat,
Snart faar vi vel at høre om et nyt Attentat. —
Lad alle Konger rejse, til Maanen, om de vil,
Men, — vender de tilbage, det er et farligt Spil!

Den uheldige Frier.

I.

Men, Herregud, Frøken! Hvorfor lér De?

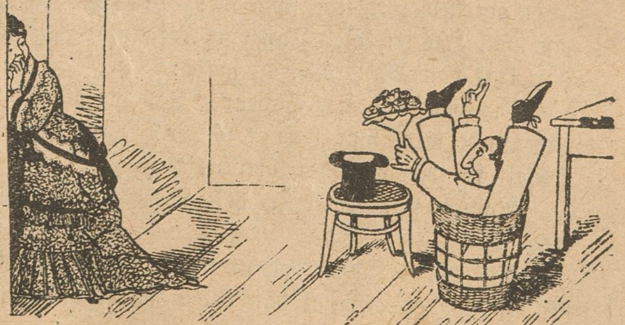

II.

O! Dyrebareste! Jeg — elsker Dem!

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Allerede havde Vaaren begyndt at flette Løvets Telt, men man kunde dog tydelig sé det store Slot, hvis øverste Etage og Tag laa aldeles frit for Roberts Blik.

Men Afstanden var for stor, han kunde ikke genkende noget bestemt.

Ved Hjælp af sin Kikkert undersøgte han hvert enkelt af de Vinduer, han kunde sé.

De fleste af disse var dog udvendig beklædt med Brædder, kun et ganske lille Rum øverst oppe var frit, — det var altsaa umuligt, at sé hvad der foregik indenfor, eller hvem der befandt sig i Værelserne. Andre Vinduer var forsynet med nedrullede Jalousier, kun nogle enkelte var ganske frie. Undersøgelsen var frugtesløs, han maatte opgive den. Han følte sig træt, og tillige var han nødt til at gaa ud for at faa Noget at spise, thi i mange Timer havde han Intet nydt. — Klokken var Tre.

Paa Vejen købte han en Avis, for at sé, om den indeholdt Noget om Gabrielles Arrestation. Og ganske rigtig fandt han i dette Blad en Notits, om at det var lykkedes at paagribe to aristokratiske Fruentimmer, som nu vilde blive fremstillet for Revolutjonstribunalet. Desværre, hed det endvidere, var det lykkedes en af Republikens værste Fjender, den forhenværende Vikomte Henri de Marigny, at slippe bort, men man nærede godt Haab, om atter at faa fat paa ham; alle fornødne Foranstaltninger var trufne.

Robert kunde ikke skjule for sig selv, at det var en meget farlig Omstændighed, at denne Historie blev offenliggjort, thi nu blev det omtrent umuligt for ham, at udrette Noget for Gabriele. Han kunde kun smigre sig med Haabet, om at det skulde lykkes ham at bevise hendes Uskyldighed. Men for Øjeblikket gjaldt det først og fremmest om at frelse Theodore St. Saveur, hvorfor Robert straks begav sig til Abbediet.

Han forlangte, at faa Fangevogteren i Tale, og blev snart gode Venner med denne. Men da Robert langt om længe rykkede frem med, hvad der egenlig laa ham paa Hjærtet, blev Fangevogteren pludselig alvorlig. Han trak paa Skuldrene, og sagde:

„Theodore de St. Saveur! Ja, hvem véd, om vi nogensinde mere faar ham at sé her? Han staar i dette Øjeblik for Revolutjonstribunalet!“

Robert skælvede over hele Legemet, da han hørte disse Ord.

Det lykkedes ham dog at skjule, hvor forskrækket han var bleven, og efter at han endnu havde vekslet et Par meget venskabelige Ord med Fangevogteren, skyndte han sig at forlade Abbediet.

Da han var kommen ud paa Gaden, udbrød han halvhøjt:

„Theodore de St. Saveur staar i dette Øjeblik for Revolutjonstribunalet!“

Dette var énsbetydende med, at Theodore en af Dagene vilde komme til at bøde med Livet, fordi hans Familje — ikke hans Hjærte — var aristokratisk.

Der var ingen Sandsynlighed for, at han vilde blive frifunden.

Dersom Theodore var bleven dømt til Døden, vilde han rimeligvis endnu samme Eftermiddag blive henrettet. Det var netop nu paa den Tid, da Henrettelserne plejede at begynde, og ligesom tilskyndet af en dæmonisk Magt, bevægede den unge Mand sig hen imod Revolutjonspladsen. Han kom snart ind i en af de Gader, gennem hvilke de Dødsdømte plejede at blive ført fra Justitspaladset til Retterstedet.

(Forts.)

Ravneretsdommen

over

Oberst Daskensjold.

(Sé Bagbilledet.)

Du har raset saa tidt, og vi véd det saa godt,
Du var altid en Hestetyran.
Vi har dømt i Din Sag, vi vil piske Dig blot
Saa forsvarligt, som „Ravnen“ det kan.

I en Række af Aar, saadan „fyrre“ omtrent,
Har Du plaget og pint mangen Hest;
Derfor kan vi nu ej være Andet bekendt,
End at gi' Dig med Pisken Din Rest.

Naar Du farer som Fanden ad Jægersborg til,
Og hver Hest med Forfærdelse flyr,
Paa Din Ryg vi — som Hævnere — ride Dig vil,
Og saa skal Du ha' morderlig Tyr.

Som en Dyrebeskytter Du falskelig gik,
Men Forbrydelsen kom for en Dag.
Selv det frommeste Dyr saa fortærsket Du fik,
At det snart blev et usseligt Vrag.

Hyp, afsted! Stræk Din lange, elendige Krop!
Du har nægtet en Hest en Drik Vand.
Nu til Straf skal Du slide Kadaveret op,
Mens Du farer saa vildt over Land.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, er det nu ikke krepérligt, at Folkethinget ikke har Andet at tage sig for, end at plagiere vores Smule Kaffesladder, som de gerne kunde lade os have for os selv? Og naar de saa endda kunde levere en rigtig Kaffesladder der oppe, men hvad er en Kaffesladder uden Kaffe? Og det var jo netop Kaffen, de havde ondt af. Især han, dennehersens Godsejer Hage. Uh! bare jeg kunde faa Fingre i ham en Gang, jeg skulde ordentlig traktere hans Flynderskind! Ja, forleden fik han jo rigtignok varme Boller til Kaffen, i „Social-Demokraten", og der blev just ikke taget paa ham med Glacéhandsker, som jo heller ikke kan nytte, naar man har med den Slags Folk at gøre, men jeg vil da haabe, at hans Vælgere siger: „Tak for Kaffe!" naar der bliver Valg igen, for de kan jo paa ingen Maade være bekendt, at sende en saadan Kaffebønhas ind i Thinget igen; nej! maa jeg saa bede om Gamél, for det er da en Mand, der har Forstand paa Kaffe, og paa, hvad der kan komme ud deraf, naar man forstaar at „klare" den, og han lægger da heller ikke Skjul paa, at det er os Smaafolk, der betaler Kaffen i dyre Domme, medens denne Luksusgenstand, denne forgyldte Hage er uforskammet nok til at ville bilde Folk ind, at det er ham, der betaler Kaffen, men jeg vil da rigtignok lade ham vide, at han aldrig har betalt min Kaffe, — jeg véd ikke, hvad De siger, min Kære?

Md. Stork: Ja, jeg kunde jo sige Meget, dersom jeg skulde dø i Morgen, som man siger, men De véd nok, hvad Ordsproget siger: „Jo mere man rører ved" — nok sagt, jeg bryder mig ikke mere om Hage og hans Kaffepjank end om en „halv Cikorie", som er en Luksusartikel, jeg ikke bruger i min Kaffe. Men naar vi endelig skal tale om „Luksus", saa undrer det mig, at Kredsens Vælgere kan tillade sig den Luksus, at lade dem repræsentere af saadan en Herre, for det er da værre, end om de slet ingen Rigsdagsmand har. Hvad vilde f. Eks. Folk sige, om De eller jeg fandt paa at anskaffe os en Poppedreng, som kunde snakke, men som begribeligvis ikke véd, hvad den selv siger, og vi saa vilde fortælle, at den Papegøje var vores Rigsdagsmand?

Md. Skade: Ja, Folk vilde naturligvis sige: Det var jo en dejlig Kaffesladder!

Raket.

Balduin Dahl har komponeret en Reform-Galop. — Det kan man kalde blodig Ironi, at byde Københavnerne op til en Galop med et saa revolutjonært Navn, — vi, som ved Reformer forstaar „Marsch paa Stedet".

Korrespondance.

C—s. Det er ikke værd at synge Takkesange, førend det viser sig, om Manden virkelig gør sin Samtid den Glæde, at vise Estrup, hvorledes man trækker sig tilbage, naar man er umulig.

r. n. Som De sér, er nogle af Smaatingene benyttet. Digtet kan ikke bruges.

R. V. Svar kan afhentes paa Kontoret, Rømersgade 22.

E. J. Deres „gemytlige Vise om den skrækkelige Viceværtinde i Prinsessegade" er ikke saa ilde, naar alle Verserne gik lige saa glat som dette:

„Børn, dem maa man ikke have,
Kattene faar Rottekrudt,
Som Madamen selv kan lave,
Og som Dyret gør kaput.
Ja, hun er en dejlig Fyr,
Vil krepere alle Dyr!"

A. B. C. Maaske ved Lejlighed, men betydelig forkortet.

H. W. Tak. Kom snart igen.

Mads Marcellus. Nej, det var saamæn Synd, at berøve Dem Deres „kære Sønner". Forøvrigt mindes vi ikke, at have givet Dem særlig Anledning til at udtale Dem om Beskaffenheden af den omtalte Fortælling. Deres Manuskript kan afhentes i Ekspeditjonen. Det Sidste kom for sént.

R. W. Det er ikke værd, at tage Hatten af, førend vi sér Manden.

P. Adresser paa Meningsfæller i Provinserne, der vil modtage Agitatjonsnumre, bedes indsendt til Ekspeditjonen.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger 49de Ark af „Faldgruben".

Ravneretsdommen over Oberst **Daskensjold.**

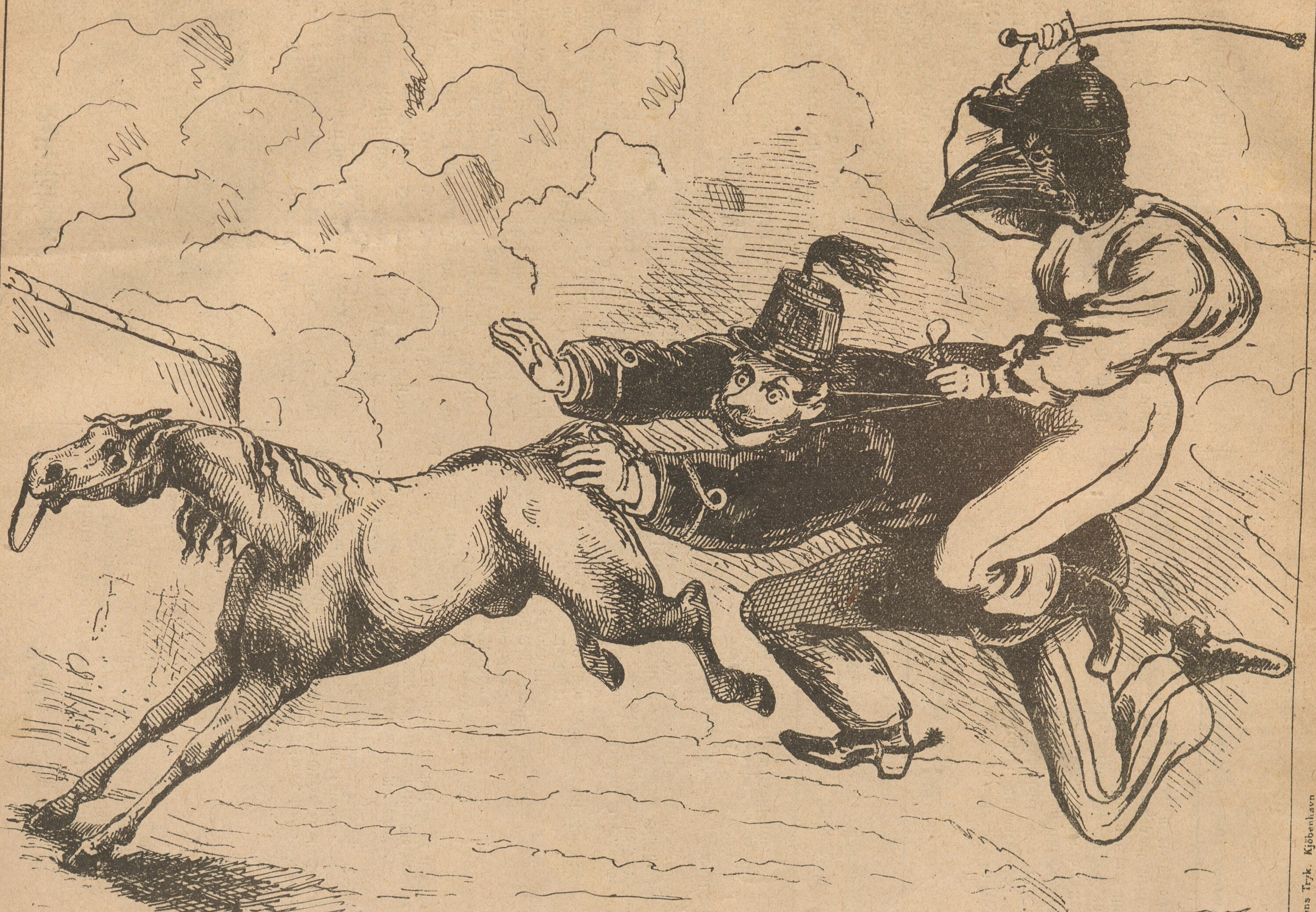

(Teksten læses inde i Bladet.)

H. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 9. | Söndag den 4de Marts. | 1883.

En gemytlig Skydebroder.

Hofjægermester H. paa ... gaard er virkelig en Dyrebeskytter, imidlertid — skyde, det skal han nu, om saa Fanden stod for Døren, som man siger; han nænner ikke at skyde levende Fugle, og saa har han fundet paa, at lade sin Søn kaste nogle meget sjældne, ægte kinesiske Tallerkener op i Luften, og disse plaffer han saa i Mas, til stor Skræk for Fruen, der forgæves søger at „redde Postelinet“.

Allernyeste Revuevise.

De københavnske Skolers Lænkehunde.

Mel.: Hun er nu saadan, saadan, hvad man kalder.

Studenterne i København, de vilde
Som Arbejdsstandens Lærere sig stille,
Saa bad de om lidt Plads i vore Skoler,
Og saa bankede de paa Porten, men saa var der 2 forbandede store Lænkehunde, som gøede og nappede og sagde:
Stop! med nye Moder.

Den ene Hund hed „Ørn", og vi har kendt den,
Ten tidt har skræmmet Folk som „Præsidenten".
Den anden Hund hed „Rote", og den sidder
Som et sort, glubsk Bæst og lader saa hellig, og saa er den saa forslugen, og naar den ikke kan faa
Nok, saa lumsk den bider.

De Lænkehunde vil nu ingenlunde
Vor Arbejdsstand lidt Undervisning unde.
Oplysning er de bange for som Fanden, —
Ja, for naar vi bare var saa dumme som Stude, saa kunde de rigtig faa os til at „trække Læsset", og naar de fik
Lyst, gi' os En paa Panden.

Den Eneste i „Repræsentatjonen",
Som vovede at trodse „Embedstonen"
Og „Hundene", som Skolerne forpagter,
Var Severin Jensen, som sagde til „Direktjonen": Lad os prøve paa 'et for i Vinter, jeg holder meget af intelligente Arbejdere; — men
En kun Lidet magter.

Pastor Stein paa Krigsstien.

Mel.: Hvo véd, hvor nær mig er min Ende.

Den sorte Stein saa grusomt brændte
Af Lyst til Krigens Myrderi,
For Kvinderne sit „Blus" han tændte,
Og sagde: I maa hænge i,
Og skaffe Mordervaaben frem,
Og præke Krig i Hus og Hjem.

Som Brøl fra Helvede man hørte
Hans Røst i Salen, den var stram,
Dog kun de „gale Tasker" rørte
Faldt ned og ydmygt „slikked" ham.
Hver „Kvinde", som har sin Forstand,
Kun lo af denne gale Mand.

I København det gaar vist næppe
Med kvindelig Kanon-Mani,
Og Stein faar aldrig fuld den Skæppe,
Han render med og peger i.
Alt er omsonst, og Fanden faar
Hans Sjæl tilsidst, med Hud og Haar.

Birkedommeren i Silkeborg.

Mel.: Lott ist todt.

Evig Grin var det med
Birkedommer Drechsel.
— Her paa Jord op og ned
Alting gaar i Veksel. —
Tænk! han var „Kammerjunk'",
Og i Silkeborre
Bo'de han, stiv og strunk,
Kors! hvor fik han Sorre.
:,: Fog-, Fog-, Fogden tog hans Kø'r
Som et Pant for Skatten, han ej vilde klare før. :,:

Frimurerne i Slagelse.

Mel.: Gamle Borgervæbnings Marsch.

I Slagelse, dér gaar det dog saa farligt til,
Dér driver nogle Røvere et grueligt Spil.
Man nylig fanged' tre
Som nu til Spot og Spe,
Bag Fængslets tykke Mure deres Straf imødesé.
Den Ene han er Drejer og den Anden er Slagter,
Den Tredje Kommissjoner har, især hvor der „bagt" er,
Og bare for at redde Mønt,
Saa havde disse Skarn begyndt
At lave dem en Frimurerloge kønt.

Først var da en Skrædder saa ulykkelig,
I deres Kløer at komme, eftertrykkelig
Han skreg og bandte paa,
At han ej vilde gaa
I „Logen", men saa puttede de ham i mørken Vraa,
Dér stod han da og brølede og bad om at slippe,
Men Skurkene var grusomme og haard som en Klippe,
Omsider Manden bøjede
I Nøden sig, og døjede
Den Skæbne haard, og — saa var de fornøjede.

Og Slagteren, han hentede en Huggeblok,
En Balle og en Økse, — det var Manden nok;

Forskrækket sank han ned,
Og lovede med Ed,
At tie og at punge ud til Banden saa léd;
Og da de havde drukket, fik han Prygl og blev jaget
Paa Porten, og paa samme Vis blev Flere bedraget.
Saa kom da Politiet til,
Og standsede det grumme Spil, —
Frimurerne i Slagelse ej trives vil.

Baron og Smed.

Mel.: Naar mit Øje er lukt.

En Baron har vi med,
Som tillige er Smed,
Men da ej Baroniet han ejer,
Og dog helst som Tyran
Vil haandhæve sin Stand,
Om i Værkstedet voldsomt han fejer.

Saadant adeligt Blod
Gi'r et skrækkeligt Mod,
Og en Svend han for slet Intet agter.
Straks han truer med Hug,
Hvis der tales et Muk,
Og han springer med rædsomme Fagter.

Socialismen, vor Trøst,
Falder svært for hans Bryst;
Uh! han hader saa voldsomt de Røde.
Skønt en Pjalt i sit Hus,
Han med Eder og Knus
Gerne traadte os Alle tildøde.

Han skal ha' sin Bekomst,
Og han ikke omsonst
Skal en Arbejder frækt forurette.
Bedst det var, om han her
Bare var „Sekretær",
For han passer fortrinlig til dette..

Raket.

Ved 2den Behandling af den personlige Kommuneskat udtalte Rimestad sig paa en saadan Maade, at det saa ud, som om han slet ikke kunde beslutte sig til at udvide Valgretten, da der saa kun vilde blive valgt Socialister i København. — Stakkels Assessor! Det var jo rigtignok kedeligt, hvis det skete, ti saa kom Assessoren da til at rejse meget langt ud paa Landet, inden han igen fandt en Kreds, hvis Vælgere vilde være lige saa dumme, som Københavnerne altfor længe har været.

Til Dr. Georg Brandes.

Kækt Du stødte i Frihedens Lur,
Saa Reaktjonens kinesiske Mur
Revned', og halvt styrted' sammen.
Kækt Du tog mod en Fjendeflok,
Som vist vil skaffe Dig Arbejd' nok,
Førend den faar sagt „Amen". —
Tag da og mod det Hyldestord,
Som der i disse Linier boer:
Sandhed jo gerne saarer;
Før man af Vise beundres ret,
Skal man misundes af hver en Slet,
Belées og forhaanes af Daarer.

H. W.

Raket.

Manufakturhandler Rysel yttrede forleden Dag, idet han henpegede til den demokratiske Vælgerforenings for kort Tid siden afholdte Møde: — „Saa vidt var det kommet med Oppositjonen, at de maatte indbyde 4 Venstremænd og 1 Socialdemokrat for at kunne angribe 1 Højremand!" — Herregud, lille Rysel! Naar nu Forholdet er saaledes, at der eksisterer saamange flere Venstremænd og Socialdemokrater, hvorfor da ikke sende dem ud at klemme den lille krigsgale Kræmmersjæl?

Fra Leipzig anbefales som Nyt: En Fredspibe, tysk Rigspatent. — Der burde tilføjes: Bismarck leverer gratis Fidibusser, lavede af sønderrevne Traktater!

Efterlysning.

En Pakkepostsag, mrkt. „Ekspedient Gal", og indeholdende en Klage over en Ekspedient, der brugte den Ytring om et Postbud: „Smid den Ka'l ud!", formodes at være gaaet tabt paa Vejen til Finansministeriet, eller at have forvildet sig i den ministerielle Labyrint, som kaldes Kancellibygningen. For Tilvejebringelsen udloves en Dusør, naar den retsindede Finder henvender sig til rette Vedkommende.

Et Samvittighedsspørgsmaal.

Den unge Frue (til sin Mand): Sig mig en Gang, min elskede Adolf, naar Du nu ikke tilfældigvis havde lært mig at kende, vilde Du saa have besluttet Dig til at ægte en Anden?

Lægernes Visdom.

I.

1ste Læge: Ja, min gode Kone, Deres Mand er meget syg, De skulde have hentet mig noget før; nu er der gaaet Koldbrand i Saarene paa Armene, sér De ikke, hvor blaalige hans Hænder bliver?

Konen: Men Gud, Hr. Doktor! min Mand er jo Farver!

Lægen: Saa? Det er hans Lykke, ellers var han fortabt.

II.

2den Læge: Jeg kan ikke sige Dem Andet angaaende Deres Maveonde, end at De maa have frisk Luft og Bevægelse; De sidder vist for meget inde?

Manden: Kan gerne være, Hr. Doktor, omendskøndt jeg dog daglig nu i 22 Aar har forrettet min Tjeneste som Postbud.

Rén Besked.

Frøkenen: Jeg tror, jeg vil tage 1/2 Pd. af den Pølse, men — indestaar De mig for, at den er god, frisk og let fordøjelig?

Slagtermadamen: God og frisk er den, det kan Frøkenen stole paa, men om den er let fordøjelig, det kan jeg naturligvis ikke sige Dem førend imorgen engang.

En godhjærtet Dame.

Damen: Det gør mig ondt, at jeg ikke kan lindre Deres Nød, men — bed ret inderligt til Gud for mig, at jeg maa vinde den store Gevinst i Lotteriet, saa skal De ogsaa faa Noget!

Fra Provinsen.

Den Fremmede: To Bajere, lille Jomfru!
Opvartningspigen: Ja, gerne, Hr. Kollega!
Den Fremmede: Og et Par Stykker Smørrebrød!
Opvartningspigen: Straks, Hr. Kollega!
Den Fremmede: Hvadbehager? Hør en Gang, Jomfru, hvorfor kalder De mig Kollega?
Opvartningspigen: Ih! den anden Herre har jo baade i Gaar og i Dag kaldt Dem Kollega, hvem kan saa vide Andet, end at det maa være rigtig?!

Fra søndre Birk.

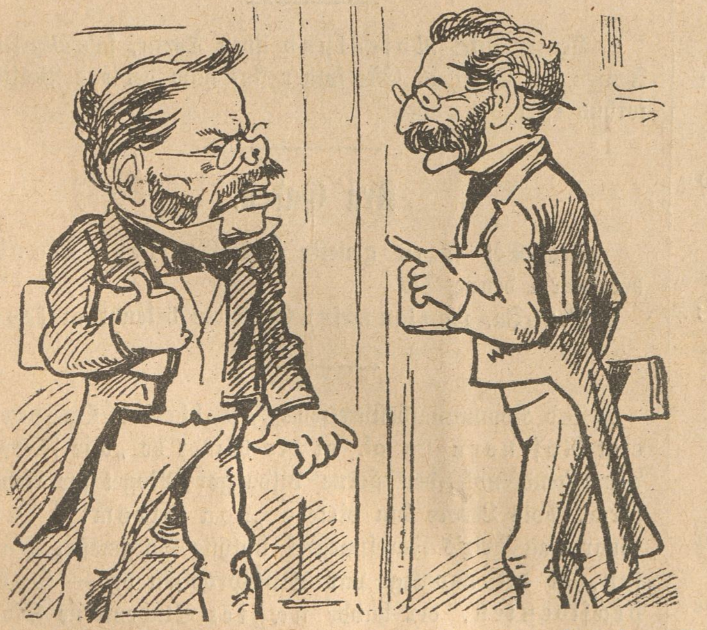

1ste Prokurator: Hør, sig mig, hvorfor vil Birkedommeren absolut have ødelagt „Rosenlund"?

2den ditto: Den er da tydelig nok! De véd jo, at Katolikerne skal bygge Kirke og Skole paa Værnedamsvejen, og behøver en Grund . . .

1ste ditto: Ah! Ja, saa er det s'gu ikke underligt, at han er — „katolsk i Hovedet"!

Ved Eksamen.

Professoren: Kan De give mig en Definitjon af Bedrageri? . . . (Pavse.) Det lader ikke til, at De kan. At benytte en Andens Uvidenhed, i den Hensigt at skade ham, det er Bedrageri.

Kandidaten: Saa véd De altsaa, hvilken Forbrydelse De gør Dem skyldig i, hvis De lader mig falde igennem!

Af Salomo Scavenii Højsang.

1. Og det begav sig i de Dage, da Borgerrepræsentanterne nikkede til Magistratens Forslag om to nye Kirker.
2. Thi sé, de havde Allesammen Tømmermænd fra Jubilæumssoldet.
3. Hvor Dekoratjonens Perle var et Ladegaardslem.
4. Som skulde være et Symbol paa Kommunalbestyrelsens Energi og Fremskridtsaand, og tillige Stadens vise Fædre til Eksempel.
5. At de ikke skulde drikke for Meget.
6. Ligervis som „Frimurerne" i Slagelse.
7. Der de fik „Pip".
8. Og det begav sig, at de ganske Menigheder udi Lolland og Falster gjorde sure Ansigter naar de ginge til Alters.
9. Thi sé, det var en daarlig Beværtning.
10. Efterdi „Altervinen" var slem at gaa paa.
11. Ligervis som Johannes Hages „Kaffeknægte".
12. Som er Luksus.
13. Og smager af Galde.
14. Men Stiftets Ældste gik for Salomo Scavenii og sagde: „Herre! Lader os give Menighederne „Old Xeres" til en Krone Flasken.
14. „Thi den er regulért.
16. „Men lader os ikke fylde dem med dette Pøjt til 0,85 Øre.
17. „Som er halvt med surt, og halvt med Eddike.
18. „Og er ud af samme Tønde som Overpræsident Rosenørns Arbejdervenlighed.
19. „Naar han spiller Socialist.
20. „Paa Skrømt."
21. Og Salomo Scavenii ginge til Bispen over det ganske Stift.
22. Nemlig til den Bisp Monrad.
23. Som røger fineste Befæstningsmelange Nr. 1 med Krudt.
24. Desformedelst han ikke kan faa den stærk nok.
25. I Munden.
26. Og Salomo Scavenii talede til hannem og sagde: „Hvad tykkes Dig om „Old Xeres"?"
27. Og sé, Bispen svarede: „Den er god nok, i en Sekstur!
28. „Men lader Præsterne i det ganske Stift selv købe hvad Vin dennem lyster.
29. „For Rabatens Skyld."
30. Og Salomo Scavenii lod Stiftets Ældste kalde for sig, og sagde til dennem:
31. „Sandelig siger jeg Eder, I skal give Præsterne de fornødne Valuta som Banken ejer, paa det at de Kirkens Tjenere selv kan købe Altervin en gros.
32. „Som er billigere.
33. „Og om Præsterne skulde formene, at Altervinen gør Menigheden for hed i Hovedet, desformedelst den er spansk, og maatte befindes at være for stærk, da skal det overlades Præsterne at mildne Altervinen ved Tilføjelse af Vand."
34. Men der Menighederne hørte, at Præsterne havde faaet Salomo Scavenii Dom for, at de maatte blande Vand i Altervinen, daræddedes de saare, thi det bares dem fore, at naar de stak Næsen i Alterkalken, da maatte de finge Vandskræk.
35. Men alle de ægte Vinforfalskere granskede ivrigt i de gamle Skrifter og studerede til Præsteeksamen, paa det at de kunde faa ministeriel Tilladelse til at blande Vand i Vinen.
36. Og Salomo Scavenii befol, at hans ministerielle Anvisning til at „mildne" Altervinen med Tilføjelse af Vand skulde indrykkes i „Dagens Nyheder".
37. Og sé, den var lovlig stærk.

Ende paa Højsangen.

Raket.

Der averteres:

„Næsten hele Provisjonen gives for at anvise eventuelle Forsikringssøgere til Hovedagenten for et dansk Livsforsikringsselskab. Billet mrk. etc."

Det lader til, at Livsforsikringsselskabet selv trænger meget haardt til en „Livsforsikring".

Der er intet Rosenlund uden Torne, sa'e Markus Jensen, da Eberlins Efterfølger stak ham det ene Politiforbud efter det andet.

Fra Gaden.

A.: Det er en gruelig Mængde store Mænd, der døer i denne Tid.

B.: Ja, man kan næsten ikke være bekendt at leve!

Ved Kommunalbestyrelsens Fest blærede Overpræsident Rosenørn sig af, at der blandt de „vise Fædre" var Mænd nok, der gerne vilde gøre Noget for Arbejderne, hvis Ledere kun virkede „paa Skrømt". I sit Svar paa Brix's Forespørgsel oplyste Borgmester Hansen, at det navnlig var Stiftsprovsten og — Overpræsidenten, der havde nægtet Studenterne Skolelokalerne til Arbejdernes Undervisning. — Hvem er det saa, Hr. Overpræsident, der virker paa Skrømt?

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Gaderne var fulde af Folk, og der taltes meget, om at Vognene snart maatte vise sig.

Nu kom en Kone farende med en Mængde Eksemplarer af Fortegnelsen over de Dødsdømte.

Denne Fortegnelse falbød hun, og Robert købte et Eksemplar.

Hans Hjærte bankede voldsomt; — med urolige Blikke læste han Fortegnelsen igennem.

Dér stod det:

„Theodore de Saint-Saveur, en Søn af den cidevant Baron af samme Navn, tidligere Officér i Arméen, er ved egen Tilstaaelse, i Forbindelse med hvad der forøvrigt er blevet oplyst, overbevist om at have skænket Oberst Dumillard, en bekendt Forræder og Fjende af Republiken, Nattely i den af ham beboede Lejlighed. Han er énstemmigt bleven dømt til Døden af de Edsvorne".

Robert læste ikke videre, — der var heller ikke mere at læse. Han støttede sig mod Muren til det Hus, udenfor hvilket han stod.

Var det da virkelig muligt? Den unge Mand, hvis Paarørende, Ven og Beskytter han for faa Dage siden var bleven, skulde allerede i Dag blive et Offer for Guillotinen?

Han skælvede over hele Legemet. Den Rædsel, for hvilken han nu blev et Bytte, var dybere og mere isnende, end nogen anden, som tidligere havde grebet ham.

For første Gang viste denne Periode sig for ham i hele sin forfærdelige Sandhed.

Ja, der laa en bitter, en forfærdelig Alvor i St. Justs Ord; — det var ikke nogen Periode, i hvilken Ligegyldighed, Letsindighed eller personlig Højmodighed kunde trives.

Man maatte overveje Alt, — tænke paa alle Muligheder, førend man foretog sig Nogetsomhelst; — den ene Ven maatte koldt og ubarmhjærtigt vise den anden fra sig, dersom han ikke var fast overbevist om dennes republikanske Sindelag! —

Den sammenstimlende Mængdes høje Raab vakte ham af Dvalen.

Nu saa han op og fik Øje paa den første af de Vogne, paa hvilke de Dødsdømte blev førte til Rettersstedet.

Langsomt rullede Vognen forbi ham, ledsaget af en Dél af Republikens Gendarmer.

Theodore de St. Saveur befandt sig ikke paa den første Vogn, — og heller ikke paa den anden.

Men nu kom den tredje, og paa denne sad den ulykkelige unge Mand.

Han var overordenlig bleg, men forøvrigt aldeles rolig. Armene havde han lagt overkors paa Brystet, og han saa stolt ned paa den forsamlede Mængde.

(Forts.)

Raketter.

10 Aar efter Ludvig den 16des Henrettelse opklaredes det, at Robespjerre var en uægte Søn af Ludvig den 16de, for hvis Henrettelse han jo væsentlig bar Skylden. „Korsaren", der, som bekendt, redigeredes af nuværende Prof. Goldschmidt, skrev i Anledning af dette Æmne følgende indholdsrige Linjer:

„Vogt Eder, Tyranner, thi de Revolutjonære er altid Eders egne Slegfredbørn!"

Sognepræsten for Besser Menighed skal tillige være Provst for Samsø og Thune Provsti. — Saa bliver Kaldet dog altid saa meget „besser"!

Vin er af større Værdi end Kvinder, thi Vin kan baade elskes og drikkes, men Kvinder kan kun elskes.

Korrespondance.

K. N. Det sidst Indsendte benyttes ikke; kan afhentes paa Kontoret.

En Fisk. Forklar Dem nøjere.

Tubalkain. Den indsendte Samtale findes ikke egnet til Optagelse.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Atter en Ravneretsdom.

Den gamle Kone:

Frihedens Genius! Dig jeg paakalder,
Du maa betænke, at man i min Alder,
Og naar forfrossen og fattig man gaar,
Trænger til Kaffens oplivende Taar.

Derfor jeg klager paa denne Kabyler:
Hage, som sidder saa rædsomt og hyler,
Over, at Fattigfolk holder af Kaffe.
Frihedens Genius! ham maa du straffe!

Kaffe er Luksus! det siger den Slave;
Mere forkuet han Folket vil have.
Selv om vi sulter, vi Skat skulle svare.
Frihedens Genius! tamp ham dog bare!

Frihedens Genius:

Retfærdig skal jeg dømme, er han en Folkefjende,
Saa kan I stole paa, at han skal ingensinde
Undgaa at blive dømt af den offentlige Mening,
Og vies til Foragt med sin sjofle Forening.

Endnu jeg holder Tømme paa Revolutionen,
Der ellers bider haardt baade Alter og Tronen.
Hvis Hage og hans Fæller ej giver Køb i Tide,
Saa faar de meget snart noget Værre at vide!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 10 | Söndag den 11de Marts. | 1883.

En Skrue.

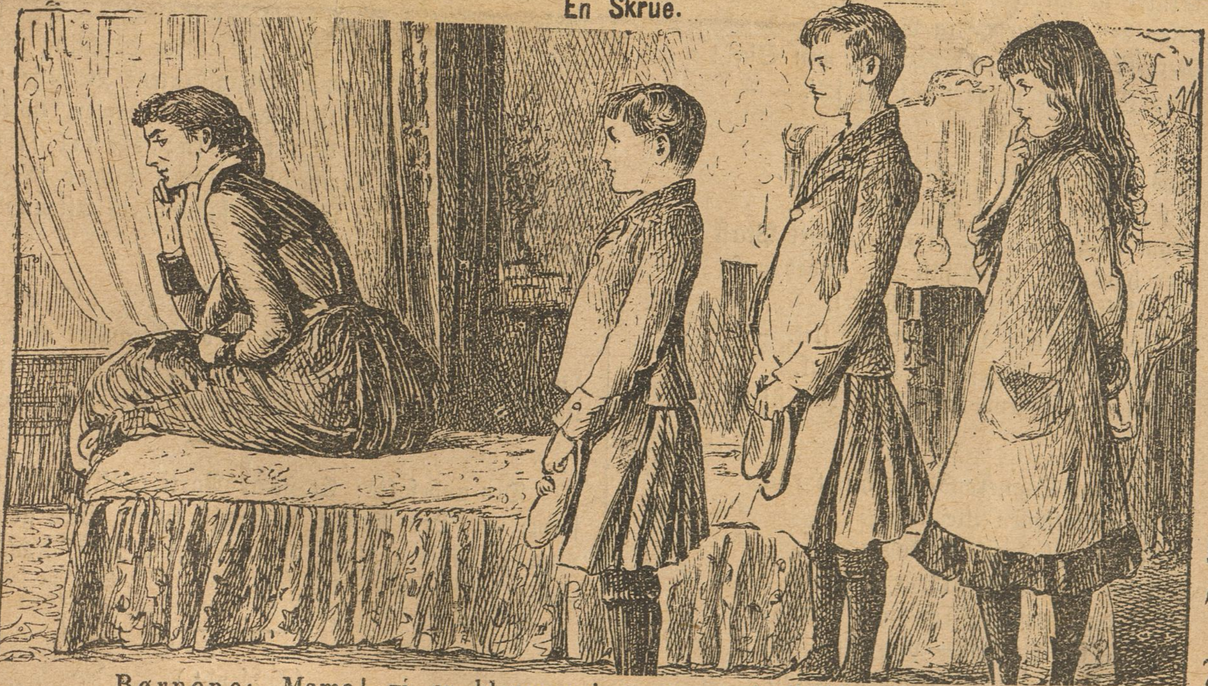

Børnene: Mama! vi er bleven enige om, at vi vil ikke gi' vores Sparebøsser til en Kanon!

Fruen: Naar Papa vil have det, saa skal I adlyde!

Børnene: Det kan vi ikke, for nu har vi givet dem til en Støtte for Darwin.

Fruen: Uh! den rædsomme Fritænker! Hvor tør I vove det?

Børnene: Jo! Onkel Vilhelm sagde, at Mama selv læste Darwins Bog om „Arternes Oprindelse“.

Syls nyeste Observatjoner.

Jeg for længe siden mærket har,
At en Masse Væsner Spiren bar
Til at blive mér og mindre gal,
Rigtignok den Skæbne er fatal.
Folk de siger: Syl er dog et Brøvl!
Derfor skal de nu ha' dygtig Høvl.
Og saa siger de, at jeg er fuld —
Naa, hvor jeg skal gi' dem Skæppen fuld!

Sér De, denne tyrkiske Student,
Der gik ind i Kirken — som bekendt —
Og slog Ho'det ned i Maven paa
Præsten, som for Alteret han saa.
Præsten havde bare takket Gud
For den Sultan, som var puttet ud
Til at herske over Tyrkenland,
Han var bindegal, den unge Mand.

Gud forbarme sig! hvormangen Stad,
Har vel ej en sort, skinhellig Rad,
Som gør Bøn til Himlen for en Pjalt,
Kejser, Konge eller Fyrste kaldt.
Skulde de nu Alle hugges ned,
Blev det dog en farlig Red'lighed.
Nej! Studenten, han var gal, min Sjæl!
Han sku' bare passe pænt sig sel'.

Nys i Slagelse en Skat man fandt,
Og jeg tror, at det er meget sandt,
Som man paastaar, at en gammel Præst
Her har gemt, hvad just han ynded mest.
Tyvekoster har det sagtens væt,
— Gejstligheden altid var saa slet. —
Nutildags en Præst kan være gal,
Aldrig dog begrov han, hvad han stjal.

Brøndshøj Sogneraad har hittet paa,
At Renovatjonen ikke maa
Køres ud til dem fra København;
Det for „Kompagniet" er et Savn.
Er I da forrykte, Brøndshøj Mænd?
Hvor — for Pokker! — vil I ha' „det" hen?
Grave Kuler ud ved Kongens Slot,
Gaar — min Salighed! — dog ikke godt.

Er det ikke grueligt med den Hest,
Som fornylig skulde ha' sin Rest;
Den fra Gøteborg kom til vor By,
Og det arme Kræ var blevet sy'.

Og en Slagter, „Sejstrup Nummer to",
Stod og raved' som en drukken So,
Først ved fjerde Slag faldt Tyret om,
Han sku' dunkes paa sin Flæske-Vom.

Jeg paa Vandring ikke mer tør gaa,
Thi paa Landevejen vil de slaa
Mig ihjel, og ta' mit Smule Pjus, —
Mest i Holbæks Omegn er der Sjus
Med en Røver, som i Konedragt
Plyndrer Folk, og truer dem med Magt.
Politiet, som sædvanlig, ej
Færdes om paa slig en farlig Vej.

Hvis I bliver ved med Drilleri,
Er vort Venskab meget snart forbi;
I Fortvivlelse saa gaar jeg hen
Og staar frem som nøgtern Afholdsven.
Mange Tusinde vil følge Syl,
Ih. du Fredsens! sikke dog et Hyl!
Alle Brænderier faar et Knæk,
Fa'rens Søn og Sønnens Far er væk!

Raket.

I Søndags Morges fandtes en ubekendt Mandsperson hængt i et Træ i Østre Anlæg. — Den Ulykkelige skal have begaaet den fortvivlede Handling fordi han ikke kunde finde Mening i Magistratens Velvilje overfor „Tricycle- & Bicycle-Klubben"s Medlemmer, hvilke den „velvilligst har givet Tilladelse til at køre i Østre Anlæg", sammenholdt med samme Magistrats lunkne Holdning til Studentersamfundets Aftenundervisning for Arbejderne.

En Røgter paa Landet blev nedtrampet af en Hest, saa at han blev meget ilde tilredt. — Hesten har rimeligvis antaget Røgteren for at være Castenskjold.

Der anbefales: Et større Parti russiske Krone-Vibestaver. — Den Artikel maa vist kunne finde god Afsætning i Moskau, hvis Kroningen tilfældigvis skulde „falde i Staver".

(Indsendt.)

En Pladshund, som hedder „From",
Kan sommetider være grum;
For selv om han er dum,
Kan han ikke være stum.

C. P.

Til Skoledirektionen.

I vil holde Folket i Uvidenhed,
Kundskab giver Magten, det saa godt I véd.
Og I hindre vil, at Kundskab spredes ud;
Thi I bedst regere kan ved Dumheds Bud.
Og derfor I tænkte: „Hvordan kan vi bedst
Skade Undervisningen, gi'e den sin Rest?
Arbejdsstanden oplyst, det var rigt'nok galt!
Kundskab maa ej sprede Lyset overalt."

Og I nægted' Husrum for den Mængde, som
Søgte Undervisning, og til Eder kom
For at bede høflig, om at staa dem bi,
Men I svared': „Nej, lad os blot være fri.
Nej! vi Eder ej Lokalet laane kan."
Det var Svaret til den store Arbejdsstand.
Hygiejnisk Hensyn Grunden var dertil.
Det er Løgn! vi rolig sige Eder vil.

Nej! I véd Jert Samfund vil ej længe staa,
Naar først Arbejdsstanden ret vil Kundskab faa;
Naar fra Øjet Dumhedssløret drages bort,
Da er Eders Samfunds Levetid kun kort.
Sorte Sjæle om blandt Folket nu mon gaa,
Vi af disse Fyre skulde Lærdom faa?
Vi det Slæng foragter, — Lærdom søger vi
Ej af slige Kilder, — lad os være fri!

I har opvakt Harmen ved at nægte Ly
Til de Mange, som nu efter Kundskab ty;
Men hvad I tilstræbte, naaede I dog ej,
Thi den smukke Sag dog baned sig en Vej.
I var inhumane mod vor Arbejdsstand,
Ene Hovmod man hos Eder finde kan.
Glem nu ingensinde, at „i Vandet" gik
I med Eders Forbud, — kun Foragt I fik.

Argus.

Raket.

Fornylig begravedes en gammel St. Bernhardtshund i en af Svejts' Smaabyer; den havde efter Sigende reddet 1000, siger tusinde Mennesker fra at omkomme i Sneen paa de høje Bjærge. — Naar man sér hen til de Millioner Menneskeliv, som Alverdens Fyrster har besørget ud af Verden, kan man fristes til at gøre sig selv det Spørgsmaal: Hvor mange Fyrster gaar der egenlig paa saadan én Hund?

Raketter.

Der averteres: „Nysmeltede Grever". — Pas paa! Snart bliver det til „Hakkede Baroner", „Henkogte Prinser" og „Marinerede Kammerjunkere" etc.!

I „Danmarks Statistik" Pag. 328 skriver Falbe-Hansen: Afgiften af Kaffe virker omtrent som en Kopskat; — naturligvis! som en Kaffekopskat.

Fra Toldboden.

1ste Matros: Har Du læst, at de ovre ved Vestkysten har fundet paa at give Havet Olje ind, for at dæmpe Søgangen? Det kan man da kalde „Oljetryk"!

2den ditto: Ja, det er grinagtigt! Doktoren fylder os Andre med Olje, for at vi skal faa rigtig „Luft", og Søen giver de Olje, for at den skal faa „Forstoppelse"!

Ved en Bajer.

A.: Hvorfor mon Fru Hansen ved Festmaaltidet takkede for den Hyldest, der var bleven vist mod hende og hendes Mand?

B.: Er Du gal? Manden er naturligvis altfor „hellig" til at tale ved en saa „verdslig" Anledning som en „bedre" Middag!

Opraab!

Kuglen paa Frelsers Kirke, i Februar.

Da den i England opererende Styrke, kaldet „Frelsens Hær", har saa stor Tilslutning, tillader jeg mig at udbede mig mine Medborgeres Bistand til at oprette en lignende Hær herhjemme. Følgende Kapaciteter tør jeg sikkert garantere Arméen, og de behøver da ikke at frygte for, at de skal opgive den militære Bane, selv om København ikke bliver befæstet.

Pastor Bech udnævnes til General. Selvstændigt (med Armene) fægtende Korps: Kaptajner: Gjørup og Fritz Holst; vandrende Spillemænd: Oberstløjtnant Colding og Pastor Stein; Piberdreng: Rysel; Alarmtrommeslager: Rambusch; Gemene Soldater: 4000 Kærlinger fra Fyen; Station: Frelserens Arbejdshus.

Skade,
Generalkrigs(gal)kommissær.

Sypigen.

(Af Vilhelm Bergsøes Digt.)

„— Hun vaagner — et Skrig, et halvdæmpet Navn
Ak ja, han er borte — kun Sorg, kun Savn —
Og ved hendes Fod ligger Brudekjolen.
Ej den, der skal smykke
Hende som Brud,
Og bringe en Lykke,
Et Pinsebud. —
Nej, denne Kjole er vor Tid værdig;
Den har kun et Maal — den skal være færdig.
Og atter griber hun Naal og Traad,
Og atter sidder hun foroverbøjet,
Og syer og syer, mens den bitre Graad
Hun trænger tilbage i Øjet.
Saa bliver hun færdig — faar Lønnen beskaaren;
Thi Kjolen har faaet en Plet af — Taaren."

Fra Gaden.

Tiggeren: Gode Herre! Giv mig et Par Øre!

Herren: Hvorfor skal De gaa og tigge? Kan De ikke begynde paa noget Nyttigt?

Tiggeren: Jo, jeg har tænkt paa at blive Bankdirektør; men Materialerne er saa dyre!

Den sidste Udvej.

1ste Bonde: Hvorfor sér Du saa gnaven ud, Peer?

2den ditto: Jo, for jeg skylder dennehersens Prokurator 2000 Kroner. Naar jeg endda kunde faa tre Ugers Henstand.

1ste ditto: Kan Du saa betale?

2den ditto: Nej, men — saa er jeg i Amerika!

De „Kejserlige" og „Kongelige" i Frankrig.

Saa grum en Skæbne ret snarlig venter
De franske Prinser og Prætendenter.

Og Rygtet siger, i alle Lande
Man vilde helst gøre ligedanne.

En Suplikant.

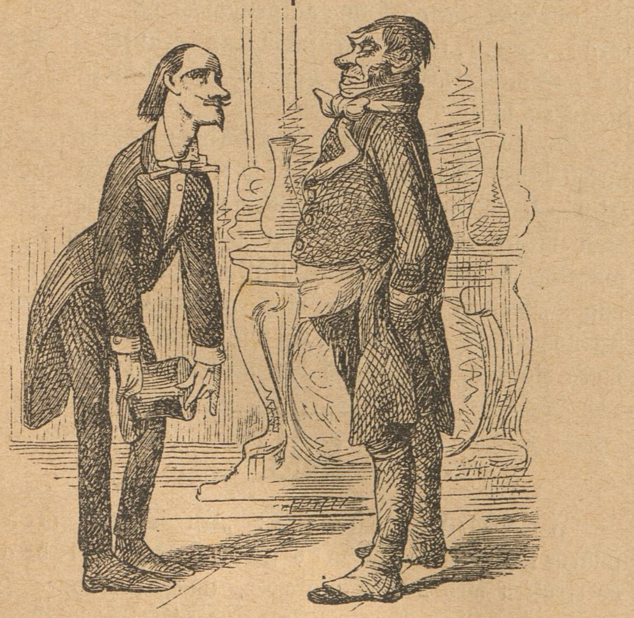

Suplikanten: Vil De have den Godhed, at melde mig hos Hs. Ekscellense Biskop Martensen?

Tjeneren: Giver ikke Avdiens i Dag!

Suplikanten: Gud velsigne Dem! sig bare til Ekscellensen, at jeg er Spillelærer D., som har spillet med Fru Alvilda Clausens Døtre, og at jeg kan fortælle lidt om „Murmesterdatteren", — for det fornemme Skriftebarn har nok ikke skriftet den Synd for Ekscellensen.

Lørdagaftens Fataliteter.

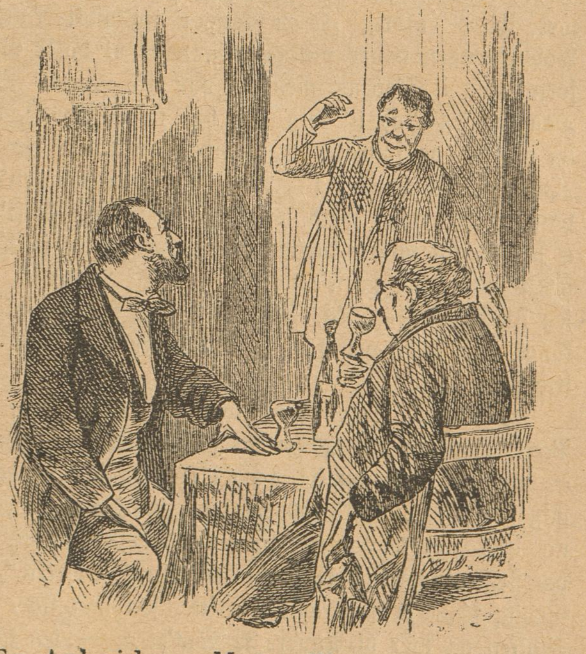

En Arbejder: Mester Klemmesen! Den gaar ikke og den kan ikke gaa, — nu har vi alle 14 Mand ventet paa vores Ugeløn lige til Kl. 10, og vi er 4 Mand, som har paataget os at søge efter Mester omkring i Værtshusene, og saa sidder Mester og svamper imens, — nu gi'r jeg dem et Vink, saa kommer hele Rusen herned.

Ravnen, der vilde sé en Konge.

Et Æventyr,

bearbejdet af Mads Marcellus.

Der var en Gang en Ravn, saadan en rigtig ægte Frihedsravn med sort Ham og kroget Næb. Den havde hørt saa mange skønne Historier om, hvor godt andre Fugle i Verden havde det, hvordan de kom til at sidde i Guldbur, fik spise lækre Sager og blev beundrede. — „Ak! ja, det er haardt at være Ravn!“ sukkede den mange Gange, naar den tænkte paa Poppegøjen og Kanarifuglen. „Denne Poppedreng gør ikke Gavn for 2 Sild, men den faar alligevel Lov til at gnaske Sukker fra Morgen til Aften, og hvorfor? Fordi den har ladet sig dressere til at raabe Hurra hver Gang den sér en Konge, en kongelig Spytslikker, en Kop fra en kongelig „Postelinsfabrik“ eller en Mand, der har været i kongelig geografisk Selskab. Det er noget fælt meningsløst Pludder altsammen, og jeg skal, Ørnen annamme mig! hakke Øjnene ud paa den Slyngel, hvis jeg kan komme ham nær. Han sidder jo rigtignok i Ly i sit pæne Guldbur, og han griner maaske nok af os; men vent bare! Naar Ravnen, Spurven, Kragen og Spætten begynder deres Udryddelseskrig, saa vil Forgyldningen gaa Fanden i Vold. — Og saa er der denne lille Kanaritingest, den bilder sig ind at være Anstandsdame, den faar — aah, ve' Gu'! — nervøs Hovedpine, saasnart Livet møder en Smule Hindring i Form af Gasluft eller Kulos — —

Men det var det, jeg vilde sige: Jeg, Frihedens Ravn, Ridder af den sorte Ham og Stamherre til Krognæb, havde aldrig sét en Konge; jeg vidste kun, hvad Poppedrengen havde pludret om, naar vi holdt Generalforsamling i Skovene, men det var ikke meget. Saa en Dag tog jeg Mod til mig, fløj hen til en Bonde, der gik og pløjede, og spurgte om, hvordan en Konge sér ud. — „Ja, hehe, sé han er firkantet, hehe, paa den ien Si'e æ han no itte møjet værd, men paa den a'en, Forsi'en, der æ den jo fin malet, forstaar sæ — Fyren æ jo hellesens aa Papier, ska jæ si'e vos!“ — „Af Papir?“ spurgte jeg forundret. — „Ja, hehe, de' æ jo begrivelivis Kortkongen, jæ taler om, faa andre Konger kenner vi nu slet itte heru'e.“

Paa min senere Fart kom jeg til en Kro. „Hør, Vært,“ spurgte jeg, „hvordan sér egentlig en Konge ud, er han saa smuk, dygtig, modig og god som jeg har tænkt mig ham?“ „Hija“, lød Svaret, „smuk æ vorreses Konge no itte, faa vi har itte pudset videre paa ham, vi ha' barestens hugget ham te a en Klos „Bøjetræ“, — og modig, sé de æ han no heller itte, faa han stoer midt i Flokken aa laer di Annere ta Stø'et a, — og go'? ja, Fa'en! han æ no itte bæder end som di anner „Kejler“, faa di æ pinnedø a samme Slaus Træ“. — Jeg forstod heraf, at Manden stadigvæk talte om Kongen i et Spil Kegler.

Saa fløj jeg vidt omkring i Verden for at faa at vide, hvor jeg skulde træffe en virkelig Konge; men næsten overalt fik jeg gal Besked, jeg blev saaledes henvist baade til Millionkongen, Jernbanekongen og Kanonkongen, og en gammel Ravn forsikrede mig, at der ogsaa gaves menneskelige Fuglekonger, Digterkonger, Snekonger, Stodderkonger og Skyggekonger.

Endelig en Dag fløj jeg forbi Slottet og fik Øje paa en Kollega, rigtignok kun en Svale, der var ifærd med at bygge Rede i en Muraabning. — „Hør, Du!“ — — „Hva'behaver? si'er Du Du til mig, Din gemene Ravnetamp, og jeg er dog kongelig Svale?“ — „Undskyld, min kongelige Kollega!“ — „Hva' si'er han? Kollega til mig, til en kongelig Svale! Skrup a', han, eller jeg skal hente 27 kongelige Livjægere til at skyde Dig sønder og sammen.“ — „Tilgiv, Deres kongelige Forfærdelighed! Kan man ellers ikke faa Lov til at sé den virkelige, store og arvelige Konge af Guds Naade? Han maa være et prægtigt Syn.“ — „Ja, det kan Du tage Orm paa, men netop derfor stiller hans Guddommelighed sig ikke til Skue for Folk af Din Kaliber; vent ikke at faa ham at sé, men vær glad, hvis Du faar Lov at betragte og kysse en af de kongelige Støvler, hvori han har haft sine allerhøjeste Fødder! Vær ogsaa glad, hvis Du faar høre et Ord, der er blevet udtalt af Hans Majestæts højstegne Mund, og derefter vandret igennem Hofstatens 199 Rangklasser, lige fra „Kgl. Overhofmarskalatgeneralchef“ ned til „Kgl. Underskobørster“ i 199de Rangklasse!“ Hermed tav endelig Svalen. „Men hør!“ begyndte den igen, „jeg skal alligevel hjælpe Dig, naturligvis, hihi, mod et lille Gra … gra … tiale; jeg fører Dig gennem et Vindue ind i Slottet, tænk Dig, lige ind hvor den store Konge ligger og sover.“

Som sagt, saa gjort: Jeg blev ført derind, jeg saa virkelig den store Konge, og følte derved en voldsom Hjertebekvappelse, ikke af Beundring, men af Skuffelse. … Saa meget er vist: Jeg skal hakke den foran omtalte kongelige Pludderhals til Plukfisk, fordi den har narret mig. „Men I maa kalde mig en dum Gaas, dersom jeg nogensinde igen flyver ud for at faa en Konge at sé!“ sagde Ravnen, og saa fløj den ud paa andre Æventyr.

Raket.

I „Dags-Av.“ efterlyses: „En Buldog med afskaarne Øren og Hale med gult Læderhalsbaand, overtrukken med 2 Messingkæder, lydende Navnet Tott.“ — Hvis altsaa Nogen skulde træffe en afskaaren Hundehale med gult Læderhalsbaand, hvis Messingkæder lyder Navnet Tott, saa véd de, at disse Gjerstande tilhører den bortkomne Buldog.

Naar Munden løber.

A.: Laan mig to Kroner, jeg har glemt min Portemonnæ.

B.: Det gaar Satans tidt paa, at Du glemmer Din Portemonnæ!

A.: Ja, — men det gør ikke Noget, for der er næsten aldrig en Øre i den!

Raketter.

I England har flere af Landets Biskopper udsendt Rundskrivelser til Gejstligheden med Paabud om, at holde offenlig Bøn i Kirkerne Søndag den 4de Marts, anraabende Gud om godt Vejr. — De stakkels Gejstlige begynder altsaa at øve sig i det kedelige Arbejde, der, takket være Fritænkerne, snart bliver deres eneste Hværv: immer og altid at maatte „bede om godt Vejr".

„Magdeburg Zeitung" omtaler, at en lille tysk Fyrste i en lille mellemtysk Stat har nægtet at være Fader til en ung Pige, der søgte om at faa Understøttelse hos ham. — Denne Historie minder os om Dronning Isabella af Spanien, hvis Mand offenlig erklærede, ikke at være Fader til sin Kones Søn, men udlagde General Prim som Fader. Blot enhver Fyrste vilde indrømme, at han hverken er eller duer til at være Fader for Undersaatterne!

Ordenssans.

Faderen (til Sønnen): I Gaar Aftes har Du igen havt en ordenlig Donner!

Sønnen: Tror Du maaske, at jeg vil gaa med en Donner, som ikke er ordenlig?

Fra Gaden.

— Hvad Pokker er det for en uformelig Masse dér kommer vraltende? Det er nok saadant Noget, man kalder „oppustet Kalvekød"?

— Det er jo den rige Konsul.

— Kun Sul? Ja, det behøver Du virkelig ikke at fortælle mig.

Ved de fleste Lejligheder tales der om Jorden som „Moder Jord", hvoraf fremgaar, at Jorden betragtes som hørende til Kvindekønnet, hvilket er rimeligt nok, eftersom man aldrig kan komme efter, hvor gammel den egenlig er.

Der gives saa mange Talenter og saa faa Genier, siger man, men maaske fattes det os netop paa Talent til at opdage Geniet.

Bekendtgørelser,

fundne i „Den indre Missions Tidende" (Vilh. Beck) af 27de November 1882.

En Landmands Datter (22 Aar), som i flere Aar har været Husjomfru, søger en saadan Plads straks i et troende Hjem. Man henvende sig hos Pastor Beck i Ørsløv ved Slagelse.

En ung troende Pige ønsker en Plads uden Løn hos troende Folk, hvor hun kunde være til Selskab og Nytte, helst paa Sjælland; hun kan undervise i Musik. Man henvende sig til Pastor Beck i Ørslev ved Slagelse.

En troende Skræddersvend eller Forbundter kan faa stadigt Arbejde, naar man henvender sig til Skrædder C. Laursen ved Hinnerup Station.

En Møllesvend ønsker Plads 1. Maj 1882 (helst paa en **Vindmølle**) (!), hvor der kunde gives Lejlighed til at høre Guds Ord og søge Samfund med de Hellige (!). Nærmere Oplysninger faas hos Christian Johansen, Filsø, Ø. Henne Sogn ved Varde.

En ældre Mand, som er hjemme om Dagen, ønsker sig et lille lyst Værelse med Kakkelovn, Seng, Bord og Stol hos troende Folk, saa snart som muligt Billet mrkt.: „C. L. 10." bedes indlagt hos Boghandler Fr. Bertelsen. Landemærket 11, København. K.

En Dreng fra Landet paa 16 Aar, af troende Forældre, ønsker Tjeneste hos en Urtekræmmer e. l., helst straks. Billet mrkt.: „R. J. 16." indlægges hos Boghandler Fr. Bertelsen, Landemærket 11, København. K.

En troende ung Haandværker (Drejer) ønsker hos en kristelig Familje at faa et vel møbleret Værelse med Kakkelovn og om muligt Kaffe om Morgenen. Billet mrkt: „t. 28. med Opgivelse af Pris bedes indlagt hos Boghandler Fr. Bertelsen, Landemærket 11, København. K

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fader og Søn.

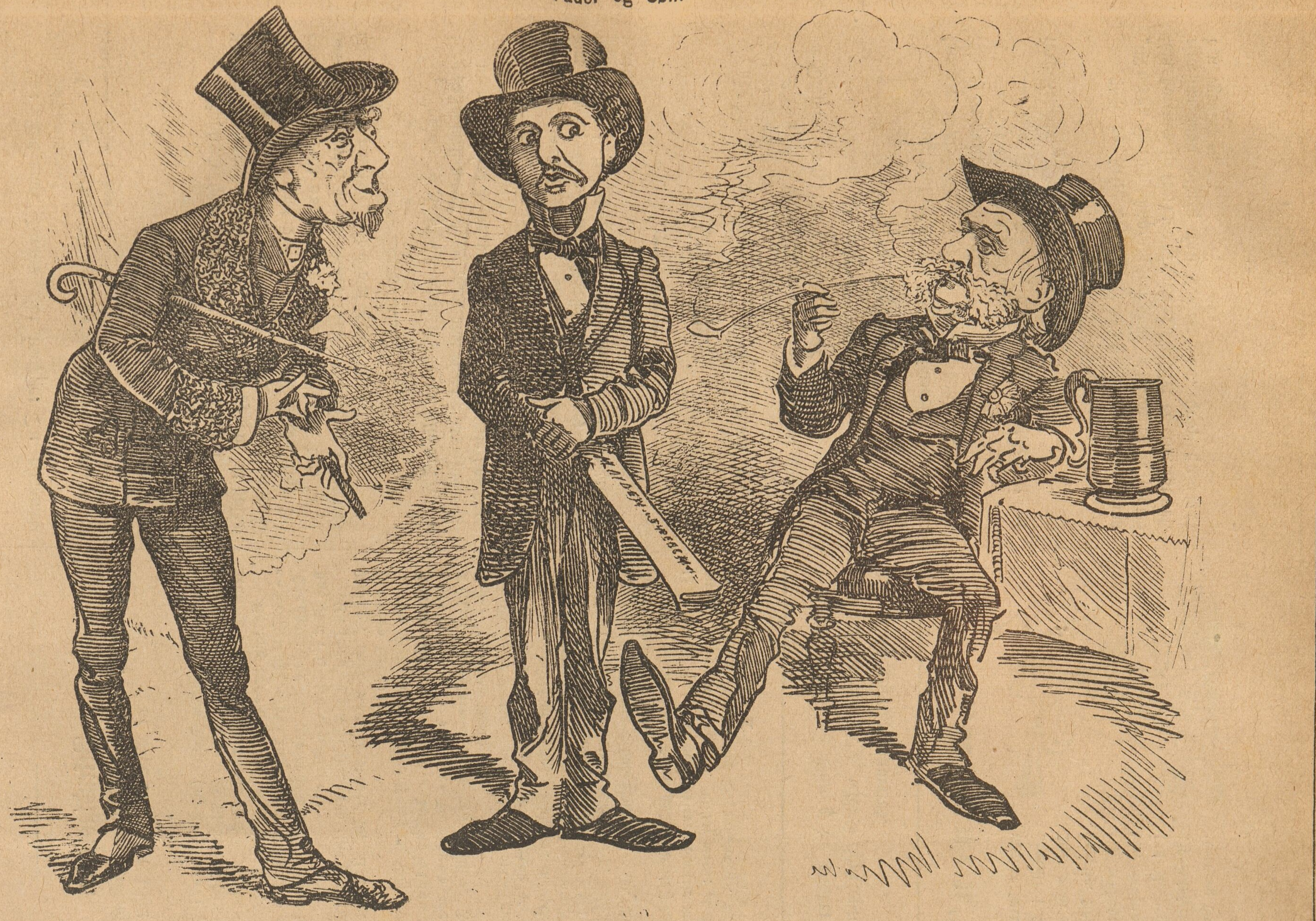

Den gamle Greve: Naa, min Dreng! der kan Du sé, nu har Din „naadige Grevinde“, Amalie Hulstrøm, faaet 2 Smaa i Separationstiden, og Du bliver sgu alligevel nødt til at betale hende de 6000 om Aaret, for ellers skal Du sé hende levere Din Biografi oppe hos Overpræsidenten. Den bliver god med Sofie Larsen, — hvadbeha'er?

Den unge Greve: . . . . gamle Udhaler! Du vil da ikke præke Moral? — Hvad siger Du om Alma, som taaler Dig, fordi der endnu er Noget at pumpe, mens den unge Otto S. . . . . . . s er den rigtige Elsker?

Aagerkarlen Simon: I er sgu 2 Alen af ét Stykke, men mig skal I ikke snyde! — Naar I kommer igen og vil have Penge, saa kommer den til at staa paa 40 Procent, om saa Godset skal gaa sig en Tur!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 11. | Söndag den 18de Marts. | 1883.

Skorstensbaronen og Greven.

En vis Godsejer, Fabrikant og Baron R. fandt for kort Tid siden paa at anmode Grev H. om dennes Datters Haand til sin Søn, Bankieren. Greven, som er meget adelsstolt, behandlede Fader og Søn paa følgende Maade:

Baronen: Hr. Greve! min Søn vilde regne det for en stor Ære, hvis De vilde give ham en af Deres Piger tilægte.

Greven: Hvilken af mine Piger er det, han ønsker?

Baronen: Jeg vil kalde min Søn, saa kan han selv sige det.

Greven: Og jeg vil kalde paa mine Piger, saa kan han selv vælge, her er de!

Ravnesang.

Mel.: Skære, skære Havre.

Jo, jeg kom til Møde,
Mellem andre Fugle,
„Berlingske" var Oldermand.
Som en gammel Ugle
Gloede den og sagde:
„Hundred Aar jeg levet har,
„Altid godt for mig den skar,
„Lyt til min Erfaring.

„Altid en Regering
„Naadens Gud os skænker,
„Og et lydigt Kreatur
„Ingentid den krænker.
„Estrup skal I agte,
„Følge blindt Parolen her,
„Ingen Fejl hos ham jeg sér,
„Til hans Pris jeg tuder."

Saa det pæne „Dagblad"
Tog som Gaas tilorde:
„Uglen taler kønne Ord,
„Andet ej den turde.
„Vi vil ej som Bille
„Gaa og krænke Kongens Ret.
„Nej! vi æde vil os mæt,
„Passe godt paa Truget."

Som en Paafugl nejed
„Dagens Nyhed" yndig,
Halen fuld af Vaabenskjold
Gjorde den saa myndig.
„Adel os forpligter
„Til at træde Frihed ned:
„Vort Forræderi, vi véd,
„Bringer Guld i Lommen."

„Telegrafen" mødte
Som den store Hane;
Gale op som en Despot,
Var dens kære Vane.
„Blot det sig betaler,
„Lader vi Fabriken gaa,
„Løgn og Sandhed kan I faa,
„Efter som I ønsker."

Derpaa kom Kalkunen
Som den „Natjonale",
Galdeblaa og rød og hvid,
Knap den kunde tale.

Dér den stod til Latter
Mellem sine dumme Høns,
Skævede saa gal paa Skøns
Efter alle „Røde".

„Aftenposten" hvinte
Som en Papegøje,
Sluddrede om Løft og Fast,
Troede at fornøje.
„Her er Slikkerier,
„Røverkøb I alle faar,
„Bare Handelen den gaar
„Rask omkring ved Stadet."

„Tags-Avisen" tralled'
Som Kanarifuglen,
Lystig, i sit Sølverbur,
Drillede den Uglen.
„Elsker I Musiken
„Og Teatret, kom til mig,
„Dog, imellem hugger jeg,
„Hvis I ad mig peger."

„Morgenbladet" klukked'
Som den blide Due,
Kunde vimse, ta' paa Vej,
Og med Næbet true.
„Høgen ej os rammer,
„Vi har Hus og Ærter nok,
„Hytter vel vor egen Flok,
„Mange for os kæler."

Hille dog den Slemme!
Saa kom „Socialisten",
Som en Ørn den bruste frem,
Pustet væk var Tvisten.
Hele Fugleflokken
Stimled' om den Kæmpekrop,
Skreg og nappede og hop',
Men den blev ej bange.

Raabte, saa det skingred:
„Hvad er det, I laver?
„Reaktjon og Lapperi!
„Rent I gaar i Staver.
„Frem med Kløer skarpe,
„Og med kraftigt Vingeslag
„Fald saa an, ved højlys Dag,
„Despotiets Øgler."

Alle fløj tilside, —
Det var Ravneløjer
Just for mig; jeg hvæste: „Rav!
„Mosten ej man døjer!"

Hjemad tog jeg Farten,
Tænkte: „Var der blevet Slag,
„Havde jeg med stort Behag
„Hugget løs paa Somme."

En lille „Prioritet".

Af en Bekendtgørelse i „Social-Demokraten" sés det, at Pastor **Prior** har bestemt en Begravelse til Søndag Formiddag Kl. 9½. — Det lader til, at naar man vil have Gavn af den Præst, skal man **staa tidlig op**, som det hedder. Velærværdigheden tænker naturligvis ikke paa, at **verdslige** Forretningsfolk derved afskæres fra at være tilstede ved Begravelsen, thi de lukker først Kl. 9, og kan altsaa ikke være paa Vestre Kirkegaard Kl. 9½, selv om de skynder sig lige saa meget som Højres Vælgerforening, da det kneb ved Landsthingsvalget i den Kreds, hvor Valgloven gælder til Holbech. Hvad synes Pastoren ellers om at afgøre sine Smaaforretninger paa Vestre Kirkegaard endnu tidligere, f. Eks. Kl. 6 eller 7? Men det lader sig maaske ikke gøre af Hensyn til den **danske** Vorherre, der, efter Hr. Priors Udtalelse at dømme, stiller større Fordringer end den **svenske** ditto.

Fra Gaden.

A.: Hvorfor raabes der altid med **ferske** Sild, da de dog fanges i Havet?

B.: Formodenlig fordi Sildene for længe siden har svedt ud, at de nogensinde har levet i **salt** Vand!

Raketter.

Danmarks 1036 Præstekald koster Folket 4,847,080 Kroner aarligt; altsaa over 4000 Kroner til hvert øjnevendende, fingervridende, glædesigende Individ; og saa kan der endda ikke blive Raad til at give de „Troende" Andet end stærkt Vand istedetfor Altervin.

Det hedder, at Carl Bloch til dette Aars Udstilling har malet et Billede: „Englen ved Bethesda Dam". — Det skal nok være en Spydighed til Pastor Stein, der faar de „Troende" til at „gaa i Vandet" i „Bethesda" i Rømersgade.

Fra Kaféen.

A.: Dagmartheatret vil nok ikke „trække" rigtig.
B.: Nej, for det **trækker** formeget derude.
A.: Saa skulde der et Plaster for Trækhullerne.
B.: Aa ja, det blev da ét „**Trækplaster**".

Ravnens Ærgrelser.

Mel.: Sylsvisen.

I Paladserne jeg kigger ind,
Og jeg bliver gnaven i mit Sind,
Dér de største Skurke sé jeg kan;
Tak for Laan! for denne fine Stand.
Offenlig for ædle Mænd de gaar,
Pyntede med Ordenstegn de staar,
Og Moral de præker for Enhver;
Hemmelig af al Moral de lér.

Somme Bønder blander Mælk med Vand,
For at de lidt mer fortjene kan;
Undervægtigt Brød jeg ogsaa faar;
Snyderiet stadig for sig gaar.
Aa! jeg ærgrer mig, det er for galt!
Og De maa bekende, ærlig talt,
At det mest gemene Snyderi
Gerne gaar for Straf og Ansvar fri.

Kig til Præsten bag Kulisserne,
Ikke Spor af Fromhed er at sé,
Fattigfolk til Præsten tryg gaar hen, —
Ikke Spor af Hjælp, „gaa hjem igen".
Han paa Prækestolen beder fromt,
Kors! hvor er det vammelt, hult og tomt!
Bar Komedie, han er en Pjalt!
Men — det Gøgl bli'r Pokkers godt betalt.

Stadig skal jeg ærgre mig igen,
Sé nu Fabrikanterne, min Ven!
Hvor de fraadser for de Penge, som
Ud af vore egne Lommer kom.
Vi kan Pokker ej de Børster ha',
De maa snarest sé at takke a'.
Arbejdsstanden rask maa træde op,
Ja, saa nær som mulig Magtens Top.

Raket.

En Kontorchef i Finansministeriet var saa uheldig under Snestormen i Søndags, at blæse ud over Bolværket ved Boldhusgade, men reddedes heldigvis. Hvilken Lykke, at det ikke var Finansministeriets øverste Chef, thi skønt han er gaaet meget „i Vandet", havde han vel næppe kunnet taale en **rigtig** „Vandgang"!

Fra Provinsen.

Købmanden: Hvilken Symaskinefabrik rejser De for?

Handelsagenten: For det verdensberømte Firma: „Frister & Rossmann, Berlin!“

Købmanden: Vig fra mig, Frister! Det er jo Ros, Mand!

Efter Københavnsrejsen.

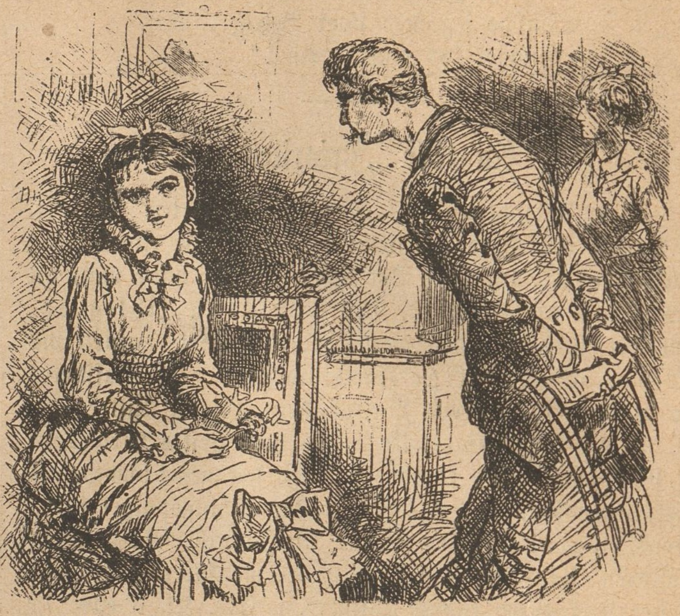

Fuldmægtigen (til Byfogdens Datter): Besøgte De ogsaa Thorvaldsens Museum, Frøken?

Frøkenen: Gud, ja, Moder og jeg var der saamæn i tre Timer!

Fuldmægtigen: Hvad saa De da i al den Tid, Frøken?

Frøkenen: Aa, næsten Ingenting. — Vi søgte efter Udgangen!

Musikalsk.

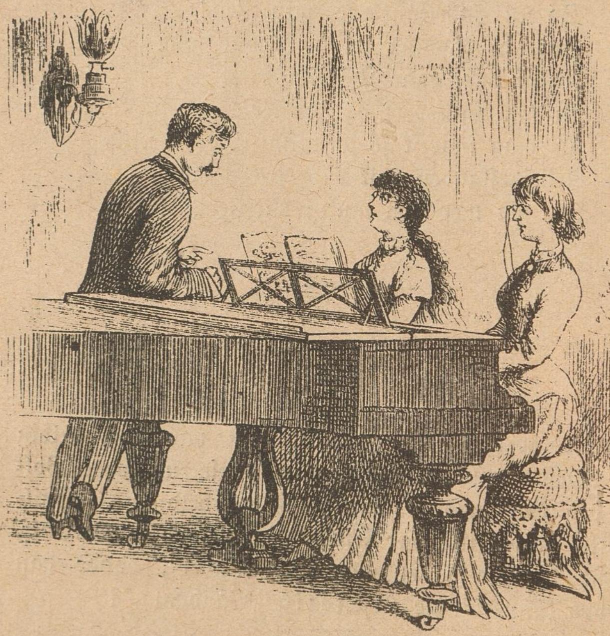

Fætteren: Jeg tror virkelig, Marie, at Du er to Takter foran Kusine Betty.

Marie: Det forstaar Du Dig slet ikke paa, Fætter. Om jeg er foran eller ikke, kan vi da først sé, naar Siden er spillet ned!

Konsekvenser.

Herren: Opvarter! En Napoleonskage!

Opvarteren: Har vi ikke.

Herren: Saa giv mig et Stykke Sodakage.

Opvarteren: Har vi ikke.

Herren: For Fanden! Hvad har De da?

Opvarteren: Ja, sér De, Herre, Brandinspektøren har anordnet, at vi til yderligere Sikring mod Brandfare kun maa servere med — Vandbakkelser!

Den farlige Mode.

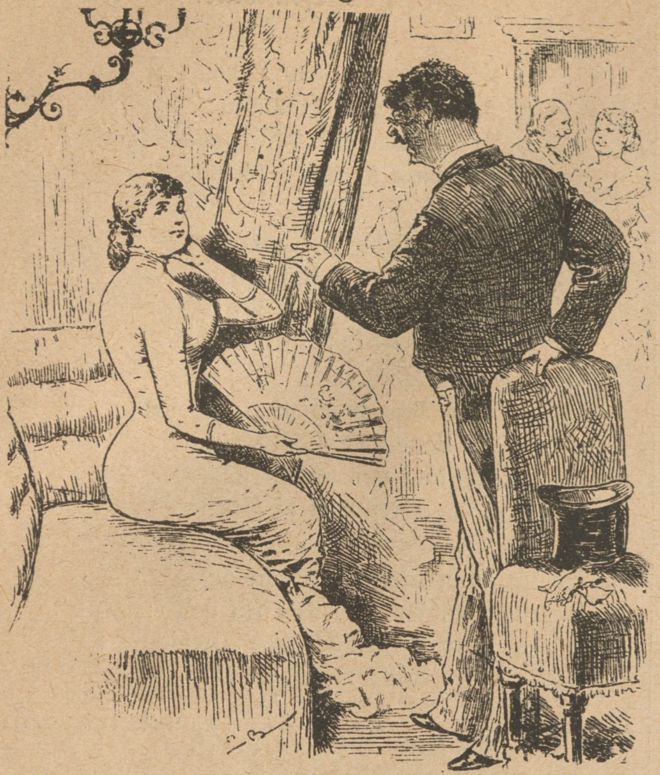

Herren: Hør, Frøken! nu skal jeg fortælle Dem noget rigtig Morsomt, saa De skal komme til at le frygtelig; men — pas paa! tag ikke for stærkt paa Vej, De kunde gerne blive sprængt! — Moden, — Moden!

Meget fornuftigt.

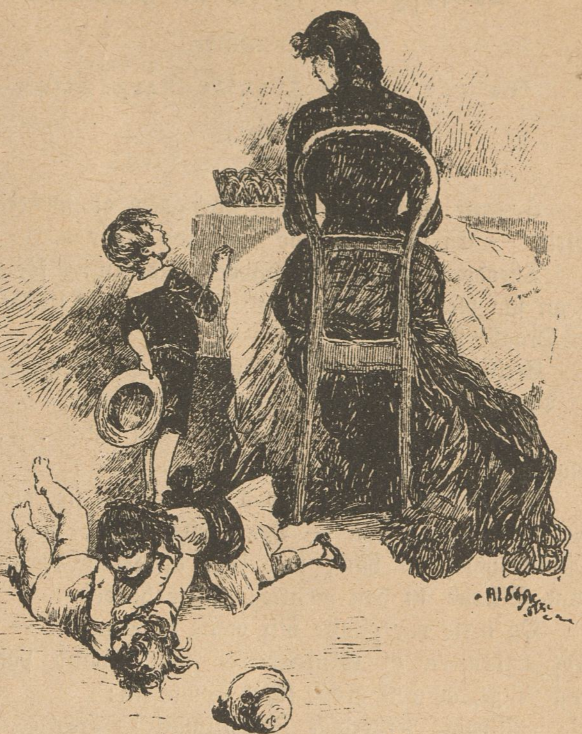

Fruen (som er Enke og fattig): Vil I dog være stille, Børn, det er et rædsomt Hus I holder. — I kan tro, dersom I ikke er artige, saa skal jeg give Jer en rigtig slem Stedfader.

Lille Vilhelm: Nej, Moder! det har vi saamæn ikke Raad til!

I den bedste Mening.

Konen: Gud velsigne Dem, Deres Velærværdighed! kom endelig straks hjem og beret min Mand; han er saa meget syg.

Præsten: Godt, Mutter! Jeg skal sende Kapellanen.

Konen: Aa, nej! Det var dog Synd. Kom hellere selv, Hr. Pastor! Kapellanen er saadan en køn ung Mand, og min Gamle har jo Kopperne saa stærkt!

Bid Spids paa den!

Herren: Har Frøkenen Noget imod, at jeg røger en lille Havanneser?

Frøkenen: Aldeles ikke, men er De vis paa, at det ikke er en af dem til 6 for 25, for jeg har staaet i en Cigarbutik i 4 Aar, og kender Sorterne

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.
(Fortsat.)

I dette Øjeblik udstødte Mængden et forfærdeligt Skrig. — En ung Pige for hen imod Vognen.

Theodore rejste sig. Havde hans Ansigt før været blegt, saa blev det nu gustent; — der syntes ikke at være en Draabe Blod mere i det.

Cecilie havde trængt sig gennem Gendarmerne hen til Vognen, og klamrede sig nu fast til denne.

„Theodore! . . . Jeg forlader Dig ikke! . . . Jeg gaar med Dig!" raabte hun.

Uden at tænke over, hvad han foretog sig, var Robert fulgt efter hende. — Den eneste Tanke, der i dette Øjeblik sysselsatte ham, var den, at Cecilie trængte til hans Bistand, at han maatte beskytte hende.

Og dette var ganske vist ogsaa nødvendigt. — Allerede havde en af Gendarmerne lagt Haand paa den unge Pige, og den grove Karl raabte nu:

„Tilbage, letfærdige Fruentimmer! Denne Vogn maa ingen Uvedkommende nærme sig!"

Flere af Gendarmens Kammerater ilede nu til og tog ogsaa fat paa den ulykkelige unge Pige.

Nu udbrød Robert:

„Borgere! Jeg maa anmode Eder om at slippe denne unge Pige! Det er min Kousine! — Kan I da ikke sé, at hun er gaaet fra Forstanden?" tilføjede han halvhøjt.

Theodore sagde ikke et Ord. Han stak Haanden ind paa Brystet, og tog Noget frem, som han ubemærket gav Robert. Denne saa ikke paa den Genstand, han havde faaet, men stak den hurtigt i Lommen.

Kusken pibede paa Hestene. — Cecilies Hoved sank ned paa hendes Bryst; — hendes Kræfter svigtede hende; — hun slap Vognen.

Robert slyngede Armen om Livet paa hende; — hun var bevidstløs.

Han tog hende paa sine Arme og bar hende gennem den forsamlede Mængde, der yderst forbavset, og dog med en misfornøjet Mumlen gjorde Plads for ham, medens Gendarmernes Heste stejlede vildt; — dette uventede Syn gjorde dem sky.

Langt om længe kom den unge Mand i en Sidegade med sin Byrde. Dér fik han Øje paa en Hyrevogn; han kaldte paa Kusken, lagde sin bevidstløse Kousine ind i Vognen og steg ind bagefter. Han gjorde aldeles intet Forsøg paa at kalde hende til Live, han greb sig endog i den Tanke, at hun havde bedre af, ikke at vaagne mere.

(Forts.)

Præsteskandale.

Krigsdjævlen farer Landet om
Igennem Præstemunden;
At dér den mer pestsvanger bli'er,
Véd man jo nok, i Grunden.

I Rimestads den gamle Klub
Et Krigshyl nyligt lød.
En Pastor Klausen Kvinderne
Saa „modigt" her indbød.

Med Rævegraad han talte om:
Vi Landet stærkt befæster,
Og kom med al den Skvalder, som
Man hører mest af Præster.

Man protestered' kort og godt,
Men saa blev Præsten galen;
Med Kristensind hver Opponent
Blev kastet ud af Salen.

En lang og mager Kapellan
Haardt puffede og hugged',
Han slog til hver en Dame, som
Det Allermindste mugged'.

Tænk! hvilke „Herrer" er det dog,
De præsteklædte „Helte"!
Paa værgeløse Kvinder tør
De modigt ind sig vælte.

I Præster mødes ej med Mænd.
Nej, saa tør I ej komme!
I, som ej ejer andet „Stort"
End Eders Kjolelomme!

H. W.

(Indsendt.)

I Gilleleie foregaar Alt endnu, som om vi levede i det 17de Aarhundrede, nemlig, at man tuder i Hornet, naar man sammenkalder Folk til Valg, og Bekendtgørelsen skér kun en 2 à 3 Dage før Valget foregaar, uagtet Loven siger, at Bekendtgørelsen skal ské 14 Dage før det finder Sted; og lader Stemmekvæget af Højre sig rolig dupere, kontrollere og lyse i „Bahn" af Byens første Straalemester, som nu har overtaget Rollen: at føre an, istedetfor den gamle Brølenbum. Højre paa Nord-Sjælland mindes ikke Fadæsen: Hul i Kasserne og Eftervéerne. Er Du med paa den, Hr. Sørensen, som betaler Gildet?

Kaffesladder.

Madam Skade: Er det nu ikke forskrækkeligt, kære Madam Stork, at Folk skal give saamange Kroner om Aaret for en stakkels Hund? Jeg tror saamæn, at der er Tale om tredive Kroner! Hvad synes De vel? Og bare naturligvis, for at de kan faa nogle flere Penge til at holde Gilder for med Ladegaardslemmer, paa Væggen, som ikke er anbefalende, men let kunde lede paa den Tanke, at Magistraten anser det for sin Hovedopgave at skaffe Folk paa Ladegaarden, for bagefter at leje dem ud for Spotpris til Arbejdsgivere, der ikke vil betale deres Arbejdere en ordenlig Løn, og naar de saa efterhaanden kunde tvinge alle Arbejderne til at søge Ladegaarden, saa havde Magistraten „løst" Arbejderspørgsmaalet paa sin Manér, og saa kunde de igen indrette Valgene efter deres eget Hoved, og Holbech behøvede ikke mere at forgribe sig paa Valgloven, af Ærgrelse, fordi hans Middagsmad blev kold, og saa kunde de „fine" Folk saa nemt skælnes fra de „grove" Arbejdere, der naturligvis allesammen fik „Straffeuniform" paa, lige som Soldaterne efter Minister Ravns Kogebog, men som gik i Vasken i Folkethinget, og heldigvis er gaaet i sin Mo'er igen, men det hedder sig jo rigtignok, at man paa „højere Steder" absolut vilde have Straffeuniformen paa — paa Reglementet mener jeg, — og desformedelst vilde Ravn gaa sin Vej, hvad der jo ikke havde været nogen Fornøjelse ved, naar han ikke tog fine Kolleger med sig. Men anbelangendes Hundene, saa bliver det jo et formeligt Hundeliv at holde en Smule Hund, og jeg siger kun saa Meget, at hvis Crone er med paa den, saa vil han faa mange stakkels Hundeliv paa sin Samvittighed, som jeg dog skulde formode er lidt ømmere end en Slagterhunds.

Madam Stork: Ja, det er den ogsaa nok, kan De tro, sommetider, og naar det falder ham ind kan han ogsaa være godgørende. De ryster paa Hovedet? Ja, jeg har da hørt et Tilfælde med en Person, der for Falsk blev dømt til et Aar i Forbedringshuset, — det var forresten ham dennehersens Danielsen, De véd, som altid fedtede sig nogle Øre til, naar han skulde betale sine Haandværkerregninger, og som derfor var lige saa højt elsket af Arbejderne som Castenskjold af Husarrekruterne, — sér De, han skulde jo straks have været afleveret til Straffeanstalten, eftersom der ikke blev noget af Appellen til Højesteret, men nu morede han sig saa godt i Crones „Tivoli", at Crone ikke kunde nænne at give ham „Udgangsbilletten", og altsaa blev han der nok en 6—7 Uger, men Tanken om, at han dog en Gang maatte forlade dette rare Sted, pinte Stakkelen i den Grad, at han blev syg, og maatte ind paa Kommunehospitalet, og hvis han ikke er kommen ud, saa er han der endnu, som der staar i de gamle Æventyr. Maa jeg nu spørge, om Crone ikke i dette Tilfælde har vist sig som en ædel Menneskeven?

Madam Skade: Jamen ikke, naar han kvæler Livet af de stakkels, uskyldige Hunde! Men skal Danielsen da ikke ud paa Bridsløse og have „Straffeuniformen" paa?

Madam Stork: Jo, det skal han vel nok, men de har nok endnu ikke fundet en, der passer ham!

Theatrene.

Dagmartheatret synes, at „Lige Børn lege bedst", og derfor præsenterer det „Vildsvinet fra Ardennerne" og — „Let Kavalleri"!

Folketheatret forbereder sig til en Række Beneficer.

Kasino giver Møde med „Kejserens Kurér" i 5 Akter (11 Tableauer) af Jules Verne og d'Ennery, frit oversat af Erik Bøgh. Direktør Andersen udfører selv Kuréren, Mikael Stragoffs Rolle.

Korrespondance.

B. J. Deres først Indsendte var uden Mærke, derfor kan vi først svare Dem nu. Deres Brander om den umulige Bæver, der ikke kan lade Skytten gaa, kan være god under Rubriken „Kulissesladder", men denne føres ikke i „Ravnen".

H. W. Tak.

Felix. Omarbejdet, som De sér.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Af Rejselivet.

Afsted bruste Toget over Mark, gennem Skov,
Og farede lynsnart ind i Tunnellen,
De troede bestemt, at Studenten sov, —
Saa hviskede Adolf: „O, kys mig, Ellen!“
Han knugede hende saa ømt til sit Bryst,
Og Læberne mødtes i salig Lyst. — —
Da lød det: „Kratsch!“ — og ved Tændstikkens Blus
Mored' Studenten sig over sit Puds. —
Men til sin Adolf hviskede Ellen:
„Jeg kysser Dig aldrig mer i Tunnellen!“

N. Cohens Tryk Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 12 | Söndag den 25de Marts. | 1883.

Guldkalven.

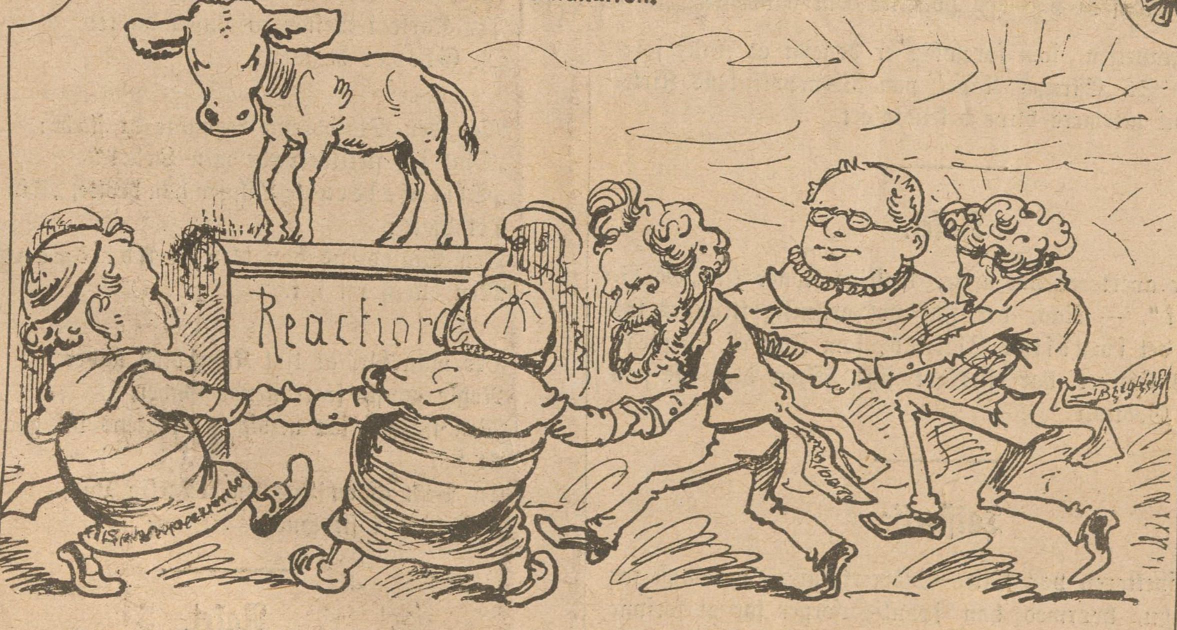

Nutidens Guldkalv er Kapitalen;
Den bliver elsket fra Hoved til Halen,
Den bliver tilbedt af Storborgervrimlen,
Salig man svæver om den, som i Himlen.

Den er en Afgud for Mange, og næsten
Tror jeg, den mest bliver dyrket af Præsten.
Til Reaktionen den nøje er bunden;
Dansen gaar vildt, ja, til Vanvid igrunden!

Karl Marx.

Knapt visned' Blomsterne, som Venner strøede,
Alt medens Taaren randt for Louis Blanc,
Rundt over Verden Friheds Morgenrøde
Laa end i Despotiets Taageslør. —

Mældt over Lande blev et Bud, som rører:
Atter har Arbejdsstanden tabt en Ven!
Revolutjonen mistet har en Fører!
Xiphias, Kometen, varsler dog om Kamp!

Dødsfald.

At vort kære Barn, som i Daaben fik Navnet „Den personlige Kommuneskat", var saa uheldig at slaa sig ihjel i Landsthinget, ved at falde over en „motiveret Dagsorden", som lumskelig var stillet op af Provisoriets „Ridder uden Frygt og Dadel", Prof. Matzen, er det vor tunge Pligt herved at bekendtgøre for deltagende Slægt og Venner.

Paa Madam Folkethings og egne Vegne,

Monrad,

Kanonjøde paa den politiske Dyrehavsbakke.

Begravelsen, som foreløbig er bestemt at skulle foregaa fra St. Estrups Kapel paa Visnepolitikens Kirkegaard, vil nærmere blive bekendtgjort.

Naket.

Der averteres om unge, kraftige Koner til „Militærvask". — Naa, der skal nok ordenlig skruppes løs paa alt det smudsige Linned, som Folk af Daskenskjolds Kaliber har efterladt sig! Spar blot ikke paa Sæben, Godtfolk!

Taksigelse.

Inspektøren paa Østre Gasværk takkes ærbødigst for den Omhu, hvormed han jævnlig sørger for at forsyne Arbejderne med Madpapir, ved i Forsamlingsstuen at fremlægge Bunker af „Vort Forsvar", der er trykt paa rart blødt Papir, saa at det i en snever Vending ogsaa egner sig godt til andet Brug.

Blus.

En kongelig Lus.

En Lakaj fik en kongelig Frakke,
Og han skulde den pudse og lappe;
Men da han saa rigtig i Sømmene sér,
Hvad skér?
Han finder en Lus, en kongelig Lus!
Naa, der blev et Hus!

Ganske henrykt Lakajen beundrer
Denne Lus, som paa Frakken sig muntrer;
Men da han skal klippe, ej nøje han sér,
Hvad skér?
Han spalter den Lus, en kongelig Lus!
Naa, der blev et Hus!

„Kongeblod maa der være i Dyret,
„Som jeg saa uheldig har myret;
„Allene det halve kan skabe en Prins." —
Og vims!
Den halve han aad, og en Prins blev han straks,
Af fineste Slags.

Men hans Karle, de skreg: „Skal vi ikke
„Ha'e lidt kongeligt Blod dog at drikke?"
„Tag vak!" sa'e Lakajen, „den halve er nok!"
En bloc
Tre Karle i Resten af Lusen da rev,
Og Grever de blev!

Men den Staldreng begyndte at slæbe:
„Skal jeg sletikke væde min Læbe?"
„Slik Saksen!" Lakajen han brølte, „Din Hvalp!"
Det hjalp:
Den Staldreng han blev en Adelsmand slet,
Men ellers ret net.

Her man sér, at lidt Kongeblod haver
Nogle ganske fortryllende Gaver,
Men sjælden saa heldig det sagtens vil gaa,
At faa
En Part af en Lus, en kongelig Lus,
Just hjem i sit Hus.

Naket.

I det nye Sportsblad, der skal være Organ for alle Sportsmænd, vil, efter Forlydende, de „ledende" Artikler blive leveret af en Gymnastiker, Føljetonen vil blive indrettet til Roning og Sejlads, og hele Teksten skal „skydes".

Der er en Hage derved!

Mel.: København er dejlig.

En kommer til Verden i prægtigt Pallads,
En anden, hvor knapt der til Vuggen er Plads;
En svømmer i Penge, en anden har Nix;
Et Barn faar Bonbon, og et andet faar Vix;
En Hund staar i Lænke i Slud og i Vind,
En anden paa Frøkeners Skød sover ind.
— Ja! saa underligt gaar det! — men der findes maaske
Som oftest en Hage ved Alt, skal De sé.

To Nygifte bo i et Hus som et Slot,
Og Byen beundrer, hvor Alting er flot.
Med Brysseler-Tæpper hvert Gulv er belagt,
Og Møblerne aande kun Fashion og Pragt!
Langt mer end at putte i Munden de har,
Paa dem selv og paa Andre, — den Ting er da klar!
— Og saaledes vil det bestandig da gaa? — ja, maaske!
— Men der er vist en Hage derved, skal De sé!

Fra Hamborg De Breve vist hyppigen faar,
„Gottes Segen bei Cohn!" i dem alle der staar!
De læser i alle en hél Mængde Tal,
Der dejligt til Amber nok føje sig skal!
Dertil har vor Sjæl jo en gyselig Trang,
Og føjes den maa dog, for Pokker, en Gang!
— „Gottes Segen bei Cohn" faar De nok? — jo, maaske!
— Men der er vist en Hage derved, skal De sé!

Hvad lærer man Pigebørn dog ej nu til Dags!
Du gode Gud! Alting, — og af forskellige Slags!
— At sy og at strikke! — ak! rént Børnespil!
Nej, højere Dannelse! — det skal der til!
Kemi og Fysik, Filosofi, Tysk, Engelsk og Fransk,
Oldnordisk, og dertil det pæreste, svenskeste Tansk!
— Saa blive de prægtige Koner? — aa ja, maaske!
— Men der er vist en Hage derved, skal De sé!

Sin Lovbog til Bunds har Prokuratoren lært,
At tyde den rigtig ej falder ham svært!
Han véd fremfor Andre Alt, hvad der er Ret,
Og Uret forsvarer han lige' saa let!
Det sorteste kan han forvandle til hvidt,
Og maler strax hvidt med det sorteste Kridt!
— Og De vinder ene derved? — aa ja, maaske!
— Men der er vist en Hage derved, skal De sé!

Hvad er dog de Dokt're os alle en Skat!
Herr Peter er Allopath, Poul Homøpath!
En læger ved Brændevin Alting og Salt,
En anden fordriver hver Sygdom ved Malt;
Snart svensk Gymnastik er mod al Ting à jour;
Snart romerske Bade den virksomste Kur!
— Og Patienterne læges derved? — aa ja, maaske!
— Men der er vist en Hage derved, skal De sé!

Hør bare i Kirken fra Præsten Moral,
Hvor Dyd er rosværdig og Synden fatal!
Hør stadig, hvordan man skal bære sig ad,
For at leve med Hæder, højagtet og glad,
Hvor ydmyg man taale bør Sorger og Nød,
Forædle sit Indre og spæge sit Kød!
— Og Præsten selv giver Eksemplet? — aa ja, maaske!
— Men der er vist en Hage derved, skal De sé!

(Efter „Fl. P.")

Kirkegang i Paasken.

(Sé Bagbilledet.)

I de kære, stille Paaskedage
Synes Folk, at de skal hen og smage
Lidt paa Varerne i Kirkehuset, —
Nogle bliver saamæn rént beruset.

Etsteds siger Præsten: „Venner kære!
„Kærlige, fredsommelig' I være.
„Elsk Din Fjende, gengæld ej det Onde,
„Mæt de Fattige og Sultnes Munde.
„Jesus byder saa, og Paulus skriver:
„Uden det Du aldrig salig bliver."

Andetsteds, dér lyder Præstens Tale:
„Synder! husk, hvad Herren mon befale:
„Adlyd Øvrigheden, grib til Vaaben,
„Kæmp for Drot og Land, og Himlen aaben
„Staar for Dig, hvis Du paa Valen falder. —
„Og de Folk, som Fattige man kalder,
„Kaldet dertil er af Gud i Himlen,
„De er just de Saligste i Vrimlen.
„Jesus byder saa, og Paulus skriver:
„Uden det Du aldrig salig bliver."

Saadan den Ene taler mod den Anden,
Mening i det Præk faar ingen Fanden. —
Nogle tænker: Sandt er begge Dele.
At en Præst kun vil sin Kage mele,
Leve „bom" af Ordet, Gud bevares!
Slig en Paastand kan dog ej forsvares!
Fortumlet og fordummet gaar man hjem,
Den Fredelige bliver netop slem
Ved slig en Lærdom, — Bumleren, som sover,
Som her Du sér, for ham „den driver over".

Fra Maskeraden.

1ste Dame: Du, Laura, hvem er den Herre i Domino derhenne?

2den ditto: Aa, det er en levende Milepæl. Han staar altid paa samme Plet. Jeg tror, han har staaet der — fra forrige Vinter!

Ved Tiltrædelsen.

Greven (til den nye Tjener): Som jeg siger Dig: Troskab, Lydighed og Punktlighed, det er Egenskaber, jeg sætter mest Pris paa. Derimod tager jeg det ikke saa nøje, om En og Anden sommetider har en lille Gnist — —

Tjeneren: Nej, — det sér man straks, Hr. Greve!

En farlig Paamindelse.

Tegnelæreren: Hvorfor tegner Du ikke, og hvor er Din Lineal?

Eleven: Jo, Hr. Lærer, Fa'er har pryglet mig med Linealen, til den gik i Stykker, derfor kan jeg ikke tegne.

Tegnelæreren: Vil Du saa bede Din Fader om at købe Dig en Lineal, der er stærkere!

Beskedenhed.

Kammerraad Grøn (byder forskellige Sorter Cigarer om til sine Gæster): Maa jeg byde Dem en Cigar, mine Herrer!

Prokurator Fræk: Ja, Du maa ikke tro, kære Ven, at det er af Ubeskedenhed, naar jeg tager af de største Cigarer; det er bare, fordi jeg tror, at de er de bedste!

Et Tidens Barn.

Faderen (til Sønnen Karl, der mundhugges med Husjomfruen): Karl! Karl! skal jeg komme med Stokken, hvad?

Karl: Det behøves ikke, Papa! Jeg skal nok blive færdig med hende uden Stokken.

En stræng Foresat.

Grosserer K.: De Peddersen! med Deres evige Nysen og pudsen Næse, De stjæler jo ligefrem en Masse Tid fra mig, — jeg frabeder mig Sligt!

Skriveren: Om Forladelse, Hr. Grosserer, men det maa dog være mig tilladt, — —

Grossereren: Snyd og snus ad Helvede til saa meget De vil i Deres Fritid, men paa Kontoret taaler jeg det ikke!

En „Genganger".

A.: Hør Du, Kammerat! véd Du, hvad jeg ikke kan begribe? Jeg kan — Fanden skal ta' mig — ikke begribe, hvorfor Du, som en gammel Dreng, slet ikke kan faa noget Skæg paa Hagen!

B.: Jo, sér Du, det er Noget, som jeg ligefrem har arvet efter min Moder, for hun havde heller ikke Spor af Skæg i Ansigtet; — man er paa en Maade en „Genganger"!

En Økonom.

— Sig mig engang Du, hvor kan det være, at Du stadigvæk røger Cigar? Aldrig saasnart har Du røget én op, saa tænder Du en anden!

— Jo! det skal jeg sgu sige Dig; det er af lutter Økonomi. For at spare paa Tændstikkerne, saa tænder jeg altid den nye Cigar ved den udrøgede.

1ste Kronikernes Bog.

3dje Kapitel.

Motto: Det var et Gilde! jo, det kan De tro!
Det var et Storborgergilde!

1. Men det begav sig i de Dage, da man troede, at man skulde have Foraar, og saa tog Vinteren rigtig paa Vej, at Urtekræmmerforeningen i Danmarks „Jerusalem“, begærede at holde Generalforsamling.

2. Og sé! Generalforsamlingen, den var sgu snart slut, men saa kom Fællesspisningen, og den var saare gemytlig.

3. Gud forbarme sig! hvor de Urtekræmmere kunde drikke!

4. Og det skete, at nogle blev pjaskfulde, og en af dem optændtes af Bitterhed mod Værten, og han var ganske vist temmelig ubehagelig. Sela!

5. Men Værten i Lokalet paa Østergade er en Klodrian, som ikke forstaar at dandere den rigtig, naar Gæsterne bliver fulde og gør Mudder.

6. Thi sé! Han begærede at anvende den gamle Krovært- og Spidsborgerskik, at lukke sig inde med sin Uven, og derpaa at mule ham.

7. Tog han (Værten N. B.) saa tilorde og sagde til den Urtekræmmer (F.....): „Kære! vil De drikke et privat Glas med mig, — paa Forlig!!! — inde i mit Allerhelligste?“

8. „Yes! verry well!“ sagde Urtekræmmeren.

9. Og det begav sig, at han traadte indenfor i det omtalte Allerhelligste. Som ikke var det Allerheldigste.

10. Thi, ve! ve! Værten lukkede Døren af og stak Nøglen i Lommen.

11. Og sé! Han stak Urtekræmmeren en voldsom Lussing ud. Det var en rar Beværtning! Den sved ligesom den værste Sennepskage. Sela!

12. Og det skete, at det var en „forkert Urtekræmmer“, at N. B. dér havde faaet fat paa, thi hin svor ved St. Merkurius, at slig en Tort skulde blive hævnet, og uden at sige et Muk greb han Værten i „Kardusen“.

13. Og han „kværkede“ ham hen i en Krog i Stuen.

14. Gud Fader bevares! hvor han „torskede“ ham.

15. Og den ellers saa sejge Restavratør blev slagen af Rædsel, og han bad saa ynkelig for sig. Sela!

16. Men denne Pokkers Urtekræmmer havde nu engang faaet saadan en voldsom Spænding paa Kedlen, saa at hans For- og Bagpoter ginge som Trommestokker.

17. Jh, Du Frelserens Arbejdshus! hvor han dog blev ved at høvle Værten igennem.

18. Og det begav sig, at denne brølte som en Tyr og hvinede som en af Israels Kvinder i Barselnød.

19. Og sé (eller hør)! Fruen stod udenfor Døren og skreg: „Hjælp! Politi! De myrder min Mand!“ Og Opvarterne skreg: „Paa'en, paa'en, paa'en igen“ o. s. v., og ingen af dennem var istand til at lukke Døren op, efterdi Værten havde lukket af og havde Nøglen udi Lommen.

20. Men det skete, at „Frelsens Hær“ (Opvarterne) hentede en stor Brændeøkse, og — Bums! sprængte de Døren, og frelste den raske Restavratør, der vilde have givet Urtekræmmeren en ordenlig Omgang.

21. Lykken, hun vender sig ofte om, det staar i Stjærnerne skrevet.

Raketter.

„De danske Forsvarsbrødre“ afholdt den 19de deres aarlige Generalforsamling, som blev aabnet af Formanden, Kapt. Gjørup, der bragte en Hilsen fra Kongen, som paa Nytaarsdag havde sagt til ham: „Sig Selskabet, at jeg holder mere og mere af de danske Forsvarsbrødre“. — Formanden, der vist har glemt at sige til Kongen, at Befolkningen holder mindre og mindre af de danske Forsvarsbrødre, meddélte endvidere, at Foreningen havde overstaaet sine „Børnesygdomme“. Det lyder utroligt, eftersom Foreningen er baseret paa den almindelige Børnefornøjelse: at lege Soldat!

Som bekendt ønsker Regeringen, at give Fodfolkets Kompagnichefer Heste at ride paa, skønt Lægmænd bestemt mener, at det kun bliver Rideheste til Officerernes private Fornøjelse, og uagtet nogle Fagmænd mener, at det kun vil udsætte Cheferne for Fjendens Ild. — Herregud! hvorfor ikke lade dem faa Hestene, naar man derved kan opnaa, at blive af med alle de krigsgale Officerer? Er kun Menigmandslønningen tilbage, tager Krigsbegejstringen nok af!

Temps meddeler, at Sundhedsraadet vil nedsætte en Kommission for at undersøge det nylig opfundne Sprængstof „Pauclastin“. — Kejseren af Rusland vil sikkert ikke føle sig sundere ved Rygtet om denne Opfindelse.

„Adresseavisen“ indeholdt den 19de følgende Avertissement: „En Herre kan faa et smukt møbleret Værelse med egen Seng sammen med en anden. Ravnsborggade Nr. 16.“ — Der maa være noget egent ved den Seng, hvor man kan ligge ene sammen med en anden.

En Skraldemand samlede forleden Dag en hél Dél Mennesker paa Nørrebro; han var meget indigneret over, at en Kone havde sagt til ham: „Hold han bare Bøtte!“

Korrespondance fra B.........

Borgmestren her, som Hver jo véd,
Er kort, men dygtig tyk og fed,
Hans Mave er saa trind og bløb,
Og Næsen er saa rosenrød.

Og naar han ud paa Gaden tren
Paa et Par store, flade Ben,
Han sætter Næsen højt mod Sky,
Thi han er Konge i vor By.

Mod Pigerne er Fruen slem,
Mens Herren holder lidt af dem;
Hun tidt dem skælder Huden fuld,
Saa Huset vælter snart omkuld.

Hans Slave er Betjenten Stolt,
Han napper hver en Bitler koldt,
Som, tvungen af sin Fattigdom,
Maa fægte Brødet, hvor han kom.

Og al hans Dyd er den omtrent,
At han fra Tyskerne er rendt.
Til Løn for Pral og Kryberi,
Han Pladsen fik som Politi.

En Kirke har vi ogsaa her,
Men Præsten, han er sjælden dér;
Det bedre er, i Stuen varm
At blunde lidt i Mutters Arm.

B.

Raketter.

Ved Kommunalbestyrelsens ofte omtalte Ædegilde var Kammerherre Rosenørn én af dem, der ivrigst roste sig selv og sine Kammerater; ja, han roste endog Borgmester Larsen, der i sin Tid var saa gavmild, at give 100,000 Rigsdaler til Prinsesse Alexandras Brudeudstyr, naturligvis af Borgernes Kasse. Andet „Stort" véd vi ikke om Hr. Larsen, men ligegodt roste Hr. Rosenørn ham. — Mon Rosenørns Navn ikke har sin Oprindelse fra, at han saa ypperligt forstaar at rose sig og sine, og tilgavns forstaar at slaa en Ørneklo i Befolkningens Lommer?

I „Adresseavisen" læses: „En Jomfru, der er øvet i at sy Veste, kan faa Plads hos en af d'Hrr. Skræddere etc." — Det kan man da kalde Beskedenhed!

Raketter.

Paa „Forsvarsbrødrenes" Generalforsamling tog Formanden Anledning til at oplyse, „at Selskabets Domstol ikke gav sig af med at stifte Forlig". — Naturligvis! Foreningen tænker jo kun paa at slaas!

Ét eneste Blad af 20de indeholder følgende Sensatjonsbegivenheder: Stor politisk Kamp i Norge, stor Dynamiteksplosjon i London, stort kvindeligt Kanonmøde med stormende Protester, stort Arbejdermøde i Chikago, hvor man protesterer mod Kapitalens Overgreb, nyt fenisk Attentat, Arrestatjon af otte russiske Officerer, og sluttelig: Opfindelsen af et Sprængstof, der overgaar Dynamit. — Lille Erik Bøgh, læs dette, og sig os saa, hvad De tror at kunne gavne Kongerne med Tipoldemoders forslidte Frase: „For Gud, Konge og Fædreland"?

Korrespondance.

Felix. Det samme Emne er behandlet paa anden Maade, førend vi modtog Deres Digt.

Emil N. Vi forstaar ikke Meningen.

To Abonnenter pr. Brønderslev. Der er klaget til Postvæsenet over Forsømmelsen, som Bladets Ekspedition er aldeles uden Skyld i. De manglende Numre vil blive sendt.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Vore ærede Abonnenter i Provinserne erindres om, at Betalingen for „Ravnen" maa erlægges til vedkommende Postkontor inden 26de ds., for at undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Kirkegang i Paasken.

(Teksten læses inde i Bladet.)

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz

№ 13 | Söndag den 1ste April. | 1883.

Jesuiterskandalen paa Orendruphøj.

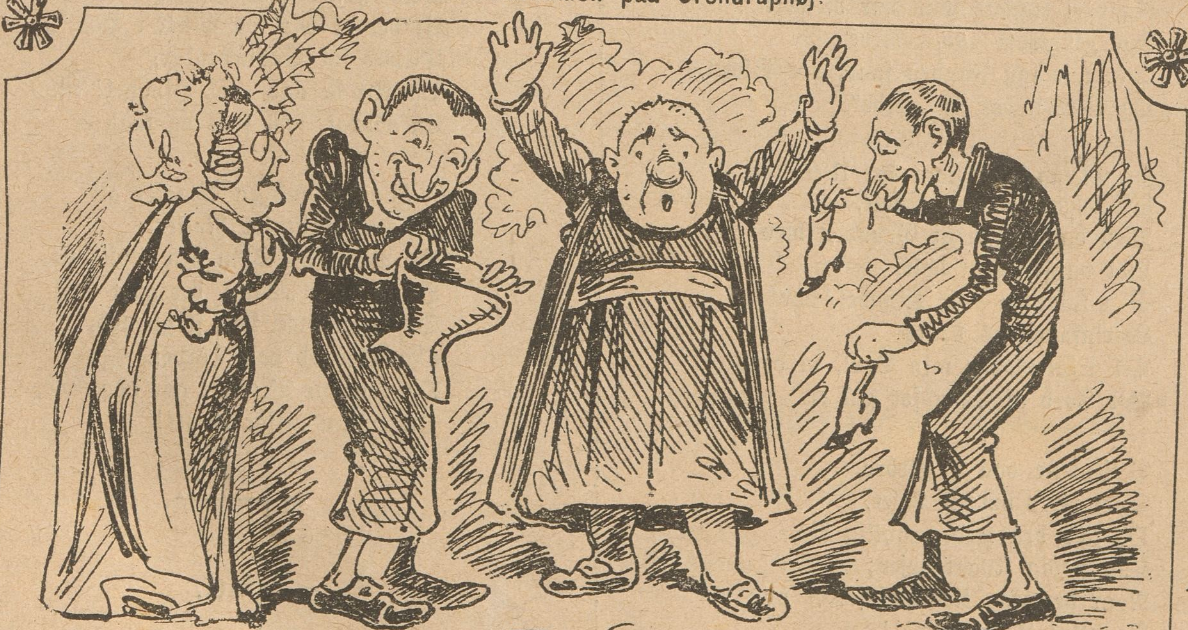

Præfekten: Nu skal I St. Peter straffe mig ha' Tak? Kommer I og fortæller mig, at I oppe i Kapellanens Celle har fundet et Damekorset og et Par Damestøvler, og at den „Broder“, han lukkede ud i Nat, var en af Hovedstadens Trækkere. Sikken en Gavtyv, det kalder han for „Kølibat“!

Kammerherreinden: I „infame“ Udhalere og Drukkendidriker! Tror I, at jeg har ladet mig pumpe for hele min Formue, for at I skal holde Bordel paa Anstalten!? Jeg skal skrive til Paven, at han skal lyse Jer i Ban ad Helvede til allesammen!

Tidens Tegn.

Mel.: Der var engang en Frue fin. (Menuetten af „Elverhøj".)

Gud véd, om ej Mormonerne
Tilsidst har Ret igrunden,
At nemlig vi med Gru skal sé
Vor Jord spolert fra Grunden.
Saa meget er da mer end vist,
At slemme Tegn der gives,
Og man kan ej ha' Ro og Rist,
Men om i Tvivlen hives.

De Herrer Malere nu har
Kulørerne i „Tuber",
Som er af Tin, og det man ta'r
Og støber om i Gruber.
Man — i et vældigt Øjemed —
Saadan kan rejse Penge;
Slig Sparsomhed ej før fandt Sted,
Og Verden staar ej længe.

Johanneskirken, som saa bred
Og stolt i Luften knejser,
Blev nylig „skandet", som man véd,
Af en tyvagtig „Løjser".
Naar ej engang man har Respekt
For Frimodts gamle Rede,
Saa ta'r sgu Fanden snart vor Slægt,
Og Verden dør af „Hede".

De Mænd, som staar for Uttersley,
Vil bygge Folk en Skole,
Men da de saa, at Grunden blev
Lidt vanskelig at hole,
Saa købte de — o, Himmel, hør! —
Latrinfabrikens Kuler
Til Skoleplads; min Sjæl, vi dør!
Vor Jord af Svindsot gul er.

Betjentene paa Vesterbro,
Som rider om til Løjer,
Og ta'r den med gemytlig Ro,
Kun nødig Knæet bøjer;
Naar de paa „Kraben" sidder op,
Benyttes Trappestene!!
Ak, Himmel! hal os til Dig op
Fra denne Jammer-Scene.

En Maler nys begik en Last
— Han hedder ellers Bache —
En Dævel for i ham i Hast,
Og han tog paa at makke
Et Billede af vor Patron,
Af Estrup! O, I Guder!
Befri os fra en slig Person,
Af Harm vi gaar og tuder.

Om man et fremmed Land vil sé,
Femhundred Mile borte,
Saa kan der nu Mirakler ské,
Som Rejser svært forkorte;
Thi for en Krone bliver man
Af Panorama tryllet;
Det gaar for vidt! Vort hele Land
I „Trolleri" er hyllet.

Det Gamle skal nu ryddes væk
Og sløjfes uden Naade,
Og nys et rigtig lumpent Træk
Mig ærgred overmaade:
Tænk! Madam Møllers Beverding,
Hist ved Alléenberre,
Er nylig væltet hélt omkring.
Vor Slægt bli'er stadig værre!

I Frøsløv-Mollerup paa Mors,
Netop i Fattighuset,
Har Lemmerne et rædsomt Kors;
Syv Gaardmænd har opsnuset,
At der er Mel og Mælk i Hus,
Tilpas for Sogneraader,
Og Alt de aad. O, Himmel! knus
En Slægt, som fræk og kaad er.

I Himmerland en Slagter gik
Og satte Gift for Rotter,
Da Mandens Svin den Dosis fik,
Han sagde: „Skidt, det godt er!"
De døde Svin han slagte lod,
Og sælge ud paa Torvet. —
O! grumme Verden! gør dog Bod,
Du er sgu altfor lurvet!

Raket.

Økonomiforvalter Kristensen, Borup og Eberlin har hver for sig leveret skrækkelige Eksempler paa, hvor svært det er, at tumle sig imellem de mange Penge, der stadig strømmer fra Godtfolks Lommer til de forskellige Kasser; alligevel har man nu taget sig en ny Borgmester med det tyvebrændte Navn Borup. — Himlen være med ham, gid hans Dage blive lange, aber ikke hans — Fingre!

Kaffesladder.

Madam Stork: Naa, min Kære, har De været med til nogle af disse Kanonmøder, som Stein har opfundet til at forføre Kvinderne med, for at de igen skal forføre Mændene til at forføre Rigsdagsmændene til at bevilge Kanoner og Fæstninger?

Madam Skade: Ja, jeg var der saamæn den første Aften, men da de gudelige og fædrelandssindede Kavalerer straks ved den første Oppositjonsytring skabede sig som Politiassistent Holck, naar han giver komiske Intermezzoer ved Maskeraderne paa Rosenlund, og var endnu mere brutale end Tilskærer Jørgensen mod Skræddersvendene hos Fonnesbech & Juhler, saa var jeg rigtignok sjæleglad ved at slippe derfra med hele Lemmer, og jeg lovede mig selv, at dér skulde jeg ikke komme i Hast igen, for véd De hvad, min Kære, tale om en Ting paa en ordenlig Manér, det er sin Sag, men at Præster, som vil gaa for at være dannede Mennesker, giver sig til at slaa løs paa Kvinder, som om de var faste „Udsmidere" paa en Dansenesje, og skulde „rydde Bulen" paa Kommando, det er dog virkelig for galt, og jeg vil nok spørge ethvert fornuftigt Menneske, om de vil lade sig banke til at spytte i Kanonbøsserne, for jeg vil ikke, det kan den gode Pastor Stein være muggen om, saa kan han spy Gift og Flammer saa meget han lyster. Det er forresten grinagtigt, at da Officererne havde prostitueret sig som „vandrende Lirekasser" saa grundigt, at de er til Grin hele Landet over, saa kom Turen til „de Sorte", at producere sig som „Kanonjøder" og æde Blaar og puste Befæstningsild ud af Flaben, til stor Begejstring for de fromme Bedesøstre, der render fra Bethelskibet til Bethesda om Aftenen, og om Dagen driver smaa beskedne Laaneforretninger til flere hundrede Procent med Prostitutjonens ulykkelige Kvinder. Jo, det er en rar Kristendom, Krigsgalskaben dér har faaet til Allieret!

Madam Stork: Ja, Krage søger Mage, véd De nok, men jeg kan ikke begribe, at Værtshusholderne har været saa hidsige paa at faa denne herfens Tandlæge stillet op til Borgerrepræsentant. For om ogsaa de nok kan trænge til nogle nye Tænder deroppe, saa kan det dog ikke nytte, at de faar et forlorent Gebis, som hverken er til at tygge eller bide med.

Madam Skade: Nej, men sér De, Tandlægen er jo en Mester i at arrangere Juletræer med kongelige Personer og Arbejderbørn, der faar sig en Rundtenom og Sukkerlade med Brøvl ovenpaa, og det sér jo Pokkers kønt ud, i Avisen Dagen efter, og er anbefalendes for Larsens Lokale, undtagen Garderoben, som er meget dyrere end de „billige" Laanekontorer, og er ligefrem beregnet paa at klæde Folk af. Og kunde der nu ad Aare blive nogle flere af den Slags Juletræer hos flere Værtshusholdere, saa havde det dog ikke været aldeles spildt, at føle Tandlægen paa Tænderne, selv om Gummerne er af Kautschuk! Men nu var det jo saa uheldigt, at han ikke fik flere end 404 Stemmer, og hvad skal det forslaa til at pynte et stort Juletræ med, om ogsaa han selv sidder i Toppen og skriger Hurra for Kongen?

Madam Stork: Nej, det forslaar lige saa lidt som én Skræder i Tilskærer Jørgensens Helvede, hvor Svendene jo ikke mere vil være, desformedelst han gjorde dem det altfor hedt med Chikanerier og Grovheder og Fornærmelser, akkurat lige som om han var Kaptajn Lindberg og Svendene var Oversergenter, men han maa nu ikke bilde sig ind, at Svendene hænger sig for hans Skyld, for naar han nu er af den Mening, at han hellere vil omgaas Sjovere end Skræddersvende, som han selv har sagt, saa er det jo saa rimeligt, at Svendene giver ham Lejlighed til at vælge sin Omgang som han lyster, og det kan de jo bedst, ved at gøre Plads for de Godtfolk, som Jørgensen føler staar hans Hjærte nærmest, og vi véd jo fra „Dagmartheatret", at „Lige Børn lege bedst". Men netop derfor kan jeg ikke begribe, at Fonnesbech & Juhler kan spænds med en Fyr, der har saameget „Svineri" og „Sjusk" i Munden, og naar de undskylder sig med, at de ikke kan kaste Jørgensen paa Gaden, men samtidig i Virkeligheden kaster alle deres Svende paa Gaden, og sender advarende Cirkulærer omkring, til Grin for alle Mestrene, saa synes jeg, at Firmaet og Tilskæreren i Grunden er to Alen af ét Stykke!

Bekendtgørelser fra Amagerland.

Er De med paa den?

Restavratjonen i Stjærnekroen anbefales Københavnere og andre Lysthavende. Der serveres navnlig med en ganske udmærket forloren Skildpadde, som det er os en Fornøjelse at anbefale.

Flere Fastelavnsgæster.

Hvem kan finde Politistatjonen?

Paa dette Fiksérbillede, til hvis Løsning hverken maa bruges Lygte eller Ringeapparat, der betragtes som Luksusartikler herude, forbeholdes Eneret i Henhold til Loven af Syttenhundrede og Hvidkaal.

Birk, Amager.

Godsejerliv.

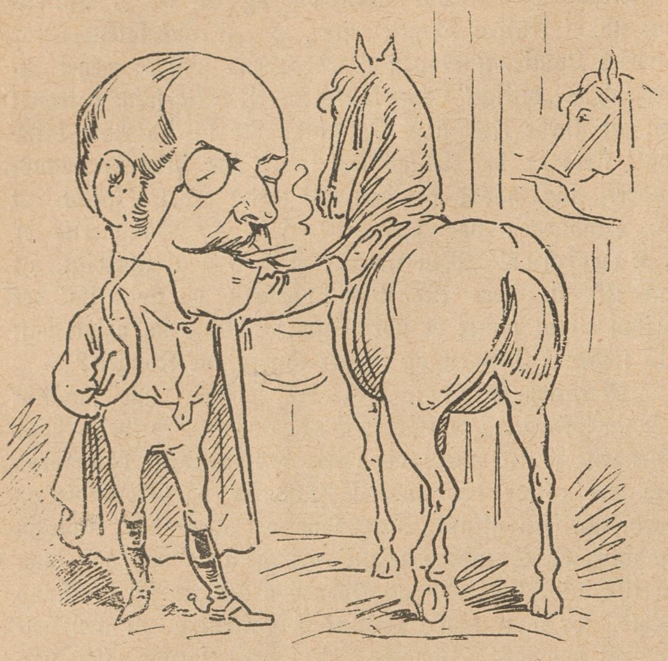

I.

Hver Morgen kæler han for sine Heste,
Han har jo lært: Man elske skal sin — Næste!

II.

Og dette Bud han hele Dagen følger,
Sin Men'skekjærlighed han ikke dølger.

III.

Sin Skønnes Dejlighed han højt berømmer,
Mens hun om gyldne Kronestykker drømmer.

IV.

Om Aftenen med Præsten fromt han virker,
Og sukker: Vi maa have flere Kirker!

Maskeradetidens Slutning.

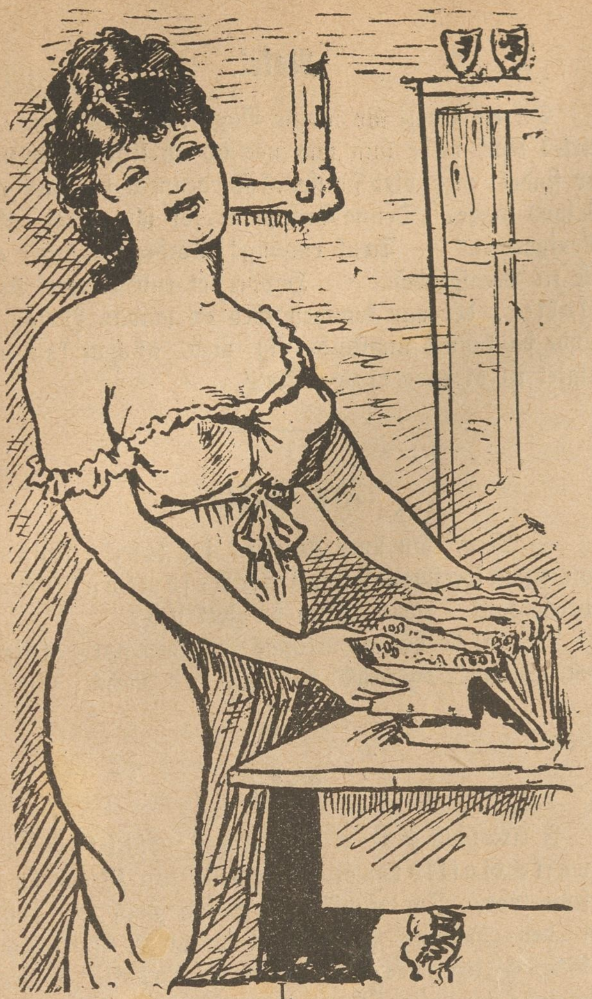

I.

Hun kan triumfere!
Maskeraderne gav Mønt;
Hun har pumpet ganske kønt
Disse flotte Fyre,
Som Kamelen tyre,
Og som absolut skal ha' de dyre.

II.

Han maa nu fallere!
Pokker tog ved al hans Mønt,
Mens han morede sig kønt
Blandt de andre Fyre,
Der gik paa som Tyre.
Det være ham Lærepenge dyre.

Medfødt.

1ste Kone: Min Peter er virkelig et Geni! Han har et ganske mærkeligt Talent for det Mekaniske.

2den Kone: Herregud, ja! det er saadan noget Medfødt.

1ste Kone: Om det er? — Det ligger ligefrem i Blodet; han har det fra sin Fa'er, som var — Skærsliber.

Mærkværdigt.

Kokkepigen: Saa, for Pokker! Det var da ogsaa mærkeligt. Nu har jeg staaet og sladret paa Trappegangen i 1/2 Time, og da jeg kommer ned i Køkkenet, er Mælken ikke engang i Kog; — derpaa gaar jeg blot 5 Minutter ned i Gaarden, og vupti! koger det Skidt over.

Fataliteter i Paasken.

Min Paaskelørdag var saa hed,
For sér De, jeg er Smed, —
Og da det saa mod Aften led,
Begav jeg mig afsted.
Allene gik jeg, ganske mut,
Og da jeg havde Ho'det brudt,
Jeg tænkte: Det var ellers rart,
At faa en Bajer i en Fart.

Til Jakobs Kælder straks jeg gik,
Og dér var Vinden god!
En Bajer og en „Sut" jeg fik, —
Vips! ved min Side stod
Min Salighed en gammel Ven.
„Haloj! en Bajer til herhen!"
„Godaften, Gamle! er Du dér?"
„Sid Dig paa Halen ner."

Kort sagt, jeg fik en lille „Hat",
Og Pungen, den blev tom;
De Kroner rullede saa glat.
Da jeg paa Gaden kom,
Og stavrede hen til mit Hjem,
Jeg tænkte: Peter! den er slem,
Min Lines Mund vil gaa paa Kraft,
Og saa — det Satans Kosteskaft.

Da Mutter jeg i Sigte fik,
Jeg stivede den a',
Men Alt omsonst, den slemme Strik
Begyndte straks at sla':
„Du Drukkenboldt, jeg kender Dig!
„Kom hit med Pengene til mig!"
„Ak, Mutter, ikke Spor! gaa væk!"
„Nej! Du skal ha' Dit Jesuknæk!"

Min Paaskemorgen den var sløj,
Jeg maatte sgu gi' Køb,
Jeg fik endnu en Salve drøj,
Og derpaa straks jeg løb
Til Mester, for at faa lidt Spir,
Og tænkte da: En saadan Svir
Du for det Første ikke ta'er, —
Og siden — Mutter kysfed' Fa'er.

Naar Alt virkelig er forgængeligt, og Idéen udødelig, saa er dog det Ideale det eneste Reale.

Raket.

Da en Dame for nogle Dage siden var oppe i Frue Kirkes Kor, vilde hun gaa ned ad en lille Vindeltrappe, der findes, men blev stanset af Kordegnen, der med megen Pathos sagde: „Denne Trappe er for mig alene, ikke for Menigheden." — Tænk engang! Kordegnen hører altsaa ikke til Menigheden. — Havde det endda været Kirkens Klokker, der var kommen med en saadan Ytring, han havde da kunnet undskylde sig med, at han kun er forpligtet til at have ringe Evne.

Fra Gaden.

— Men, Du store Kineser! jeg læser i Avisen, at man ogsaa foreslaar Hoftapetserer Rothmann til Borgerrepræsentant. Hvad tænker de Folk paa?

— Aa, de har naturligvis ladet dem narre af Navnet „roth Mann", og tænkt, han var rød Mand: Socialist.

Raket.

I Akselhus 2 B er for Tiden udstillet den ægte franske Guillotine, ubestridelig den sikreste Henrettelsesmetode. For ganske nylig lod man en Militær iføre den „humane" Slavedragt for at sé, hvorledes den i Grunden tog sig ud. Da den „Sejstrupske" Henrettelsesmetode har vist sig at være daarlig, kunde man jo forsøge den „ægte franske". Blandt de blodtørstige Præster, der jo kun ønsker det „evige Liv", kan man vel sagtens finde et „Prøvenummer", der vil ofre sig for Sagen.

En Misforstaaelse.

En Skibsreder i Gøteborg havde et Fartøj liggende i London, og skrev til sin Kommissjonær samme Sted:

„Hav den Godhed, at købe og hjemsende med mit Fartøj *1 a 2* Aber."

Efter nogen Tid kom følgende Svar:

„Jeg har gjort Alt, hvad der stod i min Magt, for at skaffe de *102* Aber, men det lykkedes mig ikke at skaffe flere end *77*, hvilke afgaa med Fartøjet."

En Prokurator havde i en Regning til en af sine Klienter opført følgende Post:

„Vaaget i to Nætter, for at tænke over Deres Proces — 40 Kroner."

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Saaledes kom han til Renaults Hus. Den gamle Mand sad ved Vinduet. Han saa med den største Forbavselse, at der holdt en Vogn udenfor Huset, men han blev som forstenet, da han saa Robert stige ud af Vognen, og løfte den endnu bevidstløse Cecilie ud af den. Den gamle Renault ilede ud paa Gaden, og hjalp Robert med at bære den unge Pige ind i Huset og lægge hende paa hendes Seng.

Den gamle Mand spurgte ikke om Noget. Maaské vidste han allerede, hvad der var foregaaet.

Tjenestepigen skyndte sig at hente en Læge. Men heller ikke han var i Stand til at vække Cecilie af hendes Afmagt.

Mørk og barsk sad Robert ved Siden af den Bevidstløse; — fra Tid til anden forekom det ham, at St. Justs forfærdelige Ord: „Uden Naade og Barmhjærtighed!" endnu klang for hans Øren.

Efter nogen Tids Forløb begyndte Cecilie at trække Vejret svagt, og saa regelmæssigere.

Robert indsaa, at det var bedst, at han lod Fader og Datter være ene, han tog derfor sin Hat og vilde gaa.

Men saa faldt det ham ind, at St. Saveur havde stukket ham Noget i Haanden. Dette Noget var en Medaljon med et Miniaturportræt af Theodores Moder paa den ene Side, og Theodores eget Portræt paa den anden Side.

Det var sikkert det eneste dyrebare Klenodie, som den unge Mand havde havt tilbage.

Uden at sige et Ord lagde Robert Medaljonen paa Bordet, og forlod Renault og hans Datter.

Det forekom ham, at alle Husene stod i lys Lue, — at han vadede i Blod! — Et ubeskriveligt Had til hele Verden rasede i hans Hjærte. Hvor gerne vilde han ikke have taget Flugten, — begivet sig i Ensomhed, blot for at undgaa denne forfærdelige Verden! — —

Men hvad skulde der saa være blevet af Gabriele?

Den næste Morgen ganske tidlig gik han hen i Honoréqaden, og stod snart udenfor Robespjerres Bolig. Han traf nogle Personer paa Gangen og Trapperne, og som underrettede ham om, at Robespjerre var gaaet ud. Men for at faa nøje Underretning, gik han op til Robespjerres Lejlighed. Den samme unge Pige, der havde aabnet Døren for ham, da han tidligere havde været der med Angelique Caron, viste sig ogsaa nu for ham, og forsikrede ham, at Robespjerre ikke var hjemme. Paa den Tid gik han altid Morgentur.

„Men er det saa paatrængende nødvendigt, at Du faar ham i Tale, som Du paastaar," vedblev hun, „saa gaa igennem Champs-Elysés hen til Allée Marbeuf og Allée des Veuves. Dér plejer Borger Robespjerre i Reglen at spadsere; — maaske træffer Du ham dér. Om han kommer hjem i Formiddag, kan jeg ikke sige Dig. En Mand i hans Stilling kan ikke forud disponere over sin Tid, og han kan heller ikke fastsætte bestemte Timer, i hvilke Folk kan faa ham i Tale. Robespjerre er ikke Mere, end ethvert andet Medlem af Konventet eller af Velfærdskomitéen; han vil ikke have, at man altid skal henvende sig til ham, som om han alene er i Stand til at udrette Alt. Han har ikke større Magt og Indflydelse end enhver Anden, — maaske endog mindre, end de Fleste."

Robert ménte, at det var bedst, at følge den unge Piges Raad. Langsomt gik han altsaa hen til Champs Elysés, idet han stadigt saa sig om, for at ikke Robespjerre ubemærket skulde gaa forbi ham. Hans Vej førte ham ogsaa over Revolutionspladsen. Guillotinen var der ikke mere, den var bleven flyttet, og kun ved ganske overordenlige Lejligheder, ved Henrettelser, paa hvilke man ønskede at henlede almindelig Opmærksomhed, blev den endnu rejst paa Revolutionspladsen.

Alligevel gik Robert med en vis Rædsel over denne Plads, der havde sét saa meget Blod flyde, og som nu i den tidlige Morgen var saa stille og ubefærdet. Alvorlig og kold ragede Frihedens mægtige Skikkelse i Vejret. Tegningen til den havde David leveret; den var kun udført i Gibs; — lige som selve Republiken, var den endnu kun en Antydning af, hvad der skulde komme; — den manglede aldeles indre Fasthed og Varighed. Robert sagde sig selv, at det dog vilde blive et lettere Stykke Arbejde at udføre dette kæmpemæssige Billede i Marmor, end at give Grundsætningerne for selve Friheden et solidt og varigt Grundlag.

(Forts.)

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Expeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Estrup (til Landsthinget):

„Jeg takker Eder, I tro Drabanter!
„Lad Andre skælde jer ud for Vanter;
„Som Kærnetropper jeg Eder agter;
„At dræbe Friheden vel vi magter.

„Beskatningsloven, den lod I visne!
„Fremdeles Rædsel skal gennemisne
„De Mænd af Folket, som frække vover
„At sende „Forslag til Lov“ herover.

„Men allermest dog i Forsvarssagen
„Nu, med April, kommer Sejersdagen.
„Sé! disse Kvinder og Pensionister
„Begejstret op til os Stormænd lister.

„Skrig et Hurra for de rare Koner,
„Som hjælper os til at faa Kanoner.
„I Pagt med Kvinden jeg Alt befæster!“

Ravnen:

„Blandt andre Narre er Du en Mester!“

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 13 | Söndag den 8de April. | 1883.

Københavns Borgerrepræsentanter.

Aa, hvor det var dejligt! aa, hvor det var rart!
Vi kom over Klemmen, saa prægtigt, i en Fart.
Ingen Opponenter vi fik iblandt os ind;
Krig der var os lovet, men det blev kun til Vind!

Aa, jeg gratulerer! aa, det gik jo godt!
Pæne Vrøvleho'der de Narre valgte blot.
Rygtet gaar, vi sover, men den Opposition,
Som truer os, den sover som en livløs Person.

De tyske Socialdemokraters Farvel til de danske Brødre.

Mel.: Frisch auf, Kameraden, aufs Pferd! aufs Pferd!
eller: Mens Nordhavet bruser o. s. v.

Socialdemokrater! op Brødre, staa fast!
Staa fast om vort Banner, det røde.
Ej Ordet er nok, om det ogsaa er hvast,
Med Offer og Daad maa vi møde.
Vor Kamp den gælder en Fjende haard,
Som ikke giver sig ved første Saar.

I Verden er Friheden svunden og dræbt
Ved Præste- og Fyrste-Manøvrer;
Hver Frihedens Talsmand til Fængsel bli'r slæbt,
Og Hunger os Stridsmænd berøver.
Hvo skal da bryde den Lænke svær?
Det skal en Arbejder-Verdenshær!

Paa Fremskridt der raabes af Læg og af Lærd,
Og raades at fare med Læmpe;
Den Kampmaade falder ej synderlig svært,
Vort Krav og vor Ret skal vi dæmpe.
Nej, Ro i Krigen er Undergang.
Fremad mod Maalet med munter Sang!

Soldaterne jages som Hunde til Krig
For Gud og for Konge og Landet,
Som oftest Regenternes Vold eller Svig
Har Kampen og Folket forbandet.
Nej, ræk som Broder Din Haand, med Lyst,
Til hvert et Folk paa en fremmed Kyst!

Fremad, Socialdemokrater! vi maa
Ej lade os lokke og døse,
Da skal vi samdrægtige Sejeren naa!
Frem, Kvinder og Gubber og Knøse!
Vent ej paa Himmelens Straalevæld,
Paa Jorden ønsker vi Magt og Held!

Farvel da, I Brødre i Danmarks Land!
Vi Troskab hverandre har svoren.
Vi frygte ej Bismarcks og Kejserens Ban,
Vor Sag den er langtfra forloren.
Lad komme Fængsel, lad tvinge Nød,
Vi svigter aldrig vor Fane rød!

Friederich Schaeffer.
Overs. af F. A. H.

Kejserkroningen i Moskau.

Naar Vinteren er hélt forbi,
Saa kommer Maj, den skønne,
Da Czaren giver Russen fri,
Og Kronen ham skal lønne.

Aa jo! det sér meget godt ud!

Naar Vinteren er hélt forbi,
Saa kommer Maj, den skønne,
Og Czaren krones, glad og fri,
Imens Kanoner drøne.

Det var heller ikke saa galt!

Naar Vinteren er hélt forbi,
Saa kommer Maj, den skønne,
Saa hænger Nihilister i,
Og graver Minebrønde.

Det var just ikke behageligt!

Naar Vinteren er hélt forbi,
Saa kommer Maj, den skønne,
Og Kreml, med Alt, hvad er deri,
Lidt Dynamit vil rømme.

Men det var dog det Allerværste!

Raket.

Den nye Overpræsident, Finsen, meddelte forleden ved Borgerrepræsentantmødet, „. . . at han vilde søge at gaa i Kammerherre Rosenørns Spor;" — tak, Skæbne! saa er Du skam godt dækket, København! — „thi Rosenørn havde jo vundet Alles Kærlighed og Agtelse". — Jo, han har rigtignok faaet Kærligheden at føle! Det var ham, der beskyldte de nuværende socialistiske Ledere for at lede Sagen paa Skrømt. Mon han er naiv nok til at mene det nu, efterat han har sét de verdensberømte tyske Meningsfællers Tillid til vort Parti? Vil han monstro ikke nu beskylde Crone for at være Politimester paa Skrømt, fordi Crone først forbød Kongressen, da den lykkelig og vel var forbi?

Fra Gaden.

— Nu vil man jo bortsjakre Ministeriet Estrup. Hvad er vel Prisen?

— Sgu ikke godt at vide. Hidtil har kun Faa sat nogen Pris paa det!

De skjønne Talemaaders Betydning.

„At fægte med Hælene“ stammer rimeligvis fra det Tog, som Kong Hans i Forening med sine adelige Kujoner lod foretage mod Ditmarskerne. Skjønt de naadige Herrer Hofspræltemænd og Bondeplagere „smurte Haser“ efter alle Retrætekunstens Regler, blev der dog nedhugget saa mange, at Hs. Majestæt og Efterfølgere blev nødsaget til at fabrikere et nyt Oplag og lade en stor Del forskrive fra Tyskland; thi naturligvis: uden Adelskreaturer maatte jo Landet gaa i Skuddermudder, det er klart! Talemaaden gælder forresten i dette Øjeblik om Flertallet af vore brave Forsvarsprædikanter, hvad enten de hører til de sorte Messekammerater under hellig Tag eller til Ridderne af Vatstaffage og al Slags ge-limrende Dingeldangel; disse Folk forkynder os jo, at vi skal „kæmpe til sidste Mand“, og med Ge-læde udgyde vor sidste Blodsdraabe, imidlertid vil de saa selv — som Eksempler har vist os — tage et Par Stykker Mellemmad med ind i Bagerovnen. — — Du grumme Rigsdag! hvorfor ikke bevilge hine modigt krigstalende Mænd de kære Fæstninger til Læ for gamle Kællinger og andre frygtsomme Sjæle?

„At gøre sine Hoser grønne“ er navnlig et Hofsprog. Hvis Nogen ikke skulde kende Fremgangsmaaden, kan han uden videre Hokuspokus benytte følgende Recept:

Man tager — altsaa ligesom efter Kogebogen — man tager... sig selv, og indbilder samme Person, at Vejen til jordisk Glyksalighed og til St. Peters Pakhus fører op ad en eller anden Majestæts allerhøjeste Trapper; derefter skal man sørge for at faa et „fjong“ Ydre, d. v. s. skrubbet, pudset og glatbørstet; dernæst tager man en Portjon af den Slags Floskler og Fraser, der under Navn af „Artigheder“ og Komplimenter kan findes i en hvilkensomhelst Hof-Køkkenmødding; man maa dernæst i mindst 2 Timer daglig øve sig i de saakaldte Anstandsbevægelser alias det at bukke, skrabe ud, og gøre al anden Slags Hofspræt, man kan ellers, i Forbigaaende, købe en almindelig Papirsprællemand, for at faa at vide, hvordan man skal bære sig ad; man skal dernæst pakke Sandheden forsvarligt ind, og helst sende den til Wandsbeck, man skal aldrig sige, hvad man mener, altsaa heller ikke mene, hvad man siger, man skal kun ytre, hvad de Godtfolk gerne vil høre, kort sagt: man maa være intrigant, snu, sleben, kattevenlig, sensibel, krybende, smigrende og fræk.

Det gaar jo forresten nok i vor Tid, tænker jeg.

„At gaa hen i Taagen“ er en meget gammel Talemaade, anvendt i det 17de Aarhundredo, naar Folk gik i Theatret og klappede af deres egen Galskab, inderlig tilfredse over at sé sig selv sat i Gabestokken af en Mand som gamle Holberg; anvendelig er den endnu hver Gang Aristokratiet og Bourgeoisiet gaar i det „Kongelige“ for at sé „En Folkefjende“ og klappe af det: — „Aa, Guj, Fredderig, hvor de' er ondigt“! — Ja, ikke sandt? Saadan at komme under Dr. Ibsens Pisk, blive aandelig hudflettet, radbrækket og dissekeret, det maa være ganske „ondigt“, naar man ikke forstaar et Ord af det Hele, har et Hjærte af Vandgrød, en Hjærne af Hestelæder eller Kautschuk. — Forlad dem dog, o, vise „Dagblad“, o, dejlige Lakajpapir! og Du, ærværdige gamle Reaktionsamme i Pilestræde, forlad de nævnte Godtfolk, „thi de vide forvist ikke, hvad de gøre“! (Kor: „Næ, saagu' gør de ej!)

„At lade fem og syv være lige“ plejer man at sige om en Minister, der, naar Landets Lovgivningsarbejde ligger i Dommedagsudvalg for hans Skyld, dog bliver siddende paa Taburetten, som om han var syet til den af en virkelig kongelig Huha-Hofskræder. Men, det forstaar sig, for en Bagatel af 12,000 Kr. aarlig vil da vel ethvert Fæ paastaa, at fem og syv er lige Tal; hvad kommer det ogsaa ham ved, om andre Folk kun har en aarlig Indtægt af 12,000 lumpne, forslidte Øre?

„At have en Ræv bag Øret“ er et sammentrængt Udtryk for den Bismarckske Politik; den ekselentige Jærnkansler bruger nemlig den Trafik, at arbejde stik imod sine Modstanderes Beregninger: bryde et Ord, som de Fleste vilde have holdt, og holde sit Ord, naar den halve Verden har forskrevet sig til Lucifer, svoret paa og taget Gift paa, at han vil bryde det. Sé, det er Geni!

„At føle En paa Tænderne“. Vi formaar ikke at sige, om denne Talemaade er dannet af Hensyn til Hestene eller til giftelystne, „ældre“ og „satte“ Kvindemennesker, der ikke vil rykke ud med deres Alder, men ogsaa ligegyldigt. — I Højres Arbejder-, Vælger- og Straamandsforenings Program hedder det saa fromt: „dog udstedes det egenlige Medlemskort først 3 Maaneder efter Optagelsen i Foreningen.“ Sé, det betyder jo ganske det Samme. De skal føles paa Tænderne, de Herrer, der tage Adgangskort, thi man kan aldrig vide, hvad det er for Skælmer; maaske føler de slet ingen Andagt under Hr. Wulfs Fæstningsprædikener, maaske de slet ikke vil skrige sig hæse i Hurra og Halleluja over alle kongelige Indretninger i Verden, ligefra kgl. Ministre ned til kgl. Tøffelbringere og Tallerkenspringere, ja, maaske endelig de farer med republikanske Skumlerier og har en Stage i Vestelommen til at stille den „rysselige“ Straamand op paa. — —

Og det var dog i Grunden fatalt, om den gode Forening skulde blive saadan aldeles til Løjer og Langkaal.

Ikke umuligt.

Man kan være en udmærket god Læge, og dog behandle sin Kone slet.

Allernyeste Vejviser.

Herren: Er De saa god at sige mig, om der bor en Fru Klods her i Huset?

Høkeren: Værsgo', vil De selv sé efter paa den Tavle, for jeg skal sige Dem, alle Husets Folk ta'r „paa Kridt“ hos mig!

„Rød Plakat“.

Sangerinden: Som sagt, jeg vil gerne synge i Deres Lokale, men under 300 Kroner maanedlig Gage optræder jeg ikke.

Direktøren: Saa kan vi ikke blive enige. Mit Lokale har Døre nok, ikke at tale om de befalede „Reserveudgange“, saa jeg behøver ikke at kaste mine Penge af Vinduet!

Nok muligt.

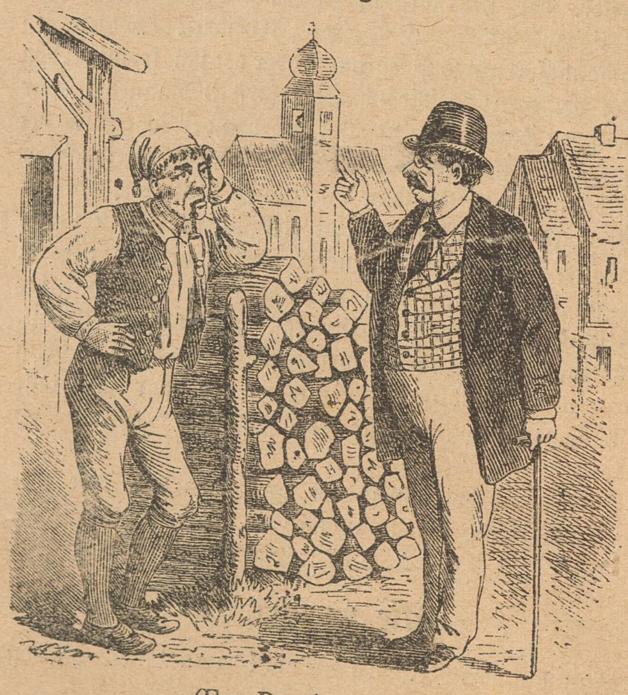

(Fra Provinsen.)

Den Fremmede: Sig mig en Gang, min gode Mand, hvorfor lyder Kirkeklokken i Dag?

Den Indfødte: Hm! — formodenlig er der En, der trækker i Klokkerebet!

Ogsaa et Kors.

En Mand sagde kort før sin Død til sin kære Ægtehalvdel: „Véd du hvad, Kone, naar jeg engang er død, behøver Du ikke at lade sætte noget Kors ved min Grav, — hvad skal de Bekostninger til? — Naar Du blot et Par Gange om Aaret vil gaa ud paa Kirkegaarden og stille Dig ved min Grav et Kvarterstid ad Gangen, saa er jeg veltilfreds, — der staar „Korset“!

Mellem os sagt!

Lægens Frue: Glem ikke, kære Vilhelm! at Du kommer til at gaa til Begravelse idag med din gamle Patient, Assessor Knudsen.

Lægen: Hvad tænker Du paa, Kone? Mellem os sagt, saa fik jeg sgu nok at bestille, skulde jeg gaa til Lig med alle mine Patienter.

Noblesse oblige.

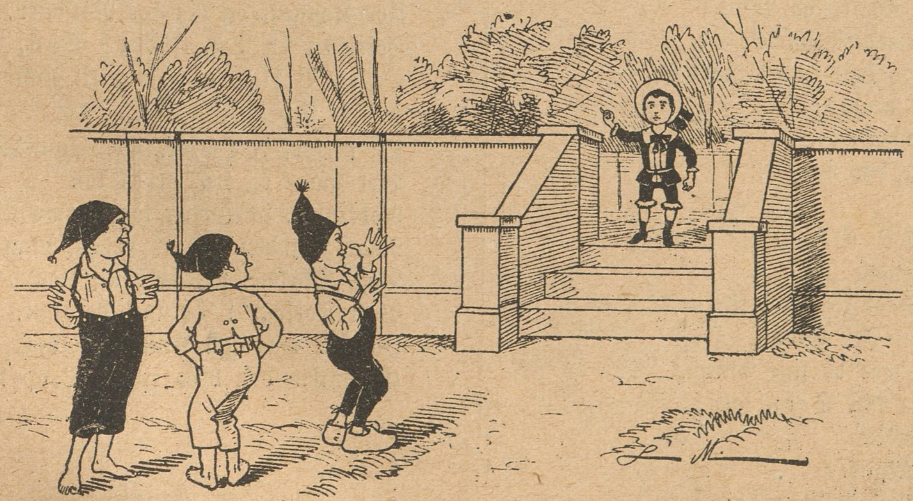

Bønderdrengene (driller den nylig adlede Godsejers Søn): Æ Hurræh! Sikken en Møggreve! Han bilder sig allerede ind, at han skal være Minister. Hurræh!

Godsejerspiren: Tag Jer i Agt, I Bondelømler! Jeg skulde bare ikke være Adelsmand, saa skulde jeg ordenlig mule Jer!

Til Godtfolk.

Den Mand, som har traadt sine Børnesko
I Rigmandens straalende Hjem,
Han kender kun lidt til den Fattiges Bo,
Hvad dér bringer Sorgerne frem.
Naar Arbejdet vinker ved Morgengry,
Han bliver i Puderne lunt i Ly;
:,: At han skulde være
Vort Samfund til Ære,
Det kan vi ej vente af ham. :,:

Nej den, som har bidt i det haarde Brød,
Mens Haanden var trættet og øm,
Som kender til Livet fra Slid og Nød,
Til Lykke — maaske fra en Drøm.
Som kender det Væv af Løgn og af Svig,
Som Nutiden freder bag Guldets Flig;
:,: Han møder i Flanken
Med Klarhed i Tanken,
Med Vished om Samfundets Brøst. :,:

Alt Tænkningen har sine Furer lagt
Ved mangen en Arbejders Bryn.
Han kender sin Ret og han kender sin Magt,
Storbødlerne skærped' hans Syn.
Han kommer saa roligt i Luntetrav,
Skøndt Krænkelser Glød til hans Hjerte gav;
:,: Han ta'er det fra Bunden,
Han ta'er det fra Grunden,
Men vakler den, vakler jo Alt. :,:

Giv ham kun en Grav under sorten Jord,
Naar Slidet har visnet hans Bén,
Hans Sønner har hørt paa hans jævne Ord
Om Livskampens Kvaler og Mén.
Naar Arbejdet larmed' i mørken By,
Naar Stjærner stod højt under Nattesky,
:,: Da bad han dem mindes:
„I Verden der findes
En Livslykke, Alle bør naa." :,:

I Brave, der vælger til Statens Ror
Den fine og fornemme Mand,
Jer selv I kun maadelig Lidt tiltror,
I nærer ej Lid til Jer Stand.
Pluk Kirsebær ej med de fine Mænd,
I Øjet I faar da kun Sten igen!
:,: Tag efter Forstanden
Og Hjertet kun Manden,
Men ej efter Titler og Rang! :,:

Heinr. Wiegell.

Sang ved Kanon-Kvinde-Moderne.

Melodi af Redaktjonssekretæren.

Sé nu, kære Venner, skal vi ha' en Sang,
For Flaaden og saa for Armén,
Og alle de Forslag som der er i Gang
Til Fæstninger, den bliver rén!
Lad komme, som vil, thi vi slaar sgu til,
Vi har Kvinder fra Fyn, der er Slag i,
Og det er jo Fruerne netop, der vil,
At Tyskerne vi skal ha'e Tag i.

Lars Dinesen ham gør vi til General,
For han har i Næsen sgu Ben,
Ja, det er dog ligegodt Pokker til Ka'l,
Om Alting saa véd han Besked,
Og derfor skal vi, skøndt én imod ti,
Nok vise den tyske Fyrst Bismarck,
At Dinesen han er en Mand med Geni,
Et Geni, for hvem her er en vid Mark.

Et halvt Hundredtusind vi stiller saagar,
Forsaavidt, at De helst vil tro Løgn,
Blot naar Vartov os hjælper, ja, saa er vi klar,
Vi gaar paa baade Hellig og Søgn!
Thi nu vil vi slaas, for Fyn er med os,
Det vil sige de totusind Kvinder,
Og den halve Kanon; hvem tør byde os Trods?
Nej, til Slut faar vi slet ingen Fjender.

Thi det er jo klart, at vi kan, naar vi vil,
Forsvare vort elskede Land,
Selv Kvinden er med paa det farlige Spil,
Hun vil skydes, hvis Tysken han kan.
Og saadant et Mod, som at offre sit Blod
For Kongen, og saa for Natjonen,
Fortjener en Tak, (Eders Sag, den er god!)
Og en Visker til Hjælp til Kanonen.

Og derfor, I Herrer, som Sølvsækken bær',
Vær glade og fro, thi I kan
Nok indsé, at Ingen tør komme os nær,
Naar Kvinden hos os er en Mand.
Dog, Skæbne, saa fæl! nu slog de ihjel
Vort Forsvar i Thinget deroppe.
Ja, saa maa sgu Kvinderne hjælpe sig selv!
Elefanten, den blev til en Loppe!

En ny Vise
om

Crone, som blev pudset a',

m. m. m.

Mel.: Hr. Madsen, Hr. Madsen, o. s. v.

Hr. Crone, Hr. Crone, han blev sgu pudset a';
Tænk! alle tyske Socialister
Holdt i vor By Kongres, det vist er. —
Det gik net, det gik net,
Det gik netop til saa tyst.

I fire, i fire, i hele fire Døgn,
Holdt disse tyske Kærneka'le
Raad med saamangen prægtig Tale.
Det var skjult, det var skjult,
Det var skjult for Crones Blik.

Hr. Crone, Hr. Crone i Søndags kom paa Spor,
Støverne sendtes rundt i Staden,
„Fanden var løs i Rømersgaden"!
Og vi lo, og vi lo,
Og vi lod ham rende rundt.

For Kongen, for Kongen Hr. Crone traadte frem:
„Herre! jeg vilde gerne spør'e,
„Hvad skal et Fæ som jeg nu gøre?
„Jeg er fuld, jeg er fuld,
„Jeg er fuldstændig konfus."

Hr. Liebknecht, Hr. Liebknecht blev kaldt til Crone op:
„Nu maa Kongressen straks ophøre!"
„Jo, vi har Intet mer at gøre!
„Nu forbi, nu forbi,
„Nu forbindtligst Tak for sidst!"

Hvor er den hellige Aand?

(Scene i en Kirke Paaskedag.)

Præsten: Mine kristelige Tilhørere! Hvor er den hellige Aand?

En lille Dreng (taber sin Hat): Fa'er! den faldt ned paa Gulvet!

Raket.

En Skorstensfejerlærling overfaldt en Skomagersvend, saa at denne fik sorte Mærker af Slagene. Gerningsmanden har saaledes leveret Sort paa Hvidt for sin Brøde.

Fra „Ravnen"s offenlige Ret.

Md. Folkething, der handler med visne Lovgivningsurter og uheldige ministerielle Kantøfler paa Politikens A-magertorv, havde i længere Tid kørt med en forskrækkelig Krabbe, der flere Gange havde sparket til Politikbetjentene Berg og Hørup, naar disse paa Embedsvegne nærmede sig Vognen, for at pille de syge estrupske Kantøfler væk, og rømme lidt op mellem de gamle Reaktjonsrødder, der laa og var mugne. Md. Folkething havde som en Følge deraf modtaget flere Paamindelser om at skille sig af med den nævnte Krabbe, der længe har været erklæret kassabel, men da hun desuagtet vedblev at møde med den paa Torvet, fik hun Tilhold om, enten at spænde den fra, eller forsyne dens Bagdel med en stor og synlig Halmvisk, saaledes at Alle og Enhver kan vogte sig for at komme hendes ondskabsfulde Krabbe for nær.

Læge Lassen paa Amagervej var sigtet for at have forsøgt sig som „klog Kone", idet han vilde kurere sin Tjenestepige ved „Haandspaalæggelse", efter hvilken Kur der endnu sporedes synlige Mærker paa hendes Ansigt og Hals. Sagen hævedes med en Advarsel.

Nogle mistænkelige Individer havde, under deres Forsøg paa at tilsnige sig Adgaug til de tyske Socialdemokraters Kongres, og ved at give sig Udseende af at være hemmelige Politiagenter, gjort sig skyldige i en Del Uordener paa Trapperne og Gangene i Ejendommen Nr. 22 i Rømersgade, ved hvilken Adfærd Beboerne var blevne forstyrrede i deres Nattero. Paa Grund af sin Beskaffenhed henvistes Sagen til den samlede Ret, som hver Lørdag holdes paa „Ravnen"s Raad- og Domhus af Abonnenterne.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Sondag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Kejseren af Rusland i sit Kabinet.

Der sidder han i Bødlers og Blodhundes Kreds,
Humøret er sgu Snavs, det saa tydeligt sés.
Hans Kejserskjold er plettet med Blod og med Brand,
Et sikkert Sted han fandt ej i hele sit Land.
De Myrdedes Gestalter han allevegne sér,
Og end paa Mord han grunder, af Blod han vil ha' mér!

To Ravne „interviewer" ham i hans Kabinet:
„Se, se, og Du vil krones i Moskau saa net,
„Og Dagmar skal naturligvis trækkes med omkring,
„Til ogsaa hun maa danse i Dødningering.
„Jo, det var saa min Sandten en dejlig Svigersøn,
„Hr. Sørensen har faaet! Det bli'r en Slutning køn."

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 15. | Söndag den 15de April. | 1883.

Scene i Berlin.

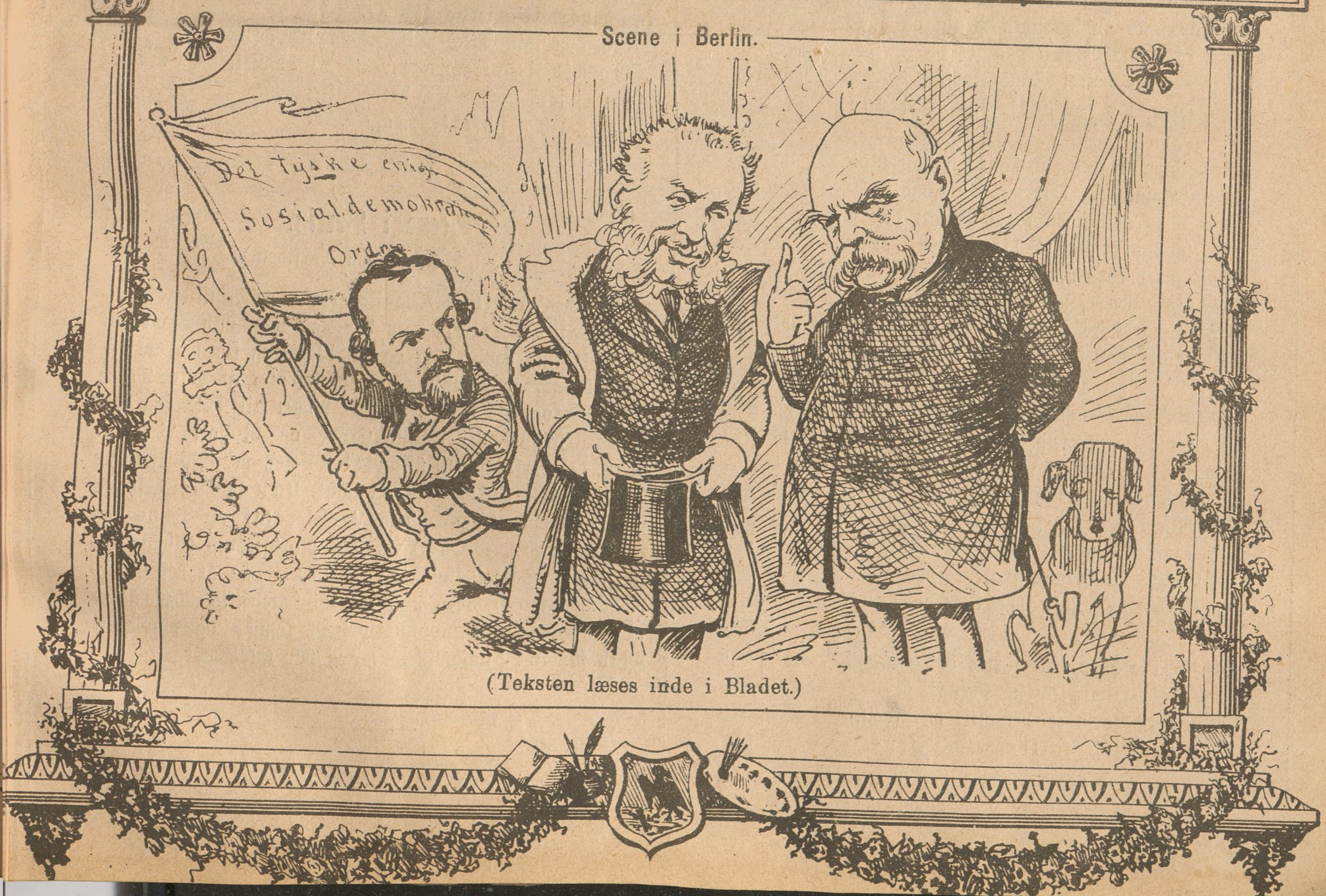

(Teksten læses inde i Bladet.)

Hellere end gerne!

Mel.: Og det var Aaret 1807.

Vi vide jo saa godt, det i Verden er Skik,
At sige Et og mene et Andet!
Den venligste Tiltale ofte vi fik
Af den, som os lydløst forbanded'.
Man laver med Ansigtet alskens Mimik,
Og spiller Komedie overmaade kvik.
At saadan er Verdens sædvanlige Skik,
Jeg indrømmer hellere end gerne.

„O, Gud! hvor jeg afskyr de Mandfolk, hu! ha!"
Udbryder saa tidt Frøken Bærne,
Men melder en Frier sig, vupti — ha! ha!
Hun ta'er ham sgu hellere end gerne.
En Mand er begavet med Vid og med Aand,
Han skriver mod Titler og Ordensbaand,
Men ræ̈kkes et Kors ham af Kongens egen Haand,
Han ta'er det sgu hellere end gerne.

Den krybende Høflighed finder man led,
— Endskøndt den er meget moderne —
Men blot man kan øjne sin Fordel derved,
Man bukker og skraber saa gerne.
En Præst er gudfrygtig i Prosa og Vers,
Han udlægger Biblen paa Kryds og paa Tværs,
Men — kan han i Smug komme ud paa Kommers,
Saa gaar han sgu hellere end gerne!

En Digter er stolt, ad Kritiken han lér:
„Min Højhed sig Ingen tør nærme!"
Hver Dag han forhippet i Bladet dog sér, —
Lidt Ros ta'er han hellere end gerne.
Man søger en Hustru, men Skønhed og Dyd
Betragtes dog ej som den herligste Pryd.
Nej! Svigerfa'rs Penge er Brudgommens Fryd,
Dem holer han hellere end gerne.

„Min Søn! fremfor Alt Du mod Svir og mod Spil
„Bestandig og kraftig Dig værne!"
Det siger en Fader, men selv gaar han til
Et Gilde med „L'hombre" saa gerne.
En Moder beklager sig over „de Smaa":
„Det var ikke godt, om vi flere skulde faa!"
Den Tale kan Manden alene forstaa, —
Han véd, hun vil hellere end gerne!

Hr. Estrup er Alle ivejen omtrent,
Og dog vil han ikke sig fjerne;
At se ham forjaget, bespottet og glemt,
Man vilde vist hellere end gerne.

Og Grundloven, den kan man dreje omkring,
Men bryde den, er dog en vovelig Ting.
Dog er der tilvisse en édsvoren Ring,
Som gjorde det hellere end gerne.

Den Lov om Befæstninger er nu krepért,
Og „Venstre" stod fast som en „Kærne".
Ministrenes Fjernelse blev blot begært,
Saa vilde man ruste saa gerne.
Og Krabbe har brændt sig, og skal hives ned,
Og Berg profiterer af denne Re'lighed,
Thi han skal arve Tronen, og tænk! ikke vred,
Han siger blot: „Hellere end gerne!"

Nu faar vi da pæne Klosetter, som rart
For Damer og Herrer kan skærme,
Naar de have Ærinde der i en Fart,
Og fem Øre ofre saa gerne.
Men gøre Klosetter til Sporvognsventesal,
Den Tanke, jeg synes, er splintrende gal;
Thi før vil man vente i fri Luft saa sval,
End døje denne Fimse-Kaserne.

Nu vil jeg ej gøre Dem Tiden for lang,
Beskeden jeg straks vil mig fjerne,
Men skulde det være en anden Gang,
Jeg synger saa inderlig gerne.
Moralsk er min Vise, mit Standpunkt er rént:
„Sig aldrig et Andet, end hvad Du har mént!
„Gaa ej som en Hykler, det er ikke pœnt,
„Det maa Du nu ikke saa gerne!

Scene i Berlin.

(Til Billedet paa Forsiden.)

Bismarck (til den danske Gesandt og Minister, Kammerherre v. Quaade): Du kan stole paa, min Bro'r! at jeg skal huske baade Dig og Din Regering for den Streg, at I ikke forbød de tyske Socialdemokrater at holde Møde i København. — Kan jeg gøre Noget til det, saa skal baade Estrup, Nellemann, Crone og Rudolf Petersen fures, — „verfluchte Grüsskopf"! — nej, min Politimester her, Madai, ham skulde I havt, han havde ligestraks faret i Struben baade paa Liebknecht og Bebel og v. Vollmar. — Og I vil ha' Nordslesvig tilbage! — I skal ha' Satan, skal I, og vover I paa at befæste København, saa skal jeg „Herrgotthimmelheiligkreuzbombenundgranatenmillionendonnerwetter" komme og gøre rént Bord for Jer allesammen! Jeg har talt!

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Han havde lært meget under sit Ophold i Paris. Han vidste nu, hvad det var, der manglede; — det var hverken Villie, Opofrelse eller Heltemod, men det var den stille, rolige, resignerede Borgerdyd, som Robespjerre og St. Just forlangte af en Nation, der i Aarhundreder havde været vant til at søge Lønnen for sine Anstrængelser i en glimrende Stilling, i Hæder og Ære!

Saaledes gik han langsomt hen til Allée des Veuves, og da han ikke kunde faa Øie paa Robespjerre, vandrede han hen imod Allée Marbeuf, som dengang laa i en stille, ubefærdet, næsten landlig Egn. Han var ikke kommen ret langt ind i denne Allée, da han fik Øje paa en Gruppe, der lagde Beslag paa hele hans Opmærksomhed, og fik ham til at staa stille.

Under et mægtigt Træ havde der lejret sig en Gruppe af Savoyarddrenge, af hvilke én spillede sit alt Andet end velklingende Instrument, medens de Andre lod deres Murmeldyr danse efter Musiken. Drengene syntes selv at more sig kosteligt over disse Løjer, og det lod til, at de mindre fremviste de Kunster, som de af dem afrettede Dyr kunde gøre, for at tjene Penge, end for at more sig selv.

De havde ogsaa kun en eneste Tilskuer. Han sad paa en lille Stol, som Savoyarderne sandsynligvis havde budt ham. Sin højre Haand havde han lagt paa Ryggen af en ualmindelig smuk Hund, der laa paa Jorden ved Siden af ham, og med et roligt Smil saa han paa Murmeldyrenes pudsige Bevægelser og paa de overgivne Drenge. Ved første Øjekast genkendte Robert Manden. — Det var Robespjerre. Vor unge Ven blev unægtelig noget overrasket. — Saaledes havde han aldrig forestillet sig denne Mand!

Var det vel muligt, at forestille sig det saa meget frygtede Medlem af Konventet, — han, som havde manet Rædselsregimentet frem i Frankrig, — var det vel muligt, at forestille sig en saadan Mand siddende i denne fredelige Ensomhed, nydende Savoyarddrengenes overgivne Lystighed med rolig Tilfredsstillelse? (Forts.)

„Hvad skal man gøre, indtil Lægen kommer?"

var Titelen paa et Foredrag, som en Læge vilde holde for en større Kreds. En Spasmager skrev nedenunder Plakaten, som var opslaaet paa Døren til Foredragssalen:

Man skal gøre sit Testamente!

Raketter.

I Borgerrepræsentatjonens Møde den 9de ds. forelaa Skrivelser fra Magistraten, om at forbedre Lemmernes Vilkaar paa Almindelig Hospital, ved at give dem bedre og rigeligere Kost og saa — trække af paa Ugepengene! Stakkels „Gamle" derude! Det Eneste, som I sandsynligvis hidtil har erholdt uforfalsket, skal nu beskæres Eder!

Randers Loyale fejrede deres Kongeg-læde forleden Aften ved stor Haløj og Faneindvielse. Kammerherre Rosenørn slog det første Søm i for Gud. Mon saadan en Kammerherre nu ogsaa kan være Repræsentant for en Vorherre?

Fra Gaden.

A.: Naa, var De med til Fødselsdagen?

B.: Om jeg var? Jeg kan da fortælle, at der optraadte en Bryder.

A.: Snak!

B.: Jo, den amerikanske Charge d'affaires B. Ryder.

A.: Naa, saadan! Men hvad siger De om Slagelse, hvor Ølgaard . . .

B.: Ja, Øl gaar der jo altid, før man hitter paa at sende Kongetelegrammer afsted.

A.: Nej! Jeg mener, hvad siger De om Slagelse, hvorfra Ølgaard og Bülow afsendte Lykønskningstelegram, som Kongen takkede for ved Gyldencrone?

B.: Jeg siger, at naar saadanne Folk takkes ved en „gylden Krone", saa bilder de sig naturligvis ind, at der kommer mere gyldent Stads bagefter!

Raketter.

To Grosserere og en Vekselmægler har skænket tre Lysekroner til „det kgl." Theaters Foyer. — Kom saa og sig, at vore Storborgere ikke bidrager til „Oplysningens" Fremme!

I „Dags-Avisens" Søndagsnummer af 8de April læses:

„Kongens Fødselsdag. Formanden fik idag Thingets Tilladelse til at overbringe Hs. Maj. Kongen Lykønskning i Anledning af Kongens Fødselsdag."

Nej hør, „Dags-Avis"! Tre Gange „Kongen" og én „Hs. Maj." i fire Linier, det kan virkelig betage Folk Appetiten!

Ogsaa en Foraarsbebuder.

— Ønsker Herren dejlige, smukke, duftende, friske Violer?

Paa den rette Hylde.

— Jeg bekymrer mig hverken om at glimre i Politiken, eller at behage Damerne; kortsagt, der er kun Et, jeg føler mig skabt til: Kunde jeg bare blive Medlem af Byens Forskønnelseskomité!

Efter 8de April.

— Det var som Satan! Nu har jeg forskrevet mig til Højres Vælgerforening; jeg har faaet min Kone til at rende til alle Kanonmøderne, hvorover hun er raget uklar med alle sine Veninder; jeg stemte paa Tandlæge Nielsen til Borgerrepræsentant, og jeg blev skældt ud af alle mine Venner i Foreningen, fordi jeg paastod, at Krabbe havde givet Hørup en fortjent Irettesættelse! Men alligevel — ikke saa meget som en Udnævnelse til Krigskancellisekretær! — Bjørnstjerne Bjørnson sagde, at vi skulde bekende. Nuvel. Jeg bekender, at jeg har været et stort Fæ!

Romantik og Realisme.

(I Restavratjonen.)

Han: O, Frøken, min hele Lid staar til Dem!
Hun: Min Herre, nu bliver De vist for slem!
Han: O, nej! naar blot De vil høre paa mig —
Hun: Det er dog vist bedre, jeg gaar min Vej.
Han: O, naar De vidste, hvad Kval jeg lider!
Men, Fred jeg føler til ingen Tider.
Hun: Hvormed kan jeg da lette Dem Sorgen?
Han: Kreditér mig en Bøf, til i Morgen!

Forsvarslovens Gravøl.

Den 3dje April d. A. blev den Estrupske saakaldte „Forsvarslov“ slaaet ihjel i Folkethinget, begravet i „Mudder“, og rammet ned med en „Pæl“ i Livet. Samme Afteu holdt de omrejsende Befæstnings-Agitatorer — Officererne naturligvis! — et stormende Møde, med diverse Forbandelser mod Folkethinget og hele Verden, og bagefter blev der drukket et saa alvorligt Gravøl, at samtlige „Herrer“ blev i den Grad døddrukne, at — de blev liggende paa Stedet. Næste Morgen kom Hotelkonerne og skulde gøre rént i Værelset, og da de saa de sovende „Herrer“, saa gjorde de Anmeldelse til Værten, og det blev da befalet Konerne, at de skulde forsigtig bære „Diderikerne“ ud, derpaa feje og derefter lægge dem igen paa samme Plads, hvor de tog dem, og — ingen af dem vaagnede under den Operatjon.

I Rekruttiden.

I.
Underoff.:
„Op med Ho'det! staar han dér
„Og „luder“ som en gammel Mær!“

II.
Underoff.:
„Ind med Maven, I „Galaj“!
„Fyldt med Grød og Flæskesteg.“

III.
Underoff.:
„Væk med Knæerne, Din Høvl!
„Hold Din Kæft! gør ingen Vrøvl!“

IV.
Jens:
„Naa, det var godt, han gik, det Øg!
„At man kan faa en Pibe „Røg“!“

Voreses egen Hr. Diddirektør.

Mel.: Hurra! min Jente, nu kommer jeg.

Og Crone han er vor Diddirektør,
— Det er vist, jo!
Det kan nok hænd's, De har hørt det før:
Han er trist, jo!
Han maa døje mangt et Hug og Spark,
Imens han træller haardt paa „Ærens Mark".
Det er trist, jo!

Hr. Crone er os saa velbekendt,
— Det er vist, jo!
Men ak! desværre saa lidt bevendt,
— Det er trist, jo!
Thi ofte har vi med „Klemsel" sét
Vor Diddirektør blive Crone-hét,
— Det er trist, jo!

Sé, han har ej kunnet „finde", at
Nattesæde
I hanses Kælder-Did'rektorat
Var til Smæde.
Nei — „Kronedød, jeg har Lov dertil;
„En Diddirektør gør kun, hvad han vil!" —
— Vi maa græde!

Ret nys paa Tysken han har holdt Jagt
I Hoteller,
Og dér han viste sin Crone-Magt (?)
— Fanden heller!
„Nu fluks herud med Papirerne!
„Thi jeg er Stadens Diddirektør, se, se!
„Naar det gælder."

Til Kongen vigtig Hr. Crone sprang,
Meldte Sagen:
Der var et „Oprør" i Dannevang, —
Klart som Dagen!
Nu havde Fjenden paa Ho'det faat;
For slig Bedrift gør en Nøgle godt,
Aah! — til Bagen.

Og til det Bismarckske Politi
Skrev Hr. Crone:
„Vollmar og Liebknecht og alle Ni
„For min Throne;
„Jeg la'r dem straffe, ja, kronedød!
„For de har holdt her en Tale rød."
Meldte Crone.

Jo, De kan tro, at han strutted' op,
— Vigtig Mine;
Som Chef for voreses Vægtertrop, —
Død og Pine!!!
Saadan at fange en Socialist,
„Jo, det er Stordaad, det er sgu vist!"
Si'er de „Fine".

Men nu vi Andre, vi lér kun af
Diddirektøren!
Lad ham kun bruge sin Diddireks-Stav
Imod Bør(e)n;
Men imod Frihedens svorne Mænd,
Nej, Cronelil, kom kun ej med den, —
Dér er Døren!

Hr. Crone har det slet ikke godt,
Det er trist, jo!
Giv ham kun „Nøglen" og Afsked blot,
saa forvist, jo!
Gaar han saa glad i sin Kælder ned,
Og skænker Snapse i Høflighed,
— Det er vist, jo!

Da Sørensen kom hjem.

En Stump Gardinprædiken.

— Naa, Sørensen! nu er Klokken 1. Du er min Salighed et rigtigt Magistratsmedlem! Jeg kan ikke stole mere paa Dig, end Krabbe paa sin Formandsstol. Du har maaske været til Møde i Højres Arbejder-Vælgerforening og været til Nar for baade Venstre, Højre og Socialdemokraterne, og ruttet med vore Penge, som om Du ligesom visse Folk kunde ta'e Andres Penge, uden at regnes blandt det, der kommer bag efter Ritten? Eller Du har maaske været henne og glo efter Kongens Fødselsdag? Aha! Ja, det kunde jeg tænke! Du var altsaa ude og kigge paa Elefantridderne? Ja, der er saamæn Fluer nok, som er gjort til Elefanter! Hør, véd Du hvad, Fatter! det er dog løjerligt, at Crone bilder sig ind, at han saa underfundigt har pudset Kongresmedlemmerne af, medens det dog var dem, der legede „Blindebuk" med ham! Mon han ikke snart gaar samme Vej, som Borgmester Fenger og Lægen Fenger, som man jo nu er færdige med. En Fengerfærdighed, man holder mere af, end deres gamle ditto. Hvad? snorker Du? Aa, Du er en rigtig københavnsk Oppositions-Sovetryne!

Telegrammer

til „Ravnen"s Bureau.

London, 14de April. Politiet har opdaget, at Dynamitminerne har en langt større Udstrækning end alle Kulminerne tilsammen, og det har vist sig, at Vandet i Themsen egenlig er — Nitroglycerin. — (Senere Telegram.) Hele England er én eneste Dynamitbombe, der svømmer i et Hav af Nitroglycerin. Vi driver over mod Irland, naar vi støder paa, vil der ske en Eksplosion, som vil blive noget „noch nie da gewesenes"! Farvel! Farvel for evig! —

Fra Børnestuen.

Moderen: Jeg maa desværre sige Jer, Børn, at jeg er meget *utilfreds* med Jer!

Den Mindste: Det er kedeligt, Mo'er, — for vi er meget *godt tilfreds* med Dig!

Indstilling fra Viktoriakasernen paa Vesterbro

til

„Ravnen"s Kommandantskab.

Kasernekommandant Rasmus v. Klat har højtideligholdt Paasken ved at uddele varme Vafler til de i Kasernen boende gifte Koner, og Mændene har han opmuntret med en udsøgt Samling Skældsord, hvilket Altsammen har bidraget til et meget varmt Forhold mellem Kommandanten og Kasernens Beboere, hvad der har sparet betydeligt paa Brændselen i den kolde Tid. Kasernekommandant Rasmus v. Klat indstilles derfor tjenstligst til at udnævnes til Storkommandør af den vældige Brødflab, med Tilladelse til at bære, men ikke bruge samme.

Udnævnelsen skér herved.

Ravnen.

Naar vi faar de nye Retiradebygninger.

„Elskede Lydia!

Jeg ventede Dig forgæves i Gaar i Ventesalen ved Tivoli. Jeg venter Dig bestemt i Eftermiddag Kl. 3 i Sporvognsventesalen ved Nørre-Boulevard. Du maa endelig komme, min søde Pige! Skulde jeg ikke være der i Øjeblikket, saa er jeg paa Retiraden, men kommer straks i din ømme Favn.

Din til Døden hengivne Peter.

I Mellemakten.

A.: Hvilket Stykke tror Du, at Biskop Monrad synes bedst om: „Ringeren ved St. Paulskirken" eller „Kejserens Kurér"?

B.: Som en Kirkens Mand synes han naturligvis bedst om „Ringeren".

A.: Nej, han holder mest af „Kuréren", for i det Stykke er der saadan en dejlig — Krudtrøg!

(Indsendt.)

En Frk. Sørensen i en Skole i Dronningens Tværgade udmærker sig blandt Andet ved, at hun forlanger af Børnene, at de skal møde i Skolen med pæne, rénskrabede Negle. Ofte skraber hun selv Børnenes Negle hélt tilblods, naar hun ikke synes, de er pæne nok. Denne pinlige Pleje maa vi bede hende fritage Børnene for, da Forældrene neppe sender dem i Skole for at lære det Slags Haandarbeide.

W.

Theatrene.

Folketheatret har faaet „Ringeren ved St. Paulskirken" til at ringe Publikum sammen, og vil om kort Tid vise, hvorledes „Penge regere Verden", hvilket forresten kan sés i Kasino, hvor „Kejserens Kurér" har „Udsolgt" hver Aften.

Korrespondance.

C. C. Digtet er for alvorligt.

B. B. Kan ikke bruges.

Emil N. Heller ikke.

En Skibskok. Maa give nærmere Oplysninger, og opgive Navn etc., naar Fæstekontorshistorien skal kunne optages.

Felix. Humbugsvisen benyttes ikke.

J. P. F. Amagerbro. Det Indsendte vil maaske blive behandlet i en anden Form.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Dronningen af England og „Livlakaj" John Brown.

Viktoria er Englands gamle Dronning,
Og hun er slikken efter Livets Honning.
Behageligt og rart skal Alting være, —
Og hellig og ophøjet hendes Ære.
Om hun engang imellem faar en „Donner",
Man derfor ej kan sige, at hun ond er,
Og naar hun holder sig en Sekretær,
Hvad saa? Det gør saamangen Dame her.

John Brown var Sekretær hos Englands Dronning,
Hans Formand i den Plads var ikke Konning;
Nej, nej! det var Prins Albert; — da han døde,
Opsteg for Brown en Hæders-Morgenrøde.
Han blev Viktorias solide Støtte,
Og Hoffet — ret fornuftigt — holdt sgu Bøtte.
Nu er han død, og Dronningen er rørt,
Thi nu er hendes Liv saa bart og tørt. — —

N. Cohens Tryk Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 16 | Söndag den 22de April. | 1883.

Efter Konfirmatjonen.

— Her sér De, mine Damer og Herrer! en velnæret Præstemand, der har havt Konfirmatjon paa 3 Søndage, altid passet saa pænt paa, at gøre — især de fine Konfirmander — Spørgsmaal i Kirken, som enhver Ikke-Idiot maatte kunne besvare, — pænt modtaget de Uge i sit Hjem Dagen efter, — pænt taget Sølvtøjet ind og opvartet med Chokolade, — pænt skrevet Bibelsprog i deres Salmebøger, og nu — tager han og „Polle“ sig et ordenligt For ovenpaa den Forskrækkelse.

Ravnesang.

Mel.: Ved Toldboden steg en Matros i Land.

Det var dog „den Værste"
endnu i Aar,
Som nylig er mig passeret,
Tænk! Ro jeg ej mer i
min Rede faar,
Jeg ganske er ekskluderet.

Du véd nok, det store
gamle Træ
I Haven ved „Malien-
borre",
Der havde jeg Reden saa rart i Læ,
Præcis som Duen ved „Gurre".

Saa kom der en Lus, en kongelig Lus,
En Slyngel, som hørte til Hoffet,
Han skød min Kone og vælted' mit Hus,
Thi let var jo Byggestoffet.

Jeg havde dog Fred i mange Aar;
Men ak! det er gale Tider, —
Paa Pumperne hele Musiken gaar,
Og mod Verdens Forlis det lider.

Jeg sad saa tidt paa min Rede tryg,
Og kigged' til Hoffets Sale,
Der leged' saa mange forgyldte Myg,
Som nu ligger lunt i Grave.

Forlængst jeg hundrede Aar har fyldt,
Vi Ravne kan blive gamle,
Og aldrig for Slethed jeg blev beskyldt,
Ej heller for Smiger, den vamle.

Jeg saa den syvende Kristian gaa
I Haven omkring og fjolle,
Og sjette Fred'rik, dengang han laa
Og modtog den sidste „Olle".

Den Karl var ellers, som Mange véd,
Tog født med „Godheds"-Aare.
„Han gjorde end ikke en Kat Fortræd",
— Som Grundtvig sang ved hans Baare.

Og Kristian den Ottendes Tøsesjov
Blev ogsaa af mig bemærket,
Som Konge han ellers var noget flov,
R.t godt, at han opgav Værket.

Mest Fred'rik den Syvende var min Ven.
Jeg tror, han holdt meget af Folket, —
Jeg græd, da han rejste til Glyksborg hen,
Hvor det hed, han i Smug blev dolket.

Nu flyver jeg vildsom ved Stranden omkring,
Men Du vil min Smærte dele.
I Danmark der skér nu saa slemme Ting.
Og — Estrup er Skyld i det Hele.

Adressen til Kongen.

(Til Billedet paa Bagsiden.)

Krabbe, som er Formand i Folkets Thing,
For nylig havde lavet en Bommert,
Han standsede Hr. Hørup i Talens Sving,
Og pludselig i Salen blev det lummert.

Da Krabbe skulde vælges til Formand igen,
Saa var han ganske nær ved at dumpe,
Med seks Stemmers Overtal slog han sin Ven,
Hr. Berg, der maatte bagefter humpe.

Men saa kom Adressen til Kongen paa Gled,
Og Krabbe, han blev valgt til at bringe
Det vigtige Budskab derop, paa rette Sted,
Og muligvis med Kongen at tinge.

Og Berg da, som primo, og Høgsbro, som second,
Ham skulde pænt ledsage til Hoffet,
Og heldigvis der timedes dem ej noget Ondt,
Skøndt brændende som Satan var Stoffet.

Hr. Krabbe han røgtede sin Gerning præcis,
Men Estrup vi endnu har paa Nakken,
Der gives os ej Haab i en eneste Avis,
Og hellerikke i Almanaken.

Raketter.

Ved Adresseforhandlingen sang Monrad saa rørende: „Jeg vil. nej, jeg vil ikke, lad vær' at friste mig!" Og saa afholdt Bispen sig fra at stemme! — Det lader til, at Venstre har givet deres Stemmer godt ud, den Gang de valgte Monrad ind i Folkethinget!

Blandt de meget faa Love, som blev færdige i denne Rigsdagssamling, er der én om Fiskeripolitiet. — Der er ogsaa stor Trang til en Lov om — Politifiskeriet!

Hr. Sørensens Ærgrelser.

Mel.: Og dersom Du morer Dig daarlig.

I denne forløbne Uge
Har Alt været rént fordømt,
Og Ærgrelser monne mig knuge,
Og Lidelsens Kalk har jeg tømt.

Vor Rigsdag har faaet en Ende,
Den kan ikke more mig mer,
Det var saa rart, naar de skændte,
Og rakked' Ministrene ner.

Og Berg, som er den „Loyale",
Og skikkelig som et Faar,
Man hørte begejstret tale
Om „Øksen" og Dødsdømtes Kaar.

Naar Intet der var at bestille,
Saa trak man sgu „Lilja" frem,
Og stredes om ham, som man vilde
Ej tænke paa at gaa hjem.

Adressen til Kongen man gjorde
Til et vældigt Nummer, endskøndt
Det Hele kun være turde
Et Traktemente saa tyndt.

Og nu er de Kæmper rejst fra mig,
Og jeg staar ganske konfus,
Og Estrup fik sagt: „I skal ha' mig,
„Just nu skal jeg ret holde Hus"!

Den Flyttedags-Jammer-Parade,
Den var dog gruelig drøj,
Omkring i hver eneste Gade
Mig Skidtet om Ørene fløj.

Imens jeg saa gaar og hopper
Omkring mellem alslags Skarn,
Saa bliver jeg opædt af Lopper, —
Hu! ha! hvilken Plage og Harm!

Paa store Bededag bade
Vi ærgerlig og med Nag:
„Gud give til Gud, vi dog ha'de
„En Ende paa denne Dag"!

Endskøndt nu Foraaret kommer,
Saa er dog Humøret snavs,
Lad gaa! jeg fordriver min Kummer
Med en Toddy og en „Sjavs"!

Raketter.

Udvandrerne herfra via Hull og Leith indstalleres, ifølge Bladartikler, paa en saa skandaløs Maade, at „Unge og Gamle, Piger og Karle, Mænd, Kvinder og Børn, indespærrede paa Mellemdækket, lejrede i „Bunkerad", gøre en Rejse, der ofte varer 3 à 4 Døgn". — Det vilde være rart, om Hr. Crone kunde faa Tid til at lade sin bekendte fine Næse røre lidt op i de paagældende Skibes af Kreaturudtømmelser gennemtrængte Lokaliteter, naar han er kommen sig lidt af sin Forskrækkelse over den tyske Socialistkongres i København.

Man fortæller, at da en af vore yndede Skuespillere for nogen Tid siden gik forbi et Hanskeudsalg, paa hvis Vinduer var malet de kendte Sætninger: „Here vird english spoocken" (det Slags „Engelsk" træffer man ogsaa paa!), „Hier spricht man deutsch" o. s. v., gik han derind og spurgte meget sagtmodig og høflig: „Med Forlov, De taler vel ikke Dansk her?" „Jo, vi gør," svarede man ham. „Naa, Gudskelov! Jeg var saa bange for, at De ikke kunde forstaa mig. Jeg vilde gerne have et Par Hansker."

Udenfor Skibsekviperingshandlen.

Matrosen: Haløj, derinde i Kahytten! Har De Sømandstøj?

Kommisen: Ja, al Slags.

Matrosen: Alt? Det var jo rart! Kan jeg saa faa et lille Fartøj?

Raket.

Landsthinget, der, ligesom andre uartige Drenge, „gør Alting tværtimod", har naturligvis lavet en „Tillidsadresse" for at ødelægge Folkethingets Mistillids ditto, og slutter med følgende Bemærkninger: „Landsthinget kan ikke skilles, uden at udtale sin fulde Tillid til, at Deres Majestæt fremdeles som hidtil vil vide gennem de Ministre, som til enhver Tid*) maatte hædres med Deres Tillid, at opretholde den grundlovsmæssige Ordning i dens Helhed, og at virke til vort dyrebare Fædrelands Fremgang og Lykke". — Naar „Ravnen" nu var Kristian den Niende, tog vi uden videre et Venstreministerium, og saa vilde vi snart faa at høre, om ikke Landsthingspiben fik en anden Lyd!

*) Fremhævet af os.

Paa Hofballet.

Damen: De maa endelig vise mig Berg, jeg vil saa gerne sé ham.

Herren: Han er her ikke, Frøken. Han deltager i en privat Fest, hvor han holder en Tale for Kongen.

Damen: For Kongen?! — Og jeg troede, at Berg er rød!

Herren: Han er mere end det, han er Hillerød, hvilket er det samme som hof-rød!

Nyeste Foraarsmode.

(Damehat à la Fuglebur.)

Hver Dame, som sig gaar en Tur,
Paa Hovedet skal ha'e et Bur
Med Fugle, der kan kvidre
Om Ejerindens Dejlighed,
Og om, at hun ved Lejlighed
Vil mødes — og saa vid're! —
Naar saa den Sag er klappet, klar,
En Guldfugl hun i „Buret“ har!

I Sølvgadens Skole.

Eleverne: Hr. Inspektør! Maa vi be' om Tilladelse til at gaa ned i Gaarden?

Inspektøren: Nej! Gu' maa I ej! Jeg har jo forbudt det.

Eleverne: Jamen vi skal ned, — og vi kan ikke holde os til Klokken seks! I andre Skoler har de Frikvartér Klokken 5!

Inspektøren: Det kommer ikke mig ved! Frøknerne kan ikke lide Jeres Renderi, og saa skrupper I hen paa Jeres Plads! (Skolegulvet bliver vaadt af Graad etc.)

Det kommer nok!

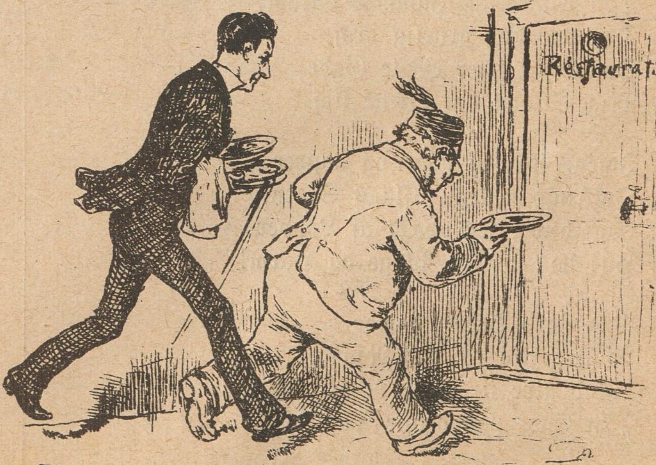

Restavratøren: Og saa var det en Kalvesteg til Fuldmægtigen!

Opvarteren: Javel!

Restavratøren: Og en stegt Rødspætte til Løjtnanten!

Opvarteren: Javel! Og Grossereren har bestilt en Bøf med Spejlæg, men den maa vare større end den i Gaar, sa'e han.

Restavratøren: Han kan bare vente til Regningen kommer, — saa skal den nok blive større!

Ubekendt med Literaturen.

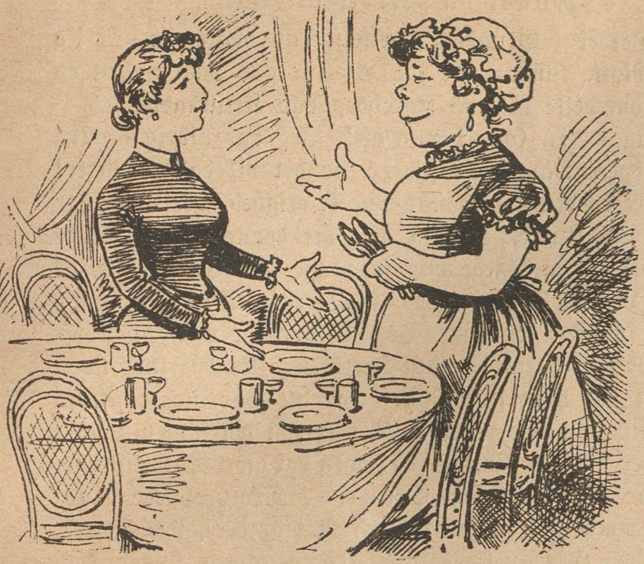

Fruen: Men Herregud, Stine! Du véd dog, at jeg altid spiser til Middag alene med min Mand, hvorfor dækker Du saa til 5 Personer?

Pigen: Det skal jeg saamæn sige Fruen, for jeg hørte, at Fruen imorges sagde til Herren: „Glem ikke, at tage De tre Musketerer med hjem til Middag“.

Fruen: Aa, Du Nar! Det er jo en Roman!

Efter Avisen.

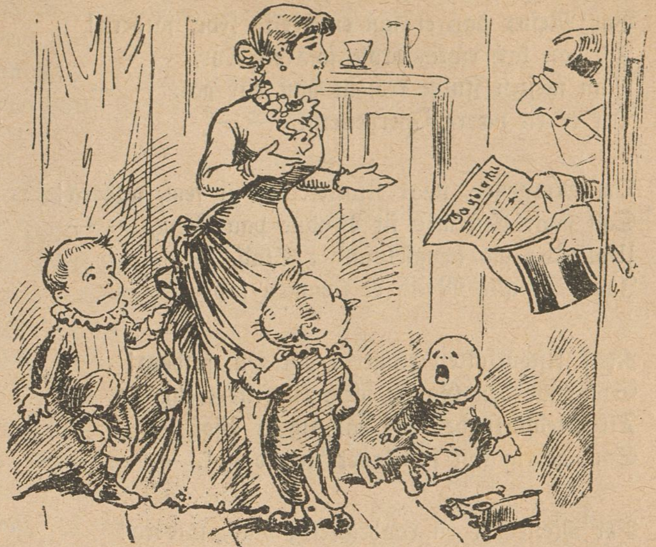

Herren (i Døren): Om Forladelse, Frue! jeg gaar vist fejl? Efter denne Annonce skulde her bo en Dame, som staar ene i Verden. —

Damen: Ganske rigtig, min Herre! Jeg er denne Dame, som staar ene, men — jeg har aldrig paastaaet, at jeg ingen Børn havde.

Den Ungdom! den Ungdom!

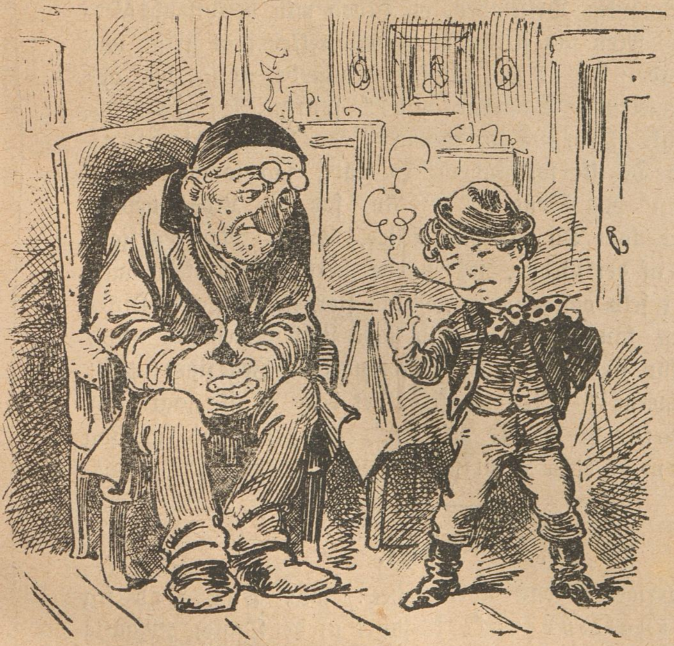

Drengen: Du ryger ikke, Bedstefa'er?

Bedstefaderen: Nej, min Dreng! Jeg har aldrig røget Tobak.

Drengen: Saa er det ogsaa bedst, at Du lader det være, for naar man ikke begynder paa det fra sin Ungdom, saa gaar det ikke godt!

En gyldig Grund.

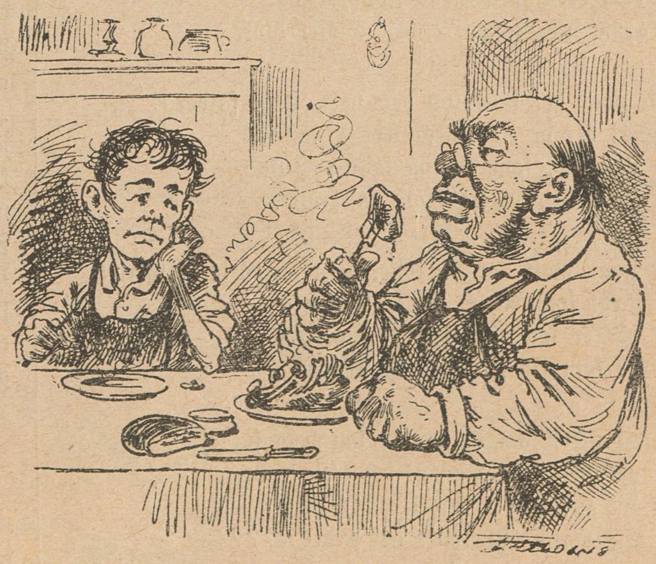

Mesteren: Naa, Peter, hvorfor spiser Du ikke Dit Kød?

Peter: Nej, for det er saa varmt, Mester!

Mesteren: Saa kan Du jo blæse paa'et!

Peter: Ja, men saa er jeg bange, at det flyver væk!

Den gemytlige Sukkermands-Sang.

(Indsendt.)

Mel.: Min Mester er en farlig Himmelhund, faldera.

Vor Mester han er sgu en herlig Fyr, faldera!
Jo, han kan rigtig brøle som en Thyr, — —
Man næsten skulde tro, at han var gal, — —
Det er en værre Overgeneral. — —

Om Morgenen, naar Klokken den er fem, faldera!
Saa staar han med sit Vindue paa Klem, — —
Urolig og saa længselsfuld i Sind, — —
Indtil at alle Mand er kommen ind. — —

Naar Aftenklokken ringer i vor By, faldera!
Saa gaar den Gamle hjem til sikkert Ly, — —
Til Stedfortræder har han sig et Pjok, — —
Som aldrig kan faa lavet Arbejd nok. — —

Vor Mester er en rovbegærlig Rad, faldera!
Selv har han sig et dejligt Sulefad, — —
Os Andre undes knapt det tørre Brød, — —
Kun Slid og Slæb og saa den bittre Nød. — —

Saa har vi denne lille Stoffermand, faldera!
Som gerne vilde mere end han kan, — —
Han hopper om, som Fuglen i et Bur, — —
Gør Nytte som et femten Ores Ur. — —

Saa skal vi save Brænde i en Fart, faldera!
For Pigerne skal ha' det nemt og rart, — —
Og Kælderen, den er jo stoppet godt, — —
Vi arme Djævle nøj's med Synet blot. — —

Saa gaar det i Galop den hele Dag, faldera!
— Sé! det er til Tyrannernes Behag! — —
Og Løjserne, som ydmyg holder Mund, — —
De tjener Føden lige som en Hund. — —

Her gaar man om og roder som en Gris, faldera!
Og klædt som Adam var i Paradis; — —
Ja, her er sgu en rigtig Jammerdal, — —
Derfor kom Chefen paa en Piedestal! — —

Man puster, som i Helvede saa hed, faldera!
Jo, vi maa slide haardt, det Alle véd. — —
Det gi'r sig nok i Enden, bare vent! — —
Thi Agemand har lovet os Procent??? — —

Lars Dinesens Betragtninger

efter

Mødet paa Kristianshavn.

„Det er i Grunden skrækkeligt at tænke sig, at jeg gamle Rotte kunde være saa dum at gaa paa saadan en Peter som dette hersens Foredrag paa Kristianshavn! — Foredrag — ja, Gud hjælpe os! Jeg har aldrig i mine Dage leveret Mage til Sludder, og det vil da sige Noget! Men det er denne fordømte Snakkesalighed, der altid har været min Ulykke, og saa var det denne satans Tandlæge, der gik og kløede mig saalænge paa Gummerne, at jeg fik Lyst til Daarligheden, som jeg jo altid faar, naar Nogen smidsker for mig. Jo, der var jeg rigtignok kommen godt op at køre! Jeg kan heller ikke begribe, hvor Politiet har havt sine Øjne. Jo, det var nogle fiffige Fyre til at passe paa! — Det er sgu dog ingen Løgn, hvad der er sagt saa tidt, at Ingen har gjort Socialisterne saa store Tjenester som Crone. — Der proppede hans Pansere mig hele Salen fuld af Modstandere, som lavede mig i den Grad til Plukfisk, at jeg aldrig bliver den gamle Lars mere. — Uha! Nej, jeg skal dog sé at holde Styr paa min Keje, for har den end sommetider skaffet mig Brødet, saa har den ogsaa gjort mig flere Ulykker, end alle mine Eventyr tilsammen. Nej, jeg skal ikke paa Kristianshavn mere; jeg vil holde mig til Vesterbro, derude kan man dog sommetider gøre en lille Erobring, og bliver man ogsaa til Grin engang imellem, saa er der dog Ingen, der sér det. — Ja, det er nogle Satans Pigebørn! Jeg glemmer aldrig den Aften, da jeg halede afsted efter to nysselige Væsener, som jeg tiltalte med min sædvanlige Dristighed, og tilbød min beskyttende Ledsagelse. Men saa stikker de to Gavstrikker i at grine paa en Maade, saa at jeg nok kunde begribe, at jeg var opdaget. „Kender Damerne mig?" spurgte jeg uhyre diplomatisk. „Jo, vi gør saamæn, Hr. Lars Dinesen! og hvis De ikke forsvinder i en Fart, saa kommer De i „Ravnen" paa Søndag!" — Av, for den Lede! tænkte jeg, der kom Du sgu galt afsted, Lars! Men jeg sjokkede jo af det Bedste, jeg havde lært, og trøstede mig med, at selv om man er nok saa stor en — Lars Dinesen, saa kan man ikke altid have Lykken med sig. Lad Berg kun sige: „Alt for Fædrelandet!" Jeg siger: „Alt for Damerne!" Men jeg siger det bare ganske sagte, for ellers sætter de mig i „Ravnen", og det er jo lige saa galt, som at blive grint ud paa Kristianshavn!"

Raket.

Forrige Fredag averteredes: „Et Par Ord fra Oberst Falkenberg", ledsaget af det Ønske: „Maatte de komme endnu i rette Tid". — Eftersom det først var Flyttedag sidste Tirsdag, er der ingen Grund til at frygte, at Oberstens „Par Ord" er komne for sént!

Raketter.

Denne Flyttedag var der ingen Husvilde; — vel nærmest en Følge af, at Husværterne er blevne tamme!

Vor gode Kristen Berg viste sig forleden Dag som en meget sløj Kristen, idet han ved Debatten om Invalideforsørgelsen ytrede, at Invaliderne jo igrunden ikke kunde fordre Noget; thi det var jo Enhvers Pligt at ofre Liv og Lemmer for Fædrelandet. — Hr. Berg skulde ikke snakke saa højt om at „ofre" Noget for Fædrelandet, saa meget mindre som han næppe vil være med til at tage Konsekvenserne af sin Theori, ikke en Gang naar det blot gælder — Rigsdagsdiæterne!

Skilsmissegrund.

En drukken Bonde: Jeg vil skilles fra min Kone!

Præsten: Skilles? Hvorfor det, Peer Peersen?

Bonden: Jo, for min Kone drikker for Meget!

Præsten: Vil Du tale om det, som er fuld hver Dag?

Bonden: Ja, netop derfor, Hr. Pastor. Herregud, der maa dog være En ædru i Familien!

Ærlig.

En Kommis (søger Plads): Naar De vil betro mig en Plads i Deres Forretning, saa vil De erfare, at De kan have fuld Tillid til mig i Penge- og Forretningssager!

Principalen: Tillid, hvad vil det sige? Nu for Tiden har jeg ikke en Gang Tillid til mig selv!

Den bedste Brystthe.

Apotekeren: Mod gammel Hoste gives der ikke Noget bedre, end denne Brystthe.

Patienten: Ja, men jeg har allerede havt den Hoste i over fem Aar!

Apotekeren: Det gør ikke Noget, og selv om De beholder den i ti Aar endnu, saa kan De dog ikke bruge noget Bedre, end denne The!

Raketter.

Af de saakaldte „Møens Senge" i Vartov Hospital for trængende Indvaanere af Møens Land, er en Kvindeseng bleven ledig, og bortgives af Møens Provsti. Det kan man da kalde Ironi, naar gamle Bedstemødres Senge benævnes „Møens" Senge!

Ved „Juridisk Forening"s Festmaaltid i Anledning af Kong Kristian den Femtes Lovs 200-aarige Jubilæum paa Skydebanen, var Salen festlig smykket med Kristian den Femtes Portræt og Tallene 1683 og 1883 i den ene Ende, og med et mere rundt Tal: Hr. Goos, i den anden Ende. Da Spisesedlen var affattet i et Format, der lignede Kr. d. 5.s Lov, slugte Hr. Goos den naturligvis lige saa graadig, som om det var Grundloven, han var iførd med at partere paa sin vante Maade. — Advokat Henrichsen udtalte, idet han udbragte Kongens Skaal, at det jo „lykkeligvis her til Lands ikke var nødvendigt, at have en særlig Anledning for at drikke Kongens Skaal". — Derfor gør vore Kongerøgelsemænd som saamange svage Naturer: De drikker uden „særlig Anledning".

Kaptajn G. F. T. M. Lindberg, der i Fleres Overværelse slog Oversergent Michaelsen paa Øret, hvorover denne blev saa fortvivlet, at han berøvede sig selv Livet, er ved Krigsretsdom idømt 14 Dages Vagtarrest. — Denne Dom vil sikkert forekomme de Fleste altfor mild, og Kaptajnen kan derfor være glad ved, at han kun er Kaptajn, thi hvis han f. Eks. var Major, kunde Folk let faa det Indfald, at udlægge Forbogstaverne til hans Navn saaledes:

Gid Fanden Tage Major Lindberg!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Adressen til Kongen.

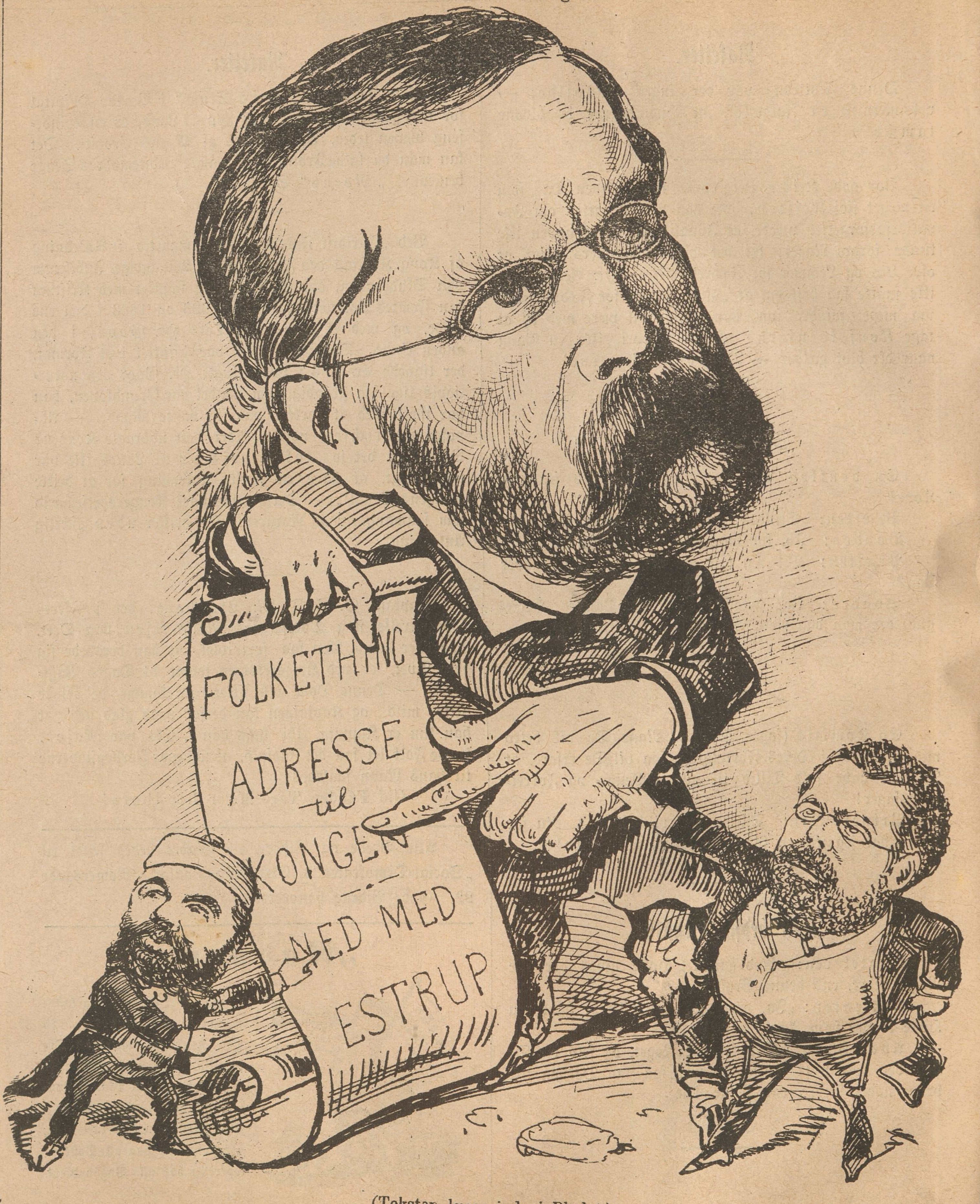

(Teksten læses inde i Bladet.)

N. Cohens Tryk. Kjøbenhavn.

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 17. | Söndag den 29de April. | 1883.

1ste Trækning.

Forventningen var stor blandt Mænd og Koner,
Blandt Ynglinge og vakkre Amasoner;
Selv om man bare vandt tre, fire Kroner,
Man henrykt i et Hav af Vellyst droner.

De mange snilde Varelotterier
En Mængde Spekulanter Ophold gi'er,
Og Folk sædvanlig voldsomt skuffet bli'er.
„Det smager svært af Humbug!“ Alle si'er.

Rimbrev til „Ravnen".

(Korrespondance fra Rusland.)

Kære, høistærede „Ravn" paa
Din Tue!
Her skal Du skue
Rædsomme Ord!
Ord om den Onde, som dri-
ver sit Spil,
Som slaar „Postelinet" itu
— om Du vil —
Paa vor røgede Jord.

Hinsides Søen, i Kejserens Land,
Skal der snart være Stads for alle Mand,
Czaren skal have en Krone paa,
— Guds Død og Pine, hvor vi bli'er smaa!
Czaren skal, kan Du nok forstaa,
Have Enevoldsretten hyldet,
For den er saa væmmelig „byldet".
Det vil ikke lystre, det Russerpak,
Det vil ha' Frihed — — forbandede Snak!
Nej, de skal ha' Knut, det skal saadant Rak,
De skal hænges og sendes til Siberien,
Og saa kan de glo efter Ferien.
Czaren vil have de Kjøtere ud:
„I Kraven, og hen paa Statjonen!
„I kan vove, at bide mit Kejserbud,
„I Hunde af Oppositjonen!"
Czaren er vældig, Czaren er stor!
Czaren selv og hans Lige det tror,
Men ellers Ingen,
Og det er det Værste ved Tingen.

Dag og Nat den arme Mand maa slide,
— Hvad dog ellers slig en Fyr maa lide!
Ofre Hvilens Nat,
Altid tage fat.
Altid! Men hvorpaa? Paa Folkets Kvide?
Aa, det Kram! Nej, det har gode Tider,
Lad kun dem det sure Æble bide,
Hvis de gider.
Czaren lægger anderledes Planer,
Man jo aner.
Han maa tænke paa den store Fest,
Paa den Flitterkrone, han skal bære,
Han maa byde mangen Nar til Gæst,
Per Tot fra Øst, Prins Nittengryn fra Vest,
At de ret maa lære
Kejserkunsten af ham, og saa være
Vidne til den store Humbugsære.

Erketosser
I Guldkarosser,
Ordner og Baand og Fjer og Stjærner,
Tykke Maver og tomme Hjærner!
— Tænk Dig, Ravn paa Tue,
Hvilken kostelig Samling at skue!
Pyntede, krybende Idioter
Arm i Arm med Blod-Despoter.
Klokkerne ringe,
Tjenerne springe.
„Rask, I Kadavere, sé, I kan bringe
„Maden paa Plads,
„Ellers faar I Knut eller mister Livet.
„En af Delene!" — Det er sgu givet:
En Kejserkroning er ingen Spas,
Skønt mange Folk udi Czarens Rige
Har vovet at sige:
„Den Kejserkroning er bare Fjas!"

En halv Million stilles op til Parade,
Til „Holdt!" og „Omkring!"
De skal værne om Czaren, bevogte hver Gade,
Hvori hans Person kør' omkring.
Bare de ej — lad os ønske det —
Begynder at mukke i Gelederne,
Og fortæller, at Folkeretten
Har Sæde i Bajonetten!
For det var dog fælt, hvis det saadan gik,
Hvis Kejseren ingen Krone fik,
Til Trods for god, gammel Russerskik.

Fakler og Lys skal der til i Mængde,
Czaren vil nemlig sé de Hængte,
Czaren vil vise, at han er Czar,
Den største —t som Rusland har.
Og det er jo rart,
Derfor skal der ej vorde spart. —
„Lys, I Hunde, vil I sé, I kan rubbe Jer!
„Lys, mere Lys, og Lys maa der til,
„At Hvermand kan sé mit Kronespil!
„Bring Lys i en Fart!
„— Træl, brænder det klart?
„For ellers skal I sé, jeg skal knutte Jer!"
— Han frygter nok ikke Personerne,
Men dem, der er værre: Dæmonerne.

Og saa hedder det saa smaat forresten,
At Nihilisterne selv er paa Benene,
De vil ogsaa spille med ved Festen,
Skønt Czaren maaske vil formene det.
De har Sprængstof og andet i Masser,
Komitéen har ytret: „Det passer!

„Vi har al Ting parat
„Med Triumf og Eklat,
„Vi sprænger det Hele i Luften,
„Begejstret af Kroningsduften!"
Men Sortekjolerne messer for Czaren,
At han maa leve, trods Faren.

Hvordan det nu ellers med Kejseren gaar,
Jeg tror dog, at Verden endda bestaar,
Og derfor jeg spaar:
Min gode Ravn, Du faar
Stort Nyt at høre i dette Aar.

Hvad Folk tænker paa.

Der har længe været Tale om, at Crone tænker paa at tage sin Afsked; det hed sig ogsaa en Tid lang, at Biskop Martensen tænkte paa at nedlægge Bispestaven, og nu fortælles det, at Prof. Goos tænker paa at nedlægge sit Mandat som Folkethingsmand for Københavns 5te. Det havde været os kærere at kunne notere, at alle disse „Tanker" var blevne til Virkelighed, nu maa vi desværre indskrænke os til den Bemærkning, at det, i al Fald for de to Førstnævntes Vedkommende, mere sér ud til, at de betænker sig paa at opgive deres Stillinger, som Folk tænker, at de har beholdt altfor længe. Hvad Goos angaar, kan det jo nok være, at forskellige Tegn og Varsler har bragt ham til at tænke paa Muligheden af, at mange af hans Vælgere tænker paa at befri ham for Rigsdagsmandens besværlige Arbejde, der giver ham saameget at tænke paa, at han knapt kan faa Tid at tænke paa sin Universitetsvirksomhed, ikke at tale om hans Stilling paa „Dagbladet"s Bagside, hvilken dog vist neppe giver ham meget at tænke paa!

Raket.

Efter den foreliggende Beretning er Danmark det eneste Land, hvis Hof sender to Prinser til Kroningen i Moskau, nemlig Valdemar og Kongens Broder Vilhelm. — „Det maa da være et mægtigt Kongerige!" tænker vist Russerne, „som har Raad til at sende hele to Prinser til Dynamitminernes Land!" — Bagateller! Vi kan sgu godt undvære et halvt Dusin endnu!

Klagesang fra Løgstør!

(Indsendt.)

Den Løgstør Barbér er fornylig rejst væk,
Og siden ej kommen tilbage,
Hver Løve i Byen, ja tænk, hvilken Skræk!
Mod Himmelen sender sin Klage:
O, kære Barbér, Du yndige Væsen,
Saa kom dog og tag os ved Næsen!

Forgæves de sukker, han hører dem ej,
De summer som Bier i Kuben,
Mod Sveriges Land han styred' sin Vej,
Han har sat dem Kniven paa Struben.
O, kære Barbér, Du yndige Væsen,
Saa kom dog og tag os ved Næsen!

Som Fæstemand rejste den Løgstør Barbér,
At fæste de Karle og Piger.
Som Zuluer gaar nu enhver Kavalér,
Det nytter slet ikke, de skriger:
O, kære Barbér, Du yndige Væsen,
Saa kom dog og tag os ved Næsen!

I Hjemmet der græder hans dejlige Mø,
Den „Fæstemand" ikke det „rager",
Hver Dame i Byen af Rædsel maa dø
For Herrernes skæggede Hager.
O, kære Barbér, Du yndige Væsen,
Saa kom dog og tag os ved Næsen!

Theatret maa lukkes, thi det gaar ej an,
At Herrer Aktører er smykket
Med Skæg, naar det slet ikke passe dem kan
Til Roller, som spilles i Stykket.
O, kære Barbér, Du yndige Væsen,
Saa kom dog og tag os ved Næsen!

Den Løgstør Barbér er fornylig rejst væk,
Og siden ej kommen tilbage,
Thi han til Amerika drog nok saa kæk,
Og Byen har Grund til at klage:
O, kære Barbér, Du yndige Væsen,
Du kom ej, men tog os ved Næsen!

B. E.

Raket.

En herværende Grosserer, der nok tidligere har gjort „Forretninger" i Skrivetøj, er nu anholdt for Vintyveri. — Denne Gang faar den forslugne Hval næppe Lov til at sejle sin egen Sø.

Kaptajn Lindberg i Arresten.

Aa Herregud! Kaptajnen nu maa sidde som en Fange,
Fordi han stadig Lussinger til Undermænd vil lange,
Men noget ondt han døjer ej, i Brummen gaar det lystigt
Med Spil og Svir og Snuden fuld, saa tidt som han er tø'stig.

Probat Middel.

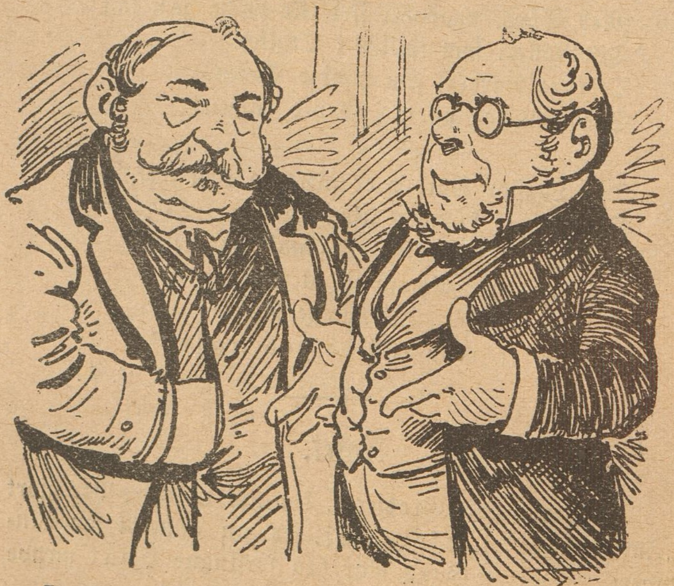

Lægen: De mangler Bevægelse, De skulde ride.

Patienten: Ja, Hr. Doktor, men — mine Omstændigheder er smaa! —

Lægen: Saa giv Dem til at fægte, det er ogsaa en Motjon!

Faderglæder.

1ste Herre: Deres Søn er nok en begavet Fyr, hvad skal han foretage sig?

2den Herre: Min Søn? Hvad han skal foretage sig? Vække Opsigt skal han, gøre sin Lykke! Han skal forbavse sine Samtidige — forstaar *De*?

1ste Herre: *Alt dette kan han opnaa ved at* arve Deres Million, og derpaa ødelægge den i kort Tid!

Et kildent Spørgsmaal.

Dommeren: Deres Alder?

Damen: Jeg er i Tyverne.

Dommeren: Jeg maa anmode Dem om at udtrykke Dem tydeligere!

Damen: Jeg er født i 1853.

Dommeren: De er altsaa 30 Aar?

Damen: Nej, endnu ikke, jeg fylder først Aar paa Søndag!

Nyt Sparesystem.

Petersen drak tidligere en Mængde Bajere, og hans Kone var ret hvad man kalder en Kaffesøster, men disse Nydelser tilsammen oversteg Ægteparrets pekuniære Evner, og i de nuværende sløje Tider kunde det ikke vedblive at gaa paa den sædvanlige Maade. Saa skete der en Revolutjon. Nu drikker Petersen en lille Kop Kaffe, medens hans Kone holder sig til en Bajer. Det indførte Sparesystem er lidt haardt at gaa paa, især for Petersen, men han indrømmer, at „det betaler sig sgu godt!“

Godt pareret.

Baronen: Hvad for Noget! Siger Du, at jeg ikke har leveret Dig Brevene? Er det mig eller Dig, der er gal?

Tjeneren: Undskyld, Hr. Baron, men De faar mig aldrig til at tro, at De vil holde en gal Tjener!

Det kommer an paa!

Moderen: Naar Du vil være kønt artig i Aften, lille Emil, saa skal Du faa noget rart af mig i Morgen!

Emil: Ja — men Mo'er, fortæl mig først, hvad det er?

Glæde over Amager

eller

et Urs Fataliteter.

Mel.: Rosen blusser alt i Danas Have.

Walther smiler sødt i Ama'rs Have,
Lifligt fløjter denne sorte Stær,
Køer deres gule Nektar lave,
Fede Heste rask til Staden trave,
Efter „Ama'r=Grønt" er stort Begær.

— Men sér I, mine Venner! der er dog ogsaa noget raaddent ve'et, for naar man som jeg er saa uheldig at komme til at bo paa Køhlertsvej, saa skal man pumpes for Skatter. Først maatte jeg nu rykke ud med 50 Øre, det gik an, og saa næste Gang 75 Øre, og dem maatte jeg ingen Kvittering faa for, og derpaa — vent nu lidt, næste Gang gjorde jeg Vrøvl, og vilde ikke betale, førend jeg fik min forrige Kvittering — saa tog de, Gud hjælpe mig! Uret, som havde kostet 19 Kroner, for — 1 Krone, og derfor siger jeg, at

:,: Ja, Ama'r er dejlig, naar bare man har
De nødvendige Penge, ellers Uret de ta'r. :,:

Her, imellem fire dyre Vægge,
Kendes ej til Velstand, Alt er smaat,
Sognefogden med de tykke Lægge,
Ej en fattig Mand vil vederkvæge,
Men er glad, naar „Pantet" han har faat.

— Nu kan De tænke Dem til, mine Venner! jeg gaar til Sognefogden, betaler 1 Krone, faar Uret igen, og saa siger den pæne Mand, at nu kunde jeg være fri for Skat i 3 Kvartaler, men, om Forladelse! det var bare saadan en „Witz", for Ugen efter kommer han — Gud hjælpe mig! — igen med 2 Betjente. „Jeg har nylig betalt, og forresten skulde jeg ha' Kvittering for de gamle 75 Øre," sagde jeg. — „Ingen Sludder her, saa skriver vi Uret igen for 1 Krone 50 Øre!" — Min Ægtehalvdel græd, Folk myldrede ud paa Trapperne, „aa ja, sikken Red'lighed!" — og saa drog Lovens Haandhævere bort med Uret; men jeg siger med Graad:

:,: Ja, Ama'r er dejlig, naar bare man har
De nødvendige Penge, ellers Uret de ta'r. :,:

Mine Venner hist i Hovedstaden,
Mindes I endnu den arme Mand,
Som paa Ama'rland maa døje Skaden? —
O! beklag dog idetmindste Raden,
Som mod „Fogden" ej kan holde Stand.

— Læg nu bare Mærke til den, mine Venner! Uret var borte i 14 Maaneder; jeg skriver til „Amtet", jeg tilbyder Pengene, uagtet jeg i Mellemtiden havde 1) mistet en Finger, 2) knust den store Taa, 3) knækket Foden, 4) gaaet syrig i 4 Maaneder; men — ingen Barmhjertighed! Min Kvittering for de gamle 75 Øre maatte jeg heller ikke faa. — Uret blev vurderet til 6 Kroner, og solgt, — saaval aa manne Tak! Der fik jeg min Bekomst, og saa gik jeg hjem og nynnede:

:,: Ja, Ama'r er dejlig, naar bare man har
De nødvendige Penge, ellers Uret de ta'r. :,:

Præsten raaber ud i Sundby Kirke:
„Ama'r er et højst velsignet Land!"
Hvorfor vil man da saa grusomt lirke
Ved den Armes Pung, naar man kan mærke,
At han Skatter ej betale kan?

— pas nu paa, mine Venner, nu kommer Humlen! Nød og Fattigdom, mine Venner, og saa min bestemte Paastand om at faa Kvitteringen for de gamle 75 Øre gjorde, at Skatterne atter trak paa i 7 Kvartaler, og saa 1 Kr. 51 Øre i Omkostninger, hvad behager? Bliver ikke, Gud hjælpe mig! mit nye dejlige Ur, som jeg havde bekostet, skrevet for 10 Kroner, og „Tordenskjold, som svømmer væk fra Svenskerne" og hang ved Siden af, for 8 Kroner, og paa den anden Side hang hele den kongelige Familie, men den vilde Sognefogden ikke have med at bestille, — summa summarium, jeg betalte hele „Kaven", fik Uret igen, men det kan nok hænds, at da jeg gik hjem, saa kom jeg i Tanker om dennehersens:

:,: Ja, Ama'r er dejlig, naar bare man har
De nødvendige Penge, ellers Uret de ta'r. :,:

Raket.

Andersen, Rigsdagens afdøde Kasserer, var i levende Live en Modstander af „den Skik, at give betydelige Beløb til Ligkranse, idet han ménte, at slige Beløb vilde kunne faa en langt bedre og nyttigere Anvendelse, naar de kom Trængende til Gode, og at man herved langt mere hædrede den Afdøde og glædede hans efterlevende Slægt". Rigsdagens Embedsmænd og Funktionærer tilstillede i Overensstemmelse hermed Understøttelsesforeningen det Beløb, som ellers vilde være bleven anvendt til Kranse paa hans Kiste, og ledsaget af Ønsket om, at ret Mange vilde følge det givne Eksempel. — Pas paa! Nu kommer Blomsterhandlerne og siger, at denne Opposition mod Ligkransene er et nyt Udslag af — „Visnepolitiken"!

„Det Onde skal nok spørges", sa'e Crone, da Folk talte om hans Kælder.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Hvilken sælsom Modsætning dannede denne Idyl ikke til hele Frankrigs Hovedstad, i hvilken der herskede en forfærdelig Gæring.

Med et venligt Smil, der ikke lod nogen ane, hvilket mørkt, mistroisk Udtryk hans Aasyn under almindelige Omstændigheder havde, — sad den Mand her, hvem hele Evropa bekæmpede, — hvem Hundredetusinder af hans Medborgere overøste med Forbandelser, og paa hvem hele Frankrig stirrede med den mest spændte, den ængsteligste Forventning, fordi Ingen med Visshed kunde vide, eller endog blot med nogen Sandsynlighed beregne, hvilken Vending hans jernhaarde Strænghed kunde give Frankrigs Skæbne.

— Det var umuligt; — denne Mand kunde ikke være det blodtørstige Uhyre, som Mange fandt Behag i at kalde ham. Omstændighedernes Magt vilde sikkert nok have kunnet tvinge ham til det Yderste, men i dette Smil laa der Noget, som indeholdt en Forjættelse om en bedre, fredeligere Fremtid.

Robert nænnede ikke at forstyrre Robespjerre, medens denne morede sig over Børnenes Leg. Han blev staaende, han skjulte sig bag et Træ og ventede taalmodigt paa, at den store Mand skulde rejse sig.

Det varede temmelig længe, inden det skete.

Robespjerre talte med Drengene, der lod til at staa paa en meget fortrolig Fod med ham, og han maatte af og til opbyde alle sine Kræfter for at holde Styr paa sin smukke Hund, der aabenbart mindre kunde forsone sig med Murmeldyrene, end dens Herre med Drengene. Hunden vilde hvert Øjeblik fare i Murmeldyrene, naar den syntes, de blev for nærgaaende.

Robert kunde paa den lange Afstand ikke høre et Ord, af hvad der blev talt, men han kunde tydeligt se, hvor godt Robespjerre morede sig, — med hvilket Velbehag han klappede de smukke Drenges brune Haar, — vist nok for at opmuntre dem til at vedblive med at more sig og ham! Efter al Sandsynlighed havde den mægtige Mand for Skik, ved denne tarvelige Morgenfornøjelse at styrke sig til Dagens alvorlige, anstrængende og pinlige Gerning.

Da Robespjerre langt om længe rejste sig, ilede alle Savoyarddrengene hen til ham. Den Ene rakte ham hans Hat, der havde staaet paa Jorden, den Anden hans Lommetørklæde, som han havde lagt i Hatten, en Tredie kom med hans Stok, og en Fjerde med en Bunke Papirer, han havde lagt ved Siden af Hatten. (Forts.)

Bare det ikke er „paa Skrømt"!

En Del Storborgere i Forening med enkelte smaa ditto, som formodenlig synes, at de selv bliver „større" ved at komme i „fint" Selskab, har udsendt en Indbydelse til at stifte et Selskab, som skal oprette og drive „Kaffe- og Spisehuse" „uden Øl og Brændevin!" altsammen til Gavn og Glæde for „den mindre bemidlede Del af Befolkningen". — Naar bare ikke en Del af Storkapitalisterne griber denne Lejlighed, for bag efter at kunne sige til Arbejderne: „Vi har skaffet Jer „sunde og nærende Fødevarer", at nyde i „gode og luftige Lokaler med Hygge, Orden og Renlighed", og vi har givet Jer „Adgang til Læsning af Blade og Tidsskrifter", — nu kan I altsaa leve billigere og bedre end tidligere, og følgelig kan I ogsaa arbejde billigere, derfor tager vi os den Frihed at nedsætte Jeres Arbejdsløn! Husk paa, at vi kun tjener lumpne 5 Procent paa den Forretning, at fylde Jer med god Mad og Drikke og sund Læsning, og vi beviser derved, at det er os, der er Arbejdernes sande Venner!" — Som sagt, bare det ikke er „paa Skrømt!"

„Naar man spiser Kirsebær med de Store, faar man Stenene i Øjnene", sa'e Folkethinget, da det læste Svaret paa Adressen.

„Den, der slaar først, er altid i Forhaanden", sa'e Kaptajn Lindberg, han sad i Arresten.

Udholdenhed flytter Bjærge, saa flytter den vel ogsaa Estrup.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Resultatet af Rigsdagssessjonen 1882—83.

En rigelig Finanslov, det er Sagen,
Ved „Venstres“ Føjelighed kom for Dagen;
Estrup-Scavenius fik Mønt i Sækken,
Og Vælgerfolket, det fik Vintergækken.

En rigelig Finanslov lød Parolen,
Og „Pensjonisten“ rendte straks fra „Stolen“,
Og skreg: „Min Pung er tom, mig maa I smøre!
„Og hvad I vil, I skal faa Lov at gøre!“

En rigelig Finanslov! — Socialismen
Fortvivler over hele denne „Visnen“,
Og den politisk-sociale Dvale, —
Og den loyale, sludrevorne Tale.

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.
N Cohens Tryk Kjøbenhavn

No. 18 | Söndag den 6te Mai. | 1883.

Ude ved Kvægtorvet.

Den læsende Herre: Du, Kristoffersen! nu bliver nok Alting snart offenligt! I mange Aar kendte man ikke andet offenligt, end de offenlige Fruentimmer — det vil sige i kommunal Henseende -- saa kom det offenlige Kvægtorv, — saa de offenlige Slagtehuse, — saa de offenlige Retirader, og nu skal vi — Herren hjælpe mig! — ha' offenlige Spisehuse for Arbejderne med Bladlæsning, — hm! Du kan bede Satan tage Dig paa, at „Social-Demokraten“ og „Ravnen“ faar de ikke Lov til at læse paa saadan en Højrebeverding.

Karl Marx.

Mindedigt paa hans Fødselsdag den 2den Maj.

En Grundvold han beredte
For Socialismens Hus,
Og paa hans Ord der skete
Et vældigt Uvejrsbrus,
En Stormvind, som omkasted'
Det gamle skumle Slot,
Der var saa tæt belastet
Med skumle Planer blot.

Og han var ikke bange,
Naar Liv og Blod det gjaldt,
Naar, under Frihedssange,
Hans Kammerater faldt.
Og siden greb han Pennen
Med Dristighed og Harm, —
Han var Arbejdervennen,
Saa inderlig og varm.

Saa graanede hans Isse,
Men til den sidste Stund
Han kæmpede ti'visse,
Og undte sig ej Blund.
Vor Helt nu Graven gemmer,
Ham Hvilen vel er undt.
Hans Hæderssang istemmer
Nu Folket Jorden rundt.

Fra Gaden.

A.: Vandt Du Noget i Lotteriet sidste Gang?
B.: Ja, det gjorde jeg rigtignok.
A.: Gratulerer! — Hvad vandt Du?
B.: Den Overbevisning, at man ikke paa nogen lettere Maade kan blive af med sine Penge!

Raket.

De nu omsendte Mandtalslister er paaklæbet en „rød Plakat" af 1816, om at alle Plejebørn skal opføres paa Listerne. Dette er sikkert en ligesaa priselig som nødvendig Anordning, men det komiske er, at det at være Plejebarn betragtes som en Livsstilling, idet vedkommende Barn skal betegnes i Rubriken „Rang, Stand og Næringsvej" som „Plejebarn". — Rangen og Standen ufortalt, saa er Alle vist enige om, at det er en meget daarlig Næringsvej, at være — Plejebarn!

O Maj! Du skønne, milde!

(Tekst til Billedet paa Bagsiden.)

Den milde, skønne Maj er kommen,
Og de, som har lidt Mønt i Lommen,
De maa da ud, at sé Naturen. —
Godmorgen! Velbekomme Turen!

Alt Gøgl, som er i Hus at skue,
Det kan sgu Folk fornemlig bruge,
De myldrer ind, at faa lidt Varme,
De fryser i Naturens Arme.

En Herre ved en Bajer sidder,
At drikke den, han ikke gider:
„Opvarter! Bajeren er doven,
„Og ganske lunken her i Skoven!"

„Ja, Herre! koldt som Is var Øllet,
„Og intet blev i Halsen skyllet.
„Vi Træet har i Solen badet,
„Og dér det skænket blev fra Ladet!!!"

En hel Familie bærer Briller
Med grønne Glas; en Herre stiller
Sig frem for Fronten, ej han fatter
Den sære Skik, og med en Latter

Han siger: „Hvad skal det betyde?"
„Jo, sér De, vi os ville fryde
„Ved Guds Natur, og Brilleglasset
„Alt farver grønt, som i Parnasset.

„Grønt vil vi sé, og denne Maade
„Enhver Spaserende vi raade!"
Gudfader! Folk med slig en Tale,
Maa være blevne „foraarsgale".

Den Gamle, han er mest fornuftig,
Han siger: „Her er altfor luftigt!
Maj passer bedst ved Ovnens Lue
Derhjemme, i min lille Stue!"

Raket.

Den franske Atheist Beyles skal have sagt: „Hvad der undskylder Gud, det er, at han ikke eksisterer." — Desværre kan det Samme ikke siges hverken om Estrup eller om Crone!

Endnu et lidet Kapitel

af

Tilskærer Jørgensens Begrædelsesbog.

1. Men Fonnesbech og Juhler ginge ind i deres Lønkammer og spekulerede paa, hvorlunde de skulde bandere den.
2. Thi sé, der gaves jo vel Stympere, som vilde paatage sig at holde Pladserne varme, medens de strejkende Svende var borte, men der var ingen Fart i Kludene.
3. Og sé, det løb op Altsammen.
4. Og Kunderne gjorde Kvalm, thi de vilde nok ligne andre Mennesker.
5. Men ikke vilde de ginge om og gøre Reklame for „Kludekræmmere" og „Dampskrædere".
6. Men Pintsefesten nærmede sig.
7. Da Folk gemenlig gaar i Tøjet.
8. Især om det monne hænde, at Skræderne vil „gaa i Tøjet".
9. Paa „Afbedrag".
10. Men det begav sig, at F. talede J., og sagde:
11. „Den gaar ikke i Længden, denneherjens."
12. Og de lod Jørgensen kalde for sig, og talede saalunde til ham:
13. „Du maa herefter ikke spille Haløj med Svendene.
14. „Ligervis som en storsnudet Overbetjent, der paa Statjonen beværter med Grovheder, og giver Lussinger i Tilgift.
15. „Desformedelst Synderne ikke tør slaa igen.
16. „Men din Tale skal være som flydende Honning, eller som Svaret paa Landsthingets Adresse.
17. „Og Dit Ansigt skal være straalende som Bergs Aasyn, naar han drikker Kongens Skaal i Hillerød=vin.
18. „Og Dit Smil skal være sødt som Lars Dinesens Grin, naar han koketterer med de unge Kvinder paa Kærlighedsstien.
19. „Men dersom Du herefter maaler Svendene med anden Alen end den, Du selv vil maales med, saa river det ud til en lang Flænge.
20. „Og sé, da vil Du ikke slippe saa let som Kaptajn Lindberg.
21. „Men Du vil blive infam kasseret.
22. „Er Du med paa den?"
23. Og sé, Jørgensen faldt ned paa sine bare Bukseknæ, som han selv havde skaaret, og under Graad og Tænders Gnidsel angrede han sin svare Synd, og lovede Bod og Bedring.
24. Som ikke gaar op i Sømmene.
25. Men holder sig ægte i Kuløren.
26. Og Svendene saa Alt, hvad Firmaet havde gjort.
27. Og sé, det var saare godt.
28. Efter Omstændighederne.
29. Men Svendene ginge til Firmaet og forlangte, at der skulde fejes ordenlig ud i Værkstedet.
30. Og det skete, som de begærede.
31. Og alle Pjalte, som havde ligget paa Værkstedet under Strejken, blev fejede ud paa Gaden.
32. Men der Skraldemanden kom og saa den ganske Bunke, tog han sig et billigt Grin og sagde: „Den er god til Kludekræmmeren!"'

Fra Natvægternes Hjørne.

Det var ikke til at vente, at Scavenius kunde sove i Ro efter de Lavrbær, Crone vandt ved sin „vækkende" Indflydelse paa den tyske Socialistkongres, og man kan forstaa, at de ministerielle Fingre kløede efter at uddele en L=ussing, men at Regensprovst Ussing skulde være Syndebuk, det var der dog Ingen, der anede, — skønt med Scavenius som Kultusminister skal man Intet forsværge, — og det er virkelig lykkedes denne Minister atter en Gang at tvinge Folk til at mindes hans Tilværelse, Noget, de neppe vilde falde paa af sig selv.

Jens Busk har nemlig holdt et Foredrag paa Regensen, og nu hedder det, at Scavenius har afæsket Regensprovsten Forklaring om, „med hvad Ret" han har tilladt dette Foredrag. — Vor kultusministerielle Over=Natvægter vil nok ikke lade det blive derved, men agter efter Forlydende at indføre et komplet Kasernereglement paa Regensen, saa er han da sikker paa, at Minervas Rekruter ikke bliver „forledt til Daarlighed" af saadanne slemme Mennesker som Jens Busk.

Ifølge dette Reglement skal enhver Regensianer være hjemme Kl. 9 Aften, naar Retrœten blæses, Nattegn uddeles kun i ganske enkelte Tilfælde, og alt „civilt Rak" forbydes Adgang til „Studenterkasernen", som Regensen herefter skal hedde. For at paasé, at ingen Uvedkommende tilsniger sig Adgang til Kasernen, oprettes der en Vagtstatjon i Porten, hvortil Kasernens Mandskab afgiver den fornødne Styrke. Fra Vagtstatjonen udstilles der to Skildvagter ved Porten, forsynede med den nødvendige Instruks. Civile Personer kan undtagelsesvis faa Tilladelse til at aflægge Besøg paa Kasernen, naar de til Scavenius indgive underdanigst Ansøgning om at blive meddelt et Adgangstegn, som afleveres til Skildvagten.

„Det bliver jo længer jo værre", sa'e Crone, han skulde sige: „Ære være G. Brandes, at han holder Foredrag for Arbejderne.

„Den vældige Hansen.“

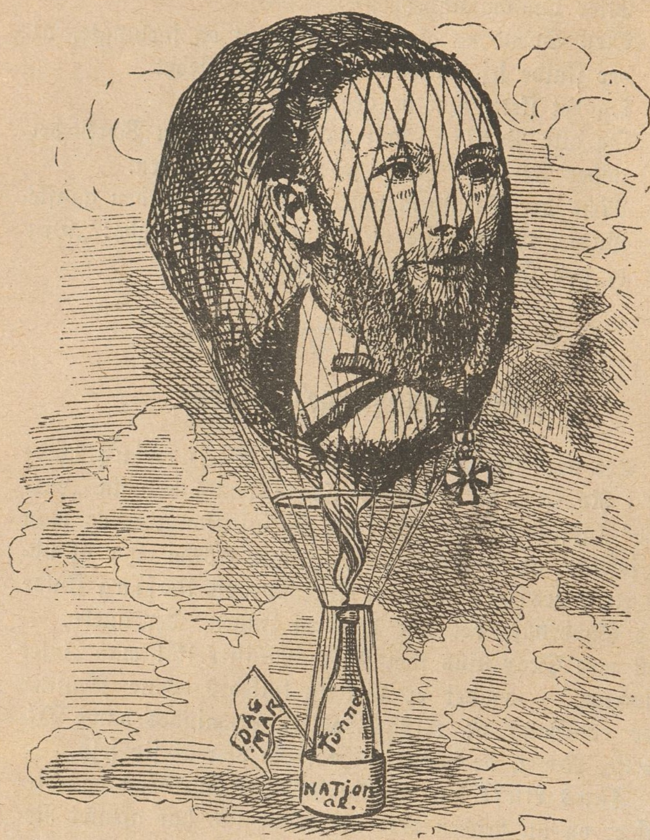

Som ganske ubekendt Person
Han steg „tilvejrs“ som en Ballon,
Og Folk de gloede,
Thi Ingen troede,
At noget „Stort“ der i ham boede.
Han kaldtes „Hansen den Hellige“,
— Det paastaar i al Fald Forskellige, —
Men saa blev han: „Hansen den Heldige“
Og endelig: „Hansen den Vældige“!
Som saadan han færdes blandt Guldbaroner
I Pengeverdenens Regioner.
Han med Lyst
Paa sit Bryst
Sér en Straale af „Naadens“ Glorie,
— Det er den gamle Historie!

Han véd det bedre.

Bedstefaderen: Nej, Karl, aldrig skrige, derved faar man ikke Alt, hvad man vil.

Karl: Jo, Bedstefa'er, naar man bare skriger rigtig højt, saa faar man det!

Et Fortrin.

A.: Naa, kære Ven, hvorledes synes Du om min Brud? Har jeg ikke truffet et lykkeligt Valg?

B.: I Sandhed, jeg maa tilstaa, at ét Fortrin har hun i al Fald fremfor Dig!

A.: Aa, hun har sikkert mange; men sig mig, hvad mener Du egenlig?

B.: Hun har — en bedre Smag end Du!

Kommer Tid etc.

Amtmanden: Som sagt, jeg lover Dem, Hr. Inspektør, at jeg skal gøre for Dem, hvad jeg kan; men vi maa vente, — De véd nok: Kommer Tid, kommer Raad!

Inspektøren: Takker ærbødigst, Hr. Amtmand, selv om der kun kommer en Titel — som Kammer-Raad!

Den høflige Professor.

I.

„God Morgen, Hr. Professor! god Morgen, Fru Balle!“

II.

„Og der har vi den lille velsignede „Malle“ “

III.

„„Undskyld mig, bedste Frøken! min Regnskærm jeg glemte!“

IV.

Der staar de Allesammen saa inderlig forstemte.

Den begærlige Kat.

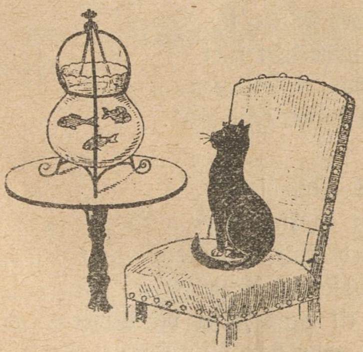

I.

„Mis“ tænker paa: „De „Fugle“ gad jeg æde!“

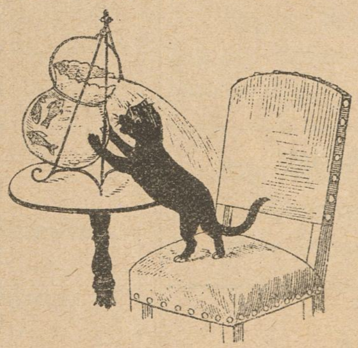

II.

Udbyttet bliver kun en dygtig Væde.

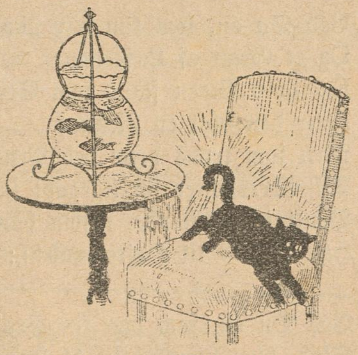

III.

Og rask Tilbagetoget „Mis“ maa træde.

Af en tysk Naturhistorie.

I.

Schweinehund — Hundeschwein.

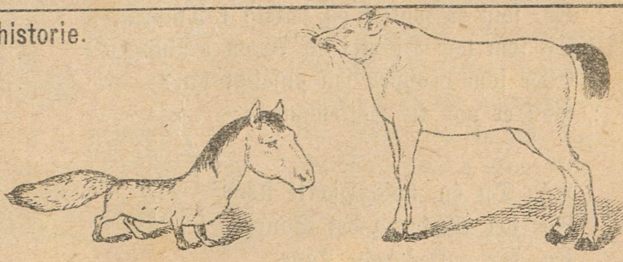

II.

Fuchsenpferd — Pferdenfuchs.

Hvem er god til Højremand?

Mel. af „Redaktjonssekretæren": Véd Du en forhærdet Sjæl.

Véd Du en forkrøblet Sjæl,
Som kun Rang og Rigdom ænser,
Som dog ej tør være fæl
Imod Ekscellenser.
Og som i Frækhed det dertil har drevet,
At han tør laste, hvad Platon har skrevet,
Medens han nedsluger „Dagbladet"s Vand?
:,: Han er god til Højremand! :,:

Véd Du én med Gummiryg,
Ditto Hjærte, ditto Hjærne,
Som kan gøres vild og myg
Af Enhver med Stjærne;
Som ej af Overbevisning er bunden,
Men har et Honningsmil altid om Munden,
Der laves om, naar det flaske sig kan?
:,: Han er god til Højremand! :,:

Véd Du én, der aaleglat,
Oljefidtet, Præstesleben,
Kan sig sno som smidigst Kat,
Saa han ej bli'er greben,
Selv om idag han som Fritænker taler,
Sort han imorgen hver Fritænker maler,
Rigtig i Duren, som Præster slaar an?
:,: Han er god til Højremand! :,:

Véd Du én, som kun har „haud",
Og et Gran af Læseevne,
Én, hvis Viden flaas som Stout,
Faar den blot en Revne;
Men som trods dette ved Penge og Smiger
Til Ærespotser sig ligegodt sniger,
Bønligt, bestikkende, li'som han kan?
:,: Han er god til Højremand! :,:

Véd Du én, som paa sin Bro'er
Skød, blev han befal't at skyde,
Én, som tror, hvert fornemt Noer
Fødtes til at byde,
Én, som er spaltet og smidig i Tungen,
Og som har Hjærtet og Æren i Pungen,
Eller som proppes saa gyseligt kan?
:,: Han er god til Højremand! :,:

Véd Du én, hvis Hjærte slaar
For det Ædle og det Sande,
Én, der ønsker gode Kaar
Hver i alle Lande,
Én, der paa Fingre Regeringen kigger,
Saa man ej Borgernes Penge forstikker,
Én, som ret oplyse Almuen kan?
:,: Han er sløj som Højremand. :,:

Paa lille Peters Fødselsdag.

Rigtig dejligt vi det har,
Sikke mange Godter!
Peters Far er god og rar,
Og hans Moder flot er.
Derfor vil jeg bede Hver,
I skal inte kede Jer.
Husk, vi Alle bedt er,
Dagens Helt er Peter.

Peter tidt som lille Dreng
Stort Spektakkel gjorde.
Tænk! han sloges i sin Seng
I den bare Skjorte.
Naar hans Broder gjorde Brøvl,
Fik han sine tørre Høvl;
Inde under Dynen
Stak han ham paa Trynen.

Men nu har han mer Forstand,
Større er han bleven,
Næstendéls en lille Mand,
Sindig og beleven.
Lille Broder hytter sig,
Nu gaar store Peter ej
Løs paa ham i Skjorten.
Husk! han fylder „fjorten".

Peter er i Skolen rap,
Læser godt og skriver,
Regner med Enhver omkap, —
Han „Grosserer" bliver.
Gid man til hans Fa'er og Mo'er
Sige kan, naar han bli'r stor:
„I har Ros af Knægten,
„Han vil hædre Slægten".

Raket.

Man læser: „Forinden De køber hvide Gardintøjer, forhør da Priserne hos Christian Bach" etc. — Det er i Grunden meget ærligt af Manden, at han raader Folk til at forhøre om Priserne, førend de handler med ham!

Raketter.

En Hr. Køhl har opfundet et Lønskriftsapparat og et tilhørende alfabetisk System, der i Lighed med den før brugte Chifferskrift vil være særdeles tjenlig for Diplomater og Militære, da man ved Apparatet kan gøre enhver Meddelelse aldeles ulæselig for uindviede. — Det er en køhlig én! Hr. Køhl burde hellere opfundet Noget, der kunde gøre enhver Skrift læselig for uindviede; thi en ulæselig Skrift har vore Adelsmænd, Prokuratorer og Læger for længe siden bragt frem for Verden, saa hans Opfindelse er en Dél forsinket.

Bladene fortæller om, at Estrup sandsynligvis vil blive udnævnt til Greve. Ved at læse noget saa underligt, kommer man uvilkaarlig til at tænke paa Indskriptjonen over Dantes „Helvede“: „Her lades Haabet ude“, thi alt Haab om at hitte Grunden til, at Estrup nu skal have Lov til at „gi'e Greven“, efter at han i mange Aar er bleven „Bét“ af vore Bønder, er aldeles umulig, og hvis Rasmus Mørke, Topsø eller Anders Sællænder en skøn Dag bliver gjort til Helgene, saa er det kun Konsekvenserne af det foregaaende.

Ploug holdt forleden Dag et Foredrag i Arbejderforeningen for Med-Lemmerne i „Højres Arbejder- og Vælgerforening“. — Mon den éngang saa afholdte Frihedsdigter ikke ogsaa ligesom Estrup kan vente sig en Grevetitel? Thi det er dog en kolossal Opofrelse, saaledes at nøjes med Bifaldsklap fra et utvivlsomt i Døgsmaal aborteret Misfoster: den saakaldte „Højres Arbejder- og Vælgerforening“. — Hr. Ploug kunde i sit Skjold føre de bekendte skønne Ord: „Nu vender vi, Md. Svendsen!“.

De Smaa.

Lille Karl: Værsaagod, Fader, „Aften-Berlingeren“!

Faderen: Tak, men hvad er det? Avisen er jo drivvaad, — har Du gjort det?

Lille Karl: Ja, for Bladet skriver selv, at dets Fremstilling af Rigsdagssamlingens Virksomhed er tør, og saa vilde jeg friske den lidt op!

Hans (kommer og har købt en Æske Tændstikker til sin Moder): Du kan rigtignok tro, det er nogle gode Tændstikker, Moder.

Moderen: Saa, hvorledes det?

Hans: Jo, for jeg har nu prøvet dem Allesammen, og de brændte brilliant!

Min Familie.

Min Onkel er en rig Galej,
Men — mig til ingen Nytte,
Jeg be'er om Mønt, han siger: „Nej!
„Der vanker intet Bytte.“

Min Fætter ynker jeg saa tidt,
Thi haardt han bliver straffet;
Han tog min Søster, det var skidt,
At jeg det Skarn ham skaffed'.

Min Broder er en Sviregast,
Og mine gamle Strømper
Han tigger om med Feberhast,
Den jammerlige Stymper.

Min Datter Kosten og Logi
I et Bordel annammer. —
Min Fa'er er indespærret i
Et Daarekistekammer.

Raketter.

En Bunke Provster og Præster er i disse Dage bleven „Kommandører“, „Riddere“ etc. Blandt Kommandørerne er Rothe, Stiftsprovsten, der var enig med Rosenørn om at nægte Lokaler til Arbejdernes Undervisning. — Maatte de alle Tretten finge Kræfter til at bære deres tunge Kors!

Ibsens „Gengangere“ vil alligevel ikke blive opført paa Kasino. — Hvem mon der har rammet „Pælen“ igennem dem?

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

O Maj! Du skønne, milde!

Teksten læses inde i Bladet.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 19 | Söndag den 13de Mai. | 1883.

Militær Honnør.

(Fra Randers.)

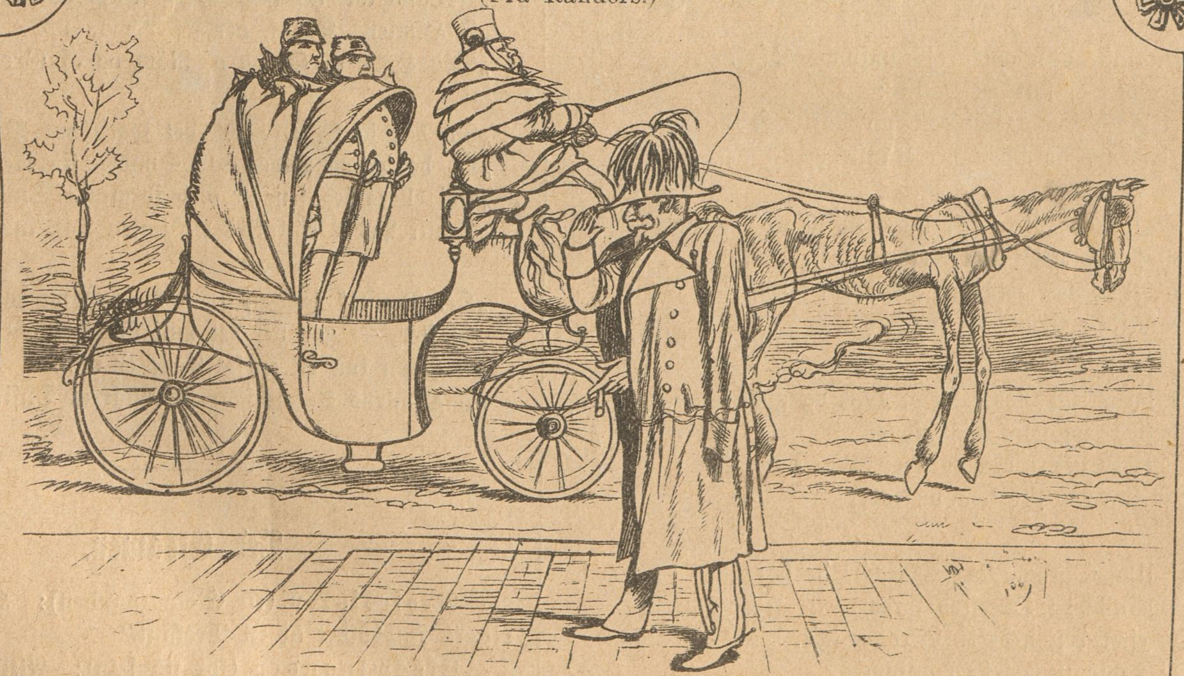

Saaledes gik det Lars og Kristen, der havde faaet Permissjon, og blev hentede i Byen med den gamle Præst H.s eget gamle Køretøj. Da de naaede lidt udenfor Byen, mødte de den kommanderende General, og i deres Ivrighed for at gøre stram Honnør rendte de Begge deres Hoveder gennem den gamle raadne Vognkalesche.

Ravnesang.

Fra Fuglenes Verden jeg
bringer Bud,
Og der er almindelig Glæde,
Fordi nogle Rovfugle blev
smidt ud,
Ved den Daad var jeg selv
tilstede.

Det var disse Raager i
Grønningens Træer,
Bekendt som de værste
Banditer,
De plyndrede særlig og dræbte hver Stær,
Som om mellem Grenene titter.

Saa rev man de Gavtyves Reder ned
Og sparte end ej deres Unger.
Bort! bort med den hele Slægt saa led!
I Ravneharme jeg sjunger.

Der er en Slags Raager, Du kender dem nok,
De kaldes for Folkenes Herrer,
En ødsel, begærlig og grusom Flok,
Som hugger og bider og snærrer.

Men kaste dem over et Samfunds Skæl,
Er hidtil ej lykkedes ganske;
Det Folk, som i Kampen har største Held,
Det er nok forresten det franske.

De glubende Raager hidse til Mord
Og Brand over hele Verden,
De bryde med Frækhed det givne Ord,
Er falske i Tanke og Færden.

De bygge sig Reder, hvor lunt og godt
De sidde og tære paa Rovet,
Mens Jægeren ofte som en Per Tot
Har ligget i Grøften og sovet.

Af Unger sædvanlig en Masse de har,
Som alle til Overflod fores,
Og efter den nedrige Lærdom ta'r,
Og stadig til Slethed anspores.

De Raagefamilier forlængst var kaput,
Hvis ej Idioter og Slaver
Dem havde beskærmet mod Dolke og Krudt,
Og holdt Dem i Bure og Haver.

Men aldrig vil Lykke og Fred fæste Bo
I Verden, og Brødre forene,
Saalænge der findes en „Raageklo",
Det skulde for Alvor jeg mene.

Sømanden og Præsten.

„Du bander og sværger," det sagde vor Præst,
„Og det er en Synd, giv Synden sin Rest;
„Thi ellers jeg frygter med sorgfuldt Sind,
„Sankt Peder ej lukker i Himlen Dig ind."

„Hr. Præst!" sagde jeg, og lod Sandheden gaa,
„Naar banked' deroppe Matroserne paa?
„Man hager sin Skude, og entrer derind
„I Himlens Kahyt med fornøjeligt Sind."

„Min Søn, Du er drukken!" det sagde vor Præst,
„Og det er en Synd, giv Synden sin Rest;
„Thi ellers jeg frygter med sorgfuldt Sind,
„Sankt Peder ej lukker i Himlen Dig ind."

„Hr. Præst!" sagde jeg, „det er ikke saa tidt,
„I Land kan det hænde, jeg slingrede lidt.
„I Himlens Kahyt, der sejler man nok
„Paa Have af Øl og af Rom og af Grog."

„Du har jo tre Koner," det sagde vor Præst,
„Og det er en Synd, giv Synden sin Rest;
„Thi ellers jeg frygter med sorgfuldt Sind,
„Sankt Peder ej lukker i Himlen Dig ind."

„Hr. Præst!" sagde jeg, „i hver Havn har jeg én,
„Ej fler, — gør vel det min Samvittighed Mén?
„I Havn kun en eneste Kone er min,
„I Himlens Kahyt faar jeg vidst et Dusin."

Ved Eksamen.

Professoren (til Eksaminanden): Hvorledes beregnes Indholdet af en Trekant?

Eksaminanden (for sig selv): Altid spørger han mig om det, jeg ikke véd. Den Professor er dog et forbandet Bæst!

Professoren: Hvorledes? Sig det engang endnu, men højere, — maaske er det rigtigt!

En Flyttehistorie.

(Indsendt.)

I Gothersgades Østerrig jeg boede
Dog aldrig i min Levetid jeg troede,
At saa forkert jeg skulde blive flyttet.
Jeg tænkte, at jeg ganske var beskyttet
Mod Værtens Overfald, naar jeg betalte
Min Leje, men alligevel befalte
Despoten mig, at rykke ud af Kassen,
Og dertil var jeg ikke straks gelassen.
Som sagt, jeg til April var Intet skyldig,
Men det var Værten ganske ligegyldig.
For næste Kvartal skulde han ha'e Penge,
Og dermed fik jeg Henstand, just saalænge
Som fjorten Dage, men — da saa jeg mødte
Med Mønten, han mig grusomt fra sig stødte.
Jeg skulde straks heraus, han traadte ind
I Stuen til mig, bister i sit Sind,
Hans Karl var med, og denne holdt mig fast,
Mens Værten tog min Stuedør i Hast.
Den næste Dag han mine Vindver tog,
Og Slud og Vind omkring i Stuen slog.
Med Konen og de Smaa jeg maatte døje
Den haarde Tørn, indtil jeg da fik Øje
Paa andet Husrum og kom der til Ro.
Jeg siger: **Slig en Vært er dog en So!**

E.

Billigt Sværmeri.

Gnieren: Gaa i Theatret? Nej, min Dreng! Jeg gaar aldrig i Theatret, — det er altfor dyrt!

Nevøen: Jamen, Onkel, Du siger dog, at Du sværmer for Komedie.

Gnieren: Ja, vist sværmer jeg for Komedie, men det koster jo Intet!

Medfølelse.

(I zoologisk Have.)

En gammel Dame (til sine Døtre): Af, ja Herregud! Saadan gaar det i Verden. Det er vist aldrig sunget for disse stakkels Elefanters Vugge, at de skulde blive nødt til at gøre Kunster for at tjene Føden!

Indrømmet.

A.: Fortrinene ved vor Rettergangsmaade kan ikke bestrides.

B.: Det kan Udgifterne desværre heller ikke!

Ryssels Honnørmarsch.

Mel.: Og det var i Aaret 1807.

En Tid lang var Højres Parti paa rask Retur,
Kulsort saa det ud for Estrups Venner.
Da Ryssel steg op fra sin „Manufaktur",
Og sagde: „Sé! jeg „Herrerne" betjener.
„Pas paa, jeg besidder en længe savnet Kløgt,
„Hvorefter Højres Ledere i mange Aar har søgt."
Og saa blev Ryssel fæstet af „Herrerne" som Røgt=
Er for Højres Stemmekvæg paa Gaarden.

For Højres Mænd det atter gaar frem med raske Fjed,
Det ene Møde følger paa det Andet,
Hvor Ryssel disker op med det Meget som han véd,
Som morer eller keder saa forbandet;
Thi ikke hans Kundskabskilde bunder meget dybt,
Men efter vittig Tale er han ligesom forrykt.
Med natjonale Fraser det Hele bliver smykt.
Den Ryssel er som skabt til at gøgle.

Vor gamle Grundlov er, som almindelig bekendt,
Kun givet for at føje vore Fædre;
Men nu har da Ryssel gjort sig højlig fortjent,
Og givet os en ny, som kaldes bedre. —
Mærkværdigt! Regeringen det ej i Tanker randt,
At gøre denne „Statsmand" til Ridder=Elefant.
I Herregaards=Staldene dog forhen man fandt
En Røgter, som var værdig en „Orden".

Raket.

I disse reaktjonære Tider er det ikke uinteressant at sé, hvad Klaudius Rosenhoffs Blad, „Den Frisindede", indeholdt paa den Tid, man herhjemme søgte at bevæge Kristian den Ottende til at give Landet en fri Forfatning:

Op til Tronen krøb en Snog,
Sagde: „Fyrste, Du maa give
„Strenge Forbud mod at skrive,
„Vor Natjon er altfor klog."
„Ej Din Hvislen vil jeg høre,
„Jeg vil ej mit Scepter føre
„For en Dosmerpandeflok!"
Svared Kongen, mens sin Stok
Hæftig han mod Krybet stødte.

Betragtninger over Slagterlavets Jubilæum.

— Hm! De skriver nok i Bladene, at Festen var ualmindelig vellykket, men det var dog ikke „skært“ Altsammen. Jeg vil just ikke tale om Mathiesens Kors, for det var jo ikke hans Skyld begribeligvis; og det med Svendenes Telegram har de vel lært af de Fine, der telegraferer paa Kongens Fødselsdag, men der var alt for meget „oppustet Kalvekød“ blandt Talerne, og jeg kan nu slet ikke begribe, hvad den Skaal for „Da's-Avisen“ skulde betyde, medmindre det er for alle de franske nyere Stykker eller „Nyre-Stykker“, som Pigen sa'e, da hun skulde hente nye Noder til sin Frøken. — Men Crone! Han skulde baade ringes og nikkes!

Hos Tyrolerne.

1ste Herre: Det er mærkværdigt, at de Tyrolere kan synge Alting udenad! Man sér aldrig, at de har saameget som en Node. De maa have en Pokkers god Hukommelse!

2den Herre: Jà, Hukommelsen er god, for jeg tror ikke, at de har sunget andet i de sidste tyve Aar!

1ste Herre: Mon Familien Eberl er beslægtet med Eberlin?

2den Herre: Nej, Du kan jo nok sé, at baade Navnet og Fingrene er — for korte!

I Pintsen.

(Musikkorpset marscherer gennem Haven.)

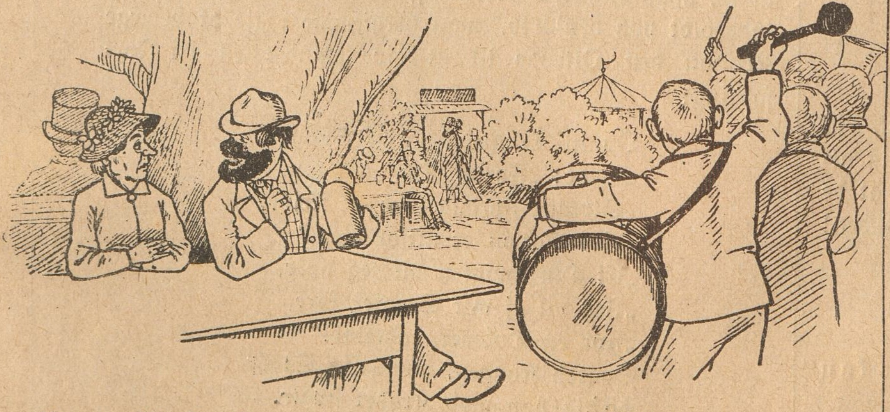

Hun: Sé, Gamle, Du skulde tage Eksempel efter den unge Mand. Han omfatter sin Tromme saa ømt, som om den var hans Elskede.

Han: Ja vel, Mutter, men Du taler ikke om, hvad han foretager sig med den højre Haand!

Anbefaling frabedes.

Lapsen: Klædningen passer udmærket, og jeg er særdeles tilfreds baade med Stoffet og Kuløren. Jeg skal anbefale Dem til alle mine Venner. Hvad Betalingen angaar, kan De bare skrive Beløbet til det Øvrige.

Skræderen: Godt, men paa den Betingelse, at De ikke anbefaler mig til Deres Venner!

Goos, Ryssel & Co.

Den store Goos omsider fandt den
Mest slebne Ven og Adjutanten; —
Hvo kan bestaa mod Danmarks Ryssel?
At fjæske er hans vante Syssel.

Ved femte Kreds' højre Side
Staar Goos som „Zeus" i Klæder hvide,
Og grove Ord og Jubel gjalder,
Og Ryssel fladt paa Maven falder.

Jeg haaber dog, at Alle fatter,
At den „Kommers" er blot til Latter,
Og engang gaar vel „Gaas" i Vandet,
Og svømmer bort til Glemselslandet!

Pintsemorgenturen.

Han ganske rigtig Solen saa at danse
Og siden brød med „Bajerne" han en Landse.
Den hele Formiddag han gik og bumled',
Tilsidst han blev i Hovedet fortumlet,
Han faldt, hans Bukser brast, hans Ven, Hr. Ole,
Hjalp ham at bande Pintsens Danse-Sole.

Hvem er Kvaksalveren?

Lægen: Naa, Mutter, har mine Draaber saa hjulpet for Hosten?

Konen: Nej, de har ikke, den blev værre og værre, men saa lavede min Nabokone mig en Slags The, og den hjalp.

Lægen: For Fanden! den Kælling er en Kvaksalver! Lad mig sé den The, — naa ja, den kender jeg nok, — den kunde jeg ogsaa have skrevet op!

Konen: Jamen, saa var jo Doktoren ogsaa bleven en Kvaksalver!

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Robespjerre takkede dem venligt, og tilkastede dem nogle Pengestykker. Savoyarderne takkede ham og vilde i deres Henrykkelse kysse ham paa Haanden. Men idet han afværgede denne Hyldest, sagde han leende til dem:

„Det maa I lade være med! I maa ikke et eneste Øjeblik glemme, at I er smaa Borgere, og at et Menneske vel nok kan have flere Penge, men derfor dog ikke er mere værd, end I vil være, naar I bliver lidt større. Farvel!"

„Farvel, mon bon Monsieur!" raabte de Alle efter ham, idet de fulgte ham et Stykke paa Vejen. Robespjerre kom nu gaaende ned ad Alléen, hen imod Robert. Den unge Mand traadte frem og nærmede sig Robespjerre, hvis Aasyn endnu bestandig opklaredes af hint fornøjede Smil. Nu begyndte Hunden at knurre.

„Stille, Brount!" sagde Robespjerre.

Det lod til, at han nu først lagde Mærke til Robert. Smilet forsvandt fra hans Læber; det var, som om Solen blev skjult af en Sky, — ikke af en forbigaaende Sky, men af en af de tætte Taagemasser, som plejer at tilsløre Solen i flere Dage. — — Den politiske Verden traadte atter frem for Robespjerre.

„Vil Du tilgive mig, at jeg tager mig den Frihed, at tiltale Dig her midt paa Gaden, Borger?" spurgte Robert. „Jeg traf Dig ikke i Dit Hjem, og Borgerinde Duplaix sagde til mig, at Du vistnok var gaaet herhen."

„Jeg kan ikke indse, hvorfor jeg ikke lige saa godt skulde kunne høre paa Dig her, som andet Steds," svarede Robespjerre. „Jeg giver ganske vist ikke Audients til nogen bestemt Tid, men derimod tror jeg ikke, at Nogen kan sige, at jeg har vægret mig ved at tale med ham, naar han ønskede det. — Det forekommer mig forøvrigt, at jeg kender Dig."

Robert nævnede nu de forskellige Lejligheder, ved hvilke han havde været sammen med Robespjerre, og tilføjede derpaa:

„Jeg ønskede at tale med Dig om den unge Pige, der var hos Dig i Gaar. Det er en Slægtning af mig, — min kødelige Kusine!"

Robespjerre studsede og tilkastede ham et noget mistroisk Blik; men nogen Ængstelse røbede han ikke.

„Naa, og hvad vil Du da?" spurgte han efter en kort Pavse. „Hun er hjemfalden til Retfærdigheden; — for hende kan jeg ikke gøre det allerringeste. Der er slet ikke Tale om, hvorvidt hun vilde dræbe mig eller ikke; — det vilde jeg med Glæde tilgive det taabelige Barn; formodenlig har hun villet efterabe Charlotte Corday; — [illegible] hun har haanet Republiken og hævet Kongedømmet til [illegible]kyerne, og det skal jeg ikke tilgive hende; jeg er jo ikke [illegible]oven! Det er ikke min Velvillie, men Loven, der hersker."

„Men der er Omstændigheder forhaanden, som i høj Grad undskylde hende," indvendte Robert. „Hun er saa godt som affindig, og kan ganske vist ikke betragtes som tilregnelig."

Han fortalte nu Robespjerre, i hvilket Forhold Cecilie Renault havde staaet til St. Saveur, og hvilket forfærdeligt Indtryk det havde gjort paa hende, at hendes Forlovede saa pludselig var bleven arresteret, og kort Tid efter guillotineret.

„Det vidste jeg ikke, — det forandrer Sagen en hel Del," sagde Robespjerre grublende, medens de gik videre. „Jeg har i Nat tænkt meget over, hvorledes jeg skulde bære mig ad med at frelse det ulykkelige Barn. Men alle mine Ønsker strande paa Lovens Strænghed; thi nu — jeg siger nu — kan og maa Loven endnu ikke være overbærende med Kongedømmets Tilhængere og Venner. Men dersom hendes Lidelser har havt til Følge, at hun — idetmindste tildels — er gaaet fra Forstanden, saa kunde man vel nok frelse hende; — ja, det kunde maaske nok lade sig gøre! — Du siger, at hendes Fader ogsaa er bleven arresteret? — Af hvilken Grund er det sket? Det er dog ikke umuligt, at han ikke har havt den fjærneste Anelse om det taabelige Foretagende, som den unge Pige gik og pønsede paa. Derom maa jeg tale med Fouquier-Tinville! Han er indenlunde saa ganske min Ven, som Folk i Almindelighed tro; — men han vil dog i al Fald lytte til, hvad jeg har at sige. I Sandhed, det vilde være rædselsfuldt for mig, om en stakkels vanvittig Kvinde for min Skyld maatte falde som Offer!"

Nu sagde Robert med Alvor:

„Robespjerre, jeg takker Dig for Din gode Mening. Men dersom der nu gaves Mennesker, som gik ud paa at skade Dig ved at opofre min Kusine og min Onkel?"

(Forts.)

Raket.

Ved Slagtersvendenes Jubilæumsfest bestod Dekorationerne bl. a. af et paa et Skjold malet mægtigt Tyrehoved. Mestrene vilde nok have havt et lignende Hoved ved deres Fest, men paa Grund af andre Arrangements kunde man ikke faa det færdigt. — Det var nok derfor, at man greb til den Udvej, at indbyde — Crone!

Pintsefesten.

(Tekst til Billedet paa Bagsiden.)

Paa Jorden fejres Pintsen med Lystighed og Knas,
Og Nogle gaar gevaldig i Tøjet,
I Kirken Somme møder i allerbedste Stads,
Der maa da være Noget for Øjet.

Men tænk Dig saa, i Himlen — derom jeg véd Besked,
Jeg har med nogle „Engle“ Bekendtskab —
Deroppe er den voldsomste Redelighed,
Skønt Alting gaar gemytlig, i Venskab.

Gudfader! hvor de Engle kan blæse i Basun,
Hr. Møller gør det slet ikke bedre,
Skønt den Musik hos Jakobsen og Larsen og Thun,
Man ikke maa undlade at hædre.

De store Engle møder i Galla, Hillemæn!
Der er sgu baade Bringe og Lægge,
Som sagtens kan bedaare en stakkels Ungersvend,
Hvis Lyst det var paa Jorden at „dægge“.

Hver ordentligt Orkester den store Tromme har,
Og derfor har Guds Engle den osse.
Den Pintsefest i Himlen, jø, den er rigt'nok rar,
Og Mønt man ej af Pungen skal losse.

Sankt Peder staar ved Døren og passer nøje paa,
Og støder af og til i Trompeten,
Og kalder alle Sjæle, som Salighed maa faa,
De Onde gi'er han en paa Planeten.

I Himlen, som i andet opdigtet Gudsland,
Er ikke Spor af Armod tilstede.
I Skyer boer man gratis, og Kvinder eller Mænd
Faar frit leveret hjemmegjort Klæde.

Af Himlens Dug man drikker, og Luftsteg bli'r servert,
Saa ofte, som man blot gider ha' 'et;
Der er Good Templar Læren for Alvor proklamert,
Og aldrig er i „Donner“ man fra 'et.

Vor Pintsefest paa Jorden, Gud naade os for den!
De Fleste knap har Klæder paa Kroppen.
Med tomme Maver lægger i Krogen man sig hen,
Hvor daarlig nok man Ro har for Loppen.

Gid Aanden kunde komme blot over Hver og En,
Som knuges under Storborgertrykket,
Saa kunde Velstand vindes og Luften blive ren,
Det blev en Pintsefestdag, vellykket!

Arbejdernes Pintseudflugt.

Mel.: Vintren rasat ut blant vora fjellar.

Vaaren vinker, kalder os til Glæde,
Og med Lyst vi følge dennes Bud,
I Naturens Skød vi tager Sæde, —
Blad og Blomst staar endnu frisk og prud. —
Solen vakte os af døsig Dvale,
Og i Brystet følte vi en Trang:
Frihed til at tænke, til at tale,
Frihed til at glæde os en Gang.

Og vi stævned hid, blandt Meningsfæller,
For at veksle Ord og trykke Haand,
For at staa parate, naar det gælder,
I vor Kamp for Lighed, Broderaand!
Under Friheds-Banret vil vi lejre
Os i By og Dal og Mark og Skov,
Engang vil vor gode Sag dog Sejre:
Folkets Villie er den høj'ste Lov! —

Derfor, Brødre! Fremad imod Maalet,
Ret og Pligt vi fordre af Enhver, —
At den Magt, som sidder fast i Staalet,
Snart maa synke ned i Glemsels Skær. —
Kæk, med Sandhedssværdet ved vor Side,
Vil vi trofast, enigt holde ud;
Ikke ændse nogen Haan og Kvide, —
Følger Broderkærlighedens Bud!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Pintsefesten.

Teksten læses inde i Bladet.

Redigeret af en Forening. —

Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 20. Söndag den 20de Mai. 1883.

Ømfindtlighed.

Guvernanten (til Barnepigen): Og det vil jeg sige Dig, Marie! Du maa gerne gaa med Børnene i Ørstedsparken, men Du maa paa ingen Maade gaa hen ad den Gang, hvor den uanstændige Figur staar, — Du véd nok.

Pigen: Naa! den, de kalder for „Silden“, og som Frøkenen og Deres Forlovede stod og lo af forleden Dag.

Guvernanten: Gud ja! jeg blev saa underlig, da jeg saa den, — men Børnene maa nu paa ingen Maade sé den.

Gamle Syls Pintseudflugt.

Pyntet var jeg, men ej som en Laps,
Og i Lommen havde jeg min Snaps
Og et Surbrød, flækket og belagt,
Nøjsom er jeg, som jeg tidt har sagt,
Med min Spise, men jeg drikker tæt,
„Korensnapsen“ er min bedste Ret;
Derfor Karlsberg, Tuborg, Aldersro,
Har ej Skylden, hvis jeg bli'er en So.

Pintsemorgen trued' det med Regn;
Ligegodt til Dyrehavens Hegn
Styred jeg min Gang i friskt Humør,
Som saa tidt og mange Gange før.
Skoven var da næsten ganske grøn,
Og jeg syntes efter bedste Skøn,
Hen i Vejret var den Snak iaar,
At „til Pintse intet Grønt vi faar“.

Bakken bød ej paa det gamle Sjov,
Som saa morsomt er i grønne Skov.
Atter her har Estrup væ't paa Spil,
Som Finansminister ej han vil
Lade Bakkefolkene gaa an. —
Uh! han er en nedersachsisk Mand!
Gør sig stadig Fjender fler og fler,
Som hans Undergang med Glæde sér.

Næste Aften saa til Tivoli
Støvlede jeg a', fortrædelig,
Thi den Rigsort som man bøde maa,
Meget nødig jeg forsvinde saa.
Da jeg paa Terrænet traadte ind,
Tænkte jeg sgu i mit stille Sind:
Her er lagt saamange nye Rør,
Gud véd, om man rolig vandre tør.

Balduin var som sædvanlig kvik,
Hvor han „krissemissede“, den Strik!
Bryste sig, det gør han nu saa tidt,
Ikke Spor af Veksel-Marevidt,
Som paa fine Folk saa slemt kan ta'.
Naa, Musiken er forresten bra,
Dette vidste „Murerne“ saa godt,
Derfor bragte de „Galejen“ flot.

Volkersen bli'r brugt iaar igen,
Skøndt han er lidt stiv, den gamle Svend.
Søstrene Carey smiler flot,
Og trods „Fyrrerne“ de danser godt.

I den ny Salon for „Danseri“,
Tonen er — som alletider — fri,
Skønt man ikke sige kan med Skæl,
At der holdes ligeud — Bordel.

Den Max Alexander er en „Høvl“;
Mens i Cirkus han leverer Brøvl,
Troller han, og gør En rent konfus,
Og nu har han faa't „Det grønne Hus“.
Roberth først gav Numret, som bekendt,
Men han havde sagtens ej Patent.
„Kapre“ maa man nok, naar man er fin,
Er det ikke sandt, Hr. Eberlin!

Jeg var henne, hvor man „peb til Brand“,
Og hvor Baade gynder som i Vand,
Skidt med det, jeg kan sgu gynge sæl',
Naar jeg drukket har min tredie Pæ'l.
Denne „Ada Abraham“ jeg saa,
Hun kan da faa Mange til at staa
Og bekigge hendes Liniedans.
Slige „Misser“ har man udenlands.

Bagved Cirkus blev der da et Hyl,
Da man saa og kendte gamle Syl.
Over Stregen gik jeg ligestraks,
Og begyndte paa en anden Slags
Pimperi med Øl, saagar med Vin,
Som blev budt mig af en Herre fin.
Sikken en fordømt „Kaschaj“ jeg fik,
Inden hjem i Aabenraa jeg gik.

Saa, i Tirsdags, gik jeg ganske tyst
Hen til Ama'rs fagre Lugte-Kyst,
Hvor Kommunen har sit Badested,
Læser! gid Du havde været med!
Som sædvanlig drukned' man sin Trang
Til det Vaade i det bare Tang,
Og „til Sommer“ vil det bedre gaa,
Saa kan Du „Kommunevælling“ faa.

I Kirken.

Præsten: Og de, hvis Gud er Bugen, skulle fordømmes!

(En forædt Storborger rejser sig og gaar.)

En Tilhører (til Manden, som gaar forbi ham): Hr. Justitsraad, naar man slaar blandt en Flok Faar, saa løber det, man træffer!

Fare og Frelse

eller

fra Romantikens Overdrev,

en grusom Historie i 5 Brudstykker, skrevet for et halvt Rundstykke af

et Livstykke i Ølstykke.

Det var et ravruskende Regnvejr, Regnen væltede ned som Skomagerdrenge fra den skytunge Himmel; den var drivende vaad denne Regn, og snart blev den til Vand og forsvandt i de bælgmørke Kloaker. Solen var gangen til Hvile bag en Høstak, men dens Halvbroder, Maanen, hang endnu, slukøret og pjasket som en Karklud, oven over de høje Tage, uvis om, hvorvidt den burde le eller græde eller gøre begge Dele paa én Gang . . . thi den havde jo været Vidne til den grusomme Sammensværgelse — ? . . . ! — — ! !

* * *

Den unge Pige, som vi fra nu af vil kalde Emmy, laa hensunken i søde Drømme og Edderdunspuder. Vidste hun, at Slynglen var i Anmarsch? Efter hendes Urolighed at dømme: Jo! Det forekom hende, at han nu netop sneg sig op af Køkkentrappen for at bortføre hende; men Asenet havde Uheld, syntes hun, han faldt over Støvlerne ude i Korridoren, og gjorde derved et voldsomt Spektakel, der trak Gadeordenens Haandhævere i Regnbeslag op af Kælderhalsene. — —

* *

Men Uvejret hængte uafladelig i, det sled i Cigarhandlerens Vindusskodder, og forrykkede Hovederne paa de faa Mennesker, der var ude. Gasblussene flagrede og flimrede, ærgrede sig gule og grønne over deres foragtede Tilværelse. . . . Da, i denne uhyggelige Stilhed, lød med et et forfærdeligt Skraal: „Du, Petersen, vi gaar ner aa faar en Bajer te!", men et Øjeblik efter var det atter stille, tavst og tyst, som under en Magistratsforhandling, naar de ærværdige Parykker slumre. Hvad skulde der nu ske, hvad havde Skæbnen isinde at bedrive? Vor Pen tøver, den tør ikke afmale en saa grusom Scene, den tøver, siger vi, fordi den Ingenting véd, er ligesaa klog som den Dag, den kom fra Fabriken. Men vi vil afsløre Begivenhederne for vore Læsere.

* * *

Der laa hun endnu, denne Engel, fredeligt snorkende, kun nu og da forstyrret, som det syntes, af det rødligbrune Uhyre, der evindelig havde efterstræbt hendes unge Liv for at udsuge det uskyldige hvide Blod; denne en „Rødhud" lignende Kannibal, der med sine plumpe Ben trampede paa hendes fine Lemmer: — Da gav hun pludselig et Skrig, et Hvin og et to Tommer dybt Suk, — et Skrig, der lød saa skingrende og skærende, at Luften gav Ekko deraf i 14 Dage, et Skrig, der trængte gennem Marmor og Sten. Vi tør ikke dvæle længere paa denne uhyggelige Plet, og føre derfor vore kære Læserinder og Læsere hen paa et andet Sted.

* * *

Den Morgen, da Solen brækkede ind gennem Vinduerne, og Maanen var plumpet ned i Øresundet et Sted, og Regnen havde holdt op med at regne, og Kreaturerne kviddrede deres Morgensang paa Kvægtorvet, da aabnede den stakkels Pige de yndige, fortryllende Øjne, og af hendes søvndrukne, livsfriske Udseende saa man, at hun havde vaaget og grædt den ganske Nat. Men nu, da hun vidste Faren overstaaet, da det forfærdelige Uhyre, den Væggelus, der havde villet mætte sig i hendes Blod, var krøbet i sit nedrige Skjul, faldt hun paa Knæ foran sin kære Moder, der hang paa Væggen over Sengen, og takkede for sin Frelse.

Raketter.

Skøndt „den ene Ravn ikke hugger Øjet ud paa den anden", maa vi dog hakke lidt i den flittige Pastor Ravn (ved St. Stefanskirken), der, efterat hans Klokker først havde rynket lidt paa Næsen ad de Kroner, han modtog for en Døbeforretning, spurgte Faderen til to Børn, der skulde døbes, om der ikke kunde stryges et Par Navne, hvortil Manden selvfølgelig svarede: „Nej". — Det er noget, man kan forstaa: først gøres Vrøvl over, at Betalingen er for lille, saa over, at Arbejdet er for stort! Hvorledes vilde den gode Hr. Ravn vel bære sig ad, hvis han blev Slotspræst, og skulde døbe et Kongebarn med den bekendte lange Navnerække; vilde han saa ogsaa spørge, om der ikke kunde stryges et Par? — Nej, han vilde vist simpelthen „stryge Kronerne".

En Anfører for en Tyvebande averterer i denne Tid i et i Boston udkommende Blad, at han vil afstaa sin Forretning samt Funktionærer til en Liebhaver. — Mon ikke nogle ligesaa driftige som bekendte Magistratenrøvere skulde faa Lyst til at reflektere paa Tilbudet?

Frederiksbergs aarvaagne Politiassistent Holck aner vist ikke, at ude paa Ørstedsvej findes et Plankeværk, paa hvilket læses det rædselsfulde Ord „Hoved-Oplag". Her har sikkert Nihilisterne et Oplag af deres Ofres Hoveder; under alle Omstændigheder kan Politiet maaske dér finde noget, det har Brug for, — et „godt Hoved"!

Øjebliksfotografi af Danmarks Ryssel,

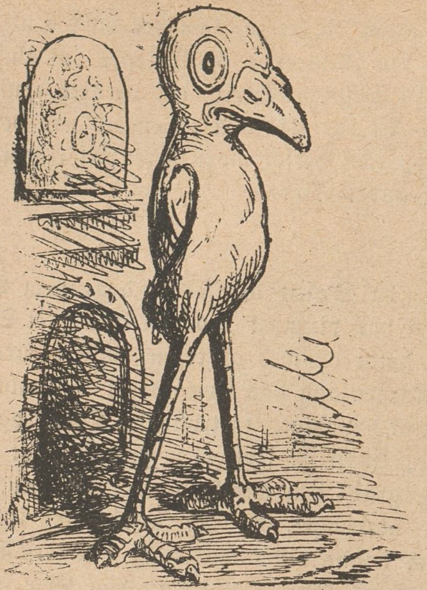

taget i den højtidelige Stund, da han udtalte de mindeværdige Ord: „Det gælder jo ikke en Henvendelse til Personen Ryssel, ikke Manufakturhandler Ryssel og ikke Billettrykker Ryssel, — det gælder Formanden for en stor (!) Forening, og den (han?) fordrer min sandten Respekt!“

Pintsemorgen.

(I Frederiksberghave.)

Hansen: Det er sgu en kold Forretning, at sé Solen danse! Uh! jeg fryser, saa Alting danser i Livet paa mig. Skal vi ikke ha'e lidt Varmt?

Petersen: Jo, jeg vil ha'e en Kop „Kamelthe“, for min Mave er gal, det kan jeg sé paa min Tunge.

Hansen: Og jeg har Feber, det kan jeg føle paa Pulsen. Jeg tror, jeg vil delikatere mig med en Portjon Surdejg under Fødderne!

Fra Gaden.

— Scavenius er sgu alligevel fiffig! Han forbyder Secondtheatrene at opføre Tragedier, Skuespil etc., men Brun kan magelig faa Lov til at spille baade „Hamlet“, Richard II.“ og „Gringoire“ paa Dagmartheatret, naar han engagerer Lindberg med Selskab. Kultusministeren vil gøre godt mod de svenske Skuespillere, hvad Skeel syndede mod Studene. O, Scavenius! Din Visdom er stor, og Dine Veje er uransagelige!

Overgeneralinden i Danmarks „Frelsens-Hær“,

Chef for „de 4000 paa Fyn“, begiver sig med Suite paa Rejsen til Kroningen i Moskau.

Hr. Crone fik en Næse.

Ravnen:

Hør, Crone, sikken Næse Du har faaet,
I „Social-Demokraten“ har det staaet:
At Du er raa, og har saa grove Træk,
Fordi ved „Slagterfesten“ Du hug' væk
Paa Socialismen. — Siden Hertz fik Fanden,
Du gør den ene Bommert værre end den anden.

Købmand Nissen i Fængsel.

Hr. Nissen i Holbæk har lavet en farlig Skandale,
Og maatte til Øvrigheden sig anbefale,
Saa blev han sat ind et Sted, som kaldes „Arrest“,
Dér lever han stadig lystig, som der var Fest.
De fine Forbrydere skal nu altid klappes,
Og de har kronede Dage, skøndt de nappes.

En Kommissjon.

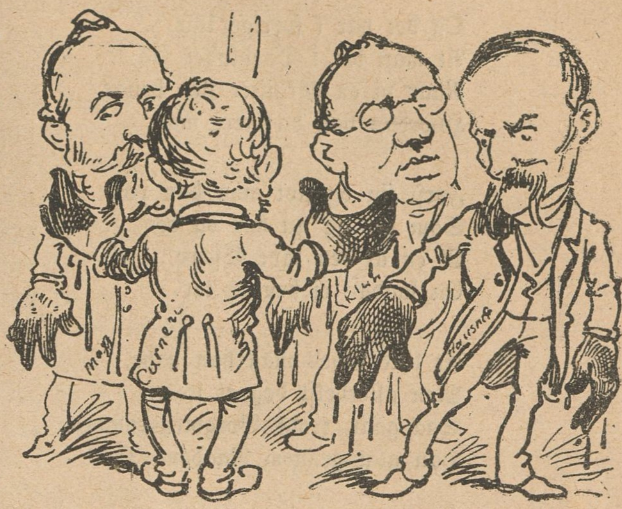

En Kommissjon af Øvrighedspersoner,
Som ikke skulle kaldes gamle Koner,
Skal Horsens-Tugthus-Væsnet undersøge.
Thi hist ved Sø og Mark og jydske Bøge
Der findes et Morads at rode i,
Men pas kun paa! de „Store“ bliver fri.

Nem Metode.

Herren: Værs'god! Vil De frisere mig, saa gaar jeg imidlertid en lille Tur i Kongens Have.

Frisøren: Gerne, men naar Herren skal hilse, saa — —

Herren: Aa, jeg hilser paa min gamle Vis, — jeg har staaet ved „Borgerne“ for 30 Aar siden!!

Vore Ministre.

Mel.: En svensk Konstabel osv.

Og det var i forrige Uge,
At man det i Dagbladet saa,
Naar vi en Minister skal bruge,
Hvordan han da være maa.

Først fin og flot maa han være,
Som det sig nu hør og bør,
Ej en af den lave Sfære,
En saadan ej bruges tør.

Et lille Gods maa han have,
Men allerhelst dog et stort,
Saa gaar, trods Borgmestermave,
Han glat gennem Naadens Port.

Saa skader det ingenlunde,
Om Grevetitlen han har,
Maaske det dog hænde sig kunde,
Af bedre Surdejg han var.

De Bønder ude fra Landet
Slet Intet forstaar sig paa,
Det bli'er jo dog rent forbandet,
Hvis dem til Herrer vi faa.

Og sér man efter lidt nøj're,
Saa maa jo en Styris-Mand
Ret altid være af Højre,
Han Andet ej være kan.

Thi saadan en Lærdom og Klogskab,
Vi tidt hos Ministrene saa,
Den lærer man ej af et Bogskab,
Nej, medfødt den være maa.

Og naar man saa dannet mon være,
Man følger med Højre Trop,
Thi fulgte man Venstres Hære,
Saa hørte jo Dannelsen op.

De Argumenter er gode,
Af dem kan man faa Forstand,
Kan ej Du faa dem i Dit Ho'de,
Saa est Du en Dumrian!

Derfor det bliver det bedste,
Vi passer paa dem, vi har:
Hvem véd, hvem der blev de næste,
Og om de saa bedre var.

„Moralen" er nem nok at gætte,
Den skjules saa let ej her:
„Vi ene kan træffe det Rette,
„Vi skal nok regere Jer!"

Raket.

Løjtnant Rambusch er avanceret til Kaptajn, Castenskjold til Oberstløjtnant, og General Stricker har faaet Tilladelse til at bære Dekorationen som Kommandør af den franske Æreslegion, og til Slut har afdøde Topsøe faaet en Broncebuste oppe paa Charlottenborg. — Bløse være med alle disse Socialistfressere, men var det ikke mere passende, om de første blev Æresmedlemmer i Slagterlavet, og den sidstes Buste blev opstillet i et Vokskabinet blandt Torturredskaberne, og med Devisen: „Ingen blomraadden Sentimentalitet!?

Fra Silkegaden.

(Indsendt.)

Jørgensen: Du, Svoger, vent lidt! jeg gaar her ind i Nummer 13 i et nødvendigt Ærinde.

Jakobsen: Det skal Du ikke. Derinde regerer en ond Aand, som hedder Hans Persen; forleden Dag jog han mig ud af Gaarden som en Hund, omendskøndt de kommunale Vedtægter forbyder en Ejendomsbesidder at nægte en forbigaaende velklædt Person at benytte det i Gaarden indrettede Skur, men den Bøffel derinde kender hverken Lov eller Ret.

Raketter.

„Dags-Avisen"s Cantor havde ikke megen Fornøjelse af, at han gav Oct. Hansen Attest for, at hans Bemærkning til Prof. Grundtvig paa Studentermødet var fuldkommen berettiget, thi samme Dag gik Oct. Hansen hen og gjorde offenlig Bod og Knæfald for Sct. Grundtvigs tapre Søn. – Mødets Dirigent vil herefter ikke staa ene med sin „Beklagelse", — særdeles Mange vil beklage, at end ikke en Højesteretsadvokat kan staa ved sit Ord! Et slemt Varsel for dem, han i Fremtiden skal være Defensor for!

En Mand har opfundet Tagsten af Glas. — Det bliver tilsidst uundgaaeligt at „slaa med Sten i et Glashus", ikke at tale om, at saadan en nedblæst Glassten kan gøre mere lyst i et Menneskes øverste Etage, end godt er for Sundheden.

Den Største.

(Frit efter Lessing.)

Lad os spørge Præsten Orgon:
„Hvem er den største Mand?"
„Den," svarer han med Mine stolt,
„Som sig til „lille" gøre kan."

Vi spørge Digteren Kriton:
„Hvem er den største Mand?"
Han sværger os i Vers: „Kun den,
„Som uden Møje rime kan!"

En Hofmand Damis véd maaske:
„Hvem er den største Mand?"
Han bukker, lér — det sige vil:
„Den, som kun lé og bukke kan."

Vil man af Filosofen vide:
„Hvem er den største Mand?"
Af dunkel Tale sluttes, at
„Den, som forstaa og gruble kan."

Og spørger hver en Daare jeg:
„Hvem er den største Mand?"
I sé, de svare én for én:
„Den, som mig nærmest ligne kan."

Spørg Daarernes den Klogeste:
„Hvem er den største . . . ?" Vel!
Spørg netop mig! Jeg svarer: „Han,
„Som i en Rus sig lér ihjel."

Raketter.

Der averteres: „Klinkede og meget lidt knækkede Æg". — De Æg er nok pokker ikke saa lidt knækkede, siden de er — „klinkede", og maaske oven i Købet „sammenbrændte"!

„„Den Vægelsindede" kan paa Grund af indtrufne Forhindringer ikke gives", bekendtgjorde „Natjonaltheatret" i Onsdags. — Det er egenlig ikke korrekt, thi dette Theaters Plakater har altid været meget „vægelsindede".

Højres Generalspondent betegner det som virkelig demokratisk, at Ministeriet Estrup har ladet den københavnske Slagtermester og Oldermand Mathiesen indtræde i „Riddernes" Række. — Det er kun uheldigt, at de Estrupske „demokratiske" Handlinger skyldes et Anfald af — Ordensgalskab!

Carl Parmo Ploug drømmer.

(Tekst til Billedet paa Bagsiden.)

Han efter Middagsbordet ta'r en Lur,
Og saa imens gaar Tanken sig en Tur
I Drømmeland. — Den arme Parmo Ploug
Har nylig havt et ganske rædsomt Sjov
Med gamle Meningsfæller, som har sagt,
At de tilsammen Danmark havde bragt
Til Randen af en Afgrund, og at Du
Var bange som en Mus i Sind og Hu,
Naar just det gjaldt at sige Meningen;
Og derfor fik Du i „Foreningen"
En slem Dravat af Madvig, som var før
Minister, og var med at blive ør,
Af Arkivaren Jørgensen, og siden
Af Elberling, Din Ven i Fordumstiden.
Tilsløret her han drømmer, at han sér
Et græsseligt Uhyre ganske nær,
At hans politiske og Digter-Synder
Som Helvedslanger et: „Fordømt!" forkynder.
Dér har han Følgen, naar for Mynt og Gunst
Man spiller rask, og laver usund Dunst.
En gammel „Byrokrat" ved Siden staar,
Og vækker ham, og siger: „Hu! det gaar
„Tilbage Hakon, vort Parti er væk,
„Og snart vi faar det allersidste Knæk.
„Vaagn op, Carl Ploug! Hjælp os at klare Ærterne,
„Hug med Dit Glavind løs paa alle „Sværterne"."
Ak! ak! Paradehesten Ploug er lam,
Og maa nu døje alskens Tort og Skam.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Carl Parmo Ploug drømmer.

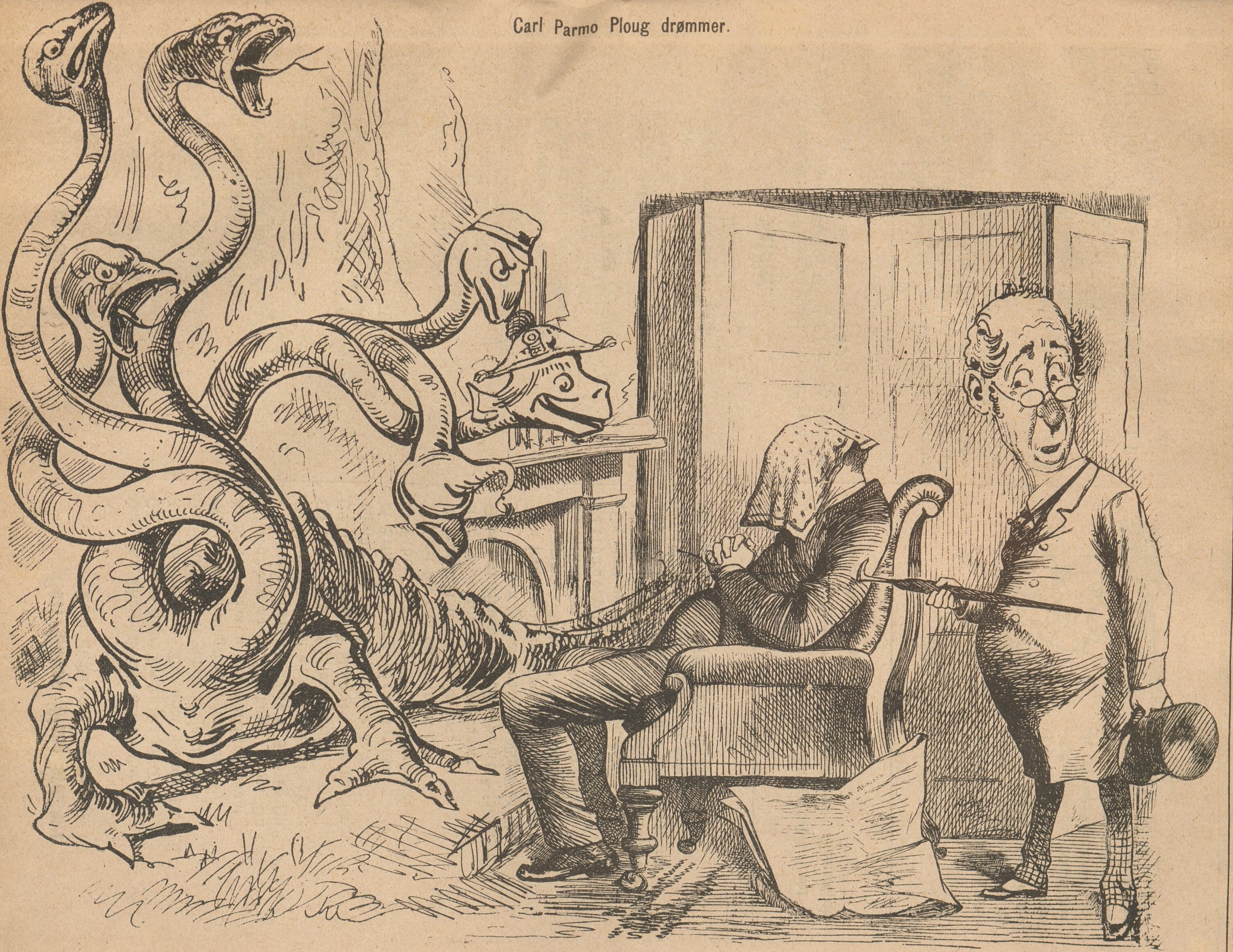

Tekssten læses inde i Bladet.

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

№ 21. Söndag den 27de Mai. 1883.

Czaren paa Tronen.

Her sér De, mine Herskaber! den store Czar af Rusland paa sin Trone, han er nylig bleven kronet. De skal ikke blive bange for „Paladset“ ved Siden af, thi hele hans loyale Hof bestaar af Fedesvin, der svælger i Fraaseri og Svineri, og hele deres Regimente er baseret paa „Wutky“ (russisk Brændevin). Frankrig, England og Italien bringer ham Gaver, og vor egen lille Despot, Estrup, forsikrer ham om sin dybeste Ærefrygt, og erkender Czaren som et lysende Eksempel for alle Regenter.

Peters Referat.

Nej, sikken en Sværm, der skulde til Møde
I Herthadalen, endogsaa „de Røde“
Var med, og slæbte paa store Pakker.
Hvad var der i dem?
Nogle tænkte: maaske Dynamit!
Aa nej, Du Gamle! den Snak er forslidt,
Socialismen i Danmark er ej saa slem,
Og forgæves man Lederne nedrakker.

Velan, vi fore til Lejre,
Hvor Kongen med Fæstemøen „hin fejre“
I Oldtiden har regeret og sværmet, —
Naa, den vil jeg nu la' mig binde paa Ærmet.
Den næste Statjon var Herthas Lund,
Hvor en gammel Stendysse staar,
Og Sagnet gaar,
At for saadan et eller totusind Aar
Tilbage, blev her til Gudernes Ære
Bragt blodige Ofre, — kan gerne være!
Thi Odins Lære
Forkyndes endnu fra Præsternes Mund,
„For Gud, for Konge og Fødeland“,
Der ofres endnu baade Fæ og Mand.

Skoven var dejlig lysegrøn,
Den varslede Haab om en Sommer skøn;
Men — Talerne gav ej meget Haab
Om bedre Tider for Land og Folk,
Og alle de kraftige Hurraraab
Formaar ej at rokke Manden,
Der staar som Fører for Banden,
Hvis Opgave er, at spolere
Vor Grundlov, med meget mere.
Dog — dermed Respekt for hver en Tolk,
Som talte om, hvad der besværer
Os Alle, mens Vreden gærer.

Nu frem for Lyset de „Pakker“ kom,
Som før saa mystisk jeg talte om.
O Himmel! syvtusinde „Socialister“
Fløj om i Mængden, som brændende Gnister.
Lad engang Gnisterne blive til Lue!
Tag Sagen fra Grunden,
Og Frelsens og Sejersstunden
Danmark, Evropa, Verden skal skue!

Nogle store Drenge man ogsaa saa
Med et Udtog af „Ryssels Grundlov“ at gaa,
Men „den var for tyk“ for Venstrepartiet, —
De kunde sgu inte li'et.

Naa, Berg og Holstejn og Lund med Fler
Talte, som man i Avisen sér,
Og saa blev det vedtaget, at gaa hen
Med en Slags „Adresse“ til Kongen igen.
Ja, hvad skal man sige? Tiden skal gaa
Med Noget, selv om man Intet kan naa.
Kors! hvor man skreg paa Jens Busk!
Han er svært populær,
Og unægtelig skær
Undertiden han dybt i Højres Sul. —
Vi haabe, at ej han kryber i Skjul,
Naar ret det gaar an mod Storm og Rusk;
Thi sikkert den Time komme vil,
Da der skal lidt mere end Tale til!

Og saa gik Peter hjem til sin Mester,
Ifølge med alle de andre Gæster,
At sige, ikke med dem, som var bleven
Indbudt til Aftensmad hos Greven
Af Ledreborg, deroppe paa Slottet.
Naa! der har „Lederne“ rigtig godtet
Sig efter Dagens Møje og Sved.
Men én Ting ganske sikkert jeg véd:
Det Selskab har ikke lagt Planer
Til Kamp under røde Faner,
Og alle de Fattige og Forladte
Paa Smalkost de hen til en Side satte:
„Bevares! alt Godt vi „de Menige“ under,
„Men nu har vi sandelig ikke Stunder!
„Den „Arbejdersag“ maa vi sætte ud, —
„Hjælp os til at sejre, saa skal I faa Bud!“

Raketter.

Totalafholderne fortsætter deres Krig mod Værtshusholderne, og indbød forleden Arbejsgiverne, for at erfare disses Stilling til Drikspørgsmaalet. — Der er ingen Tvivl om, at Totalisterne og Kapitalisterne bliver gode Venner, forsaavidt Drikspørgsmaalet angaar Arbejderne, thi mange Arbejdsgivere er i den Grad „Totalafholdere“ paa Lønningsomraadet, at deres Arbejdere er nødtvungne til totalt at afholde sig fra anden Drik end Vand!

En Storbonde, der bor tæt syd for Løkken i Jylland, har mishandlet sin Hest paa en saa oprørende Maade, at den døde. — Dette Uhyre af en Dyrplager fortjente at flyttes lidt nærmere op til Løkken — paa Galgebakken!

„Potten er ude!"

Et Eventyr.

Henne paa den gamle Livets Keglebane stod Keglerne opstillede, „parate til at falde for Fjendens Kugler", som Grundtvig deklamerede paa Studentermødet, men Keglerne tænkte ikke paa at prale med slige Bedrifter, de var saa vant til at falde og til at blive rejste igen, at de bildte sig ind, at de nedstammede fra de gamle nordiske Kæmper i Valhal, der efter endt Kamp rejste sig igen og begyndte paa en frisk, efter at have styrket sig med en Sjat Mjød og et Skinkeben. Der var noget Estrupsk ved disse Kegler. Det generede dem ikke det ringeste at blive slaaede omkuld, lige saa lidt som det generer Estrups Ministerium at faa det ene Mistillidsvotum efter det andet. Om ogsaa de drattede om „alle Ni" — et Øjeblik efter stod de igen lige saa stive som før, akkurat som om de vilde sige: „Der har I Svaret paa Adresserne!"

At saadanne Kegler maatte faa store Tanker om sig selv, er let at forstaa. — „Nu holder vi Statsraad," sa'e Keglekongen, som stod i Midten. „Det kan vi gerne", sa'e den Kegle, som dannede „Forhjørnet", „for i Dag er alle Folk i Skoven, og desuden gider Ingen slaa til os i denne Varme, men hvem skal være „Ministre"." — „Jeg udnævner selv mine „Ministre"," svarede Keglernes Konge, „for saaledes staar der i Rysſels Grundlov, og den sanktjonerer jeg. Du skal være vor „Konsejlspræsident", en af de „Lange" skal være „Forsvarsminister", og en af de „Skæve" skal være „Justitsminister", for der skal være Lighed for Loven, det har jeg altid holdt paa." — „Men hvem skal være „Kultusminister""? spurgte en af Keglerne. „Det kan Du selv være!" svarede „Kongen", „jeg er sgu lige glad, naar bare Du sørger for at indføre Keglespillet i Skolerne og ved Universitetet. Det er en meget nyttig og sund Idræt, som tillige afholder Folk fra at vrøvle om Politik. Vi befaler Dig endvidere allernaadigst, at Du anlægger en Keglebane paa Regensen; naar Studenterne faar Smag paa en Pot Kegler, saa hører de ikke paa Jens Busks Foredrag." — „Jamen, der er flere Porteføljer endnu!" bemærkede en lille, tyk Kegle, der saa ud, som om den havde stor Lyst til at blive „Indenrigsminister"; den var lige som opsat paa at drive Studepolitik. — „Resten af Ministerembederne kan I slaas om, som I er Venner til," sagde „Kongen", „og de, der ingen Porteføljer faar, kan skiftes til at være mine opvartende Kammerherrer, Nøglen hænger paa Sømmet i Vindueskarmen." — „Skal vi saa begynde?" spurgte „Konsejlspræsidenten". — „Du bilder Dig nok ind, at Du er Estrup," brummede Keglekongen, „vent bare, til Du bliver spurgt, ellers kan Du bide Dig i Øjnene efter Grevetitlen!"

„Det er hørt!" skreg alle Keglerne, for de vilde allesammen gerne være Grever. „Jeg byder og befaler, at I entholder Jer fra slige demokratiske Udtryk. I véd jo nok, det hedder: „Kalifens Ord er Visdom!" — —"

„Hva' Fa'en gaar der a' Jer tossede Kegler!" raabte Keglerejseren, som nu traadte ind paa Banen, „sikken I staar og vrikker med Jeres Klodsho'der, som om I var henne i Rysſels Højrevælgerforening!" — „Aa, Justitsminister! vil Du skrive til vor Politidirektør, at han anlægger Sag mod denne —" — „Vil Du staa! siger jeg," skreg Keglerejseren, og tog „Kongen" i Nakken. „Begynd saa dernede!" raabte han. — En buldrende Torden lod sig høre langt borte. Lyden blev stærkere. Man kunde øjne et rundt, mørkt Punkt, der nærmede sig med rivende Fart. — „Det er vist „Parlamentarismen"!" hviskede „Kongen", „pas paa den, Justitsminister!" — „Jamen Krigsministeren maa hjelpe mig!" raabte Keglen forskrækket. — „5 Skæve!" brølede Keglerejseren, idet „Justitsministeren" drattede om med et svært Rabalder, og tog fire andre Kegler med sig i Fanden. — „Fy, for Fanden!" hylede Keglekongen, „der ligger baade „Justitsministeren", „Kultusministeren" og „Landsthingets" bedste Kegler! „Krigsminister"!" — „Ingen Vrøvl!" brummede Keglerejseren, „lad rulle dernede!" Kuglerne rullede, og Keglerne faldt og rejstes igen. — Saaledes gik det en Tid lang. — Da lød atter Tordenbulderet, stærkere end nogensinde. Atter viste der sig et rundt, mørkt Punkt i det Fjærne. Det syntes større end de andre. Susende som en Kanonkugle kom det farende. „Uh! ha! der er én til! sukkede Keglernes „Konge", bævende af Angst. „Mon det skulde være den, de kalder „Folkevillien"? Er Du parat, „Krigsminister"? „Konsejlspræsident"! tror Du, vi falder?" — „Alle Ni!" lød det triumferende fra Keglerejseren, og Raabet genlød over hele Keglebanen, idet alle Keglerne med et vældigt Rabalder sloges omkuld af den mægtige Kugle. „Alle Ni!" Hulter til Bulter laa de mellem og ovenpaa hverandre, baade Keglernes „Konge" og hans selvlavede „Ministre". — „Mon vi ikke kommer til Oprejsning igen?" hviskede Keglekongen, der var faldet henover „Forhjørnet". „Nej, denne Gang ikke, vi er færdige!" sagde „Forhjørnet", „hør bare, hvad Keglerejseren siger: „Potten er ude"!"

Raket.

— Lagde De Mærke til, at „Dags-Avisen" forleden skrev, at en stor Torskestime havde forvildet sig ind i Kanalen ved Thorvaldsens Museum? Hvor mon den skulde hen?

— Det har naturligvis været Kroningsgæster paa Rejse til Moskau.

I Konditoriet.

— Det er da et mageløst alsidigt Geni, denne Sarah Bernhardt! Nu vil hun jo ogsaa optræde som Pjerrot!

— Ja, men jeg synes, at naar hun endelig vil gi'e Pantomime, saa burde hun spille — „Harlekin Skelet"!

Paa Strandvejen.

1ste Herre: Det var jo en meget pæn lille Fest paa Tuborg forleden, da den nye Pavillon blev indviet, og det var virkelig kønt af Grosserer Heymann, at udbringe et Leve for Arbejderne.

2den ditto: Aa ja, men Grossereren glemte desværre at tale om — hvad Arbejderne skal leve af.

Efter Folkemødet i Herthadalen.

(I Roskilde.)

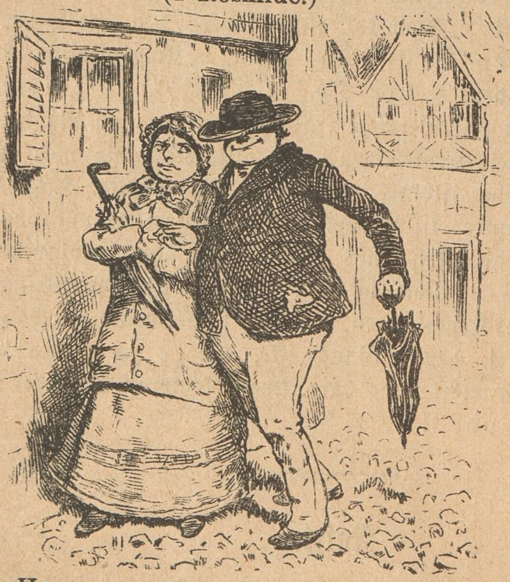

Md. Hansen: Gud, det er dog rædsomt, saa fuld Du er, Mand! Hvad vilde Du ogsaa til det Møde for?

Hansen: Jo, sér Du, Mutter, jeg gik derud for at opponere, men saa fik jeg — saadan en rasende Lyst til at bilde dem ind, at jeg var Venstremand, — men den blev opdaget, — og saa hævnede Venstremændene sig ved at tylde en vældig Masse Drikkevarer i mig, — saa at jeg blev saa fuld, — aa, saa fuld, — at jeg hverken kender Højre eller Venstre!

En Sut.

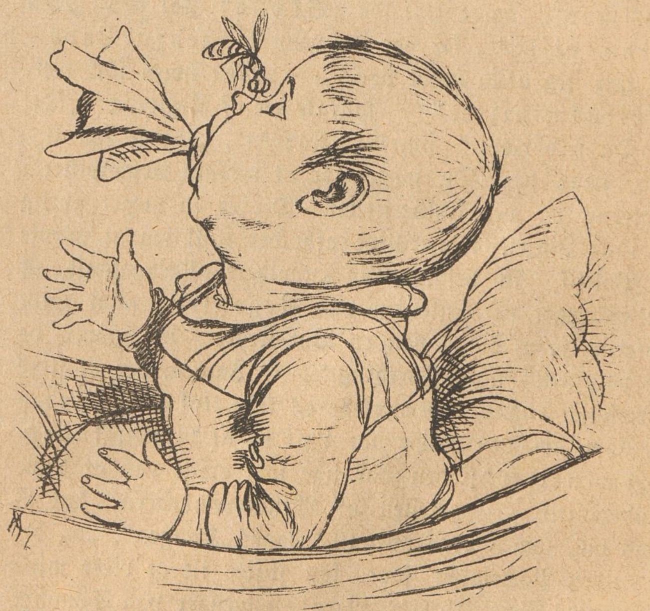

Md. Petersen: Nej, De kan stole paa, Madam Gnisberg, aldrig skal mine Børn mere faa Sut! — Tænk Dem! forleden Dag ligger lille Karl i Vuggen med sin Sut, kommer der ikke et forbandet Bæst af en Bi og stikker ham lige paa Næsen, jeg sér det ikke, og Barnet kan jo ikke skrige for Sutten, — Gud hvor jeg blev!

Dagen efter.

(Fra Roskildeegnen.)

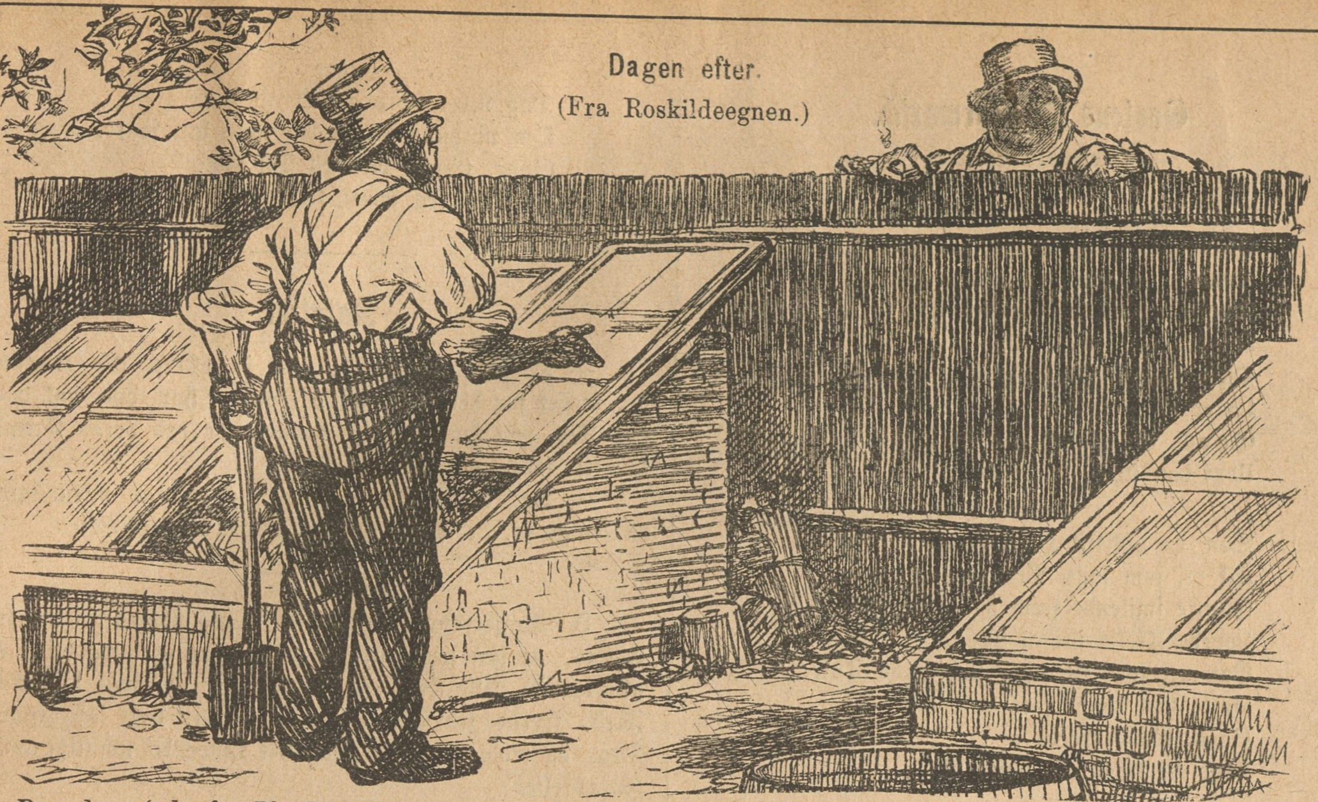

Bonden (udenfor Plankeværket): Naa, Hans, var det ikke et brillant Møde, dernede i Herthadalen?

Arbejderen (i Haven): Aa jo, saamæn; men hvorfor vilde han, Schjøtz, ikke være med at raabe Leve for „Social-Demokraten", der støtter de Smaa?

Bonden: Nej, Du hørte jo nok, at han sa'e, at hele Venstrepressen støtter de Smaa i Samfundet, og det gør vi jo Allesammen!

Arbejderen: Saa maa Venstrepressen og I Allesammen gaa forbandet stille af med det, for — man mærker aldrig noget til det!

En Rysselianers Betragtninger.

— Nej, det forstaar Fanden sig paa, og ikke jeg! Først erklærede Goos, at han kun vilde reflektere paa de Møder, som man kunde formaa Ryssel til at sammenkalde, for vor Vælgerforening og Goos, de er nu saa meget intime, og nu siger Steffensen, at det ikke er Ryssel, men „agtede Mænd", der har opfordret ham til at stille sig! Blandt dem kan Goos altsaa ikke være, siden han er Pot og Pande med Ryssel! — Skal jeg redde Resten af min borgerlige Anseelse, maa jeg nok hurtigst mælde mig ud af „Foreningen"!

Et Tidens Barn.

Emmy: Det er da en gruelig Masse Oldenborrer der er i Aar, Fa'er!

Faderen: Ja, mit Barn, forleden samlede en Mand for over hundrede Kroner!

Emmy: Jamen, Du kan tro, Fa'er, der har vist været Humbug med i Spillet!

Faderen: Hvad mener Du, min Putte?

Emmy: Jeg mener, at de fleste af de Oldenborrer har naturligvis været — forfalskede!

Goosens Honnørmarsch.

(Bekendt Melodi.)

Henne paa Frue Plads, der staar
Saadan en gammel, fornem Gaard,
Kløgtige Høns dér klækkes ud,
Rimpes med Møje Klud paa Klud.
Disse højvise Professores
Lærer de unge Haner „mores“.
Goos, Goos, Goos fik vi dér
Udaf den store, lærde Hær.

Som en politisk Højre-Lods
Fik vi, som sagt, Professor Goos,
Ganske smilende frem han trén,
Lovede Frelse fra al Mén.
Vammel som Honning flød hans Tale,
Højre han kunde sødt husvale.
Goos, Goos troede vi ej,
Krydsede ligestraks hans Vej.

Fordum var Goos saa liberal,
Men, det maa vidst ha' været Pral,
Thi da i Thinget ind han kom,
Vendte han Bladet ganske om.
Reaktjonær i Mund og Pennen,
Var der ej Spor af Arbejder-Vennen.
Goos, Goos, havde Du blot
Dumpet, saa var det meget godt!

Saa gik der et Par Aar omtrent,
Ryggen mod os var ganske vendt.
Kedelig, svulstig var han før,
Nu blev han svævende og tør.
Selve hans egne Folk, de mumled',
Og om hans Nullitet de skumled'.
Goos, Goos, den er for slem,
Lad os faa **Holm** i Thinget frem.

Plages med Goos vi skal, fordi
Manden kan Gods og Ære li'.
Siger man: „Væk med al Dit Vaas!“
— Det er som Vand paa And og Gaas.
„Dagbladets Ædetrug“ han osse
Ragede til sig, det kan klodse!
Goos, Goos, klarlig det sés,
Du er en Torn i femte Kreds.

Tro som en Puddel, paa en Prik
Følger han Estrups Politik.
Komme til Møder tør han ej,
Naar ikke Rysselbaner Vej.
Dog vil vi prøve paa ad Aare,
Om vi hans Magt tilgavns kan saare.
Goos, Goos, dænges Du maa,
Tvinges fra femte Kreds at gaa!

Raketter.

— De gode Normænd, der jo ellers ikke sværmer saa meget for deres svenske Konge, har dog nok havt god Tid paa Hurraer og Kongesange ved deres Grundlovsfest forgangen Dag.

— Aa, lutter Overgivenhed. Det var naturligvis en Følge af, at Toget gik ad Drammens-Vejen.

I Borgerrepræsentatjonens Tirsdagsmøde meddelte Ehlers, at den paatænkte Retiradebygning vilde blive et allerkæreste lille Hus, og komme til at ligge i idyllisk Fred, fjærnt fra Verdens vilde Larm, dækt af grønne Træer og frodigt Buskads, saa det kunde da umuligt vække Forargelse.

Keller ménte, at man burde indrette Retirader i Pillerne ved Indgangen. — Naturligvis! naar nu Ehlers vil have saa meget for Øjet, bør mnn ogsaa have lidt for Næsen. Der vilde ved dette Pilleri i Pillerne jo kunne sendes Folk en liflig Aroma imøde ved Indgangen.

Fra Gaden.

A.: Med hvad Ret kaldes „Dahms Koncertsal“ i Frederiksberg Allé „den smukkeste og hyggeligste Sal i Kjøbenhavn“?

B.: Formodenlig fordi den ligger paa—Frederiksberg!

Fra Vælgermødet i Kastrup.

1ste Vælger: Hørte Du, at Inspektør Thorning sagde, at Ryssel er en daarlig Efterligning af Tyroler-Ferdinand?

2den ditto: Ja, han bestiller jo heller ikke Andet end at æde Blaar paa Højres politiske Dyrehavsbakke!

Raket.

Krigen mod Oldenborrerne føres nu med stor Heftighed over hele Landet. — Naar mon Krigen mod Unglücksborrerne bliver erklæret for Alvor?

Hvor er Storkene blevne af?

Peter: Du, Hans, Fa'er si'er, at der staar i Avisen, at der er næsten slet ingen Storke i Aar. Hvor kan de være blevet af?

Hans: Du kan tro, Peter, at Oldenborrerne har vidst ædt dem!

Raketter.

„Dags-Avisen“ har i sin Føljeton begyndt at vise „Vrangsiden“. — Dette vil dog paa ingen Maade sige, at Bladet nu „vender det Laadne ud“, hvad der er saa meget mindre Grund til at befrygte, som den kongevenlige Hr. Cantor siden 9de Maj staar paa Avisen som „ansvarlig overfor Presseloven“.

Tivoli skal naturligvis ogsaa have sin „Kroningsfest“, men nøjes ikke med to Kroner, saaledes som Czaren og hans Madam; — Tivoli gør Regning paa mindst 8000 Kroner, og det kan gerne være, at 16000 glade Københavnere i Dag gaar i Tælleapparatet, for at komme med til „Kroningsfesten“, — det smager dog altid af Fugl! I Koncertsalen opføres Musiken til „Livet for Czaren“. — Andre Steder spekuleres paa at opføre „Livet af Czaren“!

Af en Sensatjonsroman.

Taarer sitrede i Amandas Øjne, hun kyssede sin elskede Theodors Portræt og udbrød fortvivlet:

Fortsættes i næste Nummer.

Fra en højere Pigeskole.

Læreren (til en Elev): Naa, Frøken, hvad forstaar De ved Fremtidsmusik?

Eleven: Kærligheds- og Vuggesange!

Aabenhjærtet.

Kusinen: Men sig mig, kære Amalie, hvorfor har Du dog ikke taget Din Mand allerede for ti Aar siden?

Fruen: Dengang, min Kære, var han mig for gammel!

Raket.

Var det et ironisk Spil af Skæbnen, at netop en „Estrupper“ (Gaardmand P. Jensen, Estrup) skulde byde Velkommen til Mødet i Herthadalen?

Fra Rekrutskolen.

Løjtnanten: Læg Mærke til det, Folk! Hvis nogen af Eders Overordnede paa Skolen engang skulde faa isinde at tiltale Jer grovt eller nappe Jer lidt i Ørene, saa er det kun for at fremme Tjenesten, og ikke personlig ment.

Et Pragteksemplar af en Ægtemand.

Petersen (opdager ved sin Hjemkomst, at hans Kone er stukket af): Aa Herregud! Min stakkels Kone er løbet sin Vej, uden at tage saameget som en Øre med sig. Havde hun dog bare efterladt sin Adresse, saa kunde jeg dog sende hende nogle Kroner.

En altfor god Attest.

Løjtnanten: Hr. Overlæge, her bringer jeg Dem min Svagelighedsattest tilbage.

Overlægen: Hvorfor det, Hr. Løjtnant?

Løjtnanten: Fordi den er altfor god. Jeg vil kun have Orlov en Maaneds Tid for at sunde mig lidt, men paa den Attest bliver jeg øjeblikkelig — kasseret!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Majdagene i Paris 1871.

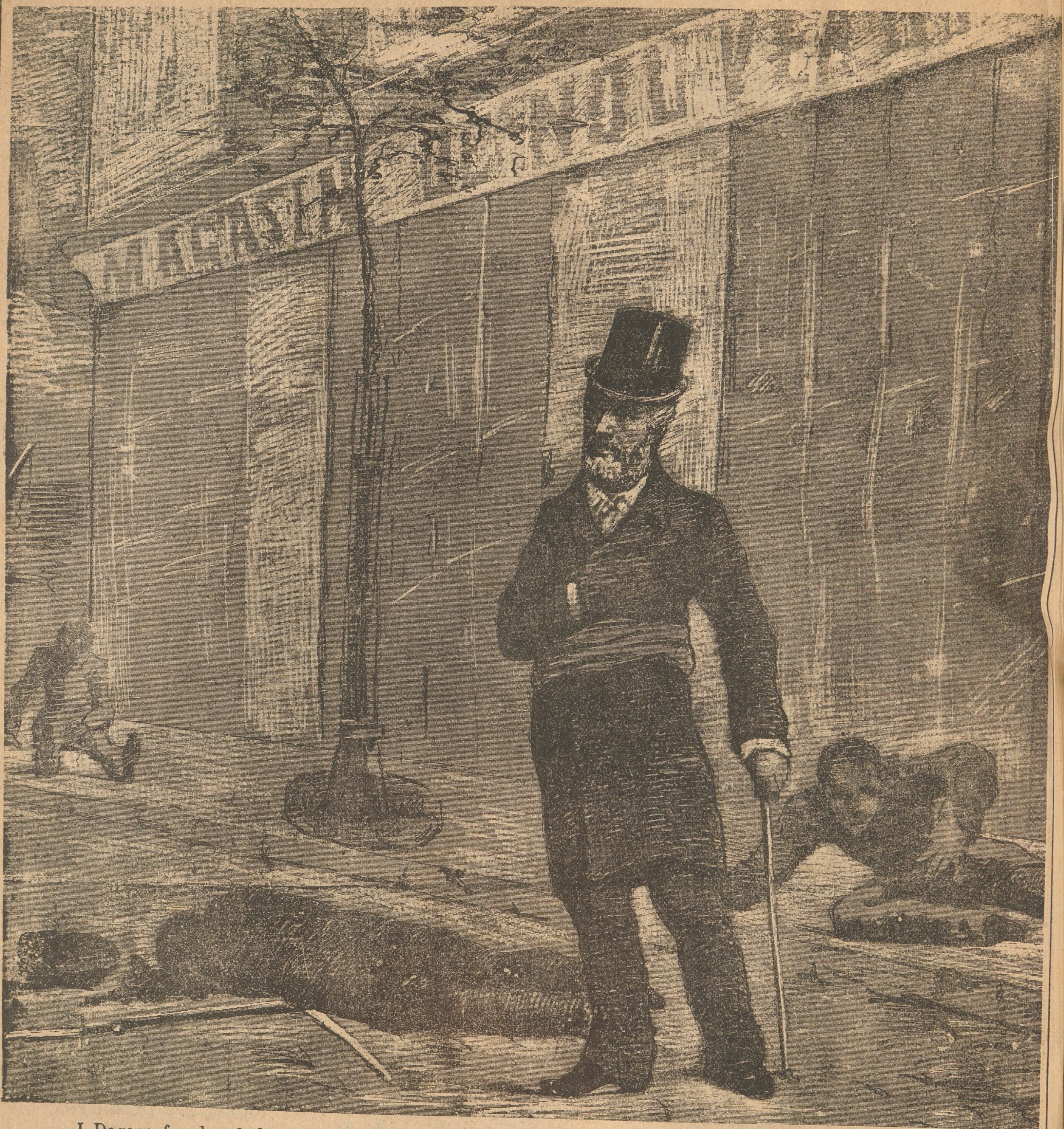

I Dagene fra den 24de til den 27de Maj 1871 blev Pariserkommunen som selvstændig Føderativstat tilintetgjort af Thiers' og Mac-Mahons lydige Slaver og Landsforrædere i Forbund med Bismarcks Røverhorder. Kommunarderne kæmpede tappert for Friheden, og værgede sig længe ved Barrikaderne. Den 27de Maj gik Kommunens Krigsminister Delescluze omkring ved Boulevard Voltaire og inspicerede Tropperne; trods sine Venners Bønner udsatte han sig for de fremrykkende Forræderes voldsomme Ild, og ramtes da af 4 Geværkugler omtrent samtidig; én borede sig ind i hans Hjærte, og bevirkede øjeblikkelig hans Død. Han faldt, omgivet af over 20,000 Frihedsmænd, hvis Mordere endnu ere ustraffede.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 22 | Söndag den 3die Juni. | 1883.

Ved Czarens Hjemkomst.

Czaren er vendt tilbage til Hjemmets Arne, til sit ensomme Lystslot Gatschina, men han er desværre fredløs i sit eget Land, og ingen fattig Husmand i Danmark kunde være tjent med at bytte med ham.

Czaren sidder i sit Kabinet i fortrolig Samtale med sin Estrup, pludselig — bums! kommer der en Herre med den Besked: „Vi er nogle misfornøjede Russere, som gerne vilde bede Deres Majestæt om at følge med paa Statjonen, for nu gaar den ikke længere. Tableau! — —

Det betaler sig sgu godt!

Mel.: Men kære Moder kom dog hid.

Den Kroningsfest paa Tivoli,
Beregnet var paa „dumme Dänen",
Men Folk var ej saa „kejserlig",
Endskøndt man stimlede om Plainen,
Hvor Kejserparrets Navnetræk
Af Fyrværks-Busch var sat i Hæk.
:,: For det betaler sig sgu godt. :,:

Og Steffensen paa Frederiksberg
Med „Kribleri" blev valgt i Thinget,
Dér Højre fik igen en Dværg,
Og al Slags Skrab blev sammenringet.
Man stred for Nyholm som en Tyr,
For Estrups Folk den Spas var dyr,
:,: Men det betaler sig sgu godt. :,:

Den stakkels Skoma'er Simler kom
Omsider dog til Ro i Jorden.
Med ham i Aarhus løb man om,
Seks Gange ind og ud af Porten.
Mon Lægen ej har tænkt saa net·
„Dér kan jeg hole et Skelet!"
:,: Og det betaler sig sgu godt. :,:

En Oldenborre-Krig vi har,
Og Millioner Dyr er myret.
En anden Gang med Fynd vi ta'r
Et Tag i dem, som staar for Styret,
Som ødelægger hvert et Land,
Ej møre nok de koges kan, —
:,: Og det betaler sig sgu godt. :,:

Mon vore Venstremænd nu ej
Vil bruge radikale Kure,
Og ej gaa den loyale Vej,
Og ej i Krogen døsig lure.
Kravl op af den fordømte Sump,
Nægt Mønt til Alt, nægt hver en Stump!
:,: For det betaler sig sgu godt. :,:

Nu skal vi da til Grundlovsfest,
Som holdes her af Socialister,
Der værner om den sidste Rest
Af Frihedstræet, som med List er
Franarret os, men I kan tro,
I Estrup skal vi slaa en Klo,
:,: For det betaler sig sgu godt. :,:

De røde Faner skal nu ud
At luftes under Skovens Blade;
Ivejen kom der ingen „Stud",
Vi fik igen vort gamle Stade.
Unægtelig den Frihedsfest
Vil koste lidt for hver en Gæst,
:,: Men det betaler sig sgu godt. :,:

(Af „Adresse-Avisen"):

„En i god Gang værende Rulle er til Afftaaelse straks eller til Oktober." — Det er da et Sted, hvor man med Grund kan synge: „Rullen gaaer, Rullen gaaer"!

„Røg fordrives saavel for Sol som visse Vinde af Peter Lund o. s. v." — Er det Solen eller de „visse Vinde", der er af Peter Lund?

„En Jomfru ønsker at sy for en mindre Skræder." — For en ganske lille én?

Man træffer ogsaa paa Annoncer som denne: „En fordomsfri, veludviklet og smuk, ung Jomfru kan faa et Par Aftentimer ugenlig fordelagtig besatte. Billet, mrkt. Fortjeneste 1910, modtager Adressekontoret i Løbet af 5 Dage". — Hun skal være „fordomsfri, veludviklet og smuk". Hm! den er da tydelig nok! I al Fald langt mere tydelig end denne:

„Et gl. Brødudsalg fra en Hofbager etc. er billigt til Salgs" o. s. v., thi hvem kan paa Forhaand afgøre, om det er Brødet eller Udsalget, der er gammelt?

Mystisk er ogsaa denne Annonce i „Berlingske Tidende" af 23de Maj: „En yngre Enke eller Jomfru, dannet, vant til Kontorarbejde, og aldeles paalidelig, særlig en levende Kristen, med et mildt og behageligt Væsen, søges til et offenligt Kontor o. s. v." — En „levende Kristen"! Skulde det være Scavenius, der søger sig en ny Kontorchef?

(Lidt om Gravskrifter.) A.: Jeg gik mig forleden Dag en Tur paa Kirkegaarden, og forbavsedes i høj Grad over, at alle Gravstenene fortalte, at de dækkede over lutter „gode", „brave" og „fromme" o. s. v., ja, over en Svindlers Grav stod der endog „den hæderlige", og jeg kom da til at tænke: Hvor mon da alle Skælmerne ligger?

B.: Skælmerne er naturligvis dem, der har lavet Indskriptionerne.

A.: Men af dem er da ogsaa nogle døde.

B.: Ja, men Præsten giver dem jo alle en brillant Anbefaling, som rigtignok oftest ligner en „Plade", og derfor bør Du heller ikke tage Gravskrifterne paa de vældige Marmor- og Broncesflader for andet end „Plader"!

Minder fra Kejserkroningen i Moskau.

Af Tropper der vrimled' i Staden
Vel hundredetusind Mand,
Og Folket saa paa Paraden,
Og anede Blod og Brand.

Dog Oprør var der slet ikke,
Det var kun et Skuespil,
Et Opkog af gamle Skikke,
Og Czaren la' Hoved til.

Hver Bolig var efterkigget,
Hver Indbygger var forhørt.
De mistænkte bort var klippet,
Og til Sibirien ført.

At der var Jubel tilstede,
Har os Telegrafen sagt;
Men — Politi var tilstede,
Alt Nyt blev som Løgn os bragt.

Og der var elektriske Fakler,
Og Nat var som lyse Dag,
Og alle de fattige Stakler
Kunde drikke gratis i Mag.

Begejstringen, den blev lavet
Af Brændevin og af Vin.
Store og Smaa, de raved'
Omkring som umælende Svin.

Dog mangt et Hus laa i Skygge,
Og mangt et Sind var saa vildt,
Og Øjne varsled' Ulykke,
Dér var al Forsigtighed spildt.

De Nætter sov Czaren rolig,
Men det er nok Galgenfrist,
Naar han kommer hjem i sin Bolig,
Saa ramler det ganske vist.

Raket.

Til Nyropsforestillingen i Kallundborg havde en vis Frickman, som forestod Billetsalget, solgt flere Billetter til samme Pladser, hvilket Bedrageri selvfølgelig vakte Publikums Forbittrelse. — Hr. Frickman skal skamme sig i den Grad, at han søger Bevilling til at forandre sit Navn til — Frækman!

Czaren i Kreml.

Dolgorukow (General): Deres Majestæt kan være rolig, Gud selv er ikke saa sikker paa sin Trone, som Deres Majestæt er paa Deres. Betænk! en hél Armé holder Vagt; sandt nok, Enkelte kunde mulig bestikkes, men ubestikkelige Russere kan jeg ikke skaffe til Veje saadan paa en Studs!

Czaren: Muligvis altsaa en Garde, bestaaende af Nihilister?

Dolgorukow: Majestæt! jeg har udsøgt de dummeste Karle, hvilke tilbeder Deres Majestæt som en Guddom, — alle med ladte Geværer!

Czaren: Hvad, dumme Djævel! Soldaternes Patrontasker skal være saa tomme som Din Hjerneskal!

Dolgorukow: Bag Soldaterne har jeg opstillet Folket.

Czaren: Et Folk bestaaende af Mordere, Slyngel!

Dolgorukow: Deres Majestæt, det er Smaaborgere, Bestillingsmænd og saadanne arme Djævle, som gør Alt for en Rubel eller et Maal Wutky. For ydermere at berolige Deres Majestæt, har jeg medbragt en Heks, som kan tolke Fremtiden.

Czaren: Herind med Heksen!

Heksen (træder ind): Ruslands Fader! jeg er en stakkels gammel Kone, — sé paa mig! jeg bestaar kun af Skind og Bén, jeg duer kun til at koge Lim af, — men for at fejre denne Højtidsdag kommer jeg her.

Czaren: Kan Du spaa?

Heksen: Ja, jeg sér ind i Fremtiden, jeg sér et lysende Skær over Himlen i Nord, jeg sér mange, mange glade Russere!

Dolgorukow: Og Czaren?

Heksen: Er rolig, meget rolig.

Dolgorukow: Død og Helvede! Maatte Satan, som Du sikkert har bolet med i hundrede Aar, dreje Halsen om paa Dig. — Lysskær! — Eksplosjon!

Czaren: Du sér Alt i Sort, General! Lysskæret, som hun talte om, er det store Kronings-Fyrværkeri, saaledes udlægger jeg hendes Ord. Hvor er Heksen? Borte! Sé, der er en Billet, læs, General!

Dolgorukow (læser): Czar af Rusland, Du er fortabt inden tre — —

Raket.

Valget paa Frederiksberg, hvorved, som alt vides, Ingerslev spillede Bugtaler og Nysel Plakatpeter, kan give Højre Anledning til at benytte en berømt Mands bekendte Ord: „Vinder vi saadan en Sejer til, er det ude med os!"

Poesi og Prosa.

Frøkenen: Aa, hvor her er dejligt! Hvor Alt staar smukt! — og hvilken yndig Duft!

Havekarlen: Jamen Frøkenen kan tro, at jeg har heller ikke sparet paa Gødningen!

Smittende.

Den unge Frue: Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Barnet er bleven saa urolig, siden vi er flyttet her ud paa Landet.

Barnepigen (nylig kommen hjemmefra): Aa, De kan tro, Frue, det stakkels Barn lider ogsaa af Hjemvé!

Nærgaaende.

Drengen: Maa jeg plukke nogle Blomster, Fa'er?

Faderen: Det maa Du spørge Moder om, min Dreng!

Drengen: Har Du da slet ikke Noget at sige her?

I Østre Anlæg.

Moderen: Men, Anna, hvorfor bliver Du ved at slaa den stakkels Dukke? — Det er ikke kønt af Dig?

Anna: Jo! hun skal ha'e dygtig Smæk. Fa'er bebrejder Dig saa tidt, at Du forsømmer Dine Børns Opdragelse, men det skal han nu ikke faa Grund til at sige om mig!

Russisk Rettergang.

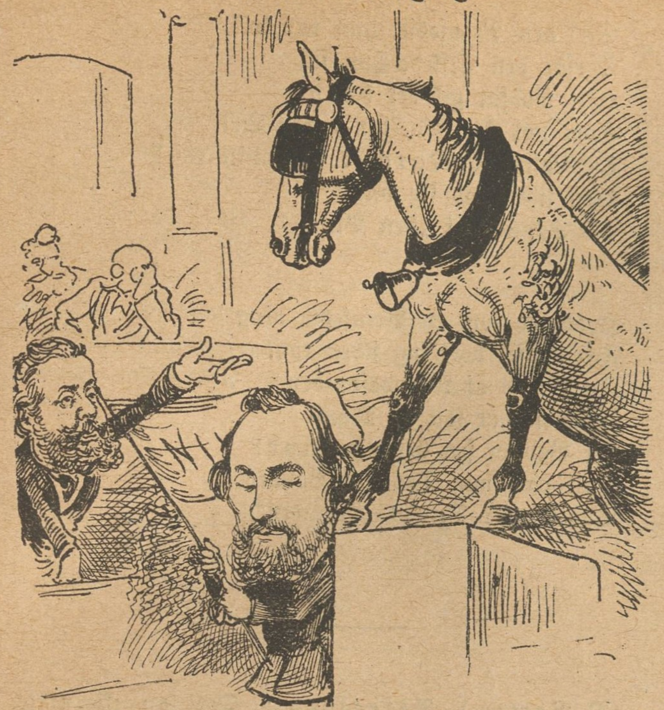

Som en lydig, veldresseret Hest paa Dommersædet
Sidder Czarens „Undersaat“, og dømmer rask paa Stedet
Død og al Ulykke over Frihedsmænd og Kvinder.
Czaren siger: „Pin dem, derved Du min Naade vinder!“
Thi forfærdet han i Salen synes grant at skue
Nihilister, levende og døde, ham de true.

Skinnet bedrager.

1ste Dame: Du, Mille! min Kavaler maa mindst være en Greve eller en Baron, han har forlangt den fineste Diner med Champagne, og Pærer til 1 Kr. Stykket.

2den Dame: Sikke noget Sludder, Tøs! Jeg kender Fyren, han rejser for et Champagnehus, og han kan ikke faa sit Tilgodehavende hos Værten paa anden Maade, end ved at spise og drikke à conto.

Skønne Udsigter.

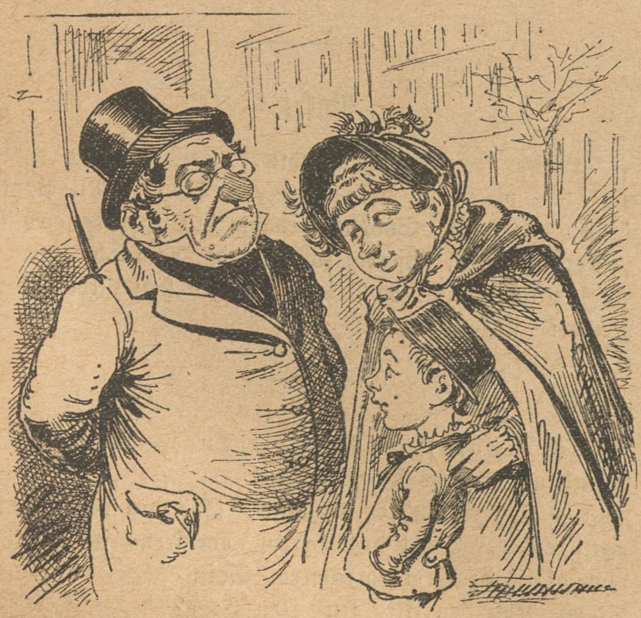

Fruen: Gud, Hr. Grosserer! jeg forsikkrer Dem, at min lille August er en rigtig rar Dreng, men han er saa enfoldig, saa godtroende, jeg er bange — —

Grossereren: De skal sgu ikke være bange for hans Fremtid, Fru Schmidt! Lad ham bare vokse til og faa Forstand, saa skal De sé, hvilken en durkdreven, mistænksom og samvittighedsløs Slyngel han kan blive!

En efterrettelig Ægtemand.

Lægen: Naa, Svendsen, har saa deres Frue faaet den Rødvin, som jeg foreskrev?

Manden: Ja, sér De, Hr. Doktor! Vinen forekom hende for sur, og saa tilsatte jeg noget Sukker —

Lægen: Naa, og saa?

Manden: Saa — drak jeg den selv, — for Hr. Doktoren havde jo ikke ordineret Sukkeret.

Haandværksſvenden og Kongedatteren.

Der var engang en mægtig Drot,
Han havde det ſaa gru'lig godt,
Han ingen Modgang kendte.
Han leved' i et Slot af Glas,
Hvor der var indlagt Vand og Gas,
Som dog kun ſjældent brændte,
Før Kammerherren tændte.

Hans Dronning længſt var lagt i Muld,
Alt hendes Flitterſtads og Guld
Var lagt i hendes Kiſte.
Hans Datter var ſaa ung og net,
Saa man, i Fald jeg huſker ret,
Den ſjældne Skønhed priſte,
Hvergang man drak og ſpiſte.

Der kom ſaamangen Kongeſøn,
Saamangen grim, ſaa mangen køn,
Som hende kunde lide.
Men naar de ydmygt bad om Svar,
Holdt Skønheden dem kun for Nar,
Lod Kammerherren ſige:
„Gaa hjem, Ulykkelige!"

Tilſidſt blev Majeſtæten vred,
Han tabte ſin Taalmodighed,
Og det var ej mærkværdig'.
Han tordned': „Hvis Du bliver ved,
„At ſpille Boldt med Kærlighed,
„Jeg ſiger aabenhjærtig,
„Ja, ſaa er vi To færdig!"

Prindſeſſen mæled' ej et Ord,
Tog blot en Kuffert, ſtærk og ſtor,
Nedpakked' ſine Sager:
Et Rugbrød og et halvt Pund Fedt,
Det var ej meget, men ſolidt. —
Da Kongen det opdager,
Saa ſa'e han: „Hvad behager?"

Hun rejſte, jeg véd nok hvorhen,
Og giftede en Haandværksſvend,
Tog ſelv med fat i Høvlen. —
Saa gik det hele Dagen lang
Med Skæmt og Munterhed og Sang,
Med ſød, uſkyldig Brøvlen,
Og næſten aldrig Kævlen.

Sé! den Prinſeſſe, hun var kvik,
Derfor den Elſkede hun fik,
Hélt modſat gik det hende
Som nok De véd, der havde Lyſt
Til Løjtnant Marcher — ganſke tyſt!
Men ſiden lod ſig binde
Til Sønnen af „den Blinde".

Hvad ſaa, om en Prinſeſſe drog
Fra Hoffet bort, og ſiden tog
En Svend af Arbejdsſtanden,
Iſtedetfor at faa til Mand
En Bavian fra Gumpeland?
Raſk væk, min Tøs, fra Banden,
Saa ſlipper Du for „Branden"!

R. W.

(I Retten.) Aſſeſſoren: Det kan ikke nytte, De nægter. Hele Deres Vandel vidner imod Dem; kun 28 Aar, og allerede ganſke enerveret. De er jo ganſke ſkaldet!

Anklagede: Sandt nok, Hr. Dommer, men Vilkaarene er ulige fordelte i denne Verden; Nogle har det tomme Sted paa den ydre Dél af Hovedſkallen, Andre paa den indre. Hr. Dommeren har nu været heldig, hvad den ydre Dél angaar.

Raket.

Blandt de mægtige Støtter, Kejſerdømmet endnu ejer, kan vi nævne Pjerrot paa Tivoli. Da Pantomimen var forbi i Søndags, raabte Tilſkuerne det gængſe: „Pjerrot frem!", Pjerrot viſte ſig da, og raabte med en ſaa komiſk Stemme og Geſtus, ſom om han vilde kopiere Ryſſel: „Kejſeren leve!"

(I Tivoli.) — Naa, var Du henne og ſé Ida Abraham i hendes Præſtatjoner?

— Mener Du Ada Ibrahim? Ja, hun var „øndig", men „øndigere" var dog Herzog, der fremviſte et Eksemplar af en Czar, det dresſerede Svin.

— Kan den ikke, Du! En Czar?

— Ja, for Pokker! Svinet hedder jo Cæ-ſar. Er Du med?

Raketter.

Den herværende russiske Gesandt, Grev Toll, fejrede Kroningsfesten bl. A. ved at lade de russiske Orlogsmatroser sé paa, at han stak et Glas russisk Brændevin hélt ud! Efter denne Bedrift beværtede han Matroserne, der bag efter dansede og sang til Musiken af en — Lirekasse. — Brændevin og Lirekassemusik! Vi véd ikke, om disse to „Nydelser" har noget særligt kejserlig russisk kroningshøjtideligt ved sig, men Københavnere kommer uvilkaarlig til at tænke paa — Dyrehavsbakken!

En Handlende anbefaler en Cigar: „El Orden". — Hvorfor ikke rent ud: El(efant) Orden? Det vil hjælpe paa Afsætningen!

(Efter Frederiksbergvalget.) 1ste Vælger: Naa, Estrupperne slumpede da til at sætte deres Kandidat igennem.

2den Vælger: Ja, lad ham kun gaa Kuren igennem herude paa „Skolen" et Aars Tid; desto nemmere har vi ved at „slaa ham ihjel" næste Gang, for vi har sgu ikke Raad til at holde to „Morskabstheatre"!

1ste Vælger: Hvad mener Du?

2den Vælger; Jeg mener, at nu er Steffensen bleven Indehaver af Frederiksbergs politiske „Morskabstheater", men kun for denne „Saison"! — og Ejeren at „Morskabstheatret" ovre i Alléen hedder jo ogsaa Steffensen, men hans „Program" er sgu meget bedre!

Raket.

En Præst her i Byen, formodentlig én af dem, der bagvasker Social-Demokratiet, har atter vist sig som Vaskerkone, idet han nemlig afvaskede Stemplerne paa benyttede Frimærker, som han saa lod cirkulere, hvorfor Politiet har anholdt ham. Han er Ejer af over et hundrede tusinde Kroner. — Om Præsten for sin „kristelige Vandel" vil blive straffet som enhver anden Bedrager, er jo tvivlsomt, efter den gældende Praxis overfor „fine Forbrydere", men skal Retten have sin Gang, bliver denne Pastor emerit. da uden Tvivl nødt til med en lille Omskrivning at forandre sin Titel til saadan Noget som Pastor-Eremit, og maa forrette Bodsøvelser i Bridsløselillekapellet.

Raket.

„Dagstelegrafen" af 29de indeholdt en — i Typografsproget — halvt i „Fisk" rodet Meddelelse om, at Fiskehandlerne i København — Fiskekonerne har været saa fornuftige, ikke at være med, — har sendt en Lykønskning til den despotiske Kejser af Rusland i Anledning af Krouingen. — De gode Fiskehandlere kan da nok begribe, at naar en Konge ikke tager Hensyn til en halv Snes Tusind Borgeres Ønsker, saa bryder en Kejser sig Pokker om en enkelt Snes Fiskeres Ønsker. Men fornuftige Folk tænker: Der er vist ikke Noget at fiske!

Ved Eksamen.

1.

Professor Holck: Hvorledes byder Frederiksberg Politivedtægt at behandle en Værtshusholder, naar han og hans Broder har sat en Mand ud af Beværtningslokalet, som har gjort Spektakler og fornærmet Buffetjomfruen?

Eksaminanden: Vedkommende Vært befales straks at lukke Beværtningen indtil videre, og Broderen beholdes som Gidsel, indtil der erlægges 30 Kr. i Bøde.

Professoren: Brillant svaret, De skal have ug. med Kryds og Slange.

2.

Professor Holck: Naar 3 Mænd kommer ind i en Beværtning, og ikke vil betale hvad de kræver ind, men er ustyrlige, og efter at være blevne udvist af Lokalet og Døren aflukket, da sprænger Ruderne i et Vindue, hvorledes skal da saadanne behandles efter „Vedtægten"?

Eksaminanden: De 3 Mænd betragtes som fulde Folk, og Værtshusholderen idømmes en Bøde for at have skænket for saadanne, samt selv at betale Skaden.

Professoren: Brillant svaret, samme Karaktér.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Grundloven i Lænker.

Grundloven, som Folket saa ofte har trøstet,
Omsider dog faldt vore „Store“ for Brystet,
Ved Falskhed og Magt blev den bunden og bastet,
Og Grundlovens Giver blev haanet og lastet;
Den til Reaktjonens Klippe blev lænket,
Og af en Regering aabenlyst krænket.
Hvor har vi den Helt, som vil hende befrie?
Fordømt! at vi daadløs taalmodig skal bie!

Blandt andre Uhyrer, som Grundloven piner,
Og gerne lod rydde endog dens Ruiner,
Vi kender en Slave, som ligner en Abe,
Som nys ved et Gilde sig ret kunde skabe.
Han har den Funktjon, naar man Munden oplukker
Og taler for Sandhed, og slet ikke bukker
For Adel og Titler, at ta' En ved Kraven,
Og fængsle En i en Kaschot, som i Graven.

M. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarh[illegible] : Fr. A. Hertz.

№ 23 | Söndag den 10de Juni. | 1883.

Lige tilpas

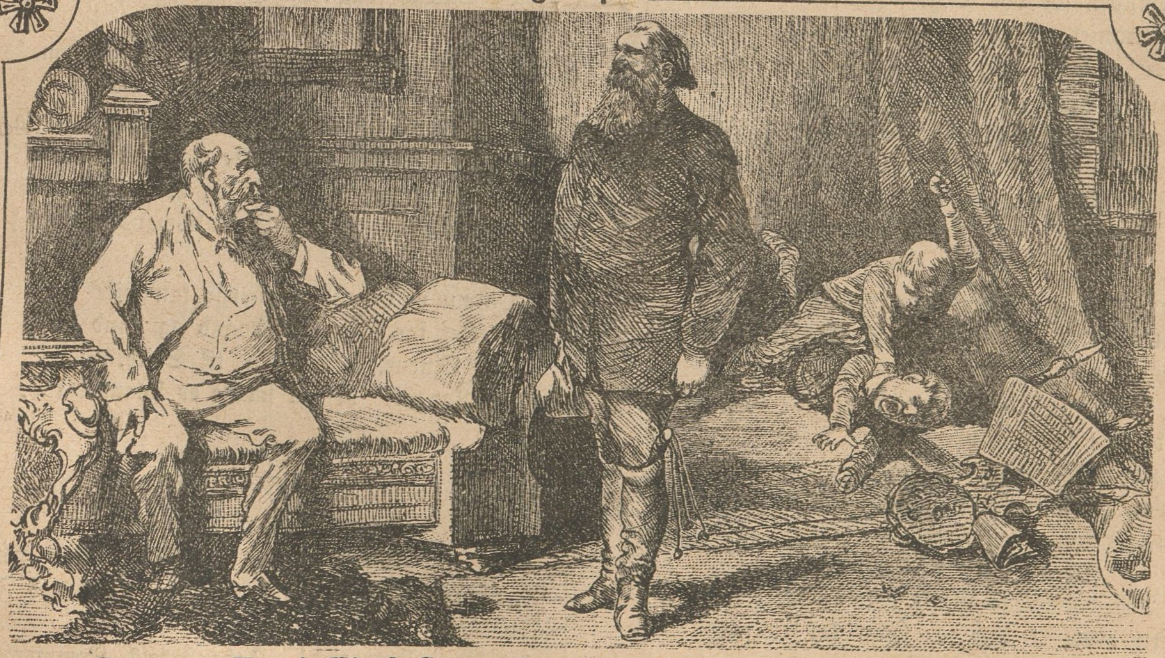

Greve v. Huul-Vind-Gris: De søger altsaa Pladsen som Hovmester for mine Sønner, og De anfører i Deres Ansøgning, at De paa det bedste har forberedt Dem til en saa ansvarsfuld Post, hvilken kræver den største Energi; — hvad har De hidtil været?

Den Søgende: Dyrtæmmer, Hr. Greve!

Efter Grundloven.

(Rimbrev til en Ven.)

Nu er da Festens skønne Dag forsvunden
Den Dag, som ret Din Stolthed være maa,
Da klart det sés, at vort Parti har funden
En mægtig Anklang, og med Kraft kan staa.

Jeg drager Mindet frem om hine Dage,
Da Arbejdsstanden rejste sig af Blund.
Da var der mange Vaklende og Svage,
Men Socialismen kom i heldig Stund.

Det Nye, Store ildnede de Mange,
Og bragte her et ganske ukendt Liv,
Og man fik Lede ved de Kaar, saa trange,
Og Enighed afløste smaaligt Kiv.

„Snart dages det" og saa „I Flugt gaar Tiden"
Og „Proletarens Vise" kom for Dag,
Alt gik med Lyst og Liv, og under Striden
Man mødte i Triumf med Sang og Flag.

„Rask Haand paa Værket, frygt ej selve Fanden",
Det var vort Valgsprog; rigtig hjærtevarm
Var Kvinden for vor Sag, saavelsom Manden,
Mod Tyraniet ret optændt af Harm.

I fordums Tid man havde døjet meget,
Og Taalmod ansaas for en Hoveddyd,
Trældom og Armod ene var vort eget,
Og Frihed var for os en Gøgle-Lyd.

De Haandværksmænd sad ved de slove Borde,
Knapt Brød, og fik kun daarligt Øl i Krus,
Det blev til Brøvl, naar Nogen tog tilorde,
Og Harm og Nag blev druknet i en Rus.

Med dristigt Mod Bevægelsen vi rejste,
— Vort gamle Samfund saa forvirret ud;
End vore Fjender frækt med Ho'det knejste,
Og viste Haan mod Sandheds skarpe Lud.

Men Arbejdsstyrkens Villie blev ej kuet,
Vi efter hvert et Tab tog bedre fat,
Og Socialismens blanke Værge trued'
Det Despoti, som var for Styret sat.

I Fattigdom, ja, selv paa Sygelejet
Der vaktes Haab om Held og Atterdag,
De unge Spirer blev med Omhu plejet,
Og muntret blev hver Broder som var svag.

Ej blot i Staden, men paa Landet stille
Man sysled' med en Fremtids fagre Drøm,
Nu blev det klart, hvad egenlig man vilde,
Naar man paa Afstand fulgte Tidens Strøm.

Det kom som Lyn i Nat for En og Anden.
Som var saa gammel vant i Ensomhed,
Kun med Besvær han fik det ind i Panden,
Og arrig blev han tidt for rén Besked.

Fra fremmed Land vor Lære monne komme,
Og fandt hos os et sikkert Blivested.
Vi haabe, naar en føje Tid er omme,
Til Sejrens Jubelfest at være med.

Alverden over vil man vælte Stenen
Fra Frelsens og Forhaabningernes Grav.
Ad lovlig Vej er søgt at bøje Grenen,
Som i sin Hovmod nødig efter gav.

Vi ejer store Mænd, hvis stolte Minde
Selv af Uvenner glemmes ej saa let,
Vi kunne ogsaa Lavrbærkranse binde,
Men ej med Smiger, kun for Sandt og Ret.

Her hjemme vor Erkendtlighed vi yder
De Mænd, som trofast gik i Spidsen frem.
Det er ej let, at være Banebryder,
Den Dont har mange Farer dybt i Gem.

Vi fostred Mænd, hvis Tungebaand var skaaren
Just ret tilpas, trods alle andre Savn,
Ved Sommer, Vintertid, og helst i Vaaren
Lød Glædens Bud i Socialismens Navn.

Og nu vi Grundlovfesterne kan fejre
Befriet for hvert Ledebaand og Bind
For Øjnene, vi vise kan til Sejre,
I „Kanaan" vi saa smaat er kommen ind.

(Paa Grundlovsdagen.) A.: Hvorfor mon Kommunen ikke i Aar lægger Kranse ved Frederik den Syvendes Statue?

B.: Herregud! Københavns Kommune maa da ogsaa vise, at den er med paa — Visnepolitiken!

Efter Duellantbegreber er Blod det eneste ægte Pletvand for Æren.

Kaffesladder.

Md. Skade: Naa, min Kære, De kan tro, det river nok ud til Torskesuppe for den vigtige Hr. Frederiksen, der paa Fiskehandlernes Vegne sendte Lykønsknings-telegram i Anledning af Kroningen, og nu gaar omkring og viser alle Folk Svaret, der er saa mageløst dejligt, at han er væk som en Reje af bare Henrykkelse, men hvis Nogen skulde mene, at der kommer Noget drattende i Frederiksens Knaphul, saa bliver der vist ingen Sild af den Makrel, for der er sgu store Flyndere nok i Rusland, som er dekoreret til Festen, og naar man nu derovre kommer under Vejr med, at Medlemmerne vil paa en Generalforsamling aale Formanden ordenlig igennem, fordi han uden Bemyndigelse har kastet sine Garn ud for at fange Karussere i Kejserinde-Pæretræet, saa bliver de nok klog paa, at Frederiksens Adresserøgelse lugter stærkt af de „ægte Bornholmere", som T. C. Larsen gerne vil have for sin egen Mund, hvorfor han i „Nexø Dagblad" rakker ned paa Handelskonerne, og gerne vilde lave dem til Plukfisk, naar han bare kunde, men han skal tage sig i Agt for, at de er lige saa røgede som han er speget, og det kan ikke nytte ham at raabe med Ribs i Rejetiden for de bornholmske Fiskehandlere, selv om han bilder dem ind, at han er Formand for Fiskehandlerforeningen, der saamæn har Ærgrelser nok af Frederiksen.

Md. Stork: Ja, det er en næsvis Tid, vi lever i, for alle de Styrende vrænger Næser af de Smaa, men faar Næserne tilbage med Renter.

Md. Skade: Ja, det er da saa rimeligt, og Fallesen fortjener ogsaa at blive grint ud, fordi han vil spille Estrup overfor Schram, og forbyde ham at hjælpe det stokholmske Operaselskab, i Stedet for at han skulde være stolt af at vise, hvilkens Fandens Karl Schram er som Mefistofeles, men formodenlig bilder Kammerherren sig ind, at det imponerer de Fremmede mere, naar han selv skaber sig som den skinbarlige Satan overfor en stakkels Djævel af en Kammersanger.

Md. Stork: Netop. Det er akkurat som min Logerende, Instrumentmageren, siger, at det reaktjonære Underkuelsessystem kigger frem alle Vegne, baade i Stort og i Smaat, men det er just det Gode ved Elendigheden, siger han, at Despotiet saa frækt spytter al Friheds- og Selvstændighedsfølelse i Ansigtet, for saa maa da omsider Enhver blive klog paa Hensigterne.

Md. Skade: Ja, mig skulde nu Ingen spytte i Ansigtet mere end én Gang! For saa, kan De tro, blev det min Tur at spytte i Næverne, for at gi'e Rakkerkrammet en ordenlig Omgang for Lopper! Jeg vilde rigtignok ikke staa saadan og fedte som Bojsen paa Sakskøbingmødet, eller snakke sort som Hørup, saa at ingen Mennesker véd, om de skal lé eller græde over hele Venstres „Taktik", som det hedder i det Fine, men som nok ikke er Andet, end hvad vi kalder „Slinger i Valsen", desformedelst at Venstre ikke kan blive enig med sig selv om at spille op til en ordenlig Rejsausgallopade, som kunde faa Estrup og hele Slænget til at flytte Benene med en Smule Gesvindighed.

Md. Stork: Vent bare til alle Arbejderne kommer rigtig med paa Noderne, saa bliver det dem, der leverer Musiken, naar de frihedsfjendske Magthavere med samt de falske Demokrater bliver tvungne til at træde den „sidste Vals"!

Raketter.

„Dagmartheatret"s første Sæson har, trods sin korte Varighed, været meget parlamentarisk. „Den blaa Bog" er fremlagt og godkendt. Det vestindiske Spørgsmaal er behandlet i „En Nat paa St. Croix". Der blev 12 Gange gjort „Blind Allarm", just ikke paa Grund af „Mordet i Pigallegade", som man tog sig lige saa let som „En Forlovelse ved Lygteskin", men vel snarere for at drille Brandinspektøren, der var paafærde meget oftere end „Vildsvinet fra Ardennerne". Forsvarssagen er støttet efter Evne med „Let Kavalleri", og havde Estrup villet lade sig belære, kunde han have overbevist sig om, at „Lige Børn lege bedst".

I Anledning af Kronprinsens Fødselsdag flagedes der, ifølge „Dags-Avisen", fra en Dél „offenlige og private Huse". — Saaledes staar der virkelig.

„Man muss sich nicht verblüffen lassen"! sa'e Deltagerne i Saksøbingmødet, de vedtog Resolutjonen fra Lejremødet.

Om det saa var Bethelskibet, saa havde det begge sine Flag hejste paa Grundlovsdagen, men det var nok ikke efter Pastor Priors Kogebog!

Et Fremtidsbillede.

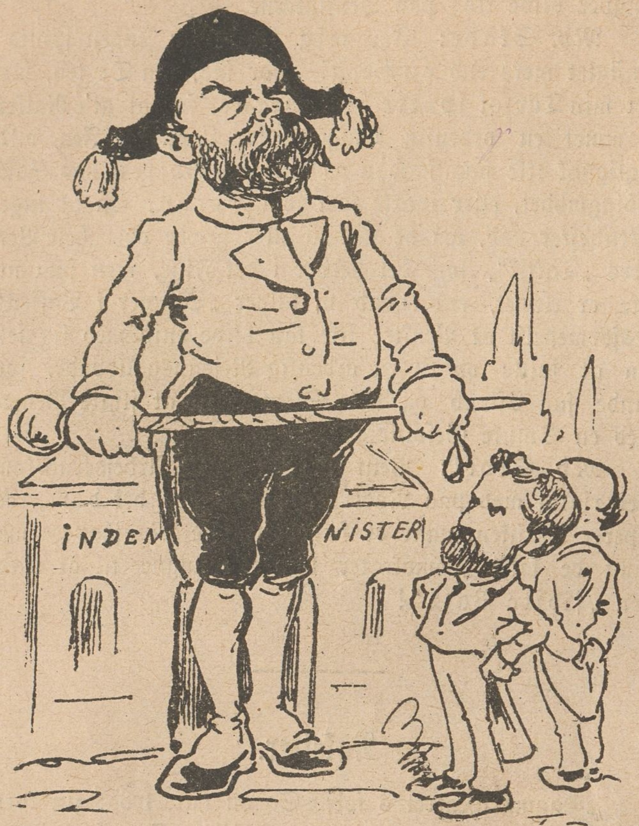

Den lille Embedsmand: Aa, vil De gøre lidt Plads, at jeg kan komme op i mit Kontor.

Den store Svejtser: Nej, Adgangen er spærret for Dem og alle de af Ministeriets Embedsmænd, som ved Valget i Gaar stemte paa Ministeriets Modstandere. Men vil De angerfuldt kysse min højre Støvlenæse, saa kan De passere for denne Gang.

D. l. E.: Nej Tak! Jeg skøtter ikke om at arbejde i et Lakajministerium!

Børsspekulantens Betragtninger.

— Det var schgu en daarlig Spekulatjon af Præsten, at vaske gamle Frimærker; det er schgu ikke værd at gøre sine Fingre skidne paa de Papirer, bare for at spare. — — Hi! — det bli'r schgu dyre „Sparemærker“!

Lettere sagt end gjort.

Min rare Valde! kom min lille Ven!
Aa, Gud, hvor Du er sød!
Kom pænt til Bedstemoder hen,
Og sæt Dig paa mit Skød!

I Sangpavillonen.

Den Gamle (gnaven): Er De allerede dér med Tallerkenen?! Jeg er jo lige kommen ind af Døren! . . (Sangerinden gaar, og kommer igen efter en halv Times Forløb.)

Den Gamle (arrig): Naa, kommer De nu igen?! De var her jo for et Øjeblik siden! — Kom igen om lidt, (sagte) saa er jeg gaaet!

Fra Herregaarden.

(Tyendet bortgiftes.)

Jakob: Uh! jeg kan ikke sige Dig, Emma, hvor jeg er forelsket i Dig, og hvor glad jeg er, fordi Hofjægermesteren vil ha' vos gift sammen; jeg skal nok blive en rigtig god Mand!

Emma: Lov bare ikke formeget, Jakob! Husk paa, at Du er Nr. 2!

Jakob: Hvad saa, søde Emma! Baade min Mo'r og min Søster Dorthe blev gifte fra ...by paa samme Maade, og er nu huldne Folk.

II.

(Ved Indkørslen.)

Tjeneren (til en Fremmed): De ønsker at tale med Hofjægermesteren, værsartig! Jeg holder fast paa „Fenris"; — forresten er han ikke saa slem til at bide en Herre, men mest gamle Folk og Børn. — De tør ikke? Saa maa De komme igen naar „Fenris" har promeneret, og skal dinere med Herren!

Landlivets Behageligheder.

Værtinden i Kroen: Fruen maa da endelig ikke blive bange for de Smaahuller, som der er hist og her i Søsterkagen, det er saamænd ikke Andet, end at mine Smaadrenge har været lidt paa Spil, og har gravet nogle af Rosinerne ud, — ellers er Kagen skam rigtig god!

Kendskab til Musiken.

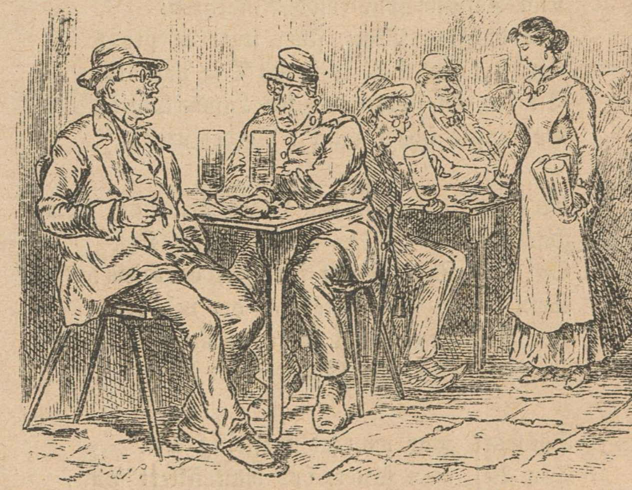

(Passiar i Skoven.)

Civilist: Naa, Lars Persen! nu synes De vel bedre om Militærlivet, siden De er bleven Underkorporal?

L. P.: Ikke videre, jeg vilde hellere ha' været til Musiken!

Civilist: Saa! Har De Kendskab til Musiken?

L. P.: Vel har jeg det, jeg kender alle Musikerne ved vores Bataillon, og desuden kender jeg Stabstrompeteren ved Husarerne!

Den frie Tænkning.

Der er et Haab, saa inderligt og ømt
Der trænger sig fra Sjælen inderst inde,
Naar Livspokalen er til Bunden tømt,
Naar mangen yndig Drøm er haabløst drømt,
Naar Hjærtets Pulsslag sagtnes og forsvinde,
Og Sjælen lukkes for det sidste Minde.

Alstore Magt! Dig Haabet søger til,
Ufattet er de Kræfter, som Du raader.
Det mindste Straa vor Tænkning spotte vil,
Thi Polens Is og Tropens Straalesmil,
Alt, Hav og Jord og Himmel, er os Gaader,
Hvis Granskning ej saa sikkert Hjærnen baader.

Henfarne Slægter gav os Haab og Tro,
Som ømme Kvinder bragte Moderpleje.
Naar Barnet livsfriskt, tavst i Drømme lo,
Og naar de Unge fulgtes To og To,
Og drømte om de lyse Elskovsveje, —
Da redte Troen i vort Bryst sit Leje.

Det fagre Liv, den hvide Krist os gav,
Gav Taarer dér, hvor altid før var Tørke,
Og gav os Blidhed, Haabets Vandringsstav,
Den støtter os, staar vi ved Leg'mets Grav. —
Og Hjærtet hvisker: „Det er Himlens Styrke".
Men Hjærnen svarer: „Det er Svaghed, Mørke".

Pygmæerne, der gaa i sort Gevandt,
Kun Infusjonsdyr imod Alnaturen,
Véd dog saa sikkert, skuer klart og grant
Alt, skét fra Solens første Dag oprandt,
Til Jorden styrter, og fra Himmelmuren
Dødsengle støder vildt i Vredesluren.

Men de, som gaar ved vante Tænkning frem,
Har kun det Liv, vi lever, ret for Øje,
Og leder Lynet snildt fra Hus og Hjem;
Selv Have, Bjærge formes om ved dem.
For Hjærnens Magt Naturen maa sig bøje. —
De gransker ej om Guder i det Høje.

Saaledes gaar man ad forskellig Sti.
Den Vej, man fatter, bør man sikkert følge,
Og staa sin Næste ærligt, trofast bi,
Thi dette Liv, det véd vi, lever vi. —
Har jeg en Gud, jeg ham saa nænsomt dølger,
Mens Blodet ved mit Vanehjærte bølger.

Heinr. Wiegell.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Robespjerre blev pludselig staaende stille. Han tilkastede Robert et ganske ejendommeligt, mørkt Blik. Den unge Mand blev bange for, at han var gaaet for vidt; men nu havde han en Gang sagt sin Mening, og han udholdt med den største Rolighed det saa frygtede Konventmedlems gennemtrængende og mistroiske Blik.

„Hvoraf véd Du det? — Hvorledes er Du kommen til at nære en saadan Anelse?" udbrød Robespjerre.

„Ih, Borger, man lever nu dog en Gang i Verden," svarede Robert, „og Folk, som har Øjne og Øren med sig, kan ikke lade være med at lægge Mærke til, at Du har mange Fjender blandt de forskellige Partier. Hvad om man nu vilde fraliste Dig Nationens Hengivenhed ved at stille Dig i Forgrunden, og lægge særlig Vægt paa den Omstændighed, at det netop var Dig, der var bleven gjort til Genstand for et Angreb? For Øjeblikket vilde Folket, som er meget forbitret over Attentatet, ikke lægge meget Mærke dertil, men senere vilde man dog maaske anstille den Betragtning, at end ikke et Angreb paa en Konge vilde kunne være blevet straffet strængere!"

„Og er jeg da ikke mere end en Konge!" udbrød Robespjerre med en vis Hæftighed. „Vil jeg ikke gøre denne Natjon, der af sine Konger er ført til Afgrundens Rand, til den mægtigste paa Jorden?"

„Borger, — det var ikke min egen Anskuelse, jeg nylig udtalte," svarede Robert. „Jeg gjorde Dig kun opmærksom paa, hvorledes der maa sé ud i Dine Fjenders Hjærter. Du kan ikke tage mig det ilde op, at jeg gør alle de Grunde gældende, der kan tale til Fordel for mine Paarørende. Jeg vilde jo være en Kujon, og maatte skamme mig som en Hund, dersom jeg slog Haanden af dem!"

Robespjerre gik videre. Han havde rynket Panden, og hans Blik var truende. Hans Hænder skælvede krampagtigt; Stokken, han holdt i den ene Haand, rystede voldsomt. Robert tilkastede ham sky og ængstelige Blikke. Han havde forandret sin Anskuelse. Dette Ansigt var ingenlunde saa ubetydeligt, som han ved deres første Møde havde fundet. Tidligere havde det smilet, nu viste det sig, at det ogsaa kunde true, lige som Torden!

Lidt efter lidt blev det mindre truende, men beholdt dog et alvorligt, ja, næsten melankolsk Udtryk.

(Forts.)

Raket.

Vor gamle Ven Eberlin var da ogsaa nede paa St. Annaplads for at sé Fanetoget. Han lorgnetterede ivrigt de mange røde Faner, men især var Forbundets Fane Genstand for hans stadige Opmærksomhed. Formodenlig har han tænkt, at den Dag, da Fanens Indskrift: „Folkets Villie er den højeste Lov" bliver Grundlovens Hovedparagraf, da vil Kassetyvenes og de svigagtige Embedsmænds gyldne Tid være forbi.

(Fra Gaden.) A.: Synes Du ikke, at Indenrigsministeren har blameret sig slemt ved den Historie med Assistent Müllen?

B.: Jo, det er godt at mærke, at Skeel gaar ned ad Bache!

(Fra Frederiksberg.) — Mon der har ligget noget til Grund for, at man i sin Tid lagde Idiotanstalten saa nær ved Slottet?

— Det har vel været for at have Folk ved Haanden af Kaliber som Steffensens Vælgere.

Raketter.

Ved Mødet i Sakskøbing, hvor Hørup benægtede Kongens Ret til at vælge sine Ministre, fik man atter Syn for, at Estrup og hans Tilhængere igrunden er i høj Grad illoyale, da hele deres Adfærd leder Folket paa den Tanke, at Hæmskoen for Udviklingen ligger i — Kongemagten. Ved samme Lejlighed talte Gaardmændene Skytte og Borre mod Estrup. — Det sér sort ud for Estrup, naar en Skytte alt har begyndt at tage Sigte paa ham, og rimeligvis vil Borre svare til sit Navn ɔ: „hænge i, som en Borre"!

„Her er taget fat paa en Sag, der er af største Betydning for Samfundet", skriver „Dags-Avisen" af 4de ds., idet den omtaler en Gymnastikeksamen, som Poul Petersen fornylig afholdt, og ved hvilken en Dél unge Piger gjorde Evolutioner. — „D.-A." skulde sé at komme ind paa noget alvorligere, naar den vil omtale, hvad der er af Betydning for Samfundet. Der er nu for Eksempel den Gymnastik, som en stor Dél Arbejdere, takket være hensynsløse Bygmestre og ligegyldigt Politi, Dag ud og Dag ind foretager paa de jammerlige Svovlstikkestiger, som benyttes til Murstensopbæring.

Raketter.

Den stakkels lille Aftenpost er nu saa lille, at det er Synd at slaa den. Vi vil derfor give den et venligt Raad istedetfor. — Altid har den sværmet for Alt, hvad der var „Hof" eller „Kgl." ved. Nu, da den trods sit rigelige Vandhold ikke duer som Post mere, skulde den sé at blive benyttet som „eneste privilig. kgl. Hof-Klosetpapir". Tænk! dens Ejer kunde da faa kgl. Hof-Klosetkammerrenøglen i Forvaring, saa var han dog ikke hélt udelukket fra den kære Køkkentrappe, hvor „Æren lægges nedenfor", som Erik Bøgh skrev.

„Dagens Nyheder" gjorde Grundlovsdagen et skarpt Udfald mod Levebrødsmændene. — Her har „D. N." atter begaaet en Buk, eftersom jo dens Aandsfrænder Goos, Steffensen, Matzen, Dinesen o. Fl. hører til denne Bunke. Men „D. N." skal desuagtet have Tak, hvis den vedblivende hjælper til, at Levebrødsherrerne bliver „levede".

Ved en Diner for Adelsmarskalkerne fra Provinserne udtalte Kejseren af Rusland sig i meget konservativ Aand. — Naturligvis! Kejseren maa jo absolut tænke paa Konservatisme, — paa at konservere sig selv!

(Fra Gaden.) — Hvorfor hedder Grundloven egenlig Grundlov?

— Maaske dens Givere har anet, at upaalidelige Skippere en Gang vilde løbe den „paa Grund"!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fæstnings-Deliriums-Kandidaterne.

Fæstnings-Deliriums-Kandidater,
Gamle og unge Gamasche-Soldater,
Bybude, som „den Estrup“ sender,
Stadig omkring i Landet render.
Meningen med den Fæstningstale
Og dette Pære-Natjonale
Er, at berøve Danmark Livet,
Ved „Militær-Mani“ forgivet.

Mark og Skove skal lægges øde,
Borgerne skal med Skatter bøde,
Fuldstændig „prøjsisk“ Alt skal være,
Med „Militæret“ højst i Ære.
Tusinder nye Officerer
Ret Despotiets Magt formerer;
Sligt „det lange Kadaver“ lider,
Det kalder han for gode Tider.

„Konservative Drenge“ render
Om og snaddrer som dumme Ænder,
Men lad kun hele Slænget komme,
Lad dem kun fløjte, gø og brumme.
Vi Socialdemokrater ikke
Vil paa den lade Side ligge,
Nej! vi vil blotte deres Rænker,
Splintre med Magt de lumpne Lænker!

N. Cohens Tryk, Kjöbenhavn

No. 24 | Söndag den 17de Juni. | 1883.

1ste Spidsborger: Du, Mortensen! véd Du hvad jeg vilde ønske? Jeg vilde ønske, at jeg kunde holde mine Øjne aabne i Stolen, naar Præsten præker, for jeg falder, min Salighed, i Søvn hver eneste Gang!

2den ditto: Ja, sér Du, Hansen! det gaar sgu mig ligesaadanne, men jeg har nu tænkt som saa, for det Første siger jo Præsten, at vi maa ikke synde, og naar man sover, saa synder man ikke, og for det Andet siger han: „Fred være med Eder", og Fred har man da i Søvnen, og for det Tredje siger han, at den Rettroende allerede her i Livet skal nyde en Forsmag paa den evige Hvile. Er der ikke Mening deri, Du Gamle?

Den fattige Landarbejder.

Paa Indsøen vugger sig stille en Baad,
Fin er den malet, — en skrækkelig Daad
Om Du rørte den, om Du steg ombord,
Om Du Medestangen fra Baaden strakte,
Og saa Greven kom; Du en Harme vakte,
Som knap kunde stilles ved Smædeord
Og Rap af Stokken, vogt Dig, Ven!
Gaa ikke til Grevebaaden hen,
Og fisk dog aldrig paa sligt et Sted.
Det er Grevens Sø, der er Fisk i Masse,
Din Pligt er maaske hans Garn at passe,
Men — selv faar Du ikke Noget med.

Paa Markerne vrimler af Køer og Faar,
Nu kobles de sammen, affted det gaar
Til Banestatjonen, en Vogter er med,
En Arbejder, jammerlig nok i Klæder.
Ved Brønden sin tørre Gane han væder,
Han tør ikke hvile, nej, fluks affted!
Godsejerens Kvæg leveres maa,
At Herren kan mange Penge faa.
Den fattige Mand har ej en Ko,
Og kun saare sjeldent lidt Kød i Gryden, —
Den Sag bliver hans! -- Hør Togets Syden,
Fort til København, til Vesterbro.

Og fremmede Markeder fyldes med Kvæg,
Herhjemme gaar Handelen altfor træg;
Vor Slagter køber og sælger dyrt.
Den Nød for Føde betænkes skulde, —
Jovist! „Lad Smaafolk kun gaa og sulte!“
Saa snærrer den Rigmand af Adelsbyrd;
Saa ta'r han Farten til Paris,
At ødsle med Guld paa vante Vis, —
Det Guld, som presses saa grumme let
Af Arbejdsfolk, baade Mænd og Kvinder,
Men det er ej Herrens „Ære“ til Hinder,
Skønt stik mod Moralens gyldne Ret.

I Skoven der jages, og Bøssernes Knald
Genlyder fra Borgen med Taarne og Hal:
„Gør dog Plads for Baronen, tag Huen a',
„Dette fornemme Selskab, tilhest og paa Vogne,
„Al Noblessen fra otte forskellige Sogne,
„Maa dog høre fra os et forsvarligt Hurra!“
Vi Stympere skulle blot se mildt,
Og være glade for Herrens Vildt.
Naa, skød man et Dyr, saa var man væk.
Hvad ej af Baronens selv kan svælges,
Skal sendes til København og sælges.
Den „Jagtret“ er rigtig et Junkertræk.

De „Hovmarker“ bugner af gyldne Aks,
„Vi Danske er rige“, det siger man straks, —
Ja, paa Børn og Pjalter, som og paa Gæld.
Det er Herrejorder og Herregrøde,
Den Velstand rask skal paa „Banen“ møde
Med Køer og Stude, i Gry og Kvæld.
Velan Kammerat! ved Magt og List
Dit Gods man tog, men — sé nu tilsidst,
Nu kommer den arme Bondemand
Med en ny Skipper Klement, for at tage
Den røvede Velstand pænt tilbage,
Og lyse hver Aristokrat i Ban!

Samtale i Eberlinsgade.

(Indsendt.)

Konen: Naa, hvad blev det til med Karet-Niels, stillede han sig saa til Valget?

Manden; Hvad skulde man med den Dumsnude! Han kan jo ikke tale et ordenligt Ord, andet end brøle som en Tyr. Nu skal jeg fortælle Dig: engang skulde han holde en Tale for En, man kalder den franske Pære. Denne Tale skulde være om Bazaine, trukket ud af Bibelen i Skriftens Ord, men der blev gjort frygtelig Grin med ham.

Konen: Tror Du, det er sandt, at han mishandlede sin Søn, og jog ham bort?

Manden: Ja, gu er det sandt! Drengen løb paa Landevejen i 3 Nætter og Dage uden Vaadt eller tørt. Jo, Fyren er en rigtig Kløpind; han driver sin Vognfabrik fuldstændig paa Russisk med Knutski. Dog traf han engang en Maler, som var hans Overmand, og som stafferede hans Næseben med Blaat og Rødt, men til hvem han tør byde det, er han en slem Buldrian!

Konen: Hvorledes staar han sig med Naboerne?

Manden: Aa, om hans Forhold til Naboerne, Sønnen, Broderen, Direktøren og Folkene kunde man skrive en hél stor Bog, men lad os nu sé hans Opførsel for Eftertiden, — maaske faar vi ham en anden Gang rigtig op at køre!

Raket.

En Kapelmester Sejdl kommer snart til København, og holder Koncert. Man vil da baade kunne høre en Sejdl og drikke en Sejdel Øl paa én Gang!

Hvis —!

„Folk, som bor hernede paa Jord,
Deres Naragtighed, den er stor!"

Højstærede Ravn! Hvis Du ikke véd det, hvis Ingen har sagt Dig det før, vil jeg sige det nu: Du kan — skøndt Du jo har Næbet, Kløerne, Fjederhammen og hvad der ellers hører til for at være en god Ravn — ikke i Fremtiden betragtes som en rigtig „lovlig" Ravn, nej Du kan ikke; og det vil jeg allergefærligst tilføje, at kun en „lovlig" Ravn har Ret til at tale i alle tilsidesatte og foragtede Ravnes Navn; men hvis Du vil beflitte Dig paa at tage Lære af de kgl. Hofskader, — hvis Du vil, siger jeg, ja, saa kan det jo nok være, at Du kan faa Din „Lovlighed" anerkendt.

* * *

Hvis jeg i forrige Uge havde havt Penge, som jeg ikke forstod at anvende fornuftigt, vilde jeg have købt 97 Billetter à 11 Kr. til Sarah Bernhardts-Forestillingerne, ja, maaske endog alle Pladser i Theatret, for desbedre at kunne „nyde" Pantomime-Heltinden; og hvis jeg var dum, saadan rigtig ærkedum ligesom Storborger-Filistrene, ligesom visse aristokratiske Stoddere, Lapsene, Libertinerne og Glasskabsdamerne, — ja, saa vilde jeg have sat Løst og Fast hen hos „Onkel", for at faa Penge til en Plads i Parkettet; hvis jeg var noget af en Gøgler, vilde jeg med Djævels Gevalt have sét Sarah, og, skønt jeg hverken forstaar fransk Sprog eller fransk Skuespilkunst, bagefter udtalt mig i himmelhøje Raab om hendes Geni og Talent; hvis jeg dernæst besad tilbørlig Lyst til at gøre Nar af mig selv, vilde jeg under selve Forestillingen have klappet Huden af mine Hænder, og skraalt mig hæs i da capo Raab, eller maaske endog spændt mig for Kunstnerindens Vogn og taget et Muldyrs Skikkelse paa, og blevet mig selv lig. — Hvis jeg var Kammerherre Fallesen, vilde jeg øjeblikkelig foreslaa Minister Kamelius at afskedige hele det danske Skuespilpersonale fra Natjonaltheatret, og indkalde Masser af Masser af Sarah Bernhardter i Stedet for, vilde Folk saa omsider forsage Theatret, saa desbedre, saa havde jeg Primadonnaen for mig selv.

Hvis jeg var svensk Telegrafist, og havde faaet et af Sarahs Lommetørklæder uden Navnebogstaver, da vilde jeg, ligesom Telegrafisten, have telegraferet til Madamen og anmodet om et Tørklæde med „S. B." paa; hvis jeg ikke kunde faa det, vilde jeg, — ak ja! — straks gaa ud i „gröna lund" og hænge mig — af Fortvivlelse over min nedbrudte Livslykke. Og hvis jeg havde den af Mange misundte Ære, at være Sarah Pjerrot selv, en stor Kunstnerinde som hun, forkælet og ekstravagant som hun, ja, da vilde jeg sikkert ogsaa som hun rejse omkring og spilde mit Talent paa en latterlig, indholdsløs Pjerrot-Rolle. — „Jo galere, jo bedre; jo mere „original" jeg er, jo mere vil Faarepanderne beundre og tilbede mig!"

* * *

Hvis jeg var virkelig kronet og salvet Enevoldsherske af Guds Naade over alle Russer, vilde jeg lade den ene Tredjedel af mit Folk (o: Nihilisterne) skyde eller hænge, den anden Tredjedel (den velstaaende Intelligensbefolkning) vilde jeg sende til Sibirien, og benytte den tredje Tredjedel (Dumrianerne) til at holde Vagt om min hellige Person. Pokker staa i det, om jeg saa ikke kunde have mine kronede Dage i Fred og Mag! Havde jeg været blandt de 60 Kroningskorrespondenter i Moskau, vilde jeg naturligvis gerne have skillinget sammen til en Gave til den stakkels „fattige" Statsraad derovre, men saa vilde jeg rigtignok ogsaa straks have telegraferet hjem til „Ravnen": „Vi Korrespondenter har havt den Ære officielt at bestikke en af Czarrigets mest fremragende Statsrødder, — Summen er 5000 Rubler!".

* * *

Hvis jeg var en af Svenskernes „ti Tusind Djævle", vilde jeg stille mig til Hs. svenske Majestæts Dispositjon, for at faa ham det absolute Veto anerkendt af det norske Storthing; men det gaar nu ikke saa let, at avancere til Djævel i et Land, hvor der er „ti Tusind Millioner" om det.

* * *

Hvis jeg var Kalif, vilde jeg for Sikkerheds Skyld lade Storvezirèn Estrup smede fast til Taburetten, at han bestandig kunde være i min allernærmeste Nærhed, naar jeg skulde give Folkedeputatjonerne en Røffel, og allernaadigst benægte deres „Lovlighed".

Peter Poppegøje.

Raketter.

Det hedder ellers, at „gøre gode Miner til slet Spil", men Sarah Bernhardt gjorde slet Pantomime til sit gode Spil, og skaffede derved Fallesen Kritikerne paa Halsen, fordi han havde gjort gode Miner til hendes slette Pantomime-Spil.

En Vogn med Vin og Likører blev forleden væltet ud i Ladegaardsaaen. — Efter Biskop Monrads Opskrift maa altsaa Ladegaardsaaens Indhold nu være ypperlig — Altervin!

Dyden er lige saa sjælden som en tyk Skorstenfejer

Estrup fejer ud.

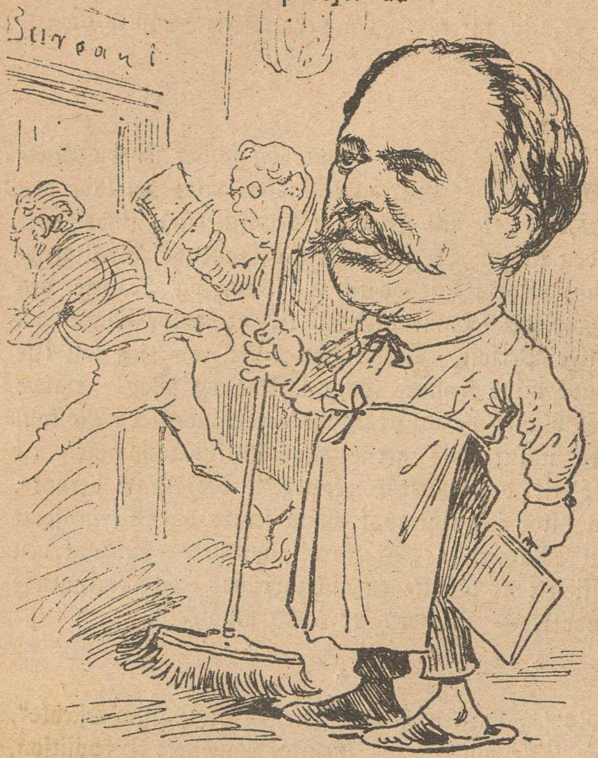

Estrup: Se saa, nu fik man da ogsaa den Revolutjonsmand Hr. Müllen fejet ud af de Rettroendes Lejr; Præsten Holm i Jylland er besørget for længe siden, Secher ligesaa, Kældernæs-Læreren ligesaa, — mig vilde Mange feje ud, men — Løgn er det, for „Fanden hytter nok sine“!

I Varmen.

Forfinelsen den breder sig, det er en afgjort Sag,
Hvo véd, om ikke snarlig man oplever den Dag,
Da Skorstensfejermanden, som af Heden døjer svært,
Anskaffer sig en Vifte, det var Fanden ej saa sært.
De Fruer og de Frøkner for det Meste kun til Stads
Benytter deres Vifter, — vel endog til Elskovsfjas.

„Venstre“ og „Højre“.

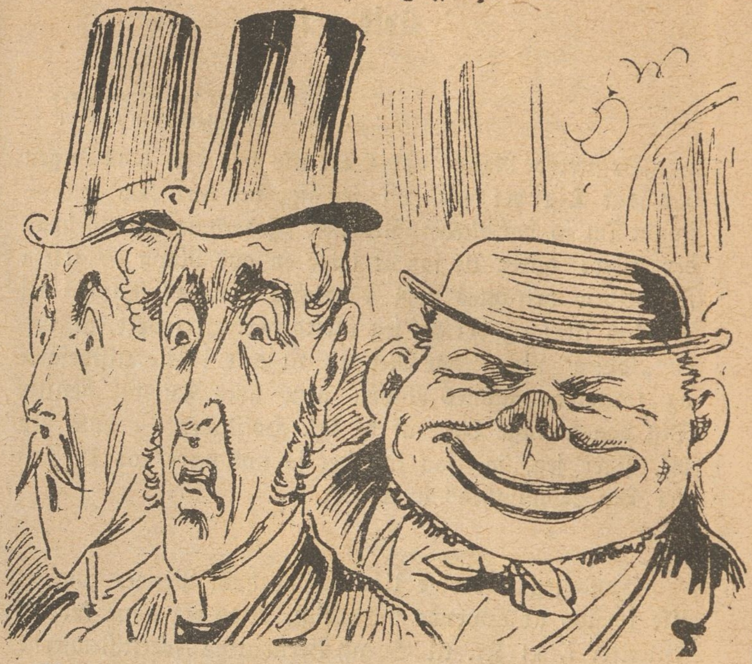

Venstre gaar saa pænt den loyale Kongevej,
Maler op Adresser, som de synes er hvasse,
Tigger da saa ydmygt, men faar bestandig Nej;
Ganske vist, det kan nu ikke Andet end krasse.
Lange bli'r i Ansigtet vore Venstremænd,
Bagved staar Lars Dinesen til Højre og griner.
Vore Politikere forresten skulde ha' Skænd,
De vil byde Nødder, og saa byder de Rosiner.

Hos Antikvitetselskeren.

Karlen: Herre! Herre! der er Ild i Salen, alle de gamle Møbler brønder!

Herren: Lad Du bare brænde, Lars det er godt assureret; de sidste antike Møbler jeg købte, var fulde af Vægget øj, og har fyldt mig hele Huset!

Lars: Jamen Fruen er fortvivlet.

Herren: Aa! det mener hun vist ikke mod, for hun har tidt sagt til mig, at hun kan ikke elske en Antikvitet!

Højst rimeligt.

— Naa, hvilket Indtryk har Du saa gjort paa Din Forlovede? Er hun glad ved Dig?

— Om hun er? — Lige saa snart hun faar Øje paa mig, saa — lér hun over hele Ansigtet!

I Fælden.

Bonden (efter at have forklaret en Sag for en Prokurator): Tror De, Hr. Prokurator, at den Sag kan vindes?

Prokuratoren: Ubetinget! Jeg forsikrer Dem, min gode Hans Persen, at den Sag absolut kan vindes.

Bonden: Naa, ja, — saa vil jeg spare mine Penge, for jeg skal si'e vos, det, som jeg har forklaret Prokuratoren, er jo — min Modparts Sag!

Logisk.

Privatlærer Nokkebølle (vil leje sig et nyt Logi): Ja, sé hvad Kaffen angaar, den plejer jeg selv at lave.

Værtinden: Som Herren ønsker, men saa koster Værelset istedetfor ti Kr., tolv Kr. maanedlig, for ellers taber jeg to Kroner hver Maaned, som jeg plejer at tjene paa Kaffen!

Stræbsomhed.

Petersen: Du klager altid over Tiderne, kære Ven, men det er snarere Tiderne, der skulde klage over Dig. Jeg har jo sagt Dig saa tidt, at naar Mennesket blot er stræbsomt, saa lykkes Alt i Verden. Sé en Gang til mig, da jeg for fem Aar siden kom her til Byen, havde jeg hverken til Føde eller til Klæder, og nu har jeg dog allerede saadan henved 5000 Kroners — Gæld!

Den dejlige Sommer.

O! Somren er dejlig, med Lys og med Varmen,
Med Droslers og Lærkernes Sang,
Med Bølgernes sagte melodiske Larmen,
Med grønklædte, kornrige Vang,
Med Vaaraftnens milde, idyliske Ro,
Hvor Vinden den vifter saa sval;
Det maa være dejligt, paa Landet at bo,
Befriet for Bylivets Kval.

Javel er det dejligt, at ligge paa Landet
I Somrens den blomstrende Tid,
Men der er et „aber", det koster forbandet,
Og den, som knap ejer en „Hvid",
Kan ikke, som Rigmanden, pleje sin Ro,
Og nyde den friske Natur,
Han har kun et usseligt Hummer til Bo,
Hvor Armoden ligger paa Lur.

Den griner ind til ham fra Sprækker og Huller
Med kvælende, haard Ironi,
Den spotter hans Lyst, som i Drøm ham indluller,
En Drøm, fuld af Livsharmoni.
Han føler i Drømmen saa fri sig og glad,
Men Drømmen den varer kun kort!
Thi Striden han kæmper for Liv og for Mad
Ham vækker, og Drømmen gaar bort.

Han kan ikke glædes ved smilende Sommer,
Thi Varmen ham bringer kun Kval;
Han haardt skal jo slide, at Vintren, som kommer
Med Blomster paa Rudens Krystal,
Med Sne og med Regn og med Kulde og Slud,
Ej bringer ham Kummer og Nød,
At ej han i Vintertidsstormenes Tud
Skal mangle det knapt maalte Brød.

Men vaagner, I trængte, I fattige Skarer,
Til Kampen for Lighed og Ret,
Befri Jer for Tryk af blodtørstige Marer,
Riv sønder det lænkende Næt!
Vi er jo dog alle af selvsamme Rod,
Hvi skal vi da knuges mod Jord?
Hvi taale paa Nakken Storborgerens Fod?
Nej, kæmp! saa vi Friheden faar!

C. Jakobsen.

(Fra Gaden.) A.: Hvorfor mon Frankrig er i Strid med Tonkin og Anam?

B.: Naturligvis fordi Frankrig gerne vil annamme hele Klatten.

Fra Store Hedningernes Land.

Sogneraadsmedlem Stoffersen: Der har Du en Krone, min kære Melodi-Jens! Gaa nu først ud til min Ven Hans, han giver Dig ogsaa én.

Melodi-Jens: Tror Du, Hans giver i Sladderbøssen, han har dog før været kaldt en fornuftig Mand og Venstremand?

Stoffersen: Ja før, men nu er han saa højregal, at han gerne kysser Næseministerens Tøffel og min Træsko, hvis jeg beder ham derom; thi jeg er en mægtig Mand, og jeg staar højt hos „Etasroden". Du véd vel ogsaa, jeg er den klogeste Mand i Sognet, siden den allerklogeste døde?

Melodi-Jens: Hvor skal jeg saa gaa hen?

Stoffersen: Saa gaar Du til Stoffer, Per Sognefoged og Lars Brumlemose og de øvrige tykke Højrebønder, som alle giver Dig en Krone, og hvad der saa mangler, betaler Forpagteren med Overskuddet fra hans Døtres Kanoner. Ja, som jeg siger, Du er en Kærnekarl, Melodi-Jens! Du kan næsten sættes ved Siden af mig og Bogtrykkeren. Fortæl kun allevegne, at Skolelæreren har knækket Ryggen paa 10 Skoledrenge, saa er Du en Gut, og skal blive regnet blandt Landets bedste Mænd, saa sandt jeg hedder den kloge Stoffersen.

Melodi-Jens: Men hvis saa Politiretten igen dømmer mig for Løgn og Bagvaskelse?

Stoffersen: Gør Intet til Sagen, min kære Melodi-Jens! Vi Højremænd spytter i Sladderbøssen saa tidt det skal være. Og skulde Du for Dine Løgne blive dømt til Tyvehullet, skiftes vi til at sidde i Brummen for Dig efter Sogneraadets ny Køreliste, saaledes at Forpagteren gør 12 Brummeture, medens vi „Mænner" gør én. Og Næseministeren vil være os evig taknemmelig, hvis vi kan faa Død paa den forbandede Skolelærer, der aldrig kan lade den gode Sjæl være i Fred paa hans Vælgermøder. Og naar Du saa kommer til Staden, gaa saa op til Din værdige Broder, Bogtrykkeren, og bed ham sætte hele Historien i Avisen! Saa skal vi nok knække Ryggen paa Skolelæreren.

Melodi-Jens: Ak ja! Bare Skolelæreren ikke knækker Rygraden paa Bogtrykkeren!

Raket.

„Berlingske Tidende" af 13de ds. indeholder følgende Avertissement: „En Dame, som er ude om Dagen, kan faa et hyggeligt Hjem med fuld Kost. Murergade o. s. v." — Det hyggelige ved et Hjem spiller vel nok en Rolle, men Rollen bliver en Del formindsket, naar man slet ikke er hjemme om Dagen; dog endnu mindre Rolle maa den Kost spille, som man faar hjemme, naar man er ude om Dagen.

Mit Aventyr ved Grundlovsfesten.

Mel.: Igaar jeg fik min Trøje.

Fra mine Barndomsdage,
Dengang jeg monne gaa
Paa Poter, ganske svage,
Og med min Bluse paa,
Jeg husker godt, hun boede
Tre, fire Steder fra,
Med gyldent Lokkeho'de,
Og Alma hed hun da.
Hun stirrede og smilte,
Men altid i en Fart,
Og naar hun til mig ilte,
Jeg syntes, det var rart.
Trala tralalala — —

Saa blev jeg konfirmeret,
Og det blev Alma med,
Nu blev hun pænt friseret,
Og kom et propert Sted.
Og jeg fra Syning hented'
Den lille, søde Ven,
Hver Aften hun mig vented'
Ved Danseøvelsen.
Vi døjede i Varmen,
Paa Vand der ej blev spart,
Jeg skævede til Barmen,
Og syntes, det var rart.
Trala tralalala — —

Saa fik hun Lyst, at køre
Til Grundlovsfest engang,
Hun vilde gerne høre
Paa Taler og paa Sang.
Og under grønne Bøge
Hun kælen var og sød;
Et Kys man maa forsøge,
Naada, hvor blev hun rød!
Men flere dog jeg voved',
Og hun blev mindre zart,
Og — saa blev vi forloved',
Og det var rigtig rart.
Trala tralalala — —

Mit Sind jeg fatter ikke,
Saa underligt det er,
Bestandig vore Blikke
Omsvæve her og der.
Det syntes mig det Værste,
At faa med Fader talt
Om dennehersens Kær'ste,
Som er mit Et og Alt.

Saa gaar vi om og kæler,
Og hvisker ofte: „Snart!"
Hun skriger: „Du mig kvæler!"
Jeg synes, det er rart.
Trala tralalala — —

Raketter.

Enhver So holder mest af sine Grise, sa'e Provstemo'er, hun satte sin egen kære lille Datter øverst ved Husflidsudstillingen paa Hjørnet af Stevnsklint og Forsamlingshuset.

Gjort Gerning staar ikke til at ændre, sa'e Skeel, han troede, at Slagtermester Mathiesen var af „den Slags", men trods „Ridderslaget" anbefalede Mathiesen alligevel Nyholm.

Kayser & Co. har faaet kongeligt Patent paa en Betulinsæbe. — Undertiden er det Kongerne der faar kejserligt Patent paa at „sæbe" Befolkningen ind!

Korrespondance.

C. Jakobsen. Tak.

N. N. L. Lidt forandret, som De sér.

A. H. Kan ikke benyttes. Angaaende det til „S.-D." Indsendte, bedes De henvende Dem til nævnte Blads Red.

N. St. Ja. Med en lille Ændring.

En Indsender. Enkelte af de indsendte Smaating kan bruges.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Overdaadighed og Elendighed.

Sarah Bernhardt ved sin Kunst skal vor Beundring vinde,
Men hun staar som Overdaads erklærede Præstinde.
Hendes Sol den lyser ej som den, vi har deroppe,
For Enhver paa Jorden; nej, de fine Dovenkroppe
Hendes Garde er og Hær, som hendes Tempel fylder,
Og beruset hende glad tilbeder og forgylder.
Kammerherre Fallesen fik hende her til Staden,
Og hans lille Sarah knap kan gaa i Fred paa Gaden.

Som Konstrast Elendigheden skriger fra sin Hule,
Protesterer mod den Glans, som gerne vilde skjule,
At vort Samfund, med sin Sans for Kunst og Prægt og Hæder,
Raadent er og stinkende omtrent paa alle Steder.
Sarah Bernhardts Publikum vil ofre Guld paa hende,
Mens med raffineret Frækhed Mundene de binde
Paa de Mænd og Kvinder, som for deres Vel maa trælle,
Mukker man, skal Hundene nok bide En og skælde!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

№ 25 | Söndag den 24de Juni. | 1883.

Fra et Gilde paa Basnæs.

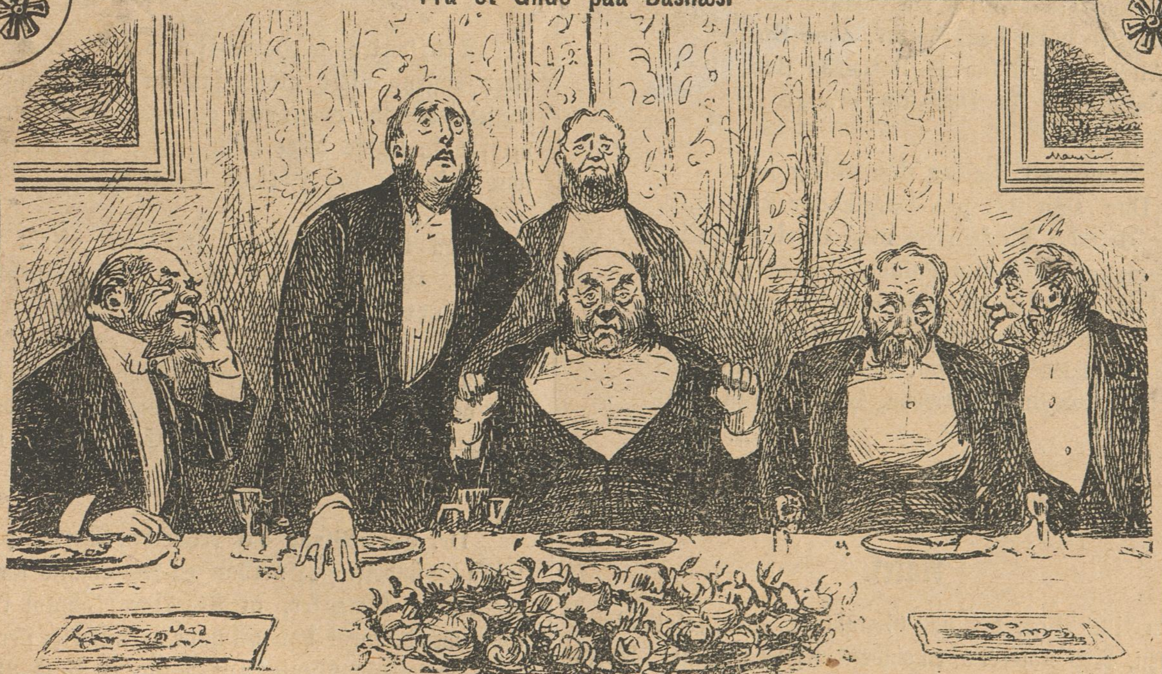

Taleren: — — Denne Hædersmand, som kan sé tilbage paa en lang og skøn Løbebane, — han, som har vundet sine Medhorgeres — —

Sidemanden (hvisker): Penge! Husk, han har levet af holde Paréer ved Væddeløbene.

Hilsen til Brødrene i Aarhus.

Mel.: Der Sänger hält im Feld die Fahnenwacht.

En ny Armé, et rigtigt Folkeværn,
Har atter dannet sig ved Jyllands Kyster;
De Stridsmænd kom fra nære og fra fjern,
Og den, som vægred sig, stod som en Kryster.
Den ny Armé skal som en Forpost staa,
At den faar Læs med Fjenden kan nok være,
Men Hovedstyrken hist bag Havets Blaa,
:,: Vil dele Kampens Tørn til fælles Ære. :,:

Tilforn en slagen Hær Du syntes lig,
For indre Splid og Fjendens Arm et Bytte;
Men nu paa Mod og stolt Begejstring rig
Du melder Dig, og Kraften vil Du nytte.
Med os og alle Frihedsmænd i Pagt,
Du vækker Haab med Dine tætte Rader,
Du ræddes ej for Fjendens hele Magt,
:,: Og ej den vundne Stilling Du forlader. :,:

Dit Standkvartér er Aarhus, dér i Nord
Du trænger frem, og bruger jævnt Din Styrke;
Det er et klart og mægtigt Varselsord,
Det er et Lys i Tidens Vrøvl og Mørke.
En Vennehaand til os Du rækker ud, —
Ja, længer bort, bag Sletter, over Bjærge,
Til Alle, som vil hævde Retfærds Bud,
:,: Og Undergang for Despotiet sværge. :,:

Hejs Fanen rød, og tag den aldrig ind,
Den Dug, som tidt paa Barrikader knejste,
Hvor Mænd i Vaaben og med Glød paa Kind
Et mægtigt Værn for Folkets Frihed rejste.
Hil Eder, Brødre hist, for mandig Færd!
Grib Sandheds Sværd, pris dristig Livets Goder;
Vi Folk af Arbejdsstand, vi er det værd.
:,: Hil Dig, vor brave, stærke, jydske Broder!

Fr. A. Hertz.

Raket.

En lille Pige, der paa Grundlovsdagen solgte Roser i Skoven, blev noteret af en embedsiversyg Betjent. Roser skulde man da absolut tro maatte være paa deres rette Plads i Skoven, men naar deres Fjernelse, uden at glæde et eneste godt Menneske, kan skaffe en fattig Pige af med en halv Snes Kroner i Mulkt, saa roser vi ikke vedkommende af Rosen angrebne Betjent.

Mosaik,

frit efter „Natjonaltidende"s Kogebog.

Prins Hans har forlovet sig med en Dame, med hvis Toilette vi desværre endnu ikke har havt Lejlighed til at gøre os bekendt.

* * *

Under Skanderborg-Mødet ramlede Talerstolen ned, — et Bevis paa, at der i hele Venstre ikke findes en Snedker, der kan lave solidt Kram.

* * *

Skuespillerinde Frk. X. er faldet, og har forstuvet den ene Fod; desværre vide vi endnu ikke, om det er den højre eller den venstre, — vi haaber, at naar Ulykken skal være, det da maa være den første.

* * *

Etatsraad Vindblære var i Aftes, da han kom trækkende hjem fra „Skydebanen" med en Bjørn, saa uheldig at komme til at skrige og skraale paa Gaden, hvorfor en Betjent kom til og — bad „om Feladelse, Hr. Etatsraad! jæ vidste inte, at det var Dem!"

* * *

Ifølge et Telegram til os fra Hotel Royal vil „Natjonaltidende" i Fremtiden blive udvidet til kun at indeholde Mosaik, gode Raad, Sludder og Sladder, og Trykfejl.

* * *

Den bortrømte Herredsfuldmægtig Sommerfeldt skal efter Sigende ikke alene faa sin Kassemangel dækket af Egnens Knaldproprietærer og Bedrager Venner, men han vil sandsynligvis blive kaldt tilbage for at overtage Posten som Inspektør ved Horsens Tugthus.

* * *

Den berygtede Lineal skal være afkøbt Mallingholm, og skal nu indlemmes i en paatænkt Samling Torturredskaber.

* * *

Professor Goos er nylig kommen i en slem Knibe, idet der er blevet rettet Opfordring til ham om at bevise sin gamle Paastand, at „ingen Embedsstand i Verden er saa hæderlig som den danske".

* * *

Dr. Carl Ploug har erhvervet Patent paa en splinterny Opfindelse: „Hvordan en Højremand sér ud". Eksredaktøren bemærker, at Assessor Nyholm ikke kan være Højremand, fordi han vil have Ministeriet fjernet. Mageløse Fortolkningskunst, Dit Navn er Carl Ploug!

En Hr. Wandel anbefaler afrikansk Tandvand. — Er Midlet godt, høster Hr. Wandel nok Anerkendelse for ulastelig — Tandvandel!

Kirsten Pils 300-Aars Jubilæum.

(Ved Kilden St. Hansnat.)

Kirsten:

Ved slig en Højtid maa jeg frem af Skjulet,
Jeg, som omtrent trehundred' Aar tilbage
Fandt dette Kildevæld i Skovens Indre.
Dengang var Folk saa glade, naar de kunde
Faa slukket deres Tørst med klare Draaber
Af Kildens Dyb; da var der ej Beværtning
I Telte og i Skure under Løvet,
Som nutildags, med Bajersøl og Kaffe.
Men skønt mit Kildevand ej har beruset
En Eneste, saa har det ofte gavnet,
Og gavner daglig mange Vandrende.
Naar Digteren har sværmet her omkring,
Og i romantisk Stemning højt besunget
De danske Skove og de danske Marker,
Hvor „Kvien gaar i Græsset over Knæ",
Hvor „Guldet rigt paa Marken gror" med mere,
Og saa han her ved Kilden fik en Dosis
Af iskoldt Vand, da blev han mere rolig,
Og kom i Tanker om, at Danmarks Sletter
Af Rovdyr vrimler, som vil ødelægge
De Svagere, der og har Krav til Livet.
Nys kom en fin Soldat herhen til Kilden,
Og drak en Masse Vand, han havde været
Herude for at maale op, hvormeget
Der af den smukke Skov skal lægges øde,
For at faa Plads til Københavns Befæstning.
Alt som han drak gik hans Begejstring fløjten:
„Hvad kan det nytte med de mange Forter?
„Vi er den Svageste iblandt Natjoner,
„Og i en Kamp vi aldrig kunne sejre!"
Saa talte han, mens Løvet sagte suste. —

En Opvarter (henne fra „Den"):

Hør, véd De hvad, Frøken, De maatte da meget hellere gaa op paa Bakken, hvor De hører til, end at staa her og deklamere om Natten. De skulde vel trække det Par Herrer fra mig, som sidder og sauser derhenne i Hytten, hvadbeha'er!

Kirsten:

Du svage Dødelige, sikkert kender
Du ikke Kirsten Pil, fluks, blot Dit Hoved!
Aa, om Forladelse! nu grant jeg skuer,
At Du har intet Dække over Skallen.

Opvarteren:

Naa, saa De er fuld! -- men det er ligemeget, vil De vente et Øjeblik, mens jeg stikker en Flaske Banko ind til mine Herrer, saa skal jeg saa gerne følge Dem hjem; vi gaar neden om Bakken, hvadbeha'er!

Kirsten:

Elendige! Du tvivler, se min Klædning!
Den i det sekstende Aarhundrede
Moderne var, — lad hine Herrer komme!

(Opvarteren vil „kramme" hende, hun slaar ham til Jorden med en Finger, han brøler, flere Herrer kommer til.)

Opvarteren:

Vil De ikke ta' Dem lidt af den Daase dér i Maskeradetøjet, hun slaar med Gadedørsnøgler!

1ste Herre:

Aa Sludder, afsted med Dem! — Hvad er det, min Pige, vil de gøre Dig Fortræd?

Kirsten:

Vig bort, Formastelige! Dig jeg kender,
Utugtigt Dine Blikke paa mig hviler,
Men vé Dig, om Du Kirsten Pil berører!
Forresten er Du fejg, Du, Renegaten,
Som under Kampen har Din Fane svigtet,
Og frækt forraadt Din Stand og Dine Brødre.
Forstaar Du, jeg kender Dig, Lars Dinesen!

Lars:

Er her intet Politi tilstede, der kan tage den Nattedame ved Vingebenet?

2den Herre (afsides):

Tys, Hr. Dinesen, lad mig tale med hende, hun er Skam interessant, — os Digtere har disse Fremtoninger alletider lidt særegen Fortrolighed til. (Højt:) Bedste Frue! jeg er fuldstændig med; De er Fru Kirstine Pil, en adelig Dame, som for 300 Aar siden opdagede denne Kilde, og nu er De saa opmærksom, at komme tilstede ved Jubilæet. — Jeg er Digteren Erik Bøgh, De véd nok!

Kirsten:

Jeg har den Evne, hver en Sjæl at kende,
Og Dig jeg ogsaa nøje gennemskuer,
Du var begavet med en sjelden Evne
Til flinkt at kapre Andres Digterværker,
Og trykke saa paa dem Dit eget Stempel.
Udvikling, Fremgang i Literaturen
Er Dig en Pest, og alle Realister
Du skælder ud for Stympere og Grise,
Du, som har skrevet alt det Slibrige,
Som i Halvtredserne var Skøgers Glæde.
I Politiken har Du ej en Tanke
For Billighed og Ret, for Lidelser
Iblandt de Fattige og de Forladte.

Erik Bøgh:

De vil nok paaføre mig Jonas Tværmoses Ærgrelser, men De kan stole paa, at jeg skal sætte Dem i „Dagens Nyheder", nede i Kælderetagen. De skal i den Grad blive klædt af, — saadan en Skovtræk — (afbrydes).

Murmesterens Datter ved Badestedet.

Alvilda: Søde Kristian! tror Du, at Louise har nogen Anelse om, at jeg er med ved „Kuren"?

Kristian: Det er mig saa rasende ligegyldig, hvad det gamle Spøgelse tror. Jeg trænger til Kærlighed, og den søger jeg hos Dig, Alvilda! Mine Folks Kærlighed derhjemme opnaar jeg aldrig at vinde.

Alvilda: Det er Din egen Skyld, min Kære! Du kunde godt være mere upartisk, end Du er.

Malling-Holm i Arresten.

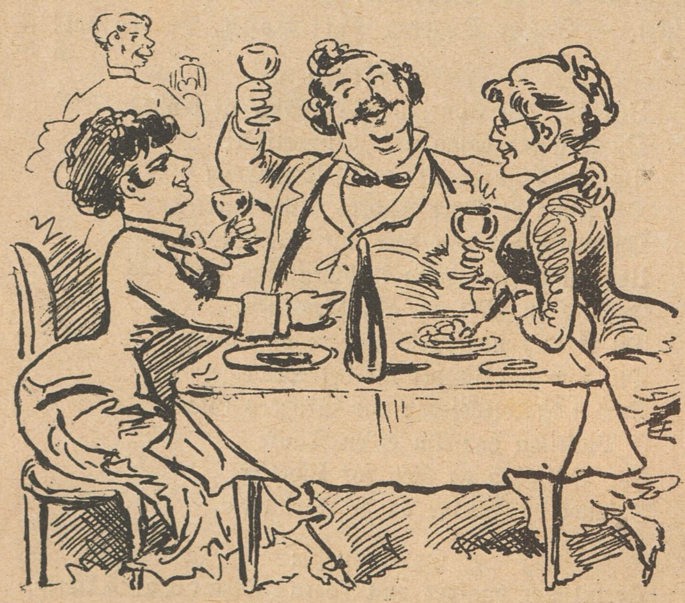

Dømt han blev fordi han Folk som en Tyran har krænket,
Men en saadan Herre bli'r ej tampet eller lænket,
Nej, i gamle Slutteri der bor han pænt, og lever
Ret i Sus og Dus som andre fine Folk og Grever.
Venner og Veninder ham forsøder Dag og Nætter; —
Andre stakkels Syndere i mørkest Krog man sætter.

Fra Egholm.

Generalen (Haffner): Der kan Deres Durchlanchtighed selv sé, det staar i Morgenbladet for den 14de ds.

Prins Julius: Ja, der staar sgu rént ud, at jeg er bleven forlovet med min Søster, den 72aarige Hertuginde af Bernburg, og bagefter, at det er i hendes Hofdame, jeg er bleven charmeret; — hvilke fine Næser de Bladskrivere dog har! — Ha! ha! ha! De skulde bare vide, hvormange Gange jeg har været „forlovet" baade med Hofdamer og andre ditto.

Den Hamburger-Øvrighed.

Retsbetjenten: Hr. Politimester! jeg har faaet Nys om, at to danske Socialdemokrater har opholdt sig her i Staden i flere Dage, og agiteret for Socialismen under Valgkampen.

Politim.: Hvad siger De! Sacrament! Hvor er da de Folk?

Retsbetjenten: De er rejst igen.

Politim.: Sie verfluchte Kerls! hvad kan det nytte, at De kommer bag efter bag efter med den Sludder?! — De To skulde have været nappet; nu kan jeg faa en køn Næse af Bismarck, ligesom Crone fik af sit Overhoved

Storborgerkvaler.

Fy for Fanden! Sikke Kvalmepinde!
Ej en god Cigar man mér kan finde.
Syv Fabriker er der Strejke paa,
Hvordan skal tilsidst det Hele gaa?
Fabrikanterne er rént forstokkede,
Skønt de Kunderne sgu altid blokkede,
Vil de dog kun Sulteløn betale!
Gud bevares! Sikken en Skandale,
At man her skal brække sig og svede,
Medens Fabrikanterne sig fede!

Hvad Krissian frygter.

1ste Skomagerdreng: Du, Krissian, har Du læst i „Da's-Avisen" om dennehersens Fotograf Moritz, der skriver: „Lader de smaa Børn komme til mig!„?

2den ditto: Ja, men jeg sku' nu li'egodt inte ha' no'et a' og la' mine smaa Børn komme te ham, hvis jeg ha'de no'en.

1ste ditto: Hvorfor, Krissian?

2den ditto: For han „ta'er dem —'a'"!

Hvad Estrups Elefant har faaet.

A.: Véd Du hvad, jeg vilde ønske, jeg var en Tysker i denne Tid.

B.: Hvorfor det?

A.: Jo, saa kunde man faa Lejlighed til at sige om Elefantridder Estrup og Hr. Ryssel: „Der Elephant hat einen Guttaperka-Rüssel (Snabel) gekriegt!".

En Undtagelse.

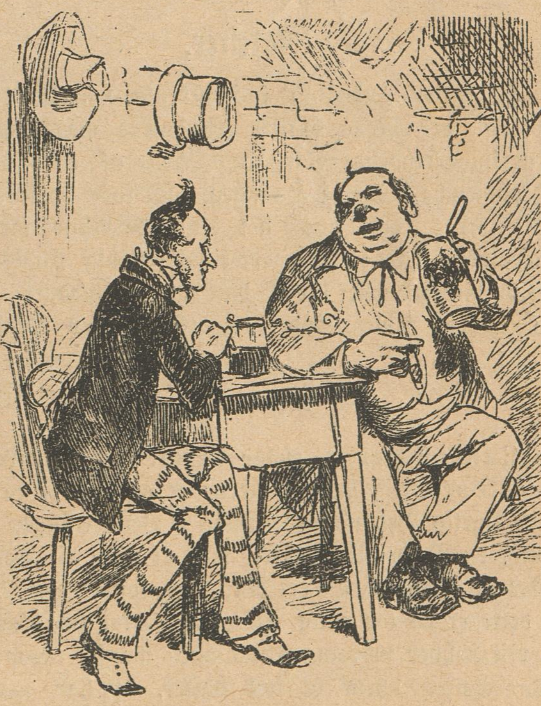

— Men sig mig dog en Gang, Petersen, drikker Du virkelig otte Bajere hver Dag?

— Nej, paa Søn- og Helligdage gør jeg en Undtagelse, — saa drikker jeg tolv!

3dje Herre (kommer farende):
Hvad er det? Hvem skal nu klædes af, Hr. Bøgh? Er De ikke bleven ked af det, siden Henriques i Tirsdags holdt Ligtalen over Dem i vort Blad?

Lars:
Lad os gaa, Hr. Bøgh! Hun er et løsagtigt Fruentimmer, og han er naturligvis en af „Dags-Avisen"s —

3die Herre (afbryder):
Reportere, ja, vel er det mig! Og dersom De fornærmer mit Blad eller mine Chefer eller mig, saa vanker der Dada, forstaar De! — Her træffer jeg Dem midt om Natten i Dyrehaven, og i Færd med at overfalde en Dame i Maskeradekostume! — men — hvor blev hun af?

(Kirsten forsvinder i Jorden, „Dags-Avisen"s Medarbejder iler ind i Skoven, og de andre Herrer gaar igen ind i Træhytten, og tager fat paa Bankoen.)

(Fra Gaden.) A.: Hvorfor mon Retten frikendte Godsejer Oldenburg i den Sag, Cantor havde anlagt mod ham?

B.: Dommerne vilde vel ikke deltage i „Oldenborrekrigen", fordi Cantor havde Lyst til at være „Oldenborregrosserer"!

Raketter.

Professor Lochmann i Kristiania omtalte i Videnskabsselskabets Møde enkelte Personers mærkelige Evne til at finde rindende Vand ved Hjælp af en Kvist, som Vedkommende holder i Haanden, og som bøjer sig ned mod Jorden, der, hvor det rindende Vand forefindes. Professoren havde selv været fuldstændig vantro lige overfor Fænomenet, indtil han havde opdaget, at han selv havde denne Evne. — Saa blev Professoren vandtro!

Lundehuset er, ifølge Vejfarendes Beskrivelse, ingenlunde et Sted, hvor Gæsterne er garanteret en nogenlunde ligelig Behandling. Inde i Beværtningen skænkes nemlig en Bajer til 10 Øre, men er man til Vogns, og ønsker at drikke en Bajer dér, saa koster den 12 Øre. At dette er en temmelig vilkaarlig „Skat paa Køretøjer", vil vist Enhver indrømme, undtagen maaske netop Værten i Lundehuset, hvem vi nok ønsker, at han maa sidde „lunt inden Døre", naar det kun skér uden altfor „lune" Skælnepunkter mellem Gæster i Stuen og til Vogns.

„Forandrede Signaler!"

Hver Gang, naar ad Banen han kørte
Til Skoven afsted, i en Snup,
Var altid det første, han hørte,
Det velkendte Raab: „Hellerup!"
Men nu gaar Turen en anden Vej,
Saadan i Retning af Glostrup,
Ved Bridsløse undgaar han vist ej,
At høre Raabet: „Schjellerup!"

Læge-Attest.

Efter at Hr. Berg den 8de April blev angreben af en slem Hof-Skarlagensfeber, under hvilken Sygdom han fantaserede en Del, og bildte sig ind, at han skulde udbringe en Skaal for Kongen, hvad der jo kun tilkommer den opvartende Kammerherre, har Patienten tilbragt nogen Tid i sunde Omgivelser paa Landet, og har den rene, friske Luft, i Forbindelse med en fornuftig Behandling, bevirket en heldig Forandring i hans Tilstand, saa at Hr. Berg paa Skanderborgmødet endog var i Stand til at tale meget fornuftigt om Frihed, Lighed og Broderskab. Han kan nu betragtes som helbredet.

Dr. Ravn.

Raketter.

Overlærer Wiggers i Salskøbing, der driver en lille Biforretning som Telegrammager til Ritzaus Bureau, holder meget af at regne med runde Tal; han synes nu, at 50 Mand ved Højre-Sakskøbingernes Ædegilde sér bedst ud som 150 Mand, og dette Tal repræsenterer efter hans Begreber „en stor Kreds af Mænd". — Man taler ellers om, at Folk „sér dobbelt", naar Bordets Glæder har udvidet deres Syn, hvilken „Salighed" maa Hr. Wiggers da ikke have svømmet i ved det omtalte Gilde, siden han har sét tredobbelt, den Gang han telegraferede!

Erik Bøgh bragte Tivolis Pjerrot en Tak fordi han ved Kroningsfesten raabte Hurra for Ruslands Kejser, idet han, da han forleden omtalte Sarah Bernhardts Pjerrot, skrev, at Ingen dog kan spille Pjerrot som Hr. Volkersen. — Hr. Bøgh er virkelig altfor beskeden, og glemmer helt ham, han véd nok, — fra den politiske Dyrehavsbakke!

Lægen er ofte værre end Sygdommen.

Lumpacivagabundus eller det liderlige Kløverblad.

Mel.: Jeg mærker allerede.

Saa vil vi sla' til Lyren,
Imens vi nævner Fyren,
Og Malling=Holm han hedder,
Som i „Tivoli" sidder,
Og ej en Sjæl ham redder,
Det var sgu osse Synd.
Han kneb, og rev,
Da han „Forretning" drev,
Enhver især,
Som skulde „dømmes" dér.

I Præstø var han Dommer,
Og dér igen han kommer
Tilbage, o, I Guder!
Af Rædsel Alle tuder:
„Saadan en lumpen „Bruder"
„Sku' aldrig Embed ha'.
„Den Svend bør hen
„Til dansk Vestindien,
„For bidsk og grisk
„At svinge Slavepisk."

Og Schjellerup, han maatte
Sin „svage Side" blotte,
Han lavede Ballader,
Og slog de største Plader,
Imens paa vore Gader
Han gik saa fin og stram.
Den Strik, han fik
Sgu Straffen paa en Prik.
Ved Dom han kom
Hvor Mallings Plads er tom.

Og Sommerfeldt, han rendte
Med Kassen, og bekendte
At der var noget Værre
Ivejen, ja, „desværre"!
Hr. Wøldike, hans Herre,
Er slemt i Fedteri.
Man tror sig stor,
Og ned paa Smaafolk glor,
Men snart med Fart
I Suppen staar man rart.

Raketter.

En Dame i Strasburg har nylig for Retten aflagt sin Ed paa, at hun kun var 26 Aar gammel; men efter de senere fremkomme Oplysninger er det bevist, at hun er mindst — dobbelt saa gammel. Hun er nu sat under Tiltale for Mened. — Læg Mærke til det, „I gode Fruer og skønne Møer" i „Danmarks dejlig' Vang og Vænge"!

Lars Dinesen er bleven vasket ren ved Hof= og Stadsretten for Noget, som Folkethingsmand Hviid havde skrevet om ham i sit Blad. — Mon Dinesen tror, at han nu er hvid, fordi han har faaet sort paa hvidt for, at Hviid er idømt en Bøde?

Det er dog en forkért Verden vi lever i! Naar Folk udenfor Tugthuset render Panden imod Straffeloven, saa bliver de puttet ind i Tugthuset, men Inspektør Mazanti bliver „paa Grund af sit Forhold til de i Horsens Tugthus begaaede Uregelmæssigheder", og „adskillige Mangler ved hans Regnskabsførelse" — afskediget og jaget ud af Tugthuset! Han maa ikke en Gang være der!

Herredsfuldmægtig Sommerfeldts „Sommerudflugt" har bevirket, at hans Chef er i den Grad „gaaet fra Konceptpapirerne", at det har været nødvendigt at fure ham foreløbig. — Bare Hr. Wøldike nu ikke forskrækket „tager Flugten" af Frygt for, at Sommerfeldts „Operatjoner" skal skaffe ham selv et „Vinterfelttog" paa Halsen, i Skikkelse af en kriminel Undersøgelse!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social=Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Bebel valgt i Hamborg.

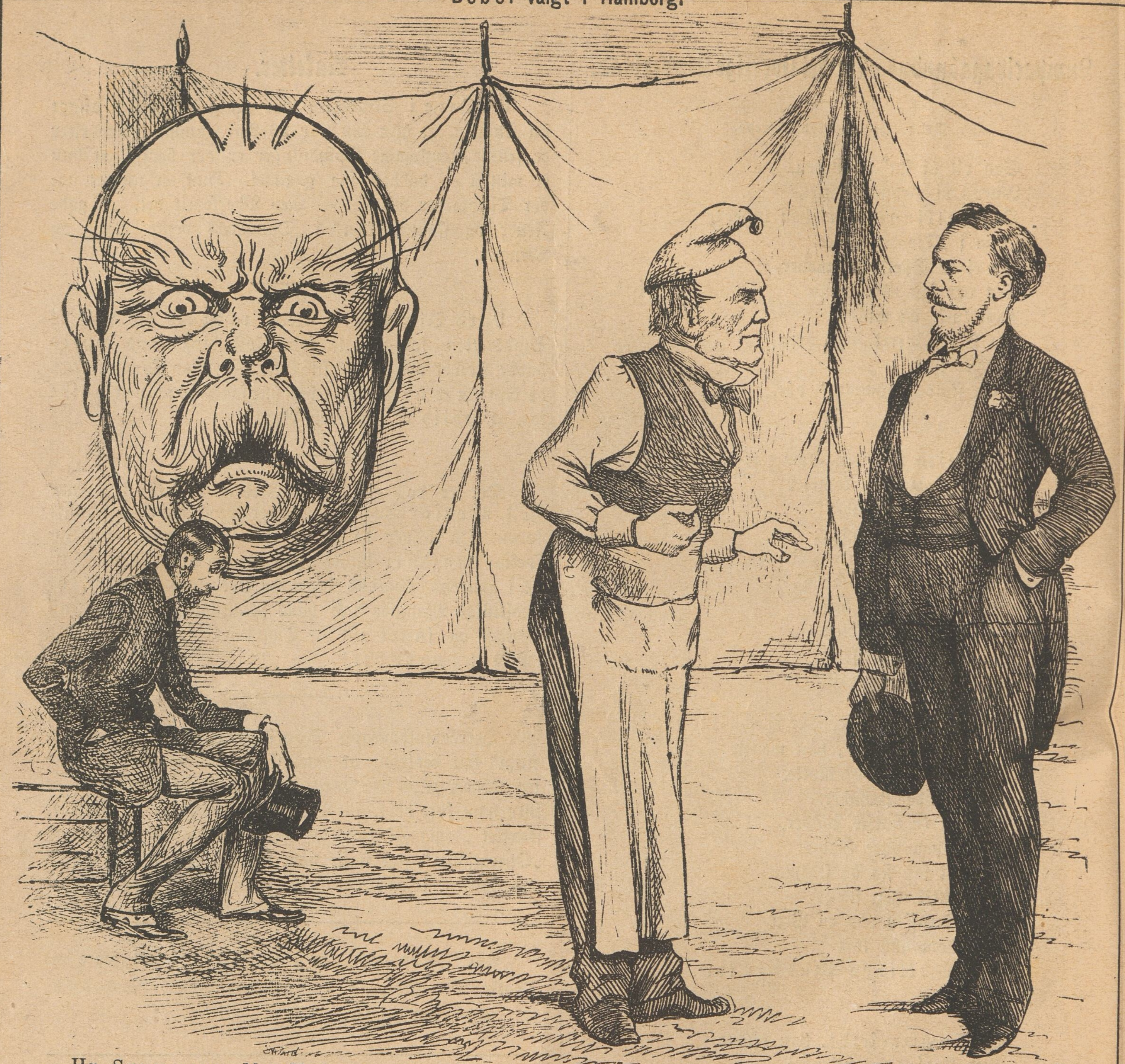

Hr. Sørensen: Men Herre, Du himmelske Skaber, kære Mand! De rykker mig altfor nær ind paa Livet med Deres social-demokratiske Valghistorier i Hamburg. Nu skal man, Pinedød, sé, at de to københavnske Social-Demokrater, som har været derovre og lært dem Kunsten af, til næste Aar slipper ind i vores Rigsdag.

Bebel: Var det saa forfærdeligt, Hr. Sørensen?

Hr. Sørensen: Gud bevare mig! Saa drukner vi vel i socialistiske Blade og Skruer og Arbejdermøder og Optog med røde Faner langs ad Gaderne.

Bebel: Naa, naa, Hr. Sørensen! der er vel ogsaa hos de Danske en god Portjon gammelt Smuds, som skal fejes ud, ikke sandt?

Rabe:
(Den Valgkandidat, som maatte vige for Bebel.)

Ach, Du lieber Augustin! alles ist weg!
Ach! jeg fik i Hamburg af Bebel mit Knæk.

Bismarcks Hoved:

Himmelkreutzbombenundgranaten!
Nun ta'r den Teufel mig und Staten!
Hat doch den Bebel slaaet uns beim Wahlen!
Nichts hjælper nun Armeen und die Generalen,
Und alle de Spioner ist das bare Kleister,
Die Socialisten ist doch unser Meister.
Wenn so das immer geht, dann si'er jeg: Pas!
For denne her med Bebel, den er mig sgu for kras!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Nº 26 | Söndag den 1ste Juli. | 1883.

Ved Landmandsforsamlingen i Aalborg.

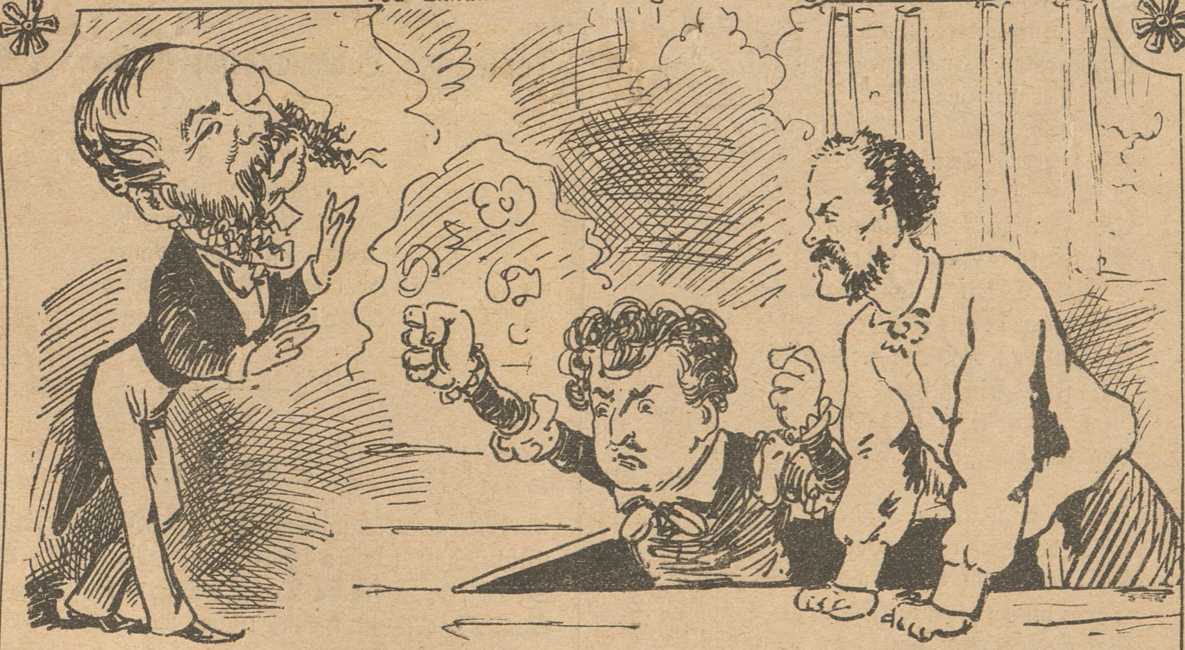

Højres Repræsentant: Nu tænkte vi dog, at vi her, højt oppe i Jylland, skulde være fri for Venstre-Opponenternes Adressevæsen; — men nej! som op af Jorden vrimler der af Venstre-Dæmoner, og vi skal, Gott straffe mig! døje nok en „Oplæsning“ for Kongen, aber, vi tænker ligesom Smedens Kat!

Stemmer fra Dybet: Pas saa bare paa, at det ikke ender med „Katzenjammer“!

Inde paa Stevns.

(Korrespondance til „Ravnen“.)

Mel.: Vi Sømænd gør ej mange Ord.

Scavenius har ærgret sig,
Fordi vi Ryggen vender
Til ham, skønt han saa inderlig
Og ømt os Blikke sender;
Ved Højres Folkemøde nys
Kun Ovesen og Rosen
Bød ham et ydmygt Pavekys,
Vi Andre gav ham „Grosen“.

At pine Folk og leve flot
Er ogsaa her i Mode,
Den Industri sig lønner godt
For mangt et „Tyreho'de“.
Amerika er dejlig nær!
Naar Andres Gods man stikker
I Lommen, og er kommen dér,
Saa er man ganske sikker.

Paa Herregaarden Drik og Spil
Og Utugt prægtig trives,
Og Højrebonden hjelper til,
Naar Sviregilder gives.
Og Præsten larmer med sit Præk,
Og søger kun om Ære
Og Guld, imens han ganske fræk
Vil Herrens Tjener være.

Med Fattigfolk Medlidenhed
Man rent forgæves søger
I „høje Cirkler“, skønt man véd,
Af Fattigvæsnets Bøger,
At Sult og Nød saa udbredt er. —
Nej, slige Skyggesider
Man synes ej at kende her.
Jo! Vi har „rare“ Tider!

Respekt man aldrig savne vil,
Naar bare man har Penge,
Men naar lidt Hjælp man trænger til,
Saa kan man vente længe,
Saa møder man kun Haan og Spot
Hos sine fordums Venner;
Storborgersjælen rigtig godt
Paa den Kulør man kender.

Beskedenhed, den skønne Dyd,
Ej Højre-Kvinden haver,
Hun præker om „Kartovers“ Lyd,
Og tigger os om Gaver,
At der kan købes en Kanon,
Til Myrderi bekvemmest,
Men hendes egen Stadsperson
Skal skaanes først og fremmest.

Arbejderstanden trælle maa,
Saalænge der er Kræfter,
Og naar det ikke mer vil gaa,
„Pensjonen“ følger efter. —
Paa Fattiggaarden, dér er rart!
Og det er saa belejligt,
Naar han kreperer i en Fart,
Det kalder Sognet dejligt.

De Store hundser rask de Smaa,
Og knuger dem mod Jorden,
Og aldrig kan jeg da forstaa,
At det er Himlens Orden.
Nej, her er Alt forkert paa Gled,
Og Lapperi ej nytter.
Den gamle Røn maa rives ned,
Mens Rollerne man bytter.

J. C.

Tanker ved Landmandsforsamlingen i Aalborg.

(Frit efter Vessel.)

Naar mig Nogen Karper byder,
Og der kommer vrede Jyder,
Bliver jeg lidt flov derved.
Venstrekost jeg i min Mave
Ej for nogen Pris kan have, —
I Kahytten gaar jeg ned!

Raketter.

Blandt Eksaminanderne til „Juridisk Eksamen for Ustuderede“ var to Herrer med Navnene: Press og Staal. — Hvis de To en Gang bliver Modparter i en Sag, vil det vist komme til en haard Dyst.

„Dags-Avisen“s Sganarel udbryder i Søndags: „Jeg kunde lide at sé den, der fik Københavnerne til at kalde Noget anderledes, end de er vant til at kalde det.“ — Det kan Sganarel tale med om, for Københavnerne bliver ved at sige — Da'savisen!

Orks Bog.

1. Men i Kronprinsessegade boede en Mand, som hed Ork, og sé, han havde meget Gods og vandrede saadan ustraffelig — overfor Landets Love.
2. Men alligevel var han en Gang nærved at komme ind i noget Fedteri, og han monne da forsøge Bestikkelsessystemet.
3. Thi sé, en skønne Dag savnede Ork en Summa, stor 40 Kroner, og han skønnede, at Pengene maatte være ham frastjaalne.
4. Gik han da ufortøvet til Øversten for „Roden", og sagde til denne: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, en af mine Slavinder maa have taget mine Penger!
5. „Kære, jeg véd, at Du er en snild Mand, og Dine „Opdagere" ligesaa, kom da hid og „dandér" den for mig."
6. Og Øversten kaldte paa tvende af sine bedste Svende, nemlig „Listig Ræv" og „Springende Panther", og sagde til dem: „Gak did, hvor denne gode Borger fører Eder hen, og I har at skaffe den Skyldige tilveje, som og de stjaalne Penge.
7. „Og I skulle ikke tage lempelig fat, nej tværtimod, I skulle fare frem som en Orkan i Orken, og bringe Forfærdelse over Synderen. Jeg har talt, skrub a' med Jer!"
8. Men der det var blevet Aften, saa snege de tvende Spejdere sig ind i Orks Hus, som denne havde med sin Hustru forladt, overladende de ulykkelige Mistænkte til deres Skæbne.
9. Og der det var saare varmt, saa havde Stuepigen afført sig sit Gevandt, og hun var nøgen, og steg i Badet for at forfriske sit Legeme.
10. Men Husjomfruen havde søgt Hvile i sin Rede.
11. Og de to Spejdere trængte ind i Badeværelset, ligervis som hine to Ældste blandt Jøderne, der belurede den skønne Susanne.
12. Hine to „lækkersultne" Ældste blev stenede, men de var heller ikke sendte af Rodens Øverste, og havde ikke faaet Paalæg om at „overraske".
13. Og Pigen, som var i Badet, blev saare forfærdet, og søgte at skjule sin Blussel.
14. Men Spejderne forbød hende at iføre sig sin Klædning, og de sagde til hende: „Du er sandelig den Tyv, som vi søge!"
15. Men Pigen græd over sin Elendighed, og hun sagde: „Nej, jeg er ikke den!"
16. Men Spejderne blev optændte af Vrede, og sagde: „Fluks bekend og op med Mynten!"
17. Omsider aabnede dog Herren deres Syn, og de monne sé, at de var gaaet paa en „Vildmand", og den ene Spejder blev blød om Hjærtet og sagde: „Undskyld, Jomfru, men vi har strænge Ordrer!"
18. Ginge de tvende Spejdere da op paa Kvisten, hvor Jomfruen havde sit Bur, og de ginge ind, og hun rædbedes saare.
19. Ejheller maatte det tilstedes denne at iføre sig Klæder, og hun skjulte sin Nøgenhed under Overdynen.
20. Men Spejderne sagde til hende: „Du er sandelig den Tyv, som vi søge!"
21. Men Jomfruen græd og puttede sig ind i Dynen, og sagde: „Jeg er ikke den! hvorfor vil I gjøre mig denne Tort?"
22. Og sé, dette „Forhør paa Sengen" gav intet forønsket Resultat, og Spejderne maatte gaa med uforrettet Sag, og de følte sig „drillede" paa to forskellige Maader. Sela!
23. Og skete det da nogle Dage derefter, at den rette Tyv blev opdaget, og sé, det var en Kvinde, af finere Ler dannet.
24. Altsaa en Slags Dame, — er De med? — Hvadbehager? — Naada! — Den er jo meget god! — Denne Gang rendte Orken sgu ikke efter Politiet.
25. Men de vanærede Kvinder var saare forbittrede baade paa Herskabet og paa de brutale Spejdere, og de truede med at indlade deres Sag for Kejseren, der var berømt for sin Upartiskhed.
26. Sé, da aabnede Orken sin „Niks", og han forsøgte ved Bestikkelse at neddysse Sagen, og Jomfruen og Stuepigen og dennes Fader lode sig omsider formaa til at afstaa fra Skandalens Offenliggørelse.
27. Men „Ravnen" havde usét været Vidne til hele „Komplottet i Kronprinsessegade", og skriger det nu ud for hele Verden.
28. Thi „Ravnen" er ikke modtagelig for Bestikkelse.

Raketter.

Kirsten Pils Kilde har, som Sagnet paastaar, særdeles helbredende Egenskaber. Hvorvidt dette igrunden er sandt, vil vi lade være usagt, men sikkert er det, at vi forleden fik Bevis for andre Egenskaber hos Kilden, idet en hel Del Mennesker, der tog raske ud til Kilden, ikke kunde gaa hjem.

I Berlin har flere Tusinde Droskekuske gjort Skrue, saa de gode Berliner-Storborgere, der ellers ikke gider gaa, kommer nu til at istemme den gamle Sætning: „Nu er den gaaende".

Skønheden uden Elskværdighed er en Blomst uden Duft.

Efter Skanderborgmødet.

En Højremand: Hvad mon Jens Busk egenlig mente, da han sagde, at han haabede, at der bag Ordene stod Daad?

En Venstremand: Hvis jeg har forstaaet ham rigtig, saa mente han omtrent saadan Noget som dette hersens! (Prygler løs paa Højremanden.)

I Horsens.

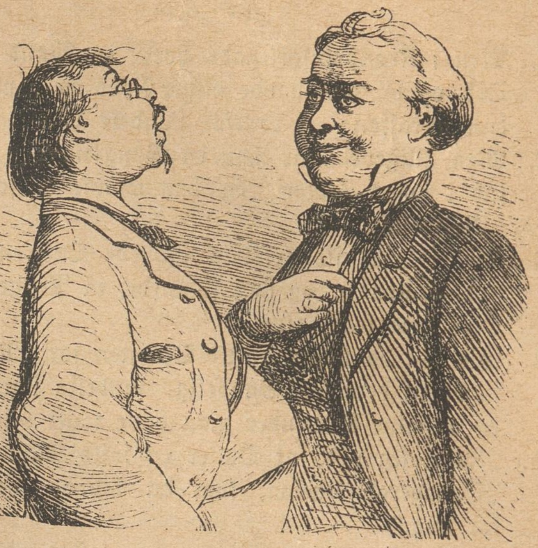

A.: Hør Du, jeg kan sgu ikke begribe, at de saadan uden videre afskedigede denne pæne Mand, Inspektør Mazanti.

B.: Jo, nu gaar Undersøgelsen avanti,
Og saa er der nok ogsaa noget Sandt i,
At den Bestand, som man hans Kasse fandt i,
Den var nok ikke heldig for Mazanti!

Saadan skal de ha'e det.

Amerikaneren: Amerika, Frihedens Land, er ret i Blomstring! baade i Handel og Industri har det allerede for længe siden overfløjet Evropa, og selv Kunsten beg . . .

Evropæeren: Aa, gaa Du hjem og læg Dig! Gør Dig bare ikke saa tyk! Hvorledes vilde det vel sé ud med Jer nu, dersom vi ikke havde opdaget Jer?

Naar Munden løber.

Fader, Moder og Søn gaar ind paa „Jernbaneboulevarden“ for at drikke en Bajer og høre paa Musiken. Efter lang Venten gaar Sønnen for selv at hente Øllet, og Tyras springer saa op paa hans Stol.

En Herre: Undskyld, denne Stol er vel ikke optaget?

Fruen: Jo, min Herre, det er den rigtignok, for jeg skal sige Dem, dér sidder min Søn!

Følger af Kirsten Pils Jubilæet.

Kaperkusk Peter Gibernak var med til at holde St. Hans Nat ved Kilden; — saa blev han svirende, men da han er af en godmodig Karakter, saa lavede han ingen anden Ballade, end at han med Djævels Vold og Magt vilde tylle en Bajer i Hesten, mens han selv drak af Vandøsen. „Lotte" protesterede, hun er nemlig „Good Templar", og bryder ikke sit Løfte saa let som Kollegerne ovre i Malmø.

Strygejomfruerne.

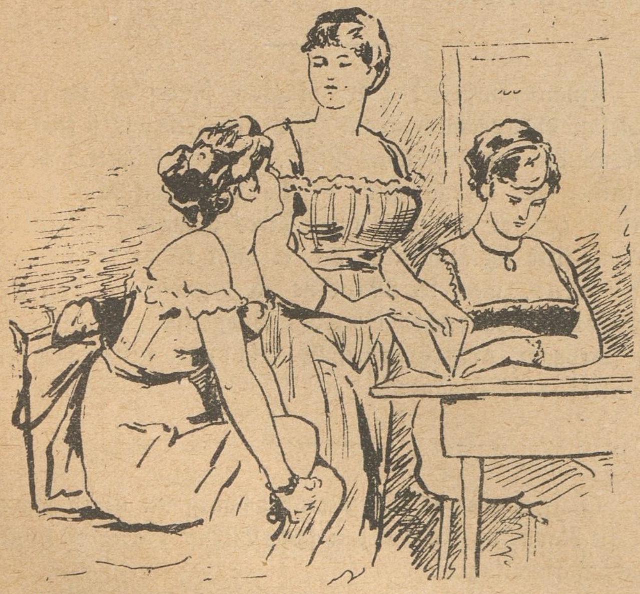

Hvad har vi nu for Alt, hvad vi har strøget?
Til Føde og lidt Klæder er det røget.
Vi slide her i Damp og rædsom Hede,
Og Ben og Arme trættes, mens vi svede.
Hvad har vi saa for det? De fine Herrer
Og Damer. som vi pynter, bare snærrer
Ad os til Tak, og vil man lidt sig more,
Saa værsaaartig! bliv saa blot en — —!

Fra den „fine" Verden.

Fru Etatsraadinde B.: De er bleven saa sløv for mig i den senere Tid, svigter De mig, saa husk paa, jeg har Deres Elskovsbreve til mig med Deres egenhændige Underskrift; sér min Mand dem, saa —

Galanen: Deres Mand, smukke Frue, vil ikke tage Hensyn til slige Breve, han har nogle andre, ogsaa med mit Navn under, — Veksler nemlig, paa mange Tusinde, — disse tager han mere Hensyn til, han véd, at jeg er ikke bange for en Fallit!

En lille „Basseralle" paa Gaden.

1ste Arbejder: Jo, Du kan være vis paa det, den Maier er en komplet Slavefoged, han kalder andre Fabrikker for „Vridsløse", mens han selv holder et helt Tugthus. For 3 Aar siden slap han mod „en Bestikkelse", da han havde voldtaget et Pigebarn; i Aar vilde han forhindre Arbejderne i at holde Grundlovsfest, og saa vil han snyde dem for en Erstatning for deres brændte Tøj.

2den Arbejder: Den er „regulert", Kammerat!

Glæde over Danmark.

Alting visner slemt i Danas Have,
Lifligt hvisler hver en Hoffets Snog,
Ros og Smiger kan han herligt lave,
Ret og Sandhed véd han at begrave,
— Skønt han selv kun er et Ærkedrog.

Rundt imellem Højre-, Venstre-Kløfter
gives aldrig Fred, men Kævl og Pjat;
Egennytten rundt om Skuden snøfter,
Egennytten sine Vinger løfter,
Ruger over Byttet, den fik fat.

Retten bor i Rigmands fyldte Lommer,
Dyden køber man sig jagtens til,
Alt er dyrt, trods nok saa god en Sommer,
Alt kan gaa, naar man kun buldrer, trommer,
Gode Miner gør til Kæltringspil.

Udi Øst og Vest, og hvor jeg vanker
Drømmer jeg om Dannekongens Land:
Her er Roser, og fallerte Banker,
Her er gyldne Ord, og sorte Tanker,
Her er Frihed, som ej mærkes kan.

Faaregreven i en Sofa stønner:
„Pakket er for frit i dette Land!"
Manden har det saare ondt, man skønner,
Derfor, Himmel! hør hans „varme Bønner",
Hjælp ham dog, den stakkels Adelsmand!

Højre-Bonden ved sit Grødfad stønner,
Klager, klynker, — han har voldsom Nød:
„Vi faar inte No'et, vi arme Bøn'er,
„Intet te vaa Pi'ebørn aa Sønner,
„Pengekisten tom er ved vor Død!"

Kirkens fromme Mænd paa Sofahynde
Maa af Fedme gispe efter Luft;
Mens fra „Stolen" de i Brøvl forkynde:
„Adamsbørn, I ska' la' vær' aa synde!"
Lokkes selv de af en Vellyst-Duft.

Ofte de, ved Guld og Sølv at love,
Køber sig en nordisk Kvindes „Tro";
De har nok af „Guld og grønne Skove",
Og en Pater staar saa højt ved Hove,
Thi han kan sin Hyklertale sno.

Embedsstanden er jo her paa Pladsen
Yderst hæderlig, det har vi sét;
Stor dens Omsorg er for Pengekassen,
Om han fejler, dog det største Asen
Derfor faar Pension, naar galt er skét.

Fattig Mand, som bor i danske Lande,
Han, som slæber, træller Dag for Dag,
Han har Grund, sit Livskaar at forbande,
Frækt man nægter ham hans Ret, den sande:
„Du har intet Krav paa Far-i-Mag".

Jo, vor danske Jord er kæltringfrodig,
Her vi har et „syndigt" Paradis,
Matadorer, som er løvemodig',
Aagerkarle, hvis Bedrift er blodig;
Danske Jord, jeg synger til Din Pris!

Lig en Østens Drot blandt købte Friller
Strækker Mange sig paa Purpur ud,
Mens om Dyden de slaar høje Triller,
Og fortæller, de er Samfundspiller,
Skænket os i Naade af en Gud.

Mon mit Ord for Usandhed Du tyder
Dumme Greve, lede Højremand,
„Hæderlige" Embedsmand, som snyder,
Mammons Søn, som gerne praler, skryder: —
Danmark er et lidet, vissent Land! — ?

Raketter.

Det nye Missionshus „Bethania" i Odense blev den 26de ds. indviet og overgivet til den rare Sjæl Pastor Beck, i hvis Hænder man kan bande paa, at det er godt forvaret. Tag Jer iagt, Fynboer, at han ikke gør Jer Bét han, ja!

Finansministeriet i Washington synes at være et virkeligt Giftermaalsbureau. Fra 1ste Februar i Aar er ikke mindre end 130 unge Piger, der var ansatte i dette Ministerium, blevne gifte. — De respektive Ægtemænd mener vel, at de bedst sikrer deres økonomiske Stilling ved at sikre sig Hustruer, der er vant til at styre Finanserne, men da Mændene jo repræsentere den bevilgende Myndighed i huslige Budgetspørgsmaal, maa de forebygge, at Hustruerne, lig Estrup, stikker dem en provisorisk Finanslov.

(Dagen før.) A.: Mon Aalborg nu ogsaa svarer til sit Navn, og aaler den gode Estrup dygtig til Landmandsforsamlingen?

B.: Ja, han er da heldigvis ikke mere hellig, end at man tør give ham rent paa.

A.: Lad være at tale om Hellighed, jeg kan for min Død ikke døje hellige Personer!

Kammerraad Knast som Vidne.

(Retsscene.)

Dommeren (til Vidnet): Hvad hedder De?

Vidnet (tunghør): Jo Tak, saadan nogenlunde! Man maa jo slaa sig igennem, som man bedst kan. Det er jo ikke anderledes i denne Verden.

Dommeren (højere): De er nok tunghør?

Vidnet (smilende): Jeg? Nej, højstærede Hr. Dommer, dér tager De rigtignok fejl! Jeg er Kammerraad Knast fra Birkholm.

Dommeren (endnu højere): Træd ganske nær hen til mig, for at De bedre kan høre, hvad jeg siger.

Vidnet: Aa, jeg beder Dem, Hr. Assessor, gør bare ikke saa mange Omstændigheder! Jeg kan godt taale at staa de Par Minutter.

(Retsvidnet tror at kunne gøre Ende paa Misforstaaelserne ved at gribe Vidnet om Skuldrene og føre ham tæt hen til Skranken.)

Dommeren: Kan De nu forstaa hvad jeg siger?

Vidnet: Har jeg gaaet efter Pigerne? Nej, undskyld, Hr. Assessor! Jeg er en brav Ægtemand, og Fader til fem voksne Børn.

Dommeren (raaber ham ind i Øret): Men, naar De ikke forstaar mig, saa lad dog være med de forkerte Svar!

Vidnet: Siger hun, jeg er Fa'er! Det er en skammelig Usandhed! Jeg kom ind med Toget i Gaar Morges, for at følge min afdøde Svoger til Graven. Jeg har ellers ikke besøgt Hovedstaden i et hélt Aar.

Dommeren (rasende): Hold dog op med den Snak! De er vel allerede oppe i Tredserne?

Vidnet: Nej, Vorherre bevare mig! Jeg har saamæn ikke havt noget at gøre med Adresserne, og heller ikke med nogen Slags Deputatjoner eller Sligt. Nej, det vilde min Kone aldrig tillade. Og det maa De selv indrømme, Hr. Assessor, at førend vi befatter os med Oppositjons- eller Forsvarsadresser, maa vi dog først overveje, om det lader sig gøre uden at forstyrre vor egen kære Husfred, for er den først fløjten, saa kan hele Adressekontoret og Forsvarsvæsenet ikke skaffe den tilbage. De kan tro, jeg taler af Erfaring.

Dommeren (fortvivlet, til sin Skriver): Vi kan aabenbart slet ikke bruge det Vidne.

Vidnet (som tror, at Talen rettes til ham): Ja, saa kan De rigtignok prise Dem lykkelig, Hr. Assessor! For I Ungkarle véd slet ikke, hvad det vil sige, at være Ægtemænd. I kan sagtens gaa paa Dumpejagt, og skyde Skylden paa os Andre, som har nok at gøre med at opfylde vore indgaaede Forpligtelser. Men det er ikke kønt af Jer, at blamere hæderlige Familjefædre. Og faar min Kone det at vide — naa! —

Dommeren: Aa, De er et Brøvleho'ede! De bliver jo ikke beskyldt for Nogetsomhelst. De skal jo kun møde som Vidne i Sagen mod den Lommetyv, der i Gaar Morges blev grebet paa fersk Gerning i samme Kupé, som De opholdt Dem i paa Rejsen hertil.

Vidnet: Skal jeg rejse ad Helvede til? Naa det var saamæn pænt sagt af en Dommer! Men véd De hvad jeg gør? Jeg klager til Justitsministeriet, gør jeg, nu svor Kammerraad Knast til Birkholm! Forstaar De det?!

Dommeren (brøler til Betjenten): Før Vidnet ud!

Vidnet (halvt ude af Døren): Svinehund siger De? — Det kan De selv være!

Hr. Scavenius og liden Pingel.

Scavenius drog over salten Hav,
Til Danmark hans Kurs monne stande,
Han kom just hid fra det fineste Hav,
Som ved Badene „træder Vande".

Men der han kom til Hr. Nellemann hen,
Han hørte saa slem en Tidende:
Pingel han strider med Mund og Pen,
Hans Svar de er meget bidende.

Ministeren slog da saa vred i Bord,
Og svor ved alle sine Fædre:
„Nu Verden skal spørge en Handling stor,
Og det bliver en af de bedre!"

Og Pingel blev jaget fra Skolen væk,
Det spurgtes saa vide om Lande.
Men hvem der vel lider det største Knæk,
Det faar Hr. Scavenius sande!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Den spanske Kongefamilje.

Skandalen er velbekendt. Dronning Kristine af Spanien overraskede sin Mand, „Don Johanen“, Alfons den 12te i en øm tête à tête med en spansk Donna Dit og Dat. Dronningen kom ubelejligt, hun brugte Mund, og saa fik hun en Lussing. Samme Dag rejste hun ud af Riget, medtagende sine Børn. Slige Historier er ganske almindelige i de Familjer, hvis Overhoved siges at være kaldet af Guds Naade. Vor Illustratjon fremstiller Kongen holdende sit Scepter som et „Tugtens Ris“ over den vrede Dronnings Hoved. Dronningen har faaet fat i Pigebarnets Album, og deri fundet flere Fotografier af Kongen og Mætressen i meget ømme Stillinger. Dronningen skælder sin Rivalinde lemlæsterlig ud.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 27. | Söndag den 8de Juli. | 1883.

Højremændene ved Hillerødmødet.

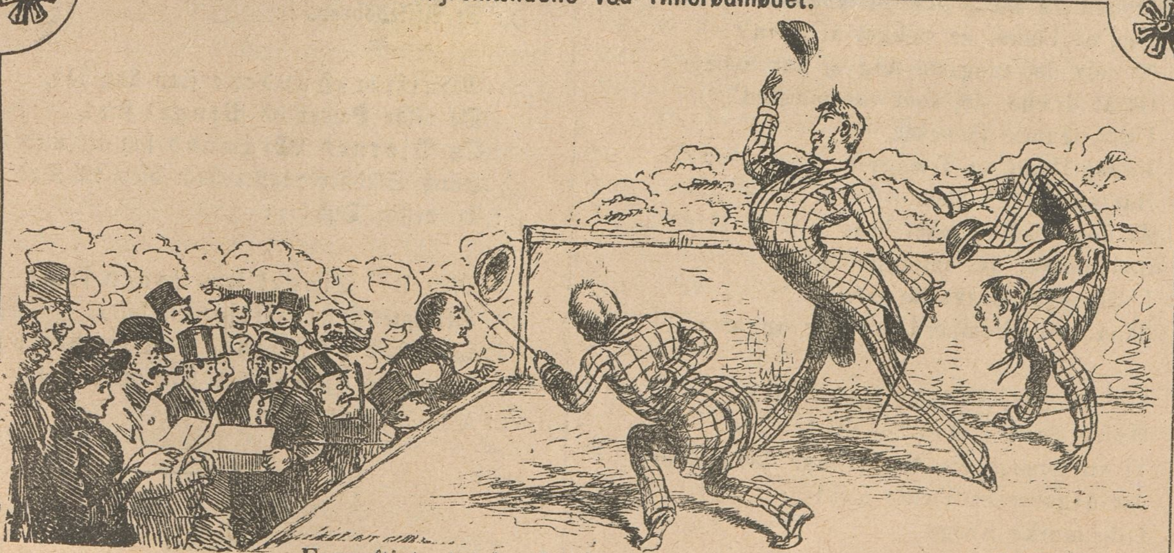

Fornuftigt at tale, det kunde de ikke,
Men skabe dem rædsomt, og vrie og vrikke
Med Kroppen paa „Stolen“, det kunde man skue,
Og det kunde Højre-Hønsene bru'e.

Thi Gøgl er det Hele, som Højre os byder,
Imens de for Frihed og Retfærd os snyder;
Men Jagten paa dem er saa fri som paa Ræve,
Og heldigvis slaar de bestandig „skæve“.

Bebels Valg i Hamburg.

Mon Skriget ej snart vil forstumme
Fra de Fangne i underste Rum,
Fra de fortvivlet stræbende Masser
I de mørke, halvraadne Kasser
I de store Byer,
Hvor Enhver, som knyer,
Og klager sin Nød,
Bliver stemplet som rød,
Og forfulgt som et skadeligt Vildt. —
Skal længe vi tigge en Krumme
Af Rigmands Bord, saa myg og saa stum.

Den Sejer, som nylig er vundet,
Som gav Bebel Mandat som en Drot,
Som en erklæret Sandhedens Mester,
Klart belyst i de smuldrende Rester
Af en Løgnerede,
Hvor de Rige mede,
Og fange saa let
Guld og Ære i Næt,
Mod at støtte det Røverkomplot,
Som længe og ivrig har spundet
For et Folk Strid og Jammer af Tot.

Mon mere Bevis skal forlanges
For, at Folket er vækket af Søvn?
At selv det tungeste Aag ej har mægtet
Os at dræbe, de, som vansmægted'
I det skumle Fængsel,
Under Haan og Trængsel
Har samlet en Skat
Af den Visdom, som brat
Sønderriver det snildeste Spind.
I selvbygte Grave de fanges,
Skønt vor Fremfærd er rolig og jævn.

Vor Broder! Vi hilse med Glæde
Denne Sejer i mægtige Stad.
Vi vil forsøge vor Magt, naar det gælder,
Alt Avgurernes Vælde hælder;
I de mørke Kroge
Med et Dannebroge
De skildter saa mat,
Bliver angst som en Kat,
Ved et Brag kaldes fluks Politi.
Velan! Vi ad Aare vil træde
Under Vaaben i tætsluttet Rad!

Fr. A. H.

Dr. Pingel og Inkvisitjonen i Danmark.

(Tekst til Billedet paa Bagsiden.)

Mel.: Farvel, du Hus, hvor min Fader bor.

Inkvisitjonen i dette Aar
I gamle Danmark saa rart bestaar,
Slavenius, han er Præsident,
Det er forresten ret godt bekendt,
:,: Det er bekendt. :,:

Fra Syden nys han tilbagekom,
Og som en Zephyr han sværmed om,
Han løste Pigernes Florgevandt,
Indtil han Hvile hos Agnes fandt,
:,: Han Agnes fandt. :,:

Men Rektor Ærgmand, den gamle Luks,
Til Zephyr-Venius ilte fluks,
Han krøb som Snogen i Støv og Muld,
Og Sladderposen han havde fuld,
:,: Den var saa fuld. :,:

Om Dr. Pingel det drejed sig,
Han blev afmalet som „frygtelig",
Og Zephyr-Venius galen blev,
Og sendte Pingel et Afskedsbrev,
:,: Et Afskedsbrev. :,:

Minister-Hundene slap han løs,
De vilde Bæster ad Pingel fnøs,
Og Bjørnen Ærgmand saa til med Fryd,
Hans Sladder regnet ham blev til Dyd.
:,: En dejlig Dyd! :,:

Men Dr. Pingel som Løven stolt
Betragter Inkvisitjonen koldt,
Dumhed og Raahed han træder paa,
Som Lys og Sandhed han vil bestaa,
:,: Han vil bestaa. :,:

Raket.

I „Dags-Avisen" læses: „En Herre, som kunde have Lyst til at spise til Middag hos en pæn Familje, bedes indlægge Billet mrk. 279 paa dette Blads Kontor." — Da Familjen ikke selv sætter nogen Pris paa Middagsmaden, er der uden Tvivl en stor Mængde Herrer, der vil vide at sætte Pris paa det galante Tilbud.

Brev fra Abdallah ben Josua til Softaen Ibrahim i Mekka.

Højtelskede Broder i Islam!

Du, som færdes i den hellige Stad, i Nærheden af det hellige Kaabas Ydermure, lad mig meddele Dig lidet Nyt fra de Gjavrers Land Danmark, men jeg véd det, mia cara, min Fortælling vil være Dig som en syndig Opiumsdrøm i Din paradisiske Ensomhed. Jeg lever midt iblandt Profetens Fjender i en stor Stad, som nævnes København; Allah il Allah! denne Stad er kun en Skygge ved Siden af Stambul. Allahs Vrede hviler over dette flade Land; her føres en rasende Krig mellem Sekter. Der er tre saadanne, nemlig: „Socialdemokrater“, hvilke ønsker at være uden Kalif, som tror paa Naturen, og hvis Vaabenmærke er en karmoisinrød Rose og et blaat Baand, dernæst „Venstre“, hvis Mærke er et hvidt Baand, som vil have en Kalif, der er føjelig, og som tror paa en Profet ved Navn Grundtvig, og endelig et Militær-Politi-Parti, som vil have en uindskrænket Selvhersker som Kalif, som tror paa en ond Aand, der hedder „Mammon“, og hvis Mærke er et blaat Baand, og for Chanerne tillige et rødt Baand. Det herskende Dynastis syvende Kalif, den store Frederik, havde givet Landet store Friheder, hvilke sidstnævnte Parti senere søgte at indskrænke, da opstod „Venstre“ og forsvarede med Heftighed den store Frederiks „Firman“, og senere rejste sig et lille, men tappert Bjærgfolk, det var i Pagt med Brødre af fremmede Folkeslag, havde røde Faner, og vilde nu oprette en Guldalder over hele Verden. Allah kerim! Nys var jeg Øjenvidne til et stort Slag, som hine Sekter leverede i umiddelbar Nærhed af Seraillets Mure i Staden Hille-rød. En i dette Land saare mægtig Emir, ved Navn Estrup Pascha, har vidst at indynde sig hos Kalifen, og er dennes højtbetroede Storvezir; han vil indskrænke Friheden, og vil, at alle Ulemaer og Softaer og Paschaer og Emirer og Chaner skal bøje sig for ham og hjælpe ham at undertrykke det øvrige Folk. En mægtig Sultaninde siges at være den bedste Støtte for hans Magt. Samme Emir havde forskanset sig i en Skov, og i Tillid til sine Palissader og sin Garde, kaldet „Knippelmændene“, holdt han sig Rede til at modtage et Slag. De snilde Bjærgfolk, „Socialdemokraterne“, havde imidlertid vidst at blande sig i hans Skarer, og da han skulde mønstre denne inde i Skansen, saa viste det sig, at det var fejle Gryn, for der var Byg imellem. Allah akbar! „Venstres“ Legioner forcerede straks Stillingen, og modtoges med Jubel af deres — paa dette Tog — allierede Venner, Bjærgfolket. Dette Folk har dog maattet bøje sig for Profetens Lære, tildéls, thi i den hellige Koran, Sura 4, staar at læse: „Og det er Allahs Vilje, at Vinrankens Frugt skal visne indtil Jordens Ender“. — Ganske vist, den er ikke rigtig visnet endnu, og Estrup Paschas Horder bælger Vin i Spandevis, men de Allieredes Armé foretrækker en brun Drik, som kaldes „Bajersk Øl“, og som bestaar af Alkohol og Vand med Kulør paa, men Vin er det min Salighed ikke, og det var Synd at sige, at man fik for Meget af det i „Fredsskoven“, for havde „Højre“ ikke opnaaet Andet, saa havde det dog opnaaet at besætte „Skænken“. Allah il Allah! (Gud er stor!) Alle de Allieredes Haremer vare aabnede og meget skønne Kvinder toge Del med Mændene i at belejre Estrups Skanse. En gammel Kristenhund ved Navn Per-sen holdt en ugudelig Tale, idet han gjorde Forsøg paa at forfalske Koranens og Biblens Ord. Naar der nemlig er Tale om „én Hjord og én Hyrde“, saa menes der Guds Profet og hans Tilhængere, men ingenlunde de Danskes Kalif og en Hob afrettet Stemmekvæg. En anden Ulema af høj Rang, „Rime-stad“, hvis Broder døde af „Truk“, og som selv gaar til Spot og Spe fordi han ikke nænner at købe sig et „Gebis“, han er saa tandløs som et Strømpeskaft, holdt en Tale, som han har haft i „Lirekassen“ saa længe, at alle Folk jager ham ud, naar han lader den høre. Saa talte en forhenværende Janitschar ved Navn Jagd, og det lød som naar en Kobbersmed hamrer paa en stor Brænderikedel, og under de vildeste Krigshyl maatte saa Estrup Paschas Hær fortrække, og den blev indespærret i Spiseteltet, og maatte æde Ærgrelsen i sig. Derpaa fejrede de Allierede deres Sejersfest med Taler og Sang, og de Saarede blev forbundne med kolde Øl-Omslag, og en af Estrups Slaver blev maset fordi han vovede at slaa Fezen af Emiren Holstein ben Ledreborg, der hylder den fri Luftning.

De sejrrige Skarer holdt dernæst Andagt ved den store syvende Kalifs Billedstøtte; denne Hersker var saa elsket, at omtrent enhver af de Gjavrers Stammer har rejst ham et Minde og ihukommer ham ved alle Lejligheder, medens den nuværende Hersker kun hyldes sparsomt. Højtelskede Broder! nu er min Haand træt af at føre Pennen, og Du skal blive fri for at sé længere paa mit nordiske Miserère-Maleri.

Hilsen og Broderskab udi Islam.

Allah il Allah! Profeten velsigne Dit Skæg og Dine Hustruer, at de maa vorde trinde.

Abdallah ben Josua.

(Fr. A. H.)

(Fra Gaden.) A.: Hillebød! hvor det gik løs ved Hillerød forleden Dag.

B.: Ja, Karl Plougs Søn gav nok gode Beviser for, at han er opdraget ved Gammel Strand!

Ved Koncertprøven.

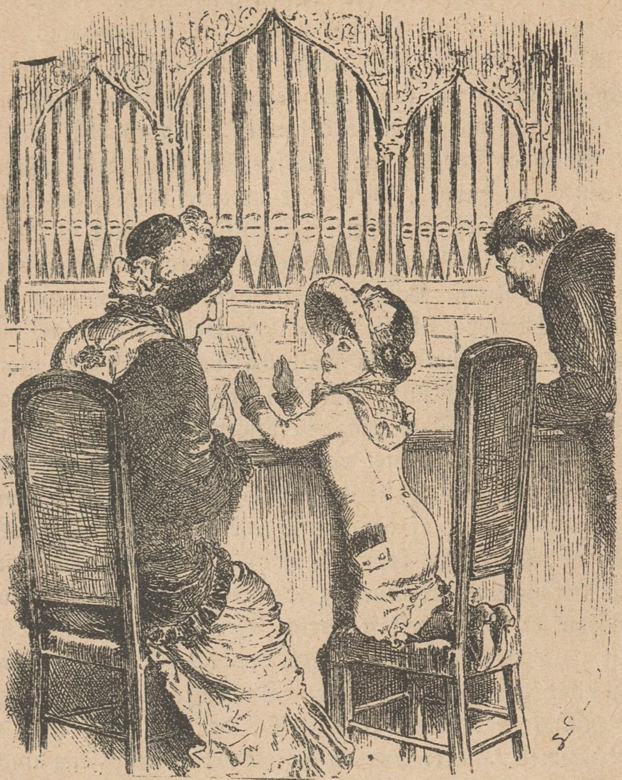

Lille Betty: Aa, søde Mo'er! Bed Organisten om at spille den af Attrup.

Moderen: Hvad er det for én, mit Barn? Den kender jeg ikke.

Lille Betty: Jo, vist saa. Du hørte jo nok, at Onkel Peter sagde til Fa'er i Gaar, at Attrup har komponeret en Piece, som han har tilegnet Frk. Tvede.

I Charlottenlund.

A.: Det er ligemeget, Petersen, jeg fortryder alligevel, at jeg ikke har giftet mig.

B.: Sig ikke det, Gamle; *Du véd ikke*, hvor behageligt Du har det som Pebersvend. En *Familjefader* maa altid tage Hensyn til Kone og Børn; *Du derimod*, Du kan hænge Dig, skyde Dig eller sprænge Dig i Luften med Dynamit, ganske som Du selv vil!

Den nærsynede Naturforsker.

I.

— Aa, nej sé! Det var dog en herlig Myrrhis odorata dèr staar! Den maa jeg have!

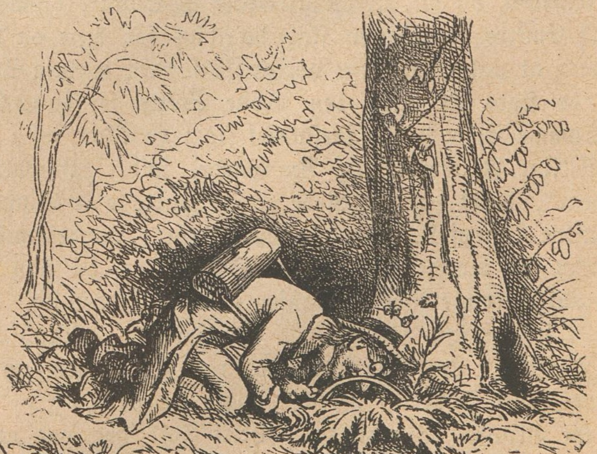

II.

Men, nu maa jeg sé nøje til, at jeg faar den helt op med Roden!

En Forsvarsadressemand.

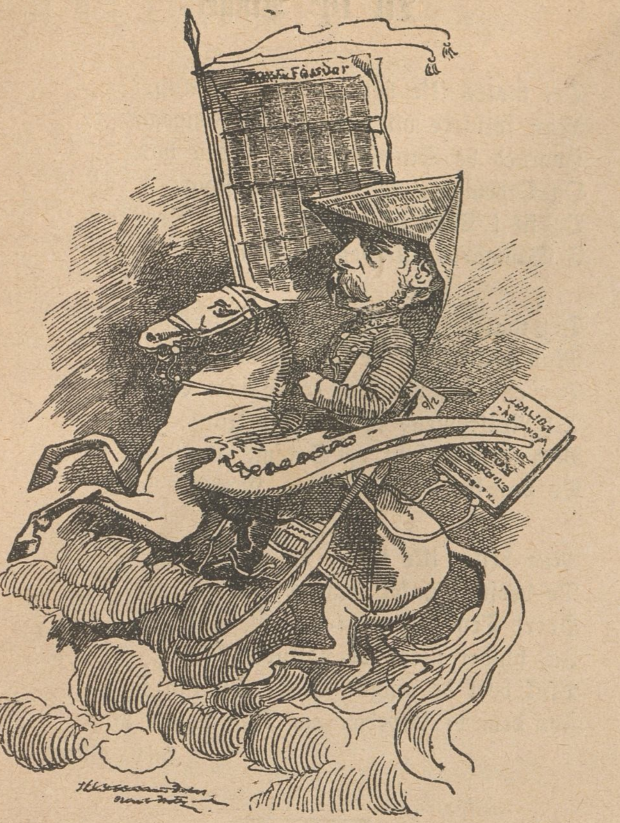

En „drukken“ Herredsfoged i Byen monne gaa,
At fange dumme Bønder saa tænkte han paa,
Og føjed' man ham ikke, han skældte som en Stud,
Indtil med „Forsvars“-Listen man fik ham jaget ud.

Den hellige Forpagterfrue.

Fru Andreasen (i M... by): Aa! Du skulde bare sé, Andreasen, sikken en dejlig Prædiken af Vilhelm Bech, der staar i „Fædrelandet“.

A.: Spis, Kone, spis dog for Pokker, la' vos ha' Madro!

Fru A.: Du med Din Mad, her er det aandelige Brød.

A. (øser Suppe paa Avisen): Og dér har Du Fanden hente mig Dyppe til Brødet.

Paatvunget Venskab.

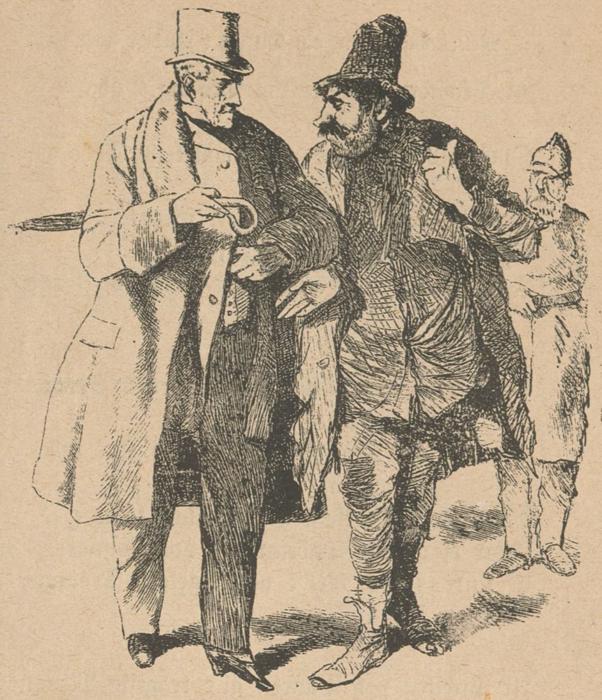

Herren: De tigger om Penge, og saa tager De ikke engang Hatten af, — er det en Maner?

Vagabonden: Undskyld Herre, det tør jeg ikke. Der kommer en „Panser“, naar han sér, jeg tager Hatten af, saa tror han, jeg tigger, og saa napper han mig, men beholder jeg Hatten paa, saa tror han, at jeg følges med en gammel Ven!

„Bedre“ Folks Børn.

Bedstefader: Naa, lille Charles, hvad vil Du saa en Gang være?

Drengen: Skorstensfejer.

Bedstefader: Hvorfor just det?

Drengen: Jo, for saa behøver jeg ikke at vaske mig saa tidt!

Af min egen Katekismus.

Mel.: Min Søn, om Du vil i Verden frem.

At Præsterne præker om Tro og Dyd,
Lad gaa!
Om Helvedes Pine og Himmelens Fryd,
Lad gaa!
Men at han de fattige Folk foragter,
Og altid kun efter Penge tragter,
Jeg kan ej, trods alle hans Lader og Fagter,
La' gaa.

At Vantro han pisker med Ordenes Svøbe,
Gaar an,
Og vil, man omkap efter Himlen skal løbe,
Gaar an,
Men at vi sletikke i Himlen kan komme,
Naar ej vi har Døbeattest i vor Lomme,
Ej fatte, trods Messe og Orgelets Tromme,
Jeg kan.

At Præsten ved Baaren gi'r tragiske Miner,
Man sér,
Og navnlig af Slægtninge Taarerne piner,
Det skér;
Men at disse rørende Præstetoner
Bestandig har Smag af erlagte Kroner,
Det gør, at selv gamle, alvorlige Koner
De lér.

Har stundom en Stakkel berøvet sig Livet,
O, trist!
Ej Præsten vil ta' i Betragtning Motivet,
Jo vist!
At sige, hvis Slægten ej møder med Penge,
For ellers Enhver kan i Himlen indtrænge,
Om ogsaa han finder for godt sig at hænge
Tilsidst.

At Præsten forbyder al Tant og al Fjasen,
Er Skrømt;
Han derfor, som Bileams talende Asen,
Er dømt.
Hans Storborgerliv gør ham kun til en Gøgler,
Og Tosserne tror, han har Himmerigs Nøgler,
Dog bli'r han, som Hoffets bestjernede Ogler,
Berømt.

J. C.

Til Dr. Pingel.

Det taales ikke hertillands en Gang,
Man splintre vil den gamle Vuggegænge,
Hvorved de Styrende med Foden hang,
Og Oldemoders gamle Viser sang,
Og fik i Søvn de gamle, danske Drenge,
I Danmarks allerdejligst Vang og Vænge

Det taales en Gang ikke hertillands,
Man piller bort de gamle, visne Blade,
Der endnu giver blot en Smule Glans
Til Reaktjonens tørre Mindekrans.
Med Krybdyrspyt og Sødsmil skal man bade
De Lavrbær, hvori Højres Krybdyr vade.

Men heller ikke taaler danske Mænd,
De bedste Tanker man vil stænge inde.
Hvert Tryk fra oven give vi igen,
Ja, hylder netop de udskudte Mænd.
Pluk bort de mugne Blade Du kan finde,
For dem vi Lavrbær om Din Pande binde.

Heinr. Wiegell.

(Indsendt fra Maribo.)

Kateket Langemand: Jeg skal sige Jer, I gode Maribonitter, hvorledes man bedst bekæmper disse slemme Venstremænd. Naar Folkethingsmanden begynder at tale, rejser vi os alle som én Mand, og benytter Harens Vaaben. Jeg er frisk fra København, og Fanden skal gale mig, om jeg ikke véd, hvordan man skal behandle en Venstremand. Jeg er Præst, og ikke vant til at blive modsagt, og derfor taaler jeg ingen Diskussion.

Farver Brunspaan: Bravo! Jeg lykønsker mine Medborgere til, at vi har faaet en saa lærd og veltalende Mand hertil Byen. Hvad siger Du, Jørgen Tømmermand?

Jørgen Tømmermand: Ja, ganske vist kalder man mig for den „fromme Buksedreng", men derfor er det ikke sandt, naar Folk vil paastaa, at min Forstand og min Fromhed sidder i mine Bukser. Jeg siger, at Pastoren er et lyst Hoved og en Pryd for vor By.

Kateket Langemand (efterat Alle var komne ud af Salen): Er det ikke frækt af denne Wederkinch-Madsen? Han stod bogstavelig og grinte af os, da vi gik, og jeg arme Stakkel, som trode, at han vilde have besvimet af Forbavselse. Ja, havde vi blot den gode gamle Tid igen, saa skulde Banstraalen være ham vis!

Prolog ved Opførelsen af et Sørgespil i et veldædigt Øjemed.

I, som ej kender Verdens bitre Nød,
Som kender ej til Sult, til Kval og Jammer,
Som kender ej at trælle for Jert Brød,
Som ej har døjet Sult paa usselt Kammer.
I, som ved veldæk't Bord Jer mætte kan,
Og kender ej til Frygt for Næringssorgen.
Imedens mangen ærlig Arbejdsmand
I Hytten sulter, fraadser I paa Borgen.
I, som betragter Livet kun som Gøgl,
I, som til Pynt og Luksus Guldet kaster,
I, som er klædt i Silketøj og Fløjl,
Naar flot til Vogns I til Theatret haster.
Jer er det, som jeg nu vil tale til.
I stolte Herrer og I fine Fruer,
O! glem dog ej for Scenens Sørgespil
Det Sørgespil, man her i Livet skuer.
Husk, hvem det var, der hjalp saa troligt med
Møjsommeligt at samle Eders Grunker,
Som ofrede sin Kraft og Ansigts Sved
Paa Eders Rigdoms Glans og gyldne Bunker!
Om her I lindre lidt af Armods Smærte,
Stans ej dermed, hvo, som har Raad og Hjærte.

V. S.

Raketter.

Da Toget afgik til Hillerød i Søndags var en Betjent af det ridende Politi saa uheldig at falde af Hesten og ind under denne. — Mon det var et Forvarsel om Dagens senere Begivenhed, at Højre trods Politiet vilde „falde af paa den“ ved Hillerødmødet?

Blandt det, der var værd at lé af nede ved Mødet ved Frederiksborg kan nævnes, at, da Politiet vilde indespærre en anholdt Herre, kunde det ikke finde Nøglen til den nybagte Statjon: en Pavillon. — Politiet kan nu en Gang ikke hitte Nøglen, — husk: hvem kan finde Nøglen til „Redningsbaaden“? — heller ikke, naar Højre er ved at drukne i sin egen Skandale.

Den Assistent i Ministeriet, som sprang ud i Kastelsgraven og reddede en lille Dreng fra at drukne, kan efter Forlydende vente en alvorlig Tilrettevisning af sine Foresatte. — Det betragtes nok som en utilladelig Opposition, naar Underordnede foretager Handlinger, der paa en eller anden Maade stiller de Overordnede i Skygge.

Politisk Vejrberetning.

Efter den lange Tørke er der under Kongebesøget i Aalborg faldet en mild Ordensregn, som har frembragt et „Storkors“, fem nye „Riddere“ og fem nye „Dannebrogsmænd“, medens Naadens Sol kaster sine oplivende Straaler paa en ny Etatsraad, en ny Justitsraad og to nye Jægermestre. — Desuagtet er „den politiske Himmel noget overtrukken“ i Venstreregionerne, hvor Sympatien for Estrup & Co. staar langt under 0.

Raket.

Ved Landmandsforsamlingens Middag — til 14 Kr. pr. Kuvert! — udtalte Kronprinsen det Haab, „at den Stemning, der herskede i denne Forsamling i Aften, vedblivende vil besjæle det danske Folk“. — Hvis dette Haab gaar i Opfyldelse, saa bliver det da Totalafholderne, der kommer til at danne den radikale Opposition!

Korrespondance.

En anonym Indsender. Kan De godtgøre, at det Indsendte er skrevet og fremkommet med Lundehusværtens Samtykke, vil der blive taget fornødent Hensyn til Skrivelsen.

Felix. Det kniber med Pladsen i denne Tid.

S. i K. Tak for Meddelelsen. Det glæder os at erfare, at ingen af de Forurettede i Orks-Sagen har forpligtet sig til at tie med Skandalen, og de har altsaa umuliggjort Bestikkelsessystemet.

Alle Breve og Bidr^g til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Dr. Pingel og Inkvisitjonen i Danmark.

(Teksten læses inde i Bladet.)

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 28 | Söndag den 15de Juli. | 1883.

Paa Herrredskontoret i L. og M.

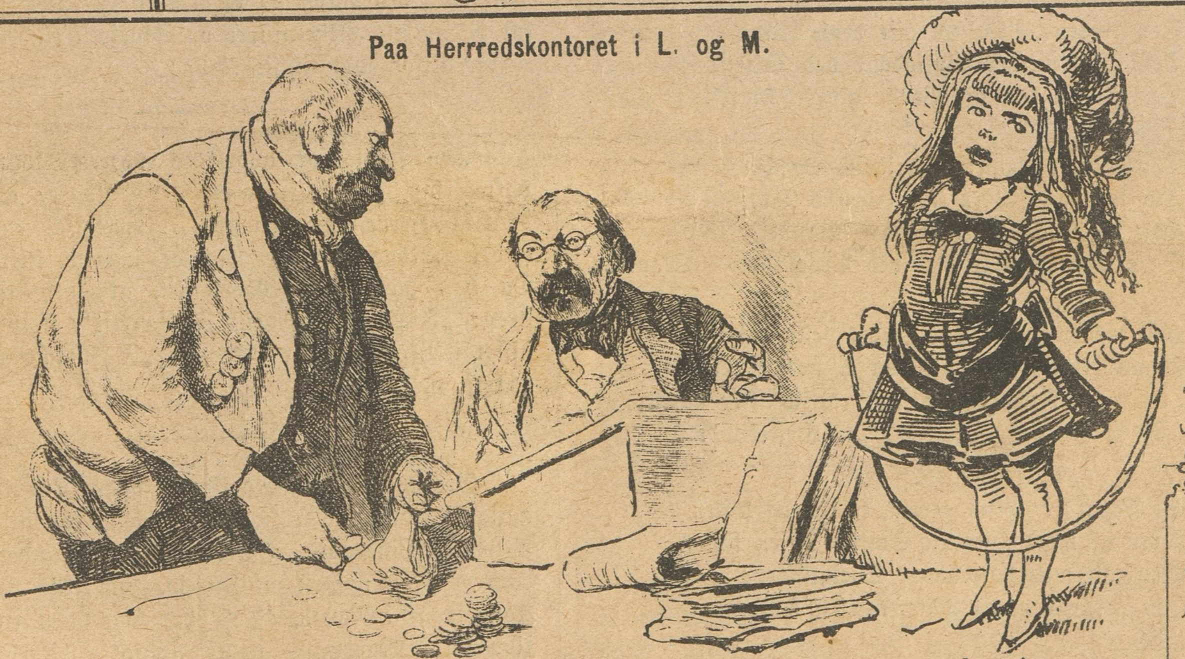

Hans Nielsen: Ja, her er nu Pengene til Overformynderiet, men kan jeg saa stole paa, at det inte gaar som i Bælum, hvor Folk blev snydt saa skammelig?

Gamle Brodersen: Gu'beva's, Gu'beva's! Herredsfogden er en ærlig Mand, her er Orden!

H. N.: Er det da ogsaa Orden, at Tøsen dér springer i Tov her oppe paa Bordet?

Gamle B.: Tys! Den lille Frøken har faaet Lov af Fruen; det er bare for at drille Herredsfogden, fordi han ikke vil give hende til en Københavnstur.

Ravnesang.

Saavidt jeg evner gør jeg
godt mod Næsten,
Paa Fejl jeg sér med Over-
bærenhed,
Men Officeren, og fornem-
lig Præsten,
Paa dem er jeg bestandig
dygtig vred.

De begge aabne stedse de-
res Munde,
Og skrige højt om Blod og Død og Kamp,
Og ej Respekt de sig erhverve kunne,
Undtagen ved Fordømmelse og — Tamp.

Motivet til min Dom man nemt kan søge
Og finde, naar man sér i Landet om,
Hvor Fjederhat og Pibekrave spøge,
Med Ros for Tapperhed og Stræben from.

Den Enes Ris er Militæretaten,
Den Andens Bibelstok gi'r drøje Rap,
Den Ene sværger dagligdags ved Saten,
Den Anden kun for Penge giver „Klap".

Den Officer lovpriser Krigens Minder
Fra fordums Tider indtil denne Dag;
Han søger særlig at bedaare Kvinder,
Og Mænd duperer han ved Brøvl og — Slag.

Han mener just: „Saa meget desto bedre!
„Naar Folk fordummes, og er stedt i Nød,
„Da vil just „Kongens Tøj" de Stakler hædre,
„Og Storhed naar de ved „en Heltedød"."

En Præst er gerne gerrig, haard og bister,
Naar til hans Hus en Stakkel Vejen fandt,
Men allermest han hader Socialister,
Han gerne dem til Marterpælen bandt.

De Folk to Alen er af samme Stykke,
Hvad Stilling eller Handlingen angaar,
De her i Landet uforstyrret bygge,
Som to Slags Ulve mellem en Flok Faar.

Derfor just ej man slige Folk kan regne
Som enestaaende i deres Slags.
Nej, Smaatyranner findes allevegne,
Dog disses Laster mærker man sig straks.

Beklageligt det Land, som Krigsmænd freder,
Og for at „holde" dem udpiner Folk,
Og som ved Guld og Hæder Præsten leder
Til frækt at staa som Kristenhedens Tolk.

Men om end Mange dumt sig lader nøje
Med al Slags Overtro og Despoti,
Saa vil dog „Ravnen" ej sit Hoved bøje, —
Ved Hug og Kras maa Banen blive fri!

Raketter.

„En Sygeplejerske, uddannet paa Kommunehospitalet, ønsker Pleje." Saaledes lyder et Avertissement i „Berlingske Tidende" af 4de ds. Vi vil anbefale den kære Sygeplejerske at henvende sig til „Plejefader" i Citadellet, siden hendes egen, den kvindelige Pleje, ikke strækker til.

De kongelige Theatre i Stokholm har faaet en ny Direktør, ved Navn — Wilman. — Det sér galt ud for de stakkels Skuespillere og Skuespillerinder, hvis han svarer altfor godt til sit Navn!

Som Bevis for, hvorledes et Herredskontor kan forvaltes, kan vi anføre, at en Herredsfoged, der havde en daarlig Hjerne, men en god Fuldmægtig, en Gang kom i det sjældne Tilfælde selv at maatte skrive et Brev. Da han havde lagt Mærke til, at Fuldmægtigen altid skrev: „I Herredsfogedens Fraværelse", skrev han meget fiffigt i Begyndelsen af Brevet: „I Fuldmægtigens Fraværelse o. s. v.".

Greven af Chambord lider i denne Tid af en krebseagtig Udvækst i Maven, der rimeligvis vil skaffe ham Billet til Lindenau. Intet Under, at Manden har faaet daarlig Mave; først gik han jo, som Alle véd, med en Kongekrone i Maven, og nu har han faaet en krebseagtig Udvækst i Maven, — noget vistnok alle Fyrster har, i al Fald tyder det reaktjonære i dem derpaa! — og til Slut har han i den Grad fyldt sig med Lækkerier, at Hjærtet har udvidet sig meget. — Formeget Hjærte plejer Fyrsterne ellers ikke at lide af.

„Skal det være Gilde, saa lad det være Gilde!" sa'e Magistraten, den lod Regnegade vande i Lørdags, da det regnede.

Kaffesladder.

Md. Skade: Aa, min kære Madam Stork! Det er da en Guds Lykke, at jeg kan retirere op til Dem, for man kan jo ikke nære sig nogen Steder for alle disse skrækkelige Forsvarsadressekolportølpere, som render Dørene ind til Folk baade tidlig og sildig, saa at man hverken har Madro eller Nattero, og det er ikke langt fra, at disse rædsomme Uhyrer tager Kvinder med Vold i Mændenes Fraværelse, bare for at faa dem til at skrive under paa dette hersens Befæstningsvrøvl. Saadan maa De begribe Dem til, staar jeg i Gaar ude i mit Køkken og spekulerer paa, hvad jeg skal gi'e Skade til Middag, for hvad skal man finde paa i denne Varme andet end lidt let Mad, og det er slet ikke let, især naar man har sin Besværlighed med at komme ud af det med Husholdningspengene, for det kan saamæn ikke nytte at komme til Skade og forlange mere Mønt, — uh! jeg kunde lige saa gerne skrige „Leve Estrup!", for saa var jeg da vis paa, at Skade straks lod sig separere fra Bord og Seng og fra mig med, og, Herregud! man er jo dog ikke kommen sammen, for at man skal skilles ad i Midten lige som Højremødet i Hillerød, men hvad jeg vilde sige, saa ringer det, og jeg gaar jo hen og lukker op, tænkendes, at det kunde være et Brev med et Postbud, eller en af disse Uldmænd, der grassere om Sommeren lige som Oldenborrer og Kolera, eller en Oljetrykskroman, som de ogsaa render med, saa lang Vorherre gi'er Dagen, men — om Forladelse! Det var rigtignok En af en anden Surdejg! De kan tænke Dem til, min Kære, staar der ikke en ung Laps med Næseklemmer og Pandefrynser, og gør en hel Del Kaprifolier, og griner lige som en Høvlebænk. „Goddag, lille Frue!" smidsker han, „tør jeg spørge, er Hr. Skade hjemme?"

„Nej, han er saamæn ikke", svarer jeg.

„Aa, det var Skade"! udbryder Fugleskræmselet, med saadan et rigtig Limonadesmil.

„Lad os nu bare være fri for flove Witser, min Gode"! siger jeg, for jeg kan nu ikke fordrage, at Nogen gør Hentydninger, skal jeg sige Dem.

„Undskyld, lille Frue", siger han saa, „De maa da endelig ikke tro, — men det gør forresten ikke Noget, at Hr. Skade ikke er hjemme, for vi To kan godt blive enig om Tingene allene!"

„Hvad si'er han, Laban! vil han forføre en hæderlig Kone?!" raaber jeg, og De kan tro, jeg langede ham med det samme saadan en paa hans Næseklemmerstativ, saa at han snappede efter Vejret lige som min Svigersøns Hundehvalp, naar han kaster den ud fra Langelinje for at drone dens Lopper, som er færdig at æde os op i denne Tid, uagtet vi fylder Sengene med Indsigtspulver og Kamfol og hvad det Altsammen hedder, som Lopperne griner af, lige som Estrup og Scavenius af Resolutjonerne, indtil Folket vaagner en skøn Morgen, og fanger Lopperne lyslevende, men hvad jeg vilde sige, saa blev Fyren ganske mør, og stammede saa ynkelig, at det næsten gjorde mig ganske ondt for ham: — „Herregud! bedste Frue! Jeg kommer jo i de rejæleste Hensigter! — Det er bare denne Forsvarsadresse, som De godt kan underskrive i Deres Mands Fraværelse, det har saamæn saamange Koner gjort!"

„Det kommer ikke mig ved, hvad saamange Koner har gjort", sa'e jeg, „men jeg skal nu sige Dem noget, min unge Hr. Hanekylling, at her er ikke noget „Dukkehjem", og jeg er heller ikke nogen Nora, der skriver min Mands Navn under hverken paa dit eller dat, og forresten kan De gerne gaa hjem og lægge Dem med alle Deres Forsvarsadresser, for Kongen har selv sagt til Venstre, da de vilde have Estrup væk, at han kun tager Hensyn til, hvad der kommer fra Rigsdagen, og saa siger han naturligvis det samme til Højre, naar de vil have deres krigsgale Planer frem, og desuden maa De ikke bilde Dem ind, at min Mands Navn skal staa blandt umyndige Personer paa 18 Aar og derunder, som De lokker til at skrive paa, for naar Goos ikke en Gang vil indrømme Mænd paa 25 Aar Ret til at være Vælgere, fordi han siger, de er Børn, saa er det dog for latterligt at lade som om man tror, at nykonfirmerede Knøse forstaar sig paa Forsvarsvæsen!" og dermed slog jeg Døren i med saadan en Fart, at Fyren gesvindt trak Næsen til sig, og stak ned ad Trapperne. Og nu vil jeg bare ønske, at Alle vil give Adressekolportølperne samme Konfekt som jeg!

(I Nødsfald!) Det i Bern udkommende „Intelligentsblatt" indeholdt nylig følgende Annonce: „En solid, flittig Haandværker søger en net, arbejdsom Pige eller Husholderske i en Alder af 20—30 Aar. I Nødsfald vil han ogsaa gifte hende."

(Fra Promenaden.) A.: Hør Du, alvorlig talt, i Aar har alle Damerne da nogle Pokkers nydelige Figurer!

B.: Ja, men det er desværre kun — „figurligt talt"!

Lille Ploug og Estrup.

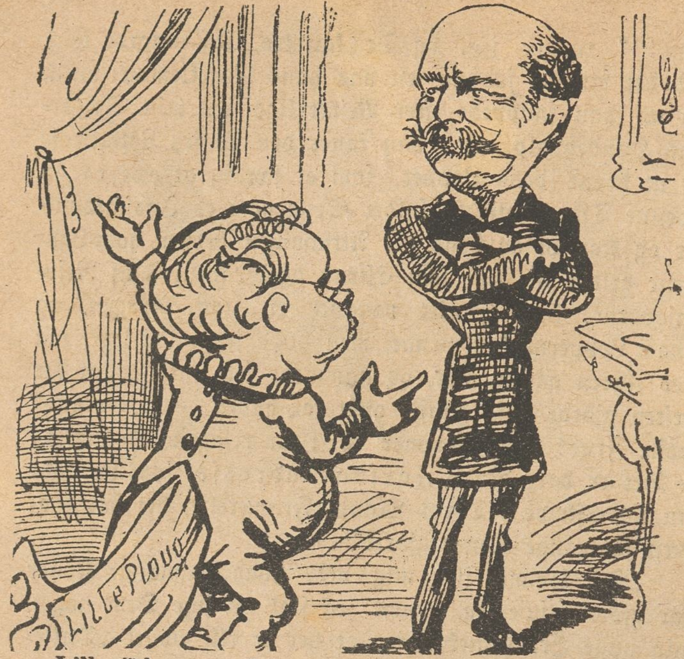

Lille Ploug: Jeg haaber, Deres Ekscellense vil give Politiet en Irettesættelse, fordi man vovede at lægge Haand paa en ægte Højremand!

Estrup: Jeg haaber, at saadan en Hvalp, som De er, en anden Gang vil afholde Dem fra at gøre Optøjer til ingen Nytte, og krydse mine Planer, jeg ønsker netop, at Venstre og Socialisterne skal forløbe dem og komme ind paa Oprørsbanen, saa — —

Lille P. (afbryder): Saa vilde Deres Ekscellense straks blive jaget bort!

O, Ægtestand! O, kære Ægtestand!

Herren: Du keder Dig ogsaa altid, Sandramor! Nu føjede jeg Dig i at tage paa Landet, men Du har ikke Lyst til Noget!

Fruen: Det Eneste, jeg har Lyst til, er Rideture, men Du kan jo ikke ride med mig, og allene er det saa kedeligt.

Herren: Bravo, Sandramor! saa vil jeg bede Løjtnant Stram om at tage herud et Par Gange om Ugen for at ride med Dig, — han har jo lært Dig!

Fruen: Ja, søde Sørensen, helst hver Dag!

Under Cigarmagerstrejken.

Fabrikanten (i Døren:) Naada, Nielsen, er De ikke snart sulten, saa man kan faa Dem i Tale?

Nielsen: Nej, Jensen! Endnu har vi ikke manglet Føde, og dennegang skal De ikke faa rullet en Cigar over, førend De giver efter, vi er ikke bange for at nedlægge over hele København i et helt Aar, „for vore Meningsfæller ofrer gerne en ugenlig Skærv, naar blot vi kan sejre.

I Skolen under Varmen.

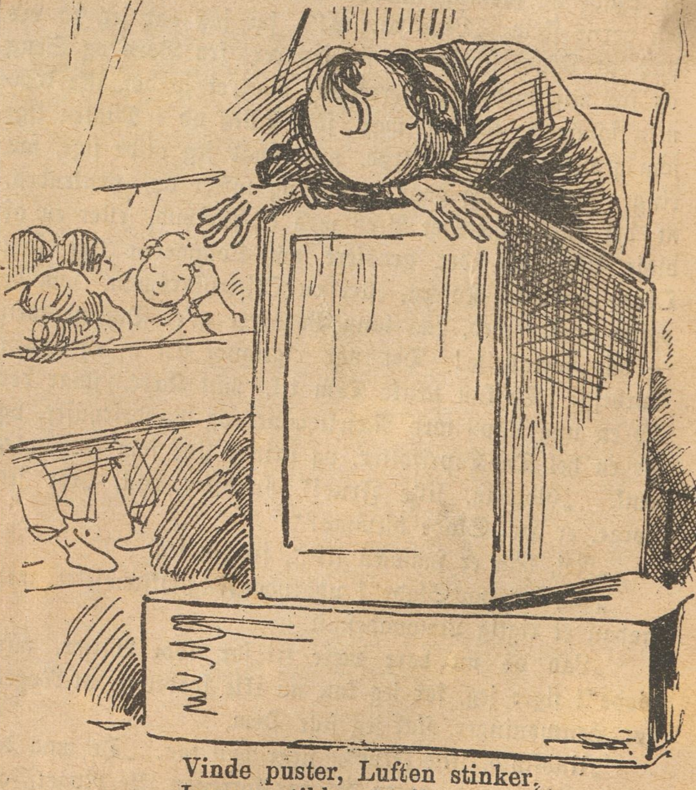

Vinde puster, Luften stinker,
Lopper stikke gyselig,
Søvnigt alle glor og blinker,
Hver faar Lov at passe sig. —
Magistraten ej vil rømme
Skolen, skønt der avles Pest.
Lærer og Elever drømme
Om den blaa Kolerapest.

„Frelsens Armé“ i København.

Missjonæren: Ja, mine kære Børn! Sandelig siger jeg Eder, I skulle være nøjsomme og sagtmodige, og bære Eders Lidelser med Taalmodighed, og da skulle I høste rigelig Belønning i det andet Liv, i Himlens Sale, hvor Engle tale og sjunge evig Pris, og hvor der er evige Paradisets Glæder, men gør I ikke som jeg siger, da skal I fare ned til Helvedes Baal og Pine, og I skulle evig martres i Svovlpølen, Amen! — Kom saa og lader os synge en Salme. Vi vil synge en, som I allesammen kan. Saa begynder vi!

Børnene (i Kor): „Vil Du nu bare la' Hønen gaa! Vil Du nu bare la'e Hønen gaa!“

Farlige Symptomer.

— Aa, Du, jeg har saa ondt i min Mave, jeg tror bestemt, det er Kolera!

— Sikke noget Snak! Her er jo ingen Kolera!

— Nej, men jeg kan ikke et Ord af min franske Grammatik, og jeg har slet ikke læst paa min Geografi, og min danske Stil er heller ikke færdig! Tror Du ikke, at alt det er lige saa slemt som Kolera?

Saa galt kan det gaa!

Arrestforvareren: Hør nu, Jens Nielsen, da Du saa ligefrem har tilstaaet Dine Brandstiftelser i Valby og Hvidovre, og har aflagt Bekendelse om alle Dine øvrige Forbrydelser rundt omkring i Udlandet, sas er denne Herre, som er en fin „Opdager“, kommen paa den Tanke, om det ikke ogsaa er Dig, der har slaaet Konen ihjel i Louisegade?

Jens Nielsen: Jo, naar det kan fornøje Dem, kan jeg gerne sige Ja til det med!

Nyeste Revuvise.

Mel.: I Evropa, i Evropa er der Marked.

Atter En har nu fornærmet Majestæten,
Og til Straf han skulde puttes i Arrest,
Men han holder inte meget af Diæten,
Og saa tænkte han som saa, at det var bedst
At la' Højesteret afgøre Sagen,
Mulig den stemmer for at stryge Klagen,
Og imens „Socialdemokraten"
Vorer op til et Hovedblad i Staten.

Hvem sku' tro, at et Venstreblad var kommen
Med et Opraab, saa revolutjonært:
At en Venstremand nu have skal i Lommen
Sin Revolver, og naar saa det kniber svært,
Skal han fyre paa Højres Bataljoner,
Ja, maaske paa en Hær af Forsvarskoner.
„Aarhus Amtstidende" Idéen skyldes,
Og af alle Jakobinere den hyldes.

Theologernes meget rene Sæder
Har vi aldrig haft nogen Tillid til,
Naar de præker, og allerynksomst græder,
Verdens Nydelse og Mønt de have vil.
Nys en Lærer i københavnske Skoler
Taalte ej at se de Pigers korte Kjoler,
Og istedetfor at lære dem Moralen,
Hen paa liderlige Ting han førte Talen.

Denne Kammerjunker Wøldiche har lavet
Hist i Vælum et rædsomt Roderi,
Han og Sommerfeldt i Fællesskab har skrabet
Statens Pengeskrin, saa der var „Nichts" deri.
Sommerfeldt i Chikago gaar og griner,
Kammerjunkeren gaar her med med sure Miner,
Tred've Tusind i Kavtjon, skønt ej han vilde,
Denne hæderlige Embedsmand maa stille.

En Grossjerer fandt paa at fiske Brasen
I en Dam inden Dyrehavens Hegn,
Ganske aabenlyst sidder dette Asen
Med sin Snøre, som Intet var ivejen.
Er han gal? Det er Kongens Fisk, der spræller
I den Dam, fluks Betjentene ham melder.
Tyve Kroner for de Fisk, han vilde hugge,
Monne Retten af hans Købmandslommer plukke.

En Kommando, som bestod af „Tollerister",
Nys paa Knippelsbro blev stanset af en Mand,
Som forresten ingenlunde var saa bister,
Ind i „Beverdingen" bød han dem paa Stand.
Og en anden Mand gik ind i Hovedvagten,
Mod Soldaterne han grusomt brugte Magten.
Begge To nu i Kaschotterne maa svede,
Kors! hvor de nu paa Soldaterne er vrede.

Nogle Svømmere fra Sverrig os gæster,
De kan boltre sig i Vandet rigtig flot,
For den fine Københavner det en Fest er.
Skønt han selv tidt „gaar i Vandet" ganske godt.
Alle udenlandske Kunstnere, som kommer
Her og slaar paa deres mageløse Trommer,
Kan faa Pengene i Staden til at rulle,
Og saa rejse bort med hele Poser fulde.

Horsens Tugthus=Sagen er saavidt nu fremme,
At omtrent en femti Kæltringer man véd
Har begaaet nogle Streger, som er slemme, —
Ak! den Høne fik ej Lov at gaa i Fred.
Selv Mazanti, som var Kommandant i Hulen,
Har nok osse faat en vældig En paa Mulen,
Men Justitsraad Bruun, som skulde Alt opdage
Fik et „Slag", som i hans Lemmer kunde knage.

I Ægypten raser Koleraen gruelig,
For der er saa megen Nød og Svineri,
Og Regeringen er — li'som her — uduelig,
Ej for Slaveaag kan Folket blive fri.
England staar i Kompagniskab med Noblessen,
Lov og Ret forskriver man fra Krupp i Essen;
Dér, som andetsteds, er Landet for Despoterne,
Og det Folk, som taaler Alt, er Idioterne.

Fr. A. Hertz.

Raketter.

Højres Pjerrot, Ryssel, der saa fiffigt fik Partiet til at benytte og naturligvis købe hans overliggende gamle Baand, hvilke brugtes som Kendetegn, og gik under Benævnelsen „Strømpebaand" ved Hillerødmødet, er den 32te ds. udnævnt til „Hosebaandsridder".

Fuldmægtig i Generaldirektoratet for Skattevæsenet, Andræ, er bleven konstitueret som Assessor i Kriminal- og Politiretten. — Det kan være meget godt, at Hr. Andræ er bleven Dommer, men vi saa dog hellere, at vi med Hensyn til vore Dommere kunde sige: „Vi har faaet helt andre".

(Fra Gaden.) Kunde Du ikke lide at tage med til Ramlösa Helsobrunn og bade?
B.: Og blive hél so brun? Nej, Tak!

Vognsmører Benzins Betragtninger.

(Indsendt.)

Det er dog mærkeligt, at Svendene ikke kan taale de Petroleumsdunster, og jeg bruger dog kun en Pot om Dagen, og saa løber de midt i den travle Tid; men det skal nok komme til at svie til Opspillermanden, for nu kan han kigge efter sit Tilgodehavende, som jeg godt kan bruge til Hjælp til en Skovtur, eller til en ny Hønsegaard i Stedet for den gamle, som fløj med Vildgæssene.

A. H.

(Fra Gaden.) Herren: Deres stakkels Hest har det virkelig ikke godt.

Kusken: Ikke godt? Jeg tror, De vil! Mad mangler den aldrig, og der har ikke været en eneste Fornøjelse i Aar, uden at den har været med.

Raketter.

Prins Pris-Dang af Siam ankom forleden Dag til Hull. Den gode Prins Dang har naturligvis faaet Navnet „Pris“ til sit øvrige Dingeldangnavn for at han stadig skal mindes, hvilken Pris Folket har ham til. Thi Folket sætter vel ingen videre Pris paa ham, siden han saadan kommer i Hull(et), hvor vi forresten ønsker flere af hans Kolleger ogsaa maa komme.

I „Berlingske“ anbefaler Elev af den kongelige Mundkok, Petrine Johnson, sit „sluttede Bord“. — Sikke Noget! Hun burde da hellere anbefale Bordet, førend det var sluttet!

Det islandske Postdampskib „Romny“ bliver for Tiden ført af en Kaptajn Vest. — Var det ikke mere passende, om Kaptajnen fik lidt „gammel“ Rom at føre? Ellers hører man jo altid, at det er Rom, der kommer indenfor Vesten, men her det en Vest, der kommer indenfor Rom, for „Rom-ny“!

(Indsendt.)

Da Godsejer Seidelins Gaard i Mørkhøj er saa aldeles forfalden, at Beboerne næsten ganske mangler Tag over Hovedet, tror vi at imødekomme den sikkert fattige, men for rig gældende Godsejer, naar vi anmoder om, at den Hr. Dr. Pingel tiltænkte Hædersgave i Penge maa blive skænket til den stakkels Hr. Godsejer.

Flere Beboere ved Mørkhøj.

(Afkølende.) A.: Aa, Du kan tro, jeg har faaet mig en ordenlig Forkølelse paa Halsen, men Vejret har ogsaa været koldt de senere Aftener.

B.: Ikke saa underligt, eftersom man sér Driv-Is i Gaderne.

A.: Driv-Is?!

B.: Ja, der kører jo Vogne omkring med kunstig drevet Is, altsaa „Driv-Is“, og i Konditorierne er der fuldt op af „Sjapis“, som Københavnerne sjapper i sig i Form af Vanille-Is og Is-Kager.

(Fra Gaden.) 1ste Betjent: Det var rigtignok en slem En for „den Røde“, at han maatte møde hos en anden Assistent med sin Pige, som han havde revet i Øret og banket; hvad mon hun egenlig havde gjort?

2den Betjent: Det siges, at hun havde spist for Meget, men — jeg tror snarere, at hun havde „snærret“ for Meget, naar „Herren“ var for nærgaaende.

Raketter.

Ogsaa Soliditeten lader sig overdrive, men man gør det ikke.

Kærligheden er et Klenodie, der er indfattet i Taareperler.

Den største Tyv er Søvnen, den røver os det halve Liv.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Efter Væddeløbene.

Hestefatter: Hør, véd Du hvad, Mutter, det er sgu dog rart, naar man har Glæde af sine Børn, — tænk! der staar her i „Berlingeren“, at vores mellemste Søn, „Bruno“, har taget den kongelige Ærespræmie ved Eremitagen; det er anden Gang, han tager 1ste Præmie iaar.

Hestemutter: Jeg giver ikke meget for den Ære — som vi skaffer de Andre, mens vi maa jage Livet af os. Der sidder han henne bagved nok saa kry, nu kan han holde det ud, men det er sgu uvist, om hans Herre beholder ham, naar han bliver svagelig.

Hestefatter: Aa, vi kan da ikke klage. Vi bliver da hverken solgt eller slaaet ihjel saa længe vi lever, det har vor Herre sørget for; tænk paa, Mutter, hvormange fattige Mennesker der er, som paa deres gamle Alder maa sælge sig til en Arbejdertyran for Slid og Sulteføde, eller ogsaa de bliver slaaet ihjel af ligegyldige Læger eller af indvortes Ærgrelse over de Formuendes Slethed!

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.
N. Cohens Tryk. Kjøbenhavn

No. 29 | Söndag den 22de Juli. | 1883.

Altfor lydig.

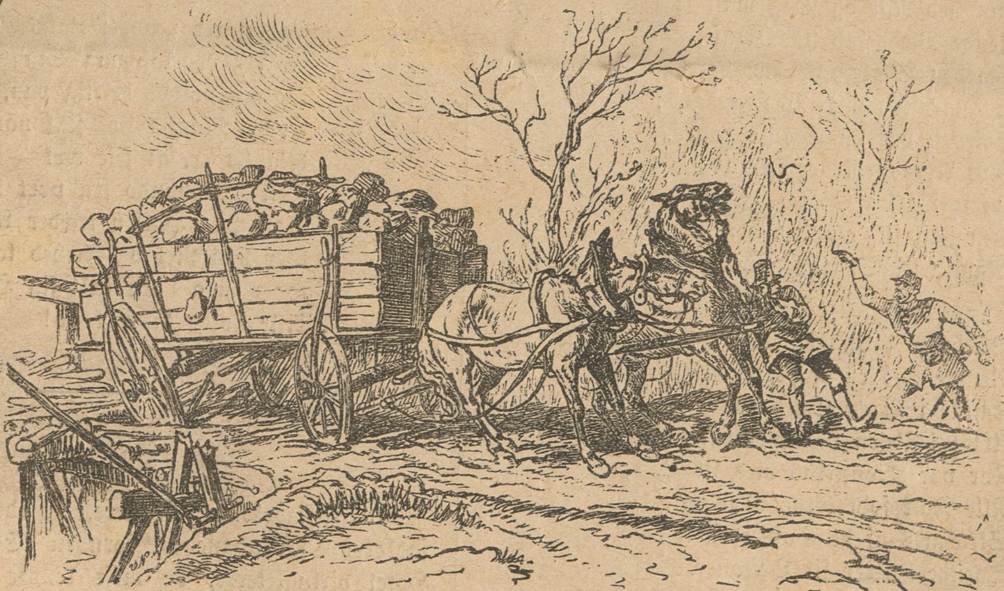

Ved Pusterød der er en ussel Bro,
Som ej befares maa af tunge Vogne;
En Vogn med Sten alligevel i Ro
Kom kørende fra andre Kirkesogne.
Som Broen just den havde halvt passeret,
Saa blev den af Betjenten observeret.

„Tilbage!“ Lovens Tjener rædsomt skreg,
Og Bonden rykkede saa smaat tilbage;
Men Hjulet først, saa hele Vognen steg
I Dybet ned, mens Broens Stolper knage.
„Du skulde ej ha' lystret, men kørt fremad!“
Betjenten sa'e, da Mand og Hest led hjemad.

Væddeløb.

Væddeløb er her og der,
Sommetider ganske nær,
Estrup og hans Kompagni
Gerne rende vil forbi
Danmarks Grundlov, Folkets Ret,
For at naa et Maal, saa net,
Nemlig Fortids Enevælde,
Men — han render i en Fælde,
Fanget bliver han tilsidst,
Trods al Bismarcks Argelist.

Væddeløbet, som fik Lov
Til at ske i Kongens Skov,
Er, som Gud og Hvermand véd,
Dyreplageri saa led.
Mennesker maa plages med,
Kommer ofte galt afsted;
Tvende Brødre faldt af Hesten,
Og den ene knustes næsten.
Rent forbydes bør den Sport,
Som er Landet kun til Tort.

Forsvarsmissjonærerne
Kan ved Nat og Dag man se
Rende Væddeløb paa Kraft.
Smeden Weile nys har havt
Sammenstød med Westengaard;
Smeden var en Smule haard,
Gav Adresse-Rendemæren
En forsvarlig En paa Pæren,
Den han fik, om end den Smed
Maatte til Statjonen med.

Væddeløb i Lyngby Sogn
Rendte nys en Kapervogn,
Knuste rent en Char-a-banc.
Ak! thi Vejen var for trang
For vor Kronprins med sit Læs;
Alle Folk som vilde Gæs
Skræmtes af de Hofpersoner,
Tvende Herrer fik Læsjoner.
Alt omsider jevnet stod,
Prinsen blot sin Pung oplod.

Efter Dags-Avisens Ord,
Som jeg dog ej nøje tror,
Rendte der en Vildand væk
Fra zoologisk Haves Hæk
Sidste Foraar, men den „And"
Kom min Salighed paa Stand
Nys igen, og stod ved Døren
Med en Flok af vakre Børen,
Bad om Husly pænt igen.
Lad Du „Anden" gaa, min Ven!

Brasilianerne har rendt
Om i Verden, som bekendt,
Lavet Kaffe i hver By
For at vinde Kaffe-Ry.
Paa Tivoli man en Sjat
Fik af denne Kaffeskat;
Der kom slanke Amazoner,
Store Mænd og gamle Koner.
Det var et Slags Vædderidt,
For Beværtningen var frit.

Her er Sangervæddeløb;
Sangere for billigt Køb
Faar i København Logis,
Naar de bare hænger i
Helst med „natjonal" Koncert,
Og hvad ellers de har lært.
Disse Jyder godt er garvet,
Skarpt loyalt og højrefarvet,
Opponere tør de ej,
Skam faa slig en Sangervej.

Proletarer i hvert Land
Er i Væddeløb paa Stand,
Og jeg holder driftig paa,
At vi Maalet nok skal naa.
Maalet er, at feje væk
Den Kommando fra vort Dæk,
Som paa Halsen træder Alle,
Der paa Ret og Frihed kalde.
Hver maa vove kækt sin Hud,
Alle holde tappert ud!

Fr. A. H.

Raketter.

3 tilskadekomne Ryttere, 1 ødelagt Hest, samt en spoleret Char-a-banc er, foruden Æde- og Drikkegildet i Hotel d'Angleterre, de mest kendte Resultater af dette Aars Dyrplagerier ved Eremitagen. — Dette kaldes „den ædle Hesteavls Fremme"!

En dansk Frøken Vandall er antaget ved Lindberg-selskabet, og skal optræde i næste Sæson. — Der kommer Kritikerne i Knibe, for enten de roser eller dadler hendes Spil, resikerer de at blive beskyldt for — Vandalisme!

Øjeblikksfotografier

af levende Hovedstadspartier.

Jeg stod forleden paa et Gadehjørne og ventede paa min Fætter, der var oppe i Huset, og saa benyttede jeg Ventetiden til Observatjoner over de Forbigaaende:

1. En lille, betasket Skolepige af en „bedre Familje", endnu naturlig og rødmusset, skal enten hjem og gnaske Sukkerstads, holde Styr paa Dukkerne og sladre om Tjenestepigerne eller ogsaa i Institutet for at lege, — Leg er nemlig „Hovedfag" paa disse Steder.

2. En ung Fyr fra et Handelskontor, gør foreløbig Hundetjeneste, men øver sig dog i at gaa med samme sejge Selvbevidsthed som „Hr. Grosfereren" selv; han har hentet „Husets" Breve paa Postgaarden, Breve, som vistnok indeholder en hel Del „flove" Beretninger.

3. En ældre, majestætisk, „kancelli-flippet" Herre, sér ud til at være noget i Estrups Ministerium; Manden er traurig stemt, har maaske ventet forgæves paa at blive Justitsraad; han faar et apoplektisk Tilfælde af Kujoneri, naar han sér en Venstremand eller en Socialdemokrat.

4. En Tjenestepige fra et „Herskab", skal over at hente „Vand" hos Mælkehandleren; det er uvist, om hendes Madkæreste er Husar eller Infanterist; hun har 10 Kr. i maanedlig Løn for 18 Timers daglig Arbejde.

5. En gammel Mand i Galosker og Skindpels, skal ud og se, „om Byen er i Orden", om Alting er som for 60 Aar siden; derfor gaar han helst ud paa Kristianshavn, hvor hverken Tidens ødelæggende Tand eller Magistratens Skønhedssans har bortfjernet de stinkende Kanaler eller Benbrækningsbrolægningen.

6. En Tjener i Liberi, føler sin Værdighed paa Herskabets Vegne, er en forhenværende Bondekarl, skal nu først omkring og „imfetere", hvis det „komfenerer" de høje Herskaber, som han har i Lommen — paa Papir; han har dernæst at besørge et hemmeligt Ærinde til Guldsmeden for Fruen, og skal saa overbringe Hr. de la Drivenberg en billet d'amour fra Frøkenen.

7. En ung Dame med en Nodemappe, skal hen og pine et „Salondyr", derefter promenere „paa Strøget", kokettere med „Løverne" paa Østergade, og besøge alle de Butikker, hvor der findes parfumerede, sødpjattende Kommiser; hun faar, ve' Gu', nervøs Hovedpine, hver Gang hun hører Tale om Potter og Pander, men kan alligevel blive en dygtig Husmoder om et halt Hundrede Aar. Hun har lært Fransk i Frk. Zahles Emancipatjons- og Forskruelsesinstitut, bruger derfor kun Modersmaalet i Tale og Skrift.

8. En afdanket Kaptejn, der løber omkring med „Forsvarsadressen", — jeg maa skjule mig, ellers overfalder han mig, fordi jeg ikke vil underskrive. — Den Mand maa vide Besked om Kanonfeber, siden han arbejder saa stærkt for Beskansning.

9. En Politibetjent, i melankotrisk Humør, ked af Tilværelsen, har lidt at bestille, mindre at fortjene, har blot at „passere Gaden", „passere Gaden". — Gid Nogen vilde skaffe ham Adspredelse, gid han maatte komme ud til et Højremøde i Hillerød!

10. En Laps af højadelig Familje, klædt à la Mode, sér søvnig og dum og forlevet ud, skal paa Pigejagt formodenlig, — skulde ellers hellere have en Ring i Næsen og tøjres ude paa en Brakmark et halvt Aars Tid.

11. En Student efter Karl Plougs Kogebog, har ved de hjemlige Kødgryder faaet Formaning om ikke at slutte sig til „Studentersamfundet" eller lytte til dets „falske Profetier"; Mennesket svigter ikke. Han er 3 Alen i Længden, men dog kun en Gloseramse fra Ende til anden; han kan bøje et hvilket som helst Verbum sønder og sammen, men kan ikke bøje sig selv bort fra de visnende Fordomme, med hvilke han er opammet; han strutter af Indbildning og Standsfølelse, kan løse enhver mathematisk Ligning af 3dje Grad, finder dog aldrig ud af, til hvilken Grad han selv hører; han har slugt Professor R. Nielsen hel og holden, har dog ikke mere filosofisk Forstand, end min Støvleknægt.

12. En Kone, der forstaar at opdrage sin Datter, en Kone, der kender daarlige Midler, naar de gode ikke virke, en Kone, der i ét Øjeblik leger med det kære, uskyldige Barn, i et andet anvender Kraftjustits mod „den skabede Unge", kort sagt: en Kone, der kan sætte en hvilkensomhelst Mand under Tøflen.

13. Et „uheldigt" Nummer: to Damer i „den moderne Alder", skal ned paa Berlingske Kontor med et Ægteskabsavertissement. — Lysthavende behage at indlægge Billet mærket Nymfe.

14. En „Prøverytter", gør for 25 pCt. i alle mulige Ting, kan snakke selve Fanden et Øre af, og kan med Munden gøre sine Varer mindst 10 Gange bedre end de er. Hvis jeg en Gang vil sælge Noget, der ikke duer, skal jeg henvende mig til den Mand. Jeg tror ellers, han burde være Medarbejder ved „Dagens Nyheder".

15. En gammel Frue, der, for at skaffe sin „søndige Mops" Motjon, gaar hen til en Veninde, og holder Kaffesladder om den kære Datters Giftermaal og Brudeudstyr. Hvis De gerne vil i Kridthuset hos Fruen, har De bare at beundre hendes Dækketøj og hendes Mops, samt at forbande Norges Mopsefjende Alexander Kielland.

— Ja, undskyld saa! nu hører jeg min Fætter trisse ned ad Trapperne.

Mads Marcellus.

Menneskets Viden er begrænset, men Dumheden er grænseløs.

Under Adresse-Epidemien.

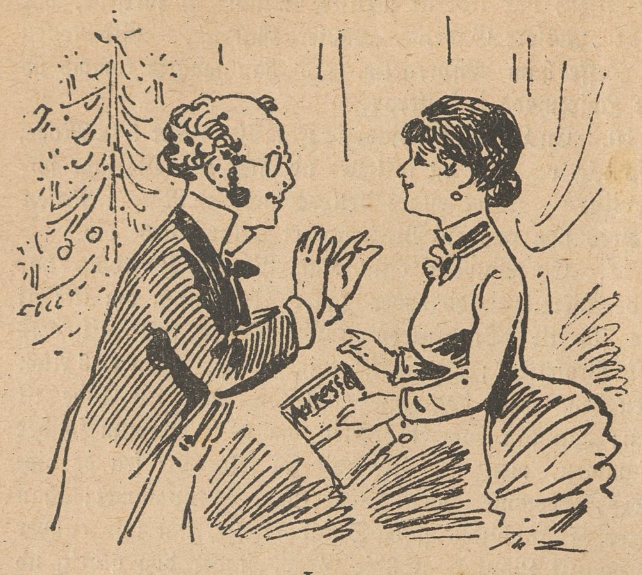

I.

Han: Elskede Emilie! De har lovet at give et bestemt Svar i Dag. Vil De blive min Hustru?

Hun: Ja, paa den Betingelse, at De underskriver denne Forsvarsadresse!

Han: Nej! — det vilde være uforsvarligt!

II.

En omvandrende Spillemand: Tillader De, Hr. Husvært, at jeg gaar ind i Deres Gaard, og blæser et Stykke for Beboerne?

Husværten: Jeg holder ellers ikke af det Tuderi i min Ejendom, men, det er ligemeget, vil De underskrive denne Forsvarsadresse, saa — —

Spillemanden: Nej, Tak! Saa foretrækker jeg, at — blæse baade Dem og Adressen et Stykke!

Det eneste Middel.

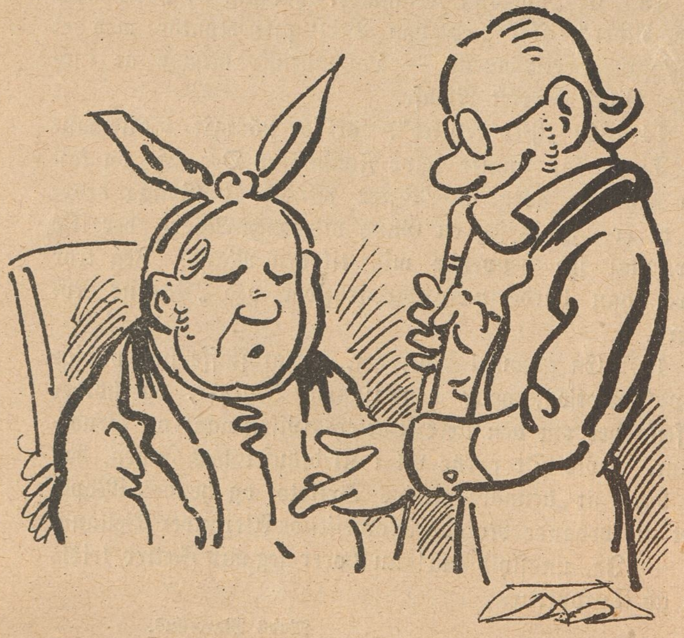

Patienten: Aa, mit Hoved! Aa, Hr. Doktor! Hvad skal jeg dog gøre ved mit stakkels Hoved?

Lægen: Ja, nu maa vi jo se at faa det lappet sammen igen. Men vil De undgaa slige Tilfælde i Fremtiden, gives der kun ét Middel.

Patienten: Aa, kære Doktor, nævn bare det Middel, hører De!

Lægen: Ja, sér De, min gode Westengaard, De maa aldrig mere kolportere Forsvarsadresser, for ellers frygter jeg, at Resten gaar!

Bogstavelig Udtydning.

(Ved Indgangen til Musæet.)

Kontrolløren: De maa ikke passere, min Frøken, førend De har afleveret Deres Parasol!

Damen: Men, — jeg har jo slet ingen Parasol!

Kontrolløren: Saa maa De virkelig gaa hen og købe Dem en.

Damen (utaalmodig): Hvad skal det betyde?

Kontrolløren: Hvad det skal betyde?! — Saa læs da selv Plakaten!

Czarens stille Familjeliv.

Czaren lever rolig og stille paa sit Slot,
For at drive Tiden hen, saa morer han sig blot
Med at hugge Brænde, det en Øvelse giver.
Mulig der i Tiden paakommer ham en Iver,
Ligesom Peter den Store, der selv huggede
Hovedet af Folk, naar de en lille Smule mukkede.

„Derovre fra Grænsen."

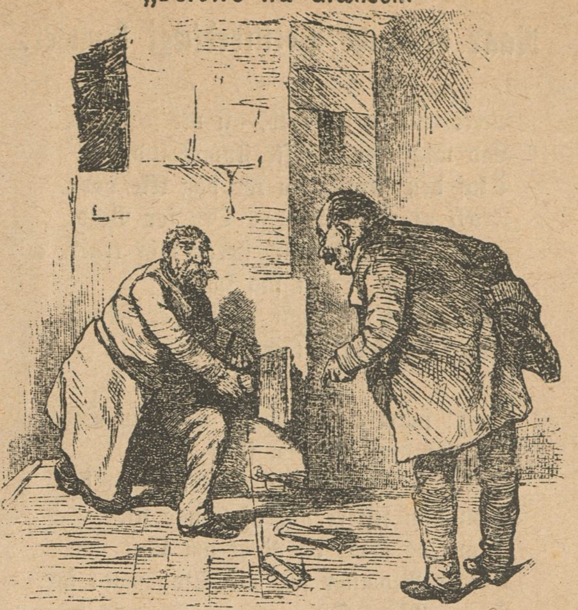

Toldinspektør: Hvad er det, De gør, Madsen?

Betjent M.: Jeg vil brænde de franske Spillekort med de utugtige Billeder, som vi konfiskerede i Gaar ved Toldvisitatjonen.

Inspektør: Er De gal, Madsen? Alt konfiskeret Gods skal Pinedød sælges ved Avktjon, og Kortene med, — der bliver netop gode Procenter til mig efter Salget.

En gammel Gnier.

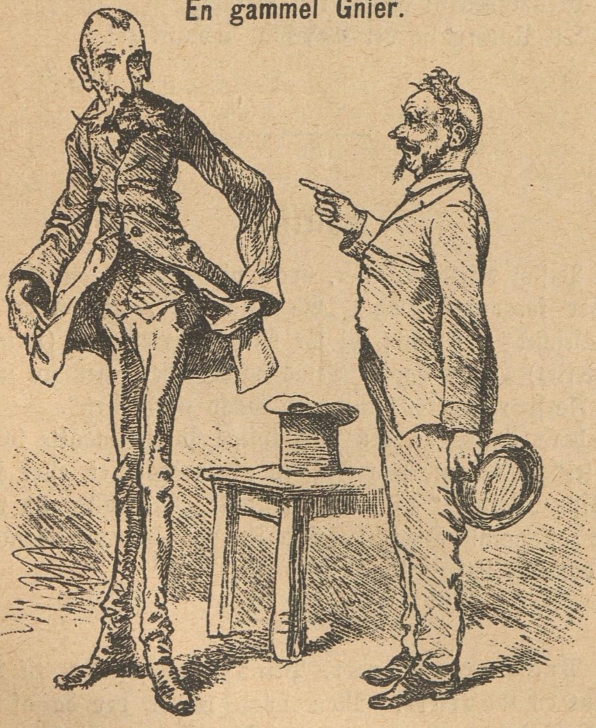

Løjtnant G. (Rottejægeren): Min gode Skrædder! Den Frakke falder slet ikke til paa Kroppen, De har ikke stoppet den nok ud med Vat som jeg bad Dem om!

Skrædderen: De skulde saamæn stoppe Dem selv ud med lidt mere Føde, — ingen Skrædder kan faa en Frakke til at sidde ordenlig paa et Kosteskaft!

En lille Blomsterelsker.

Den lille, „søde" Thyra tripper svært „geskæftig" om,
Og da hun til sin Moders fine Hatteblomster kom,
Hun tænkte: Stakkels Roser, de har neppe faaet Vand!
Saa gav hun dem en „Dukkert" efter Evne, som hun kan.

Om Moder hende takket har med Kys eller med Ris,
Det véd jeg ej, sligt skér jo paa saa højst forskellig Vis.

Naar den nye Politivedtægt kommer.

Vært! nu er jeg fuld, nu vil jeg sove,
Lad mig i en Droske slumre ind,
Skaf den straks, Du tør dog ikke vove,
Frækt at regne Lovens Ord for Vind.
Her er kvalmt, og Gæsterne mig truer,
I Delirium er Alt saa smukt.
Sér Du ej, jeg gaar og fanger Fluer?
Snart jeg faar det trætte Øje lukt.

Vært! snart er Betjenten ved min Side,
Thi jeg brøler op en slem Musik.
Sé! han bærer Hansker, smukke, hvide,
Dem han sikkert nok af Crone fik.
Grønt og Gult og Rødt om Øjet svæver,
Det er Blomster fra mit Slagsmaal før.
Ingen Mønt Du faar, om Du mig kræver,
Skaf for Fanden Drosken! aa, jeg dør!

Hvorfor holder Du paa mine Hænder?
Hvorfor dunker Skallen Du til min?
Den var hvas! som bare Ild den brænder,
Du er, li'som jeg, et drukkent Svin!
Men nu maa Du ikke længer mukke,
Kør mig væk, hvis ej, jeg melder Dig!
Aa! jeg maa mit Sæbeøje lukke.
Hej, Betjent, nu muler Værten mig!

Fr. A. H.

Fremtiden.

Det tegner godt for os. — Vor skønne Lære
Med Kæmpeskridt vil frem til Sejer gaa,
Thi Folket vil ej mere Aaget bære,
Det kæmper, — Løn for Kampen vil det faa.
Sé, Socialismens Sol, hvor skønt den stiger,
Den spreder overalt sit Straaleskær;
Det gærer nu i alle Verdens Riger,
Til Skræk for dem, der Had til Folket bær'.

Og Samfundsstøtterne nu grant erkender,
At deres „Orden" længe ej vil staa,
Thi Folket sér dem an som Samfundsfjender,
Der vil, vi skal i Slaveaaget gaa.
Saamange Pinsler voldte man de Ringe,
Saamange Svøbeslag man frækt os gav!
Nu ej om Retten vil vi mere tinge,
Og ej taalmodig vente til vor Grav.

I sluttet Række kækt vi fremad drage,
Vi haaber, at vi snart vil Maalet naa,
Befriet for al Kummer og al Plage:
En bedre Tid af Kampen vil opstaa.
Det Samfund, som bestaar, vi ej kan agte,
Den største Rolle spiller Uret her,
Elendighed vi daglig kan betragte,
Til Undergang det Samfund modent er!

Felix L.

Raketter.

En Møllersvend overfaldt forleden en Bagersvend i Grønnegade. — Atter en Bekræftelse paa, at „Frænde er Frænde værst!". Men hvor kunde Mølleren tro, at det var „Vand paa hans Mølle", at beværte Bageren med „varme Boller", for har han „Gryn", bliver det dog Politikassen, der „meler Kagen"!

Efter at Højre er bleven schakmat af at holde „Folkemøder", som ender med Vedtagelsen af Venstres Resolutioner, synes det nu at ville forslaa Tiden med et Parti Dam, der skal gaa ud paa at slaa Landsthingsmand Dam „først af Brædtet", idet han beskyldes for at have raabt „ned med Kongen!". — Dam er forhaabenlig „med paa Brædderne", saaledes at han forstaar at undgaa det „Damoklessværd", der nu truer hans Hoved, og lader Højre vide, at han ikke vil give Vand til dets — Vindmøller!

Raketter.

Pastor Kirkegal, eller, hvad vi vilde sige, Birkedal, skriver forgangen Dag i „Vort Forsvar", at der er en „Vissenhed" i Folket; thi før har „Hjærtesagen" (Krigsslagteriet) „løftet baade Mænd og Kvinder, men nu mødes Forsvarsbrødrene kun med Haan og Fnisen". — Vi vil bare ønske, at den kamplystne Præst maatte blive „løftet" en Smule paa Spidsen af en Bajonet, eller faa en lille „Løftelse" af en Kanonkugle, han vilde da vist bede af ganske Hjærte: „Gid Fanden havde al saadan unødvendig Løftelse!".

Premierløjtnant, Prins Valdemar har til Adjutant en Kaptajn. Men hvad bliver der da af det altid saa strengt overholdte „Tjenestereglement", naar Kaptajnen „underdanigst" skal udføre Premierløjtnantens „naadigste" Befalinger?

(Paa Værftet.) A.: Jeg læser her i Avisen, at Chr. Bach anbefaler Tøj til „Feriebørn", — hvad mon det er for en Slags Børn?

B.: Det maa enten være dem, der løber af Stabelen, eller dem, der bliver lagt Kølen til i Ferietiden.

„Agurkepunsch" er en splinterny Drik, som Berlinerne har opfundet. Den skal være et probat Middel til at slaa „Agurketiden" ihjel, og er navnlig beregnet paa at gøre Koleraen Livet surt, hvis den skulde faa i Sinde at optræde som Gæst til Fordel for Ligkistefabrikanterne.

(Fra Tivoliudstillingen af brasiliansk Kaffe.) En Gæst: Kan jeg faa en lille „Sort"?

Foreviseren: En lille Sort! Hvad vil det sige?

Gæsten: Ih, det er en Sjat stærk Kaffe med en reguleret Rommer i.

Foreviseren: Det kan De virkelig ikke faa her.

Gæsten: Ja, men Herregud, der har jo staaet i Aviserne, at her kunde man faa en rigtig fin „Sort Kaffe"!

Raketter.

En Højremand i Aalborg har, efter hvad vi har erfaret fra paalidelig Kilde, for Øjeblikket 14 Par Benklæder hos Skræderen. Alle Parrene skal han have revnet ved at løbe rundt omkring, hvor Kongen færdedes, og bukket og bukket i det Uendelige, — bare for at vise den loyale og glade Højrestemning, der hersker i Aalborg!

Københavns „Lirekasse- og Harmonikaforening" agter at indgaa med en Klage til Kultusministeren, for at forebygge, at „Frelsens Hær" gør Indgreb i Foreningsmedlemmernes Interesser, særlig da man i den senere Tid har bemærket, at Folk er meget tilbøjelige til at kaste 2- og 5-Ører ned til Hærmændene, vistnok paa Grund af, at Haløjen altid ender med Børnenes glade Elegi: „Vil Du nu bare la' Hønen gaa"!

(I zoologisk Have.) En Besøgende (til en Dyrepasser): Naar De gaar ind i Buret til Tigrene og Leoparden, bliver De da ikke overfaldet af Frygt?

Dyrep.: Nej, men af Lopper!

(Internationalt.) En Tyroler, der i flere Aar har tjent som Svejtser hos en østrigsk-ungarsk Familje i Rusland, søger Plads som engelsk Jockey hos et fransk Herskab i Italien. I Mangel deraf som Hollænder hos en dansk Forpagter i Sverig.

(Gravskrift.) Han var ofte tilfreds,
Undertiden bedrøvet,
Hyppig beskænket,
Og altid forelsket.

(Lykønskning.) „Kære Veninde! Jeg gratulerer Dig paa Din Fødselsdag, og ønsker Dig alt Godt; noget Ondt behøver jeg ikke at ønske Dig, — det kommer nok af sig selv!"

(Paa Sommerballet.) En Tandlæge (til en Dame): Det glæder mig meget, Frøken, at se Dem igen efter saa lang Tids Forløb.

Damen: Jeg erindrer mig virkelig ikke, at jeg har sét Dem før.

Tandlægen: Jo, for et Aars Tid siden havde jeg den Fornøjelse, at trække en af Deres Tænder ud!

Korrespondance.

F. n. Egner sig ikke for vort Blad.

Tho. P. Det i Visen behandlede Emne har været varieret paa forskellige Maader.

W. Forholder det sig rigtigt, at Balduin Dahl lader fine Musikere kalde ned til sin Vogn, naar han vil tale med dem, saa røber han derved en beklagelig Mangel paa en Egenskab, som navnlig en Musikdirektør ikke bør savne, nemlig — god Takt.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

I Hundedagene.

Til Hundedagene vi nu har naaet,
Og det skal regnes for en farlig Tid,
Men gale Hunde længe om har gaaet,
Og truet Folk med Snærren og med Bid.
De Højre-Hunde er aldeles vilde,
De burde fanges ind og slaas ihjel;
I hvert Fald vil til Slut det gaa dem ilde,
Naar der skal dømmes efter Ret og Skæl.

Den værste Hund er den, som til Skandale
Løb om med Provisoriet ved sin Bag,
Man Estrup kalder den i daglig Tale,
At tæmme den er ret en Hovedsag.
Hr. Sørensen den drillet har saa længe, —
Han staar paa Lur, med Stenen i sin Haand;
Vor Grundlov har den slemt begyndt at flænge,
Derfor den fredløs er i Danmarks Land.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 30 | **Söndag den 29de Juli.** | **1883.**

I Herregaardsvaskeriet.

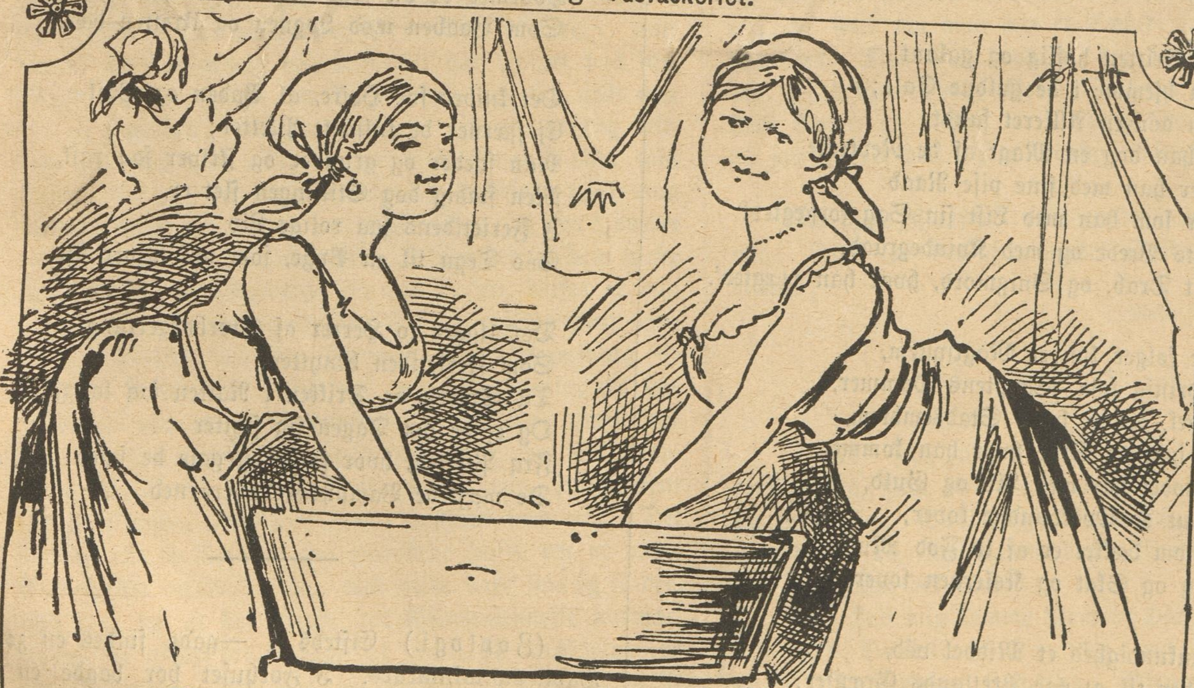

1ste Pige: Det er rædsomt, at man skal staa og rode i alt det Svineri, som disse Herremænd laver i deres Tøj!

2den Pige: Ja, især naar de har været til Væddeløb! — De er saa forhippede paa at vinde deres Væddemaal, at de baade gør saa og saa i deres Permissjoner af Forskrækkelse!

Ravnesang.

Jeg saa en Rede, stinkende og dyb,
Hvor Krokodillen sig i Aadslet mætter,
Hvor Mennesket kun regnes for et Kryb,
Og tæres hen som ranglende Skeletter.
Et frugtbart Land, som styret med Fornuft
Vandt første Pris, mens nu, besat af Gæsten
Fra Bretlands Ø, dets Folk, dets Jord, dets Luft
Indhylles og fortæres grumt af Pesten.

Det er Ægyptens gennempinte Land,
Hvor Folket, efter Krig og Ufreds-Vaanden,
Ej Fred ved Hjemmets Arne opnaa kan,
Men atter knuges vildt af Dødninghaanden.
Værst tjener det den engelske Kultur,
Og disse røvergriske Bundsforvandte,
Som overalt i Verden staar paa Lur,
Tvedragt og Splid i Staters Liv at blande.

Først hilser Britten høflig og galant,
Han er som hjemme i de gyldne Sale;
Hvis ej han dér en Allieret fandt,
Saa fandt han dog en Magt af de Neutrale.
Saa kommer han med sine vise Raad.
— Hvo har som han med List sin Sag forfægtet?
Med Goliats Vrede og med Kvindegraad,
Med aabent Drab, og Snigmord, hvor han mægted'.

Den Britte følger kun et Magtsystem,
Optræder dristig som Ægyptens Dommer,
En Pengesæk, det er hans Stadsemblem,
Det bærer han til Skue hvor han kommer.
Ægypten bødet har med Liv og Guld,
Altid Tribut de Overvundne lover,
Kun den, som dækket er af to Fod Muld,
Fra Tvang og Skat og Koleraen sover.

Han i Vankundighed et Middel véd,
Som hjælper til at øge Bretlands Grænser;
Thi under Mærket „Broderkærlighed"
Han planter dunkle, bibelske Sentenser.
Det er saa rart med dette Kristensind,
Hvor han saa nemt og sikkert naar til Maalet;
En fromt forpisket, bleg og mager Kind
Han truer blot en Kende ad, med Staalet.

Ægyptens Lod er Jammer, Sult og Død,
Trods frodig Mark og slanke Daddelpalme;
Ej England byder Folket en Bid Brød,
Men, ganske vist, i Ny og Næ en Salme!
Al Krig og Pest skal være Skæbnens Bud,
Og Britten siger: „Det kan blive værre!"
Han spreder selv Elendigheden ud,
Og kaster siden Skylden paa Vorherre.

I Ferietiden.

(Sé Billedet paa Bagsiden.)

En Arbejder har ingen Ferietid,
Undtagen naar Arbejdet slipper
Og ej han fortjener en eneste Hvid,
Og netop Fornøjelsen glipper.
Og selv om han arbejder, evner han ej
At søge Opmuntring paa Glædernes Vej.

Men Højres Skribenter og Negerkomplot,
Som nyder Regeringens Naade,
Kan holde en Ferie, munter og flot,
Og spinde i Mag deres Traade,
Hvormed de vil søge at binde Enhver,
Som Vaaben mod Løgnen og Uretten bær.

Det kniber for Højre, al Baden og Vask
Ej fjærner de kulsorte Pletter;
Man sveder og grunder og skriver saa rask,
Men stadig dog Stillingen slet er.
I Ferietidens saa rolige Liv
Sés Tegn til en Byge, som nok bliver stiv.

Dér ligger to Herrer af Storborgerrang,
Som Ferietiden benytter
Til Sviren og Drikken i Natten saa lang,
Og ej de om Dagen sig flytter
Fra Pletten, hvor fulde og gale de smed
De mæskede Vampyr-Kadavere ned.

(Zoologi.) Etsteds i —gade findes en zoologisk Have en miniature. I Forhuset bor baade en Falk, en Stær, en Buk og en Høne. I Baghuset har i sin Tid boet en Gris, og forleden var der en Bjørn i Besøg paa Fabriken, hvor Arbejdsmanden slider som et Asen, og undertiden mishandles af en Bøffel til Formand.

I Forbigaaende,

et Bidrag til Partikuliernes Historie.

„Har De nogensinde været i Bagindien? — Naa, ikke det! Jeg heller ikke, og jeg gad nok vide, hvad jeg skulde der, da jeg ligesaa godt kan leve mine Dage herhjemme. Men Bojsen har været der; jeg fulgte ham selv til Dampskibet ved Afrejsen, drak et højt Glas med ham, og ønskede saa inderligt, at han maatte blive borte . . . for sér De, min Herre, han har altid suget paa Labben, har Bojsen, han har altid villet dovne og drive, aldrig taget sig noget rigtig for, og det kalder jeg gediegent... Jeg véd ikke, hvad Deres Mening er. — Naar jeg om Formiddagen sad og tænkte saadan paa ingen Ting som sædvanlig, jo, saa kom han og fortalte mig, at han var oplagt til at passiare med mig om Gaarsaftenens Udfald af Whistpartiet. Laa jeg om Eftermiddagen paa Sofaen og røg min Cigar, saadan rigtig bekvemt, min Herre, som De hver Dag kan se mig, saa . . . De tror vel, at jeg faldt i Søvn og brændte Betrækket? nej, men saa kom han igen, satte sig ned som om han var stoktræt, og begyndte at passiare om det Whistparti, der var berammet til om Aftenen. Hvad synes De nu? At en Mand paa fyrretyve Aar driver saadan omkring Formiddag og Eftermiddag, kan De lide det, jeg ikke. Jeg sagde ham min uforbrejede Mening, jeg formanede ham, snakkede sødt for ham, skældte ham ud, truede ham med Prygl, kort sagt: behandlede ham som en Purk, der ikke vil lære sine Lektier. Det hjalp, tror De? Om Forladelse, min Herre! De har aldrig sét, at Noget har hjulpet paa den Mand, og De kan for den Sags Skyld lige saa godt gaa hen og kige ind i Kakkelovnsrøret. — Men, oprigtig talt, kom han mig meget tilpas, for, som De nok véd, min Herre, kan man undertiden kede sig bandsat, naar man saadan ligger og tænker paa ingen Ting, og har Hovedet fuldt af vigtige Forretninger. Kedsomhed er den eneste svage Side i min Karakter, det véd Bojsen, derfor er han nu vendt tilbage, og derfor skal jeg i Fremtiden have ham at trækkes med hver Formiddag og Eftermiddag. — Det er sandt Herre, De véd vel nok, hvorfor jeg har anskaffet mig et Spritapparat? — Har De glemt det? Jo, Madam Hansen, De véd nok hende, det Kvindeapparat, jeg havde til at gøre istand hos mig, hun gik rent fra Samlingen, naar hun kom i Passitiar med mig. Det nyttede ikke en Døjt, at jeg anmodede hende om at passe Støvekosten og Kaffekedlen, hun vilde bare staa og sludre, siger jeg, og er der noget, det Kvindemenneske forstaar, saa er det netop det, saadan at sludre op ad Stolper og ned ad Vægge. Jeg har mange Gange glemt at drikke min Kaffe for hendes Skyld, jeg har mange Gange ladet Ilden gaa ud i min Pibe for hendes Skyld, og jeg har ofte maattet opgive min Morgentur. Det var endda ikke det værste. Men hun skulde altid rakke ned paa Folk; der var ikke et Menneske i 17 Miles Omkreds, som slap fri for at blive slet omtalt af hende. Og hvad var der saa ved det Hele? Hvordan Købmand Hansen kom galt afsted med Falliten, hvorfor Kammerraadens Datter gaar og tuder, hvorledes Fruerne paa 1ste og 2den Sal er komne paa Kant med hinanden; det er Altsammen noget, Enhver kender, noget, jeg selv har hørt og fortalt paa mindst et halvt Hundrede forskellige Steder. — De véd det naturligvis, for ellers skal jeg gerne fortælle det. — Derfor, min Herre! naar De vil gøre en god Gerning mod Dem selv, skulde De anskaffe Dem et Spritapparat, Mage til mit. —

Hvad De forleden sa'e om Toldkontrolløren, — naa, det var ikke Dem, der sa'e det; ja, ja, saa var det en Anden! — vil jeg nok give Dem ret i; han er en Stadsmand, en gæstfri, ligefrem, dygtig, tjenesteivrig og velvillig Mand, men véd De hvad, skal man regne det meget nøje ud, maa man dog indrømme, at han har en slem Skavank, den samme Kontrollør. Har De ikke mærket, at det sommetider løber rundt for ham, at han hikker, stammer, gestikulerer og vælter Kopperne? — Naa, De har ikke mærket det, ja, jeg ikke heller, men jeg tror nu, at det alligevel maa være saaledes, for jeg har adskillige Gange fordybet mig i hans mange tomme Flasker. Og en Aften, da han var i Besøg hos mig, sér De, da satte jeg en Flaske Kognak paa Bordet, brugte selv ikke en Draabe over Halvdelen, og Resten, tænk Dem, min Herre! Resten drak han som ingen Ting. Det er for stift, synes jeg nok, selv om man har Raad til at drikke Andres Varer, og selv om man har et Embede med sovende Forretninger. Men Gud bevares, det kommer jo ikke mig ved; jeg bekymrer mig ikke en Døjt om mine Medmenneskers Gøren og Laden. — — Naa, de skal videre, ja, ja, saa Farvel da! Paa Gensyn, min Herre!"

* * *

Gid dette „Gensyn" maa gælde mine Læsere, og ikke mig! Dette er det „frommeste" Ønske, jeg har i Øjeblikket.

Mads Marcellus.

(Bakke snagvendt.) A.: Gode Ven, værs'god at sige mig, hvor bor Vandlæge Toldby, eller hvad jeg vilde sige, Toldlæge Vandby, nej, Voldlæge Tandby, aa, for Satan dog! Vandtæge Loldby, nej, nu render det rundt!

B.: Lad mig komme Dem til Hjælp. De ønsker at tale med Voldtæge Landby, nej Bylæge Vandtold, Toldvæge Landby, Byvæge Landtold, Landtæge Byvold, men jeg tror, Fanden plager mig! det er jo Tandlæge Voldby, De søger.

Igen Estrup!

Estrup: Sé her, Hr. Departementsdirektør! her er Listen over alle de Mistænkelige, lad mig blot vide Alt, hvad der bliver sladdret om dem, saa faar de Afsked; — mit Sladderkompagni skal have Monopol paa at nytte Statens Ædetrug.

En grusom Ægtemand.

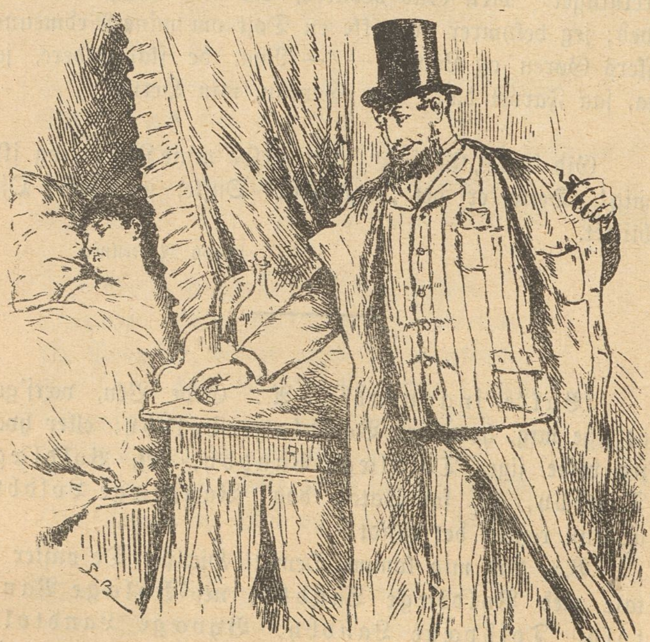

— Min Kone vil absolut tage ud til Svigermoder imorgen tidlig, — Gudbevares! der skal være stor Fødselsdag! — men jeg vil nu ikke have det, for hver Gang hun har været hos Svigermoder, saa er hun utaalelig; denne Gang bliver det fejl, for nu gemmer jeg hendes Gebis!

Forsvarsadressekolportøren.

— Jeg vilde ønske, at Fanden havde den Forsvarsadresse og det Kram, som har lokket mig til at kapre omkring med den for 10 Øre for hver Paaskrift, — jeg har sgu intet Forsvar, naar jeg bliver budt paa Snuden og sparket ned af Trapperne. — Her ligger jeg forslaaet, og hele Forsvarsprojektet er netop til min Fortræd, ligesom det er til Landets Fortræd, — aa, mine Lænder!

Med Toget.

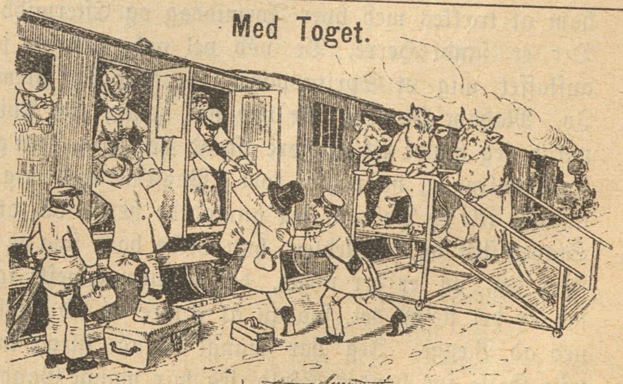

1ste Ko: Du, Søster! man kan sgu i Grunden være glad, at man er en Ko.

2den Ko: Saa, synes Du, at det er saa dejligt?

1ste Ko: Men saa betragt dog de Mennesker dér, de har deres værste Mas med at komme op i Vognene, mens vi bliver præsenteret en Bro, som vi i al Mag gaar op ad.

Lystsejlads i Kanalen i Frederiksberghave.

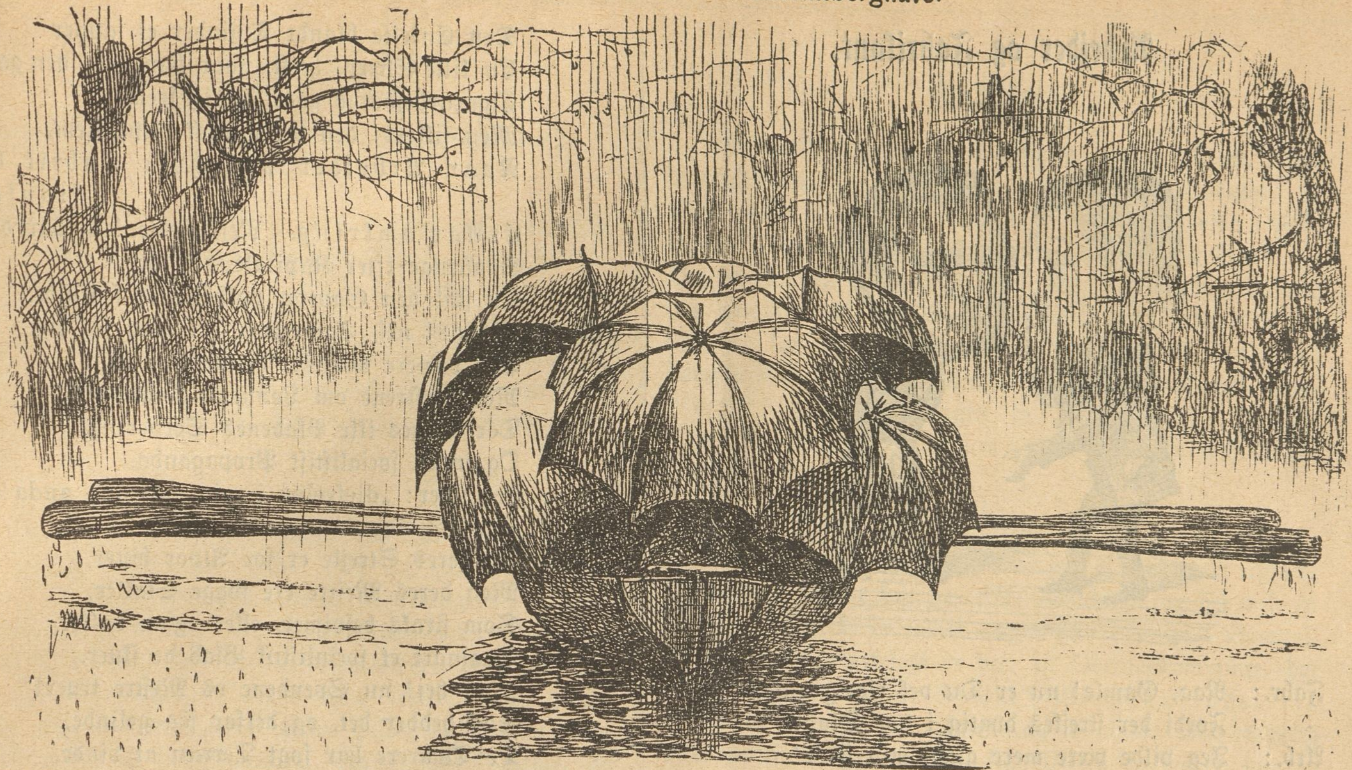

Kor: Hvilken Udsigt her vi nyder,
Mens paa Voverne vi flyder!
Regnen ned i Strømme driver,
Som dronede Mus vi bliver!

Ja, den Sejltur bliver mindet,
Den gaar lige ind til — Skindet!
Stor er vor Fryd! — Men større
Bli'r den, — naar vi bliver tørre!

„Apropos!"

I.

Om Aftenen.

Grossereren (til Tjeneren): Hør, Hans! det er sandt, husk mig paa, naar jeg i Morgen tidlig tager til Byen, at jeg køber en Citronpresser med hjem!

II.

Om Morgenen.

Grossereren (til sin Frue): Farvel, min Putte! Og ha'e det godt! Køm, lad mig faa et Kys endnu!

Hans (om Hjørnet): Citronpresseren, Hr. Grosserer! Husk Citronpresseren!

Arbejder og Fabrikant.

Fabr.: Naa, Gamle! nu er Du vel rigtig glad,
Fordi der strejkes dygtig i vor Stad?
Arb.: Jeg vilde være mere glad, min Fa'r!
Om ej vi Arbejdsfolk nødtvungne var
At sætte Fabrikant og Haandværksmester
En Stol for Døren. Tror Du ej, det bedst er,
Naar Ret og Villighed regere kan?
Men knap blandt Jer man finde kan en Mand,
Som villig giver os den fulde Løn.
Nej, tværtimod! selv en ærbødig Bøn
Om rimelig Betaling bliver haanet.
Men tys! vi Arbejdsfolk er ikke daanet
Endnu af bar Forskrækkelse, vi trodser
Jert Tyranni, og strejker saa det klodser.
Fabr.: Om saa Cigararbejderne de staar
Paa Hovedet, de aldrig Maalet naar.
Selv om de Fabrikanter vil og kan
Gi'e større Løn til Kvinde og til Mand,
Saa lader de sig ingenlunde tvinge;
Det Maaden er, som ej kan Frugter bringe.
Arb.: Den Løn pr. Tusinde, som for Cigarer
Der fordres af de tætte Arbejdsskarer,
Er stemmende med al Retfærdighed.
Og naar man nu af rig Erfaring véd,
At en taalmodig Venten Intet frugter,
Saa vælges Midlet, som saa ofte brugt er,
En Strejke nemlig, og, for hede Helved!
Der er ej anden Vej, som og Du selv véd.
Fabr.: I kan ej holde ud mod Kapitalen,
Om nogen Tid saa skal vi se en Dalen
I Pengebidrag og i Strejkelysten;
I aldrig gaar med Sejer ud af Dysten.
Arb.: Hr. Fabrikanten vel betænke maa,
At mange Bække smaa gør vældig Aa.
Den Enkelte blandt Tusinder ej savner
En lille Skærv, helst, naar han véd, den gavner.
Cigararbejderne gaar sindig frem,
Men sikkert; den vil vistnok blive slem,
Naar Arbejdet paa hver Fabrik bli'r stanset
Et Aar omkring. Nej, Fatter! vi har danset
Saalænge efter Kapitalens Pibe,
Nu skal den Gavtyv holdes lidt i Knibe.
Fabr.: Visvas! nej, Tømrerne, det maa jeg sige,
Paa pænere Manér forstaar at krige
Med Mestrene om Lønnens Regulering.
Dér bruges ikke Bladenes Servering,
Og ingen socialistisk Propaganda.
Arb.: Jeg siger: „djefvelen i min själ och anda!"
Om ikke Tømrerne er Socialister,
Og deres Strejke er for Alvor bister,
Men deres Mestre ere svage Stakler,
Som straks besvimer, eller ogsaa vakler
Saasnart et socialistisk Blad de skuer.
„Hu, hej! nu Svendene os Mestre truer!"
Saa hedder det, og derfor saa gelinde,
De Tømrere har søgt Terræn at vinde.
Hvad siger Du, om Snedkerne nu snart
Forlanger Priskuranten i en Fart
Og just til Punkt og Prikke gennemført.
De Folk har ogsaa højst forsigtig rørt
Ved Principalernes den svage Side;
De Herrer faar „was Anders" snart at vide.
Og véd Du hvad, min gode Fabrikant,
Hvis jeg fik Lov at raade, straks jeg bandt
Jer Alle sammen i et dygtigt Knippe,
Og saa for Løjers Skyld I skulde vippe
I Vandet op og ned til I fik nok,
Det skulde gaa saa villig som en Sok!

Raket.

En lille storsnudet Postmester var saa uheldig at opføre sig som en Tølper mod Prins Valdemar, da denne vilde have afsendt et Telegram. Efter at have opdaget, at hans Uopdragenhed denne Gang var gaaet ud over en Prins, var Postmesteren af Forskrækkelse lige ved at gøre noget slemt i sine Bukser, men modtog den trøstelige Forsikring af Prinsen, at „saadanne Smaating lægger han ikke Mærke til". — Uheldigvis kan almindelige Dødelige ikke altid med samme Lethed undgaa at føle det saarende, naar en Statens Tjener behandler Borgerne uforskammet, og det er derfor at haabe, at Postmesterens Foresatte belærer ham om, at det korresponderende Publikum ikke er til for hans Skyld, men omvendt.

Et Par „Cigarspidser",

samlede i Anledning af Cigarmagernes Strejke.

Det bekendte Reglement om, at der skal være frisk Luft i Lokalerne, behøver Politiet ikke at frygte for bliver overtraadt i Cigar- og Tobaksfabrikkerne nu, thi paa Grund af Strejken er der nu saa rart tomt og luftigt i Lokalerne. Trods dette synes et Par af Fabrikanterne, som paa intet Omraade kan faa nok, bedre om at blive „sat i Luften", end at gaa ind paa Arbejdernes Fordringer.

* * *

Det lader til, at der skal være et aber dabei, som man siger, ved Alt her i Livet. Sé nu, zum Bays-Spiel Ree & Bays Stædighed overfor Cigarmagerne. Deres Adfærd trækker Sagen ud, men forhaabenlig bliver det kun en Reeklame, der ikke reekommanderer Ree & Bay, kort, en Reeclighed, Bay & Ree fortjente en „Begmand" for, men de Herrer spiller heldigvis kun en Statistrolle i den af Fabrikanterne arrangerede Komedie, og deres „Assistance" er nok ikke mange „Bay-Ree" værd!

* * *

Greven af Chambord kan tilsyneladende ikke blive af med Livet, uagtet han har været under flere Lægers Behandling, og har røget nogle forgiftede Cigarer, som „man" af en „Fejltagelse" har sendt ham. Stakkels Fyrster er udsatte for slige Fejltagelser! Havde Greven været i Danmark, og havde han faaet nogle af de Cigarer, som Fabrikanterne nu lader Børn og „unge Piger af hæderlige Forældre" „rode" sammen, saa havde han været fri for Lidelser for længe siden. — Forresten kunde Hr. Saxtorff sgu nok „kureret" ham.

Raket.

I Ludvig Heibergs Vaudeville „Kong Salomon og Jørgen Hattemager" forekommer følgende Vers:

„Min Herre, vid, De staar paa Danmarks Grund,
De kender knap vor Skik i disse Dale,
Bestandig var der Vej i Herthas Lund
Fra Folkets Hytte op til Fyrstens Sale.
Den Mindste selv sig nærmed' Folkets Trot,
Og bragte frem for ham sit Hjertes Bønner,
Og følte, selv i Kongens Slot,
At han var en af Landets Sønner."

Er det ikke et pænt Vers? — Ak! men desværre ikke længer tidssvarende!

Raketter.

Pastor Vilhelm Beck udtalte, ifølge „D.-A.", fra Prædikestolen i Sorø Kirke ved et Missionsmøde, at man øvede Djævelens Gerninger ved at arbejde i Frihedens Tjeneste. Frihedsarbejdet var Satans Værk. — Det er Fanden til Præst, han! men paa en vis Maade har han Ret, thi han maa jo absolut være besat af Djævelen, for at kunne tage sig den Frihed, ogsaa at stemple Kongens Handlinger som „Djævelens Gerninger", eftersom Kongen jo „arbejder i Frihedens Tjeneste", naar han holder fast ved Grundloven!

En Skorstensfejer-Kongres har været afholdt i Odense. — Det kan da ikke forundre, om der ved en saadan Lejlighed er faldet nogle „affejende" Bemærkninger, men mærkeligt er det, at Odense-Kommune, der ellers altid er „første Sprøjte", ikke „har ladet sin Skorsten ryge" i Anledning af disse Medborgeres Nærværelse. Der er ikke signaliseret saameget som en lumpen Skorstensild til deres Ære.

Oversergenten, som vilde bestikke Obersten for at blive Marketender, duede aabenbart ikke til den Bestilling, for der var dog noget „sødent" ved den Vælling, han vilde traktere Obersten med, og det har noksom vist sig, at Oversg. ikke var Mand for at „klare Ærterne", men desuagtet burde Obersten ikke have tænkt: „Nu er der „Slag i Frikadellen"!", og skaffet Marketender-Aspiranten Logis til 200 Kroner om Dagen. Obersten kunde have hævdet sin Ubestikkelighed, uden saa bogstavelig at gøre det paa den Underordnedes Bekostning!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

I Ferietiden.

(Teksten læses inde i Bladet.)

N. Cohens Tryk Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№. 31 | Söndag den 5te August. | 1883.

Fra Højremødet ved Odense.

Odense Borgere hjemad ganger,
Drukne de vrøvle, imens de „fanger“:
„Goos og Dinesen, aa, de var søde!
„Og vi var ganske fri for „de Røde“.

Kors! hvor dog „Højre“ gør „Fadeiser“,
Ret en kinesisk Mur de rejser.
Genner for Lys og Frihedsstrømme,
Fremtiden vil dem strængt fordømme.

Højre-Folkemødet i Odense.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

De ængstelige Højremænd
Igen dog efter „Mosten" kløede,
Til Odense de stævned' hen,
At nyde Frugten af et Møde.
Ved Hillerød det kneb saa haardt,
Derfor man kunde nok formode,
At prøves skulde nu en Sort
Af Møder, á lá Faare-Ho'de.

Der blev igen den Løgn fortalt:
At Grundlovstroskab ene ligger
Paa Hjerte — Højre — overalt.
Især den Matzen dog en Strik er.
Han allevegne var at se,
Med Skrutten bred og Tyrepande,
Og Mange gav sig til at le,
Og Andre tog paa Vej at bande.

Hr. Bierfreund fandt, det var forkert,
At Falbe-Hansen man forsmaaede,
Derfor han fik en dygtig Snært,
Den ene Ræv den anden flaaede.
Imens den Goos sit Næb oplod,
Og sa'e, at Venstre gjorde Skrue!
Tænk dog, hvor snild han er — den Rod!
Og kan med „Bussemænner" true.

Og Hage hævded' Kongens Krav,
Og brysted' sig som Hoffets Ridder,
Og meget Brøvl tilbedste gav,
Som ikke her jeg nævne gider.
„Det Højre var, som vilde Fred
„Og Ro i Landet ha'e paa Fode!!"
Men den gled ikke rigtig ned,
Det var formeget af det Gode.

Derefter kom Lars Dinesen,
Han var paa Holstein og paa Berg vred,
„Og Estrup var en Folkets Ven??
„Hans Magt var vældig som et Bjergskred.
Den Bid var god, man kan forstaa,
Og smagte godt hvert Højrenummer.
Fornuftig Mand har tænkt som saa:
„Den bliver mer og mere lummer."

„Resolution" man vedtog ej,
Det kunde heller ikke gavne,
For Kongen havde dog sagt: „Nej!"
Om nok saa mange Højrenavne
Stod under sligt et Dokument.
Kort — Alt var slut, man gemte Lansen,
Og — ganske gratis, som bekendt,
Man styrtede sig ind i Dansen.

Fr. A. H.

Raketter.

Ifølge Ehsters Bog søgte Haman, en Perser, at udrydde Jøderne, hvorfor Jøderne til Gengæld hængte ham i levende Live, og endnu i vore Dage, efter Sigende, pidsker ham figurlig ved en af de aarlige Fester. Da ovennævnte Haman vel nu maa have faaet Straf nok, foreslaar vi, at Bager Hamman i Lyngby, der jo ikke efter almindeligt Skøn har faaet Straf nok for sin Mishandling af den fattige Dreng, — herefter bliver tildelt de Tamp, som det jo er tosset at give den Døde, naar den Levende kunde have saa inderlig godt af dem.

Dr. Ploug, der, som bekendt, er **Student,** har ved sin Brutalitets Journalistik og sin Sværmen for at skaffe Mordinstrumenter til vort krigsgale Ministerium, afgivet Bevis for, hvad „Guds Ord forslaar i en Student". Trods dette skriver han dog saa sympatetisk om Kingo:

„Guds Ord han havde faaet i Hjertemuldet,
Deraf steg Tankens Aks og Toneguldet."

— Om „Guds Ord" burde Ploug tie stille; hvad „Toneguldet" angaar, kan han bedre tale med. Han har jo faaet Guld i massevis for sine Toner; særlig naar han har sunget i den bekendte Gammelstrandske Tone.

Ved Kongens Afrejse til et eller andet Sted meddelte „Dgst." forleden Dag, at Kongen blev modtaget med den almindelige Kongesalut. — Den gode „Dgst." kunde gerne sige os, om det var en lignende Salut, som den, der gaves i Aalborg, for vi véd skam ikke, hvilken Salut der nu er den almindeligste.

(Samtale.) Hans: Ja, Du kan tro, Peer, at Præsterne er dog ligegodt bedre Mennesker end vi andre.

Peer: Det tror jeg nu ikke. Der er nu ham, Pastor Nørdam, han havde da en hel Del at gøre med en gammel Mær i sin Tid.

Hans: Nørdam? Nej, der lyver Du!

Peer: Nej, Du lyver, for han var jo Sognepræst i Mær fra 1841 til 1856.

Kildetiden er forbi!

Mel.: Vort Arbejd er tilende.

Paa Dyrehavens Bakke
Hvert Telt og hver Barakke,
:,: Nu lukkes for i Aar. :,:
De bedste Sommerdage
Er ogsaa lagt tilbage,
:,: Det „ned ad Bakken" gaar. :,:
:,: Halloh! halloh! :,:
:,: Paa Bakken Glæder bo. :,:

For Skovens Pragt man kommer,
I dejligste Skærsommer, —
:,: Naturligvis, min Ven! :,:
Men Bakkens Bras dog gerne
Man hører i det fjerne,
:,: Og iler glad derhen. :,:
Halloh! osv.

Basaren brillierer
Naar man forbi spaserer,
:,: Og der er alle Slags. :,:
En Købelyst kan komme,
Saa ta'er man i sin Lomme,
:,: Der skal betales straks. :,:
Halloh! osv.

Man varme Vafler tager,
Som meget prægtig smager,
:,: Men svinder som en Vind! :,:
Balloner, blaa og røde,
Faar Damerne, de søde,
:,: Og Børn med Rosenkind. :,:
Halloh! osv.

I Sangerindetelte,
Man salig kan hensmelte
:,: I Toners Harmoni. :,:
Naar der er Øl i Krukken,
Og naar man er lidt drukken,
:,: Med Klap man hænger i. :,:
Halloh! osv.

I Aar blev Julle Wester=
Mann hilst af sine Gæster
:,: Med stormende Aplaus, :,:
Især naar „søde Gine",
Hun ret tog paa at hvine,
:,: Det var en Himmel=Smaus. :,:
Halloh! osv.

Og Schenstrøms gamle Løjer
Bestandig Folk fornøjer,
:,: Han Folket trommer ør. :,:
Om Mester Jagels Hytte
Man trænger sig, at lytte
:,: Naar Vitzer han udstrør. :,:
Halloh! osv.

„Alhambra", der hvor Madsen
Saa herlig stryger Bassen,
:,: Vi ikke glemme maa. :,:
Man med sin „Mø" sig svinger,
Naar Gine=Valsen klinger.
:,: Gaa bare villig paa. :,:
Halloh! osv.

Og er Du træt af Skraalet,
Og er omsider Maalet,
:,: Et Bord med Mad og Drik. :,:
Saa er der „Dalens Hvile",
Hvor „Themaskiner" smile.
:,: Afsted! paa Varen stik. :,:
Halloh! osv.

Men nu er Alting øde,
Man ej en Gang kan møde
:,: En Lirekassemand. :,:
Og Pjerrot har sig vasket,
Og er til Banen trasket
:,: Med Blaar og Beg og Brand. :,:
Halloh! osv.

Forstummet er al Syngen,
Og flyttet bort er Gyngen,
:,: Og Karussellen med. :,:
Ej mer' man gaar og skotter
Til afrikanske Rotter,
:,: Som aldrig gør Fortræd. :,:
Halloh! osv.

Kun Kilden nu og Øen
Og Broen over Søen
:,: Kan trække Folk saa smaat. :,:
I grønne Ulvedale,
Snart Hjortene bli'r gale,
:,: Og Vejret bliver raat. :,:
Halloh! osv.

Farvel da Dyrehave!
Ej Mange mer' vil trave
:,: Derud med Proviant. :,:
Hvis de Befæstningsgale
Fik Lov til at befale,
:,: Snart Skoven rent forsvandt. :,:
Halloh! osv.

Fr. A. H.

Cigarfabrikanterne.

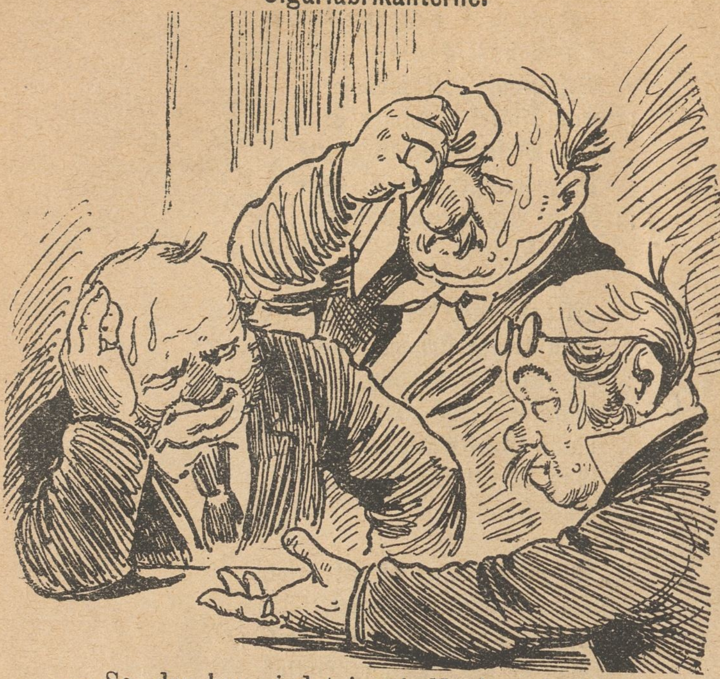

— Se, der har vi det igen! Nu har vi siddet her og svedt i 3 Timer for at finde paa en Maade, hvorpaa vi kan faa vore Fabriker aabnede igen, men bestandig kommer vi tilbage til det, at vi skal aabne vore Pengeposer — betale flere Penge for Arbejdet — Satans! at man ikke kan ordne Sagen paa anden Vis.

Estrup som Dyrtæmmer.

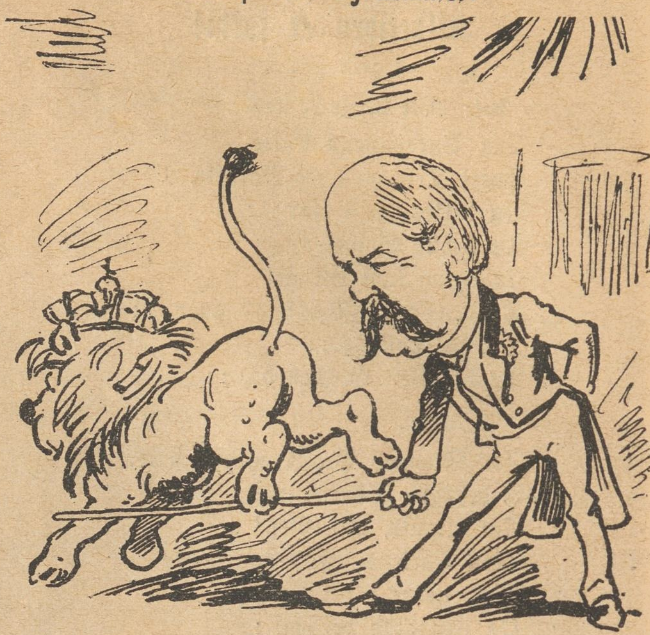

Estrup har rigtig gjort sig Umage for at faa dresseret den danske Løve. Den har allerede lært at „springe“ til Folkemøder og med Forsvarsadresser, men — det er kun den ene. Der er to til, som ikke vil modtage Dressuren. For at at blive „ugenerte“ afkaste de Kronerne, og derpaa optages Kampen med den „sejge“ Dyrtæmmer.

Ægte Dumsnuder.

Hr. Husejer Hansen med Frue er dog frygtelig dumme og — ægte sørensensk-københavnske. Der holdes kun „Aftensprøjten“, og dens tynde Vælling betragtes som dejlig Føde, og naar der en Gang om Ugen serveres med et Par „Spjalter“ saakaldt „Humor“, saa griner de to Abekatte, som de havde Krampe. — Rare Statsborgere og Borgerinder! deres Tal er Legio!

Hos Lægen.

Lægen: Deres Puls slaar meget godt, Frue! Der er ingen Ting i Vejen!

Fruen: Det er mere end der kan siges om min Haand, Hr. Doktor! I Gaar vilde jeg slaa en Bræms væk, som fløj min Mand om Ørene, — jeg ramte fejl, men — hans Øjne var rigtignok osse ivejen!

Fra „Ravnen"s Hønseudstilling.

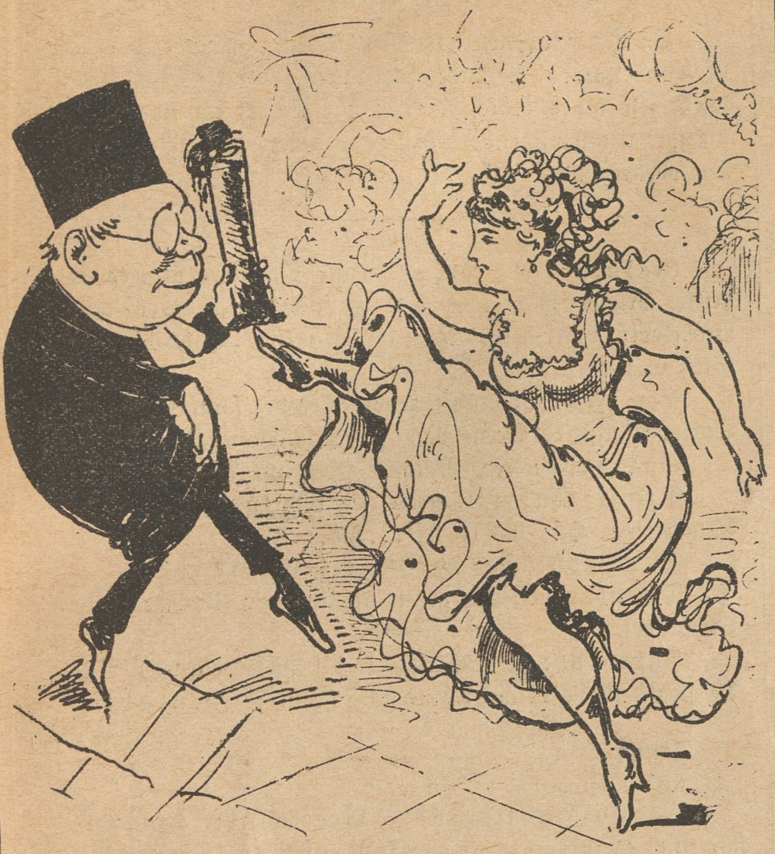

To **Pragtnumre**, som tog „Første Præmie", nemlig: En „**sortlakket Hamborger**" og et non plus ultra Exemplar af „**Fønikshøns**".

I Præstegaarden.

Pastorinden: Tænk, det var dog en gruelig Bekostning, Kaffekomiteen i Tivoli havde. Til den Kaffe, som Publikum blev trakteret med, blev der købt for 800 Kroner Sukker og Fløde! Hvad synes De vel?

Skolelæreren: Storartet, Frue! Det er jo den rene „**Kaffetilsætning**"!

Husvild.

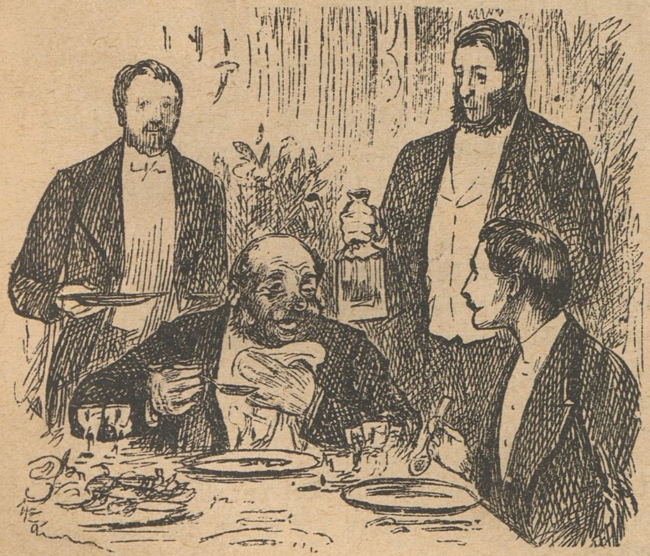

— Hør en Gang, Hr. Kammerraad! Hvorledes gaar det med den unge Enke, som De gjorde saa voldsomt Kur til i Efteraaret?

— Brillant, min Ven! Vi har snart været forlovede i fire Maaneder, og jeg besøger hende hver Aften.

— Men, hvorfor gifter De Dem da ikke?

— Jeg vilde sgu gerne, min Ven! Men — **hvor Fanden skulde jeg saa drive hen om Aftenen?**

I „Bodega".

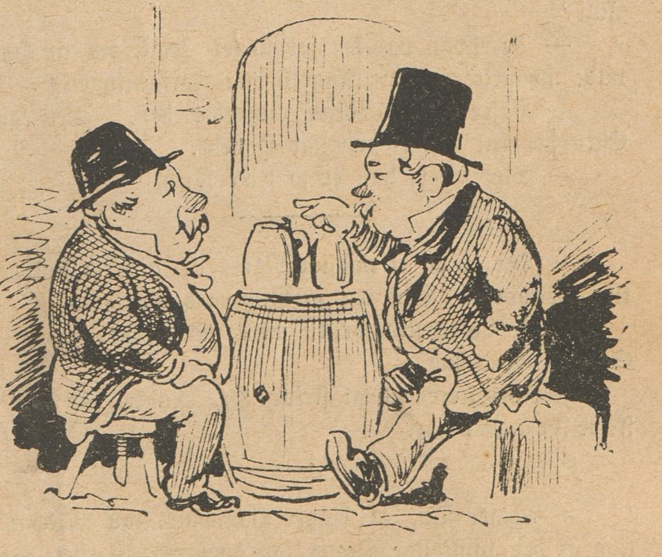

Spidsberg: Kan Du forstaa Dig paa dette hersens Sommervejr, for jeg kan sgu ikke blive klog paa 'et! Efter gammel Skik skal vi have stærk Varme i **Hundedagene**, men i Aar øser det jo Vande ned, hver Dag. Hvad er det for Hundedage?

Knudekær: 'Du kan tro, Gamle, det er — **Vand-Hundedage**!

Stævner fremad!

Mel.: I Flugt gaar Tiden o. s. v.

Hvad er det mon, der sig i Folket rører?
Hvad er det, som den store Masse vil?
Hvad er det for et Raab, som lydt man hører
Fra Polens Is og til Ækvators Ild? —
Det er et Kampraab fra den store Skare
Af Arbejdsstandens slavebundne Mænd,
Den vove vil mod Kapitalens Mare
En Kamp, med Retfærds stærke Sværd ved Lænd.

Den kæmpe vil for Sandhed og for Ære,
Den kæmpe vil for Frihed og for Ret,
Den vil ej mere Slaveaaget bære,
Den løfte vil sit Hoved frit og let.
Alt hvad af Sandhed man i Livet finder,
Skal drages frem og kvæle hvert Bedrag,
Naar Sejrens store, skønne Dag oprinder
For Socialismens frie, stolte Sag.

Saa kæmper da med aaben, ærlig Pande,
Hæv højt det røde Banner op mod Sky!
Lad ej af List og Svig Jer overmande,
For Savn og Nød I rædde ej maa fly.
I har for længe Overgrebet taalet,
Stands derfor ej Jer Strid med kuet Mod.
Nej! stævner dristig fremad kun mod Maalet
For Eders Kamp, thi Sagen er jo god.

C. Jacobsen.

(Fra Gaden.) — Det var nok en sløj Tale Pastor Birkedal Barfod holdt ved Nykøbingmødet den 29de Juli?

— Ja, hvad var det for noget Snak, om at Højre vilde modsætte sig alle Angreb paa Forfatningen?

— Højre har jo altid angrebet den. Den gode Estrupper har vist et daarligt Hovede.

— Slet intet; han er jo bar Fod.

— Det er da et pudsigt Navn at give et Lokomotiv: Hermoder. Han var jo Gudernes Sendebud.

— Et Lokomotiv sér da mere ud til at ligne selve Satans Sendebud.

— Korrektere end at skrive Hr. Moder var det at skrive Fru Moder.

— Mener Du, at Vager Hammans raa Mishandling af den ulykkelige Dreng kan henføres til det, man kalder Hustugt?

— Véd det ikke; men havde jeg været mellem Tommerne, havde jeg stemt for det, der hedder Tugthus.

Raket.

En Hr. Gardner har faaet 5 Aars Eneret paa et af ham angivet Bagladeskydevaaben. Gartnerens Bag burde ikke lades i Ro, naar han i Stedet for at opfinde nyttige, frugtbringende Maskiner, giver sig til at lave kun ødelæggende.

(Inkurabel.) For at vænne Drankere af med at drikke, bruger man paa flere Hospitaler at give dem Brændevin i al deres Næring, i Kaffe, The, Suppe, Steg o. s. v.

Som Følge af ovenstaaende Metode forefaldt efter Sigende følgende Scene paa Frederiks Hospital:

Saxtorph: For Satan! Hvad vil De?

Drankeren: Hik! hm! Jeg vilde gerne klage over Stuekonen. Hun har ... hm ... hik ... glemt ...

Saxtorph: Død og Helvede! Glemt?

Drankeren: Ja, glemt at give mig Brændevin i Øllebrødet.

Saxtorph: Tak Skæbne! (til Reservelægen) Vil De straks skrive denne Mand ud? Han er inkurabel!

(En ny Bussemand). 1ste Kone: Kan De sige mig, hvad der er at gøre ved mit Barn. Det skriger altid, saa det er forfærdeligt?

2den dito.: De skal blot true det med en eller anden Bussemand, f. Eks. Fotograf Tillge paa St. Købmagergade, saa tier det nok, han averterer jo, at han øjeblikkelig „tager" de uroligste Børn!

(Fra Danmarksgade). A: Hvorfor „smed" Veile Adressekolportøren ned ad Trapperne?

B.: Fordi han er „Smed".

(Fra Frederiksberghave, ved Frederik den 6.s Statue): 1ste Herre: Det er da mærkeligt, at Frederik den 6te skal staa barhovedet.

2den Do.: Ja, det er et Bevis paa, at dengang gav man endnu ikke Kongerne „paa Hovedet"!

(I Løvekælderen.) A.: Det var ellers en uhyggelig Historie med Dyrtæmmeren i Tønder, som blev spist af Løverne.

B.: Ja, det havde vist smagt ham bedre, at faa en Kop brasiliansk Kaffe i Tivoli.

A.: Det tror jeg, for i Tønder maatte han jo nøjes med „Løvetand".

Nissen

(ikke paa Vosborg).

End er ej Nisseslægten helt tilgrunde
Vi kender en, og det en af de „onde".
Han kunde en Gang Nissekunster gøre,
Ved med en lille sindrig Vogn at køre;
Thi skønt i Vognen Sennop var Indholdet,
Han listig dog Cigarer af den „troldede'".

Nu fra en fedtet Bornholmerkasse
Han trylle skal Cigarer frem i Masse.
Det er et „fedtet" Bidrag, han, Gavstrikken,
Nu givet har til Pengeposeklikken.
Gid han maa evig blive Sildekælling,
Den usle, (*halekysfesyge Skrælling.

Raket.

Efter Sigende hører Lichtinger til dem, der gør alt muligt for at udpine de Strejkende; hans Fra- eller Tilførsel af Cigarer skal foregaa pr. Wienervogn eller Karet, og inden ret længe gaar de Herrer Fabrikanter vel paa den „Peter", at transportere Cigarerne pr. „Væltepeter", eller pr. Ballon à là Feldtmann. Men enten det nu bliver dette eller hint, vil det nok vise sig, at Dhrr. „falder af paa 'en", eller gaar ynkelig i Vandet"!

(Naar Munden løber.) Svigermoderen (vred): Det maa jeg sige, Hr. Svigersøn, det er ikke opmærksomt af Dem, at De i saa lang Tid ikke har besøgt mig.

Svigersønnen: Jeg har virkelig ofte havt det i Sinde, men — De kender jo Ordsproget: Vejen til Helvede er brolagt med gode Forsætter!

(Indsendt.)

Hver Aften Kl. 11 ser jeg 24 Skikkelser stige op i Nicolai Taarn med store Bylter paa Nakken, og som igen hver Morgen Kl. 5 forlader Taarnet, bærende samme Bylter.

Der siges, at det er Pumpemandskabet, der ifølge nyeste Anordning skal føre deres Sengetøj frem og tilbage, naar de gaar til og kommer fra Vagten. Mon Opfinderen af nævnte Anordning aner, hvor stor en Gene denne Transport er for Folkene? Enkelte af dem er endogsaa blevne tiltalte af Politiets Betjente, da disse troede, at det var Tyvekoster, der bares bort, og dette, fordi de af Folkene, der arbejde paa „Holmen", i største Hast maa løbe den ofte lange Omvej til Hjemmet med Bylten, for i rette Tid at kunne være paa Arbejdsstedet.

Ærbødigst
Pumpen ved Nicolai Taarn.

*) Poder.

Fra Gilleleje.

(Indsendt.)

Højres Klovn, Toldsnuseren, har i denne Tid havt travlt med at faa Folk til at underskrive Krigsgalskabsadressen, men Tak! hvor uforskammet er ikke Lønnen for hans Gjerning! Vældige Anstrengelser med først at tude i Hornet og sammenkalde Fiskerne, og forestille dem, at Enhver, som har fyldt 18 Aar maa møde og underskrive Adressen i vores Vagthus, men — nichts Underskrift. Derefter udgik Truselsplakater til Gillelejerne om at underskrive inden 4 Dages Forløb, da Regeringslakajen ellers vilde have dem i Kikkerten, men trods Ulykker, der saa skulde ske, melder Historien ikke, at Truslen har virket. Nu søger vor gamle Brølenbum nogle bedre Højre-Klovner til at faa Udbytte af Tingene.

Den fremtidige Observator.

Korrespondance.

P. Digtet: „Arbejder og Fabrikant" i sidste Numer af nærværende Blad, er forfattet af Redaktøren.

Grøn. Det Indsendte kommer i Versform.

F. J. Digtet optages med lidt Ændring.

Felix. „Gode Raad" kan bruges i forandret Form.

W. W. Benyttes. Tak!

W. Sandelig, det er en svar Beskyldning, De paalægger Menneskevennen og Fabrikanten Ruben, at han skulde have jaget en af sine gamle, veltjente Arbejdere bort under det underfundige Paaskud, at Manden ikke havde hilst ham paa Gaden. Det er jo utroligt, at en „Dannelsens Repræsentant", som selv kræver Høflighed, skulde have brugt en Ytring som denne: „Det er Løgn! Skrup a'!" Men kan De indestaa for Deres Meddelelses Paalidelighed, skal vi med sand Fornøjelse give Vedkommende en Overhaling med Skrup-a'-Høvlen! — Cigarfabrikanten skal faa samme Behandling, naar De møder med Beviser.

„Springer". Tak! Næste Gang.

Mads Marcellus. Kom for sent denne Gang.

Libertas. Digtet om „Den slemme Konge" er for slemt.

Den vrede Skomagerkone. Den indsendte Vise benyttes ikke.

S. Reyem. Tak! Kom snart igen.

Janus. Svar kan afhentes paa Kontoret i Rømersgade.

Richard W. Punschvisen kom for sent; det samme Emne er desuden, som De ser, benyttet i anden Form. Med nogle Ændringer kan Deres Punschvise maaske optages næste Gang, Højre holder „Folkemøder" med fri Dans, fri Drikkevare, fri Kørsel og andre „Friheder".

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fra Bismarcklandet.

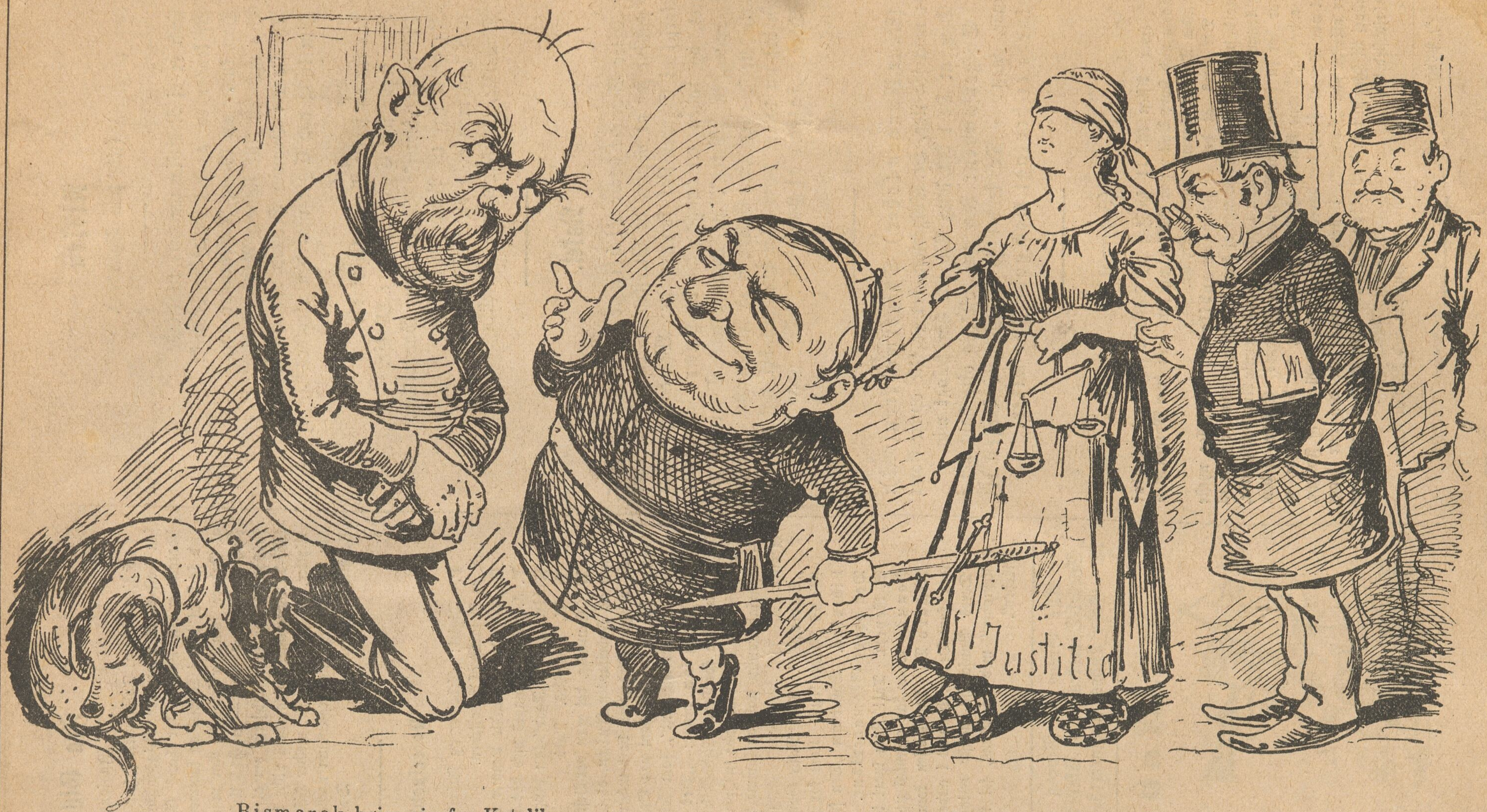

Bismarck bøjer sig for Katoliken,
Den Slags Varer nytter Butiken.
Bare Folk bliver rigtig dumme,
Saa kan Kejseren Fløden skumme.
Ved Religion og Soldatesken
Holder man Folket stille i Æsken.

Bismarck er Præsten højst forbunden,
Og han har taget med sig Hunden.
Bøddelsværdet ham Præsten rækker, —
Bare han Folkets Vælde knækker,
Udrydder alle Socialister,
Tilbeder Kirkens Vin og Klister.

Retfærdsgudinden tjener Præsten,
Lever paa Polsk med ham forresten.
Reaktionens Snusparykker;*
I Alliancen pænt samtykker.
Glæder sig over Tyranniet,
Kryber i Støv for Monarkiet.

Men Socialismen, som Vulkaner,
Sprudler sin Ild, naar mindst man aner,
At der er Slut paa Regimentet.
Længe med Taalmod har vi ventet.
Snart vil Bismarck og Kejserpakket
Og Adelsvælden fornemme „Kracket“!

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

No. 32 | Söndag den 12de August. | 1883.

Paa en „fin" Restauration.

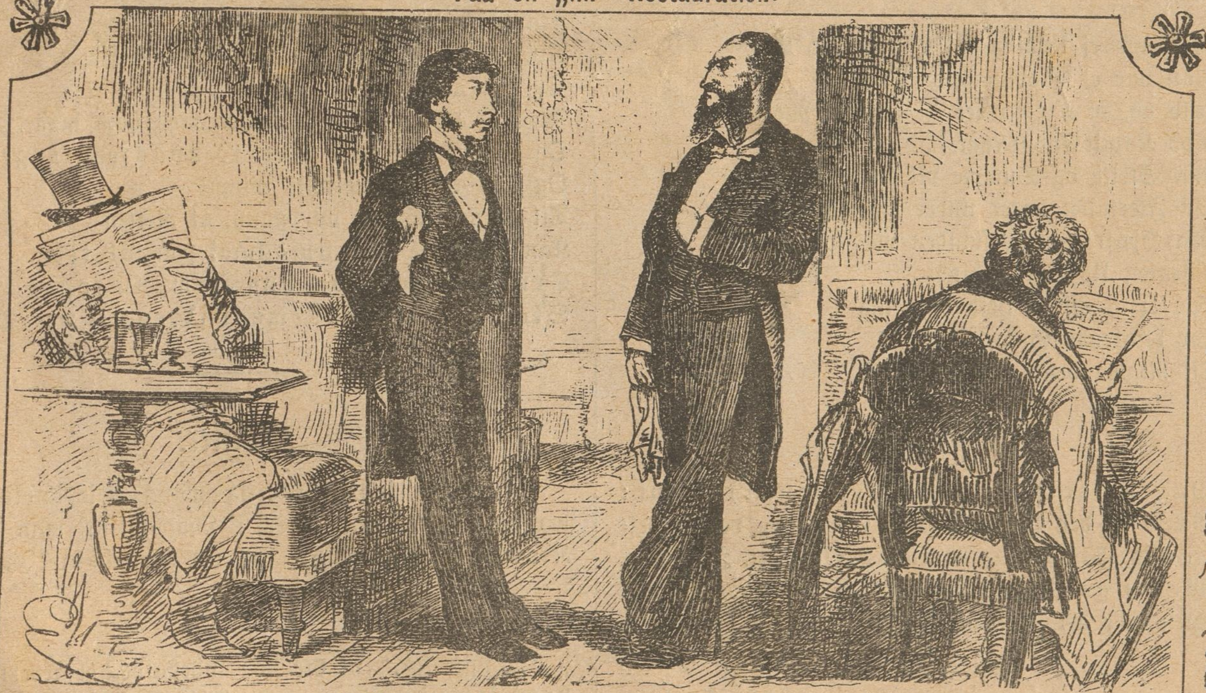

1ste Opvarter: I Dag har Restauratøren rigtignok sagt noget; tager han ikke det Ord tilbage, saa kan jeg umulig blive her længere!

2den Opv.: Saa, hvad har han da sagt til Dig?

1ste Opv.: Sagt mig op, har han!

I Anledning af Cigarmagerstrejken.

Mel.: O Gine, Du dejlige Mø!

De Rige, de danser om Guldkalven kun
Fra Morgen til Aftenens Stund.
De gransker og tænker bestandig derpaa,
Det blanke Guld at faa.
Men tage fra dem, der har Alt i Overflod,
Det nænner man ikke, nej dertil er man for god;
Nej, nedad skal Trykket til de Ringe,
Thi Ulykken kan man haardest twinge,
Betvinge ved Sult og ved Kuld,
Ja, for blanken Guld,
Til Rigmandens Lomme er fuld.

De Rige har Gudsfrygt og kristeligt Sind,
I Sjælen saa dybt præntet ind;
Men plyndre og sulte en Arbejderflok,
Dertil er Hjerte nok.
De skrigende Tarme man jo slet ikke hør',
Naar flot man i Wienervogn ad Strandvejen kør'.
Til Fattigdom og Nød man ej kender,
Man værnes mildt af Arbejderhænder,
Ja, værnes mod Sult og mod Kuld,
Og faar blanken Guld,
Om Kassen er aldrig saa fuld.

Men stod ej Udpinernes Virken ved Lov,
Man var ej Blodsugernes Rov.
Held os, vi har sluttet en Arbejderpagt
Mod Kapitalens Magt.
Kun Slette og Dumme vil skade vor Sag,
Thi Flertallet hører under Arbejdernes Flag,
Saa Hjertet og Forstanden maa vinde,
Moralen Udsugeriet binde,
Saa ej vi offrer Held og Huld
For blinkende Guld,
Til Rigmandens arvende Kuld.

(Dagen før Kaserneinspektionen.) Kapt.: Læg Mærke til det, Folk, at naar Generalen ved Inspektionen i Morgen spørger, hvorledes I har det, saa svarer I: „Meget godt, Hr. General!" — for saaledes vil Generalen ha'e det, forstaar I!

(Uegennyttig.) Forfatteren: Det er nok sandt, at jeg udplyndrer de gamle Klassikere, men jeg beholder Intet for mig selv — jeg lader det Altsammen komme ud til Publikums Gavn og Glæde!

Den onde Hamann.

(Sé Illustrationen paa Bagsiden.)

Den „gamle" onde Haman levet har
Den Gang, da Ahasverus Konge var
I Indien, Hr. Haman var Minister
Og blev paa Jøderne saa Pokkers bister,
Han vilde — li'som Stöcker i Berlin —
Det hele Jødefolk slaa i Ruin,
Fordi de dannede Oppositionen,
Og saa lidt skævt til Alteret og Tronen.
Men Dronning Esther var ej nogen „vise",
Og ej en gammel, arrig Drukken-Sidse;
Hun var Jødinde, og forstod, at Aaget
For hendes Folk var blevet altfor broget.
Og hun fik dejlig Kongen til at jage
Den onde Hamann bort med samt hans Klage.
Ja! — tænk en Gang — hun fik ham hængt, den Slyngel.
Naa, det var den Gang, men en Hamansk Yngel
Florerer hist og her den Dag i Dag,
Det er en vis og ganske afgjort Sag.

I Lyngby Bager Hamann nys er blevet,
Som en elendig Bøddelkarl beskrevet,
En stakkels Læredreng han tærsket har,
Indtil man Staklen som en Krøbling bar
Fra Bageriets sorte Røverkule.
Nu, — Øvrigheden vil den Skændsel skjule,
Og lade den Tyran betale Bøde,
Men „Ravnen" vil i Kampen mod ham møde,
Og ramme ham med Ordets hvasse Klinge,
Og Øvrigheden indirekte twinge
Til at ta'e Sagen op paany, at Retten
Kan ramme Hamann akkurat paa Pletten.
Den Dommer, som bag Hamann søger Ly,
Skal faa sit Skudsmaal skrevet i vor By.

Raketter.

I Anledning af Bager Hamanns Mishandlinger skal der være saa stærkt Røre i Lyngby, at man rundt i Krogene mumler en hel Del om Lynch-by-Justits.

„Dgstelgr." af 6te ds. indeholder et Avertissement, hvori søges en Mand, der vil **tage Alt**, hvad der falder for. — Hvis Sommerfeldt ikke var stukket af, vilde vi anbefale ham til denne Plads; han maa jo være selvskreven. — Eller hvad synes De, Hr. Eberlin?

Frederiksberg Morskabstheater, i August 1883.

Kære Ravn!

Da jeg véd, at Du har et følsomt Hjerte for de Smaa, og gerne vil hjælpe dem hvor Du kan, og at Du ikke hører til dem, der hovmodigt vil sende mine Ønsker og Begæringer tilbage, fremfører jeg Følgende med et let Hjerte og de bedste Forhaabninger. Sagen er, jeg vil bede Dig om at sørge lidt for min Fremtid! men maa jeg først gøre Dig bekendt med min Nutid, — min Fortid vil jeg springe let over. — Jeg er født i den gamle Springgade; mine Forældre har jeg aldrig kendt, og det første levende Væsen jeg saa, var en væmmelig, gnaven Væggelus, der krøb paa en Tjærespaan. Jeg fik just ikke de bedste Tanker om Tilværelsen; at det var nogle lusede Tider, stod mig snart klart, thi jeg opdagede flere af den Kaliber. Dette Selskab morede mig virkelig ikke, tilmed da disse fæle Dyr af og til lod mig høre, at det var fælt at høre en Lus hoste, men værre at høre en Loppe gø. Jeg gav nogle Stikpiller fra mig igen, og raadede dem til at trække Poterne til sig, da det er haardt at stampe imod Braaden. Tilsidst blev disse Tantalus-kvaler mig for drøje. Jeg mærkede tydeligt, at de Alle som En var Antilop(p)er, og jeg besluttede derfor at gjøre en Ende paa den Herlighed — lige saa godt springe i det som krybe i det! Saa gjorde jeg et Spring, et til og nok et, og nu befandt jeg mig i ganske andre Omgivelser; jeg følte, at jeg var en Loppe og mit Kald værdig. Jeg red paa Ryggen af en ung, fuldblods Musiker, hvor jeg bed mig godt fast, for ikke at falde af. Her var Fryd og Glæde paa Spillemandens Rygstykker, han rev de dejligste Galopper af sig, men jeg blev siddende, hvor jeg sad. Saaledes gik nogen Tid hen. Nu vil Du vist spørge: „Hvordan kom Du da ud paa Frederiksberg? Det er jo ingen Springvej fra Springgade til Morskabstheatret!" Enfin! jeg skal fortælle Dig det i Korthed. — Jeg véd ikke, hvad der stak min stakkels Musiker — (mig var det ikke), — thi som han bedst sad og spillede, stak han af med sit Instrument under Armen. — Rask sprang han ned ad Springgade, pilede om Hjørnet ved Pilestræde, løb ned ad Løvstræde, igennem Skindergade, — det Skind, han var vist træt, men køre kunde han ikke, thi der var ikke Spor af Skinner i Skindergade. Først da vi naaede Tivoli, kom han net op at køre; snart gjorde vi Holdt, og ned af Vognen sprang han — og jeg. Nu befandt jeg mig i en stor Sal, omgivet af en Mængde Spillemænd, der stemmede deres forskellige Instrumenter, men de Spilopper stemmede ikke for mig. — Jeg er nu altid kommen igennem Verden ved en, to, tre og et lillebitte Hop. Jeg gjorde et Hop, blæste min Spillemand et Stykke, og nu laa jeg i en Gulvsprække og gassede mig imellem en Del Gaslamper. Jeg følte en underlig Gysen i min Krop, om det var Lampefeber, jeg følte, eller om det var Glæde over hvad jeg saa — det véd jeg ikke. Her var Sommerlyst, det var „Sommerrevuen", der blev opført. Jeg vil ikke trætte Dig, kære Ravn, med et Referat, da Du naturligvis har læst alle Avisernes rosende Anmeldelser. Morsom er den; jeg ligger hver Aften i min Sprække og er nær ved at sprække af Latter. Der er saa mange gode Figurer i den. Aviserne har dog glemt at omtale de Figurer, som jeg figurlig talt synes bedst om, nemlig de Damer og Herrer, som figurerer i Koret. Sikke Figurer og sikke Ben de maa have, for at staa saa længe paa et Sted uden at falde ud af deres passive Roller! Men maaske hører de Alle til Theatrets „staaende" Personale, saa de har faaet den tilstrækkelige Øvelse. Enkelte af dem synes at være helt forgabede i at faa Lov til at staa paa egne Ben. En Ting kan jeg ikke begribe: Hvorfor mon „Reformklubben"s Medlemmer gaar om bag Kunst-Museet, da de skal have Noget at nyde? — Dér ligger jo de smaa Kabinetter, hvor uopsættelige Forretninger afgøres — og det synes jeg ikke er saa „nydeligt!" For Tiden fører jeg, som Du sér, et rigtig behageligt Liv, men nu kommer Humlen, sa'e Peer Brask! Til Oktoberflyttedag bliver jeg nemlig hældt ud, og saa bliver jeg — ligesom de andre husvilde Lopper — smidt fra Dynen og i Halmen. Derfor, kære Ravn, skaf mig en Bestilling, hvis Du kan. For Eksempel Engagement ved et Loppetheater. Jeg er forfærdelig skuespillergal, der flyder Skuespillerblod i mig; jeg skal betro Dig, jeg har bidt en Skuespiller, som i Forvejen var bleven bidt af en „gal Skuespiller".

Nu, kære Ravn, haaber jeg, at Du gør hvad Du kan, og ikke lader mig i Stikken, da det saa vil komme til at se ravnesort ud for mig. Jeg tilbyder mig billigt, for ikke at blive tilovers paa Loppetorvet. Forkast ikke min Adresse, som indtil Flyttedagen er Frederiksberg Morskabstheater, saafremt jeg ikke inden den Tid har faaet mit „Knæk".

Venlig Hilsen!

Din ærbødige

„Springer".

Raketter.

„Ill. Familie-Journal"s Martin Kok, som bl. A. leverede det af de jyske Sangere sungne Poem til Kongefamilien paa Bernstorf, kan efter Forlydende vente Udnævnelse som kgl. Kok.

Oberst Ved-ege er blandt dem, der har underskrevet Forsvars-Adressen. — Mon ikke en stor Del af Underskriverne ogsaa kunde have skrevet Navnet Vedeges Ordlyd under: „véd ikke — hvad vi gøre."

Fra Sangfesten.

I.

Festtoget.

1ste Dame: Ja, her gaar det da nogenlunde ordenlig til, men De skulde bare sé henne ved Østergade, dér red Politiet lige ind i Mængden, akkurat, som om alle Folk skulde rides ned!

2den ditto: Men, Herregud! Hvad skulde vi ellers med ridende Politibetjente, naar de ikke skulde ride Folk ned?

II.

Paa Kasinoballet.

— Kære Kusine! Maa jeg have den Fornøjelse at præsentere Dig en af mine Venner blandt de jyske Sangere, Hr. Fuldmægtig Vibe! Han er ubetinget en af Jyllands største Basser!

— Nej, dér tager Du fejl, Fætter, for jeg saa et Par Stykker ved Koncerten i Rosenborg Have, og hver af dem vejede sikkert flere Lispund mere end Hr. Vibe!

Fra Gaden.

Skomagerdrengen: Hør, Kris'jan, hvor kan det være, at man aldrig kan møde en Sporvogn, uden at der er en tre, fire Politibetjente med?

Hattemagerdrengen: Jo, for saa sér det jo altid ud, som om Politiet er — „paa Sporet“!

I Kaféen.

Opv.: Kop Kaffe! Værs'artig!

Gæsten: Hm! Guderne maa vide, hvad det egenlig er for en ubegribelig, flydende Vædske, De bringer mig! Men hør, skal det være The, vil De saa hellere bringe mig Kaffe, og er det Kaffe, bring mig saa hellere The!

En fransk Tronprætendent.

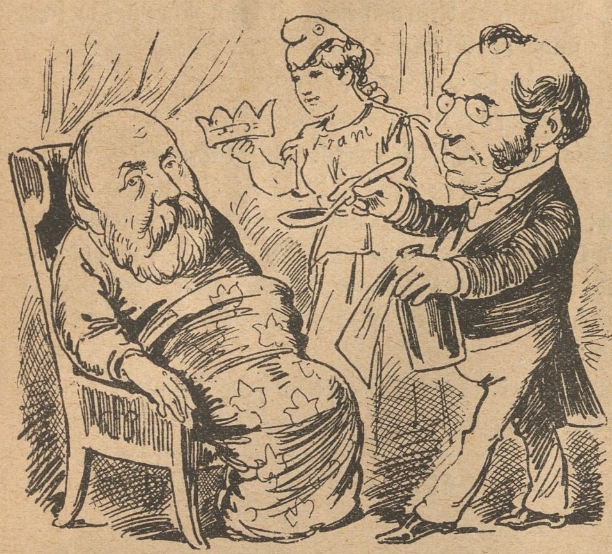

Lægen: Værs'artig, Deres Højhed! tag nu bare denne „Brama-Livs-Elixir", saa skal De — Louise Michel hente mig — nok komme Dem, hvadbehager?

Greven af Chambord: Ak nej! min Sygdom har en sjælelig Aarsag!

Republikens Genius: En sjælelig Aarsag — aa ja! — Du vilde ha'e Kronen paa, og være „Henry V"; — Du skal ha'e Pokker, skal Du ha'e! — Du skulde have været „boykottet" for længe siden.

I det Frie.

Den unge Kone: Aa, søde Adolf! det stemmer En dog saa melankolsk, naar man sér Storkene, disse Sommerbebudere, som vistnok snart rejser igen!

Manden: Vær Du bare rolig for dem, min Putte! til næste Foraar kommer de tilbage og medbringer temmelig sikkert noget godt til Dig.

Fra Helsingør.

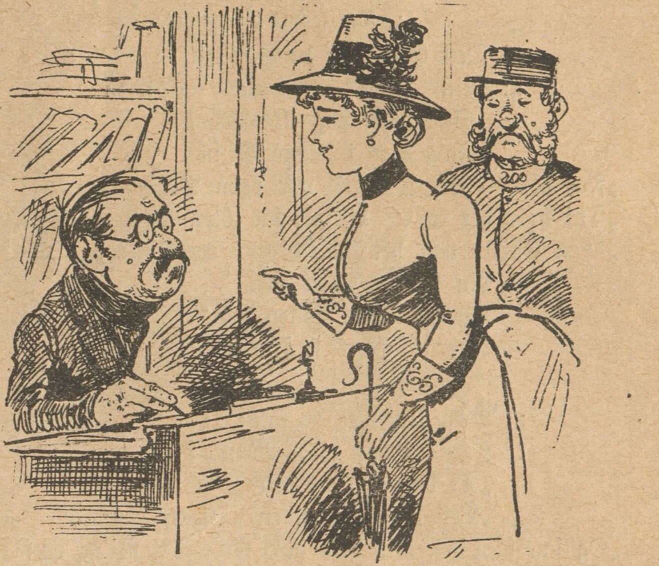

(En Dame af de „lette" Helsingørianerinder er bleven „anmodet" om at møde „paa Stationen".)

Assistenten: Hvad hedder De? — Damen: Fanny Willig! — Assist.: Hvor boer De? — Damen: Men Gud, Hr. Assistent! hvad angaar det Dem? De er jo en gift Mand!

Hundehandel.

Hundemanden: Véd De hvad, Frøken? De ligger dog vist inde i Deres Hjem med mange Penge, og hvad Nytte har De saa af de 3 Smaarotter af Hunde, som De der har? Nej, køb en af mine Hvalpe, det bliver med Tiden nogle Tampe saa store som Køer, og de kan sgu forsvare Dem!

Frøkenen: Vor Herre bevare mig! det bliver nok — som der forleden stod i „Dagens Nyheder" — saaledes, at man skal betale Hundeskat „efter Tommemaal", og jeg blev da ruineret, hvis jeg skulde betale for en Hund paa et Par Alens Højde!

Minder fra Højremødet ved Odense.

Mel.: Den tappre Landsoldat.

:,: Den Gang jeg drog afsted :,:
:,: Min „Høne“ vilde med — ja, :,:
„Saa brug dog ikke Mund,
„Følg med i denne Stund,
„For det vil ikke svide til vor egen Pengepung.
„Thi hvis det kosted’ Penge, saa blev jeg her hos „Dej“,
„Men Estrup han betaler Køretur og Dans og „Stej“.
Nu hurtig Tøjet paa,
Og saa „lad Hønen gaa“!
Hurra! Hurra! Hurra!

:,: Men Ungerne de sa’e: :,:
:,: Maa vi gaa med, Mama? :,:
„Ti bare stille Børn,
„Vist Fatter faar en „Bjørn“,
„Og saa faar jeg mit Læs med ham, det bli’er en farlig Tørn.
Saa skreg jeg: „Hvis I Kyllinger nu mere vrøvler med,
Saa skal jeg — Matzen gale mig! — ret snart faa Jer afsted.“
Og „Englene“, de smaa,
De skreg: „la’ Hønen gaa!“
Hurra! Hurra! Hurra!

:,: Min Fader og min Mo’er :,:
:,: De sagde disse Ord: :,:
„Det er forresten skidt,
„Nu tænker Du kun lidt
„Paa Maadehold ved Mødet, saasom Øllet det er frit.
„Husk paa, vi Højre-Kæmper maa være dydige,
„Mod Tronen og mod Alteret og Estrup lydige.
Naar Øl Du bydes paa,
Tænk blot: „lad Hønen gaa“.
Hurra! Hurra! Hurra!

:,: Alligevel, den Nat :,:
:,: Vi fik en gratis „Hat“. :,:
Om Øllet var der Rift,
Og det var rigt’nok stift!
Saa galt vi ej i Dansen svedte før, mens vi var gift.
Min Kone var lyksalig, og svor at blive tro
Lars Dinesen og Estrup og Hr. Matzen, naa, jeg lo,
Og tænkte blot som saa:
„Lad bare Hønen gaa!“
Hurra! Hurra! Hurra!

Til Sangfesten var Tivoli besøgt af over 18,000 „Mennesker foruden Sangerne med deres Værter samt Abonnenterne“, fortæller „Dags-Avisen“.

Raketter.

I Jydernes Afskedshilsen til Københavnerne forekommer følgende Strofer:

„Brødre, Tak vi Eder bringe,
Tak for Eders aabne Favn.“

Disse Ord skal have rørt Restavratøren i Kasino, der bl. A. tog 1 Krone 15 Øre for 2 Flasker Sodavand og 1 Glas Isvand, og Garderobeforvalteren, der tog 35 Øre for at gemme en Paraply, — saa dybt, at de med taarekvalte Stemmer endnu gaar omkring og nynner følgende Linier af Københavnernes Farvel til Jyderne:

„Meget i disse Dage har jeg vundet,
Spildt ej de var;
— — — — — — — — — — — —
Blot det kunde vare
Endnu en Stund.

„Bring nu en Hilsen med til hver en Jyde;
Sige Du kan,
Helst jeg til Gæst dem Alle vilde byde,
Gik det blot an.“

„Naar man spiser Kirsebær med de Store, faar man Stenene i Øjnene“, sae Underofficeren, da man puttede ham 5 Dage i Brummen, fordi han havde udmærket sig ved „Indsamling“ af Soldaterunderskrifter paa „Forsvarsadressen“, ved at true Soldaterne med Stroppeture.

Efter at Forsvarsadressekomiteen uden stort Held har tigget Underskrifter blandt de bosiddende Danske i Skaane, skal der efter Forlydende være sendt Cirkulærer til samtlige Præster i Landet, som forbereder Børn til Konfirmationen, med Anmodning om, at de vil virke for Tilvejebringelsen af det størst mulige Antal Underskrifter. Det skal ligeledes være taget under Overvejelse, om Skoledirektionen ikke burde anmodes om at give de Elever en Ekstra-Fridag, der, som en Slags Prøveskrift forsyner Adressen med deres Navne, Et Forslag om at kolportere Adressen i Asylerne, skal foreløbig være stillet i Bero.

„Naar man smører godt under Forsvarsadressen, kører man godt (frit) til Odense“, sa’e de vildfarne Faarehoveder, som Højre fangede i Svendborg og Omegn.

Det gamle Ord om „tørre Jyder“ holdt ikke Stik i Sangfestens Dage, — da var de Alle mere eller mindre „fugtige“.

Kammerjunker v. Woldickes Klagesang.

„Vaagned'" den Herre og vred han blev
Thi — borte var hele Kassen!
„Hvor er den Svend, som for mig skrev?
„Hannem burde være paa Pladsen.

Blev der spejdet i Øst og Vest,
Dog fandtes ej Udaads-Manden.
Samlet Hr. Wøldicke sidste Rest
Af Tanker, og slog sig for Panden.

„Vidt har jeg draget i Verden om,
„Meget har jeg oplevet,
„Sjelden jeg saa en Kasse saa tom
„Og for Rovet Kvittering skrevet.

„Hjælp mig Christ! jeg bliver gal,
„Summerne virre for Øjet,
„Monne mig selv nu tro jeg skal?
„Da min bedste Svend haver løjet.

„Dommersædet beklædt jeg har,
„Og — som jeg troede — med Ære.
„Bælum-Tiden var rigtig rar —
„Ak! Lykken brast som en Blære.

„Livet jeg nød i fuldeste Maal,
„— Syngen, Drikken og Koner!!
„Hører jeg nu kun vilden Skraal
„Paa tredivetusind' Kroner.

„Blive vi begge svarlig skældt
„Ud, i Verden den vide.
„Til Wøldicke og hans Sommerfeldt
„Nu Snyderiet maa svide.

Er De med paa den?

De Herrer Hustømrermestres Opmærksomhed henledes paa mit velassorterede Udvalg af Skruebrækkere. Da jeg for Tiden er velforsynet, mener jeg at kunne yde Dhrr. god Tjeneste. Alt til Hustømrerfaget kan udføres, naar Vedkommende blot har en dygtig Driver. (Deres Huldsaligheder, Ølkongerne af Carlsberg har Fortrinet.) Det bemærkes, at til Udearbejde maa en lukket Befordring medfølge, da Flertallet af mine Skruebrækkere er lyssky.

L. J.
Bødkermester, Kristianshavn.

Raket.

Umiddelbart efter at Kongen paa Bernstorf havde ønsket Sangerne, at de ingen Regn maatte faa, aabnede Himlen sine Sluser, og et øsende Regnvejr fulgte dem paa hele Turen til Hillerød. — I Regngudernes Sprog betyder det maaske: „Ned med Estrup!"

(Fra Gaden.) Det er dog mærkelig, hvor Klimaet kan virke paa Folk; nogle af de jyske Sangere, der Søndag Morgen havde de blødeste Fløjtetenorstemmer, havde Mandag Aften i Tivoli de dybeste „Ølbasser".
— Det var naturligvis fordi de havde ombyttet deres Rejsetøj med Spidskjoler, og det var ligeledes uforsigtigt, at Huerne var ombyttede med „Hatte"!

A.: Jeg kan ikke begribe, at den Bankkasserer gider rende om med Forsvars-Adressen istedetfor at passe sin Bestilling.
B.: Smeden har vel tænkt det samme, siden han lod Bankkassereren blive „Bank-Inkassator".

Korrespondance.

Oskar D. „Vekslende Temaer" er benyttet tidligere i anden Form.
n—r n. Det Indsendte egner sig ikke til Optagelse.
J. J. Historien om Præsten i Store Hedningernes Land, der vilde have sin Kusk og „Sladredorthe" til at løbe omkring med Forsvarsadressen, er for lang, og ikke morsom. — Bladet maa bestilles paa vedkommende Postkontor.
Richard W. Det sidst Indsendte benyttes ikke.
M. Marcellus. Ligeledes.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Den onde Hamann.

(Teksten læses inde i Bladet.)

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

Ravnen

No. 33 | Söndag den 19de August. | 1883.

Fra Klampenborg Koncertsal.

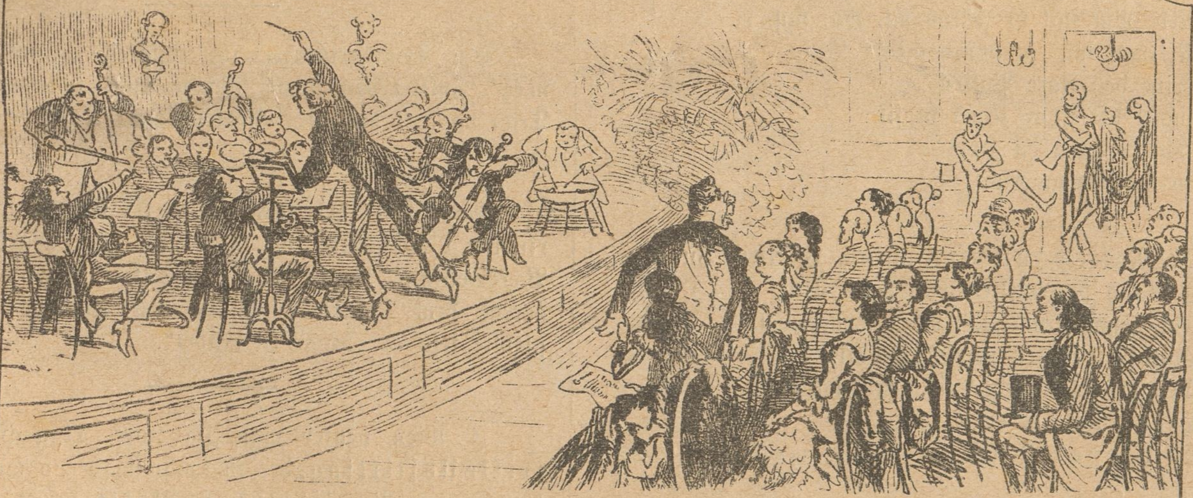

Forhenværende Spækhøker og nuværende „Proprietær“ L . . . . . er meget rig og — meget dum i Alt, som ikke netop angaar Jordbrug og Fedekvæg. Hans Datter er musikalsk, og hun har længe luret paa en Frier, og Faderen paa en antagelig Svigersøn!

Frøkenen: Fa'er! pas nu endelig paa, nu kommer den dejlige „Adagio“*).

Faderen: Hvor? Jeg kan — min Salighed — ikke se, der kommer Nogen!

*) En Musikart.

Den sorte Ring.

Mel.: Der boede en Frue i Køge.

Vi Estrup har, den fine, den fine, den fine,
Til Tronen han vil sig kli, kla, klu,
Kli, kla, klu! ja, kline mener Du.
Som en dresseret Elefant-
Ridder, ja, det er vist og sandt.
Javel er han en Junker, —
En ægte Junkerhelt.

Og Fætteren er Skaveni, Skaveni, Skaveni,
Og ham er der ingen Vi, Va, Vu,
Vi, Va, Vu! ja, Ven i mener Du.
Dog Matador han kaldes maa,
Blaffer, hvem Estrup peger paa.
Javel er han en Abe—
En Abelonemand.

Hr. Rosenørn, han fik uden, ja uden, ja uden,
Ja udenrigs en paa Sni, Sna, Snu,
Sni, Sna, Snu! ja, Snuden mener Du.
Saa blev han ganske desperat,
Og vi fik ingen spansk Traktat
Javel kan Manden „skaffe" —
Ja, skaffe Landet Tab.

Hr. Ravn vil vort Forsvar styre, ja styre, ja styre,
Med ham skal vi la' os mi, ma, mu,
Mi, ma, mu! ja, myre mener Du.
Drive den store Politik,
Indtil det sidste Knæk vi fik.
Javel er han en Hose—
En Hoselræmmersøn.

Hr. Nellemann har Justisen, Justisen, Justisen,
I Galla han vækker Fni, Fna, Fnu,
Fni, Fna, Fnu! ja, Fnisen mener Du.
Hans Straffelov med Bilag til,
Den kan man bruge til hvad man vil.
Hans Støtte er en Crone, —
En Crones Politi.

Med Skeel det snart er ude, er ude, er ude,
Han fik sig et Knæk ved Sti, Sta, Stu,
Sti, Sta, Stu! ja, Stude mener Du.
Svensken og Tysken tænker kun:
„Det var dog svært, saa han er dum."
Javel er han en Molbo, —
En Molboherremand.

Raketter.

En Byfoged i Randers Amt har nylig forsømt at indsende Forhørene og Akterne af en kriminel Sag til Amtmanden. Hvorfor mon Byfogden forsømte det? Dog vel ikke fordi den Tiltalte var en af hans gode Venner, en „højst elskværdig og retskaffen Mand, der havde det Uheld at komme i Konflikt med Loven." — Bare nu Vedkommende ikke har flere gode Venner, der skriver Sagen i „Glemmebogen"!

Godsejeren ved Vordingborg er endelig bleven sat under Tiltale for sin brutale Adfærd overfor de to Smaapiger. Skade for „den stakkels, uskyldige Mand", at Byfogden i Vordingborg hedder Friederichsen, og ikke U. Schou.

De Ferslewske Organer meddelte forleden den vigtige Begivenhed, at Kronprinsen af Sverigs Søn med kvindelig Ledsagelse havde passeret København. — Hvor glemsomt, at det ikke samtidig berettedes, at der gjordes et kort Ophold, medens den kgl. Højhed fik en ren Ble paa!

I „De Unges Forbund", som skal spilles paa Nationaltheatret, vil der optræde to Debutanter og en Debutantinde. — Altsaa i dobbelt Forstand „De Unges Forbund".

Paa Dagmartheatret skal opføres „Familien Hummer", hvilket paa ingen Maade maa udlægges som et Tegn paa, at det nye Theater „gaar Krebsegang".

Man skal ikke nøde Ondt i Godt, sa'e Artilleristerne i Aarhus, de vilde ikke spise Marketenderens Pærevælling, skønt Oberstløjtnant Bentzon kommanderede dem til at tage Plads ved Bordene; men han glemte selv at „lange til Fadet".

I Wien venter man sig store Ting af den elektriske Udstilling, der, som man haaber, ogsaa vil bringe Lys i mange Magistrats- og Politiforhold, som nu henligger i et uigennemtrængeligt Mørke. — Ja, kan det elektriske Lys gøre slige Underværker, saa vil vi ønske, at København faar en elektrisk Udstilling snarest mulig!

Mange Irlændere skal dog ikke være tilfreds med, at Angiveren Carey er skudt. — De er nemlig af den Mening, at Pjalten ikke var et Skud Krudt værd!

Af Socialismens Katekismus.

Vær smukt human mod Enhver især, —
Det være Løsen i Sandheds Hær.
Hvis Du har Velstand, Du ikke maa
Med vigtig Mine sé paa „de Smaa".
Glem ej, at atter Du dybt kan falde,
Og hvis Du da maatte Hjælp paakalde
Hos dem, Du før havde haanet frækt,
Da — Modgangssaaret kun sent blev lægt.

Men er Du fattig, og haardt Du slider
For Folk, som selv ikke virke gider,
Da — Modet ikke Du tabe maa;
Med os i Kampen Du fækt bør gaa.
Lyt ej til sledskende Herrers Tale!
De bare over Dig vil befale.
Naar Timen kommer, da slaa Dig fri,
Og gaa ej mere i Slaveri.

At Ret og Sandhed, Du lader raade,
Det vil i Livet dog bedst Dig baade.
Sé til Despoternes Vandel hen,
Dér Uret straffer sig haardt igen.
Humaniteten en Gang vil sejre,
Og al den kunstige Trang henvejre.
Vær ej taalmodig, just som et Faar,
Thi da først ret Du af Pisken faar.

Raketter.

Fabriken „Carl" fabrikerer en Sæbe, der kaldes „Sesam", og som har — Gud véd hvormange! — gode Egenskaber, ikke i Virkeligheden, naturligvis, men i Reklamesproget. Vi er derved komne til at tænke paa, at Sesam-Fabrikanten maa have en udmærket tilbageholden Se-samvittighed, siden han har Mod til at fortælle Publikum en saa kolossal Sesam-Vittighed!

Mærkelig nok har man endnu ikke hørt Noget, om at den Sangerformand, der ytrede til Kongen: „Deres Majestæt skulde vel ikke have sét min Paraply?" er bleven sat under Tiltale for Majestætsforbrydelse; men det kommer formodentlig, thi det maa da være „Mangel paa Ærbødighed", naar Nogen spørger om sin Paraply i samme Øjeblik, som Kongen har ønsket godt Vejr!

I Nimes (Frankrig) vil man igen indføre Tyrefægtninger. — Det maa være nogle rigtige Okser, der raader i den By.

(Fra Slagelse.) A.: Kan vi nu ikke være stolte af, at der paa Taget af vor Dansesalon „Føniks" er vokset en stor Solbærbusk?

B.: Ja, men Du skal sgu ikke bilde Dig ind, at Værtens Solbærsnapse bliver større for det!

(Ny Regnemethode.) Naar Thisted Bank mister 1400 Kr., saa er det efter almindelige Begreber et Tab, men efter det lokale Højreblads Definition er der kun „fremkommet et Kassedeficit af 1400 Kr.", der er „dækket" af Direktørerne. — Dæk! dæk! Skavankerne dæk! Paa 'en igen, til Banken er væk!

(Fra Gaden.) A.: Hvad mener Du om Godsejer Wassard, der slog to Smaabørn halvt fordærvet, fordi de havde plukket nogle Blomster paa hans Mark?

B.: Jeg mener, at han hører til en hvas Art, hvis Brutalitet Arbejderne snarest maa se at stække, for at han og hans Lige ikke skal faa for stor Magt over Samfundets Undertrykte.

— Pokker i Vold med de Fabrikanter, saadanne Cigarer man maa røge!

— Ja, og Fabrikanterne bliver dog ved at spille de „røgede", for at Folk skal tro, de har Cigarer nok.

— Indtil de selv maa ryge af Pinden!

(I Frisørstuen.) En Herre: Kan De ikke sige mig, hvad jeg skal gøre ved mit Haar? Det har faaet saadan et slemt Fald.

Frisøren: Hvorledes det?

Herren: Jo, sér De, det — falder af!

(Efter Omstændighederne.) Dommeren (til Anklagede): Er De gift? Ankl.: Nej! Dommeren: Er De forlovet? Ankl.: Det beror ganske paa Omstændighederne; egenlig kommer det an paa Dem, Hr. Assessor! Dommeren: Hvad vil det sige? Ankl.: Jo, sér De, Hr. Assessor, faar jeg kun otte Maaneder, saa vil hun nok ha'e mig, men faar jeg mere, saa varer det for længe, har hun sagt; det er mig altsaa umuligt at give Assessoren et bestemt Svar.

(Forsigtig.) A.: Hvorfor har De saa samvittighedsfuldt noteret alle Deres Venners Fødselsdage paa Kalenderen?

B.: For at jeg nøjagtig kan vide, paa hvilke Dage jeg ikke skal besøge dem.

Onkel og Nevø.

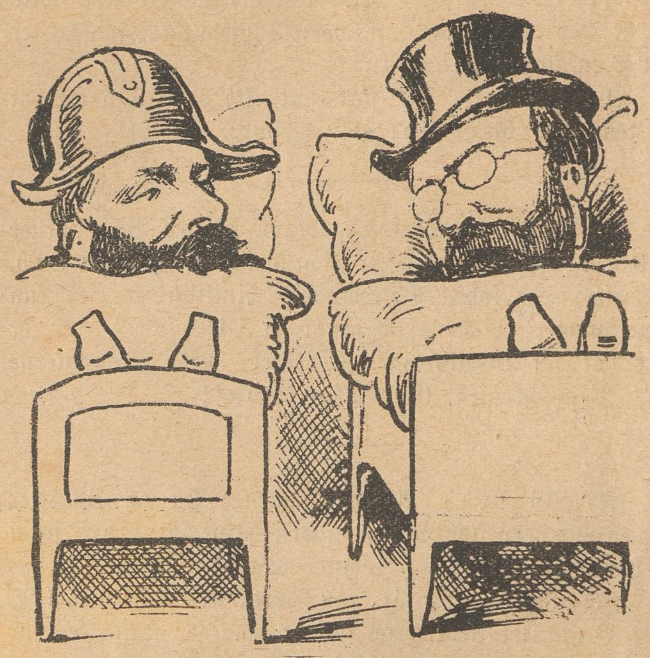

Nevøen: Aa, kære Onkel, jeg er saa daa'lig! Jeg tror ikke, jeg bliver rask, førend jeg bliver Assistent.

Onklen: Lad mig være i Fred, Dreng! Jeg er selv Skidtmads, — man véd jo ikke, hvad Øjeblik det Hele revner; — naar endda ikke dine Historier var kommet i „Social-Demokraten“ — —

Nevøen: Ak, ja! Hvem kunde vide, — — og jeg, som troede, at naar jeg havde Dig til Morbroder, kunde jeg sagtens — —

Onklen: Komme paa Stationen i Pilestræde! — Ja, dér kommer Du s'gu tidsnok!

Et „Leve“ med Forhindringer.

Kammerraaden: Mine Herrer! Lad os saa til Slutning i Forening udbringe et kraftigt — —

Forsamlingen: Ned med Estrup!

Kammer.: Nej, ikke saadan. — Jeg mente, at vi Alle maa være glade for hvert Øjeblik vi kan sige — —

Fors.: Ned med Estrup!

Kammerr.: For Pokker, nej! Var Kapt. Jagd her, fik I s'gu noget Andet at vide. Jeg vil kun sige, at det er enhver dansk Mands Pligt at raabe — —

Fors.: Ned med Estrup!

Kammerr.: Nej, nu skal I have Tak! Men kom bare til vores By, saa skal I høre Folk, der er med, naar det gælder det ene Fornødne — —

Fors.: Ned med Estrup!

Fra Hospitalet.

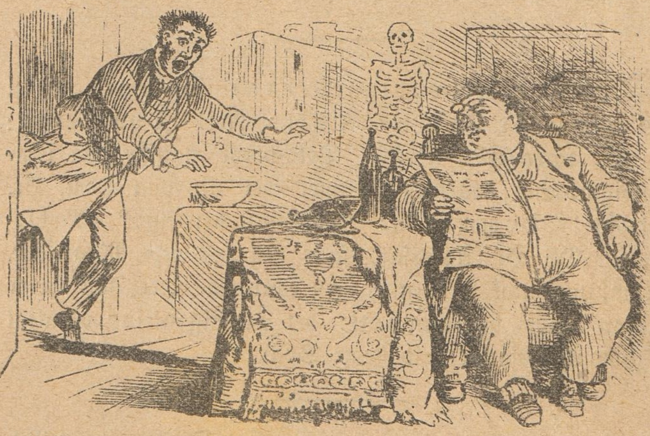

I.

Sygevogteren: Aa, hjælp Hr. Professor! Patienten paa Nummer 13 har faaet Blæk i Stedet for Mikstur.

Professoren: Fy! — det var en slem Bommert! — Ja, — De maa straks sé at faa ham til at sluge en hel Bog Trækpapir!

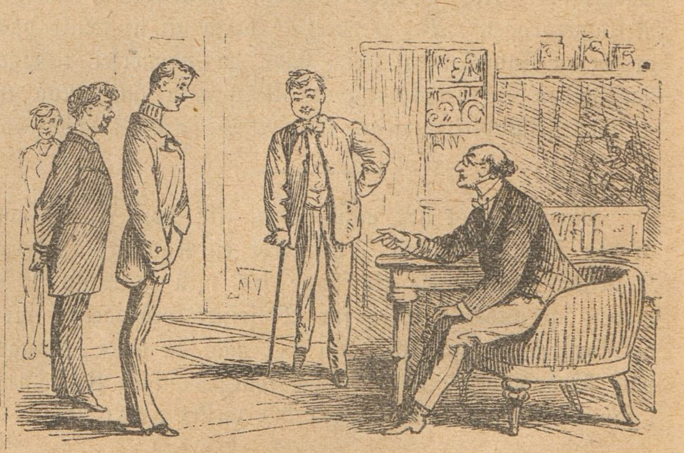

II.

Professoren: Denne Patient har, som De sér, et langt og et kort Ben; følgelig halter han. Hvad vilde De nu gøre i et saadant Tilfælde, Hr. Kandidat?

Kandidaten: Jeg vilde ogsaa halte!

„Hovedbrud".

Frøkenen (paa 35 Aar): Gud! kvad skal jeg dog skrive i den Billet? Han skriver i Avisen, at han ønsker at vide den Dames Alder, som reflekterer paa Annoncen. Jeg kan umulig være bekendt at skrive mere end „28", og saa maa jeg ved Gud være bange for, at det bliver til Noget, for saa kan han jo sagtens faa min rette Alder at vide, og saa — Farvel Giftermaal med Vielse ved Lys i „Garnisons"!

Mester og Lærling.

Mester: „Du „infame" Slyngel! har Du nu igen været henne og malet paa Væggen? Skal Du gaa og spilde Tiden med det, hvad, skal Du? — Dask! — dask! — dask! Du skulde hellere ha'e malet et doven Æsel, og skrevet nedenunder: Dette skal være mig!

O, „hellige" Enfoldighed!

(I Fredensborg Slotshave.) Damen (til Barnepigen): Ah! der har vi jo den lille Franskmand!

Barnepigen: Franskmand! Ja, Gud véd, hvad man egentlig skal kalde Drengen, hans Moder er fransk og hans Fader dansk!

Damen: Ja, ja, saa vent blot til han begynder at tale, saa faar man det nok at vide.

Ikke saa dum endda!

Faderen: Naa, lille Karl! hvad vil Mamma sige, naar hun sér, hvorledes Du har tilsmudsket dit nye Søndagstøj?

Karl: Hvad hun vil sige? Hun vil sige: Naa, hvad vil Papa sige? og saa faar lille Karl ingen Prygl!

Ny Revuevise.

Melodi af „Svejtserens Kurér".

I København man fører
Et Leben med Gemyt,
Og stadigvæk man hører
Aldeles Splinternyt.
Naar Kongen Landet gæster,
Har vi en ny „Salut",
Og vi har Nybo'ers Præster,
Som holder svært af Krudt.
:,: Er det nu inte som jeg si'er :,:
Er det nu inte osv.
Nu inte som jeg si'er,
At jeg si'er.

Nu plages hvert et Men'ske
Af Sang-Epidemi.
Kasinos italienske,
Og svensk paa Tivoli.
Saa har vi „Nationale",
Og „Kongenshave", dér
Med „Gade"-Sang de prale,
Men værst er „Frelsens Hær".
:,: Er det nu inte som jeg si'er :,:
o. s. v.

Politisk Møde har man
Omkring i Land og By,
Forleden Dag saagar man
Til Thisted maatte „ty".
Man vrøvler og man snakker,
Man puffet bli'er og stødt,
Faaer „Herthadallebakker",
Og nyser „hille-rødt".
:,: Er det nu inte som jeg si'er :,:
o. s. v.

Opfindelser vi sjelden
Har manglet i vor By;
Flotille-Karussellen
I Tivoli er ny.
Vi hitter paa det bedste,
Kun godt „præstere" vi.
Vi har et herligt „Præste"-
Frimærkevaskeri!
:,: Er det nu inte som jeg si'er :,:
o. s. v.

Der meget godt forsvinder,
Og gaar bag „Skrankerne".
De stakkels Sangerinder
Skal gemme Skankerne.

En „12 Lov" frem er dukket,
Der føres streng Kontrol.
Hver Beverding bli'er lukket
Naar Klokken slaar de 12.
:,: Er det nu inte som jeg si'er :,:
o. s. v.

I Lyngby er en Bager,
Sin Dreng han „Vafler" bød,
Han gav ham „Husketager",
Indtil han halvt var død.
Trods Skrig og Klagetoner,
Han slog med største Flid,
For fyrgetyve Kroner
Sin Dreng til Invalid.
:,: Er det nu inte som jeg si'er :,:
Er det nu inte o. s. v.
Nu inte som jeg si'er,
At jeg si'er!

Erklæring.

Da ondskabsfulde Dødelige har udspredt det Rygte, at jeg af Forfængelighed konkurrerer med det elektriske Lys, og derfor kun lod det lyne i Tirsdags Aftes, skal jeg meddele til Efterretning, at naar der den Aften ikke lød et respektabelt Tordenskrald, saa er Grunden den, at jeg havde givet min gamle Tordenkile en lille Overhaling paa en af disse fordømte amerikanske Maskiner, der under Navnet „Wood Ward" avertere i alle Blade. Jeg troede i min olympiske Enfoldighed, at den gamle Tingest kunde blive ganske som ny, naar den blev bearbejdet paa denne Vidundermaskine, men Resultatet blev, at jeg maatte sende min Kile ned til Vulkan, for at underkastes en grundig Reparation. Wood Ward-Maskinen har jeg foræret Juno, — det skulde more mig, om hun kunde spolere sine Sy- og Brodere-Sakse paa den, saa har jeg dog den Fornøjelse for min Krone.

Olympen, den 15de August 1883.

Jupiter,
Lynfabrikant og Tordenleverandør.

(Om Morgenen.) Konen: Men, Krillesen, hvorledes er det dog, Din Overfrakke sér ud? Den er jo frygtelig tilsølet!

Manden: Jeg véd sgu ikke, hvordan det gik til, men i Aftes, da jeg gik hjem fra Gildet hos Petersens, saa faldt Frakken i Rendestenen.

Konen: Herregud, kunde Du da ikke passe bedre paa den?

Manden: Hvor kunde jeg det? — Jeg havde jo Frakken paa!

Brudstykke af et Brev til en Ravn paa Landet.

— — En Handskefabrikant med kærligt Sind,
Ved „Demokratens" Kærlighed blev gnaven,
Skønt ej for paatalt Anke han er blind.
Uskyldig, og saa from som selve Paven,
Han „Demokraten" gav et Dunk paa Maven,
Men — fik saa garvet selv sit eget Skind.
O, ve! o, ve! hans store Pavemine
Forvandled' sig igen til Mavepine!

Fornylig læste man i hver Avis,
Fra Kampen, hvor man ned hinanden plaffer,
— Til Stores Fryd og til de Smaas Forlis, —
At Cetewayo, denne Zulukaffer,
Fra Jorderigets Politik og Klaffer
Var landet lykkeligt i Paradis. —
Endskønt han hørte til de fede „Ænder",
St. Peder dog herned igen ham sender.

Den jyske Sangerskare hjemad drog.
I Figaro og andre smalle Steder,
De vældigt Slag i gamle Carlsberg slog,
Og lærte Klinkevals og nye Sæder.
Nu frydes de ved Jyllands tørre Glæder,
Og vidtberejst, i Kakkelovnens Krog,
For Kærester og Koner de tilfreds da
Ej nævner Figaro, men kun — „Bethesda".

„Trofast" i Storeheddinge.

Trofast kan gaa og lapse sig i Staden,
Og i sin Faders Telt han passer Maden;
Thi der — ved Fugleskydninger — man sætter
For Byens Borgere de stegte Spætter,
Som raadne er, og lugter voldsomt ilde.
Vé dem, som Svinekost ej æde vilde,
De blev af Bæstet Trofast bidt og snertet,
Og med en Regn af Hundebrøl beværtet.
Derfor skal Trofast nu ha'e Mundkurv paa;
Man kan med Lempe Fyren fanget faa,
Op hvis han saa ej ordentlig sig skikker,
Saa gi'r vi Rosen nogle blanke „Brikker",
Og lader ham ta'e Trofast straks i Kur, —
Det arme Dyr! dets Ende bliver sur.

I Belgrad er en Journalist bleven udnævnt til amerikansk Vicekonsul. — Han vil nok særlig lægge sig efter at indføre amerikanske Avisænder til Evropa.

Raketter.

Vi lever i Prygleriets Periode. Hamann slaar sin Læredreng fordærvet, Godsejer Wassard prygler løs paa Pigebørn, Gardeunderkorporalen, der vandt i Lotteriet, giver Politibetjenten en „Tillægsgevinst" i Form af en flækket Hjelm, og en Sabelflænge i Ansigtet, og Stabssergenten banker Sergenten paa Højremødet; — det er altsaa ganske i Overensstemmelse med Tidsaanden, at Folketheatret, som en af sine første Nyheder, inviterer paa — „En Lussing"!

Greven af Chambord er ikke død endnu, skønt Orleanisterne hver Dag gaar og opsender „varme Bønner", for at det skal ske. At nu saadanne højfyrstelige Herrer og „Prinser af Blodet" ikke kan bede med større Virkning, det er jammerligt; og dør han endelig, maa han rigtignok sande det gamle Ord, at det er en sén Død, at lade sig træde ihjel af sine Frænder — Gæssene!

Grosserer Oddersstrøm skal efter Sigende være en dannet Mand, men alligevel har han vitterligt gjort sig skyldig i en stor grammatikalsk Bommert, idet han har taget fejl af Hun- og Hankøn.

Korrespondance.

R. & J. For ubetydelig; og desuden anvendt ofte paa lignende Maade.

Libertas. Tak. Enkelte Smaating benyttes. Hvor stammer Avertissementerne fra?

Hestepasser. Maaske ved Lejlighed.

Janus. Tak. Forkortet, som De sér. Forøvrigt helst Smaating i Prosa.

Carl Jacobsen. Kan maaske benyttes senere i en anden Form.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

En „bedrestillet" Forbryder.

„Grosserer" og „Kontorchef" Oddersstøm blev arresteret fordi han havde begaaet en Mængde Forbrydelser mod Sædeligheden, forført et ungt Menneske til Utugt og Tyveri o. s. v. Men hvad kom der ud af hele denne Historie? Forbryderen var „bedrestillet" i Samfundet og derfor blev han vel ogsaa „bedrestillet" end en anden fattig Tyveknægt, da Politiet fik Klør i ham, — den Slags „Herrer" kan omtrent gøre hvad de vil, Øvrigheden „sér til". — Vor Illustration fremstiller Hr. Kontorchefen just som han træffer sammen med Kreaturføreren A., hvilken sidste maatte fuldt ud lide Straf — i Form af en Bøde paa 100 Kr. — fordi han havde gjort sig skyldig i en ganske vist skammelig Mishandling ved at sparke en Ko. En lille Skoledreng staar og glor paa „Herren", i hvem han genkender en Person, som engang vilde gøre noget Slemt ved ham, men den Gang slap derved, at han hvinede. Som Repræsentant for „den offentlige Orden" sés en „Panser". Chefen: Hvad vedkommer mine Sager saadan en fattig Pjalt som Du? Sér Du! Betjenten staar endog ret, naar jeg passerer forbi — jeg skal dog give Dig en lille Oplysning at rende med. Sér Du: Jeg er Frimurer, kgl. Skyttebroder og — rig!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Förening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 34 | Söndag den 26de August. | 1883.

Forsvarsadressemænd.

Den ordførende Røver: Værs'artig, mine krigs- og befæstningslystne Damer og Herrer! her sér De den nydeligste Buket af vore indenlandske Røvere, Mordere og Mordbrændere. De har Allesammen opnaaet at leve paa Statens Bekostning og er derfor meget loyale, — jeg har deres Navne paa Forsvarsadressen, de stemmer alle for Mord- og Plyndringssystemet.

Jysk Folkevise.

Mel.: O, Susanne! o. s. v.

Hel gemytlig kan det stemme mig,
Hvad i Aalborg By er sket,
At Hr. Estrup maatte gemme sig
I en gammel Ligkaret.
Hr. Scavenius fandt Turen slem,
Man hans Næse ikke saa,
Thi han stak den nemlig ikke frem,
Den Gang Folk lod ham forstaa:
Væk med Estrup, Scavenius og Skeel!
Vi vil ingen revnet Grundlov ha'e,
Vi vil ha'e den skær og hel!

Mon ej „Højre" fik af Kongen Skænd?
For man havde vel fortalt,
At trods Folkethingets Oprørsmænd,
Var det jyske Folk loyalt!
Men det gik ej som Plakaternes
Og Programmets Forskrift bød,
Over Junkerkammeraternes
Hurlumhej det kraftig lød:
Væk med Estrup, Scavenius og Skeel!
Vi vil ingen revnet Grundlov ha'e,
Vi vil ha'e den skær og hel!

Det loyale Haab saa rent forsvandt,
Men en Højremand fandt paa,
Hvordan der skal tages fat galant,
Naar et Folk ej mer' vil gaa
I den gamle Slendrian, man kan
— Naar af Talen man er ked —
La'e Soldater — det gaar prægtig an —
Skyde Socialister ned.
Nej, ned med Estrup, Scavenius og Skeel!
Vi vil ingen revnet Grundlov ha'e,
Vi vil ha'e den skær og hel!

Naar vi kraftig gi'r paa Valget Agt,
Vi behersker Lov og Mønt.
Vil man skyde paa vor Grundlovsvagt,
Bli'r dog Højres Slæng for tyndt!
Skal henvisne hver en Lov og Daad,
Som til Danmarks Held var skabt?
Nej, saa véd vi dog et bedre Raad,
Hvorved ingen Mand har tabt:
Væk med Estrup, Scavenius og Skeel!
Vi vil ingen revnet Grundlov ha'e,
Vi vil ha'e den skær og hel!

Raketter.

I Paris kom det nylig til et Optrin mellem en Musiker og en ung Bankier. Musikeren — en Koncertvirtuos — sprang op, rev sin Visitkortportefølje op af Lommen og rakte Fornærmeren sit Kort, hvilket denne med stor Ro stak til sig. Otte og fyrretyve Timer senere traf Musikeren igen Bankieren paa Gaden. Han styrtede hen imod ham: „Min Herre, De har endnu ikke givet mig Satisfaktion! . . . ." „Fuldt ud", svarede den unge Bankier. „De gav mig i Forgaars en Billet til Deres Koncert i Gaar, jeg har besøgt Koncerten, hørt Dem spille, — hvad vil De saa mere?"

En Guttaperkafabrikant i Gascogne var fornylig saa uheldig, at han kun havde de to Alternativer: enten at springe ud af Vinduet eller at indebrænde; han valgte naturligvis at springe ud af Vinduet og tog derfor ti Par Gummigalocher og ti Gummidragter paa. Da han faldt ned paa Stenbroen, stødte han sig ikke, men blev ved at hoppe, til han døde af Sult.

Lykken eksisterer for det meste kun i de Ulykkeliges Indbildning; den saakaldte Lykkelige véd ofte ikke Noget derom.

Kvindens Alder er et Uhr, der i Ungdommen altid gaar „for stærkt", og i den ældre Alder „for sagte".

(Tvetydigt Vidnesbyrd.) Enken Ane Nielsen af Vandløse har været under min Behandling i et halvt Aar, og er derfor meget trængende til den Hjælp, der maatte ydes hende.

Brækmann,
Distriktslæge.

(Fra Gaden.) Herren: Du er jo en pæn lille Dreng, hvor boer Du?

Drengen (peger hen mod et Hus): Der oppe hos min Fader!

Herren: Hvad er din Fader?

Drengen: Tunghør!

(I Skolen.) Læreren: Carl, kan Du sige mig, hvad 12 Rugbrød vejer, naar 1 vejer 8 Pund?

Carl: Hr. Lehrer, de' kommer an paa Baveren, for Mo'er si'er, a' de Fleste sny'er i Vægten.

(Af Adresseavisen.) En Dreng, der kan ligge hjemme og skylle Flasker, kan faa Plads. —gsstræde 11.

Paa Snap-Avisens Redaktionskontor.

(Det er Nat. Redaktøren tager sig en Lur.)

Et Bud (træder ind):

Hr. Redaktør! der er en Fremmed derude; han sér ganske morsom ud og kommer rimeligvis fra Maskerade, men forresten lugter han af Svovl. Her er hans Kort. — Hr. Redaktør, vaagn op!

Redaktøren:

Hvadbehager! Hvem kommer paa denne Tid? Kontoret er lukket! Lad sé Kortet. — Hvad! en Djævel, som er Agent for Helvede! — Lad ham komme ind, for Fanden!

En Djævel (farer ind):

Frygt ikke, min Herre! Jeg kommer blot for at præsentere Dem en Regning fra Hans Majestæt Satan, for Levering af Sensationsnyheder i den nu afsluttede „Bladenes Agurketid".

Redaktøren:

Min Herre! De sætter mig i den største Forbavselse! Jeg véd ikke af at have modtaget Varer fra Huset Satan & Ko.

Djævelen:

Om Forladelse! Jeg kan endog præsentere Dem corpus dilicti, nemlig de samme Personer, som baade har foranlediget og overbragt alle de dejlige Sensationsnyheder. Værs'artig! her er en lille pæn Kobold, jeg stiller ham paa Deres Bord, han gør Ingenting. Ikke sandt! han ligner en „geskæftig" Præst? Han kan udmærket staa paa Hovedet, og i en Fart faa lært mange Andre at staa paa Hovedet. Han hedder Fanaticus. De aner ikke, hvor mægtig denne Kobold er! Han farer forskellige Folk i Livet og gør dem aldeles rasende; han fordrejer Hovedet paa Dommerne baade hertillands, naar det gælder Socialisterne og deres Organer i Pressen, og udenlands, naar det gælder at komme skikkelige Jøder tillivs. I Tißa-Eslar forstyrrede han enhver moralsk Følelse i Hovedet paa en umyndig Dreng, han piner Uskyldige, forfalsker Retsprotokoller og fanatiserer alle dumme Karle.

Fanaticus (automatisk):

Ned med Jøderne! Slaa Jøderne ihjel!

Djævelen:

Pas paa! nu bliver han gal. Han taaler ikke den offentlige Mening!

Redaktøren:

Jeg beder Dem, lad dog ikke det Djævelskab komme løs. Han er jo en Skandale for den dannede Verden, og han gør hele Evropa latterlig!

Djævelen:

Dril ham blot ikke med Deres humane Fraser. De kan dog ikke nægte, at han har forskaffet Dem fede Sensationsnyheder i Agurketiden. — Naa, her har jeg et andet „Gespenst", en Heks saa at sige, hun hedder kolera morbus! Træd ind Frøken, og tal!

Kolera morbus:

Der, hvor Lotusblomsten gløder,
Hvor en tropisk Sol Dig møder,
Der, hvor Nilens Vande flyder,
Der, hvor Had og Hævnen syder,
Der en Tumleplads jeg fandt,
Der er ret mit Fødeland.
Min Mund er blaa og Øjne røde,
Jeg kysser dem, som jeg vil døde.
Og Mand og Olding, Kone, Barn,
Jeg fanger lystig i mit Garn.

Djævelen:

Meget godt, meget godt, mit Barn, intelligent! Ikke sandt, Hr. Redaktør! hun har dog ogsaa foret Deres Blad ret godt med Sensationsberetninger i Agurketiden!

Redaktøren:

Med Deres Tilladelse, man skal dog ikke spøge med kolera morbus; jeg føler mig lidt ængstelig, og jeg tvivler om, at Københavns Kommunes vise Fædre er mere forberedt paa at møde Pesten med betryggende Foranstaltninger, hvis den skulde komme i 1883, end da den kom og overraskede os i 1853. Særlig er Kristianshavn med sin Muddergrøftkanal en ligesaa gunstig Jordbund for Smitten, som Kairo med Nilen.

Djævelen:

Alt det rager ikke mig, det vil sige, mit Princip er: Jo mere Svineri i en Stad, jo bedre. Sé nu her! her er nok en Sensations-Rykker, det er en gammel „Kældermand", som hedder terra infernalis.

Terra infernalis:

Jeg er saadan en Slags Helvedesmaskine. Jeg graver mig ned i Jorden, samler Kræfter, og venter paa det beleilige Øjeblik; naar det kommer, saa letter jeg blot lidt paa Skuldrene, og vips! — saa vakler Bjergene, Sletterne hæve sig, Jorden aabner sig, Stæder styrte sammen, og Alt, levende og dødt, ligger sønderknust i et Kaos.

Djævelen:

Kortsagt — Sensation! Hvor forbavser det ikke, i et Blad at se med spærret Skrift: „6000 Mennesker omkomne i Løbet af 1/4 Minut!"

Redaktøren:

Aa, gaa Fanden i Vold! har vi nogensinde forlangt Jødernes Ødelæggelse eller Pestens Rædsler eller Tusinder af Menneskers Sønderknuselse, for at faa Noget at fylde vore Blade med i Agurketiden? — — —

Djævelen (afbryder):

Ho, ho! slap det dér ud! I er ikke forlegne for at faa virkelige Sensationsnyheder? Jo, I sluger dem som

Vekselleremde Temaer.

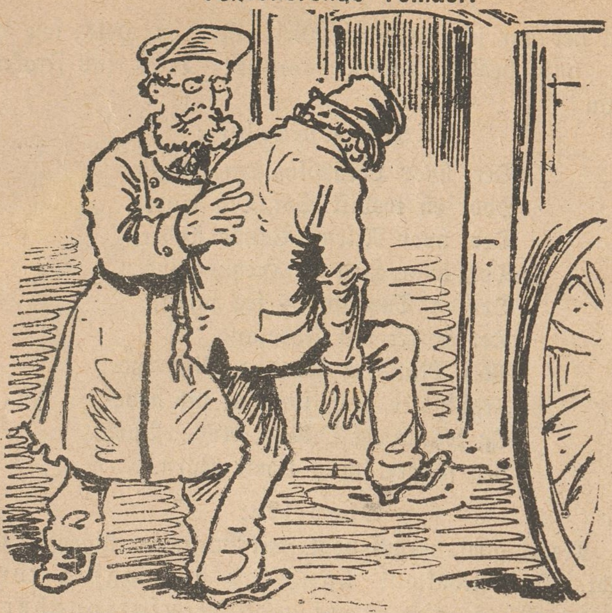

Han leved' saa flot paa Østergade,
Ja, han var med til mangen Ballade,
Han „gjorde" i Veksler og „fint" Papir,
Og „det betaler sig sgu godt!" — man si'er.
Philipsons Lyst var „den dejlige Gine",
Og derfor fik Fyren jo „Ørepine",
Der omsider blev „kronisk" — „God Aften, Smidt!"
Saa endte Historien med en Fallit!
Fra Malmø han vilde ad — Sommerfeldt ile,
Men, nu maa i „Crones Pakhus" han hvile!
For — lad Philipson være nok saa „fin",
Saa er han dog ej nogen — Eberlin!

Foredrag over Lovkyndighed.

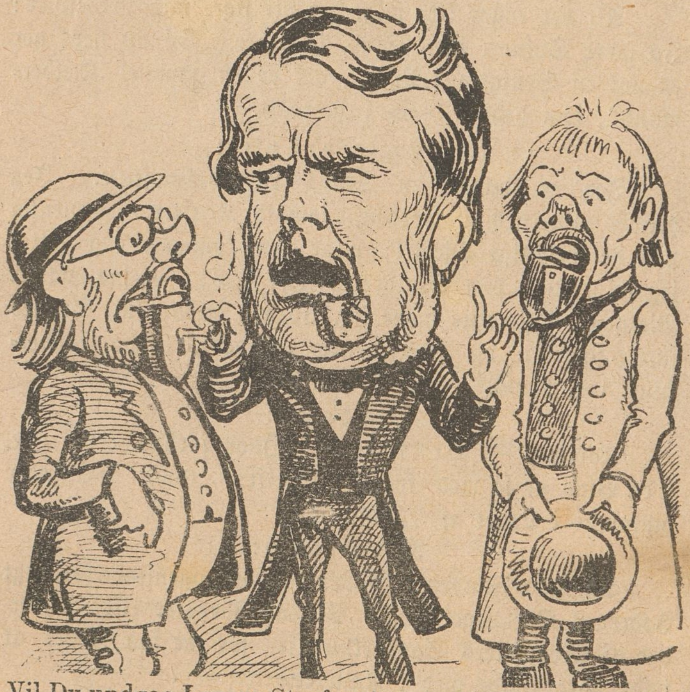

„Vil Du undgaa Lovens Straf og leve godt i Landet længe,
„For dit „Muleværk" Du maa — som jeg — nu Laasen hænge.
„Jeg er Embedsmand og Du er Borger — han er Bonde,
„Hver især af os maaske en Dag opdage kunde
„Vor Regerings usle Færd, men — ti for Alting stille!
„Tale Sandhed kun belønnes med — Vridsløselille."

Stor-Tuborgerens Betragtninger.

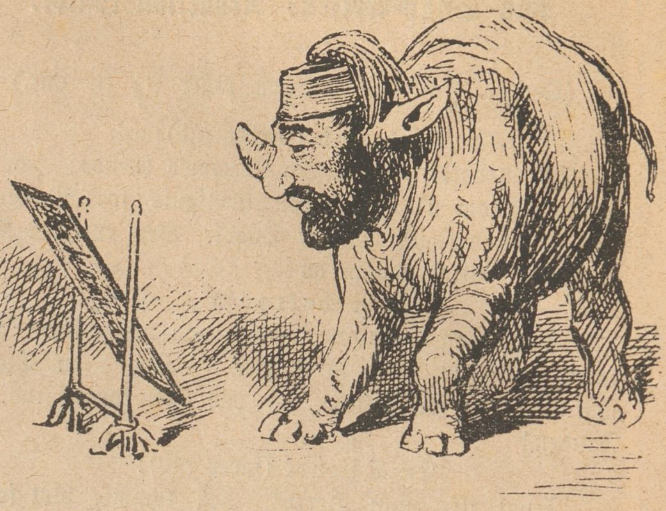

— Det var sgu dog en voldsom Næse, jeg fik i „Social-Demokraten"! Mon jeg virkelig skulde være saadan en Rhinoceros? Jeg, hvis Velgørenhed bliver rost med flæskefede Typer i Bladene! — Hi! Ellers skulde Fanden gi'e Noget! — Sé, her er jo et dejligt Spejl, som mine Slavefogder har truet mine Slaver til at anskaffe. Nu skal vi nok faa Sandheden at vide! — — men — hvad Fanden! Den fordømte Næse er der jo alligevel!

De fine „Synge-„Piger".

Nu med Eftersommer kommer de „Mamseller",
Og „Signoraer" og Frøkner sig melder,
Og de trækker — mange Folk til den Scene,
Hvor man hører deres Toner saa „rene".
Disse „Lærker" og „Drosler" — Gudbevares!
Skat til dem skal formelig der svares.

Sporvejskonkurrence.

Den nye Sporvejsrute ad Farimagsgade kan sige med Skriftens Ord: „Sé, jeg er ikke kommen for at stifte Fred, men Ufred. Broder skal rejse sig imod Broder“ o. s. v. Hr. Sivertsen har Aktier i Forstædernes Sporvej, og hans Svigersøn, Hr. Bumlerup, har Aktier i den nyeste Sporvej — Tableau! — „Men Svigermoder dog, vi maa dog køre med vores egen Sporvogn!“ — „Sludder, Mutter! nu har vi i 10 Aar havt den store Dividende i „Forstædernes“, saa skal vi — Fanden ta'e mig — osse ta' mæ 'en! — — —“

Den forræderiske Fjederpen.

I.
Kontorist Petersen elsker Grossererens Datter, den yndige Selma. Han hører hende komme i Entréen udenfor Kontoret. Han iler ud: „Elskede Selma!“

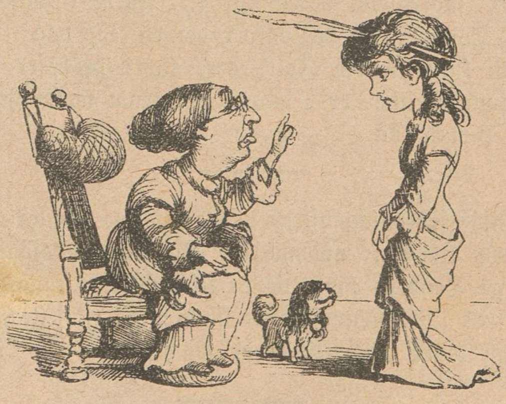

II.
Selma træder ind i Dagligstuen til sin Moder og lader som Ingenting, skønt Petersens Kærtegn endnu brænder paa hendes Læber, men Moderen udbryder: „Men Gud, Selma! Hvorledes har Du faaet Petersens Fjederpen i Haaret?“

Østers, og er der ingen virkelige, velan! saa laver I nogle, I Løgnefabrikanter, I Bagvaskere, I — — —

Redaktøren (afbryder):

Vil De behage at forsvinde med deres Injurier, ellers ringer jeg paa Maskinkarlen!

Djævelen:

Véd De, hvad De er? De er en Kæltring: De vil snyde mit Hus for Betalingen for leverede Varer, men nu stiger mine Fordringer, nu forlanger jeg som Betaling hele Din sorte Negersjæl. Om et Øjeblik skal 100,000 Djævle tage Dig i Kløerne og føre Dig ned — — hvad, besvimer Du? (rusker i ham) Kom! Du er min med Hud og Haar! —

Trykkeriets Ombrækker (rusker i den sovende Redaktør):

Hr. C . . . ., værsartig! her er Korrektur paa det Sidste af Referatet for i Aftes.

Redaktøren (vaagner):

Naa, er det Dem? Det var dog en nederdrægtig Drøm jeg havde. Aa, lad en af Drengene bringe mig et Par Bajere herop. — Godnat — jeg skal snart være klar!

Raketter.

4,400 Kroner skal den kommanderende General have til Raadighed til Festligheder under Kantonnementsøvelserne. Mandskabet kan ogsaa være med til den „Svir", hedder det. — Naar nu de 4,000 gaar med til Officersgilderne, saa bliver der akkurat 440 Kroner til henved en halv Snes Tusind Mand Underofficerer og Menige. Naa, det bliver da et „morderligt Sold"!

Fra Weile til Westengaard er der ifølge Birkedommer Ingerslevs Beregning ikke større Afstand end 3 Fod 6 Tommer, og dog bliver det en Tur paa „3 Gange 5". Vi kunde nævne Folk, der, skønt belæsset med et helt Synderegister, er i samme Tidsrum naaet helt over til — Amerika.

Visse Folkeslag offrer ved forskellige Fester Kvinder og Børn til den modbydelige Kayman (Krokodille). — Tuborgs Heyman lader ogsaa til godt at kunne lide, at der offres lidt Mennesker til hans Pris (sløjeste Dagløn), saa han kunde passende hedde Kayman.

En Officerselev Glad er avanceret til Sekondløjtnant. — Ja, saa er det Plasér at være glad!

Livets Broderkærlighed.

Som man reder, saa man ligger,
Det er Trøsten for hver Tigger,
Det er Broderkærlighed.
Derfor, naar Din Frister kalder,
Sé kun til, Du ikke falder,
Mister al Din Ærlighed.

Mangen Stakkel, som saa ene
Søger Brød, og finder Stene,
Naar det Spørgsmaal forestaar:
„Væren eller ikke væren?"
Hjælp Dig selv, saa lyder Læren,
I Din Kamp mod trange Kaar.

Vil ej Lykken Dig forkæle,
Prøv da ikkun paa at stjæle
Lidt af Livets Herlighed;
Straks Du hjælpes over Evne
Med hvad her jeg ej vil nævne.
Det er Broderkærlighed.

Mangen Stormand højt paa Straaet
Er det netop saadan gaaet,
Men her har det ingen Nød;
Samme Skyld faar anden Virkning,
Badet faar i ham Forstærkning,
Du Logi med Vand og Brød.

Her er Tingen som vi skatter,
Som Du mulig ikke fatter
I Din simple Ærlighed.
Fin, man ham paa Kinden kysser,
Kærligt Sagen man neddysser.
Det er Broderkærlighed.

Snart forglemt, han atter komme
Kan, og regnes blandt de fromme,
Æren led ej mindste Skaar.
Senere kom Du tilbage,
Og desværre med en Hage,
Du at skjule ej formaar.

Læser! her afbrydes Talen,
Og vi komme til Moralen.
— — — — — — — — — — — —

Staar Du nøgen som en Lilie,
Stjæl ej uden fin Familie,
Som kan rydde Sten afvejen.
Loven dømmer Alle lige,
Notabene, vil vi sige,
Med et lille? (Spørgsmaalstegn).

Kapitalisternes Hymne til Pengeposen.

Mel.: Hvo véd hvornaar det er min Ende.

O, Pengepose! Dig vi prise,
Vi véd, Din Almagt, den er stor.
Ved Dig vi os galant kan vise,
Og leve glad paa denne Jord.
Du bringer Glæde i vort Bryst,
Derfor vi synger nu med Lyst.

Ved Dig Maitresser vi kan holde,
Udstyre dem i Et og Alt.
Ved Dig vi daglig glad kan solde,
Og selv om vi bli'r Slyngler kaldt,
Vi stanser ej — paa Sold vi gaa,
Og haaner dem, der sulte maa.

Vi „lever højt" i flotte Sale,
Vi blæser paa den store Flok,
Der raaber højt og gør Skandale,
Og paastaar, at den ej har nok.
Hver fattig Mand bør være glad,
At han dog tjene kan til Mad.

Ved Dig Theatrene vi gæster,
Og saa det smukke „National".
Hvert Øjeblik vi gaar til Fester,
Vi svinger tidt os paa et Bal.
O, Pengepose! rigtig stor,
Du er vor Skat paa denne Jord.

Ja, Du kan gøre Underværker,
Paa Dig vi derfor passe maa,
Din Magt nu vakler, alt vi mærker,
Thi Retfærd raaber man nu paa.
Naar Proletaret rykker frem,
Ved Pengemagt vi lokker dem.

En lille „aber" er ved Sagen:
Vort Pengepose-Tryk-System
Er kommet altfor klart for Dagen,
Os til den allerstørste Mén.
Vor Skræk er denne Regnskabsstund,
Med vor Ruin i Bund og Grund.

(En lille, nem Bestilling.) Herregud, Petersen, gaar det saa snavs for Dig! — Véd Du hvad, jeg kan sgu skaffe Dig en lille, nem Bestilling. Jeg kender en Menageriejer, som har Brug for en Mand. Hele Dagen har Du ikke Andet at gøre, end ved de to store Forestillinger at stikke Dit Hoved i Løvens Gab!

Raketter.

Paa Aalborgmødet udtalte Professor Matzen ifølge de Estrupske Organers Referat, „at Venstres Rigsdagsmænd nok vilde oppebære Diæterne, men alligevel intet bestille." — Det kniber nok med Professorens Ammunition, siden han maa tage et Greb i Raahedernes stinkende Rendesten.

Faaborgs Borgmester og en af hans Politibetjente har været enige om at lave et „Forbud" mod Indsamling af Bidrag til Cigararbejdernes Strejke. — Dette dumme Plagiat efter Bismarcks Undtagelseslov vil rimeligvis skaffe „Opfinderne" Rang i Patent-Idioternes 1ste Klasse Numer 1.

En Børsvittighed fortæller, at der til Dækning af Vekselerer Philipsons Underbalance kun fandtes — en Ridepisk og en smuk Pige!

I „Dags-Avisen" læses: „Et stort lyst Værksted er til Leje straks eller til Flyttedagen." — Naa, ja saa kan man jo altid faa Oplysning om, i hvilken Gade etc. man skal henvende sig.

I „Adresse-Avisen" fremlyses blandt fundne Sager: Et Oltræ med „Rhabæks Allé". — Havde det endda været Rhabæks Allé, bevokset med — Oltræer.

(Fra Silkeborgegnen.) A.: Hvorfor mon Degnen fangede og indespærrede den stakkels Hund, der forleden var kommet med ind i Kirken?
B.: For at den ikke skulde bide — Faarene!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Højremødet i Hjørring.

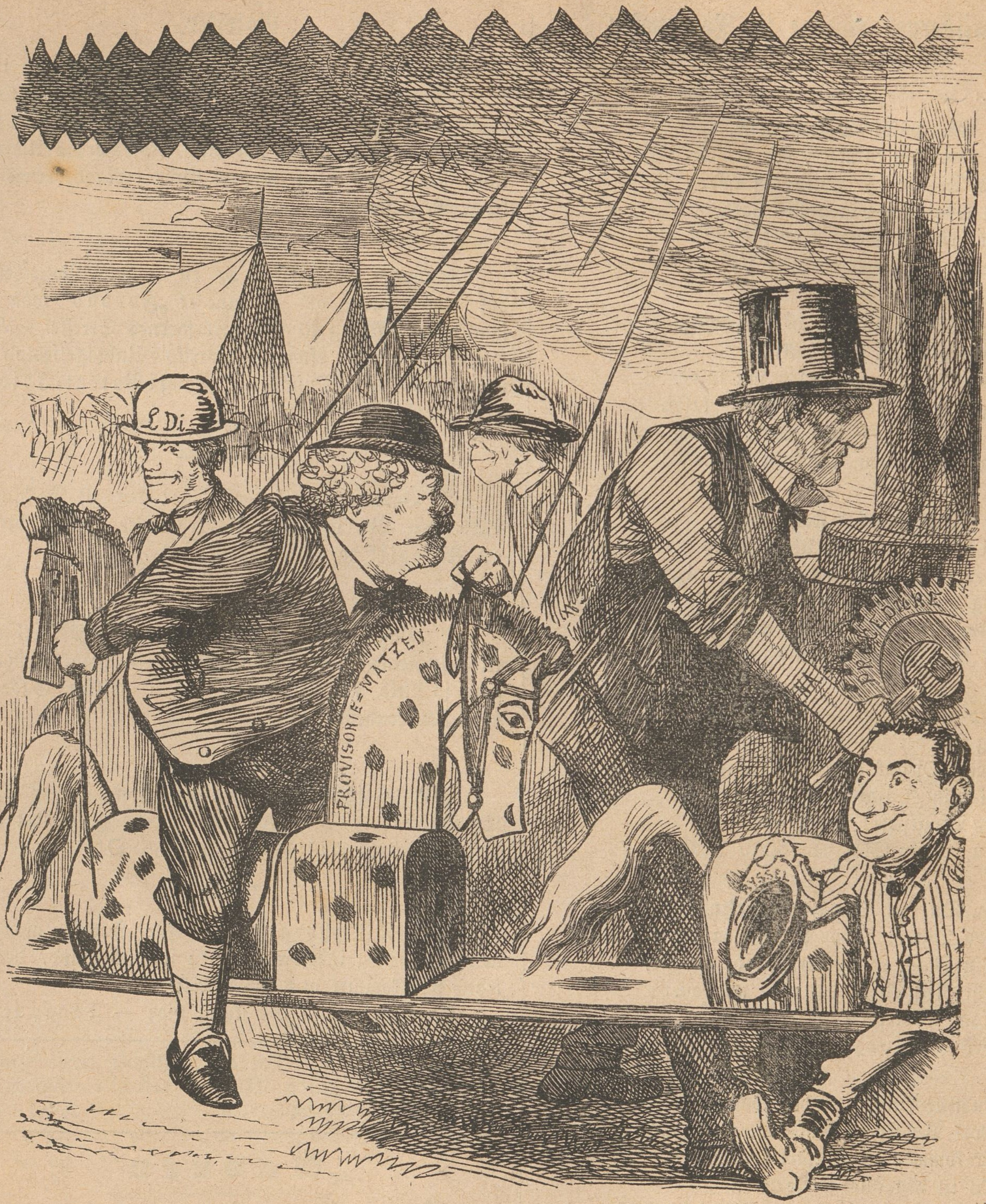

I Frederikshavn gik det noget tørt
Med Estrupianernes Folkemøde,
Og derfor blev „Hjorden" lempelig ført
Til Hjørring, for der paany at bløde
Med blanke Kroner til Folkeledere,
Som af „Geschæften" bli'r stadig federe.

I „Karusel" gik det villigt rundt,
Niels Andersen lod Maskinen glide,
Og Matzen blev det igen forundt
Sit Provisorie-Øg at ride.
Han og Lars Dinesen var de bedste,
Som kunde tumle de „vælige" Heste.

En lille Ryssel var ogsaa med,
Han samlede Kroner i Kasketten;
Men det var et daarligt Markedsted,
Og latterlig Faa var mødt paa Pletten.
De Højremøder — trods alle Kunster —
Opløser sig rent i Røg og Dunster.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 35 | Söndag den 2den September. | 1883.

En Undersøgelseskommission.

Moderen: Hvad mon det er for fine Fremmede, der skal paa Kunstudstillingen derhenne? **Datteren:** Gud! det er de Kongelige ovre fra Sverig, som er hemmelig herovre! **Moderen:** Hvorfor kommer de hemmelig? **Datteren:** Ja, jeg véd ikke andet, end hvad Mortensen siger, at det er Minister Skeel, som har ført de Kongelige her og derovre sammen, fordi han sagde, at alle de svenske Stude havde Kolera! **Moderen:** Aa, sikke noget Snak! Hvad bryder Kongerne sig om Folks Stude? Nej, det er *naturligvis Kællingerne, som ikke kan forliges.*

Syltetiden.

(Rimbrev til alle vore Læsere i Kongens Riger og Lande.)

Snart er „Syltetiden“ endt;
slet bevendt
har den for os Arbejdssønner været.
Matadoren har paa Landet „lagt“,
ædt og drukket,
grædt og sukket
over Kapitalens „ringe Magt“. —
han ej husked' — det er bedst, han lær' 'et:
han fik Lønnen, Andre fik Besværet.
Stakkels Mand!

I de fine Huse har vi savnet
hvert et Herskab;
men om Lidt er jo de Godtfolk havnet,
hvor de drog ud fra.
Kridtet gnides af de „Herskabsruder“ —
„Syltetiden endt!“ det jo bebuder;
den er endt, ja.

Men om ej de Fine kom tilbage,
„Ravnen“ skulde saamæn ikke klage;
thi en „Samfundsstøtte“ mindre eller mer',
gør ej stort til Sagen, let man sér;
en Agurke eller to — aa nej,
det i Syltetiden mærkes ej!

Skolens Poge stiller nu „paa Plads“:
det er andet end en Feriespas:
lære Ramser af en Katekismus,
det er grumme, grumme, grumme svært,
og saa vanker der desuden Ris, Pus!
hvis man ikke faar den grundig lært.
Ramseriet, kan Enhver begribe,
hjælper altid, naar man er i Knibe;
uden det kan Verden ej bestaa,
husk derpaa!

Studenten har med Vemod sat en Stop per
for de frie, landlige Spillopper,
og ifald han fik
et lille Hjærtestik,
Mindet om det han i Ranslen propper.

Kunstens lette Fugle skued' nys paa Uret,
saa, at det var Tid at komme hjem i Buret;
bag Kulisens Væg,
Sminke, Maske, Skæg
bruges nu, som før, — og det er andet
end at drage Friluftspust paa Landet;
ude, der er Koloriten ægte,
Luften bedre, det vil Ingen nægte.

Højres Mænd ej glemte Syltetiden.
Rundt paa Møder har Trekløv'ret rejst,
Estrups-Flaget har man trolig heist;
men for „Folket“ var den Glæde liden,
Faa kun skønner paa „Agurke-Fliden“.

Dog, det er sandt:
store Skarer sig dog nok indfandt
— paa Papiret: femten, seksten Tusind eller tyve,
er jo Hip som Hap, naar man skal lyve.
Ret et gudsforbarm'ligt Tidens Tegn,
at i hver en Egn
kun en lille Klat, Godsejermenigheden,
tror oprigtig paa Treenigheden*).

Vi en flot Kongres har nylig holdt
for Alverdens „Amerikanister“,
og de Lærde sagde, at det vist er,
at hos Eskimoer det er koldt!
og forresten gav de lærde Fraser
os Besked om de peruvske Vaser.
Ah, wie wunderbar!
Glem det ej, min Fa'r!

Hist i „Skydebanens“ kongelige Haller
sad forleden Dag,
i højtid'lig Mag,
Landbohøje med de vetrinære
— altsaa for en Del jo „doktrinære“ —
ved et Jubilæums Basseraller.
Tænk, o Læser, vore Dyre-Læger
— Svenskerne det „säger“ —
har i 25 Aar nu søgt,
anvendt hele deres Dyre-Kløgt
for, som det sig hør og bør, at finde
Lungesygen, hvor den ej var inde.
Om de Herrer Agriculter kan
pløje, saa og harve med Forstand,
om de kender ret „Kantøflerne“ —
de syge, sunde, —
sé, det er ikke vist, nej, ingenlunde.

Hist ved Øresund,
ud imod Charlottenlund
ligger Hr. Hu-Heimanns Ølfabrikker,
dér er Slavetugt, man véd:
i sit Ansigtssved
for en Sulteløn,
regnet lidt paa Skøn,
Arbejdsmanden holdes pænt i Strikker.
Læser, hør det, glem det ej,
naar paa Livets Strandevej
Du en af Hu-Heimanns Baj're drikker!

*) Matzen, Jagd og Lars Dinesen.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, min Kære, jeg er saamæn rent ud sagt retireret op til Dem, for paa Gader og Stræder kan man jo ikke høre Ørenlyd for bare Skraaleri om dennehersens „Gine", den „dejlige Mø", som alle Mennesker gaar og vræler op om, saa at man ikke kan nære sig. Nej, det er ikke til at holde ud! Først fik jeg forresten en lumsk Anelse om, at Skade, som nu hele Tiden har gaaet og nynnet om denne „dejlige Gine", var bleven Udhaler paa sin gamle Alder, og havde lagt sig efter En eller Anden i de Dage, da han føjtede omkring allevegne med de jyske Sangere, som vi havde et Par Stykker af hos os, for Skade mente jo, at vi ikke kunde være Andet bekendt, eftersom Jyderne tog saa pænt imod vores Christjan, da han sidst var derovre og sang Solo for dem tilligemed de andre Korsangere, og vi blev da ogsaa lykkelig og vel af med dem igen, som vel var, for ellers var de stakkels Mennesker da blevet nødt til at rejse herfra i bar Skjorte, efter det Traktement de fik paa Kasinoballet og det andet Sted, hvor de fik Lov at staa udenfor, medens Champagnepropperne blev trukket op indenfor, og det trak op til Regn udenfor; — som sagt, jeg troede, at Skade havde været paa en eller anden Ballade, for naar de gode Mandfolk først kommer paa Farten, saa véd man jo nok, hvor let de gaar i Tælleapparatet — og ind paa Tivoli, eller hvor de nu slaar deres Volter, men saa maa De vide, at da jeg i Morges kommer hen til Mælkevognen paa Hjørnet, saa brøler Ismejeristen sgu ogsaa om sin „dejlige Gine", og aldrig saasnart kommer jeg ned til Urtekræmmeren, saa kvidrer Svenden nok saa kælent „O, Gine, min dejlige Mø!" — „Aa, la' vos nu bare være her, Petersen!" siger jeg, „og lad mig komme op med mine Bønner. Men, hvad er det egenlig for en „Gine", der er saa „dejlig"? For Skade synger saamæn om hende fra Morgen til Aften, og Ismejeristen ogsaa, og De er ogsaa „med paa den", kan jeg høre." „Ih!" griner han saa, „det er jo „Gine" fra „Ligkisten"! Kender De ikke den, Madam?" „Hvad for en „den"?" spørger jeg nok saa lunt, for nu kunde jeg jo mærke, at han vilde om Hjørnet med mig, for at jeg ikke skulde opdage, at Skade, det Asen, naturligvis havde forelsket sig i en af Sangerinderne derude. „Naturligvis Sangen om Chrisstian og hans dejlige Gine, der vankede ved den skønne Ladegaardsaa!" forklarer han, „aa, den kender jo hele København." Jeg vilde først sige: gaa væk med den Paraply! men saa tænkte jeg, da jeg kom op, og Skade var gaaet ud for at skaffe os et Par Billetter til Veriderne paa Tivoli, som vi ikke fik at sé, desformedelst at Brandinspektøren har udfundet, at det bedste Middel mod Brandfare i Cirkus er at forbyde dem at bygge Tag over, for naar det saa regner lidt villigt, som det jo gør i disse Dage, kan de ikke give Forestillinger alligevel, men, som sagt, saa tænkte jeg, at det nok hang sammen med dennehersens „Gine", ligesom med „de sønderjyske Piger", som Folk blev ved at kile paa, til de blev ked af dem, og tog fat paa „Susanne". Og saadan var det jo ogsaa i sin Tid, da Folk sang: „O, Du min Valdemar!" som jo forresten er Mage til „Dummepeter", og knapt saa køn som „den smukke Nikkelai". Og senere hørte man jo baade Store og Smaa synge „Nu gaar den godt igen", hver Gang en eller anden fin Kassetyv slap godt fra sine Kæltringestreger, eller stak af, men hvor denne hersens „La' Hønen gaa!" stammer fra, kan jeg ikke begribe, med mindre det skulde være Lars Dinesen, der har givet Anledning, naar han er bleven greben i at gaa paa Dumpejagt et eller andet Sted. Ligemeget. Nu er jeg glad ved, at jeg har lettet mit Hjærte for Dem, kære Madam Stork, for jeg var da gaaet i min Grav længe før Tiden, dersom Skade — — Aa, det Skind! Jeg maa skynde mig hjem, jeg har jo lovet ham opvarmet Bankekød til Middag, som Katten nær havde stjaalet i Morges. Farvel, Kære! Og Tak for Kaffe! — Ha'e det godt!

Hog over Hoy.

I kender vel sagtens Alle Høy?
Ja Høy, o Høy!
Hvem har vel et sortere Snakketøj?
Næ fy, o føj!
Bare bliv ved,
Vi er Alle med!
Om ogsaa han svor
Paa hver Løgn, min Bro'r,
Tror man dog ej et Ord.

Folk har med Strejken Sympati,
Men ej med Høy;
Med Bidrag hænges dygtig i,
Trods Høys Haløj.
Folk si'er: Bliv ved,
Vi er Alle med!
Hvad Penge, der gaar,
I nok sikkert faar,
Naar tro I sammen staar.

Københavnerens Farvel til Amerikanisterne.

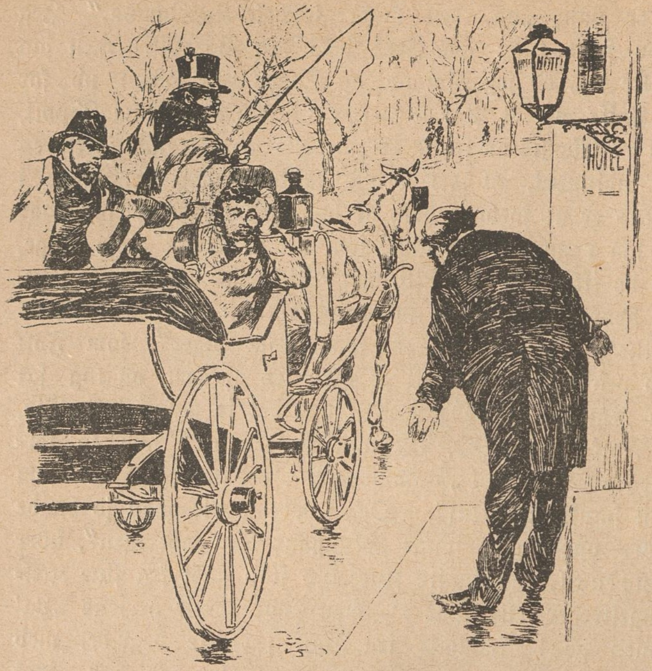

Paa Fransk og Spansk og Tysk og Dansk I Skaaler drak,
Til om med mangen vældig „Bjørn“ I trak.
Ja, Gilder har vi havt til Lands og Vands,
Og Slutningsfesten gik med Glands!
Selv dér, hvor Sangerne gik fra med tomme Maver
Og vaade Trøjer, fik I baade Vin og Kaver,
Og Steg, samt anden Mad med Gaffel,
Som det sig hør og bør til Taffel.
„Kongressen“ er forbi! men al dens Grin
Vi mindes, naar vi mødes i — Turin.

Imidlertid.

— Lise! Hvor er min Kone?
— Hun er gaaet et Ærinde i Byen, Hr. Professor.
— Hm! Det var kedeligt. Ja, saa maa Du, Lise — —
— Men, Hr. Professor! Hvad tænker De paa?
— Jeg tænker paa, at saa maa Du imidlertid gi'e mig et Kys!

Cetewayos Hævn.

(Under den sidste Kamp, hvor Cetewayo sejrede over Usebepu, fangede Zuluerne en Englænder, der opholdt sig i Fjendens Hær.)

Cetewayo: Hvad er det for en Fyr?
Zuluen: Lang engelsk Benrad, Massa! Vi *ham* nappet fra Usebepu. Ham skal brændes levende, Massa!
Cetewayo: Nej, saa nemt skal den fordømte Englænder ikke slippe. Jeg gifter ham med syv af mine arrigste Koner! Saa er hans Fred forbi!

I „Kongens Have“.

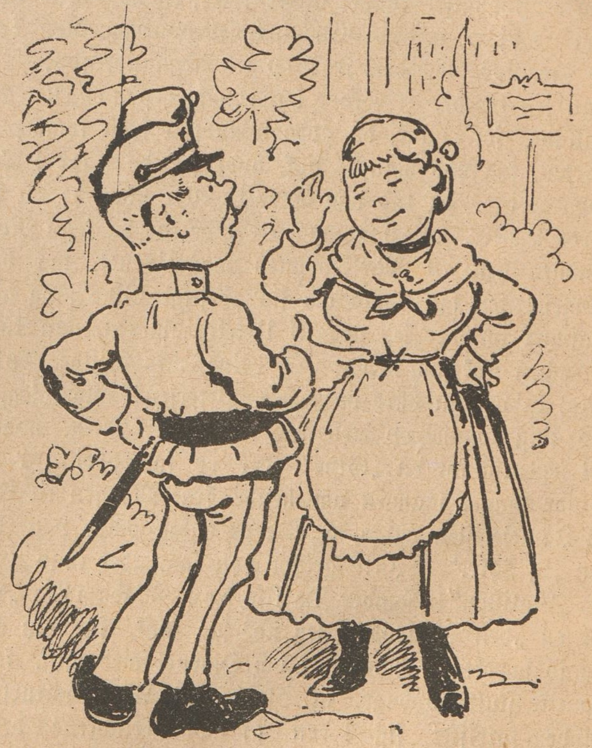

Jens: Nej hør, Maren, Du lovede at komme Kl. 5, og nu er den over 7! Synes Du, det er pænt, at lade mig vente to stive Timer?
Maren: Vær bare ikke storagtig, Jens! Du maa være glad til, at jeg kommer, for nu, da det gamle Mandskab er inde, kan man sgu faa Kærester nok!

Uro i Lejren.

Borgmester Ehlers er bleven saa slemt alarmeret, —
Lægemødet i Roskilde rent har kasseret
Det københavnske Drikkevand og de Søer,
Fulde af Uhumskhed, og kun tjenlig for Køer.
Ehlers maa grave os mange artesiske Brønde,
Saadan som Billedet viser, han pænt maa
begynde.

Den offentlige Mening.

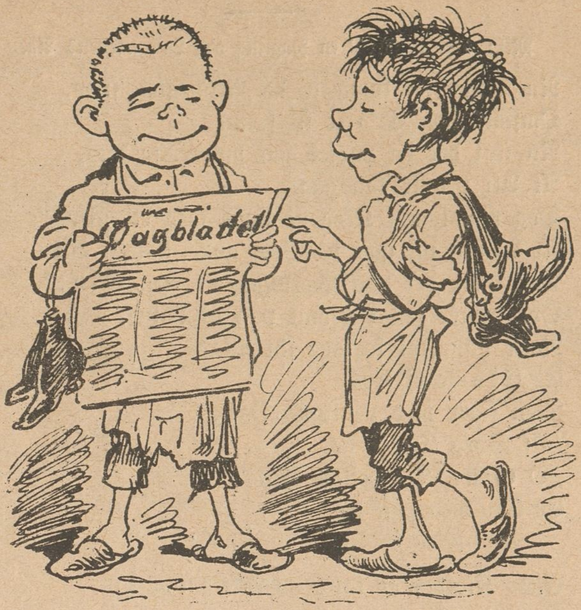

1. Dreng: Du, Peter, staar der ikke Noget i Avisen, om hvad Straf den Skurk, Bager Hamann, nu skal ha'e? 2. Dreng: Sludder, dit Fæ! han faar sgu lige saa lidt mere Straf, som Grosserer Otterstrøm faar Straf for sit Svineri, bare for det, at han er Svoger til Tietgen! 1. Dreng: Uh! hvor de skulde ha'e af Spandremmen og saa en Firetommerssyl op i dem.

Mistanke.

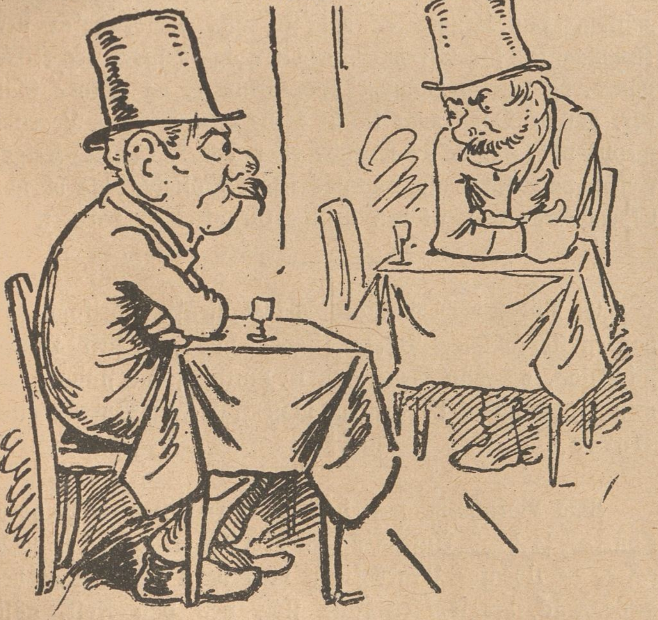

De to „Herrer“ (hver for sig): Man fatter rigtignok let Mistanke til Nogen, naar man tænker paa at fortjene Belønninger for at paagribe bortrømte Forbrydere. — Sé nu ham der! — Er det ikke Amerikanerkassereren Howgate? — 69″ — lyseblondt Haar — blaagraa Øjne — Rynker — uren Ansigtsfarve — Fregner — rød Næse — Ligtorne — Knyster — store Fødder — stor Mave — slette Tænder — busket Skæg — halvt lam og gaar ved Stok — 50 Aar — 1000 Doll. — bare det var ham!

„Et Fejlgreb“.

Den lærde Mand forstaar sig ej paa Dingeldangelkvaster,
Naar han vil ringe paa sin Tjener, og det ellers haster,
Her ta'r han fejl, og griber fat i Fruens Rygsirater,
Og det sér ud til, at den Skønne smukt paa Ryggen
dratter.

Septemberloven er kommen.

Mel.: Der vandred' en Yngling ved La'egaardens Aa.

Nu Dagen er kommen, da Vedtægten slem,
Omsider dog Crone fik frem.
Nu skal der da passes saa morderlig paa,
At Alt præcis kan gaa.
Dog rundtom i Krogene siges med et „Fnis",
At Alting vil gaa paa den gode, gamle Vis.
Thi, naar der paa Værtshus er en „Gine",
Som tager saa rædsomt paa at hvine,
Naar hun skal forlade sin Plads,
Er Crone ej kras,
Men siger med venligste Bas:
„Af Sorg Du ej dø,
„O Gine, Du dejlige Mø!"
Er Du med paa den?

Naar Klokken er tolv, overalt i vor By,
Paa Værtshus, der findes ej Ly.
Men kommer en Klynge af fineste Slags
Og siger: „Giv os straks
Champagne og Sherry og Østers med Citron!"
Saa smiler Hr. Værten og bøjer sin Person,
Og hvisker: „Hør, lille Jomfru „Gine"!
„Vi siger ej nej, Gudsdød og Pine!
„Luk op „Kabinettet" i en Fart!
„Der sidder man rart,
„Paa „Mønten" der ej bliver spart.
„Betjenten er tavs,
„Naar han faar en ordentlig Smaus.
Han er med paa den!

Naar Fattigmands Børn efter Konfirmation
Vil ta'e dem en lille Motion,
Og nyde paa Værtshus en „Solbær med Vand",
Der ikke skænkes kan.
Men rask væk Likører og Kager er at faa
Hos hver en Konditor, for „Frøknerne smaa".
En lille „Kachei" med Mavepine,
Var Følgen af Sligt, for mangen „Gine".
O Gine, den dejlige Mø!
Af Smerte maa gø,
Naar hjemme hun faar sine Kløe.
En Dreng, som er Laps,
Faar straks i „Tunellen" sin Snaps.
Er Du med paa den?

De Ladegaardslemmer, at nægte en Dram
Paa Værtshus, er ogsaa en Skam.
En Udvej man finder dog sikkerlig nemt,
Og narrer Crone slemt.
At købe en Kringle er endnu ej forbudt,
En „Hukkert" kan følge behændig i en Smut.
Endnu vil der komme mangen „Gine",
Og nappe en Dram med himmelsk Mine,
Og „Krissjan" vil favne sin Tøs,
Som jammerlig frøs,
Men jublende nu slaar sig løs.
Trods alt Politi,
De vandrer saa salig og fri,
Man er med paa den!

At Hyre og Løn ej paa Værtshus maa faas,
Det bliver dog sikkert til Vaas.
Fordi ved en Bajer man faar sine Spir,
Behøves ingen Svir.
At ej man maa støje og slaas er vel bekendt,
Og derfor en Mand til Stationen tidt blev sendt,
Men aldrig det hændte for de Fine,
Til Sorg for den fornemme Fru „Gine".
O hellige, vise Magistrat!
Din Lov er krabat,
Men Mange er rigt'nok parat,
At le ad dit Bud,
Og skælde Dig læsterlig ud.
Er Du med paa den?

Raketter.

Ved de militære Øvelser til forskellige Tider rundt omkring paa Landet er det ikke saa sjældent, at flere Kompagnier for Eksempel besætter og forsvarer en Kirkegaard, og herved tramper paa Gravene, og affkyde Salver, saa de Døde maa kunne blive levende og de Levende næppe véd, om de er levende eller døde. Dette Krigsvæsen paa Gravene omtales ikke i Højrebladene blandt Eksemplerne paa, at den hellige Gravfred er krænket.

Et Rygte meddeler. at „Det Classenske Fideikommis" har en større Sum Penge tilgode hos zoologisk Haves Direktion, og man mener, en Udpantning vil finde Sted, men Spørgsmaalet er, om man skal tage Burene eller Dyrene.

Paa Bornholm har der været en lillebitte Revolution. — I hvad Anledning er der ikke et Blad, der meddeler. — Udenfor Lægeboligen blev man kurerede af den gæve Falck, der som en Falk slog ned paa Folk, assisteret af G. Lind nok saa gelinde!

Ved Skiveskydningen om Byfogedembedet fik Krabbe de fleste Points. Nogle paastaar, at han sigtede stærkt til Højre.

En Storborger-Favorit.

(Indsendt.)

I . . . . . gaden en Høkræmmer bor,
Hvis første Svend er en Mand saa stor,
Og — ud paa Galejerne — det kender han godt,
Særdeles om Natten, han giver den flot.
Og Nøglen til Kassen han hos sig bær,
For ingen Anden maa komme den nær.
Som fineste Bumler, han tumler om,
Og til Bordellet han gerne kom,
Hvor — efter Sviren — han gaar til Ro,
Ret som en gammel, fordrukken So.
— Bestandig han Nøglen til Kassen bær,
Den Helligdom ingen maa komme nær.
En Masse Venner han stadig faar,
Som med i Dagmar-Tunnellen gaar;
Der flyder Herren i Øl og Vin,
Og glad saa aabner han Pungen sin,
Thi — Nøglen til Kassen han altid bær,
Op passer, at Andre ej kommer den nær;
Selv ej Principalen, som stoler paa
Den Svend, hvortil Mage han ej kan faa,
Som kan fortælle ham Nyt og Gammelt,
Og lefle og smigre saa tykt og vammelt.
Den Svend, han tænker: „La' Hønen gaa!"
Han Rede paa Kassen ej let skal faa.

Nyt Blad.

Ved de forestaaende militære Øvelser skal der anvendes et Felttrykkeri. Fra dette Trykkeri vil der nok blive udgivet en „Forsvars-Adresse-Avis", indeholdende Krigs-Artikler, samt en Kantonnements-Rubrik, hvorunder findes: „Felt-Tjeneste tilbydes". Avisen vil desuden bringe alle Lykønskningstelegrammer og Vagt-Postefterretninger. I Føljetonen paabegyndes det mystiske Livsbillede: „Han skal møde til Tjeneste" etc. Denne interessante og (paa Pinebænken) spændende Fortælling har allerede oplevet en ganske forskrækkelig Masse Oplag.

(Formildende Omstændighed.) Dommeren (til en Anklaget, der har myrdet sin bedste Ven): Har De Noget at fremføre til Deres Forsvar?

Anklagede: Ja, Hr. Dommer, det kan vel nok betragtes som en formildende Omstændighed, at det altid var min afdøde Vens inderligste Ønske, en Gang at dø en pludselig Død!

Raketter.

Man har fundet Vandværkssnegle i Bajerskøllet i Aarhus. — Ikke saa underligt, eftersom Sneglene har Majoritet saavel i Aarhus' som i andre Kommunalbestyrelser. Der er den Forskel paa Arterne, at Vandværkssneglene døer af Bajerskøl, medens de rigtige Kommunalsnegle saa at sige lever for denne Drik.

Den flyvende Cirkus i Tivoli er ved de senere Dages Regnmængde bleven forvandlet til den flydende Cirkus.

(I Folketeatret.) A.: Det forekommer mig, at siden Fru Holst er død, er her bleven saa uhyggeligt.

B.: Man sér jo ogsaa lutter „Gengangere"!

(Fra Gaden.) A.: Det er bleven Pokkers køligt i de sidste Dage.

B.: Ja, det stammer formodenlig fra de russiske Gæsters varme Sympatier for det danske Folk.

Korrespondance.

V. R. Indsendte alvorlige Digte optages kun undtagelsesvis. Det Indsendte benyttes ikke.

Libertas. Brevet kan ikke bruges. Smaastykkerne ved Lejlighed.

Janus. Noget af det Indsendte benyttes. Hnmoristiske Bidrag i Versform er altid velkomne.

N. H. Forholdene paa den omtalte Gaard har ikke almindelig Interesse, uden forsaavidt angaar Folkenes Kost og Beboelsesforhold. Kan De skaffe paalidelig Underretning derom, skal vi nok lyse lidt op i den mørke Høj.

C. F. O. Revuevisen benyttes ikke. Eventuelle Bidrag maa omhandle Dagens Begivenheder.

n. r. n For ubetydeligt!

I. P. M. Kan ikke bruges.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

„Ravnen"s Udstilling af Oldsager.

Numer et var en gammel Journalist,
Og hans Blad var saa overmaade trist,
Sine Konger han tjente tro og huld,
Paa Befaling han løj, naar han fik Guld.

Numer to var en Præstesprællemand,
Og en Dumheds-Apostel for vort Land.
Af hans Mund flød Forbandelsernes Bæk,
Man fik Ro, da den Hykler fik sit Knæk.

Numer tre var, saavelsom Numer fem,
Af en Race, som rigtignok var slem.
Det var vilde, befæstningsgale Dyr,
Som blev dræbt, for at holde paa dem Styr.

Numer fire var Dronning Jesabel,
Hun, som havde saa mageløst Held.
Hendes Børn fik nok alle Kroner paa,
Hun af Indbildskhed næppe kunde gaa.

Numer seks sad i Byens Magistrat,
Han var altid paa Pletten, og parat,
Naar det gjaldt om at tage sig en Lur,
Og at vrøvle og drikke i sit Bur.

Numer syv var Konsejlspræsident,
Som til Landets Fordærvelse var sendt.
Som et Udyr han Friheden bed,
Men tilsidst blev han skudt og gravet ned.

N. Cohens Tryk, Kjøbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 36 | Söndag den 9de September. | 1883.

„Jorddrotternes" gode Tid.

Nu kom den glade Jægertid,
Hvor „Junkerne" med største Flid
Ta'r paa at dræbe tamme Dyr,
Som muntert om i Skoven fly'r.

Just en Fasanjagt sér man her,
De arme Dyr er ganske nær.
Balladefyrene saa raa,
Som Slagtere iblandt dem gaa.

Kendetegn.

Jeg kender Monarkiets Flok
Paa Frasen „af Guds Naade";
Jeg kender dem langt mér' end nok,
Som spinder Løgnens Traade.
Hvor staar den fine Yngel højt,
Hvor hævet over Jorden!
Men „Folket" — hvilket usselt Døjt!
— Ja, det er i sin Orden.

Ærgerrighedens Mand jeg sér
For Majestæten bøjet;
Hvor helligt, krybende han be'er
At blive lidt ophøjet. —
„Et lille Kors, o ak, o Drot!
Og jeg er saa Din Slave!" —
„Nuvel, jeg sér, Du skatter godt
Din Herskers Naadegave."

Og denne samme „Lykkens" Mand
Kan prale og sig blære;
Naar man har Kors og Hofforstand,
Saa pyt med Frimandsære!
Hvad kan Alverdens Kløgt og Dyd
Vel Jordlivsaaget lette?
Nej, Kongegunst og Knaphulspryd,
Sé, det er just det rette!

Jeg kender Mammons usle Søn,
Naar ret han martrer, puger;
Hans Maal er stort, hans Tanke skøn,
Naar paa sin Skat han ruger:
„Hvad skylder jeg det Fattigpak,
Som mig vil kræve, tigge?
Jeg hader denne Delings-Snak,
Og give gør jeg ikke!"

Jeg kender Verdens Narrehær,
Naar for hin Mand den knæler:
„O, store Mand, Du fjærnt og nær
Os med Din Dyd besjæler;
Din Gavmildhed mod Store, Smaa,
Vil Verden aldrig glemme. —
O, hvis Du vilde huske paa
Vor Velfærd lidt at fremme! . . . ."

Frisør Christensen paa Østergade tilbyder „enhver Herre, der lader sig (!) klippe" i hans Etablissement, en Flaske Haarcrem, Glycerin of Limes, **gratis**, — bare for at faa den publiceret, siger han. — Atter en „Limpind!"

Raketter.

„Der er aldrig saa ringe et Fogderi, at det jo gavner en Skæppe Havre", mente „Morgenbladet", det forsøgte at vaske Hey::ann von Tuborg ren, men — „bagefter kommer tyndt Øl", tænkte Aktieslugeren, medens han selv aad sine Formiddagskager hos Konditoren.

En Fuldmægtig var forleden Nat uartig mod en Herre paa Østerbrogade, skubbede ham ud paa Gaden, og rev hans Paraply itu. — Den Fuldmægtig maa da have været — mægtig fuld!

Den nye Politivedtægt har allerede udøvet „store Virkninger", skriver Bladene, — ja, det maatte Politibetjent Nr. 999 bekende! Da han om Aftenen den 2den September vilde gennemsé sin Noticebog, fandt han, at han havde noteret 10 Gaaende, der med Arbejdsvogne havde kørt gennem Vimmelskaftet, 7 Berusede havde han noteret, fordi de manglede de befalede Hundetegn, og han havde kørt 13 Hundeejere paa Stationen, idet han paastod, at de var berusede. Endvidere havde samme Betjent noteret 9 Værtshusholdere, der raabte med Pærer efter Kl. 8, og 5 Pæreprangere havde holdt aabent efter Kl. 12 om Natten.

I „Dags-Avisen" læses: En Bundtmager, som er ferm i Faget, kan faa en godtlønnet Plads hos en Enke i Goteborg. — Den Enke maa nok være slem til at „vende det Laadne ud", siden hun alene kan give en Bundtmager nok at bestille.

Erik Bøgh har i disse Dage heldigt overstaaet en Forgiftning, foranlediget ved Nydelsen af Champignons. — At Erik Bøgh havde en Del Fejl, det vidste vi, men at han var saa hengiven til Svamperi, at det nær havde kostet ham Livet, det er en Nyhed.

I en Biografi i „Søndagsposten" over Kultusminister Scavenius, da Fischer var gaaet af, skrives blandt Andet: „Hr. Scavenius' Udnævnelse vil næppe betegne nogen Reaktion i Oplysningens Fremme og Vilkaar herhjemme." — Er det ikke en Pokkers Evne det Blad har til forud at vide saa bestemt, hvad der — ikke vilde ske.

Forfatteren til „Fritz Randal" er en Normand, der hedder Normann. Her lader det til, at man endelig har faaet fat i den saa ofte omtalte norske Normann fra Norge.

En Tale i en vis Anledning,

tilegnet Hr. Crone og andre cronede Hoveder.

Mine Herrer! — Det er i Aften den sidste Aften udi Maaneden Augustus Anno 1883. Lad da os, vi Glædens og Munterhedens Børn, overveje al den Graad og Tændersgnidsel, der forestaar os i kommende Dage.

Mine Herrer! — Om føje Stund indtræder det hellige Øjeblik, da de ny Politivedtægter træder ind i Verden, som evig gældende Leveregler for Menneskeheden i den ganske „Axelstad“. Stik Haanden ind under Vesten, mine Herrer, og føl saa, hvorledes Deres indvendige Hjerter bevæger sig op og ned af Bevægelse, formedelst den Omhu og Beskyttelse, hvormed Magistraten omgiver os. — En Vedtægt, mine Herrer, ovenikøbet en Politivedtægt, er et absolut imponerende Fænomen i en By som denne, i et Land som dette, hvor man ikke har Spor af Anlæg til at lave Vedtægter, der duer Noget. Jeg har ofte talt ondt om vore høje og vise Fædre, jeg har ofte trukket Politidirektøren omkring ved Næsen — hvortil han særlig egner sig — men jeg vil i Aften gøre opmærksom paa, at havde vi ikke havt disse Autoriteter, vilde København aldrig have faaet de ny Vedtægter, Dyden vilde aldrig have faaet en saa kolossal Forfremmelse. — Kan man tænke sig mere storslaaede Ideer end dem, der ligger til Grund for de nye Bestemmelser? Man maa ikke raabe paa Gader og i offentlige Huse, man maa ikke drikke sig fuld, ikke kaste Papirsstumper paa Gaderne. Er det ikke en grusom Humanitet? Jeg mener det. Humanitet i Superlativ, en Humanitet, der endog fordunkler selve Hu-Heymanns Anseelse paa Børsen og i „Morgenbladet“. — Man maa ikke raabe og støje for ikke at genere sine Medmennesker; man maa ikke drikke sig fuld for ikke at skade og genere sig selv; man maa ikke kaste Papir, Urtepotter, Smaabørn og Cigarstumper paa Gaderne — ligesom heller ikke urent Vand paa Tagene — for ikke at skamfere Magistratens Brolægning.

Tænk, mine Tilhørere, hvilket Mønstereksemplar af en By, vi en Gang vil faa, hvis da ellers Byen faar Lov at staa og Vedtægterne faar Lov at gælde. Med disse sidste er der dog kun gjort en Begyndelse, en Begyndelse til det kolossale Reformarbejde, der i en uoverskuelig Fremtid vil omkalfatre Hovedstaden. Giv Agt, d'Herrer, om det ikke adaare kommer til at hedde: „Samtlige Gader, hvori der er Færdsel, skal belægges med Brysseler-Tæpper, eller Vognhjulene omvindes omhyggeligt med Adresseaviser; Ingen maa gaa med Sinker under Støvlerne, Politiets Betjente og andre cronede Hoveder maa kun vise sig paa Gaden med Halmvisker under Støvlesaalerne, at ikke Magistratens Brosten skal stødes paa Hovedet eller Borgernes Fred forstyrres.

Jeg indrømmer, mine Herrer, at det ny Tavshedssystem kan være lidt generende i visse Tilfælde; Forbudet mod at raabe og støje paa Værtshuse — saaledes at Værten, Viceværten og den øvrige Verden forstyrres deraf — kan hos nogle af d'Herrer vistnok bevirke Melankotristhed og slet Fordøjelse i nogen Tid. Men lad mig give Dem det Trøstens Ord, at vi jo har Nørrefælled her i Nærheden; dér kan man gaa ud og udgyde sine Lunger, der er ingen Civilisation, ingen Forskrifter for Dyd og Velanstændighed. Eller hvad synes De om den mere priviligerede Udvej: at rejse omkring paa Landet til Højres Folkemøder og til Folkets Venstremøder for der at give sin Raabetrang Luft i et almindeligt „Ned med Estrup!“ — Eller foretrækker De maaske at raabe med „Leve“ efter Russerkejseren og de rødklædte Kuske paa Kongedømmets Stadsvogne! — De kan jo vælge, som De har Smag til.

Hvordan det nu end er og ikke er, saa har Værten i disse hellige Haller, gjort en god Gerning ved at minde os om denne Aftens Højtidelighed. Ham skylder vi dette Glas; paa hans Vel og paa at det maa gaa de ny Politivedtægter saa vel i Verden, som de fortjener det, tømmer vi Glasset uden Klager og Sukker. Amen!

Raketter.

Selvhjælpsvennen Faber, der paa Sygekassernes Fællesmøde var Dirigent, tilkendegav ved Festmaaltidet sin allerhøjeste Misfornøjelse med den Aand, der havde været tilstede ved Fællesmødet, og udbragte sluttelig et Leve for Selvhjælpen, hvilket Forsamlingen meget korrekt lod ham hjælpe sig selv med at besvare. Samme Herre holder vist ogsaa en lille Klat af Selvros, at dømme efter hans gode Mening om sin egen Virksomhed for Arbejdersagen. — Aber, bedste Hr. Faber, glem ikke hvad Ordsproget siger om Selvros!

Ved Festmaaltidet for Sygekassernes Delegerede udbragte Kapt. Larsen et Leve for den rejsende Haandværkssvend. — Det havde været rart, om man samtidig havde faaet lidt Oplysning om, hvad han skal leve af.

Det er ikke alene Militæret, der skal holde Øvelser ved Jyderup, men Højre skal ogsaa holde en af sine sædvanlige „Manøvrer“ dér, og det efter Bestemmelsen i Dag. — Nu manglede det blot, at den militære Overkommando skulde yde „velvillig Assistance“ med at kommandere en større Afdeling Soldater til Mødet, for „paa Kommando“ at lade dem yde Forstærkning til de „Leve“, der paa de tidligere Højremøder led af en medfødt Svækkelse.

Kommunalbestyrelsens lange Næse.

Kommunalbestyrelsen:
Nu har jeg aldrig hørt saa galt
I mine Levedage,
Den Russer-Kejser vil sgu ej
Kommunemaden smage!
Han vil ej med til Fest og Bal,
Skønt vi er flotte Værter,
— Vi selv jo ej betale skal! —
Vi har kun **Knaphul-Smerter!**
Til Grin vi er for København —
Hvad vil vel Du, Du Pokkers Ravn?

Ravnen:
Vent blot til **næste** Valg, min Bro'er!
Da lyde vil et Ravnekor:
Hver Spytslikker fures fra Raadet væk,
Saa faar nok Fjæskeriet sit Knæk!

Oprigtig.

Herren: Er Fruen hjemme?
Pigen: Jo, hun er. Gaa De kun ind.
Herren: Men, vil De ikke først mælde mig?
Pigen: Nej, for jeg skal sige Dem, at mælder jeg Dem først, saa er jeg bange for, at Fruen — **ikke er hjemme!**

Herskab og Tjenerskab.

— Men Gud, kære Alexander! Passer **Du** Børnene?

— Det er jeg nok nødt til! Jeg maa baade tage mig af vore egne og af Dine Søstres Børn, for Guvernanterne og Ammerne har saa travlt med at passe deres nye Kærester, at de ikke har Tid til at tænke paa Børnene.

— **Ja, som Herrerne er, saa følge Tjenerne!**

Da Aagerkarlen blev Partikulier.

Aagerk.: Sér De, Hr. Boghandler, jeg vil have indrettet mig et Bibliotek.

Boghdl.: Ønsker De tyske, franske, engelske og originale Værker i Forening, eller alene Værker af danske Forfattere?

Aagerk.: Aa, det er sgu mig lige fedt! Jeg vil naturligvis ha'e det ligesom **andre fine Folk!**

Eksemplet smitter.

Stans og forbavses! Sé Millionærernes Fruer!
Næsten de sprækker af Hovmod, og udenom bru'er
Disse elendige Slyngler, som kryber for Krammet,
Næsen i Sky, dumme, men voldsomt opstrammet.

Brugbar til Noget.

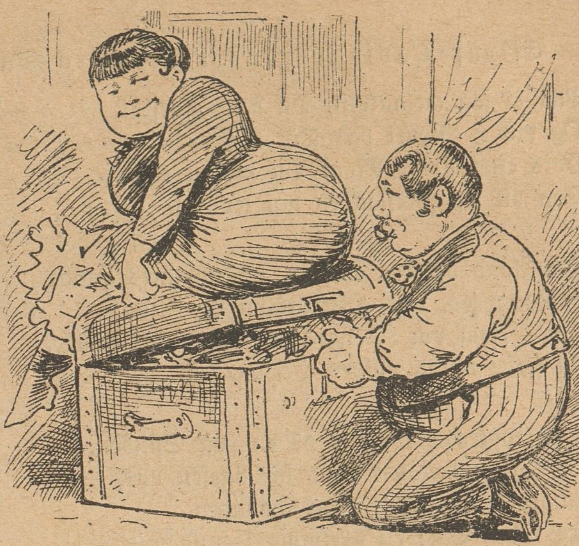

Den tykke Fru Bønserup nu flytter ind fra Landet,
Og duer denne Fedeso i Verden ej til Andet,
Saa kan hun klemme Kassen til, hvor Godset er forvaret,
Som hun og hendes Mand ved Aagreri har sammensparet.

Fra Gaden.

— Herregud, Mo'er Schack! Sikken en Lykke for de Kongelige i denne Tid, da hele Familien er saa yndig samlet her i Byen!

— Det maa De nok sige, Mo'er Losseby, der er saamæn ogsaa mange andre Mennesker, der ere blevne lykkelige ved alle de Penge, som disse Kejsere og Kejserinder og Dronninger og Konger uddeler. Tænk! i vores Hus alene er der 4 fattige Familier, som alle har faaet Noget. De 2 hver 4 Kroner og de andre 2 hver 3 Kroner.

— Gudskelov for de Kongelige!

„Let Kavalleri".

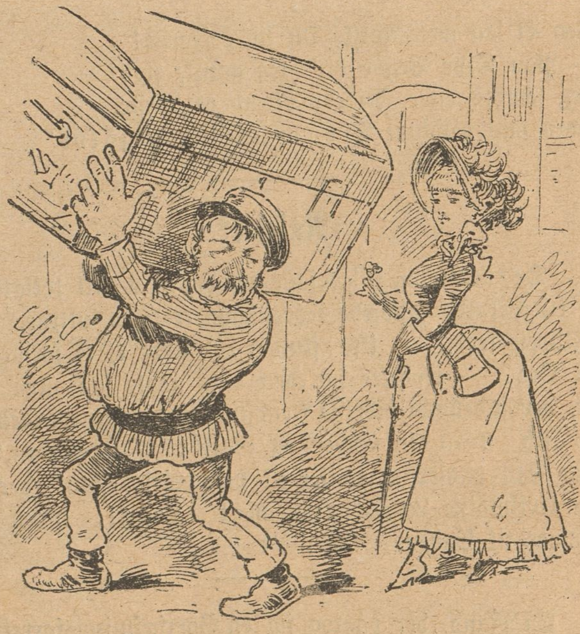

Fra Badestedet „Damen" kommer hjem, og De maa vide,
At hun forstaaet har at rage til sig, just i Tide.
Jo „lettere" hun er, des tungere er hendes Kasse,
Bevares! der af „den Slags" i vort Samfund er en Masse.

Lille „Bismarck“ og store Bismarck.

(Til Illustrationen paa Bagsiden.)

Estrup=David synger for Bismarck=Saul.

Vær ej saa melankolsk, Du store Fyrste!
Og tab ej Modet paa Din Kejser=Vej.
Hvis efter større Magt Du monne tørste,
Saa vil jeg foreslaa en munter Leg.

Din Aand og Dit System, i Danmarks Lande
Indfører jeg, med Hjertenslyst og Flid.
Du — som vor Frelser=Genius — skal stande,
Og skabe os en gylden Hersker=Tid.

I Fireogtreds Du gav os en paa Snuden,
Og tog os hælvten Land for Næsen væk, —
Alligevel, nu rigtig pænt indbuden
Jeg beder Dig: en hjælpsom Haand mig ræk!

Jeg slaas med disse Venstre=Demokrater,
Og kan ej rigtig faa dem kuet ned,
Og Socialisterne, de snu Krabater,
Gør mig i Kammen mer og mere vred.

Min Magt jeg — fremfor Alting — vil beholde,
Og mine Medkolleger ligesaa.
Jeg Danmarks Frihed Døden vilde volde,
Men raad mig! Hvordan ta'er jeg fat derpaa?

Vær ej saa melankolsk, Du store Fyrste!
— Paa Dine Vegne bli'r jeg ganske flov! —
Jeg længes efter Friheds=Mænd at børste,
Laan mig gesvindt Din ny „Belejringslov“!

Raketter.

De durkdrevne Sjælefangere, der af og til lyksaliggør de til Helvede indviede Københavnere med ultrareligiøse „Flyvesedler“, — ikke skulde der være et F formeget i det Ord? — omdelte forleden Dag nogle saadanne Sedler, der indeholdt bibelske Brudstykker, som betegnedes ved „Matth. 3—5 til Enden og Gal. 4—7 til Enden.“ — Den Stil passer udmærket til hele „Geschæften“, der gør den troskyldige Læser baade mat og gal, inden han kommer til Enden.

En Mand, der paatog sig en Bortfæstningsforretning og lod sig betale Fæstegebyr, ragede desaarsag uklar med Politiet. — Som sagt, det Fæstningsvæsen bringer ikke andet end Ulykker.

Nutids=Avertissementer.

I Adresseavisen averteres et Værelse for en **bedre** Herre. — For at reflektere paa dette Avertissement maa man da have kendt den forrige Logerende, for at vide, om man er en bedre Herre.

„Berl. Tidende“ har ogsaa et „bedre“ Avertissement, saalydende: „En ung, kristelig Jomfru ønsker Plads hos en Familie, hvor hun kan have Søn= og Hverdagaftnerne til sine religiøse Øvelser. — „Stor Skælm“ kan slemme Mennesker sige, „saa svajer man ud ad Vesterbro og ind i „Figaro“, hvor man dyrker Terpsichore og maaske ogsaa Gudinden — Venus!“

I „Aftenposten“ læses:

De billigste Høstfolk
faas hos Fæstemand Jensen, Halmtorvet 77.

— Pæn Mand, den samme Hr. Jensen! Det sér man straks paa Stilen. Vi giver med Fornøjelse 10 Øre med, hvis Nogen vil aabne en Subskription i det Øjemed, at forære Hr. Jensen et Eksemplar af Knigges: „Omgang med Mennesker“.

Hofreferaternes andet officielle Organ „Dags=Telegrafen“, indeholdt i Søndags følgende:

„Ægteskabstilbud.
En ung Mand med Formue ønsker at indgaa Ægteskab med en dannet Herre. Billet etc.“

Vi opfordrer Hs. Aarvaagenhed Hr. Crone til at undersøge, hvad det er for en Otterstrøm, der nu er paa Spil igen.

Forleden opvartede Adresseavisen med følgende indbydende Avertissement: „Et Barn ønskes paa Flaske. Billet mrk. W. W. indlægges paa d. Bl. K.“

Raketter.

Hamborgs Protest mod Spritklausulen i den spanske Handelstraktat og den Tilslutning, som de hamborgske Repræsentanter i Forbundsraadet gav Traktaten, rimer saa daarligt sammen, at Hamborger=Senator Versmann i Rigsdagen ikke formaaede at lave et Vers derom.

Nedlæggelsen af Grundstenen til Rigsdagsbygningen i Berlin skal være udsat indtil Undtagelseslovens Gyldighed er udløben, thi under en Forfatning, der gøres illusorisk for en stor Del Statsborgere ved en Undtagelseslov, lader Grundlaget for et Parlament sig ikke tænke.

Det bedste Middel mod overdreven Ængstelighed for Børnenes Befindende er en forsvarlig Doktorregning.

Grønlænderens Fædrelandssang.

Mel.: Vi har sagt det saa tidt o. s. v.

Hvor i Verden jeg gaar, om i Syd, om i Vest,
Det er dog ej min hjemlige Strand;
Thi den evige Is eller Sne er dog bedst.
Jeg er stolt af mit Fædreneland.

Jeg har rigeligt nok af den vilde Natur,
— Just tilpas er den øde og raa —
Tænk! de yndigste Isbjørne ligger paa Lur,
Paa den nøgneste Strandbred man saa.

Thi det lader dog skønt, ej et eneste Træ
Staar og vifter i Nordlysets Glød.
Det er dejligt i Røghyttens stinkende Læ,
Og min lussede Mosbænk er blød.

Nogle Uger om Aaret vi har en Slags Dag,
— Det er min, er mit Fødelands Lyst!
Thi i Nattiden lang kan jeg hvile i Mag,
Ved den Elskedes trannede Bryst.

Gudskelov! at de Danske kom hid — som en Sol,
For at kvæge vor nøgterne Tarm;
Nu — med Brændevinsflasken — ved islagte Pol,
Kan man holde sig munter og varm.

Ofte synger en Fugl om den dejlige Frugt
Fjernt i Syd, over Bølgernes Vej.
Ak! hans Stemme er sød og han lover saa smukt —
O! men tro ham, o, tro ham dog ej!

Denne Verden mod Syd med sin lokkende Pragt,
Ej jeg bytter med Grønland, min Skat.
Denne snehvide Hud, denne pralende Dragt,
Mod mit Sælhundeskind og mit Fnat.

Har Du Hjerte dertil, prøv at gaa, prøv at gaa
For Dig selv i det fremmede Land!
O, hvor snart vil da Taaren i Øjet Dig staa
For det Hjem, som ej glemme Du kan.

En morsom Anvendelse af Tornuren som Pengepung har man sét Eksempel paa i Genf, hvor en Husholderske bestjal en Rentier og stak 130,000 Franks i Tournuren. Hun har sandsynligvis havt den Bagtanke, at Politiet ikke stak sin Næse til denne Indretning, men hun tog Fejl, og er nu selv puttet i Portemoniksen.

Bekendtgørelser.

Et større Parti Kongerøgelse skal absolut sælges. „Dagbladet"s Redaktionskontor anviser.

Paa Vejen fra Fredensborg til Raad- og Domhuset har Undertegnede været saa uheldig at tabe den Smule Anseelse, jeg endnu havde tilbage. Den var indsvøbt i en afslaaet Indbydelse til et Ædegilde, som skulde have været holdt paa Skatteydernes Bekostning. Den ærlige Finder bedes henvende sig til

Kommunalbestyrelsen.

(Til de Tankeløses Lejr.) Hvis de tre Tyranner Nero, Domitian og Caligula kunde opstaa af deres Grave — ikke i deres modbydelige Skikkelse, men som unge, kraftige Mænd, da kan man bande paa, at vore pjattede Damer og Herrer ogsaa vilde raabe Hurra for dem, og glemme deres bloddryppende Hænder.

(Lettere sagt end gjort.) Forleden Dag, da Kejserbesøget havde foranlediget en temmelig stor Sammenstimlen ved Boulevarden, raabte en dér posteret Betjent: „Hvis De vil blive staaende her, saa maa De gaa over paa den anden Side"!

(Fra Gaden.) Har Du hørt Varesi i hendes udmærkede Koloratursang?

— Nej Tak, jeg har faaet nok af Koleratuderi fra Alexandria.

(Ved Eksamen.) Professoren: Hvormange Koalitionskrige er der bleven ført mod Frankrig?

Eksaminanden: Fire.

Prof.: Er De saa god at tælle dem op.

Eks.: En, to, tre, fire.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

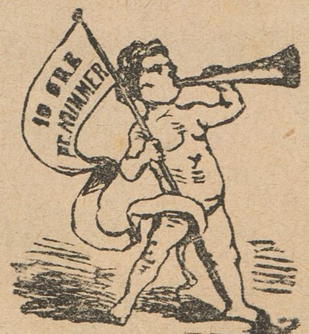

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Lille „Bismarck“ og store Bismarck.

(Teksten læses inde i Bladet.)

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 37 | Söndag den 16de September. | 1883.

Vel undt!

Ved et Højremøde i en Provinsby kom Hr. Meyer hen ved en Fjellebod med sine 5 Smaadrenge. Meyer (til Opvarteren): Hør De! kan vi faa noget Øl herhen? — Straks! — (Kort efter kommer „Opvarteren“ farende): Værsgod! 6 Bajere! — Meyer: Er De gal? Vil De forgive Børnene? Opv.: Værsartig, vel undt! De forlangte Øl, og De maa vide, at her i Byen gælder ingen københavnske Vedtægter om Børns Fredning.

Brev til Peter Ravn i Aarhus.

Du spørger, Fætter Ravn, en Smule fjendsk
I sidste Brev af tiende September,
Hvorledes man sig efter Kunsten læmper,
Naar man foruden egen, dyrker svensk,
Og ekstra i Kasino, italiensk.
Man sætter Vintertøjet til December,
Og Sverigs Kunst, Italiens Mavetoner,
Ombytter man med Onkels laante Kroner.

I Fjor man saa den store Czars Kurér,
Trods al utrolig, tænkelig Kabale,
Dog modigt kæmpe i Kasinos Sale.
Og endnu ej forsvundet helt — hvad skér?
I denne Tid vi selve Czaren sér,
Som bringer med af Politi en Hale,
Hvis mørke Blik er truende og bister
Af mulig Frygt for danske Nihilister.

I China, — hvor man hidtil blidt i Ro
Har slebet sig en ekstra lille Skraber,
Og af og til opsprættet et Par Maver, —
Det franske Folk har Lyst at slaa en Klo.
I Fald man Dagsaviserne kan tro,
Maaske et Ris de til Po=poen laver,
Maaske dog ogsaa Lykken saa sig slumper,
At man undgaar de fæle — Bismarckklumper.

Forleden spurgte mig en Frue skrapt:
„De har vel læst i Ferslevs Aftensprøjte,
En Barnepige, tænk Dem, denne Tøite!
Et Baghjul til en Barnevogn har tabt.
Ja, saadan er de Barnepiger skabt.
Naar de med deres Gardere skal føjte;
Og næste Gang sandsynligvis da Skarnet
Alene kommer hjem — og tabte Barnet."

I Jyderup har været Fastelavn,
Hvor Højre glad sin store Estrup priser,
Og ved en Æresport sig Ære viser.
Til Slutning Politi fra København
Trak Staven i Vorherre Crones Navn,
Mens Venstre, Højres Æresport forliser,
Det tappre Politi opfyldte Hvervet,
Slog nogle vaabenløse Mænd fordærvet.

Mens Fattigfolk har næppe til en Sut,
Og mange lider Sult med sine Kære,
Man dagligt til de Kongeliges Ære
Paa Kronborg, alle Steder, til Salut
En Masse Penge ødsler bort til Krudt.
Sligt Gøgleri maa vel omsider være
Det Middel, som til Resultatet fører:
„Hver slutter sig til det Parti, han hører."

Saasnart de „høje" Herrer skal afsted,
Da Korsene vil regne ned som Manna,
Selv Damerne man giver Kors i Dana.
Antageligt nu Ingen til Fortræd
Om Ravnen sit Besyv maa give med:
Vi foreslaar Murmesterens Diana
Til Ridderkorset, denne søde Kvinde
Var længe alt en Slags Beriderinde!

Bekendtgørelse fra Ravnen.

Følgende ved Ravnevedtægt for denne Ravnekrog af 31te April, der træder i Kraft, naar Folk er gaaet fra Forstanden af at spekulere over Crones Vedtægter, givne ny Bestemmelser finder jeg mig foranlediget til herved særligen at bringe til almindelig Kundskab:

1. Raaben paa offenlig Gade, Vej eller Plads, maa ikke finde Sted før Kl. 1 om Natten, og ingensinde efter Kl. 12 om Aftenen.

2. Ingen maa færdes paa offenlig Gade, Vej eller Plads, i en saadan Tilstand af Ulempe, at den kan give Anledning til Forulempelse for Andre.

3. Velocipeder skal være kørte af forsvarlige Klokkere!

4. Vogne maa **ikke** holde.

5. Naar Nogen paa en offenlig Beværtning er ædru, er Værten ansvarlig for, at han ej forlader Lokalet, uden at han har faaet en regulær Blyhat.

6. Værten maa ikke tilstede eller taale, at Betalingen for nydte Varer erlægges i hans Lokale.

Ravnekrogs Politikontor, den 16. September 1883.

Ravnen.

Skade.

Raketter.

Herman Bang har holdt Oplæsning paa „Hotel Royal" i Aarhus. — Der skal nu absolut et „Hotel Royal" til, naar Ferslews journalistiske „Handelsrejsende" skal udkramme sine Vare.

Ved Vælgermødet i Skivekredsen udtalte Højres Kandidat, Proprietær Brinck=Seidelin, „at han hverken vilde støtte eller spænde Ben for Ministeriet". — Behøves heller ikke, Hr. Proprietær! Ministeriet og De selv falder nok alligevel!

Bataillen i Jyderup.

Mel.: Udi Kampen de Riddersmænd drage.

Udi Kampen de Højremænd drager,
Og dem følger vel tredive Mænd
Af de saakaldte pansrede Drager,
Som har Knipler parate ved Lænd.
For at forsvare
Hele den Skare,
Der krøb i Skjul, som en Hare.

Kaptejn Poulsen ængstes saa saare,
Og Hr. Brix, han har Sorrig i Sind,
Og Niels Andersen knuser en Taare
Under Skræk for sit fedtede Skind.
Gnavne i Sinde,
Folk de forblinde,
Løgneromaner de spinde.

Og Grev Lerche han gav dem Asylet
I sin Skov, mellem Stolper og Toug;
Der — til Ære for Estrup — blev hylet,
Ellers Talen var inderlig flov.
Siden, i Telte,
Aad de, og skældte —
Disse elendige Helte.

Da omsider de Fleste blev fulde,
Dels af Ondskab og dels gennem Druk,
Op at slaas de naturligvis skulde,
Men — Gudfader! hvor fik de dog Hug.
Disse Drabanter,
Paa alle Kanter
Gav dem, og skraalte som Vanter.

Da det kneb, for Reserven man blæste,
Det var Crones bekniplede Flok,
Som maa trælle og slide som Heste,
Og ta'e Grovheder mere end nok.
Stavene suste,
Hjelme blev knuste,
Folkelivs-Bølgerne bruste.

O, I Dværge af Højre! lad være
Med at stævne til Folke-Debat,
Den Trafik kan jo slet ikke skære,
Lad blot os Demokrater faa fat.
Vi vil til Magten!
Vi har nu Vagten,
Som passer paa Grundlovspagten.

Gid vi aldrig maa gense Jer mere,
Smuds bedække Jer ensomme Grav.
Vore Krav vil vi dristig frembære,
Selv vi ta'r, hvad ej villig man gav.
Højre skal svinde,
Vi skulle vinde,
Sandhed og Ret har vi inde.

Raketter.

Ved Højres Møder gøres nu til Stadighed gældende, at „da Hensigten kun er Oplysning, er al Diskussion forbudt." — Fornuftige Folk plejer ellers at være enige om, at Diskussionen fremmer Oplysningen, men det generer naturligvis ikke Højre ogsaa at træde denne Sandhed under Fødder.

Der er en Mængde af de saakaldte Østersskrabere i Limfjorden, meldes fra Løgstøregnen. — Andre Steder, f. Eks. i Kommunalbestyrelserne, kan man jævnlig se de kommunale Østers selv at tage sig nogle forsvarlige — „Skrabere".

Paa Industriforeningens Generalforsamling udtalte Formanden, Direktør Schou, angaaende Foreningens Bestræbelser for en direkte Jernbaneforbindelse med Tyskland, at „Foreningen kunde nu med Ro lade Sagen hvile, da den var i de bedste Hænder, Kongens og Ministeriets." — De gode Højremænd kommer i Reglen galt fra det, naar de vil ofre Røgelse paa deres Afguders Altere, og saaledes kom da ogsaa Hr. Schou til at forsludre sig.

Tivolis Høstfest i Søndags indbragte paa det nærmeste 8000 Kroner. — En meget god Høst!

Over Indgangen til Højres Telt i Jyderup Skov havde man anbragt en pegende Haand. Skulde den henpege paa Højres Lyst til Haandgribeligheder, burde den være knyttet, men maaske forestillede den Retfærdighedens Haand med det bekendte Øje i. Øjet saa vi dog ikke, eller ogsaa har det været lukket, som et Symbol paa Politiets Retfærdighedsfølelse den Dag. Senere paa Dagen skal en Del Politimænd have faaet Øjnene op (hovnede).

Mon Navnet paa det russiske Orlogsskib „Czarewna" skal alludere til den Revne, den sunde Fornuft snart vil slaa i Czardømmet?

Bogstavelig Udtydning.

Han: Aa, søde Fine! Du skulde bare læse hvad der staar i Berlingeren, at Kongen har udnævnt Dronningen til Storkommandør af Dannebroge! Aa, jeg vilde ønske, at jeg var Konge, saa skulde Du ogsaa blive Storkommandør!

Hun: Behøves ikke, lille Ven! Du véd jo nok, at jeg har Kommandoen alligevel!

Vinterbebuder.

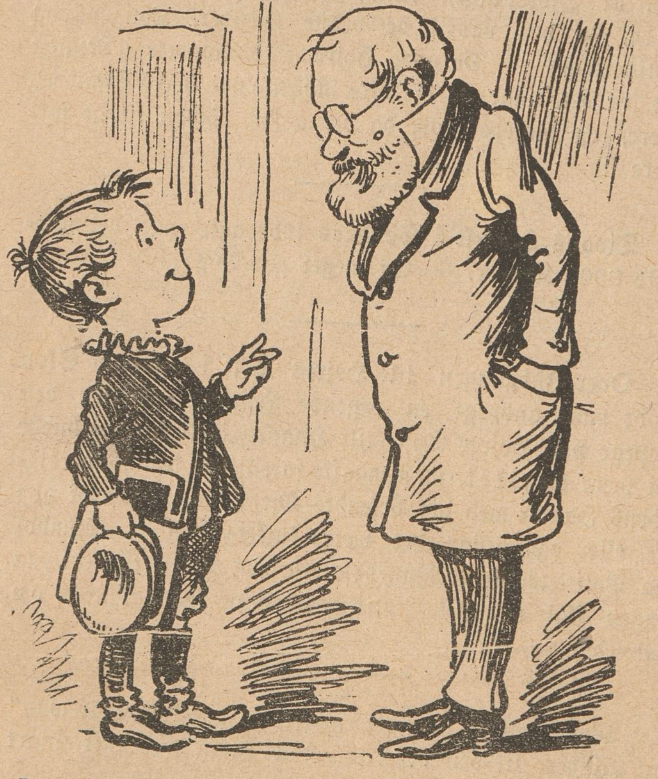

Peter: Fa'er, faar jeg snart min Vinterfrakke, for vi faar vist tidlig Vinter?

Faderen: Hvorfor det, min Dreng?

Peter: Jo, for de andre Drenge siger, at den nye russiske Kirke i Bredgaden har allerede faaet seks Klokker paa!

Paa Børsen.

1. Herre: Naa, Hr. Grosserer, hvad synes De om Korset derude paa Frederikskirken?

2. Do.: Meget kønt, men — hvorfor er der fire Arme? Det ligner jo et Tælleapparat!

1. Do.: Ja, det er jo netop det Fine! Derved mindes Efterverdenen om de „Fortjenester“, Tietgen har af sine Aktieforetagender, som Aktionærerne ufortrødent har ladet deres Kroner tælle ind i!

Fra Skraldemandskrigen.

Herren: Uforskammede Karl! skal Du overhælde mig med Skarn?

Skraldemanden: Undskyld, Herre! De maa saamæn sé Dem for; men De kan naturligvis ikke taale os, siden De er gaaet ind i det nye Skraldevognsselskab og har faaet et nyt Møghus stillet op i Deres Gaard — bare for at tage Brødet af Munden paa vos gamle Skraldemænd; og saa kan man dog ikke holde sin Næse fra vores Vogne — men, „naar Skidt kommer til Ære, véd det ikke, hvor det vil være!“

Efter Ordensregnen.

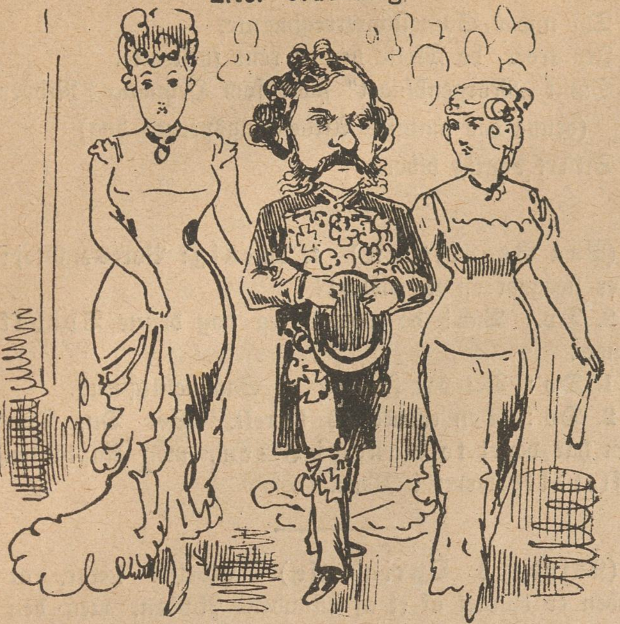

Han har nydt godt af Østenvind og Vestenvind og Sønden,
Og faaet Lov at søge ud, de bedste Sild i Tønden.
Jeg mener, dette Legetøj af Baand og Kors og Stjerner,
Som Kejsere og Konger deler ud før de dem fjerner.
Nu leger Damerne med ham ved Hoffet,
Hvor Hovedoplag er af Narre-Stoffet.

Stans og forbavses!

Hvo har vel ikke her i Byen kendt
Den „Humbugsmand“, som nylig var Agent
For de amerikanske smaa Maskiner:
„Woodward“, som Folk besaa med Tvivle-Miner.
Nu har han pudset os, tjent store Penge,
Og vi — vor Erkedumhed mindes længe.

Ny politisk Treenighed.

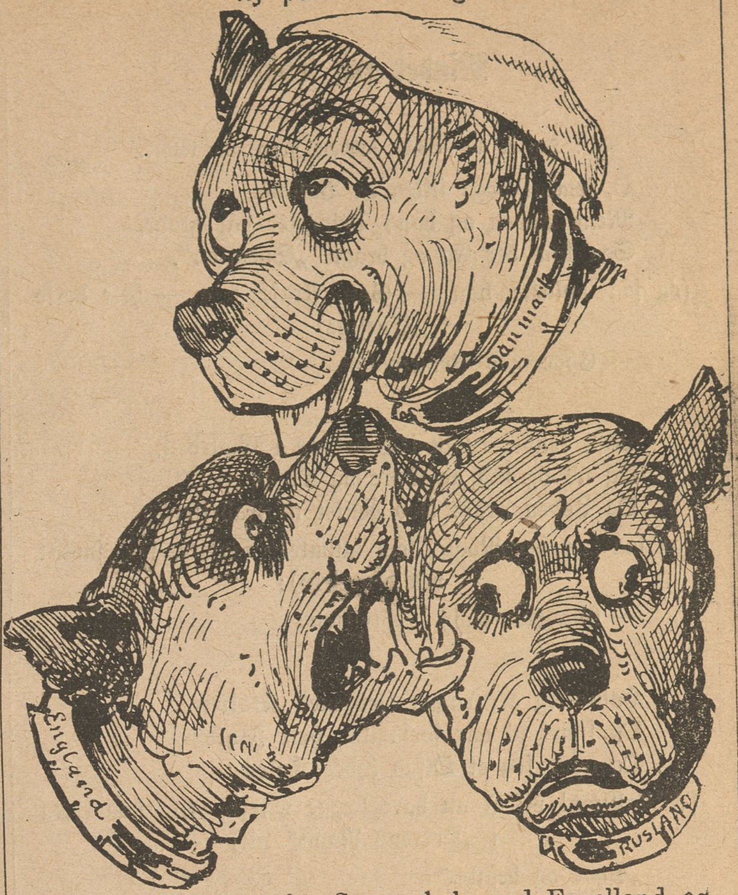

Det gamle Danmarks Svogerskab med Engelland og Russen
Gør Sørensen forhaabningsfuld og lystig i Kabussen.
Naar den „Treenighed“ vi skal afbilde, da vi kunne
Blot tegne Karo-Sørensen, som Fjols blandt glubske Hunde,
Som nok vil hjælpe os en Gang, naar ret det skulde knibe
— Med: først hinanden, dernæst os, tilgavns at sønderrive.

For silde!

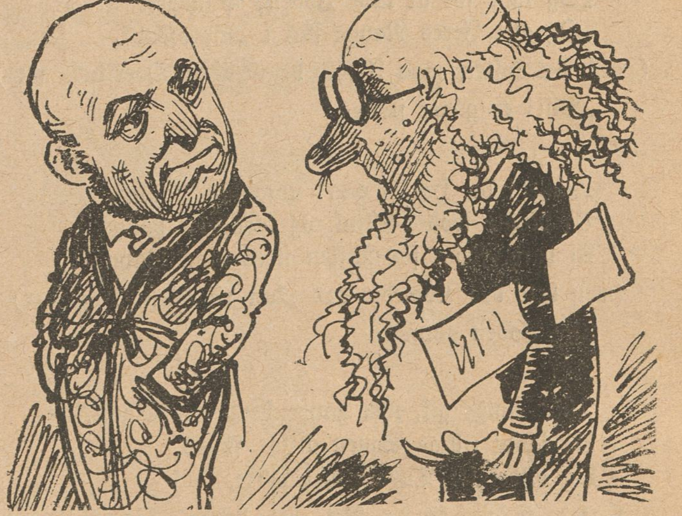

Opfinderen: Jeg kommer for at tilbyde Dem mit Patent; jeg har opfundet en Maade, paa hvilken man kan brygge Øl uden Humle og Malt.

Bryggeren: Aa, gaa De hjem og læg Dem! Den Kunst kender vi Alle, ligefra den Tid, vi begyndte at brygge Øl!

Minder fra Tuborg.

Mel.: Jeg er nu saadan, saadan, hvad man kalder.

O, jemeni dog! sikken en Ballade,
Mens Jøden og hans Driverter var glade,
Saa kom der En og bragte „Socialen",
(og saa oplæste han — Gott strafe mig — hele dette gruelige)
— Choc mod Principalen.

Man rendte rundt i Huset og i Gaarden,
Og ud og ind ad Døre og ad Porten.
Og Jøden straks blev hentet til Fabriken,
(og saa var der Nogle, som mumlede saadan saa smaat ved dem selv):
— Gid han hang i Strikken!

Højtidelig der ringet blev med Klokken,
Og snart vi var forsamlet, hele Flokken,
Og oppe fra et Ølfad lyder Talen:
(I Kalliker! vil I nu bare lægge Mærke til, hvad jeg i „Herrens Navn" vil)
„Byde og befale."

„Hr. Heymann er skældt ud i Demokraten,
„Folk tror, at her regerer selve Satan.
„Vi elsker dog saa højt vor egen kære,
(lille, sorte Ølfabrikant og Svineslagter, at vi)
„Værne maa hans Ære.

„Paa en „Adresse" skal I skrive under,
„Og lyve for at læge Jødens Vunder,
„Og alle Jeres Navne skal i „Sprøjten".
(Hvad det koster, maa I selv betale af det Overskud, som)
„Pist! er gaaet fløjten."

„Javel! la' Hønen gaa! udraabte Mange,
Og Nogle krøb i Skjul, og blev saa bange,
Af bare Frygt for Pisken skrev man Navnet,
(men hele den Komedie var „kun til Grin", og har)
Ikke Jøden gavnet.

Thi Mange gik, som havde knap om Tiden,
Og fandt tillige Sagen altfor skiden,
Og vilde ikke Tuborglivet prise,
(og at de Sidste havde Ret, vil baade „Social-Demokraten" og)
Tiden snart bevise.

Thi under Svineslagterregimente,
Jeg troer, de Fleste her er rent forstemte.
Skønt „Morgenbladet" staar som Heymanns Ridder
(denne her omtalte Afklædningsproces dog)
Sikkert dygtig bider.

(Paa Brandstuen.) 1. Menig: Vores Kaptajn han er ligegodt en Kærnekarl!

2. Do.: Puh! da regner jeg dog denne Tvebak for mere.

1. Do.: Det var Fanden til Sammenligning.

2. Do.: Den er aldeles korrekt. Sér Du, Tvebakken har været to Gange i Ilden, men Kaptajnen har slet ikke været i Ilden.

(Kvindens Oprindelse.) Bibelen lærer, at Kvinden er dannet af et af Mandens Ribben, men den Forklaring er nok ikke ganske korrekt. Efter de nyeste Jagttagelser er

Husholdersken dannet af Nøglebenet; den selvstændige Kvinde, item Madamen, der er „selv hjemme", af Næsebenet; Forfatterinden af Pandebenet; Spiseværtinden af Kæbebenet; Danserinden af Hæl- eller Taabenet; den magelige Dame af Rygbenet og Bedesøsteren af Taarebenet.

(Paa Torvet.) A.: Det var dog svært, saa Din Hest sér afpillet ud!

B.: Ja, den er slem, men nu skal den ogsaa ud paa Amager en 8 Dages Tid.

A.: Tak Skæbne, saa bliver den først rigtig a'magret.

(Fra Gaden.) A: Goddag! Naa, hvorledes gaar det?

B.: Tak, godt!

A.: Og Deres Søn, hvad bestiller han?

B.: Han gør Gæld!

(Moderlig Formaning.) Moderen (til sine forlængst giftefærdige Døttre): Hvorledes kan I tro, at en Mand vil bide paa hos Jer, naar I glor paa ethvert Mandfolk, som om I vilde æde ham?

(Fra Kasernen.) Underofficeren (til en Menig, der river en vældig Bunke Eder af sig): For Satan i Helvede, hvorfor bander De saa voldsomt, 53?

53: Jeg forbereder mig til Underofficerseksamen, Hr. Sergent!

Lykønskning

til vor højtelskede Svigersøn.

Mor Dig kun, min gode Mand!
Ved den fredelige Strand.
Gaa saa frit paa Dine Poter,
Mellem gode Idioter.
Vid! den Lære fuldt florerer,
At man ingentid generer
Store Mænd, som røver, myrder.
Nej, men alle Sjælehyrder
Be'r for Dig til Mo'r Marie,
Mens den værste Straf maa svie
Til de Smaa, naar de gør Knuder,
Om de piber eller tuder.
Mor Dig godt, gid snart maa komme
Dagen, da Din Tid er omme!
Da Du, fri for Livets Kvaler,
Op mod Stjernevrimlen haler.

Mange glade Svigerfædre.

Bekendtgørelser.

Alle Slags Agitations- og Krigsartikler fra Højrebladene besørges propert og solidt indpakkede i de nyeste Venstreblade, og forsendes prompte efter Ønske. Reflekterende bedes at henvende sig paa Snyderup Posteksspedition pr. Hjørring.

De Herrer Godsejere, Proprietærer og andre større Forbrugere anbefales mit velassorterede Lager af Tærskemaskiner. Forsendes overalt i Landet. Specialitet: Udlejning af Tærskemaskiner; særlig at anbefale, hvor der skal besørges et større Stykke Arbejde i Løbet af nogle Timer.

Ærbødigst
Crone,
Leverandør.
Hj. af Klammerivejen og Knippeltorvet.

(Fra Gaden.) A.: Hvad synes Du om „Dagsavisens" „Portræt" af Grundtvig?

B.: Ja, er det ikke mærkeligt, først troede jeg, at det skulde forestille et Fremtidsbillede af Gorilladirektøren, naar han bliver hundrede Aar, men da min Fornuft sagde mig, at han maa have ædt sig ihjel længe før den Tid, kom jeg til det Resultat, at „Billedet" havde en forbavsende Lighed med min Livret: Rombudding med Kirsebærsaus!

Raketter.

Forstander Nielsen fra Hindholm lod paa Jyderupmødet formode, at han er Keglespiller, thi han vilde ligesom Forhjørnet, tage „Stødet" af for Kongen, og han meddelt noget meget smigrende om Kongen, hvem vi Alle burde slutte os om. — Bedste Hr. Forstander, skulde den af „Dagens Nyheder" bebudede Revolution fra Oven komme, da vil vi hellere falde for Kuglen i Kamp for Folkeretten, end som almindelige Kegler om Kongen.

Ved Jyderupmødet arbejdede Kapt. Paulsen sig op i en saa høj Grad af Forfjamskelse, at han udbrød: „Jeg kommer lige fra det dejlige Hav, hvor den friske Vind bortpuster politiske Uenighedstanker. Han havde lige hørt en Mand udraabe: „der er dog bedst i Danmark!" — Har Manden ikke raabt „Bæst" i Stedet for bedst, og ment en bestemt Person, Hr. Paulsen?

Til det næste „store", „folkelige", „offentlige" „Privatmøde", Højre afholder, skal efter sikkert Forludende kun indbydes Trekløveret: Matzen, Dinesen og N. Andersen samt Københavns Politi. Til Mødested er bestemt Kuglen paa Frelserens Kirke.

(Udnævnelser.) Kobben Karstensen, Erik Bøgh og alle de andre ryselske Sjæle, der stadigvæk udspreder Kældermænd om, at Folket har raabt „Lever" af fulde Lunger, hvor Alverden véd, at der kun raabtes: „Ned med Estrup!" udnævnes herved til virkelige Lever-kælder-mænd.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Vore ærede Abonnenter i Provinserne erindres om, at Betalingen for „Ravnen" maa erlægges til vedkommende Postkontor inden 26de ds., for at undgaa Stansning i Bladets Forsendelse.

Hr. Sørensen og de kongelige Optog.

Hr. Sørensen er vild af Glæde,
Fordi de mange Kongelige træde
Tilsammen her fra alle Kanter,
Han gaar omkring og nynner, glor og fjanter.

„Der er de!" Sørensen udraaber,
Og allarmeret bliver alle Taaber,
Og Nogle er saa hestedumme,
At de for Kongevognene sig krumme.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 38 | Söndag den 23de September. | 1883.

Paragraf 9.

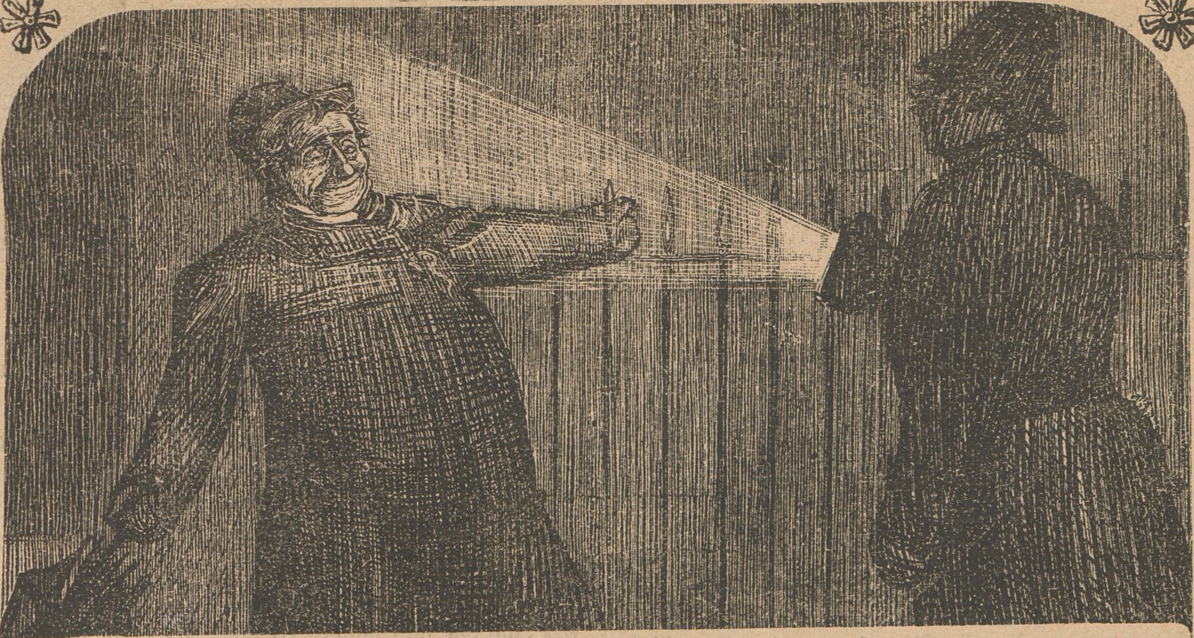

Betjenten: Hvad, er det Dem, Hr. St........? Nu bliver det nok galt med § 9 i Vedtægten! — St.: Vedtægten! Du kan — — — — med Vedtægten. — Sludder! — jeg sidder jo selv i Kommunalbestyrelsen og stemte for § 9. — Naa, ja — saa anhold mig da — jeg er jo — — (hik) jeg er jo saa syg — saa syg. — Aa, laan mig deres Arm og følg mig hjem, — saa skal De faa — en Tokrone — men § 9 skal staa fast.

Gladstone.

Gudbevares! han er slet ikke Socialist,
Jeg nægter det ej, det er ganske vist,
Men han er en Gentleman, mærk Dig det!
Af de Liberale, slet og ret.
Han er faktisk Regent over Englands Rige,
Og Indien med, det vil meget sige.
Hertil han kom, aldeles privat,
Til den kongelig-estrupske-danske Stat.
Der var ikke Tale om Flag og Salut
Af danske Kanoner og andet Fut,
Uagtet Gladstone er den Mand,
Der sikkert har mere politisk Forstand
End flere Kejser- og Konge-Dukker,
For hvilke den fjollede Mængde bukker.
Han smilte vist lunt af vore Gæster,
Saavelsom af alle de skimlede Rester
Af dansk eller russisk Enevælde,
Som nu med Hundepiskene smelde.
Den samme Gladstone har derhjemme
Endnu sin Styrke i Folkets Stemme,
Saalænge han har den, han staar ved Roret,
Og ganske dristig han slaar i Bordet.
Men — gik ham Folkestemningen imod,
Han ganske sikkert sin Plads forlod,
Som Hædersmand, han vilde ikke
Støtte sig til en lille Klike.
Og selv om Dronningen sagde: „Kære!
Du skal nu, paa Trods, Minister være!"
Saa svarede Gladstone ganske vist:
„Nej, gode Dronning, det blev for trist!
Naar Folkestemningen ej er med,
Saa bliver jeg ej paa dette Sted,
Som Førsteminister. Farvel og Tak!"
(„Jeg støtter mig ej til Kællingesnak.")
Saadan — paa engelsk — man tager Sagen,
Bevares! forskellig er altid Smagen.
En dansk Konsejlspræsident er ej
Til Sinds at vandre den samme Vej,
Hans Stolthed er ej saa engelsk-øm,
Naar bare han drømmer sine gyldne Drømme,
Saa gi'er han Fanden i Majoritet,
Som indtil Dato vi klart har sét.
Jeg tror nok, at jeg tør beedige,
At Estrup snart faar sin Slutning paa den Komedie!

En Matematiker kan ikke let blive forelsket, thi allerede ved Kærlighedens første Grundsætning: „Du og jeg er En", maa han mistroisk ryste paa Hovedet, han kan ikke anerkende den Sætning.

Kron(e)borg, i Septbr. 1883.

Kære Ravn!

Du er dog i Grunden den eneste, der omfatter mig med nogen Interesse, og jeg vil derfor betro mig til Dig. I længere Tid har jeg lidt af Ræk-Værk i Hovedet, for der maatte dog Rækværk om Slotsholmskanalen engang, og Magistratens mange Søvngængere, som vel var bange for selv at gaa i Vandet, gav da lidt af Pengene til Rækværket. Apropos om Vand! Svanerne i Sortedams- og Peblingesøen kan nok snart synge deres Svanesang, thi Gedderne, som siges at være mere humane end Lopperne, der bider hver Dag, medens Gedderne kun bider to Gange om Aaret, har været Svanerne paa Nakken, nemlig i Benene, hvor de bed sig fast som Borrer sammen med Aborrer, saa Svanerne er vist nu til Rotterne ligesom Manden, hvis hvide Mus og Rotter, der ikke var for Katten, dansede til de gik bag af Dansen og hen paa Stationen, saa Sammenrottelsen gjorde ikke Manden til en Rothschild, trods hans Rotteskilt.

Du kan tro, jeg har været godt oppe at køre i denne Tid, men er ikke Hof-færdig endnu, thi de fineste Københavnere er i Grunden mere fest- end fæstningsgale, og Krudtmagasinet har knaldet omkap med Champagnepropperne fra Morgen til Aften, mens et fuldstændig Babelsprog har summet mig om Ørene, da hele Verden har sendt mig sine Konger og Prinser paa Halsen. — Det lader til, at de Godtfolk prægtigt kan undværes allevegne! Københavnerne har mumlet om, at vi maa have Pokkers meget Politi i København, naar vi saadan uden videre kunde sende for 200 Kr. Politibetjente ned til Jyderup Skov, for at slaa i Stedet for Nattergalene, men man er jo nødt til at være med paa Politiken. Nu da jeg har sét, at en saa stor Lysekrone, som Newskykapellets, kan blive forgyldt, maa jeg da ogsaa kunne faa min Facade dekoreret paa en tidssvarende Maade. Jeg haaber snart at kunne underskrive mig

Din ægte lueforgyldte

Krone.

(Regneopgave.) Saavidt vides fik vore kgl. Højheder følgende Kapitaler med deres respektive Ægtefæller:

Kronprinsen 60 Millioner holl. Gylden.

Prinsesse Alexandra: Prinsen af Wales har cirka 10 Mill. aarlig.

Prinsesse Dagmar: Kejseren af Rusland er Selvhersker, og om han tager 10 eller 20 Mill. af Statsindtægterne gør mindre til Sagen.

Kong Georg: I Medgift 5 Mill. aarlig.

Prinsesse Thyra: Et Par Mill. aarlig.

Hvormange Millioner Timer har Menneskehænder maattet arbejde, hvormange Millioner Tanker har maattet medvirke, og hvormange Millioner Suk og Taarer ere fældede, inden saadanne Kapitaler kunde bringes til Fyrsternes Raadighed?

Ugerevue.

I denne Tid hver Søndag det kan hænds
Ved Eftermiddagstid, man sér en Skare
Af søndagsklædte Folk, som nok vil bare
En lille Tur gaa ud paa Assistents,
Her lukkes Porten Klokken fem, — imens
Folk med lange Næser hjem maa fare.
De Kirkefædres Arbejd', mange mene,
Et Dyrtidstillæg sikkert kan fortjene.

I Polen, hvor man skulde fælde Dom
I Strid med Bønder contra Herremanden,
Gav denne Kommissionen — lidt for Tanden.
Paa denne Maade saare tidt man kom
Til Resultat man bedre syntes om.
Dog Bønderne gav denne Domstol Fanden,
Og velforsynet de med Stok og Lægte
Tog Livet af de Dommer-Tyveknægte.

To Elefanter man fornylig fik
Paa Fredriksberg, i Zoologisk Have,
Man fik dem billigt, da det var en Gave,
Man kunde næsten sige, for en Slik.
Dog, denne Ligning holder ikke Stik,
Thi „Classenske Fideikommis“, aflave,
For Laan — i Elefanterne, de søde,
Nok kunde ønske Sikkerhed ved Skøde.

Et lille Selskab dyrked' Bacchus stift,
Og patriotisk offred' hele Dagen
Man paa Adressen — den for Forsvarssagen,
Med saare skøn og priselig Bedrift.
De satte deres Navn med sirlig Skrift
Paa alle tyve Steder, — her er Hagen:
De fire Stemmer blev til firsindstyve,
Og den Adresse kommer til at lyve.

Sergenten, som forleden Dag lidt fri
Og ondskabsfuld til Øvelserne møder,
Hvor han en Menig prygler til han bløder,
Selv næppe saadan Medfart kunde li'e.
Mon ikke nu, med blodig Ironi,
Minister Navn, vor Broder, ham paanøder,
Begejstret over saadan skøn Bataille,
En velpoleret lille — Slagmedaille!

En Menig, som med Sabel røg Cigar
Paa Byens Gader, straks blev degraderet;
— Man sér dog dagligt dette bli'r proberet
Af Officerer, — tro dog ej, min Fa'er,
Den Lov for Begge ens Betydning har!
Thi Officeren han er protegeret.
Paa simple Høns og paa kalkunske Haner,
Man ikke lige let afvænner Vaner.

Raketter.

Al den Stads, der er gjort med den nye russiske Kirke, har gjort herværende Englændere saa katolske i Hovedet, at de nu absolut ogsaa vil have opført en engelsk Kirke heri Byen, navnlig for de mange engelske Sømænds Skyld, hedder det. — I Helsingør er „Engelsk Kirke“ i mange Aar bleven benyttet til — offenlig Dans!

„Forsvoren Ting gaar snarest for sig“, sa'e gamle Berlingske, da den erfarede, at Scavenius, trods dens højtidelige Forsikring, holdt sig til den Direktør Andersen givne Tilladelse til at opføre „Fyrstinde Georges“, og ikke brød sig en Døjt om Aftalen med Kammerherre Fallesen, men „af Skade bliver man klog“, tænkte Kammerherren.

Der averteres en Slags „Viktoria-Strømper“. — De maa da være at anbefale Folk, der har det Uheld at faa „Vand i Støvlerne“. Der er ogsaa „Zulugarn“, som særlig egner sig til at fange københavnske „Gæs“ i.

„Først Fornøjelser og siden Forretninger“, sa'e Præsten ved Vejle, han lukkede sin Kirke for at gaa til Højremøde i Fredericia.

Danser ved Nationaltheatret A. Price er ansat som Lærer i Dans ved Søofficersskolen. — Naa, sikken Opsigt han vil vække blandt vore unge Søhelte, der endnu ikke har sét en rigtig „Prise“!

I München afholdes for Tiden en Kongres for Folkeretten. Det var ret behageligt for alle Folk, naar Folk ret kunde tro paa, at splendide Frokostgilder og lukulliske Middage med dertil hørende Aftenglæder kunde løse dette vigtige Spørgsmaal.

Ægteskabet er for mange Mænd det Hospital, hvor de finder deres Alderdomsforsørgelse; for Kvinderne er Ægteskabet ikke sjældent en Fæstning, hvori Dyden udgør Besætningen og Husvennen er Belejreren.

De „ægte“ Tyrolere
paa Pressens „Sommerlyst“.

„Meine Herrschaften! Nu faar De vort store Bravournumer: „Livet for Czaren!“ Trommelom bum bum!

„Vor Czar han er stor,
Vor Czar han er stor!
Han er stor! Han er stor!
Ja, vor Czar han er stor!
:,: Han er stor! Han er stor! :,:
Og Tingelinge ling for Massa!
Han altid er pr. Cassa,
For han kør sit Folk i Ring,
Uden Lands- og Folkething!
Sing Dudelei!“

Brødløse Kommissioner.

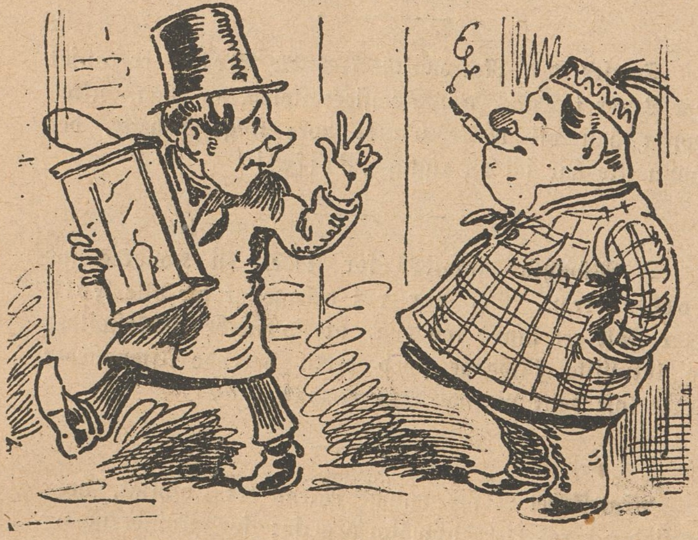

— Hvor Pokker skal De hen med den Lygte, Petersen?

— Jeg skal sgu ud at søge efter nogle nye Abonnenter til „Dagbladet“.

— Herregud, Mand! Det er jo ligesaa haabløst, som at faa Underskrifter paa Forsvars-Adressen!

Ny Ride Ranke-Vise.

Ride, ride Ranke,
Til Jyderup Skov,
Dér kommer Nanke,
Og han er sgu grov!
Ride, ride Ranke,
Bæstet hedder Nanke,
Han vil bide, han vil slaa,
Han skal ha'e en Visk af Straa.
Fy, den slemme Nanke!

Forholdsregler.

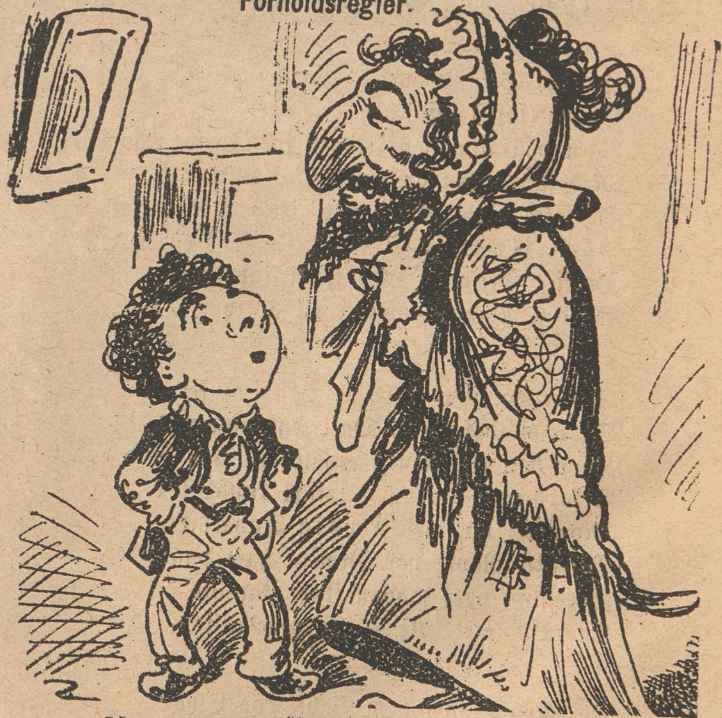

— Men, Fa'er! Hvorfor tager Du alle Mo'ers Klæ'er paa? Skal Du allerede paa Maskerade?

— Nej, min Dreng, men jeg skal sige Dig, jeg er saa bange, at Folk skal tro, det er mig der er „Morgenbladets“ P, og derfor er jeg jo nødt til at gøre mig ganske ukendelig. Især nu, da det er splintrende galt med Flæsket!

Vive la Concurrence!

Valdemar: Hurra! det var Spænd, naar bare Alexander vilde forlade Bulgariens Trone, saa var der bagt for mig, og saa havde man da Noget at gifte sig paa, for her hjemme giver Rigsdagen mig Pokker ikke noget Brudeudstyr. — Det er ogsaa den **Estrup**, der er Skyld i det Hele!

Sæsonen begynder!

Nu kommer Aktricen tilbage fra Landet,
Hvor hun har moret sig, og blandt Andet
Hun dér blev prægtig for Byrden lettet,
Og staar i Staden nu rent uplettet!
Den Lille til Bønderfolk hun har givet,
Og atter hun spiller og nyder Livet.

Smigrende.

Frøkenen: Noget behager mig dog hos Dem, Hr. Baron! **Baronen**: Det er vel min opofrende Hengivenhed? **Frøk.**: Nej, nej! **Baronen**: Hvad da, skønneste blandt alle Dødelige? **Frøk.**: De ligner saa overordentlig min Bedstefader!

Opvarterfataliteter.

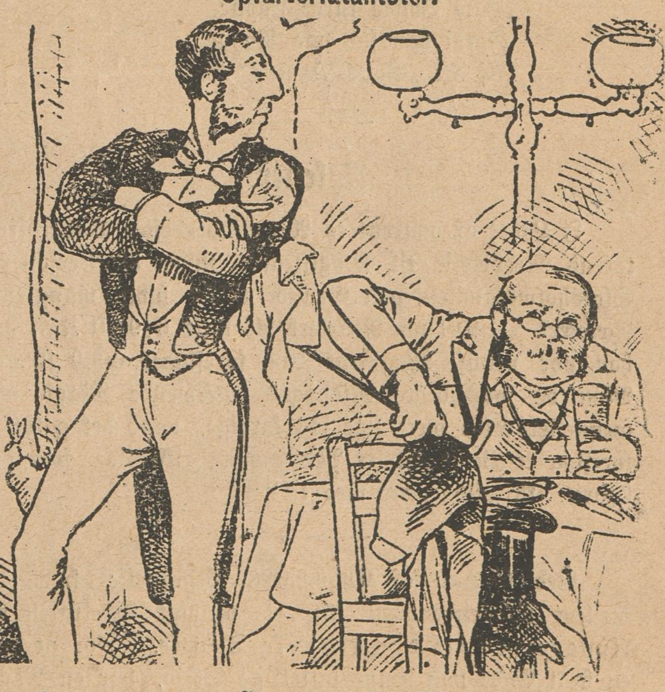

Opvarteren: Som jeg siger Dem, Herre! Jeg kan ikke gøre op med Dem, da jeg ingen Vare har leveret Dem.

Gæsten: Men Herregud! De kan jo modtage Pengene og levere dem til den anden.

Opv.: Om Forladelse! saa skulde jeg gøre den Rad en Tjeneste, som har hugget Dem her henne i min Ende!

Gæsten: For Satan! saa gaar jeg min Vej!

Opv.: For mig maa De sgu gerne forsvinde, saa bliver den anden Varugle snydt.

Den er i Anmarsch!

Naar vi faar Republiken,
Og Fanden han ta'r Kliken,
Da skal vi selv nok sige
Hvor Skabet det skal staa.
Ej Lovens Dør skal lukkes,
Ej mer' de Smaa skal hugges,
Men Loven blive lige
For Store, som for Smaa.

Saa Banden den skal sprænges,
Tyrannerne skal hænges,
Og Ringen den skal briste,
Som bær det hele Slæng.
Saa vil den sorte Skare
Nok hen til Bloksbjerg fare
For Heksene at gæste,
Samt Djævelskab iflæng.

Da sikkert Estrup rejser
Deraus til Kinas Kejser;
Det Folket dér vil more,
At sé den sjeldne Mand,
Som kørte om heroppe,
Ham Ingen turde stoppe,
Fordi han sad paa Ryggen
Af det „Guds Naades" Lam.

Raketter.

I Løbet af omtrent to Aar er der efter Politidirektørens Meddelelse til Magistraten faldet 33 Personer i Slotsholmskanalen, paa Grund af det hidtil manglende Rækværk. — Det nye Rækværk vil koste 6,960 Kr., dog har vor velvise Magistrat kun foreslaaet 6000 Kr. — Mon de for „bedre Middage" sværmende Magistratsmennesker vilde være lige saa karrige, naar det galdt at foreslaa et Beløb til et Æde- og Drikkegilde som det, Czaren ikke vilde være med til?

Ved Greven af Chambords Begravelse kom det mellem Prætendenterne til et vældigt Spektakel om Arveretten til den franske Trone. For at gøre en brat Ende paa denne latterlige Strid, har en Marskandiser i Paris, der tilfældig er i Besiddelse af den omstridte Trone, tilbudt at ville sælge den til den Højstbydende. Foreløbig er hin Marskandiser den eneste legitime Indehaver af Tronen, og Kævlet i Frohsdorf er derfor ganske overflødigt.

Raketter.

„Ské hvad der vil, jeg sér til", sa'e Sophus Neumann, han vilde ikke lade sit Haar klippe paa Kommando, selv om det koster ham hele hans — „Rolle—rolle —rolle—rolle—rolle—rolleri"!

Portneren i Bispegaarden er arresteret for Forbrydelser mod Sædeligheden. — Hvad vilde Fæet ogsaa paa den Galej? Slige Historier løbe kun godt af for rige og fornemme Forbrydere, der kan forcere deres Ofre en Bondegaard, — som Sagnet fortæller, at en Udenrigsminister en Gang gjorde, — eller som dog forstaar at forhindre, at Politiet pludselig kommer og griber dem i deres Tottenberg!

Kvinder og Vildt bliver først da pikant, naar de er en lille Smule — fordærvede.

Den første Kærlighed er ofte en Veksel, der gaar tilbage med Protest.

Nød bryder ikke blot Love og Jern, men ogsaa Ægteskaber.

(I Restavrationen.) En Gæst: Død og Pine! Min splinternye Overfrakke er væk! Den er stjaalet!

En anden Gæst: Mine Herrer, lad os i Betragtning af det ubehagelige Tilfælde, der har ramt denne Herre, foretage en Indsamling til Fordel for — hans stakkels Skræder!

(I Skolen.) Læreren: Kære Børn, kan I nævne mig Navnet paa det Hus, der staar aabent for Alle og Enhver, de Fattige, som de Rige, de Glade, som de Bedrøvede, for Mand og Kvinde, for Olding og Barn. O, gid I ret ofte vil besøge det Hus, thi man bringer Trøst og Opmuntring med derfra! Naa, hvad hedder saa Huset?

En Elev: Værtshuset!

(Skrækkelig forandret.) — Ih, god Dag, kære Petersen! Hvorledes har De det? Det er dog en Evighed, siden man har set Dem! Og hvor De har forandret Dem! Man kan jo slet ikke kende Dem igen!

— Undskyld, jeg hedder slet ikke Petersen!

— Ih! Nej, det var dog skrækkeligt! Hedder De heller ikke Petersen mere?

Mere fra Tuborg.

(En Tuborgianers Sørgekvad.)

Mel.: Og det var i Aaret 1807.

Jeg Stakkel paa Tuborg maa slæbe mig frem,
Fra Morgen til Aftenen silde,
Og Lønnen er ussel, det siger jeg Dem,
Thi prale, saa nødig jeg vilde.
For Kone og Børn skal man sørge saa tro,
Og gerne man vilde lidt ordentlig bo,
Men Jøden han sørger for os som en So —
For det er nu hanses Opgave.

Naar saa jeg om Lørdagen sent kommer hjem
Med mine Par fattige Øre,
Saa regnes der ud hvor nu Lønnen skal hen,
Det Regnskab er svært at opgøre.
Naa — Hus over Ho'det fornemlig skal til,
Og Værten, paa Lejen ej vente han vil.
Men Jøden han griner, og rolig sér til,
Og lever som Blommen i Æget.

Ja, Slid og Foragt er en Arbejders Lod,
Naar hen han til Tuborg sig vender,
Og derfor jeg siger det eneste Raad,
Som jeg og Kammeraterne kender.
Det er, at vi skruer, og skruer igen,
Og saa holder sammen, som Ven med Ven,
Vi gaar med en Fordring til Heymanden hen,
Og siger: nu op med Moneter!

Thi uden vort Arbejd', Fabriken ej gaar,
Det ærlig Enhver dog maa sande.
Vi laver dog Øllet, hver eneste Taar, —
Og dog maa vi Jøden forbande.
Hjælp os, gode Venner, at støtte vor Sag,
At der kunde opgaa for os en bedre Dag.
Vi følger med Glæde det blodrøde Flag,
Og gør vi ikke Brøvl, faar vi Intet!

A.

(Paa Beværtningen.) A.: Her staar i Avisen om en Slags nye Modelsenge med Balancestang. Hvad mon den Balancestang skal gøre godt for?

B.: Det er naturligvis naar man er saa fuld, at man ikke kan ligge i Sengen uden Stok!

(Fra Gaden.) En Kone: Ih, god Dag, Jomfru Hansen! Aa, De har faaet en Lille! Kan den gaa?

Jomfru H.: Nej, — den gaar vist ikke i Længden!

(Klaret.) Løjtnanten (til sin Oppasser, der har taget en af hans Skjorter paa): Hør, 43, hvor Fanden tør De være saa fræk at bære en af mine Skjorter?

Oppasseren: Undskyld, Hr. Løjtnant, jeg bær den kun hen til Vaskerkonen!

(Skilsmisse søges.) En Dame (til sin Sagfører): Hr. Prokurator, jeg ønsker at skilles fra min Mand.

Prok.: Hvilke Grunde har De, Frue?

Damen: Jeg har egenlig slet ingen, men det er jo netop derfor, at jeg kommer til Dem, for at De skal angive mig en Grund!

(Hos Høkeren.) En Dame: Det var rigtignok en ussel Stump Pølse, De stak mig ud i Gaar. Det var jo lige af Enden!

Høkeren: Tværtimod, Frue! Det var netop lige af Begyndelsen!

(Skarpsindig.) Tjeneren: Hr. Doktor, der er fire Stumme herude, som ønsker at tale med Dem.

Direkt.: Er Du ogsaa sikker paa, at de er stumme?

Tjeneren: Nej, sikker paa det er jeg ikke, men — det siger de idetmindste.

(Ved Militærundervisningen.) Sergenten (til en Menig): Naar Obersten træder ind paa Belægningsstuen, hvad skér der saa?

Den Menige: Saa skælder han ud!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Ærede Abonnenter i Provinserne anmodes om at forny deres Abonnement paa vedkommende Postkontor, inden den 26de d. M.

Ved et lille „Privat-Glas“.

Alexandra: Skaal, Georg! Du er vel nok med til en Krummeskyller? Georg: Lad gaa, det slaar ikke til alligevel! Jeg tænker, at de en smuk Dag jager mig bort, akkurat som de bar sig ad med Otto! Alexandra: Ja, hvad siger Du saa om mig? Jeg kommer maaske alligevel til at rejse fra min „Diderik“, hvis han ikke snart faar „Pip“ og gaar i Brokkassen! Georg: Jo, han er en blød Fyr! — han turde nok heller ikke følge med herover til Fa'r!

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

№ 40 | Söndag den 7de Oktober. | 1883.

Fra det gamle Kaffehus.

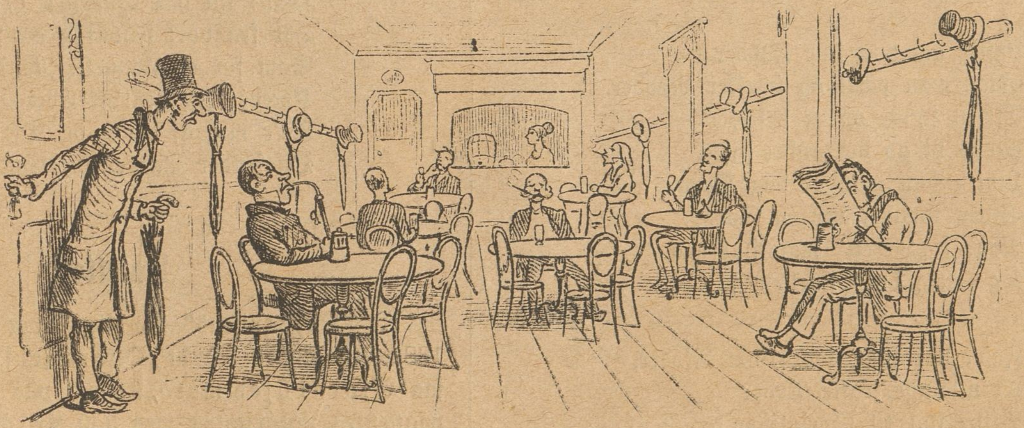

Gæsten (ved Døren): Jeg maa ha'e et Bord for mig selv, for de Hallunker vil jo ikke sidde ved Siden af mig — de siger at jeg lugter — baade af Brændevin og af Snavs. Sé nu, hvor nederdrægtige de er! — Hver ved sit Bord! — De er alle besatte.

Konfirmandens Lyst.

Mel.: Naar man faar lidt Godt at drikke.

„Præstedagene“ var slemme,
Men — nu er der Knas derhjemme,
Og omkring i Byen traskes
Lidt, det nye Tøj forsjaskes
For, som Konfirmand man kan
Ikke nøjs med Sodavand,
Og med Snaps i Fingerbøl,
Men vil ha'e det gode Øl.

Det er Skam, man maa forsmægte,
Paa et Værtshus tør man nægte
Mig, den pæne, lille Herre,
Øl og Snapse — den er værre.
Gudskelov! endnu man har
Ret at købe en Cigar,
Og at stjæle lumsk et „Slik“,
Som en lille dreven Strik.

Fri og frank, udi det Grønne
Styrer man med Grunker kønne.
Dampens raske Rumle-Vinger
Mig afsted til Skoven bringer.
Medens jeg til Præsten gik,
Og den tørre Lærdom fik,
Tænkte jeg paa Efteraar,
Naar paa Kraft Ballonen gaar.

Lystig om paa sine Fødder
Gaar man pænt og knækker Nødder,
Til at synge og vi skifte,
Mens vi ad hverandre pifte.
Lidt endnu man er dog Børn,
Siden kommer der en Tørn,
Naar i „Læren“ man skal gaa
Og lidt „Tyr“ imellem faa.

Fa'er har sagt, saavelsom Moder,
At vi unge, raske Poder
Blive skal til Socialister,
Og i Tidens Løb slaa Gnister.
Det skal jeg nok passe paa,
Men — i „Læren“ ej man maa
Vise Obsternasighed,
For saa bliver Mester vred.

Man har sine egne Planer,
Og man gaar saa pænt og maner
Frem en Fremtids Lufts-Historie
Med fornøden Glans og Glorie.

En Ting er dog ganske vist:
Barndomstiden fandt jeg trist,
Men — hvordan Ens Fremtid blier,
Derom — ingenting jeg si'er.

Farvel til de høje Rejsende!

I flotte Fyre vil jeg prise,
Og det lidt villig og adræt,
Jeg vil probere paa at vise
Mig i det fine Toilet.
Bare „de Høje“ vilde smile
Til mine Vers en Smule op,
Skulde jeg ret paa Værket kile,
Snurre af Glæde som en Top.

„Himmelske Kor“, Du er forsvunden
Fra dette nordiske Athen!
Sent faar vi Savnet helt forvunden.
Ak! vor Beundring var saa ren.
Vemodig skal min Stemme bæve,
Ej jeg for Taarer bliver fri — —
Kunde jeg følge Jer og skræve
Hav eller Land og Bjerg forbi!

Tusinde Gange mer end „Greven“
Gav I en Maanedstid i Træk.
Gud! nu har Skæbnen grusomt reven
Jer fra vort Favntag ganske væk. — —
Som for et himmelsk Naadesunder,
Kvæder jeg henrykt Eders Pris,
Ta'r mig af Sorg og Kval en Donner,
Og fælder Taarer pæglevis.

Raketter.

I „Dagsavisens“ Oversigt over Finanslovforslaget 1884—85 findes blandt „Opdragelsesanstalter“ ogsaa Bjørnehjemmet „Kana“ paa Nygaardsvej, som paatænkes understøttet med 500 Kr. — Man kan tænke sig, at dette „Bjørnehjem“ navnlig har en stærk Tilgang i Dyrehavstiden, naar de glade Københavnere trækker saa mange „Bjørne“ hjem fra Skoven. Apropos! Burde der ikke oprettes et „Bjørnehjem“ i København? — Politistationerne egner sig kun daarligt som Filialer af Zoologisk Have!

Frk. Lerche vil fejre sit 25aarige Jubilæum i Dag ved at indtræde i — „Petersens Jomfrukloster“.

Den kongegale Jens Kristens uheldige Københavnsrejse.

(Fortalt af ham selv.)

„Næi, sier jæi, om I saa spekkelere Jeres forbannede Glugger yd a Skallen, ka I dou itte gøre Jer nouen rejti Begrivelse om al den Stahæj aa Kommers, som der gaar for sæi inde i Kangens Køvenhaun, ja for Kangens æ ed nu allievel, saa ka Venstre sie va di vil! Men jæi har nu siet hele Proklamasjonen, ska jæi sie vos, og derfor ka jæ sie 'ct. Sé, jæ va jo sæl kørendes te Staden mæ en Gris aa en Bøtte Smør aa noune Æg, aa saa mens jæ sidder paa Vognen aa Bæisterne lunter saa smaat afsted, saa tænkte jæi, a naarenstid jæi kom hjem igen skulde jæi lae Skolemesteren lave en Vise om al den Stas jæ hade oplevet, aa den ku vel omtrent gaa saadan:

Jens Kristen han kører fra Hjemmet saa glad,
I Staden han skal til Parade,
I Vognen der har han forskellig Slags Mad,
Og Konger han sér i hver Gade.

Paa Vognen han sidder og knejser saa stolt,
Og Pengene regner han etter:
Naar Varene mine de heldig er sol't
Jeg køber de Kongers Portræter!

Og Russernes Kejser paa Sømmet skal op,
Til Stads i min fineste Stue,
Og Prinsen af Wales — Gud naade min Krop! —
Nær havde jeg glemt nok hans Frue!

Ja, der bli'er begrivelivis mæiet mere, naarenstid Skolemesteren ska' te 'et, for ded æ dou urimeli' saa han ka rime, men da jæ saa kommer ind paa Kultorret, sier En: „Goddav, Jens!" — „Goddav!" sier jæ. „Hva' har Du i Dav?" sier han. — „Aa, jæ har en Gris aa lidt Smør aa lidt Æg", sier jæi. — „Ska Du itte nør aa sé Kæiseren aa Kangerne aa hele Hofstasen?" sier han saa. „Jou", sier jæ, „ded ka Du være muggen om!" „Jamen saa ska Du sgu ruppe Dæi lidt, ska Du", sier han, „for elsens ka ded gærne være, a Du faar en længere Snude end Du har i Forvejen." — „Du ska elsens itte kere Dæi om min Snude", sier jæi, „for den er da allenfals itte saa lang som den Jeres Kultusmenister ga Fallesen, aa hva Jeres Politidibriktør angaar, blier I nok nødt til at holde Bøtte, hvis I da elsens respekterer Vedtægterne, men Du ska nu ha saa manne Tak for Underretningen, for nu maa jæi nok afsted", aa saa rendte jæi alt det bedste, jæi hade lært. Da jæi saa pustendes og svedendes kommer kilende nør te Amartorre, kom jæi lie tepas te aa sé et farli langt Spektakel, der stod hav paa en flunkende ny Karosse. Jøsses, hvor var han dou lang aa stor, aa saa hade han et Skæg saa gloende rødt, aa en stor lodden Kabusse paa Hovedet, aa saa mæiet Skrammeri, saa I aldrig ka tro 'et. „Mæ Forlov!" sier jæi te en ong Fyr, der stod aa grinte saa løjerli a hele Stasen, „de va da itte Kæiseren?" — „Jo, det var 'et nok", sier han. — „Jammen, hvorfor staar han ydenpaa Vognen?" sier jæi. — „Begriveligvis for det han itte ka faa Plads indeni", sier Fyren, „og saadan bruer di 'et nu paa russisk." — Imellergotid kom der da den ene fine Karosse etter den annen, aa dem der sad indeni, hilste aa nikkede lisom vor Præst aa Dejnen naar de faar Offer, aa vi Andre tog da osse Hatten af, aa Nouen vrælede, men jæi blev nu itte klou paa allievel, hvem der va di rejtig Kongelie. — Om jæi itte saa Kangen a Grækerland? Jou, ded gore jæi vel nok, men hvem Fa'en ku hitte Rede i alt ded? — Davmar? Ja, ded ka I vel begrive, men hun sae natyrli itte saadden uden videre „Goddav, Jens Kristen!" aa liedan gik ded jo mæ Alexandria aa Thyra aa hele Mollevitten: Nikke de nik, nikke de Buk! aa væk va de Allesammen! Men ded va liegodt en farlig Stas mæ alle di Karosser aa Husarer aa Politier! — Om jæi æ vis paa a ded va Kæiseren han den lange hav paa Karossen? sier I. Næi vis paa 'ed æ jæi nu itte allievel, for han Fyren grinte saa polisk, den Tid jæi spurte ham, men jæi tænkte: Vent bare lidt go' Ka'l! Naarenstid jæi har solgt Grisen aa Smørret aa Æggene, saa køver jæi alle Potræterne, aa saa ska vi nok sé hvem der æ Kæiser! — Om jæi saa fik Grisen aa Smørret aa Æggene godt betalt? sier I. Næi, Gu gore jæi itte! For naarenstid jæi kom op te Kultorret igen, saa stod Vognen aa Bæisterne der ganske rejti paa Pletten, men Grisen aa Smørret aa Æggene var Fa'en æde aa tygge mæ væk! Ded var tyvstjaalet hver en eneste Smule! Ja, jæi ku gerne spøtte mæi sæl lie i Synet for Asen jæi æ, men ded ka jo heller itte hjælpe. Jæi trøstede mæi ved, a Jens Kristen dou æ den Mand, der ku faa lidt Bønner aa Sukker paa Kridt hos Urtekræmmeren, for elsens va vor Moer bløven rent desperat. — Potræterne? sier I. Næi gu ku jæi itte osse faa Potræterne paa Kridt, men forresten har jæi faaet Erindringer nok om den Køvenhavnsrejse, aa skøtter itte om flere. Men jæi ska dou liegodt lae Skolemesteren lave en Vise, aa saa ska I Allesammen faa a læse om hvorlunde

Jens Kristen han er saa sorrigfuld i Sind,
Hans Øine er fulde af Taarer.
Alt Kongestads er dog ej Andet end Vind,
Den gabende Flok er kun Daarer!

— Hva' vor Moer sae? sier I. Ja, hun sae natyrli som rimeli ka være: Naarenstid Du ska te Køvenhaun igen, Jens, saa tar jæi mæ! — Æ I mæ paa den?

Estrups Ideal.

En Estrup og hans Svende, et lydigt Folkething,
Der som et Barn kan føres med Mundkurv paa omkring
Og ride paa den danske, den nationale Løve,
Og saa i Krigs-Basun-Theorien brav sig øve;
Det er det, som jeg ønsker, det er det, som jeg vil,
Og bliver jeg ej lynchet, saa skal det nok slaa til.

Faderlig Omsorg.

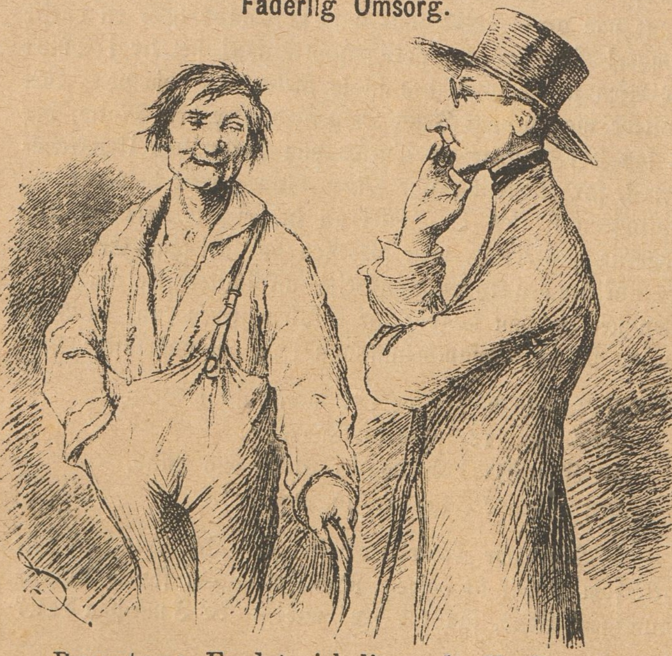

Præsten: Er det virkelig sandt, Hr. Rasmussen! at Deres Søn er saadan en slem Ødeland og gør saamegen Gæld, at De ikke engang kan betale den for ham? R.: Aa, det er endda meget værre end Folk tror, — havde jeg for Fanden dog blot saa megen Formue, at jeg kunde gøre det Bæst arveløs.

Jonas Tvermose ærgrer sig.

O, hør! o, hør! nu dundrer Kanonerne igen!
Nu kommer eller reiser „en Kongelig“ igen.
Gudfader dog bevares! hvor det maa koste Mønt,
At skyde for og fodre disse „høje Gæster“ kønt.
Hvorfra faar Hoffet Penge til al den Hurlumhej?
Vi Folk maa la'e os pumpe, derfor jeg ærgrer mig.

Sikkert Kendetegn.

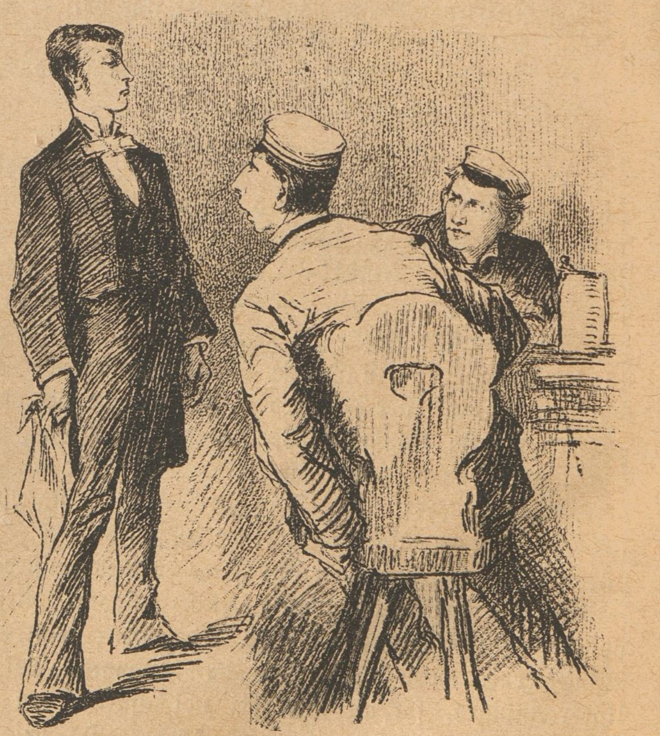

Studenten: Hej, Opvarter, har min Ven Petersen været her?
Opv. (tænker sig om): Lad mig sé — Petersen — Petersen — jo, ganske rigtig, den Herre betalte nylig og er gaaet!
Studenten: Betalte han? — Nej, saa var det ikke ham!

For tidligt paa Færde.

I Tyskland har de Nationalgale havt travlt med Oprettelsen af et „Nationalmonument“, som efter mange Anstrængelser blev færdigt, og er afsløret i Niederwalde i forrige Uge. Ved Afsløringsfesten var der selvfølgelig stor Stads af Alt hvad der kunde skrabes sammen af Hof- og Militærgøgl, og en Grev Eulenburg holdt en forfærdelig lang Festtale, som Kejser Wilhelm i egen gevaltige Person besvarede, men netop som han fik begyndt, drønede Kanonsalverne løs, og spolerede hele Kejserens dejlige Tale, som derved sørgelig er gaaet tabt for den beundrende Samtid og Eftertid. Grunden til, at de kejserlige Kanoner saa illoyalt blandede sig i deres Herre og Kejsers Tale var den, at en Tilskuer spurgte Soldaten, der skulde give Signalet: „Hvorfor staar De deroppe?“

Soldaten: Jo, jeg skal give Signalet, naar Kanonsaluten skal lyde.

Tilskueren: Hvorledes giver De det Signal?

Soldaten (svinger sin Chakot): Saadan!

(Bum!!!)

En Prøve.

Mikkelsen har flere Smaakonditioner og faar undertiden med „Herskaber“ at gøre, som efter hans Mening er noget rigtigt „Kram“. Han har netop faaet en ny „Herre“ at banke og børste for, og mumler ved sig selv: „Nu maa jeg sé, om det er en ærlig Herre, jeg har faaet; jeg stikker en Krone i hans Vestelomme . . . gad sgu vide, om han beholder den!

En „skikkelig Mand“.

Kammerraad Horn (overrasker sin Kone og hendes Elsker): Nej, nu har jeg aldrig kendt Mage! Hvor kan Du dog være saa uforsigtig, mit søde Lam? Ja, véd I hvad? I maa sgu være glade, at det bare var mig, der kom!

En Kvindes Betragtninger.

Jeg ærer ej den Kvinde, hvis Tanke kun er Pragt,
Som sine Børn forglemmer for kostelige Dragt,
Som kun tilfreds sig føler i prægtig Selskabssal,
Og regner Hjemmets Glæder kun for en tvungen Kval.
Jeg ærer Folkets Kvinde, som løfter Panden frit,
Som Alt for Hjemmet ofrer, om end det synes Lidt.
Hun hjælper tidt at tjene Brød
Til mange Smaa, som er i Nød.

Jeg agter ej den Mand, der — et fattigt Pigebarn —
Naar Lysten den er mættet, kun kaster bort som Skarn.
Jeg agter ikke Manden, der praler af sin Skam,
Der Fadernavn frakøber sig og kaster Slangeham,
Som sætter Liv og Alt paa Spil, for Bugt med Tid at faa,
Og føjer Last og Uret til, og Skylden gi'er den Smaa.
Vi maa bekæmpe denne Flok
Der ej kan dræbe Hjerter nok.

Jeg hader fuldt den Rige, der svælger i en Rus,
Mens Andre knap har Brødet, og drikker Vand af Krus.
Jeg hader disse Rige, der lefler Guldet bort,
Mens fattigt Barn maa hvile paa Straaet koldt og haardt.
Og det skal kaldes Lov og Ret iblandt den store Flok,
At Enkeltmand kan ødsle bort, hvad der til Ti var nok.
Nej, der er ingen Ret for os,
Og derfor vil vi byde Trods.

(Fra Gaden.) A.: Hør Du, Jagd er vist farveblind.

B.: Hvorfor tror Du det?

A.: Jo, for han bildte sig ind, at der var flere Højre- end Venstremænd paa Thistedmødet.

B.: Det er sgu ellers flovt, at en gammel Kaptajn ikke kender Forskel paa Venstre og Højre!

(Fra Kongens Nytorv.) Jeg synes Hurraraabene nu gaar aldeles fløjten.

— Naturligvis, vil Højrepartiet have Hurra, saa svarer Folket: „Ja i Piben!"

— Indlysende! Og naar Folket ikke vil danse efter Fyrsternes Pibe, saa maa Fyrsterne gaa bag ad Dansen, men saa „faar Piben en anden Lyd!"

En tysk Impressario samler Kræfter til at opføre „Niebelungen" her. — Bare nu „Ungen" vil opføre sig godt, hvis den da ikke er „dødfødt"!

Ravnens Hofnyt.

Forleden var der stort Galataffel hos „Ravnen". Samtlige Gæster, blandt hvilke bemærkedes alle de Kejsere, Konger og Prinser m. m., som for Tiden sés i alle Københavns Bog-, Traad- og Legetøjshandleres Vinduer, var iførte Ravneuniform og hilstes af følgende Ravnesang:

Tak, tak, tak skal I ha'e,
Som vort Sølvtøj vil ta'e.
Hurra! Hurra! Hurra!

Ved at høre disse dybtfølte Ord rørtes alle de høje Hjerter, og der hørtes en vedvarende Taareregn, medens hveranden Ravneundersaat blev vanvittig af Glæde fordi Kejseren kom til at — nyse i deres Nærværelse. Efter at der var uddelt 6 Læs Ordner, blandt hvilke Galgekorset, Mordmedaljen og Blodstjernen var de mest efterspurgte, foredrog Hr. Henryksen paa Magistratens Vegne følgende Sang:

Da jeg var blandt de Magistratier,
Selv Kejsere bød vi til Bord,
Men Hoffet var den Gang paa Stadier,
Hvor ej man lytted' til vort Ord.
Men haanlig lod man os meddele,
At vi sku' ej gi'e Fyrster Mad,
Naar vi lod sulte i det Hele
Dem, som paa vor Omsorg sad.
:,: Ja, jeg var blandt de Magistratier! :,:
Uhu! uhu! Magistratier!

For denne smukke Sang takkede Fyrsterne enstemmigt. Balduin Gal spillede derpaa Overturen til „Die dumme Dänen", og til Pengepolkamelodien dansede man tilslut den danske Folkedans: „Desse Vej med Sølvtøjet"!

Raketter.

Vort diplomatiske Korps skal forøges med to nye Størrelser, hvoraf den ene skal ansættes i Madrid, den anden i Haag. Den staar paa 8000 Kr. i Løn og 12,000 Kr. i Bordpenge. Velkvalificerede Mandfolk af Udenrigsministerens Bekendtskab kan altsaa glæde sig — NB. hvis ikke Folkethinget mener, at vort Diplomati bedst svarer til sine Egenskaber ved at være saa indskrænket som muligt!

Livsforsikringsanstaltens Læge Hornemann skal have et Tillæg af 1000 Kr. — Det kan man kalde en praktisk „Livsforsikring"!

Ugerevue.

En gammel Skik det var at slaa til Sør'n,
Nu denne Skik aldeles gaar i Glemme;
Thi Maadeholdenhed man nu vil fremme,
Ved Løfter fra en Masse Pattebørn,
At de som Voksne ej vil have Bjørn.
Det Maadehold er sikkert af de slemme,
Som den, der Maadeholdenheden skatter,
Maa lønne med den hjerteligste Latter.

Ved Hoffet løber det en Smule rundt,
Fra Crone til den mindste Jammerjunker,
Som alle glade sig paa Maven dunker,
Og sover neppe roligt et Sekund.
Thi der skal nemlig nødes „Godt i Ondt",
Og disse Fyrster, vi nu har i Bunker,
Som Drikkepenge offrer meget gerne
Et Kors, som dækker for den tomme Hjerne.

Gaar nutildags Hr. Sørensen en Tur,
Og møder Kongen i sin Ekvipage,
Fem Hundred Tusind Kroner Apanage
Gør Sørensen en lille Smule sur.
Han skynder sig saa hjem, for ved en Lur
At sove sig fra Vrøvl og til Kurage,
Men træffer hjemme kedelige Gæster:
Den velbestaltede Hr. Rodemester!

Og nuomstunder Fattigfolk med Tak
Maa sé Kommunelægen assistere,
Men Vandomslag dem gratis ordinere,
Thi kostbar Medicin er ej for Rak,
Og altfor haardt paa Byens Kasse trak.
Nu saare skønt vil rige Mænd probere
At ofre en Snes Tusind, for at Hoffet
Til Tuxens Maleri kan afgi'e Stoffet.

I Tyskland, hvor nok Stemningen er „god",
En Titel af Arkivets Skød man maner,
Udnævner saa til Oberst for Uhlaner,
Den spanske Konge for hans tapre Mod,
Og til Paris saa Manden fare lod.
Pariserne ej ynder Prøjserhaner,
Og Prøjseroberster man ikke skaaner,
Men ynkeligt den „store" Mand forhaaner.

Vor Rigsdag aabnet blev, og, saare from
Forinden man til Statens Vel skal virke,
Er Alle enig om at gaa i Kirke,
Hvor Pastor Stein saa holder Talen, som
Kun lutter Enighed sig drejed' om,
Man Enigheden vilde faa at mærke,
Naar store Estrup bare gik i Stykker,
Thi han er hele Knuden som os trykker.

Raketter.

„Som Følge af lave Havrepriser, og af, at Aaret 1885 ikke er et Skudaar, er Beløbene til Adjutanterne hos Hs. Maj. Kongen og Hs. kgl. Højh. Prins Valdemar formindsket hver med 2 Kr. 96 Øre", hedder det i Finanslovforslaget. — Lad nu Nogen komme og sige, at Regeringen ikke sparer hvor den kan! Naar der kan spares 5 Kr. 92 Øre til Adjutanterne, vil det være urimeligt at gjøre Vrøvl om den halve Million Kr., der foreslaas til — Kruppske Kanoner!

Kultusministeren har komponeret en Pengepolka, tilegnet den nye Kapelmester ved Nationaltheatret. — Det kommer nu an paa, om Rigsdagen vil levere „Musiken", der bliver 1000 Kr. dyrere om Aaret end den, Pauli fik.

Et ligesaa hadefuldt som latterligt Angreb i „Dagens Nyheder" paa „Studentersamfundet" er undertegnet „C+D". — Mon det skal være en Forkortelse af Carstensen + Dummepeter?

Fredsligaen i Sveitz foreslaar bl. A. visse Floder neutraliserede i Henhold til Neutralitetens Grundsætning. — Ja, naar det bare kommer an paa Grundsætninger, er vore Søofficerer vist med, hvilket Farvand det end er.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Hærene ere slagfærdige.

Folkething, Landsthing, stridende Hære,
Kaldet til Kampen af Estrup ere.
Langt er til Freden, Hadet regerer,
Estrup som Grundlovsstormer florerer;
Før vil han Konstitutionen vippe,
Før han sin Herskermagt vil slippe.

Folkethingshæren Folket forsvarer,
Værner vort Land mod Adelens Skarer.
Landsthinget kæmper for Despotiet —
Aldrig vi bliver tilgavns befriet,
Før vi omstyrter Afgudens Alter,
Jager af Land den utro Forvalter.

Visnet var Frihedens Blomster længe,
Visnegift kan til Roden trænge.
Vi som et Frihedens Folk udslettes
Hvis vore Folketribuner trættes.
Derfor til Kamp mod de seks Cæsarer!
Folketribuner og Folkets Skarer!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 41 | Söndag den 14de Oktober. | 1883.

En Totalafholder.

Agent Petersen har i Kupeen rejst sammen med en yngre Herre, og ved Udstigningen vil P. bevidne ham sin Tak for godt Rejseselskab ved at indbyde ham til et Glas Vin. — Den Fremmede: Tak, jeg drikker ikke! — P.: Maa jeg da byde Dem en Cigar? — D. Fr.: Tak, jeg ryger ikke! — P.: Maa jeg have den Fornøjelse at præsentere Dem mine Døtre? D. Fr.: Tak, jeg gifter mig ikke!

Gamle Syls nyeste Observationer.

Det er knap nok man — for al den Stads
Her i Byen — blive kan tilpas
Til at synge lidt for Folk igen,
Som en gammel, god fordrukken Ven.
Jeg blev nemlig ogsaa lidt forført
Af den Hurlumhej, som Folk har rørt.
Kejsere og Konger overalt,
Det er ogsaa næsten altfor galt.

Men paa min, den gode gamle Vis,
Kun paa Drik jeg sætter særlig Pris,
Og til Ære for den grumme Czar
Ægte russisk „Wutki" nydt jeg har.
Selv den svenske „Banko" tog jeg ind,
Engelsk „Grog" fornøjede mit Sind,
Græsk og portugisisk Vin jeg nød,
Naar jeg ej i danske Snapse flød.

Naar „de Kongelige" kørte om,
Jeg forsigtig ej paa Gaden kom,
Hvor der vrimlede af Politi,
Og man daarlig kunde slippe fri
For at faa de morderligste Tyr,
Saadan som det gik den arme Fyr:
Thorvald med sin Kasse og Alex,
Carl og Fler, den var sgu altfor striks.

Ellers fra vor gode gamle By
Skal jeg ikke prale med det Ny. —
Endelig saa smaat man tænker paa
At begynde gánske Lidt at slaa
Af paa Gassen, som er dyr og slet,
Thi Kommunens høje, vise Ret,
Skammer sig nu ved at hænge i
Med det gamle Gas-Optrækkeri.

Magistraten vaagner med et Vræl,
Sér paa Skraldevognens usle Fjæl,
Og befaler hver en Vognmands-Tud:
„Du herefterdags skal køre ud
„Med en lukket Kasse — mærk Dig det!
„Som en Jøde-Ligvogn, pæn og net.
„Skidtet skal Du hente i hver Gaard,
„Ellers Du et Spark i . . . . . faar.

Tænk! paa Kongens Nytorv nys jeg saa:
Inde i en Gadedør, der laa
— Herren straffe mig! — en russisk Præst,
Næ! hvor var han syg, det arme Bæst.

En barmhjertig Herre tog sin Hat,
Samlede deri en lille Skat
Til en Droske, men — det Skarn forsvandt.
Ingen Ro og Lise Præsten fandt.

Paa Kasino, atter nu i Aar,
Man en „gylden Flue" fanget faar,
Og det kan nu være meget rart. —
Det er ellers Skam, at mulig snart,
Der min gamle Scene laves skal
Om til en gemeen Varehal.
Aktionærerne, det raa Krapyl,
Lo dog der saa tidt af gamle Syl.

Konger, Prinser, gaar fra Hjemmets Favn,
Og er tosset efter København.
Selv den portugalske Prins vi saa
Her gemytlig om paa Gaden gaa.
Mon han Rosenørn ej hjælpe kan
Til at faa en ny Traktat i Stand,
At vor Klipfisk Portugal kan ta'e?
Spanien vil ikke Varen ha'e.

Endelig har „Jyllandsposten" sagt,
At i Ungarn nylig er nedlagt
En gefærlig Bjørn — fra Skovens Vang,
Som var toogtyve Mile lang!
Duer ej til Andet, hint Organ,
Kan det løgne da, som bare Fa'en.
Velbekomme Dem, Hr. Ingerslev!
Som saa sjæleglad i „Sprøjten" skrev.

Nye Spisehuse har vi faat,
Men jeg takker, naar jeg hører blot,
At man ikke dér kan faa en Dram,
Det var dog den værste Tort og Skam!
Kun en Bajer til en Portion Mad,
Véd I hvad, jeg være vil en Rad,
Om jeg spiser dér, og — dermed Slut,
Nu har jeg sgu vrøvlet nok — min Gut!

Raketter.

Paven har nylig modtaget en Mængde Pilegrimme, blandt hvilke var mange Romere. — Mon der ikke har været nogle „Gammel Romere" imellem!

En Handlende averterer i disse Dage med „Spisehaandklæder". Mon det er en ny Ret á la „franske Nathuer", hvilke Huer det huer Københavnerne godt at spise.

Kaffesladder.

Md. Skade: Naa, kan De saa sé, at Crones Bøn gik i Opfyldelse, da han bad: „Herre, tænk paa mig, naar Du kommer i Dit Rige!“ „Ja, Gu' blev han korsfæstet tilligemed hele sit Petersenske „Jomfrukloster“: Vice=Petersen, Inspektør Petersen og Assistent Petersen; og Clausen, det søde Asen! Hva' gi'er De mig! — „Kommandør af Stanislaus 2. Grad!“ Det er forresten mærkeligt, at han er bleven mere end Inspektøren for „Opdagerne“, der kun er bleven Ridder, men det er vel fordi Clausen kommanderer „Ordenspolitiet“, at Kejseren har tænkt, at saa maatte de store Ordener ogsaa have deres Plads dér. Stanislaus! — Hvad mon det er paa Russisk? — Jeg kan tænke mig, at det betyder saa meget som Stav i Slau, og det maa jo indrømmes, at der har været ganske godt Slau i Stavene i den senere Tid, saa de russiske Ordener kan jo være meget passende Opmærksomheder til vore Knippelchefer for alle de Uordener, som fandt Sted paa de Aftener, de Kongelige var paa Komedie, og man kunde begribeligvis ikke stikke dem et Par Kroner ud, som man bød de gemene Betjente, der efter Slaget ved Ityderup blev flot indkvarteret i Jernbanens Kreaturvogne, desformedelst Crone eller Højre ikke havde Raad til at gi'e dem ordenlige Senge i en Gæstgivergaard, saa de lumpne 200 Kroner til 30 Mand var jo ikke stort andet end „en lille Skærv til Nattelogi“, for en anden Gangs Skyld.

Md. Stork: Jamen hvorfor er Nancke ikke bleven Noget? Han kunde da nok fortjene at faa et eller andet Baand om Halsen — eller Benet! Og Ingerslev! Hvad mener De om ham? Han kunde da magelig være Dommer hos den værste russiske Despot. Sé ham som en Edderkop at trække sig tilbage med sin Fangst til sin Hule oppe paa Nytorv, hvor han i Ro og Mag kan suge ud af sine Fanger, hvad han vil. Ja, for Befolkningen gjorde ham nok Luften for kvalm derude i Holbæk, og han havde vist en Fornemmelse af, at han let kunde vaagne en Morgen som Arrestant i sin egen Stue, og derfor retirerede han med Byttet og søgte Dækning bag Crones russisk dekorerede Knipler og Ravns Husarer, der jo lige saa godt kan bruges til at bevogte Venstremænd, som til at passe paa Kejseren af Rusland.

Md. Skade: Hør, jeg er, Ingerslev hente mig! ikke overtroisk, men det er dog mærkelig, som enkelte Navne kan være skæbnesvangre for et Land. Hvorlænge har nu ikke Godsejer Ingerslev spærret Vejen for Demokratiet i Aarhus, og Højre maa vide, hvor mange Gange Auditør Ingerslevs Navn har spillet Gengangerroller i Hatten, der fungerer som Valgurne ved Amtsrevisorvalgene samme Steds, indtil „Fejltagelsen“ omsider opdagedes af en Venstremand, der nok næppe bliver dekoreret i den Anledning. Saa er der ham, den provisoriske Birkedommer Ingerslev ude paa Frederiksberg, han er nok ogsaa en af Slagsen, ialfald har han da indlagt sig saa store Fortjenester ved Steffensens Valg, at Udvalget, som skal undersøge Valgbrevene, vil have vendt Bøtten endnu en Gang, førend hele Stadsen kommer paa Skraldevognen.

Md. Stork: Ja, og denne herrens Assessor, han hører jo med til Firkløveret Ingerslev. Han faar da samme gode Rygte paa sig blandt Venstremændene, som Afrikanus, den søde Sjæl, i sin Tid havde blandt Socialisterne; men — det har Venstre nu for sin Lunkenhed, at dets Mænd kastes i Fængsel og behandles som Forbrydere! Den Gang Socialisterne skulde dømmes, da slog Venstre sig til Ro med, at Sligt skulde Regeringen nok lade være at byde Venstremænd! Og — dermed lod man uden Protest Socialisterne vandre i Tugthuset. Nu kan Venstre sé, hvad Følgen er af den Slags Øllebrødspolitik. De bildte sig ind, at de var „bedre“ Folk, som Jens Busk siger, og nu bliver disse bedre Folk behandlet langt værre end Socialisterne. Lad os nu sé, om deres glimrende Talere deroppe kan tordne saaledes for Estrupperne, at Bønderne slipper ud af Ingerslevs Kløer med frelste Liv og Lemmer, saa faar vi med det samme Bevis for, hvad Venstre kunde have gjort for Socialisterne, dersom dets Talere den Gang havde villet lukke Munden op, som det viser sig at de kan nu, da Turen er kommen til deres Parti at føle hvad det vil sige, at blive kriminelt behandlede af politiske Modstandere.

(Det gaar lige op!) Logiværtinden: Naa, Petersen, hvad bliver det til med den Maaneds Leje, De skylder mig?

Petersen: Ja, — sér De, lille Madam — —

Logiværtinden: Kom bare ikke med flere Undskyldninger, Petersen! Det kan ikke blive ved paa den Maade. Jeg skylder jo selv Værten.

Petersen: Naa, — ja saa gaar det jo lige op!

Den interessanteste Panteleg er Kærligheden, thi dens Panter er levende.

Stans og forbavses!

Her sér De, mine Herrer og Damer, Modellen til de to nye Diplomater, der efter Estrups Mening bør være det danske Folks Repræsentanter i Haag og Madrid! Ikke sandt! Det er nok værd at spendere endnu 40,000 Kr. om Aaret paa den Fornøjelse, at bibringe fremmede Nationer den Tanke, at Danmark er en eneste stor — Maskeradegarderobe!

Vil det hjælpe?

Fruen: Men Gud, Hansen! Hvad er det for en Indretning?

Hansen: En Røgfordriver, lille Kone! Her har været Pokkers megen „Røg i Køkkenet" i den sidste Tid, og — det ka' vi ikke ha'e!

I Forgemakket.

Lejetjeneren: Naa, I har nok ordenlig fedet Jer i denne Tid?

Lakajen: Hm!

Lejetj.: Der har vel vanket dygtig med Drikkepenge?

Lakajen: Hm!

Lejetj.: Jeg synes, Du er saa hoven paa det. Har Du maaske faaet Løfte om en Titel? Kammerassessor — hva'? — Hør, husk saa paa mig!

Lakajen: Vi skal tænke over det, Petersen!

Beskedenhed.

— Som jeg siger Dem, Svendsen, jeg hader disse lange Titelopramsninger! De behøver aldrig at sige: „Jo, Hr. Generalkrigskommissær! — Saa gerne, Hr. Generalkrigskommissær! osv. De skal bare kort og godt sige: Vel, Hr. General!

Fra Bidstrup.

Borgerrepræsentant Str......rd: Det er sgu meget godt, at man er Medlem af dennehersens — *Slumreforening*, for vi faa dog somme Tider en bedre Middag; men dennehersens paa Bidstrup, naar vi skal ud og udvise Skovhugst — den er dejlig — for man blivar tosset i Hovedet ved at sé paa alle de mange Træer, der skal fældes, og man falder selv omkuld. — Jo, jo! vi Borger—repræsen—tanter kan dog udrette Noget.

Læst med Opmærksomhed.

„Men Herregud, Børn! Lad dog endelig Bladene ligge saaledes som jeg har lagt dem, — ellers véd jeg jo slet ikke, hvad jeg har læst!“

Det betaler sig sgu godt!

Tiggeren: Min Herre! jeg har kendt bedre Dage. Jeg er fattig, men hæderlig, — jeg har i Dag gjort den lange Rejse fra Frederiksberg Fattighus til Fredensborg for at tale min Sag hos den store russiske Kejser, men hans Livvagt fugtlede mig ud og sa'e, at jeg var en Nihilist. — Herregud! giv mig blot en Anbefaling til Deres Frue, som jo nylig har faaet en Foræring paa $2^1/_2$ Tønde Guld fra hendes høje Svigerdatter. — Det betaler sig sgu godt!

Aldrig tilpas!

Han: Glæd Dig, kære lille Kone, jeg har lige været henne og ladet mit Liv forsikre!

Hun: Ja, der kan man sé, hvor hensynsløse I Mænd er! Altid tænker I kun paa Jer selv; — det kunde naturligvis ikke falde Dig ind at lade mit Liv forsikre!

Ugerevue.

Nu Politiets allerstørste Mand
Kan dristig med sit Fjæs illuminere,
Eu Mand fra Dresden nemlig vil levere
Et Imprægneringsvand, som modstaa kan
Den ene som den anden Ildebrand.
Det nytter ikke mer' man vil probere,
— Naar mulig der er Slingren i „Balancen“ —
At la'e den „brænde a'“ for Assurancen.

Og Hellig-Hansen, tænk Dem, hvilket Held!
Er færdig med sin Kafé Nationale,
Hvis Indre nærmer sig det Ideale.
Og Komponisten Fahrbach med Appel,
Tre Tusinde forlanger for sig selv,
Naar han ved Aabningen for os skal „Dahl'e“.
En Taktstok er nok hele hans Bagage,
Hvormed han Folk skal sætte i Kurage.

Naturens allerstørste Underværk
Forleden gør en Kommission forlegen,
Thi paa Sessionen kom — ja, „føj fornaien“,
En lille Jomfru uden Spor af Særk.
Og da hun var mandhaftig nok og stærk,
Man skulde tro, der Intet var ivejen,
Dog Kommissionen saa var situeret,
For Mangler — Lotte straks blev permitteret.

En Prøve har man sét af fornem Sport,
En „Borger“ nemlig ganske kærligt prøver,
Mod tvende Børn Utérlighed udøver,
Og lister sig saa fra det Hele bort,
Men kom saa endelig en Gang tilkort,
Thi Politiet anholdt denne Røver,
Som nu i „Hullet“ Dommen oppebier.
Kun kedeligt, man Navnet os fortier!

Sandsynligvis nu Verden snart forgaar,
Thi Magistratens Værk, som laver Gassen,
Og tager ind en Masse Mønt i Kassen,
Nu endelig til Resultatet naaer,
At Gasforbrugerne et Afslag faar.
Mon ikke Stadens Fædre vil gelassen
Hos „Onkel“ anden Rentefod indføre,
Saa Smaafolk spare kunde mangen Øre?

En Urtekræmmer paa Købmagergade har en meget kuriøs Sammenblanding i sit Vindu: Kamme, hvidt Sukker og Svampe. — Følgeværdigt Eksempel for unge Koner!

Raketter.

Amtmanden paa Færøerne har, vide Holstejn Ledreborg, oprindelig faaet bevilget 28,000 Kr. til en ny Amtmandsbolig, men ved „uforudsete Vanskeligheder, daarligt Vejr“ etc. er Boligen omsider løbet op til 58,000 Kr. — Naturligvis! Manden vil have „Spir“ til Bygningen, og for at det Hele kan tage sig net ud, sætter Regeringen et Kors — et Dannebrogskors — i Toppen! Han har jo vist, at han véd hvorledes en Madpose skal skæres, og Sligt maa sgu paaskønnes! — Amtmanden i Thisted, Unsgaard, er ikke nær saa „opbyggende“ i sin Færd, men viser derimod en beklagelig Lyst til at „rive ned“ paa sine Medborgere, hvorfor han ogsaa fik „Slet“ i Opførsel, da Holstejn skrev hans Karaktérbog. Men naar den ene Amtmand faar et Sølvkors for sin Overskridelse, hvad faar saa den anden for sit Overfald?

Uagtet den nu bilagte Uenighed mellem Direktør Andersen og Skuespiller Sophus Neumann kun drejede sig om nogle stakkels Haar, vilde dog Skæbnen, at Direktør Petersen ved Morskabstheatret ogsaa farede i Toppen paa en af sine Skuespillere, afskedigede ham som „Schweitzerens Kurér“ og udnævnte sig selv til samme Værdighed. — Som man sér, er Morskabstheatret, — ligervis som det „kongelige“ — „Ej blot til Lyst!“

For dem, der ikke har Tid til at læse Rigsdagstidenden, og som mener, at Bladenes Referater af Holstejn Ledreborgs Tale i Folkethinget i Tirsdags ikke er tydelige nok, kan det tjene til Oplysning, at hans skarpe Angreb paa Ministrene kan sammentrænges i følgende efter Omstændighederne lidt læmpede Citat af en ældre Samtidig:

„Du mildeste Gud, hvor I skulde ha'e Høvl!
Ja Høvl, og slet ikke Andet!“

Maleren Viggo Hansen har solgt det af ham udstillede „Efteraarsstykke“. — Flere Kræmmere skal spekulere paa, om her ikke foreligger et Brud paa Næringsloven.

Højres Arbejder- og Vælgerforening har saa travlt med at bekæmpe Venstre, paastaar Nysel, at den ikke har Tid til at skændes om sine egne vistnok temmelig sløje Love, siden N. siger, at de „er gode nok“. Goos' Vaabenfælle og Billettør hylder altsaa ikke den gamle Sætning om at „feje for sin egen Dør“!

Raketter.

Omsider har N. Andersen da gjort sin Valgkreds det saa broget, at der for Alvor gøres Skridt til at blive ham kvit ved næste Valg. Der har i den Anledning været et privat Møde i Forsamlingshuset i Revninge, — et stygt Varsel om, at den snart revner for N. Andersen!

Selskabet „Københavns Kaffe- og Spisehuse“ vil, efter Forlydende, — for at Publikum ikke skal danne sig overdrevne Illusioner om deres saa meget omtalte Billighed, — oprette et nyt Lokale i Dyrkøb.

„Først Forretninger, siden Fornøjelser“, sa'e Frederiks Hospitals Bestyrelse, den lod en tilskadekommen Sømand vente i en og en halv Time paa Sygevognen, fordi „der skulde først køres Brænde“!

Et Konsortium af sveitziske Købmænd har købt 12 Millioner Cigarer af Tobaksmanufakturet i Straßburg. — Politiet skal for den offenlige Sundheds Skyld have nedlagt Forbud mod, at disse Cigarer røges paa Gaden.

Den lille Kong Milan af Serbien har en afgjort Smag for stærke Ministerier. Det kommer nu an paa, om Staten kan bære saadan et „stærkt“ Ministerium, thi den staar jo paa meget svage Fødder!

Den spanske Modtagelse, som Spaniens Konge fik i Paris, skal trods alle Modsigelser have bidraget Meget til, at han følte sig ganske som hjemme. Ædegildet hos Grévy syntes han om, fordi der var en udmærket Dækning, — han véd jo af sin Verdenshistorie, at Konger i Paris uden Dækning er ikke en sur Sild værd. At han ikke havde synderlig Appetit ved Bordet, var kun simpel Høflighed mod Franskmændene, — han véd, at de for længe siden er kede af at fodre Kongerne!

Balduin Dahl har efter den græske Konges Afrejse modtaget den græske „Frelserens Orden“. — Denne Dekoration kommer derved til at sé ud som en af de ved Rejsekufferternes Pakning „Glemte Sager“.

Ægteskabet er et Schakparti, i hvilket Manden bliver sat mat, uaar han ikke garderer sin Dronning.

Raketter.

Kvindeligt Koketteri henhører til Kemien; det fører til Adskillelser.

Opløsningen af et Ægteskab er det samme som at dække Brønden til, naar Barnet er druknet.

Naar man taler om en Kvindes Fortid, mener man hendes Forseelser.

Den frie Kærlighed og den kære Frihed er nær Beslægtede, som Begge staar under Politiopsigt.

Et Kys virker ligesom Solen: Det bringer Isen til at smelte.

(Fra Manøvren.) Men, Hr. Løjtnant! Hvordan Fanden er det, De har opstillet Deres Folk! Kan De ikke sé, at Fjenden oppe fra Højen skyder Deres Deling lige ind i Tornystrene?

Løjtnanten: Om Forladelse, Hr. Oberst, Mandskabet har kun de gamle Tornystre paa!

Theatrene.

Folketheatret anbefaler sig med godt „Øl fra „Lars Braabys Bryggeri“. Angaaende „Fejl Hat“ bedes man at henvende sig til „Damen med Kameliaen“. „Oberstens Døtre“ flytter ikke ind førend efter Flyttedagen; de vil blive efterfulgt af nogle „Skabhalse“, som kommer med nogle „Smaaforæringer“.

Kasino foreviser „Petersens Jomfrukloster“ hver Aften fra 7 – 10, NB. naar ikke „Kejserens Kurér“ har Noget at mælde.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Storinkvisitoren Ingerslev sidder
Paa Lur i Holbæk og gøer og bider.
De Jyderup-Løjer han undersøger,
Og „Fangernes“ Tal saa jævnt forøger.
Hver Bonde, som slog paa Politiet,
Til Undergang være skal indviet.

Men Morten Pranger, som nys var stævnet,
Og som en rædsom Forbryder nævnet,
Han sa'e til Ingerslev: „Gode Herre!
„Jert Politi var dog meget værre,
„For det begyndte paa de Bataljer,
„Og derfor fik de Fortjenst-Medaljer*).

„Og vil Du kaldes en rigtig Dommer,
„Saa haaber jeg, at Du snarlig kommer
„Og ta'er Hr. Nancke ved Vingebenet,
„Hans slemme Streger er vidt forgrenet.
„Lad bare ham blive dygtig „knaldet“,
„Han var nok Aarsag til Overfaldet.“

*) 200 Kr. i „Dusør“ af Højremændene.

Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 42 | Söndag den 21de Oktober. | 1883.

Ombord.

Fru Hansen: — — Gud ja, Fru Schwub! De Mænd er dog skrækkelig urimelige. Forleden Dag gjorde Hansen saamæn saadan et Spektakkel, idet han sagde, at Suppen havde Afsmag, og jeg fik ham med Nød og Næppe til at spise den. — Fru Schwub: Men hvad var der da iveien med Suppen? — Fru Hansen: Jøs! ti bare stille, (hvisker) det var saamæn bare en af lille Dagmars skidne Bleer, der var faldet ned i Gryden! — Hansen (som har hørt Konversationen): Kone! Kone! og den Suppe har jeg spist! — Aa! — Aa! — Aldrig har jeg før været søsyg — men nu kvæles jeg i 'et. —

Nattesyner.

(Scenen forestiller Etatsraad Tietgens Sovekammer. Det er Nat. Maanens forsølvede Straaler spiller paa den Sovendes Isse. Der ringes heftig paa Dørklokken — Etatsraaden vaagner i sin Forskrækkelse og trykker paa den elektriske Knap, for at vække Tjeneren oppe paa Kvisten.)

Tietgen (tænker):

Hvad er der dog paa Færde? Er min Marmor—Murstens—Sandstens-Kirke maaske faldet sammen, eller er det den engelske „Kongens Foged", der kommer for at gøre Udlæg i mit Bo, ifølge den engelske Dom fra i Fjor?

Tjeneren (kommer farende ind fra Kokkentrappen):

Hr. Etatsraad! der staar en Herre og en Dame og et Barn ude paa Hovedtrappen, men jeg turde ikke nærme mig dem, for de sér saa underlige ud.

Tietgen:

Sludder! det er vel nogle af Familien. Det er maaske Husvilde, som det er brændt for.

Tjeneren:

Nej, Herre! De er i Maskeradekostumer og har Masker paa, og — —

Tietgen:

Maskerade paa denne Aarstid — Snak! Aa, bliv lidt! Det er vel nogle Kinesere, som besøger mig angaaende det store nordiske Telegrafkabbel — men at komme om Natten — (det ringer atter voldsomt, og straks efter springer alle Døre op, og „de Fremmede" træder ind). Hvad er det, sprænger man Dørene? Skynd Dig! tænd Lys! — Hvor er min Revolver? — —

Den fremmede Herre:

Vov ej at tænde Lys, og spar Dit Vaaben,
Det vilde falde mig saa meget let,
At dræbe Dig ved Rædselen alene,
Men vær kun rolig, Du skal ikke dø.
Jeg vil kun give Dig en „Overhaling",
Fordi Du har ageret „Vigtigpeter",
Og har forstyrret mig i Gravens Ro! — —

Tietgen:

Manden er — Gud hjælpe mig — gal! Peter! spring hen paa Stationen, og hent Politiet!

Den Fremmede:

Ha! stans Elendige! Vid, Du er Dødsens!
Hvis Du af Pletten rører Dig, og Du,
Etatsraad Tietgen! fatter Du da ej,
At jeg er den fornærmede Monark,
At jeg et Offer er for Dine Luner?
Kristiern den Anden er det, som Du sér!
I over tre Aarhundreder jeg rolig
Har hvilet mine tørre, trætte Lemmer
I Sante Knuds Kapel i Odense.
Alene stod jeg der i mørken Krypte,
Og fik en Gang imellem jeg i Sinde,
At pusle lidt omkring ved Nattetider,
Saa var jeg saa bekvemt aldeles ene;
Men saa — fandt Du Ulykkelige paa
At sende mig min Kælling her paa Halsen.
Nu har man Vrøvl og Overhæng og — —

Den fremmede Dame:

— Skam Dig!
O, Kristiern! hvor kan Du nænne det,
At pine mig endnu i Dødens Rige?
Har jeg i Livet ikke døjet nok?
Du var den allerværste „Don Juan",
Men — Gudbevares! var det Dyveke!
Den rare Dyveke, man havde sendt Dig,
Saa skulde man ha'e fét Dig jubilere
Og skabe Dig, som Hanen for sin Høne. —
Ja, — Gud forlade mig — om ej jeg tror,
Du havde krøbet ned i hendes Kiste,
Og lagt Dig hos Din gamle Elskerinde.
Men jeg, som er Din ægteviede Dronning,
Mig gider Du knap sé, og saa Din Søn,
Din egen lille søde Hansemand,
Ejheller han Dit haarde Hjerte rører!
O, Kristiern! Kristiern! — —

Kristiern den Anden:

— Hvor Du skaber Dig!
Tror Du, jeg kan begynde nu at fjante,
Og dægge med det Barn, som mig blev født
En tre, paa fjerde Hundredaar tilbage?
Forresten ligner han jo rent en Benrad!

Dronning Elisabeth:

Velan! vi ikke skal besvære Dig!
Lad mig nu tale lidt med Manden her:
Hør nu, min gode Hr. Etatsraad Tietgen!
Straks, da Du flyttede mig bort fra Gent,
Saa var jeg ganske glad, der var saa kedsomt —
Jeg næppe gad staa op engang imellem
Og spøge lidt. Min Prins var intet Selskab —
Han er lidt dum, den lille søde Unge!
Men ak! jeg har nu kun en Ugestid
Havt Plads ved Siden af min Hr. Gemal
Og allerede er jeg saa fortvivlet! — —
Hans Gnavenhed, hans Kulde, undertiden
Hans Grovheder, jeg ikke taale kan,
Jeg vil ej taale dette Pine-Liv.
Derfor jeg siger Dig, min gode Tietgen:
Du skaffer mig tilbage, hvor jeg kom,
Hvis ikke, skal jeg „spøge" Dig ihjel!

Kristiern den Anden:
Og det er ligedanne her, min Ven!
Du skaffer mig den Kvinde ud afvejen,
Til Gent, til Bloksbjerg, eller hvor Du vil.
Hvis vi skal tvinges til at trækkes sammen
Endnu i fjorten Dage i Sankt Knuds
Den gamle Krypt, saa kan Du stole paa,
At der skal blive ordenlig Ballade!
Jeg splintrer Kisterne, jeg vælter Kirken.
Og Du, min rare Dreng! som fanger efter
Endnu et lille Kors for ædel Daad,
Du skal nok faa dit Flyttesjov betalt.
Saadan en „Højremand"! saadan en Herre!

Den lille Prins Hans:
Kom, Mo'er, og la'e vos bare gaa, for her
Faar vi nok ingenting.

Dronning Elisabeth:
Velan! vi gaar,
Men vi skal komme frygtelig tilbage,
Hvis ej Hr. Tietgen agter paa vor Klage.

(Synet forsvinder. Etatsraaden falder i Besvimelse og Tjeneren gaar — ned i Kælderen og ta'er sig en Flaske „Old guava Rum" med op paa Kvisten — til at falde i Søvn paa.)

Raketter.

Mellem Ribe og Randers ligger, ifølge et Værk af Ole Vorm, en gammel Runesten med følgende Indskrift paa:

1. Oc Skalcke skulle triffues,
2. Oc Ædlinge fordriffues,
3. Oc danske Mænd bliffue ugjæffue og fange Tydske Sæder,
4. Oc Hærremænd skulle bliffue Købmænd,
5. Oc Præster bliffue Bønder,
6. Oc Bønder til Vidunder.

— Man sér, Spaadommen er alt gaaet i Opfyldelse:

1. Fy Jer an! Dinesen, N. Andersen og Matzen, saa sorte J er.
2. Overby, Pingel m. Fl.
3. Lille Estrup, der vil spille den store Bismarck.
4. Sé Skels Forbud mod Studeindførsel og den spanske Traktats Ophævelse.
5. Saagodtsom alle vore Præster er jo Landmænd.
6. Jens Busk, der bringer den ene Minister efter den anden aldeles fra Koncepterne.

Folkethingsmand Bærentzen vil have et nyt Fyr paa Færøerne. — Mon man saa kunde finde nogle af de Tusinder, som ikke slog til til Amtmandsboligen?

En Udvandrers Farvel.

Mel.: Vift stolt paa Codans Bølge.

Farvel! nu bort jeg rejser
Fra dette Fødeland,
Hvor Estrup gaar og knejser,
Som første Knutski-Mand.
Her vil jeg ikke slide
Og trælle som en Hest,
Jeg kan dog ikke bide
Ihjel det store Bæst.

Jeg vil ej mere haanes
Af Folk, som er tilfals,
Ejheller naadig skaanes,
Naar jeg er om en Hals.
Jeg priser den, som taler
Herhjemme Frihedsord,
Trods alle Slags Skandaler
Og Løgn, som villig groer.

Jeg blæser ad den smukke,
Den danske grønne Dal,
Hvor Vand maa Tørsten slukke,
Med daglig Hunger-Kval.
Hvor Sandhed er en Brøde,
Som volder Dom og Sag,
Med Fængsel eller Bøde,
Det faldt ej i min Smag.

Held Eder! som ej miste
Jer Taalmod og Jer Kraft,
Som til det Allersidste
Udholdenhed har havt.
Thi denne danske Frihed,
Som Supplement har Krav
Paa Broderskab og Lighed,
Hvad ej vor Grundlov gav.

Jeg haaber snart er omme
Det gamle Regiment,
At Straffen snart kan komme
For Tort, som ej er glemt.
Kun lidt Paris jeg kender,
Men nu jeg gaar didhen,
Naar der „Revolten" hænder,
Er med
Din gamle Ven.

„Enhver er sin egen Lykkes Smed", men Enhver forstaar ikke Smedehaandværket.

Kommune-Middagen i Odense.

— I Begyndelsen grinte jeg af Tietgen, da jeg hørte, han vilde slæbe de gamle Levninger af Dronning Elisabeth og Prins Hans hertil, men nu, da jeg har sét, hvad det kan føre til, maa jeg sgu indrømme, at der er Metode i Galskaben, for Stegen og Vinen var brillant, og Suppen var sgu ogsaa ganske god, eftersom den var kogt paa — gamle Ben!

Løjtnant Castenskjold paa ny Artillerikaserne.

(Malet af fhv. Korporal J. P. Jørgensen i „Dagsav.")

— Det er Løgn, forbandede Kvæghovede! Og selv om det er sandt, holder De Mund, ellers bliver De mældt for respektstridigt Forhold. Jeg skal knibe Jer i Ørene og Næsen og banke Jer med Ridepisken, saa Jeres Ribben skal slaa Tappenstreg, forstaar I? Tror I Æsler, at I kan maale Jer med mig, Løjtnant Castenskjold?

Altid en Fordel.

— Hvorfor mon Brandinspektør Schønheyder, der fik sit ene Øje beskadiget, skal være Vandinspektør?

— Magistratsvisdom, min Kære! Sér De, Magistraten ræsonnerer som saa, at da Schønheyder rimeligvis kun kan sé Halvdelen af Bakterierne, saa bliver Vandet dobbelt saa rent som det nu er!

I den franske Time.

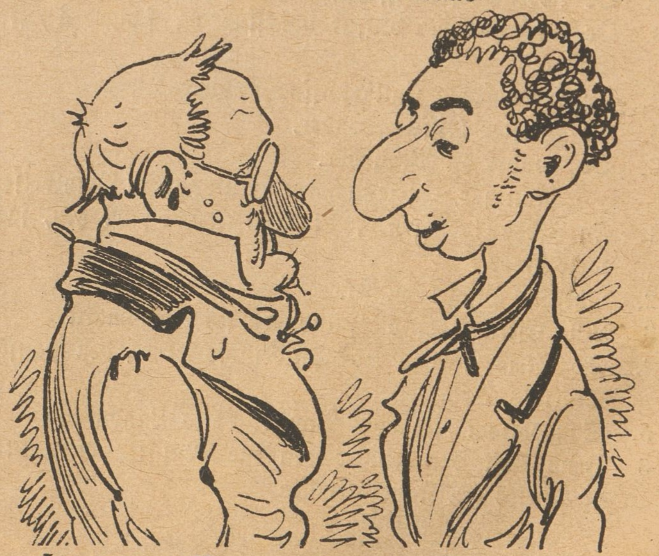

Læreren: Hør nu efter, unge Heymann. Bong! Mong! Tong! Det maa De altsammen tale gennem Næsen. — Naa, hvad venter De paa? Bliver det til Noget?

Eleven: Undskyld, Hr. Lærer, det gaar ikke saa hurtigt, for det varer jo nogen Tid, inden det kommer gennem min Næse, som Fa'er sa'e, han kunde ikke lugte det raadne Flæsk!

Under Kejser- og Konge-Kommersen.

Mester Sørensen i Fredensborg (til Læredrengen): Naar nu „de Kongelige“ kommer, saa gi'r jeg Dig Lov til at vise Din skidne Person i Vinduet, — men nu gør Du det, for at Folk kan sé, at jeg indrømmer Dig Friheder — ellers Gud trøste Dig, naar jeg kommer i Toget!

Drengen: Jo tak, Mester! Mester skal nok faa mig at sé. — Her sidder han!

„Højre“ og „Venstre“.

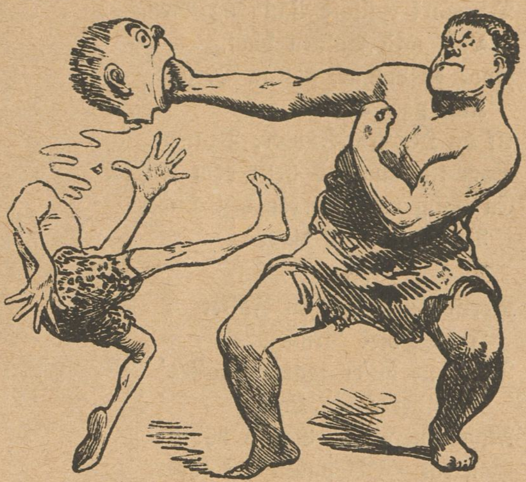

Hvad skal det blive til? det er den gamle Vise,
Endskønt „de tørre Høvl“ just ikke jeg vil prise,
Saa nægter jeg dog ej, at ej jeg sér en Slutning
Paa „Højres“ Angreb med den moralske „Knutning“,
Før „Venstre“, som er stærkest, slaar Ho'det ned i Maven
Paa visse frække Fyre, tiltrods for Krone-Staven.

I „Tunnelen“.

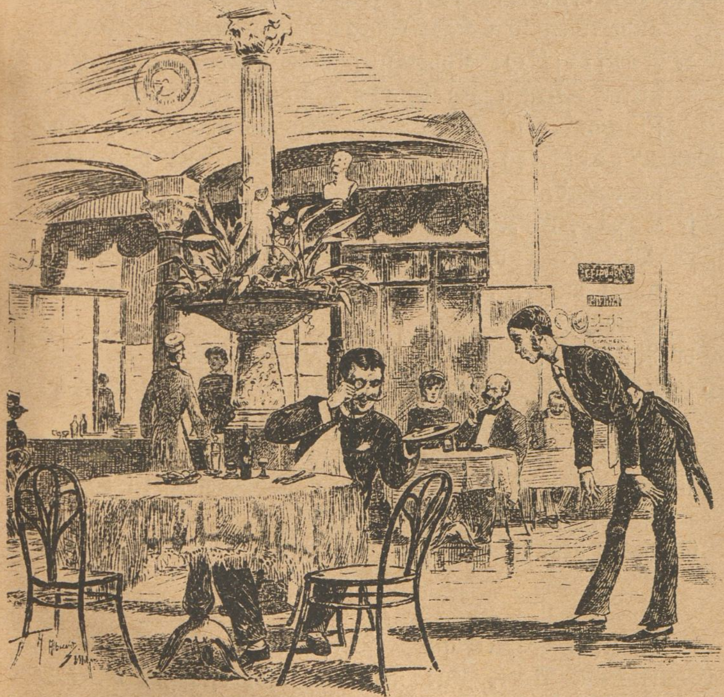

En Herre havde forlangt en Bøf, men da den arriverede paa en meget fin Tallerken, viste den sig at være saa lillebitte, at Herren fandt Anledning til at tilbagelevere Opvarteren „Stegen“ med den Bemærkning: Aa, jo! Prøven er god! Af den Slags kan De bringe mig en Bøf!

Formeget forlangt.

Købmand Goldpferd skal fotograferes. I det Øjeblik Dækslet tages af Apparatet, raaber hans Frue: Pas paa, Mand! Sæt nu et rigtigt lykkeligt Ansigt op. — Her er det!

Ny Fædrelandssang.

Danmark dejligst Vang og Vænge,
Lukt med Bølgen blaa,
Hvor de voksne, danske Drenge
Kan paa Torsken faa
Af de Herrers Slaver, Venner,
Som til Tugthus helst dem sender.
En Ting mangler for den Have,
Retten er af Lave!

Kærlighed er her til Folket
I de Højes Bryst.
Tankerne bli'er saamæn tolked'
Saa det er en Lyst.
Man Hurra Hr. Estrup byder,
Men for — Republik det lyder.
Meget mangler i vor Have,
Estrup er af Lave!

Ordenspolitiet „staver"
Gennem Loven sig.
Og paa russisk det omlaver
Sig saa ordenlig.
Fredens Mænd til Krigshyl nødes,
Fred'ligt Folk med Prygl skal mødes,
Klø skal vi nu Alle have,
Crone er af Lave!

Hvis man falder mer' paa Maven
For hver fjedret Hat,
Hvis man taale vil af Staven
Prygl ved Dag og Nat;
Om det end bli'er nok saa broget,
Ta'er man roligt imod Aaget.
Bør vel end lidt Klø man have,
Folket er af Lave!

Raketter.

Justitsministeren erklærede i Tirsdags, at han agtede ikke at gøre Noget ved „Jyllandsposten" i Anledning af dens Beskyldninger mod Dam. — Stakkels „Jyllandspost"! Nellemann har opgivet den, forskudt den, — i al Fald elsker han den ikke mere, thi: „Hvo, som elsker sit Barn, han revser det!"

„Nutiden" fortæller, at Kejseren af Rusland under sit Besøg en Dag kaldte de Danske: „disse skikkelige Mennesker". — Ja, det maa han nok sige!

Uddrag af en tysk-dansk Ordbog

med Forklaringer.

Udarbejdet i Anledning af Kejser Wilhelms paatænkte Besøg i København, der dog gik i sin Mo'er igen, ligesom Paragraf 5.

Das Himmelsstrich, en stor Gavstrik, f. Eks. Lars Dinesen eller Matzen, naar de faar Lov til at gaa i Byen efter Kl. 9 om Aftenen.

Der Mondwechsel, en Veksel, der forfalder naar Maaneden er omme.

Die Liebe, Landsthingets Formand.

Der Aberglaube, naar Nogen tror, at der er en aber ved Alting; f. Eks. „Opdagere" og Toldassistenter.

Die Vormundschaft, et Skab for Munden, Spisekammer.

Die Frejsprechung, fri Tale, som naar Jagd i Folkethinget siger Noget, han ikke vil sige Ja til i Thisted.

Die Bank, sé Folks Rygstykker, naar de Kongelige kører fra Theatret, eller naar Højre holder „oplysende Folkemøder".

Das Reibejsen, Rivejern, f. Eks. Md. Viktoria.

Die Tortenphanne, Fanden tordne me'! Kraftudtryk i Mangel af bedre Bevisførelse. Naar Nogen f. Eks. betvivler L. Dinesens Paalidelighed.

Der alte Schnürstiefel, den gamle Snørestøvle, bruges undertiden som Kæledæggenavn for Politidirektører.

Der Kupferstich, Kobberstik, som naar Madammerne stikker Tietgen deres gamle Kobberkedler og Ebleskivepander ud til at dække Marmorkirkens Tag med.

Das Modell, en Handskefabrikant, der boer paa Købmagergade.

Die Kopie, en Kopige, Malkepige.

Der Wagenmacher, en, der holder Folk vaagne, noget man ikke kan sige om Jagd, naar han taler i Thinget.

Der Rüssel, Tryne, sé Højres Losseplads.

Die Lerche, sé „Petersens Jomfrukloster" eller „Andersens Eventyr".

Der Adler, spørg Cigararbejderne.

Die Krabbe, er flyttet fra Formandspladsen til Godsejertorvet.

(Fortsættes naar der igen bliver Tale om Kejser Wilhelms Besøg.)

I Kafé „Electrique" forefindes de mest utrolige Elektrisér-Maskiner, lige ned til Leydnerflasken, og Øl kan man faa i Stendunke og paa Flasker. Naar man saa er elektriseret, kan man tage Beviset — en „lille Gnist" med sig hjem.

Ugerevue.

Imellem Estrups nye Kunster sér
Man, at han endnu ønsker to Gesandter;
Dog Venstre strider mod fra alle Kanter,
Forhaabentlig Besættelsen ej sker,
At ej vor Udgiftspost skal stige mer'.
Tre Hundred Tusind Kroner i Kontanter,
Vi næsten ofrer aarligt til Gesandter,
Hvoraf de Fleste kun er nogle „Vanter".

Saa Ordenspolitiets første Mænd
For Ordens Skyld, af selve Ruslands Kejser
Fik Ordener, hvormed de stolte knejser,
Og finder sikkert, det var evigt Spænd,
Om Manden vilde komme snart igen.
Ja, selv vor Balduin, da Georg rejser,
Saa kisteglad nu i sit Knaphul hefter
Det lille Kors, han længe sukked' efter.

Nys St. Johanneskirkens Kateket
Forbander dem, som Brændevinen laver,
Og viser os, han har blandt andre Gaver
Guddommelige Evner som Poet,
Saa selve Holger Drachmann bliver Bét.
Og hele Pressen faldt i bare Staver;
Selv „Telegrafen" be'er ham ta'e tiltakke,
Med første Plads paa Dyrehavens Bakke.

Den ene Castenskjold han piner Dyr,
Og Løjtnant Castenskjold Artillerister,
Paa Ny Artillerikaserne bister
Han massakrerer en og anden Fyr.
Bagefter nu en Korporal han knyer,
Men om han end gaar til vor Krigsminister,
Og klager over Castenskjolds Manerer,
Den Svagere man ej favoriserer.

Trods Sygdom er „det Kongelige" tryg,
Man navnlig i „Aditi" har behaget,
Partiet fra Fru Tychsen overdraget
Til Frøken Hansen — og bag hendes Ryg
Man mener, muligvis hun bliver Tych=
Sens Eftermand i selve Danserfaget,
Naar bare hun vil holde paa „Balancen",
Thi ellers gaar hun sikkert „bag af Dansen".

I det nye Spisehus i Dr. Tværgade er Gæsterne forpligtet til at forlange 3 Stkr. Smørrebrød, naar de vil have en Bajer; under dette Kvantum Mad vanker der ingen Bajer. — Det kan man kalde Madstræv.

Raket.

„Gegen Demokraten helfen nur Soldaten" skriver det Estrupske Organ „Dagens Nyheder". — Naa saadan; vi havde ellers troet, at det var mod Fjenden, at Soldaterne skulde bruges, men det er altsaa galt! — Derimod kan man vist uden at fejle synderligt paastaa, at: „gegen Reptiliepressens Negere helfen nur: en fyldt Portemonnæ!" —

(I Skolen.) Læreren: Hvem der er brav, og øver gode Gerninger, kommer i Himmelen, men kan Du, Peter, sige mig, hvad der skér med dem, der gør det Onde, som stjæler o. s. v,?

Peter (hvis Fader er Sagfører): Dem forsvarer min Fa'er!

(Paa Kasernen.) Officeren: Naar en Foresat foruretter en Soldat, hvad gør saa Soldaten?

Den Menige: Saa tier han stille.

Off.: Nej, Gu' tier han ikke stille, men han klager! Forstaar De?

D. M.: Vel, Hr. Kaptajn!

Off.: Og naar Soldaten saa har klaget, hvad sker der saa?

D. M.: Saa bliver han straffet!

(Middel mod Tandpine.) Tag et lille Stykke Smør og læg det paa Tungen, saa er det straks borte.

Korrespondance.

B. Tak for Tilbudet, men det Indsendte egner sig ikke til Optagelse.

C. B. Betydelig omarbejdet, som De sér.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social=Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Czaren efter Hjemkomsten.

Hvad mon Czaren vel har lært,
Mens han her i Danmark tøved'?
Svaret synes ikke svært;
Her han sikkert blev berøvet
Sidste Stump af „den humane Føjelighed“,
Belært af Hr. von Estrups raa Ubøjelighed.

Slavelænker, Despoti,
Skal nu ret hans Magt befæste.
Frihed gi'r han Fanden i,
„Folk“ er ham som dumme Heste.
Fred og Frihed trædes under Foden,
Hævnens Økse er parat ved Roden.

Nihilismens Højesteret,
Nylig har hans Dødsdom fældet.
Kejserdømmet er saa slet,
Saa udueligt, saa forældet,
At selv gamle, graa Reaktionære,
Synes, at nu nok det kunde være.

N Cohens Tryk Kjøbenhavn
Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 43 | Söndag den 28de Oktober. | 1883.

En Storborger-Inklination.

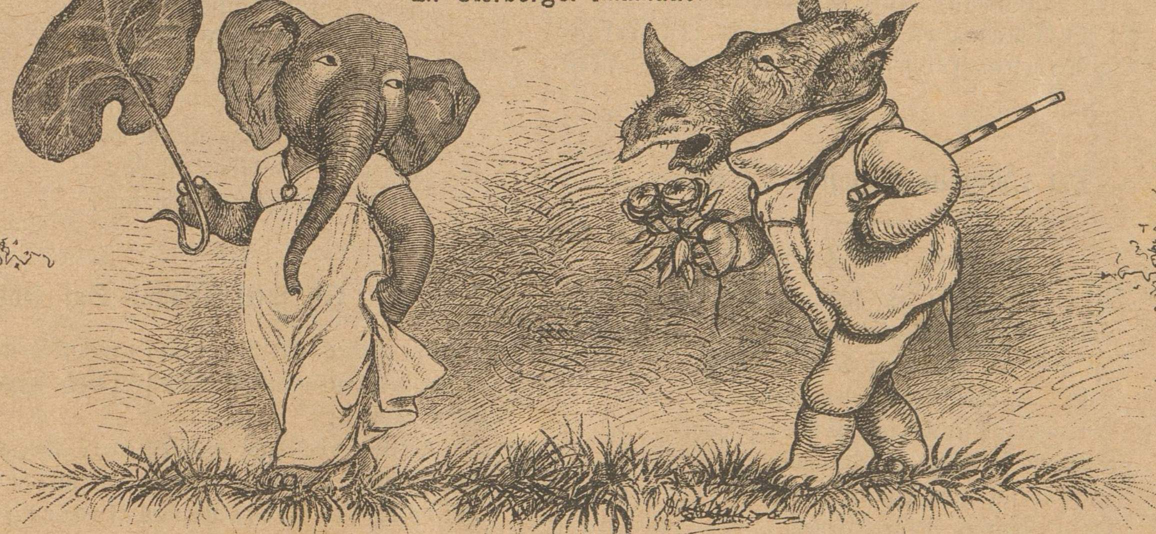

Enkefruen hedder „Boms“ og er — som
Elefanten,
Herren hedder „Walsø“ og — der findes ingen anden
Af det samme Navn, som er i slig en Grad
berygtet,
Som den største Tyveknægt han ofte
nok er flygtet
Fra Retfærdighedens Arm, og fræk han
lér af Rygtet.

Nn skal denne tykke „Boms“ fornøje dette
Asen,
Ingen Mennesker forstaar „Fregattens“
vilde Rasen.
Tugthusstraf paa Livstid var tilpas
for denne Synder,
Men det lader saamæn til, at Crone
Manden ynder.
Nye Tyverier snart han sikkert nok begynder.

Fra Folkethingets sidste Dage.

Hvor Gad og Ingerslev dog bad med Varme
For Lovene, som Thingets Mænd man bød.
Men Dinesen, han blev i Kammen rød
Og vælted' sig paa Holstein ind med Harme.
Alligevel de treogtred've arme
Forpinte Lovforslag man sønderbrød.
Dog er der Haab, de opstaar og de pranger
Igen med Glans, naar Estrup „unter"ganger.

Thi Hørup varslede et Morgengry
Med Amnesti for allehaande Synder,
En Solskinsdag, og alt den Tordensky,
Som truer nu, at trække bort begynder.
Selv Højremænd ej dette Kaos ynder,
Og søger Grundlovstræets sikre Ly.
Den Skuffelse vil blive haard for somme,
Naar Demokraterne til Magten komme.

Det kom tilpas, det strenge Visnebud,
Og Estrups Garde maatte sig forføje,
Den har nu kun det „tomme Rum" for Øje,
Despotens Fremtid sér ynkværdig ud;
Thi det er klart, man lader sig ej nøje
Med „Ordinanser" eller Grundlovsbrud.
Et Folk har Lov at kæmpe for sin Frihed,
Og Kampen fremmer Enighed og Lighed.

Det „fornuftige Højres" Opsang.

Mel. af Op.: „La' Hønen gaa!"

Vi er kørt fast i den sumpede Vej,
Ganske alene vi klarer os ej,
Vi maa ha' Hjælp af det venstre Parti,
Ellers er hele Kommersen forbi.
Nu maa vi straks la'e Estrup gaa,
Som vi forlænge stolede paa,
Han er for dum og for brutal,
Ja — han er næsten skruegal.

Love i Masse begraves i Muld,
Hele Forfatningen ramler omkuld.
Øverst paa Skansen Lars Dinesen sés,
En af de Tappre til treds paa en Snes.
Nu maa vi straks la'e Scavenius gaa,
Som vi forlænge stolede paa.
Vi har havt Morskab nok af ham,
Holde ham længer var en Skam.

Det er for galt, at en Embedsmand her
Straks bliver kostet, naar han er lidt sær,
Og gør lidt Brøvl i Ministrenes Lejr,
Tvivler om Junker-Despoternes Sejr.
Nu maa vi straks Hr. Skeel la'e gaa,
Som vi for længe stolede paa;
Han har fornærmet svenske Kør,
Holst har han drevet fra Korsør.

Holder vi Møde, vi vil være fri
For at bevogtes af vort Politi,
Aaben og folkelig maa vi staa frem,
Da kan vi rolig gaa ud og gaa hjem.
Nu maa vi straks la'e Nellemann gaa,
Som vi for længe stolede paa,
Han er formeget Snus-Paryk,
Og Royalismens Støttekryk.

Parlamentarisk regeres vi vil,
Grundlovens Mening vi støtter os til.
Har en Regering i Folket ej Hold,
Saa kan den gerne gaa Fanden i Vold.
Nu maa vi straks Hr. Ravn la'e gaa,
Som vi for længe stolede paa,
Førend hans Hær og Flaade ta'er
Alle de Kroner, som vi har.

Brødre! saa gør vi venstre om!
Heldig, at dog tilsidst vi kom
Over vort Estrup-Sværmeri,
Nu er det Værste vel forbi.
Nu maa vi straks la' Rosenørn gaa,
Som vi forlænge stolede paa,
Da med et diplomatisk Nul
Er de Fordømtes Liste fuld.

En international Spiseseddel.

En bedre Middag afholdtes forleden efter Indbydelse af en international Ædedolk. Der serveredes med følgende Retter:

Skildpaddesuppe med spansk Peber, norsk Lax i Maginese, tyske Klumper, dernæst russiske Grønærter og islandsk Lammekød, engelsk Bøf, grønsaltet amerikansk Flæsk og Steg med tyrkiske Blommer, endvidere jysk Sigtebrød og Schweizerost. Italiensk Macaroni manglede heller ikke, og som Dessert serveredes franske Nathuer. Af Drikkevarer forefandtes græske og ungarske Vine, hollandsk Genever, svensk Banco, bayersk Øl og en god dansk Kornsnaps. Til Damerne serveredes Javakaffe med Wienerbrød og for Herrerne en lille „Sort" med St. Croix Rom samt en fin Havannacigar.

Hvad Petersens Kone sagde, da han kom hjem fra Begravelsen.

— Er det Dig, Petersen? Du kære Frelser! Er det en Tid at komme hjem paa, naar en Mand har en ordenlig Kone, som — — Du kan gerne gaa igen! siger Du. Ja, Værsgo'! Det kan Du bare prøve paa, saa skal Du sé et Hus, jeg skal holde. — Du har bare fulgt Jensen og Hansen hjem, siger Du. Jh, Du Alvidende! Sikken en Løgn! Det var jo slet ikke dem, Du skulde følge, men Svendsen, som blev begravet i Middags. Det er dog ogsaa rædsomt at tænke sig, at I Mandfolk ikke kan begrave et eneste Menneske, uden at drikke Jer plakatfulde bagefter. Naa, jeg sér et Syn, naar Du engang har faaet taget Livet af mig elendige Stakkel, og Du skal have mig ekspederet ud paa Vestre, — saa kommer Du da ikke hjem de første otte Dage af bare Glæde over, at Du er blevet af med mig, men gaar og svamper. — Af Sorg, siger Du. Nej, Petersen, hold op med den Paraply! Du kan tro, at fordi jeg maa sidde her alene hjemme i dette hersens melankolske Hul mellem al Slags Krapyl til Naboer, derfor véd jeg meget godt, hvad I Mandfolk tager Jer for, naar I er ude paa egen Haand og skaber Jer som Umælende. — Det gik pænt til Altsammen, for der var Damer med! siger Du. Jh, Du Alforbarmende! Naa, saa der var Damer med! Og det taler Du ikke om førend nu, Du væmmelige Mandfolk, som ikke kan taale at sé et Skørt! Naa, saa har Du da begribeligvis været i den syvende Himmel af bare — uf! Jeg sér Dig gøre Dikkedarer og spille det galante Pindsvin, og gnuppe Dig op ad Siderne paa dem, ligesom en kælen Hankat. Aa, jeg kunde gerne gøre det værste ved mig selv, naar jeg tænker paa, at Du kan glemme Din egen ægteviede Kone for saadan nogle fjantede Fruentimmers Skyld! — Gifte Koner, siger Du. Saameget desto værre, Dit liderlige Bæst! Det er jo netop de allerværste, naar de er af den Slags, og selv om de vil være ordenlige, kan de jo ikke faa Lov til at være i Fred for saadanne Fyre som Du, der render efter Alle og Enhver; og maa jeg saa spørge, hvad det er for „gifte Koner", der gaar til Begravelse til Klokken 1 om Natten? — De kørte hjem, da I gik fra Jægerhuset Klokken halv tre! siger Du. Men, Du søde Gud! Hvor har I Fyldebøtter da stavret om i al den Tid? I har naturligvis drevet om fra den ene Ølkælder til den anden, indtil Politiet eller Værten maatte smide Jer ud. — Bare lidt ude paa Frederiksberg, siger Du. Uh! Dit Asen! Saa har Du og de Andre begribeligvis været aldeles væk af bare Begejstring over de dejlige Sangerinder derude. Jo, det ligner Jer! Saa glemmer I baade Koner og Hjem, og selv om de Andre kom i Tanker om, at det kunde være paa Tide at vende Næsen hjemefter, saa kan Du naturligvis aldrig faa nok, men spiller Flottenberg uden at tænke paa, at Din stakkels Kone de hundrede Gange har tigget Dig om de lumpne Par Skilling til Vintertøj, saa at jeg kunde komme til at ligne andre Mennesker. — Jeg fik baade Kaabe og Hat i Fjor, og to nye Kjoler i Sommer, siger Du. Tænk! Og det lader Du Din Kone høre, Dit gærrige Bæst, som jeg maa pine hver Skilling ud af! Det er forresten mærkeligt, at Du ikke vil have, at jeg skal gaa splitternøgen, hvad Du vist gerne saa, for at jeg desto hurtigere kunde faa en Sygdom paa Halsen og krepére. Jh, Du Algodeste! Jeg sér et Hus, naar Du har faaet puttet mig ulykkelige Offer tre Alen ned! — Om jeg snart er færdig? spørger Du. Ja, er det nu ikke, som jeg siger, at Du er det rædsomste Uhyre, den værste Despot, der er til. Du tillader ikke en Gang, at man aabner Munden for at forsvare sig mod dine brutale Overfald. — Hvad Du har sagt? spørger Du. Retfærdige Himmel! Det manglede blot, at Du skulde komme hjem og gøre Spektakler oven i Købet, og maaske bide Øret af mig, ligesom Hønsekræmmeren i Valby gjorde ved sin Kone. — Du er ikke slikken efter Øren, siger Du. Aa, véd Du hvad, min Ven, hvad den Ting angaar, saa er mine Øren vist lige saa gode som de Andres, Du render efter, men jeg vil bare sige Dig, Petersen, at træffer jeg Dig en Gang med et af Dine Fruentimmer, saa bider jeg Næserne og Ørerne af Jer begge To! Hører Du? — Det gør jeg! — Saasandt — men — Petersen! Petersen! — Nej, nu har jeg aldrig kendt Mage! Han snorker, Gud hjælpe mig, ligesom et Taagehorn! Og her ligger jeg stakkels, forladte Kone ganske alene ved Siden af den Sovetryne! Det er Takken man har, fordi man ligger vaagen til det Snøvl kommer hjem langt ud paa Natten. Men nu skal han ikke faa et Ord mere ud af mig i Aften, det kan han være stødt paa! (halvt i Søvne) Petersen! la' mig — bare ikke — træffe Dig — med en af — disse — for saa — (snorker omkap med Petersen).

Raketter.

En Hønsekræmmer i Valby har bidt et Øre af sin Kone. Bladene er Pokkers enige om at tillægge Manden alle Slags slemme Tilbøjeligheder, skønt han maaske netop elskede sin Kone saa højt, at han vilde spise hende af bare Kærlighed.

I „Aftenposten" læses: En Pisk er den 22de tabt i Saxogade. Den bedes afleveret Vesterbrogade 107 hos Værtshusholderen. — Hvad er nu det for Historier? Der staar jo udtrykkelig i Crones Vedtægter § 9, at Ingen maa komme ned til en Værtshusholder med en „Pisk".

Højres nye „Sprøjte“.

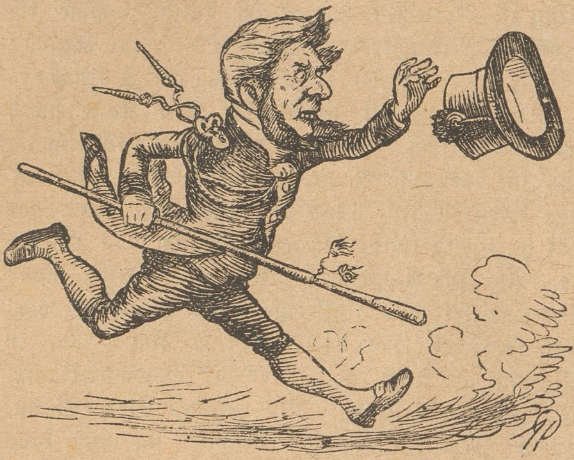

Nu er der travlt i Butiken
For at skaffe en ny Avis,
Som skal være Organ for Kliken,
Til den aller billigste Pris.
Den gamle Lakajpresses Løgne
Er kendt over Land og i By,
Nu man Blaar i Sørensens Øjne
Vil proppe, ved Hjælp af en ny.

Bogstavelig Udtydning.

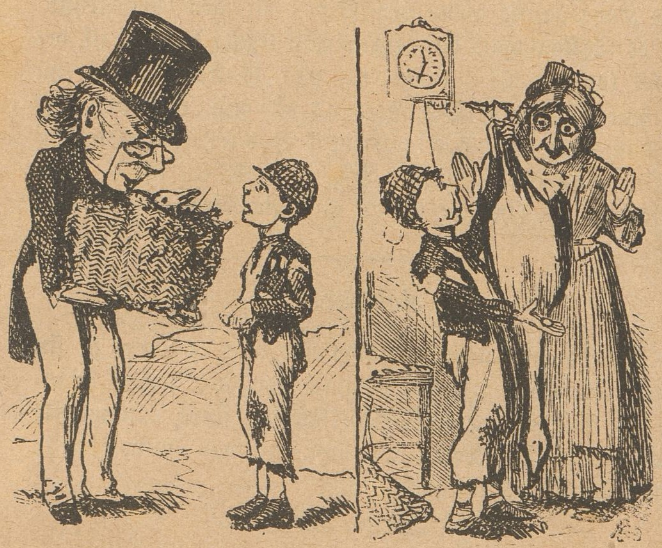

Professoren: Sé her, min Dreng, jeg giver Dig 25 Øre, kan Du saa bære denne Gaas hjem?

Drengen: Jo, Herre. (Professoren glemmer at sige sin Adresse, og Drengen gaar med Gaasen.)

Drengens Bedstemoder: Men Peter, hvor har Du faaet den dejlige Gaas fra?

Drengen: Jo, der kom en Herre og sagde: Vil Du bære den Gaas hjem, og saa gav han mig 25 Øre til, — formodenlig til Svedsker!

Den Sidste paa Skansen.

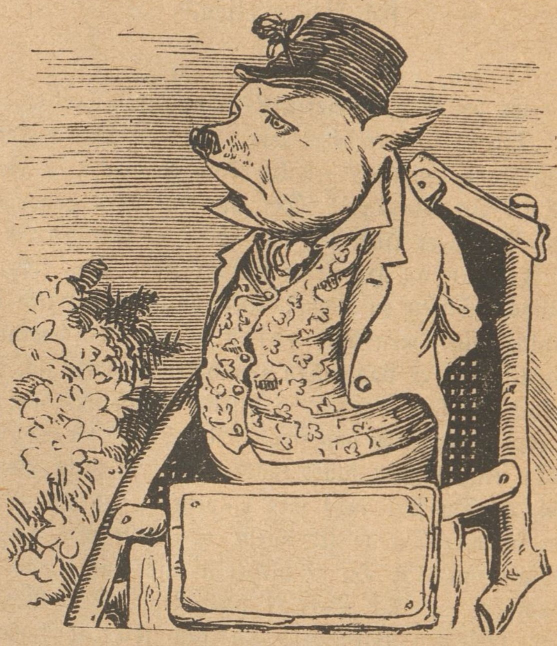

Vil ingen Anden, saa vil jeg forsvare
Estrups Færd,
Ogsaa for Scavenius kan jeg klare,
Thi hans Værd
Skatter jeg, som raadne Æbler i mit Trug.
Nellemann jeg hæver højt til Skyen,
Som en Sok.
Og for Skeel jeg villig gaar i Byen,
Som et Pjok.
Bare jeg kan rode, søle, smaske,
Er jeg glad!

Det maa hjælpe.

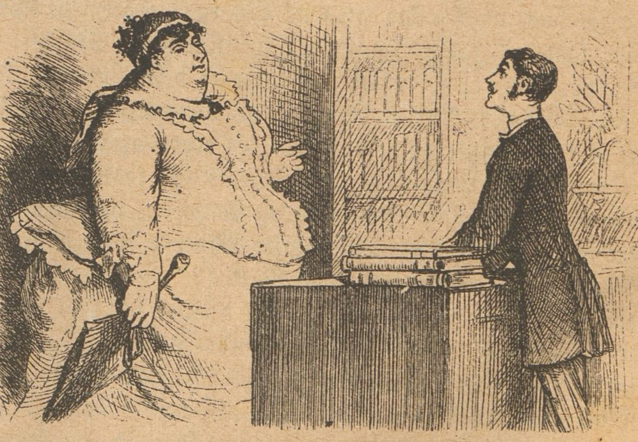

Kommis'en: Hvad ønsker Fruen?

Damen: Har De den nyeste Bog om Helbredelsen af Korpulence?

Komm.: Værsartig!

Damen: Tror De, at den kan hjælpe Noget?

Komm.: Den skal have gjort Underværker.

Damen: Godt! vil De saa sende mig 3 Eksemplarer til mig selv og mine 2 Læger, hvilke sidste kun har gjort mig tykkere og tykkere.

Degraderet.

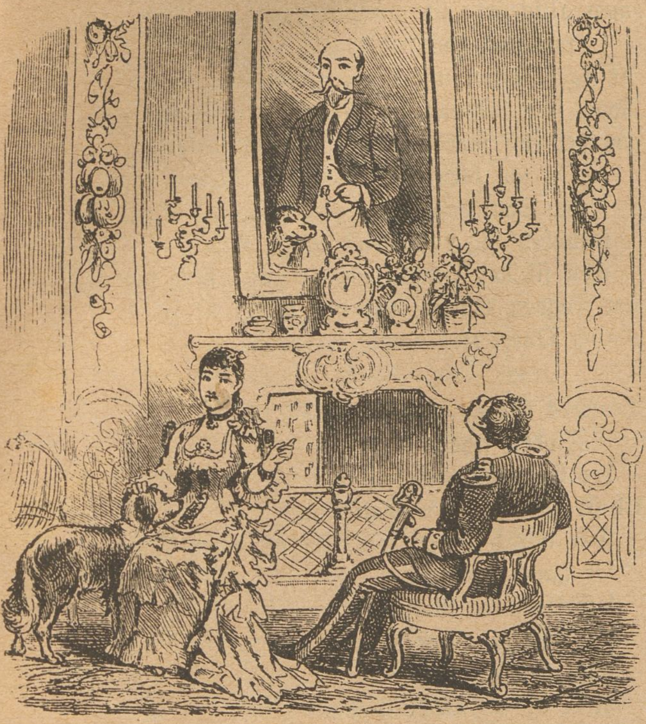

Prins Portugal (til Fruen, som efter sin første Mands Død giftede sig med dennes Broder): Hvem er den Herre deroppe? — maaske En af Familien?

Fruen: Det er min afdøde — Svoger!

Da Spannier var i Lære.

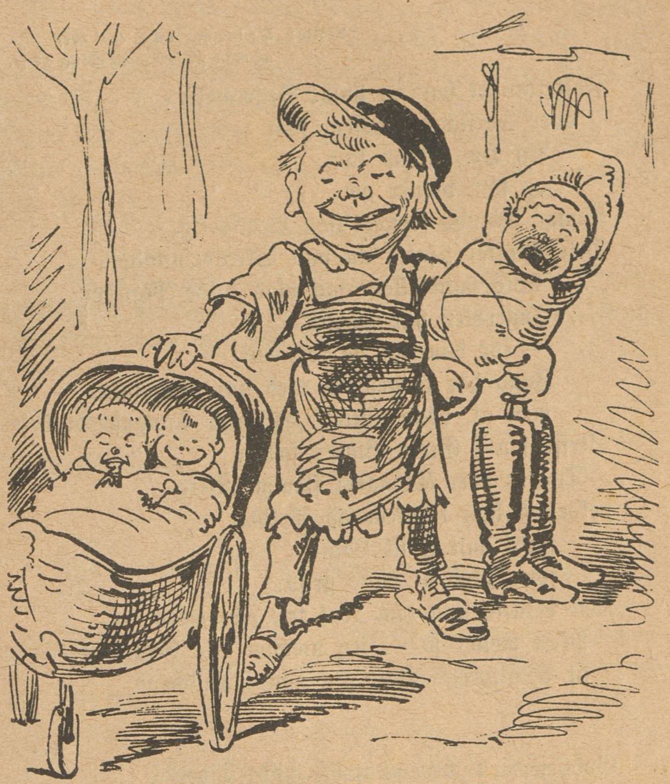

Skomagerdrengen han er glad og rigtig vel tilmode,
Naar han i Køkkenet sig kunde gøre ret tilgode,
Og trille om med Mesters Børn og saa „de ny Støvler“,
Saa grinte han og var saa glad, og sa'e: nu Mester vrøvler;

Thi disse gamle Mestere, de drak sædvanlig tæt,
Og før de naaede Gravens Bred blev sjælden Nogen træt.

Fra Holbæk.

Arrestforvareren: Hr. Fuldmægtig! Der er 4 Venstremænd, som vil arresteres, fordi de paastaar, at de ere blevne slaaede af Politiet!

Fuldm.: Sludder! det er ikke det, det drejer sig om.

Arrestf.: Jo, Hr. Fuldmægtig! for de har Lægeattest paa, at de har faaet baade Buler og Saar af de københavnske Politibetjente.

Deltagelse.

Pigen: Hvorledes befinder Frøkenen sig?

Frøkn.: Tak! mit Hovede er endnu saa daarligt!

Pigen: Det er dog ogsaa kedeligt med det tossede Ho'ede, at det ikke kan komme sig.

Rimbrev fra Ravnen.

Motto: Og det var Anno otti tre,
at man fik sælsomme Ting at se.

Folkethinget har nu holdt Begravelse
over Forslags-Massen, som
fra Hr. Estrup kom,
og som vidner om
samme Mands forfærd'lige Begavelse.
Hele Bunker venter nu paa Skraldemanden,
— hvis man ellers saa maa kalde Manden.
Ingerslev har „ment"
— for daarligt og for sent —
Jagd har protesteret med stor Værdighed,
men ak, hvad nytted' al hans Tungefærdighed.
Steffensen i Grove-Bladet fældte
Taarer over Thingets slemme Berg;
vekselvis han klynkede og skældte,
fordi han ej fik Lov,
som Jagd at være grov,
men maatte staa som Nul for Fredriksberre.
Man mener jo — jeg nævner ikke Grundene —
at Auditørens Valg vil gaa i Hundene.

Godsejermenighedens noble jyske Tidende
er skrækligt lidende
af Galdefeber, Arrighed og Harme,
formedelst Thinget ikke var medlidende,
og tog sig af den med tilbørlig Varme.
Det skønne Blad gi'er fra sig vilde Hyl,
vil ikke kendes ved det Navn, „Krapyl",
kan ikke lide, at det bli'er foragtet,
og endnu mindre, Holstein, som har sagt det.
Men selve Ministeriet beklager,
at Thinget ej vil tro paa Chrestens Blad,
paa Jyllandsposten, som dog er saa fager,
naar ej den — som for Tiden — er saa flad!
Det gør Hr. Nellemann saa ondt, saa ondt —
hva' behager?
Forbi det er med, Jyllandspost, Dit Navn,
og vil Du følge Raadet af en Ravn,
saa vis Dig modig i Din sidste Stund:
søg „Havsens Bund",
eller sænk Dig — i „Slagelse Havn"!*)

Præstø-Dommeren er svært i Vælten,
han er Helten
i de sidste Dages Blad-Historie,
stander med en mageløs — hm — Glorie.

*) De ærede Læsere erindre nok de fjorten Køer, som „Jyllandsposten" saa ubarmhjertigt lod drukne dér, længe før nogen Mo'ersjæl anede, at der var en Havn i Taubers By.

Venstrebladet havde sagt om Dommeren,
at han dømte særlig strengt om Sommeren.
Det var jo „naturlig" ikke stort,
men alligevel: for næsvist gjort;
fordømt, forbandet,
at sige saadan noget her i Landet,
hvor, som bekendt jo „Retten har sin Gænge",
om det end stundom varer lovlig længe.
Og saa blev Bladet da ved Retten søgt,
og Sættedommeren med Flid og Kløgt
fordybed' sig i Sagens lange Akter,
men fik dog end'lig ud, at „det, som sagt er,
om Fogden Sylow, bør ved Magt at stande!"
— og Overretten dømte li'esaadanne.

Hinsides Søen, hvor Dvina-
Floden flyder,
der Enevoldsrusseren tyer
til sit Musehul, til Gatschina.
Dér har han det godt, der er ingen Fare
for hans dyrebare,
salvelsesfulde Person;
dér kan han lægge sig
trygt hen og strække sig,
og le ad sin Opposition.
Han stænger sine Porte og Døre,
for det maa naturlig han gøre,
ifald han vil ha'e
lidt Husfred — aa ja,
og ikke „Haserne smøre".

De tre og tred've Lovforslag, som sagt,
er gaaet til deres Fædre;
men hør nu, Børn, giv end'lig Agt:
Ifald Ministeriet var bleven lagt
i Graven med Forslagene,
i disse „Begravelsesdagene",
saa ha'de det været bedre!

Raketter.

Foredraget i Søndags hed: Gør Lægekunsten Fremskridt? — Efter den Ladning Koppepatienter, som Frederiks Hospitals Læger forleden overfyldte Hospitalet med, maa det saaledes opstillede Spørgsmaal nærmest opfattes som blodig Ironi.

Suspenderet Herredsfoged og Skriver, Apellationsretsraad Kammerjunker Heinrich Christian Piehl Wøldicke er anmældt under Konkurs. — Som Sommerfeldt reder, saa ligger Wøldicke.

Ryssel er falden.

Der vandred' en Mand over Lad'gaardens Aa,
Som vilde Berømmelse naa.
Fra Nørrebro kom han, der er hans Butik,
Ad Banen til han gik.
I dybeste Tanker han halede afsted,
Sin Stilling den var han nu saa misfornøjet med;
„Skal jeg gaa og stemple kun Billetter?
„Nej, Laurbær om Skallen nu jeg fletter.
O Ryssel, Du dejlige Fyr!
:,: Nu Højre Dig skyer,
For dem Du dog stred som en Tyr. :,:

Saa løb han omkring til hver Højre-Patron,
Og viste saa stolt sin Person.
Med Schønning og Løber han først kom i Schak,
Og morderlig de drak.
Men siden han søgte et finere Komplot
Af dem, som garderes om det kongelige Slot.
En Vælgerforening blev der lavet,
Og Højre i Sejersrusen raved'.
O Ryssel, Du dejlige Mand!
:,: Af reneste Vand,
Din Storhed var bygget paa Sand. :,:

Thi nys paa et Møde saa pænt Du fik Fur,
At hyle var blevet Din Tur;
Thi Sommerfeldt grusomt forraadte sin Ven,
Din Æres Haab svandt hen.
Den gamle Carl Ploug har fra Tronen stødt Dig bort,
Ej mer Du som Formand skal staa og snakke sort.
Vær Du nu fornuftig og bliv bister,
Og slut Dig til vore „Heroldister".
O Ryssel, Du dejlige Pog!
:,: For Dannebrog
Du slog, men blev kaldt for et Fjog. :,:

Raketter.

I Venstrebladet „Dags-Avisen", som en Provinskorrespondent roser for dens „interessante Indhold" og dens „kvikke Form", findes i Onsdags følgende overmaade „interessante" Nyhed: „**Kejser Wilhelm.** Berlin, den 23de Oktober. Kejser Wilhelm er i Morges ankommen hertil fra Baden-Baden." — Man kan tænke sig Læsernes Tilfredshed med at blive holdt saa nøjagtigt á jour angaaende den tyske Kejsers Opholdssted. Men den vigtige Efterretning lider dog af væsenlige Mangler; man faar saaledes hverken at vide, om Allerhøjstsamme nøs, hostede eller hikkede ovenpaa Rejsens Anstrængelser.

Af Dødslisten sés, at St. Josefs Søster, Marie, omsider har forladt denne syndige Verden. Man skal jo rigtignok ikke ønske Nogen Døden, siges der, men saavidt hin gamle Tømmermands Personalia er bekendt, maa nævnte hans Søster have opnaaet den kønne Alder af 1900 Aar eller mere, og trængte altsaa haardt til at lægge sine trætte Ben til Hvile et Sted, hvor den efter gamle Dameben slikne Etatsraad Tietgen ikke kan snuse dem op igen.

Nu kan „Dagmartheatret" heller ikke „la' Hønen gaa", men har fanget en „Putte", som med det første skal præsenteres for Publikum.

„Hunger er den bedste Kok", men man døjer dog ikke dens Retter meget længe.

(Fra Gaden.) En Kone: Hvor skal Du hen, saa tidlig, lille Karl?

Karl: Jeg skal til Urtekræmmeren for min Mo'er.

Konen: Du er jo en flink Dreng! Men tab nu ikke Pengene!

Karl: Nej, — for vi ta'er paa Kridt!

(Ren Besked.) Petersen: Hør, hvornaar faar jeg egenlig min nye Vinterfrakke?

Skræderen: Naar De har betalt den gamle!

Petersen: Nej, véd De hvad, saa længe kan jeg, oprigtig talt, ikke vente!

Korrespondance.

Reyem. Tak. Det ene Bidrag benyttes ikke.

Janus. Noget af det Indsendte kan maaske bruges til at supplere med næste Gang.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Det ministerielle Højre til Familiebegravelse.

Treogtredive Lovforslag begravet,
Det har Folkethinget nylig lavet,
Og det er i Grunden ret fornuftigt,
Naar kun „Haabet“ ej var lovlig luftigt.

Og Ministrene saa ynksomt græder.
Det sér galt ud med Sæsonens Glæder.
Taburetten vanskelig kan holdes,
Svinene snart slagtes skal og skoldes.

Lovforslagene skal „forberedes“
I et Udvalg, og med Visdom ledes,
Og naar Estrup en Gang gaar i Hundene,
Mættes og fornøjes alle Mundene.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn
Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

№ 44. Söndag den 4.de November. 1883.

En Herremand i „83“ paa „Carlshvile“.

Skovfogden: Hr. Kammerherre! her har vi Kesten og hele hendes Yngel, som i lang Tid har gaaet og lusket om her i Skoven. Hvad befaler Herren, at der skal gøres ved Banden?

Kammerh.: Hendes Mand er jo i min Tjeneste. Han skal jages bort og inden 8 Dage fraflytte mit Hus. Jeg skal lære Jer at stjæle! (Ganske rigtig, thi „Ejendom er Tyveri“).

Hviletiden i Folkethinget.

Naar man har travet om i meget Snavs,
Hidført af vor Regerings plumre Vande,
Saa maa man trække Vejret, træt og tavs,
Til atter man skal slaas med opreist Pande.
Thi Højre skal nok komme til at sande,
At det er ikke Pe'r og Povl og Claus,
Men hele Danmarks oplyste Befolkning,
Der glat fordømmer Estrups Grundlovstolkning.

Den hele sidste Sommertid genlød
Af Kampsignaler og Allarmtrommen.
Da skarpe Ord, ja, ogsaa Blod der flød,
Og truende lød Folkeskarens Summen.
Revolutionens første Drøn er kommen.
Ved Magtens Brug kun „Højre" Fristen nød
Til at docere Læren om, hvorledes
Bedst Despotiet her i Danmark fredes.

Med Visnepolitiken fares fort.
Velan! vor Hvile styrket har Partiet.
Estrup med Suite maa og skal nu bort,
For Aaget maa vi blive snart befriet,
Og pæles ned maa Aristokratiet,
Som, selv med Kongemagten, er for kort
Til Frihedstræets Krone ret at ramme,
Og blottede de skulle staa tilskamme.

I „Højres" Lejr staar Trods jævnsides Frygt
For Skæbnen, som det tydelig maa ramme.
Privat som offentlig det har forsøgt
Al Løgn og Falskhed, men — sig selv til Skamme,
Dets Forsvarsværker visne med det samme.
Vi Demokrater bygger ganske trygt
Paa Folkesuverænitetens Skanser,
Og ingen Verdens Magt vor Idræt standser.

Cirkulære.

At Undertegnede, der har været landsforvist i en $1\frac{1}{2}$ Snes Aar, og i den Tid har været bosiddende i Wandsbeck, agter at vende tilbage til Danmark, bekendtgøres herved for vore „kære, tro Jyder" osv.

Vi maa særlig henvende et taknemligt Ord til de to københavnske Blade: „Nationaltidende" og „Dagens Nyheder", der ikke alene har opfordret os til at vende tilbage og knække Halsen paa „den folkelige Enevælde", men ogsaa har forkyndt vor Ankomst paa standsmæssig Maade og lovet at „krone" vore Bestræbelser.

Givet i et Musehul i Wandsbeck i Oktober 1883.

Enevold Rex.

Raketter.

Estrup har, efterlignende det „store" Forbillede Bismarck, pludselig opdaget, at „Noget maa der gøres", og har ladet udarbejde Udkast til en Alderdomsforsørgelse, i hvilket han, formodenlig regnet fra sit eget aarlige Forbrug, har ansat den højeste aarlige Understøttelse, der kan naaes, til 300 Kr. aarlig. — Samtidig forlanges i aarlig Pension til Byfoged Malling Holm — sørgelig Ihukommelse! — ikke mindre end 2000 Kroner, altsaa ligesaa meget som ialt kan naaes af 6—7 Arbejdere i den estrupske „Forsørgelseskasse" efter 37 Aars regelmæssig Bidrag af 18 Kroner om Aaret. — Men der er jo rigtignok ogsaa Forskel paa Malling-Holm og en veltjent Arbejder! —

Der anbefales „Kejserstof" til Gardiner. — Hvis det Stof ikke er bedre end de Godtfolk, det har faaet Navn efter, saa er det ikke mange Øre værd.

Den ældre „Velærværdighed", der for nogen Tid siden gjorde sig bemærket ved en mærkelig Færdighed i at anvende brugte Frimærker i Stedet for nye, fik i den Anledning en Anmærkning af Politiet, og man troede, at den fromme Sjæl havde faaet Lejlighed til at afbede sin Synd i St. Bridsløses ensomme Celler, — men det kom anderledes. Vor højvise Retfærdighed har nemlig udfundet, at Præsten er „gal", og desaarsag er Sagen mod ham hævet. Den „Velærværdige" var tillige meget rig og meget gærrig. — Er det nu ikke forunderligt, at de brugte Frimærker, der var hans Brøde, netop „frigjorde" ham? Men endnu mere forunderligt er det, at man aldrig hører, at en fattig Stakkel, der af Sult og Nød stjæler et Brød, eller blot tigger en Tiøre, bliver erklæret sindssyg, men altid bliver straffet „efter Lovens Strænghed"! — Det kan tydes paa flere Maader, dette Symbol, at Retfærdighedens Gudinde altid fremstilles med Bind for Øjnene!

Det estrupske Højre er ikke rigtig tilfreds med det Vaas, Partiets Blade daglig udgyde, og vil derfor, efter Sigende, fra December have disse suppleret med et nyt, der mærkelig nok ikke skal hedde „Provisorieavisen", men kun „Avisen". — — Vi tør spaa det noble Parti, at dets nye „Avis" snart, tiltrods for den anførte Fiffighed, vil faa opspist hele sin blandt det fine Selskab, til Folkets Fordummelse, indsamlede Aktiekapital, og ligesom „Aftenbladet", „Fædrelandet" og „Folkets Avis" være reduceret, som Svenskerne siger, til — „en saga blott".

Scavenius' nye Kirkeraad.

(Sé Billedet paa Bagsiden.)

Mel.: Lott ist todt!

Kirkeraad har vi faa't,
Skønt vi bad ej om det;
„Atter et Øje blaat" —
Rent uventet kom det.
Bisper syv og et Par
Andre „Professorer",
„Paven" har stævnet her,
Det nu Manden morer.
Sca—Sca—venius med Glans
Hopper ind i Raadet, som han plejer, i en Dans.

Disse ni gamle Mænd,
Hvad mon de skal lave?
Gammel Tvang nu igen,
Skal vi sagtens have!
Krebsegang, stadigvæk,
Priser vor Minister,
Indtil han faar sit Knæk,
Og Ballonen brister.
Sca—Sca—venius saa „vis",
Kirkeraads-Komedien Dig ligner saa præcis.

Et Eftersmæk.

(Forf. har for Graad og Tænders Gnidsel ikke kunnet skrive det før i Dag.)

Da Czaren rejste
man Sejlene hejste,
og vifted' med Næsekludene;
paa Toldboden stod vi
og vred os og bukked'
og jamred' og sukked'
og gloede over imod Skuderne. — —
Du begriber, min Fa'er,
han var os saa kær, denne vældige Czar?
— — Og da han passered' Trekroner
blev han hilst — det er klart —
i en lynende Fart
med Salut fra de danske Kanoner;
og denne Salut, som saa kejserlig dundred',
som vi Alle beundred',
den kosted' kun atten Hundred' (!!!)
Kom ikke og sig, de gik op i Røg,
i Kejserrøgelse — Føj!

Øjet er Sjælens Vindu. Naar der er varmt indenfor, og Yderverdenen er kold — saa falder der Dug paa Ruden.

Godsejer-Pressen.

(Frit efter Carl Ryssel-Ploug.)

Længe var Pressens herlige Stamme
Spaltet i trende sygnende Skud;
Grove og Ferslew og Carstensen sjunge
Nu derimod om den selvsamme Gud.

Atter det Skilte bøjer sig sammen
For at bespytte det folk'lige „Pak";
Snart skal det frie, mægtige Norden
Sige Trekløv'ret saa mange Slags Tak!

En Ligtale over en Matador.

(Frit efter Pastor Taarepersen.)

„Det er med den størr—rste Bedrøv—else vi sér tilbage paa det Liv, som nu er afsluttet, thi det var en stor Sjæl, som gik heden, og for hvem vi nu staa og sørrrge. Han var en Fa—a—der for sine Børn, en øm og kjær—r—rlig Ægtefælle. Her paa Jorden lagde han alle Da—age sin Skæ—æbne i den Almægtiges Haand, og der—rfor lykkedes alle hans Foretagender. Han gik ind i sin Løn—ndom og ba—ad, og der kom Trøst og Husva—alelse i hans Hjærte. Kom Fattige til ham og bad om Hjælp, da ga—av han gæ—ærne sin sidste Skilling. Og derfor kan vi aldrig glem—mme denne store Mand, men vil bevare ham i vor Erin—n—ndring. Amen!"

Paa anden Dansk hedder det:

Det er med den mest knusende Ligegyldighed, vi sér den Kannibal sænkes tre Alen under Jorden; thi han var en Slyngel i Et og Alt. Han var en Bøddel overfor sine Børn, og som Ægtefælle en lunefuld og brutal Tyran. Han spekulerede alle Dage i at pine og udbytte sin Næste, og derved fik han sine Guldbynger. Naar han gik ind og rugede paa sine Pengekister, paakom der ham altid Tørst efter mere, mere usselt Mammon. Kom Fattige til ham og bad om Hjælp, blev de altid sparket ned ad Trapperne. — — Og derfor kan vi aldrig glemme den Glæde, at der nu er en stor Slyngel mindre i Verden.

Justitsministeren har fremsat Forslag om, at Folkethinget bevilger 2000 Kr. i Pension til den afskedigede Pryglemester udi Præstø, Malling-Holm. Vi foreslaar det høje Thing at gaa ind paa Forslaget, mod at Eks-Pryglemesteren overgiver sit Oplag af Stokke- og Linealstumper til Staten, for at disse Ting kan indlemmes i et Musæum for Torturredskaber.

Vort Post-(U)væsen.

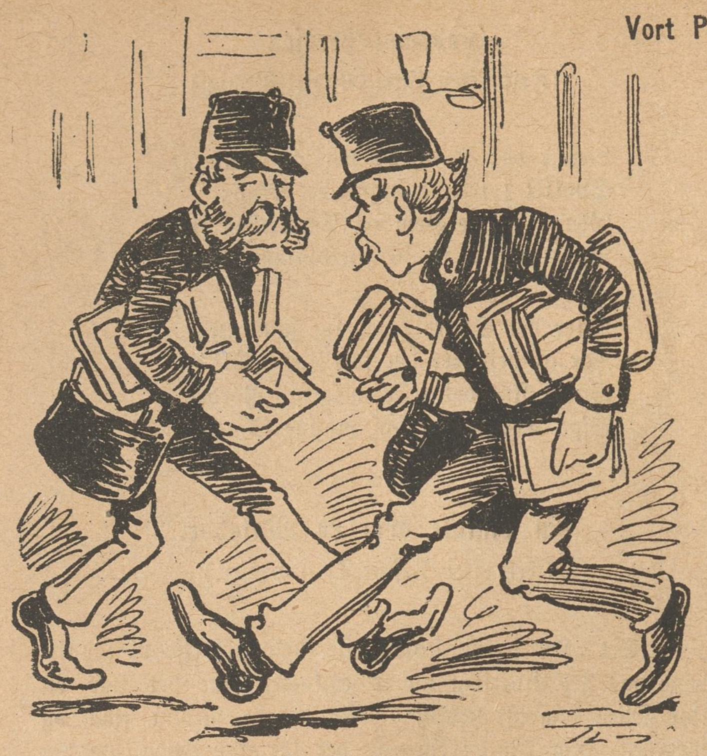

I.

I Skive.

1ste Postbud: Hør, stop lidt, Kammerat! Hvad mon Postmesteren har saa travlt med, siden han ikke har Tid til at modtage Abonnement paa „Social-Demokraten“?

2det Ditto: Ti bare stille, Du! Han har saa travlt med at gøre sig behagelig, at han slet ikke husker paa, at hans Foresatte, Skeel, har et Horn i Siden paa Studene!

II.

Bogø pr. Stubbekøbing.

En Abonnent (i Baggrunden): Maa jeg spørge, hvorfor jeg ikke faar „Social-Demokraten“ regelmæssig? Jeg mangler flere Eksemplarer, og det jeg har faaet i Dag, er saa tilsnavset og ødelagt, at det ikke er til at læse.

Eksp.: Det rager ikke os! Og forresten vil vi ikke have Noget med Socialismen at gøre her i Egnen. De er færdig!

Abonn.: Godt. Nu kommer De i „Soc.-Dem.“, og saa er De — færdig!

I Caféen.

— Har De læst, at Ferslew holder Sølvbryllup i Morgen?

— Passiar! Det er sgu længe siden, at han holdt Bryllup med sit „Sølvtøj“!

Det smager dog altid af Vildt.

Søndagsjægeren: Men her, ved disse Moser, maa der dog være Snepper?

Bonden: Snepper? Nej! — Snepper er her sgu ikke — men her en vældig Masse — Frøer!

Krinolinemaniens Triumf.

Oppustet Kalvekød er strengt forbudt,
Men en oppustet, vindig lille Snut
Passere maa, beundret af hver Herre,
Og sikkert bliver det værre og værre.

Billigt Ønske.

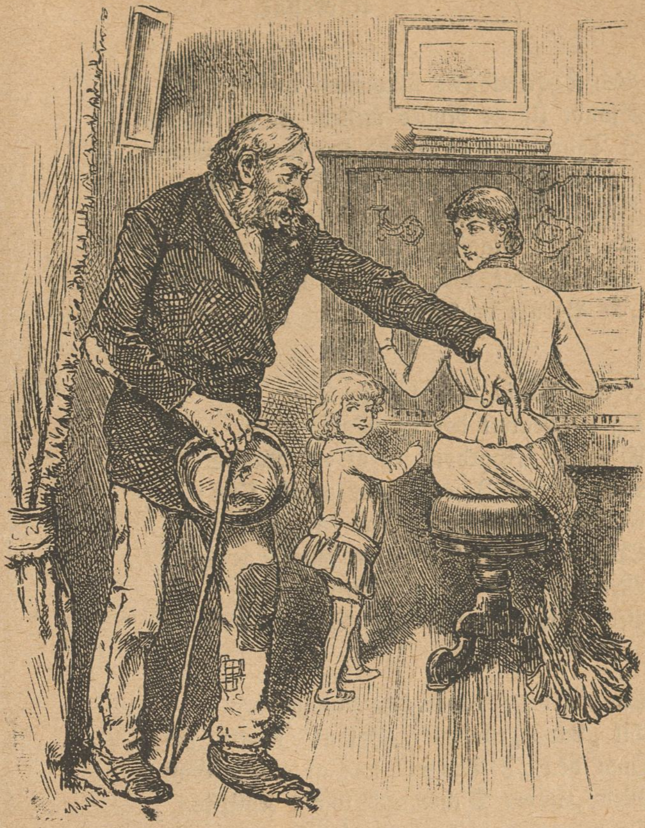

Damen (som er gnaven, fordi Tiggeren forstyrrer hende): Gaa Deres Vej, vi gi'er ikke Noget!

Tiggeren: Naa, ja, ja! Men Herregud! saa spil i det Mindste lidt for mig!

Aftenpromenade.

1ste Herre: Men hvor De dog er hjulbenet, Hr. Hansen!

Hansen: Det er jo netop derfor, at jeg kun gaar ud om Aftenen og i daarligt Vejr, for at Narre ikke skal have Noget at forundre sig over!

Hos Boghandleren.

En snerpet Provinsdame: Har De en Bog, der kan vejlede Fremmede i Hovedstaden?

Kommis'en: Jo, Frøken, vi har „Fører for Rejsende"!

Damen: „Fører"! Det er vist upassende. Har De ikke en „Førerinde"?

Ugerevue.

Ved Thorvaldsens Musæum, er fortalt
Blandt Ugens Nyhed mellem Et og Andet,
I Taagen gik en Mand saa slemt i Vandet,
Og da han dette fandt en Smule svalt,
Han raabte ganske myrderligt „Gevalt"!
Ja, sikken Magistrat vi har i Landet!
Her gaar det, som man ofte har bemærket,
„Er Barnet druknet", faar vi „Rækkeværket".

I Christiania man tog en Tjørn,
Og i Theatret dér en Masse Piber
Ej mener „Sardou" er af den Kaliber,
Som Henrik Ibsen, denne norske Ørn;
At Piberne de havde dem en „Bjørn",
Som dem begejstred', man maaske begriber,
Men dér, som her, er Politiet Herre,
Ved „Bjørnetjeneste" gør Sagen værre.

Saa fik man Prøve paa Navigation,
Til „Lappegrunden" „Baldur" nemlig haster,
Hvor den „I Taaget" ført af gamle Gaster,
Med „Emma Dichmann" kom i Kollision,
Og ramponered' hendes Skabelon.
Nu trænger begge til en Smule Plaster,
Og „Emma Dichmann" muligt aldrig glemmer
Den „Lappegrund", hvor Stød man saa fornemmer.

I Hamburg, der forundrer sig Enhver:
To Embedsmænd mishandler nemlig Fanger,
Og viste disse ej tilbørlig Anger,
Man puffede dem baade her og dér,
Hvor meget end de raabte „Uh, la' vær'!"
Hvad med Forundringen det anbelanger,
Saa tænk, slig Bagatel mod Embedsmanden
Paatalermand, hvor lumpent — „Fy for Fanden"!

Man frygter i „Das große Vaterland"
I denne Tid, ja tænk, Socialister,
Og Bismarck, som er baade gal og bister,
Imens de gamle „Bisser" løb i Vand
Erklærer dem nu i Belejringsstand,
Men glemmer denne buldrende Minister:
At Magtsprog ingenlunde Sagen dæmper,
Men kun begejstrer dem, som for den kæmper.

En Grund til Bismarcks meget gnavne Sind
Er denne Stridsmagt, som nu Frankrig ejer,
Og som i Antal Prøjssen overvejer,
Og muligt til hans Kiste bli'r en Pind.
Thi Frankrig gerne vil paa Mandens Skind
Ham sige Tak for alle Rævestreger,
Og, — hvilken Fryd for Sørensen herhjemme
Om Bismarck kunde komme i en Klemme.

Forleden man paa Stadens Sygehus
De syge Folk en Omgang gav „for Lopper",
Thi nogle Søfolk, som har sorte Kopper,
Gør Lægepersonalet helt konfus.
Da man om Kopper aner ej en Snus,
Saa Patienterne i Sengen hopper,
Og smitted' dem, som snarlig Bedring haaber,
Ja, Lægerne kan være store Taaber.

I Portugal man laver Republik,
Som Særsyn sér man dér de Militære
Uhyre frihedskærlige at være,
Saa det for Kongedømmet snart slaar Klik.
Om „Majestæten" mulig Afsked fik,
Sandsynligvis kan Manden sig ernære,
Endskønt han her en Smule gik i Vandet,
Med hvad han alt har skaffet ud af Landet.

En Dr. Ræder paa Fyn er gal i Kalotten paa de omrejsende Mirakeldoktorer, Humbugs-Professorerne. Vi kan saa godt forstaa Doktorens Forbitrelse over Kammeratskabet, thi han skal, efter sikkert Forlydende, ikke selv være nogen Mirakeldoktor.

(Ubestrideligt.) Onklen: Hvad behager? Du er igen i Forlegenhed for Penge! Det kan sgu ikke gaa an, Emil. Sé en Gang til Din Fætter Niels, han kommer godt ud af det med sin Løjtnantsgage, og lever dog ganske ordenligt.

Emil: Ja, kære Onkel, naar jeg vilde leve ordenlig, saa kunde jeg sgu ogsaa klare mig brillant!

(I Restavrationen.) Opvarteren: Ønsker Baronen Oksetunge?

Baronen: Oksetunge! Nej Tak! Jeg synes allerede, jeg har Munden fuld af den.

Korrespondance.

Peter Spillemand. Digtet kan ikke benyttes.

L. N. pr. Storehedinge. Kan ikke optages.

M. L. H., Nykøbing. Ligesaa.

En Indsender. Anonyme Indsendelser om Personer og Arbejdsforhold ved Sporvejsanlæget paa Strandvejen, kan vi ikke tage Hensyn til.

N. N. Tak.

Den gaar inte Kastensjol!

Mel.: Mallebrok er død i Krigen.

O, Du Kastensjol! nu faar Du —
For Du var saa meget haard Du,
Og nu hedder det sig: „Slaar Du,
Skal Du straks ha'e Klø igen"! —
For Du har en gammel Ven:
Korporalen Jørgensen,
Nu paa Næsen han dig prikker,
Og det har Du sgu fortjent.

O, Du Kastensjol! la' være,
For den kan dog inte skære,
Som en rigtig Svine-Blære
Vil Du blive knaldet a'.
Og Du vilde stikke a',
Men Du kom forkert derfra.
Du skal først ha'e Dunk i Krukken,
Og saa kan Du faa et Spark.

O, Du Kastensjol! bevar Dig,
At Jens Busk han inte ta'er Dig,
For i Kikkerten han har Dig,
Den er ganske soleklar.
For Du skal klæd's a', min Fa'er!
„Den er ulden" — hvad beha'er!
Du forresten skulde skydes
Med en Bombe i Din . . .

O, Du Kastensjol! forgæves
Nu af Steffensen der væves
Om, at Sagen mod Dig hæves,
Der er altfor grundbeskidt.
Og Du har jo altfor tidt,
Som en Køter, slidt og bidt,
Og Du mente: „Ingen vover
Sig i Kast med Kastensjol."

O, Du Kastensjol! den revner,
Batteriets Folk sig hævner,
Og vi Andre ikke levner
Dig den ringeste Honnør.
Som enhver Tyran Du bør
Koges op, til Du bli'r mør.
Og der er forresten flere
Af den samme gode Sort.

O, Du Kastensjol! nu hopper
Du af Skræk omkring, som Lopper,
For Du faar vel nok en „Stropper" —
Ellers Fanden fare i
Dette lumpne Kleresi,
Som Du ligger syltet i.
Hvis Ministeren Dig slipper,
Skal han selv ha'e voldsom Knut.

Brevkasse.

En Indsender har forespurgt „Morgenbladet" om, hvor man skal finde „Folkets Avis"; men Redaktionen er ikke i Stand til at give Oplysning derom. „Ravnen" har derimod fra en af sine paalidelige Kilder faaet Besked om, at „Folkets Avis" findes i Kafé „Himmerige". Man kunde sige sig selv, at et saa fortrinligt Organ for Godsejerpolitik, og som har havt Lars og Erik til Redaktører, ikke med Rette kunde udelukkes fra Himmerige, de Saliges Hjem.

Kasper Hausers Livshistorie.

(Sé „Social-Demokraten" af 2. November.)

Med næste Numer af „Ravnen" følger til alle **indenbyes** Abonnenter 1 Ark af den særdeles interessante Bog **„Kasper Hausers Livshistorie"**, med Godtgørelsen af hans fyrstelige Herkomst, samt udførlig Beretning om hans sælsomme Skæbne og voldsomme Død. Ifølge denne Bog var Kasper Hauser den legitime Arving til et nærmere betegnet tysk Storhertugdømme, men blev ved Hofkabaler forbyttet, indespærret, senere forfulgt og myrdet. „Kasper Hausers Livshistorie" udkom i Foraaret i Regensburg og vakte stor Opsigt. Denne Bog vil blive den anden i Rækken af de Literaturfrembringelser, sem vi har lovet jævnlig at lade medfølge som **gratis Tillæg** til „Ravnen". Med hvert Numer vil følge et 8-sidigt Ark, trykt paa smukt Papir. Abonnementsprisen er uforandret. **NB.** Vore ærede Abonnenter i Provinserne vil faa alt det udkomne af „Kasper Hausers Livshistorie" tilsendt med Begyndelsen af Januar Kvartal 1884.

København, i November 1883.

Ærb.
Udg.

Scavenius' nye Kirkeraad.

(Teksten læses inde i Bladet.)

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

H. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

№ 45 | Söndag den 11de November. | 1883.

„Sportsmænd".

Paa den Manér Storborgerne til Jagten nu kan gaa.
Aa, det er dog forskrækkelig, hvad Folk kan hitte paa!

Luthers 400aarige Jubilæum.

Hil være Dig, Luther! med alt dit Kram,
Og hele Din skumle Færden,
Som Bøddel-Præsten Du var en Skam
Endog for vor lumpne Verden.

Og „Dummesnuder“ vi har endda,
Som aldrig sér Dine Laster,
Nu kommer de asende lang Vejs fra
Og til „Jubelhistorien“ haster.

Ved Konge- og Adelsvælde stærk,
Du Paverne gjorde bange —
Mens hele det nye „Troens Værk“
Fordømtes med Rette af Mange.

Du skabte „Fromhed“ ved Vold og Slag,
Og ikke en Kende bedre
Du fremmede Sandhed og Frihedens Sag,
End Dine katholske Fædre.

Du blev til en Dranker og til en Træl
Af Herremands-Skik og Lyster;
Du opgav Kampen for Folkets Vel,
Og døde som ussel Kryster.

En Slægt af Præster med Sjakre-Bylt
Dig fulgte, som „gode“ Støvere,
Har Kirker, Slotte og Hytter fyldt
Med de gudhengivneste Røvere.

I Troende harmes over mit Digt —
Vær rolig, jeg siger for sikkert:
Der er meget mer', som er værre end Sligt,
Naar jeg sér i Fornuftens Kikkert.

Her har vi en gammel gnaven Bisp*),
En værdig Luther-Discipel,
En Reaktionær til sidste Gisp,
En kristelig Helvedes-Knippel.

Her har vi et „Asen“, stolt og dum,
Som skulde vort „Aandsliv“ lede,
Den „Lutheiven“ burde sluttes krum,
Og ligge i „Hullet“ og svede.

Her har vi en „Løiser“, som vi maa
Betale i dyre Domme,
Blot for at Estrup lunt kan gaa
Og lege med ham i sin Lomme.

*) Biskop Martensen.

Han er „so luthersk“, „so dansk“, naa, naa!
Hans Kone render og bisser,
Og tigger sammen, blot for at faa
En Redefuld Diakonisser.

Fra „Ravnens“ Musikhandel anbefales:
„For Dig mit Hjærte bruser“ — paa Velinpapir.
„Du hast Diamanten und Perlen“ — for 50 Øre.
„Pige, hvorfor græder Du“ — uden Noder.
„Min Kærest er en rask Husar“ — med Lærredsryg.
„O, Elskte, til Dit Bryst jeg iler“ — med Pianoforte-akkompagnement.
„En nyfødt Sol i Østen gløder“ — i elegant Omslag.
„Jeg elsker Dine Øjne blaa“ — i Kvartformat.
„Der vanker en Ridder“ — i rødt Saffian.

(Kvindespørgsmaalet.) 1ste Frøken: Du, Anna, der staar saa ofte Noget i Bladene om Kvindespørgsmaalet, hvad vil det sige?

2den Ditto: Jeg kender kun et Kvindespørgsmaal, og det lyder: Er han gift?

(Vanens Magt.) Fru Burre: Hvoraf kommer det, Fru Svane, at De altid siger „min salig Mand“, naar De taler om Deres Ægtefælle? Han lever jo da endnu og glæder sig ved den bedste Helbred!

Fru Svane: Jo, sér De, det er nu saadan en Vane fra mine tre første Mænd!

(Meget appetitligt.) Gæsten: Hvorledes tør De vove at bringe mig gammel Fisk? Den stinker jo ganske nederdrægtigt!

Opv.: Undskyld, min Herre, De tager fejl! Det er ikke Fisken, — Stanken kommer fra Køkkenet!

(Fra Gaden.) — Hvorfor gaar De med to Paraplyer, Hr. Professor?

— Jo, jeg skal sige Dem, jeg er altid saa glemsom, at lade den ene blive staaende et Sted.

(Diagnose.) Lægen: Hvad fejler De?

Patienten: Jeg har saadan løjerlige Trækninger i Fødderne.

Lægen: Er De maaské Kasserer i en Bank?

Medicinen er den Videnskab, der hurtigere og bestemtere end alle andre fører Mennesket til dets Maal.

Ny Højre-Hymne.

Højre! Du Skal foruden Folke-Kærne,
Altid paa Rov,
Naar Politiets Knipler Lig kan værne,
Saa gør Du Sjov!
Højre, som naar det gælder Skraal og Tuden,
Dine Drabanter sender ud paany,
Rager I til at faa et Par paa Snuden,
Brøler I straks paa Blod i vilden Sky.

Godsejer-Buldog og fine Junker-Mynde
Viser nu Tand.
Absolutismen lystig de forkynde
Rundt i vort Land.
Selv hvad der mumles i Paladsets Skygge
Jævnlig basunes i Højrepressen ud,
Bras er det Alt! vi Demokrater bygge
Rolig paa Frihedens Borg saa prud.

Trues vi med den stramme Estrup-Gardes
Nyeste Blad,
Og Martin Koks, den kongelige Bardes,
„Kvælende“ Kvad,
Saa kan vi bare le ad Skaberiet,
Kommer de nær, saa — „Weiler“ vi dem ned!
Højre forresten sidder daarlig i 'et,
Bli'er mer' og were forfjamsket og hed.

(Ved Geværeftersynet.) Løjtnanten (peger paa nogle Rustpletter): Hvad Fanden er det, 89?
89: Herregud, Hr. Løjtnant! Kender De ikke Rust?

(Godt pareret.) Faderen: Dersom jeg endnu en Gang sér Dig gøre Fjas med en Pige, saa vanker der Prygl!

Sønnen: Du slukker ikke Ild med at kaste Brænde paa den!

(For meget forlangt.) Rummel og hans Kone er i heftigt Skænderi med hinanden, da Husværten farer ind og raaber: „Maa jeg bede om Ro, Hr. Rummel!“ — „Gør mig ondt, Hr. Blok, men jeg har selv ingen!“

(I Hastværk.) Kære Kusine! Hermed sender jeg Dig de ønskede Hovedpuder. Tøjet til Vaarene har jeg købt, men Fjerene er af mig. Din hengivne Kusine
Mette Madsen
i Gaaserup.

Sproggranskning.

(Frit efter P. A. Heiberg.)
Satiriske Anfald, Indfald og Udfald.

Adam. Et Ord, der bruges mest i Betydning af „en Syndens Adam“ og derfor lader sig anvende paa alle Hankønsmennesker i Almindelighed. Der var en Gang et Samfund, der hed „Adamiter“ og efter Navnet maa man antage, at „Formaalet“ har været at synde saa meget som muligt. Nogle Anamiter findes endnu i Danmark.

Abel. Staar formodenlig i Slægtskab med det tyske Apfel, det engelske aple, betyder i saa Fald: Æble. Da den bekendte Bibel-Abel jo var sin Fa'ers Søn, er det højst rimeligt, at man her har Oprindelsen til Ordsproget: „Æblet falder ikke langt fra Stammen.“

Abraham. En Mand, der har ondt ved at holde sin Kone — hvis hun da ellers er ung og smuk og hedder Sahra — i Fred for Don Juan'erne, navnlig Faraonerne. Der gives Masser af Abraham'er ogsaa i vor Tid.

Abu. Et arabisk Ord, hvis Betydning vel er det samme som „a—puh—h!“ i Dansk; det bruges som bekendt meget i Sommertiden af vandrende Øltønder og personificerede Fedtbjærge.

Alexander. Et Ord, som forekommer hyppigt i Ruslands Historie. De fleste Forskere ere enige om, at det betyder saadan noget som: Tyran, Despot eller Barbar. Man kan altsaa let forklare sig, at de stakkels russiske Kejsere, som af Traditionen ere tvungne til at bære dette Navn, maa være meget ilde situerede, i stor Forlegenhed.

Banditter. Et Æresnavn, hvormed „den hæderlige Embedsstand“ i Danmark benævnede ærlige Haandværksrejsende i den sidste Halvdel af det nittende Aarhundrede.

Biskop. En Mand med store Indkomster og lidt at bestille. En Biskop plejer at udgive „Mit Levnetsløb“, hvoraf det fremgaar, at det var bedre, om en Sten var bleven bunden om Bispens Hals osv. En Biskop gælder altid for at være en from og rettænkende Mand.

Bondefangere. Et Ord, som antages at høre hjemme i Embedsformularerne, eftersom det kun er Embedsmænd, der benytte det „ved højtidelige Lejligheder“.

(Sluttes.)

Kgl. Vognmester Stølten har faaet en Sølvmedaille af Czaren og en Guldmedaille af Kong Georg. — Ellers hedder det: „Naar man smører godt, saa kører man godt“, men her maa det da hedde: Naar man kører godt, saa smører man godt.

Aarsag og Virkning.

Er det nu ikke mærkeligt! Da „Dags-Avisen“ slog Bager Safft ihjel, det døde han ikke af, men da samme Blad Dagen efter fortalte, at Manden er i god Bedring — saa døer han! — Bare „Dags-Avisen“, der saa ofte har slaaet Ministeriet Estrup ihjel, for en Gangs Shyld vilde skrive, at Ministeriet bør blive, saa er jeg vis paa, det gaar samme Vej som Safft!

Solopgang.

Det var som Satan! Her staar, at Kaptajn Suenson, adminislrerende Direktør for „det store nordiske Telegrafselskab“ er bleven Kommandør af den „japanesiske opgaaende Sols Orden“. Han kan sgu da med Sandhed synge: „En nyfødt Sol i Østen gløder!“

Ved en „Sjavs“.

— Det er no'en slemme fedtede Kort Du holder, Petersen!

— Ja, jeg sveder sgu endnu af at staa i den Trængsel henne hos Holmblad for at faa et Par nye Spil „Udskud“, men jeg fik sgu ingen!

— Sikken et Spil af Skæbnen! Netop fordi Du ingen Kort fik, kom Du til — kort!

Naar Hovgaard kommer hjem.

Naar Hovgaard vender tilbage igen,
Naa, sikken en Stads vi faar!
Fuldt der da bliver paa „Linien“
Af Folk, som ventende staar.
Hver Dame vil hædre Dagens Helt,
Om ogsaa i Skind hun skal svede,
Hun „vender det Laadne ud“ saa „snelt“,
Som en sød lille — Samojede.

Rebus.

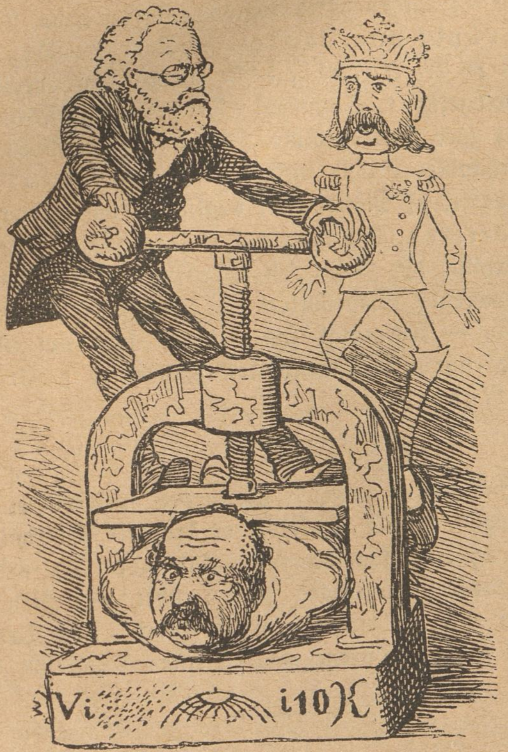

Forklaringen til Billedet jeg ikke kan Dig byde,
For en Gangs Skyld uu selv Du maa den mørke Tale tyde.

Den kender jeg!

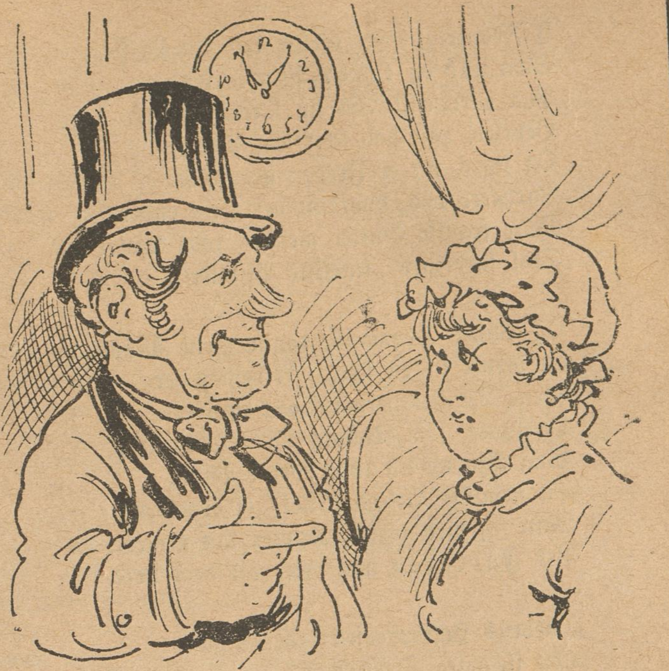

(Petersen er kommen hjem fra „Begravelsen“ Kl. henved 1 om Natten.) Konen: Er det Dig, Petersen? Du godeste Gud! er det en Tid at komme hjem paa, naar en Mand — — —

Petersen (afbryder): Holdt, Kone, den kender jeg! Den Præken stod i „Ravnen“ næstforrige Uge. — Du véd nok: „Eftertryk forbydes!“

Mortensgaasen.

Mortensaften vinker dem, som har lidt godt om Penge,
Men, desværre Størsteparten haardelig mon trænge.
Her vi har en Fabrikant, som lever af Tobakken,
Æde gør han som en Hest, og slaar saa rask med Nakken,
Skønt han fik en slem Lektion af Folket under Striken,
At han reddet blev endda, derfor han takker „Kliken“.

Husets Støtter.

1ste Børsmand: Hvilke smukke Figurer De der har faaet anbragt ved Deres Huses Port, men hvad forestiller de egentlig?

2den Børsmand: De forestiller mit Huses Støtter, de Godtfolk, hvis Penge jeg opererer med.

1ste Børsmand: Naa saaledes! Det er derfor, at de fremstilles aldeles afklædte!

Ugerevue.

I Frankrig, hvor Gesandten Bu=Ba=Bi,
Som alle og enhver Pariser kender,
Paa evropæisk Vis nu Ordet vender,
Beviser, han har lært Diplomati,
Og siger, nu er Freden her forbi.
Vorherre véd, hvordan det Hele ender,
Naar franske Gutter med de røde Kjoler
Skal fyre med „kinesiske Pistoler".

Og Philip Heymann, denne pæne Mand,
Er blevet til en kærlig Arbejdsgiver.
Alene Tanken herom svært opliver,
Og tyndt, som Tuborg Øllet være kan,
Maa Øjnene nu løbe rørt i Vand.
Da nemlig „Arbejdsrakket" ej begriber,
Man sig med tvende Kroner kan ernære,
Ved Foredrag han dette vil dem lære.

Imedens Højrepressen lader stum,
Den slemme „Dags=Avis" en Smule „Secher"
Til Borgermester Muus i Sorø kigger,
Som nys en stakkels Synder, haard og grum
Har i et Tugthus skaffet gratis Rum.
En lille Fejl der her i Sagen stikker:
Den lille Muus nok Loven helt forglemmer,
Og dømmer som Humøret just bestemmer.

Paa Frueplads, hvor al Theologi
Studeres efter gamle Testamente,
Som saa Professor Styhr dem skal indprente,
Gør Kandidaterne nu Styr, fordi
Paa Tryk de kunde Foredraget li'e,
Og trykkede de nu paa Svaret vente.
Om theologisk Fromhed skal erkendes,
Sandsynlig da med Fred vil Striden endes.

En vilde myre Bismarck med Morfin,
Og trække Haaret af i store Totter.
Da Manden sig saa nederdrægtig flotter,
Saa endte hele Sagen kun i Grin.
Men kostbar Medicin er ej for Svin,
„Strykni n" er derimod for gamle Rotter.
Det Hele var saa Løgn fra Ord til andet,
Og Manden gik kun ynkeligt i Vandet.

Der er udkommen en „Populær Sundhedslære" af Prof. Nußbaum. — Død og Pine! Sundhedslære af Nøddetræ, den maa endelig være fin!

Raketter.

Paa Kristianshavnsmødet vilde Tømrermester Thomsen have, at Skorstensfejermestrene skulde have Lov til at feje rundt paa Landet. — Som om Dinesen, Matzen og N. Andersen ikke havde gjort deres Arbejde forsvarlig i Sommer! Det vilde ligefrem være Synd, at gøre dem brødløse. — Paa samme Møde vilde en Smørhandler i Lav med Skarnbøtterne. Naar man betænker, at Manden til daglig Brug tumler med Smørbøtterne, kan man nok forstaa hans Ømhed for de førstnævnte, der jo for det store Flertals Vedkommende er forhenværende Smørbøtter. — „Blodet er aldrig saa tyndt" osv. — Forøvrigt saa det ud, som om Benævnelsen „københavnske Skarnbøtter" gjorde et stærkt Indtryk paa Rysse l.

I „Industriforeningen" udstilledes forleden et nyt „Børnetæppe", i hvis Omkreds er broderet Afbildninger af Mænd og Dyr, som den Lille skal more sig ved at sé paa, naar den anbringes paa Tæppet. — Men sæt nu, at den Lille anbringer „noget Andet" paa Tæppet, — ja, saa forøges Dyrene med en lille — „Gris"!

En Bankdirektør i Stokholm har faaet Eneret paa nogle af ham angivne Grimeskafter. — Mon de Grimeskafter er bestemt til „løbske" Bankkasserere og andre Pengekassemænd, der er tilbøjelige til at faa „Bisselæder" i Skoene?

Taagehornet paa Trekroner lider i den Grad af Brystsvaghed, at det ikke kan høres uden oppe paa selve Batteriet. Da Taagehornet rimeligvis ikke kan taale den stærke Taage, vil det efter Forlydende fremtidig kun give Signaler i klart Vejr.

Ved Lutherfesten i Sachsen bliver den offenlige Dans indskrænket saa meget som muligt. — Naturligvis! Folket skal helst danse efter de ortodokse Præsters og deres Venners Pibe!

I Oldenborg er man i denne Tid i Færd med at æde alle de Prøjsere, man kan faa fat paa. — Det havde Prøjserne nok ikke drømt, at de, der har fortæret saa mange tyske Smaalande, som de lod forsvinde i det prøjsiske Statslegeme, skulde blive ædt op af — Oldenborrer!

(Fra Gaden.) A.: Hvem skulde have troet, at Luther var en saa reaktionær Præst og hadefuld Modstander af al Frihed. Han er jo altid bleven hævet til Skyerne for sin Fromhed og sin kristelige Vandel, og hvad er saa det Hele — —?

B.: Lutter Løgn!

Tiggeren: En lille Skærv, go'e Herre?

Herren: Hvor tør De vove at overfalde mig med Deres uforskammede Tiggeri?

Tiggeren: Om Forladelse! Men — hvem er De da?

Herren: Dumt Spørgsmaal — jeg gaar jo og samler Bidrag ind til Krigsmonumentet.

Tiggeren: Naa, saa fægter De jo ogsaa! Ja — saa siger jeg: God Forretning, Kammerat!

Raketter.

I „Aftenposten"s Erindringsliste læses:

„Frue Taarn kan besés, naar man henvender sig til Ringer Larsen, Studiestræde 5, Kælderen." — Mon man ikke skulde kunne besé Taarnet nok saa godt ude paa Pladsen?

Jurisprudensen véd ganske vist i Regelen hvad Ret er, men desto sjældnere hvad der er ret.

Et genialt Menneske er som en Gaade: Han bliver sædvanlig først forstaaet efter sin Opløsning.

Theatrene.

Folketheatret. Naar „Skabhalse"ne er færdig med at løbe efter „de Forlovede", og der ikke mere er Rift om „Smaaforæringer", vil der indfinde sig „Et daarligt Subjekt", som formodenlig vil vise sig at være en „varm Fyr", siden der samtidig bydes Publikum „Et Glas Is" til Afkøling. For at sætte Folk i Stemning til de forestaaende Valg, kommer senere „En Valgdag", hvortil Alle, ogsaa Kvinder, ere stemmeberettigede, naar de mindst har 75 Øre i Lommen. Derefter vil man „I Mørkningen" kunne hengive sig til „Den største Dumhed", hvilke Stykker nok lader sig opføre paa én Aften, og vist vil blive meget interessante.

Kasino holder baade med „Venstre og Højre", leger med „Violettes Dukker", og har foreløbig sagt Farvel til „Kejserens Kurér", der ikke kunde være med til at rejse „Jorden rundt i 80 Dage", som nu atter skal gaa for sig paa den bekendte gemytlige Maade.

Dagmartheatret kommanderes i denne Tid af „Søkadetten", der tager Publikum med Storm og gør mange Erobringer. Man vil senere bringe Folk „I Knibe" og fremmane „Spøgelser", som slet ikke har Noget tilfælles med „Gengangere".

Kaspar Hauser.

Med dette Numer af „Ravnen" følger til alle indenbyes Abonnenter første Ark af „**Kaspar Hauser.** Hans Livshistorie og Redegørelse for hans fyrstelige Herkomst." Som bemærket i forrige Numer udkom denne Bog i Foraaret i Tyskland, og vakte stor Opsigt. I Forordet til den originale Udgave hedder det: „Naar vi i denne Livsskildring foretager os nærmere at efterspore en hemmelighedsfuld Eksistens, saa besjæles vi, fjærnt fra ubeskeden Nysgerrighed eller nogen Bihensigt, kun af den Følelse, at lade den historiske Sandhed komme til sin Ret, vække Medfølelse for en uforskyldt forfejlet Tilværelse paa ny, saa vel som at redde det meget bagvaskede „Nürnberger Hittebarns" Ære og Minde. De i sørgelig Ensformighed henrundne Dage af en Ynglings Liv, Hemmeligheden ved hans Fødsel, hans sælsomme Skæbne, saa vel som hans voldsomme Død, var det, som i flere Aar tiltrak sig den dannede Verdens Opmærksomhed, satte mange Penne i Bevægelse, og tilsidst blev Genstand for lidenskabelige Drøftelser.

Den Ene vilde i Kaspar Hauser sé det beklagelsesværdige Offer for mørke Rænker, medens Andre kun betragtede ham som en Bedrager eller som et viljeløst Værktøj for hemmelige Planer.

At ordne disse forvirrede Traade, paavise en hidtil ikke opklaret Forbrydelse og drage de Skyldige frem for Offenligheden, er Øjemedet med dette Skrift." —

„Kaspar Hauser" vil blive den anden i Rækken af de Literaturfrembringelser, som vi har lovet jævnlig at lade medfølge som **gratis Tillæg** til „Ravnen". Med hvert Numer vil følge et 8-sidigt Ark, trykt paa smukt Papir. Abonnementsprisen er som hidtil 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. „Ravnen" udgaar hver Søndag. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere. **NB.** Vore ærede Abonnenter i Provinserne vil faa alt det udkomne af „Kaspar Hauser" tilsendt med Begyndelsen af Januar Kvartal 1884.

København, i November 1883.

Ærb.
Udg.

Estrups sidste Unge.

Da Estrup saa, at Folkethinget ikke
Hans Love agtede, men lod dem ligge,
Saa tænkte han: jeg skal til Verden bringe
En Pog, som Venstres Trods skal snildt betvinge!
Straks med de andre Furier han boler,
Og — ganske rigtig! kort derpaa han føler
Og føder dette „Utysk“ mellem Love,
Der Alderdomsforsørgelse tør love.

I syvogtred've Aar man skulde spare
Og Pengene til „Kassen“ punktlig svare,
Og naar man saa blev gammel, fik man daglig
Højst firsindstyve Øre, hvor behag'lig!
Slig Lov Hr. Estrup kalder arbejdervenlig!
Nej, nej! den er i Et og Alt kun tjenlig
Til at begraves i den store Kule,
Hvor Estrup selv sit Aasyn burde skjule.

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af en Forening. — Ansvarhavende: Fr. A. Hertz.

No. 46 | Söndag den 18de November. | 1883.

Forsvars-Adresse-Deputationen.

Den stakkels Sjettedel af „varme Patrioter“,
Som ej er ved de fulde Fem,
Og altsaa minder stærkt om Idioter,
Er kommen i en Stilling slem.

Om deres Ret, til som en Flok af Gale,
Paa hele Folkets Vegne her at tale,
Der falder nu en Regn
Af Spørgsmaalstegn.

Fremad!

Jeg vil ud, jeg vil med,
Jeg vil op og afsted,
Min Livskraft gaar tabt,
Thi jeg er ikke skabt
Til det søvnrige Liv herinde;
Jeg vil op for at kæmpe og vinde,
Jeg vil ud for det Tabte at finde.

Kan da Ingen forstaa,
At for Maalet at naa
Skal lidt mere dertil
End det gøglende Spil,
Den Hælden til Siderne to,
Denne Vaklen paa Afgrundens Bro,
Som i Blindhed kaldes for Ro!

Herud skal hver Evne
I Livskampens Stevne,
Ikke blot for mig selv
Som den hastige Elv,
Jeg de mægtige Floder vil naa,
De, som fremad mod Lyshavet gaa,
Hvor vi Alle Befrielsen faa.

Den vakte Arbejderstand.

Mel.: I Flugt gaar Tiden osv.

Vort Samfund bliver prist i høje Toner
Kun af en Klike, som bestaar af Faa,
Snart rører Folket sig i alle Zoner,
Snart Alle vil et Slag for Frihed slaa.
Vi længe var som Slaver lænkebundet
Med kuet Sind til „Donten“ ud vi gik,
Men nu den rette Frelse har vi fundet,
For Uretfærdigheden Syn vi fik.

Vi før gik om som viljeløse Trælle,
Og taalte hvert et Svøbeslag man gav,
Og vilde En og Anden os fortælle,
At ej vi burde lide til vor Grav,
Da var vi døve — Frelsen bort vi viste,
Tyrannerne sig glæded' — hver en Stund.
O! da kom Socialismen, — den vi priste,
Den vakte os og Andre op af Blund.

Men I, der endnu holder Jer tilbage,
Og som i Afstand frygtsomt paa os sér,
Har I da ikke ogsaa Grund til Klage?
Er I tilfreds med disse Forhold her?
Nej, ogsaa I maa lide Sult og Kulde,
Og ogsaa I maa altid slide haardt,
Hvorfor kan I da ej forstaa tilfulde,
At I fra disse Kvaler nu maa bort?

Kom, slut Jer rask til Socialismens Fane,
Og kæmp med os for Sandhed og for Ret!
Vor Lære vil Tyrannerne bortmane,
Og brat forsvinde vil alt Falskt og Slet.
Ved Enighed vi Sejren snart vil vinde,
Saa lad os da med Mod i Kampen gaa.
Despoterne maa bort fra Magtens Tinde,
Da først den rette Frihed vil vi faa!

Raketter.

„Dagens Nyheder“ slutter et Referat, over det i Forsamlingsbygningen nylig afholdte offentlige Møde, paa den bekendte Erik Bøgh-Karstensenske Maade: „... og herefter vendte Hørdum Bøtten“. Erik Bøgh kan da forresten tale med om at vende Bøtten; der var en Tid, da Erik ikke kunde se en af de „Kongelige“ uden at overdænge dem med Smuds. — Men Tiderne forandre sig. Nu burde Bøgh nøjes med at „holde Bøtten“.

Det religiøse Blad „Fædrelandet“ indeholdt for nogen Tid siden en Anbefaling for Noget, der kaldes Hellers Spilleværker. — De Religiøse har altid deres Spilleværker i Gang. — Anbefalingen er uendelig og holdes jævnt i denne Dur: „Hvad kan Manden skænke sin Hustru, Brudgommen sin Brud, Vennen sin Ven, der er smukkere og mere velkommen!“ osv. — Spilleværkerne lader til at være et Slags Spilledaaser. De Hellers Spilleværker, der ellers er bekendte, tør man jo ikke tale om, thi saa kommer Hertz igen til at afsone Hellers Synder.

Rusland føler sig meget skuffet over de sidste Begivenheder i Bulgarien. Det havde ventet at kunne trække Penge og andre Fordele ud af det lille Land, og nu maa det nøjes med det overflødigste, der fandtes i Bulgarien, nemlig — russiske Generaler.

Løjtnant Hovgaard medførte paa sin Nordpolsekspedition 8 Hunde, der skulde benyttes ved mulige Slædeekspeditioner. Disse Hundes Antal er bleven forøget til 23, der alle befinde sig i bedste Velgaaende, fortæller „Dags Av.“ — Kom saa og sig, at Dijmphna-Ekspeditionen intet Udbytte har givet!

Et Ændringsforslag.

Mel.: Hurra, min Jente, her kommer jeg!

Nu lyder Raabet, hvor end man gaar:
:,: Ned med Estrup! :,:
Fra Bonden man kun at høre faar:
:,: Ned med Estrup! :,:
Studenten raaber i vilden Sky,
Og Kunstnerflokkene li'saa kry:
:,: Ned med Estrup! :,:

Selv Embedsmænd og Militsen si'er:
:,: Ned med Estrup! :,:
Skønt og jeg fristet til Raabet bli'er
:,: Ned med Estrup! :,:
Jeg tror det gjorde mig li'esaa godt,
Om man gav sig til at raabe blot:
:,: Op med Estrup! :,:

Et lille Afdrag.

Højres faste Stok
Ynkeligt hinanden prajer,
Vi har faaet nok,
Nu af deres Rævestreger.
Nys N. Andersen
Brøvlede saa fælt deroppe
Om „Forsørgelsen",
Til de mange gamle Kroppe.
Kaldte „Udskud" dem,
Som herhid fra Sverig hoppe,
Uh, føj! Den er slem!
Nu kan han vente lidt,
Saa skal han faa sit Fedt!

Raketter.

Skønt man har hørt Martin Luthers mange Skyggesider tilstrækkeligt omtalte i den sidste Tid, tror vi dog „Dags-Avisen" er for slem ved ham, naar Bladet bringer et saa plet- og skyggefuldt Billede, som det, det bragte forleden Dag. — Næsen tyder i sin sorte Skikkelse paa Drikfældighed. Nogen luttret Luther var det i al Fald ikke.

— Karl Gjellerup har skrevet en „Kammernovelle", som han kalder: G-Dur. — Visse Folk synes, at Gjellerup altid skriver i „G-Dur"!

To Regninger.

I.

For at have pryglet en Sergent, hvilket han dog ikke har havt nogen Skade af*), har 2 Ingeniører hver at betale med 10 Aars Tugthusarbejde, og 5 Ingeniører har hver at betale med 6 Aars Forbedringshusarbejde.

Fru Justitia.
Filialen i Krigsretten.

II.

For at have bedraget 28 Personer for et samlet Beløb af 2,710 Kroner, fravendt fire Bude 3,300 Kroner, begaaet Falsk og lavet flere andre Kæltringestreger, har Kommissionær C. A. Sørensen, almindelig kaldet Ørnstrup, Vodrofsvej 29, at betale med 2 Aars Forbedringshusarbejde.

Fru Justitia.
Hovedforretningen paa Kristiansborg Slot.
Firma: Højesteret.

Probatum est.

I de Johan Hoffske Maltekstrakt-Reklamer findes bl. A. følgende Anbefaling:

„Da min Kone i længere Tid led af Nervesvækkelse og Gigtfeber, som stadig forværredes, saa at hun tilsidst ganske maatte holde Sengen, købte jeg hos Hr. P. Tang i Ringkøbing af Johann Hoffs Maltekstrakt, og er ved stadig i 1½ Aar at bruge dette nu helbredet for ovennævnte Onder, hvilket jeg ikke undlader at bekendtgøre.

C. Petersen,
Geilgaard, Lyne pr. Tarm.

— Efter Mandens Erklæring at dømme maa den Maltekstrakt have været nok saa god som Rottekrudt, thi han siger udtrykkelig, at han købte Maltekstrakten, og at han, efter at have brugt den i halvandet Aar, nu er „helbredet for ovennævnte Onder", blandt hvilke han ogsaa synes at regne sin Kone; thi da man ikke hører mere om hende, maa man jo antage, at hun er gaaet samme Vej som Nervesvækkelsen og Gigtfeberen.

„Den konservative Klub" vil oprette en Skyttteforening, hvis Medlemmer skal optræde i Zouavuniform. — Konservative Zouaver! Det forekommer os, at man lige saa godt kan tale om løbske Træheste!

*) „Den Sergenten tilføjede Vold medførte en dog ikke betydelig Svulst med underløbet Blod ved højre Øje, men kan ikke antages at ville medføre varige Følger for hans Helbred." (Referat af Krigsretsdommen.)

Et Tidens Barn.

Peter: Du har slaaet mig, Fa'er, og jeg har maattet taale det. Men jeg sværger Dig: Jeg vil en Gang hævne mig frygteligt paa Dine Børnebørn!

Fintfølende.

— De er en Slyngel, en Pjalt, en Bedrager, en ....
— Min Herre! Jeg frabeder mig alle Tvetydigheder!

Formeget forlangt.

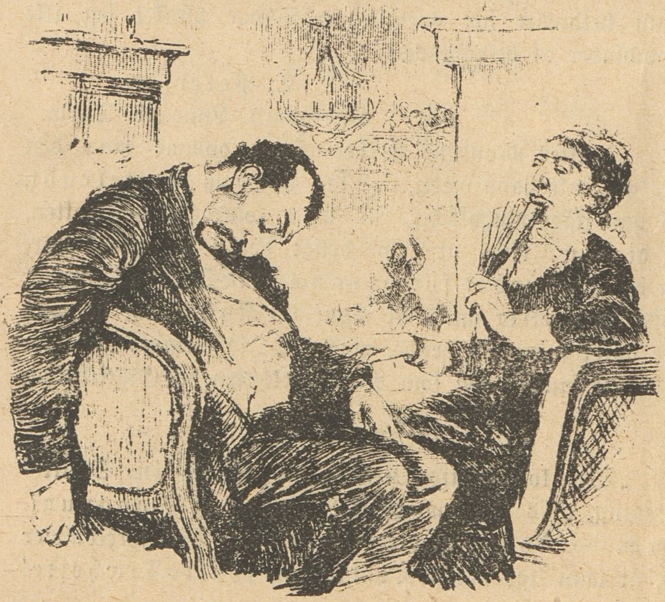

— Men Moses dog, Du vil da ikke sidde og sove under Koncerten?
— Hvorfor ikke? . . . Jeg har sgu da betalt min Plads dyrt nok. Du maa ikke tro, at jeg oven i Købet vil snydes for min Aftenlur!

Stærkt efterspurgt.

Fruen: Men min Gud, naar De har en saadan Masse Anbefalinger, saa kan De jo knapt have været 14 Dage i hver Kondition,

Pigen: Kan jeg da gøre for, at der mellem Herskaberne er saadan en Rift om mig?

Faldet ud af Rollen.

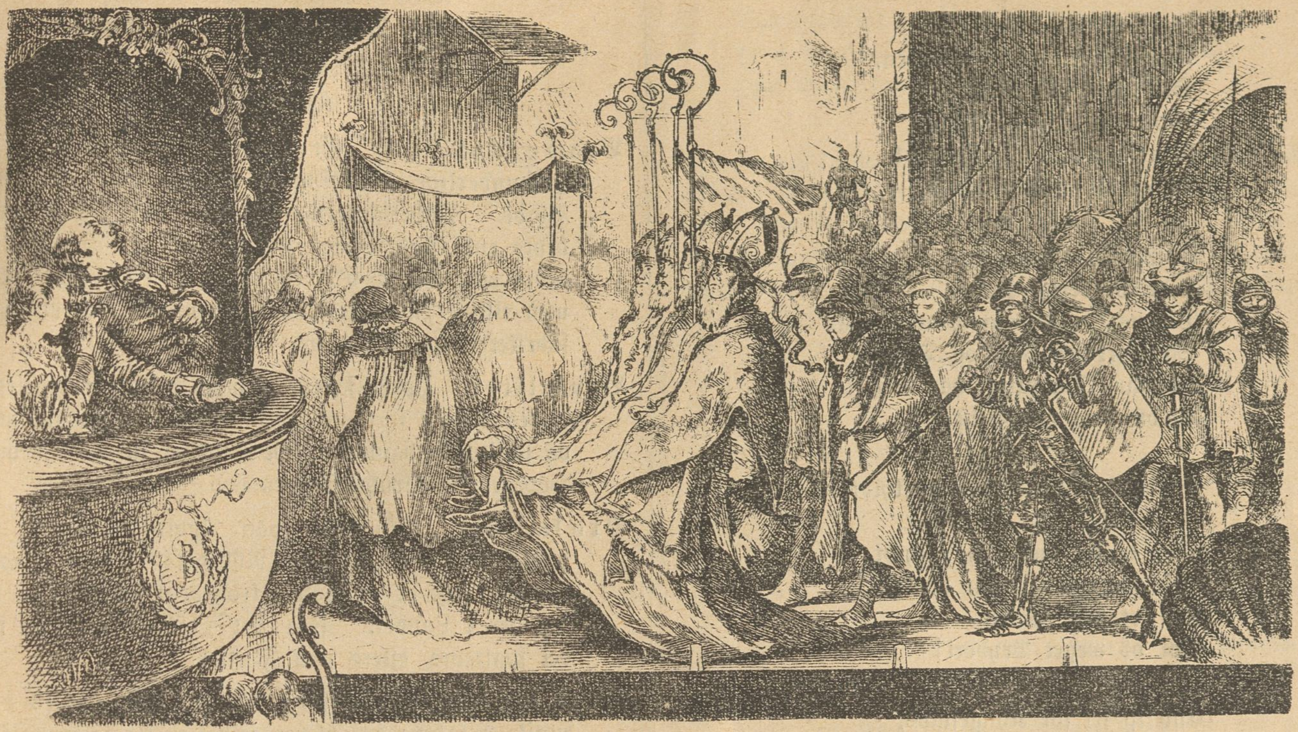

Ved en Lutherfest i et tysk Fyrstendømme var der om Aftenen en Festforestilling i Theatret. Fyrsten og Hoffet overværede Forestillingen. En af Akterne sluttede med et Optog, der hentydede til Dagen. Fire af de største Soldater i Fyrstens Livregiment udførte Statistroller som Biskopper, der deltage i Processionen. Soldaterne fik Øje paa Durchlauchtigheden, der betragtede dem fra sin Loge. Som paa Kommando skuldrede de Bispestavene, sparkede gevaltigt ud i de lange Bispekjoler og marscherede i den skønneste Parademarsch forbi Fyrsten. Optoget gik rigtignok derved i Stykker, men — Disciplinen og Regimentets Ære var reddet!

Meget galant.

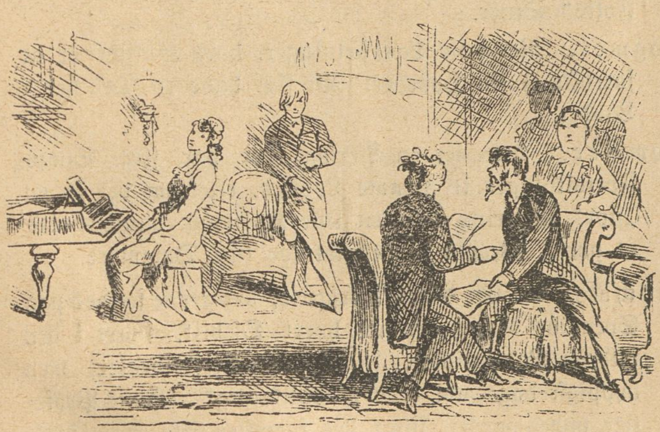

(Damen synger til Selskabets Underholdning. To Herrer passiarer meget højt. Damen holder inde.)

Herren: Jeg beder Dem, min Frøken, syng De kun videre, Deres Sang forstyrrer os slet ikke!

I Embedsiver.

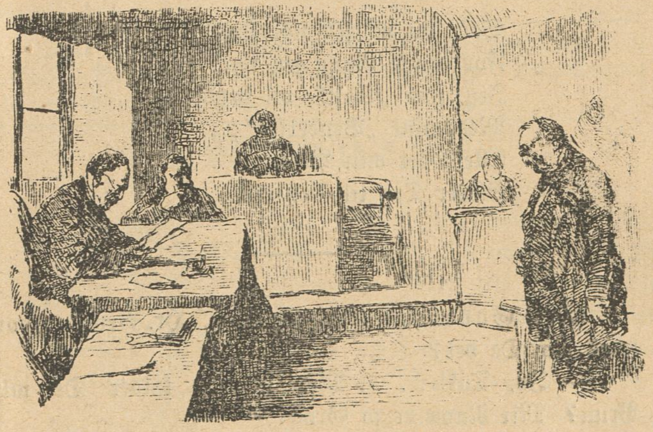

Assessoren: Er De gift?
Anklagede: Nej, jeg er ugift
Assessoren: Hvor længe har De da været ugift?

Lidt Bryderi.

Livet er kun Bryderi
Fra Vuggen og til Graven,
Selv vort vise Politi
Maa ofte „bryde Staven".
Naar det skal staa Højre bi
Bli'er det altid Bryderi!

Hospitalets Læger har
Tidt Bryderier svære,
Danmarks „Kaspar Hauser" var
Saa sort som Kul og Tjære.
Saadan „Vandkur" han kom i
Voldte dem vist Bryderi!

Faar et „Skab" Du uforskyldt,
Man straks Dig annektere,
Men er det med Uhre fyldt,
La'er man Dig pænt passere.
Ja, det kære Politi
Gør os meget Bryderi!

End'lig fri for Kongestads,
Saa faar vi Lutherfester.
Sik'et Syn, paa Frueplads
Marschered' lutter Præster.
Denne ny Theologi
Gør hver Præst lidt Bryderi!

Bli'er vi gamle, faar vi godt
Af Landets Millioner,
Tænk, hvor vi skal leve flot —
Hvert Aar to Hundred' Kroner!
Estrup! — det er Synd, at vi
Gør Dig alt det Bryderi!

Saa, nu vil jeg sige stop!
For denne Gang jeg tier,
Jeg, som „Saft", vil bryde op
Med mine „Bryderier";
Ellers let min Poesi
Bliver Dig til Bryderi!

(Fra Gaden.) — Ih, god Dag, Hr. Brun. Hvorledes har De det?

— Jo, Tak! . . . . Men hvorfor kalder De mig Brun? Mit Navn er jo Grøn!

— Aa, undskyld — jeg skal sige Dem, jeg er farveblind!

Sproggranskning.

(Frit efter P. A. Heiberg.)

Satiriske Anfald, Indfald og Udfald.

(Fortsat.)

Brama-Livs-Elixir. Et Humbugs-Lægemiddel, hvis „vidunderlige Virkninger" udbasunes i Alverdens Blade. Fabrikanterne paastaar, at „Sundhed er bedre end Guld", men mener vistnok, at „Guld er bedre end Sundhed", thi det er en meget gylden, men tillige en meget (moralsk) usund Forretning at fabrikere dette Arkanum.

Brutalitet. Hører særlig hjemme i Bureaukratiet, er derfra bleven forplantet til militære Befalingsmænd og Politi-Drabanterne. Man plejer at have cronede Hoveder til Brutalist-Formænd.

Brækmiddel. Kan købes paa Apothekerne, kan dog ogsaa faas paa „Dagens Nyheders" Kontor, navnlig hvis der er en Hoben kronede Hoveder paa Besøg her i Landet. Paa det sidstnævnte Sted faas det spaltevis, ellers paa Flasker.

C. Et Bogstav, der fornuftigvis ikke bør medtages i det danske Alfabet; der bliver følgelig ikke længere Tale om ABC, men om AB eller Abe, hvilket ogsaa maa falde Børnene lettere.

Diderik. Betyder nærmest: en fordrukken Mandsperson. Bruger man: „Drukken-Diderik", tilkendegives dermed, at Manden er plakatfuld til enhver Tid, og at Fuldskab er hans normale Tilstand.

Didériktør. Beslægtet med de andre Diderik'er, bruges som Kælenavn i Stedet for (Politi) Direktør.

Dinesen, ogsaa kaldet „Hr. Lars". Betyder en Træskoridder, der bliver gammelklog, forstaar at vende sin Kappe, og omsider faar Lov at komme ind i „fine Folks" Stuer.

Dogmer. Religiøse Læresætninger, hvis Hensigt er at forrykke Folks Hoveder. Vi skal have en Del her i Landet.

Dommer. Betegner en Person, der har flere Slags Fortolkninger til samme Lovsted, eftersom det er en „stor" Kæltring eller en lille Kæltring, han har med at gøre. Præstø er bekendt for sine Dommere.

Drachmann. En dansk Forfatter, der gerne færdes paa Søen, og derfor drukner hvert Øjeblik, snart i den vildeste Radikalisme, snart i Godsejeridealer, men hyppigst dog „udi egen Indbildning". Hans Profetier yndes meget, skønt der forresten ikke er en Sjæl, som tror paa dem. (Sluttes.)

Ugerevue.

Vor ædle Dommerstand har snart behov,
At kunne trænge til at gaa i Lære.
Nykøbings Herredsfoged har den Ære
At vise os — ja, den er lovlig grov! —
Han kender ikke mindste Spor af Lov,
Og skal dog en retfærdig Dommer være.
Hr. Sørensen i Sligt sig artigt skikker,
Han læser kun sin „Berlingske“ og — nikker!

I Nakskov en Forretning nylig fik
En Neger, som skal Damer ekspedere.
Om man i „Messen“ vilde Sligt probere,
Og som Forsøg indføre denne Skik,
Da vore Negere, som ledig gik,
Saa taaleligt dog kunde eksistere;
Og særlig en, som fleres Vægt opvejer,
Kan anbefales, nemlig: „Flomme Meier“.

Nu sér man Folk, som der uhyre let,
Naar ikke selv de fik et Barn i Eje,
Da ganske roligt tager et i Pleie;
Med visse Midler derpaa slet og ret,
Man „regulerer“ Barnets Aandedræt.
Og for at ej det siden ud skal skeje,
Man kvæler det, hvorpaa at „Fatter“ trøstig,
For Pengene sig tager Livet lystig.

Og Skytter med Zouaveruniform,
Konservative Folk nu vil oprette;
Skønt en og anden vil paa Skuldren lette,
Deltagelsen dog blive vil enorm.
Og Damehjerter tager man med Storm,
Som Forudsætning kan man vel forjætte.
Ved Uniformen unge Folk vil blive
Saa højst forskrækkelig konservative.

I Telegrafens Kælder Herman Bang
I alenvis om Dit og Dat sig breder,
Og ganske grundig hver en Læser keder.
Fornylig han med Fantasien sprang
Til „Kisten“, hørte paa Miss Wilsons Sang,
Og rakker ned paa slige „simple“ Steder.
Han kom „til Kort“, som Direktøren sendte,
Imens Miss Wilson saa i „Kisten“ endte.

Og dette fredrikshølmske Rækkeværk,
Fornylig atter faaet har et Anhang,
En Redaktør har nemlig øvet Vandgang;
Endskønt de Folk i slige Ting er stærk,
Var denne her, med Vandet i sin Kverk,
Dog glad for selv den ynkeligste Landgang.
Men hjemme, højt imellem Norges Fjælde,
Han Magistraten sikkert vil udskælde.

Det østrigske Politi, der bevirkede „Freiheits“ Ekspedient Neves Udlevering til hans Bødler, roses naturligvis i flere reaktionære, tyske Blade. — Naar Slyngelpressen næste Gang omtaler en Næves Overlevering, haaber vi Vedkommende maa have faaet den lige i Synet.

Samtale paa Sukkerhuset.

(Indsendt.)

1. Arbejder: Naa, hvorledes gik det saa Peer N . . .?

2. do: Ja, han maatte gaa hjem igen, og saa fik „Stafetten“ Tilladelse til at give ham en alvorlig Irettesættelse og at jage ham væk næste Gang, han bliver fuld.

1ste: Den Fyr plejer ellers ikke at spørge Mesteren, om han maa skælde Folk ud; han skaber sig til hver en Tid som om han var Herre paa Fabriken, og hvem skal saa jage ham væk, naar han er fuld? Du siger jo, at han var ligesaa fuld, som den Anden.

2den: Ja, han har saamæn gaaet i en slem Dimmelim hver Dag hele Ugen, men han hytter sig nok, for det faar Mesteren ikke at vide.

1ste: Jeg synes ellers, at Mesteren faar Besked paa Alting, hvad vi andre Djævle foretager os.

2den: Ja, men han faar aldrig Noget at vide om Formændene, for han taler jo aldrig til en menig Mand, og dersom En en enkelt Gang drister sig til at tale til ham, siger han bare: „Schluder! hvor er den Formand? Hvor tør han komme her og schluddre?“ Og alle Formændene hænger jo sammen som Ærtehalm, de fortæller ikke Noget om hverandre.

1ste: Ja, den „Stafet“ har jaget mange Mennesker væk. Naar ikke de vil fylde ham med Brændevin hele Dagen, og fore ham med Bajere om Aftenen, saa kan han ikke bruge dem.

2den: Men den Aften, han laa og rodede i Rendestenen i Vimmelskaftet og ikke kunde komme op igjen, og da de kørte ham hjem paa en Trækvogn, da havde han da faaet nok, og hvad han ikke havde faaet, det fik han vist, da han kom hjem, for Madammen hun kan nok ha'e hans Fus. Der har han nok slet ikke Noget og skal ha'e sagt.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger til indenbyes Abonnenter 2. Ark af **„Kaspar Hauser“**.

Mens Hjulet gaar.

Den offenlige Mening: Jeg synes, at Din Smørstikker har faaet nogle slemme Skaar, min Pige.

Retfærdighedens Gudinde: Ja, desværre! Det kommer der ud af at laane sit gode Sværd ud til Fuskere og til Størrelser, der læser Loven, som Fanden læser Bibelen.

Den offenlige Mening: Du burde heller ikke give Dig af med slige Mandfolk. De spolerer jo Dit Rygte i Bund og Grund.

Retfærdighedens Gudinde: Aa, ti Du bare stille, min Tøs! Naar man, som Du, lader sig kommandere af et Par lejede Redaktører, saa har man ikke Noget at lade Andre høre.

Den offenlige Mening: Nej, Du. De Fyre er jeg færdig med. Vent bare til Valgene!

Retfærdighedens Gudinde: Ja, saa vil jeg ogsaa tale et Ord med!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af H. Wiegell.

No. 47. | Söndag den 25de November. | 1883.

Hofpræst Stöcker i London.

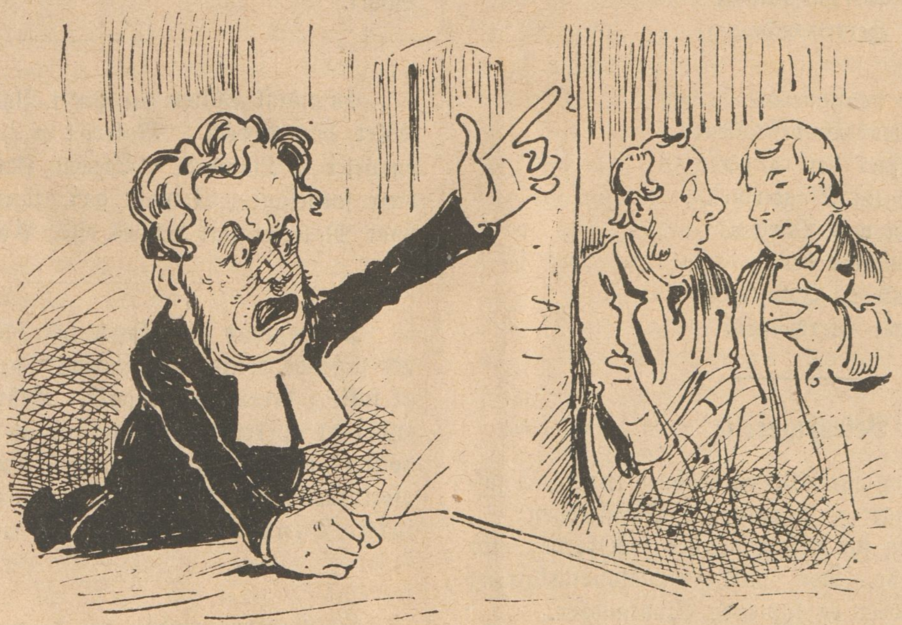

1ste Arbejder: Hvorfor mon Stöcker bærer et Halstørklæde med saa brede Snipper, ligesom en Hagesmæk?

2den ditto: Naturligvis for at han ikke skal — overpræke sig!

Estrups søde tohundrede Kroner.

Mel.: Mette hun var Bondepige og han var Herremand.

Estrup har saa sød en Mine,
Han er nu Socialist.
Vi skal lønnes, Død og Pine!
Her, — Tænk Dem, — ikke hist;
Dog mindst et Nul, der mangler
I hvad man kaster hen,
Ret, som om der mangler Nuller
Blandt de pæne Herremænd.

Uh, hvor skal Kamelen tyres,
Naar den Masse Mønt vi faar,
Helst hvis Alting nu fordyres,
Som i de sidste Aar.
For Summen kan man leje
Logi til en Person,
Man kan da af Sult krepere,
Men — saa døer man paa Pension.

Til en Biskop gi'er man Kroner
Tyvetusind*) i et Aar,
Da vi ej er Standspersoner,
Hundredparten kun vi faar.
Hundred Haandværksmænd vejer
Lig en Biskop, hvilket Spænd!
Ja, de kan os s'gu vurdere
Disse pæne Herremænd.

Kan vi ikke pensioneres
Li'som Statens Embedsmænd?
Med Kaptajner bør rangeres
Hver en dygtig Slagtersvend,
Skuespill'ren med Præsten,
Og saa fremdeles hen,
Og saa Kuske og Jokajer
Med de pæne Herremænd.

Bekendtgørelse.

Til Underretning for Alle og Enhver tjener, at følgende smaa Ændringer er foretagen i Straffeloven:

Falsk Forklaring for Retten straffes som forhen med Forbedringshusarbejde, men falsk Grundlovsforklaring ansés med Elefantkæder og lignende Bindemidler.

Givet paa vort Slot „Provisorum".

N. E. L. Lemann,
Retsplejefa'er.

*) Biskop Brammer havde 20,000 Kr. — Johannes den Døber spiste Græshopper og drak Vand.

Raketter.

„Det er af sine Venner man skal ha'e det", sagde „Jyllandsposten", da hele Højre omtrent tav stille, medens der atter udtaltes, at „Jyllandsp." burde brændemærkes med Foragt. Mon de Herrer Ploug, Carstensen, Bøgh og Konsorter ikke har følt en løjerlig Fornemmelse i deres Kroppe, da den yderliggaaende Spytslikker fik sine velfortjente „Ris"?

Vi modtog fornylig en Meddelelse om en Mand, der havde mistet Synet ved at stirre i „Aftenposten" for om muligt at udfinde, i hvilket Sprog Bladet var trykt, hvilket dog ikke lykkedes ham, da Typerne er ligesaa daarlige til „Lederne", som Lederne af Bladet er Typer paa daarlige Ledere. — Stakkels, ulykkelige, blege Aftenpost, selv dit Humør, der ellers udgjorde en Spalte, var i Søndags et spaltet sygnende Skud paa 1/4 Spalte.

„Dags-Telegrafen" indeholdt forleden Dag under Rubriken „Sport" en Omtale af en „Gymnastisk Skole for Ungdommen under sytten Aar", og Oberst Baupell meddelte, at Skolens dygtigste Elev ingen Præmie fik denne Gang, da han havde faaet Præmie forrige Aar. — Det er den gamle Vise: „Skal Du nu ha'e Mad igen? Du fik jo Mad i Gaar! — Baupell raabte derpaa Hurra for Kongen. Det kalder „Dags-Telegr." Sport.

En norsk Maler har her i Byen udstillet et Maleri, malet paa Sten. Maleriet er 1/2 Alen paa hver Led og vejer 2 Lispund. Stenen skal i flere Henseender være fordelagtig at male paa, siges der. — Ja, især naar Maleriet skal betales efter Vægt!

Københavns Tandlæger har faaet Ørepine, fordi „et stigende Antal Kvaksalvere" gør dem Livet surt ved at fuske i deres „Tandværk". Bestyrelsen har derfor begyndt at operere i Bladene for at faa „Nødderne" væk, hvilket næppe vil foraarsage Publikum Smerter, thi „forlorne Tænder", det kan være hvad det vil, men forlorne Tandlæger — hold op med den!

En Værtshusholder, der havde sværtet en ung Pige ved Navn Karoline ganske sort i Ansigtet, blev idømt en mindre Straf, formodentlig fordi Karoline, enten hun benyttes i Billard eller paa anden Maade, helst bør være hvid som Sne.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, min Kære, saadan gaar det altid: Naar Katten er ude, spiller Musen paa Bordet! Og da Amtmand Wedel ikke passede paa, saa gnavede Herredsfoged Muus Straffeloven itu, saa at han bagefter ikke kunde finde den Paragraf, han skulde dømme efter, men lavede en Dom efter sit eget Hoved, hvorved han tillige producerede sig som en meget daarlig Lovgiver, hvis selvlavede Paragraf Justitsministeren saa sig nødsaget til at kassere; og i Stedet for at give Amtmanden og Herredsfogden en Anmærkning i Karaktérbogen, og lade dem læse ordenlig over paa deres borgerlige Straffelov, saa benaadede man den Domfældte, hvilken fiffige Udvej formodenlig nu skal føres Ministeriet til Indtægt og ved Valgene tjene som Middel, til at overbevise Vælgerne om, at kan vore Retsembedsmænd end ikke deres Straffelov, saa kan Ministeriet dog sin Bibelhistorie, dér hvor der staar: Lader Eders Lys skinne for Menneskene, at de sé Eders gode Gerninger, og sammen med Estrups Alderdomsforsørgelse maa jo denne Synderens Benaadning tage sig godt ud, især hvis man nu ogsaa benaader den stakkels Treng, som dennehersens Politimester paa Falster idømte 15 Dages Fængsel, og derved røbede, at han, hvad Straffeloven angaar, er lige saa vild paa Kareten, som Muus i Sorø, der nok for Fremtiden faar lige saa travlt som en Mus i Barselseng, naar han igen en Gang skal til at fare ilde med en Domsafsigelse, hvis han da ikke forinden bliver tiltalt for ulovlig Omgang med Straffeloven, men, siden jeg taler om Travlhed, saa maa jeg sige, at de havde da et fordømt Hastværk med at faa Hertz puttet fra den ene Brumme i den anden. Naar man tænker sig til, at Manden sidder ude i Crones Pakhus om Søndag Formiddag og glæder sig til at være færdig med den Beværtning, og saa om Middagen, da han laver sig til at gaa hjem og delikatere sig med en regulær Middagsmad, som han nok kunde trænge til ovenpaa den Forskrækkelse, saa inviterer Vagtmesteren ham nok saa venlig til at tage Plads i „Græskarret", og saa: „Læg op, Fertnant! Vi kører straks!" gik det, alt hvad Krikkerne kunde trække, afsted til „Crones Tivoli", hvor de udenvidere afleverede ham til videre Besørgelse.

Md. Stork: Men, Herre Gud! Plager Fanden dem da Allesammen!

Md. Skade: Ja, det maa De nok sige, for der er saamæn ikke en Moers Sjæl, der kan begribe, hvad Hertz har syndet. Nogle tror, at han maa da i det mindste have været overtalt af Nihilisterne til at gøre Kaal paa den russiske Kejser, da han var her, og at han nu er betalt for at ligge paa Lur, for at passe paa, naar Kejseren kommer igen, og Andre siger, at Hertz har lavet en Helvedesmaskine af et gammelt bornholmsk Stueuhr, som han har købt af sin Balbér, og som han vilde bruge til at lade hele Ministeriummet springe i Luften lige som Kristian den Ottende, der gik tilbunds i Eckernførde, og der er ogsaa Nogle, som mener, at Hertz havde underkøbt hele Opsynet ude i Pakhuset til at slippe alle Fangerne ud, og saa skulde de først erobre Artollerikasernerne paa Kristianshavn, hænge Løjtnant Knastenskjold paa Børnehusbroens Lygtepæl, og saa marschere til Tøjhuset og stikke Ild paa Kristiansborg ligesom de gjorde i Paris 1870. Ja, det er dog ganske forskrækkelig, hvad Folk kan hitte paa, og det kan saamæn gerne være, at det er Paahit Altsammen, som „Dags-Avisen" siger, men saa er det Assessor Thiele, vi kan takke for hele Ambrasien, for han har jo taget fat, som om det var Hertz, der var Hovedmanden for alle Tyverierne i Horsens Tugthus, eller havde hjulpet Sommerfeldt til at stikke af, og det er sgu dog ligegodt Løgn, det vil jeg kavere for, men jeg siger bare saa meget, at havde Hertz været Kancelliraad og Frimurer eller saadan Noget, og havde lavet en Æggekage paa et hundredtusind Kroner og ruineret en Mængde Familier, saa kunde jeg nok lide at sé Assessor Thiele behandle den Sag, — hvis ikke de Godtfolk, der plejer at dække Skandalerne for Kancelirødder og Frimurere, var kommen ham i Forkøbet. Det maatte ligefrem være en hel Svir, at faa dennehersens Assessor til at tage grundlovsbrydende Ministre, straffelovbrydende Politimestre, brutale Løjtnanter og bedrageriske Embedsmænd under sin Behandling; naar alle slige Syndere blev afsondret paa samme Maade som Hertz, der ikke maa tale med et eneste levende Menneske, ikke en Gang med sin Hustru, og som nu har siddet under Laas og Lukke i hele fjorten Dage og rimeligvis maa døje Alt, „hvad Huset formaar" i Retning af Ubehageligheder, uden at man egenlig véd, hvad eller hvor Assessoren i sin Almægtighed har gjort af ham, saa kan man da begribe, hvorledes det vilde smage de ovennævnte Herrer at gøre nærmere Bekendtskab med Assessor Thieles — „Retspleje", er det nok man kalder det, og saa tror jeg ogsaa nok, at hele Banken aldrig vilde glemme, hvem der havde været deres „Plejefa'er".

En heldig Kantøffel.

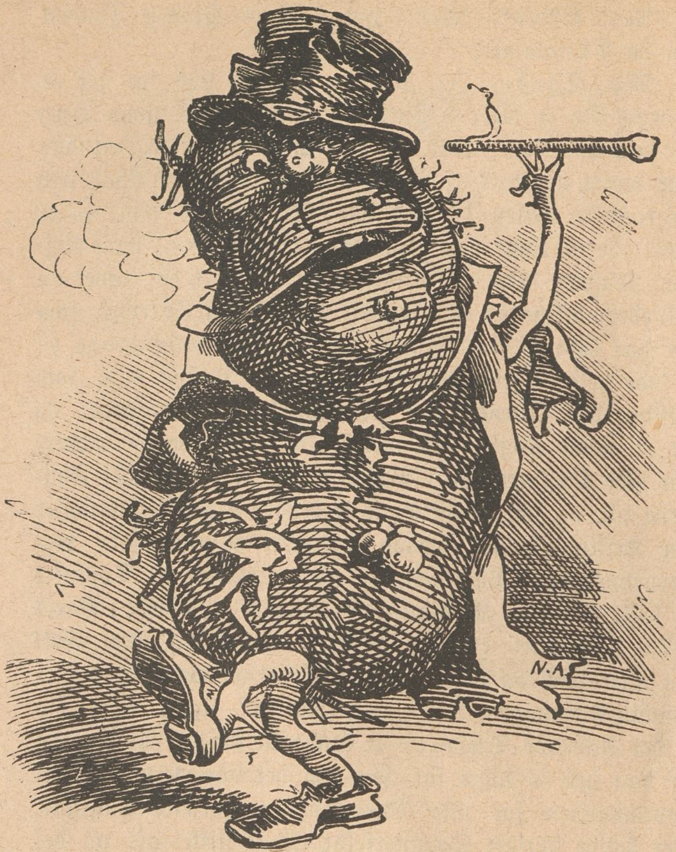

Her sér De en meget heldig
Kantøffel,
Der ofte gi'er 'en som vældig
Hm — Bøffel.
Han løber i Byen for Højre
Og Kliken,
Man burde i Grunden ham tøjre,
Som Krikken.
Forleden saa haanede Raden
Hver Proletar.
Til Grin skal han være paa Gaden,
Som en Nar!

Den Gerriges Misundelse.

— Hvor de Fattige dog er lykkelige! Her staar om En, der kunde sulte i to Dage, og jeg Stakkel kan næppe undvære Mad i én Dag!

Nokkebølles Betragtninger.

Nej, nu er jeg sgu ked af at høre paa alle mine Venners idelige Vrøvl om, at jeg er en konservativ Tørvetriller. Nu mælder jeg mig ind i den „liberale Vælgerforening", for dér kommer man i fint Selskab, og det er desuden Folk, der véd, hvad de vil. De vil genopvække de „berømmelige Traditioner fra 1848" — det maa vist være Noget for mig; maaske der ogsaa kunde være lidt at tjene hos de Folk, naar man bliver lidt kendt med dem.

I Restavrationen.

— Naa, nu har de jo myrdet Premierministeren paa Madagaskar.

— Saa har han vel gjort et Alderdomsforsørgelses-Mordattentat paa de gamle Arbejdere!

Fra Gaden.

Drengen (til den lange, tynde Modeherre): Tag Dem i Agt, Deres „Højhed", at De ikke falder gennem Tremmerne!

En Undtagelse.

Konduktøren: Min Herre, denne Kupé er ikke for Røgere.
Herren: Jeg er heller ikke Røger, — i Dag er det en rén Undtagelse.

Kokkepigens Hævn.

Opvarteren: Saa var det en Bøf lidt gesvindt, men godt mør; det er til bam, Fuldmægtigen, der er Ungkarl.
Kokkepigen: Saa skal han faa den ligesaa sejg som Saalelæder! Ungkarle har jeg ingen Medlidenhed med!

Et Mindesmærke.

Den Fremmede: Hvad betyder det Mindesmærke dér ovre?
Bonden: Det er en Skampæl, som jeg har rejst til Erindring om Stedet, hvor jeg første Gang mødte min — Kone!

Sproggranskning.

(Frit efter P. A. Heiberg.)

Satiriske Anfald, Indfald og Udfald.

(Sluttet.)

Duel. En Kamp paa Liv og Død mellem to Personer, hvoraf i det mindste den ene maa være en Nar. Dueller hører hjemme i Tyskland og Frankrig, men det maa mærkes: Naar to Bønderkarle bliver uenige om en Ungmø og den ene slaar den anden ihjel med sin Træsko, kommer „den ene“ aldeles vist i Tugthuset paa Livstid, om ikke længere; men naar to Junkere eller „bedre Mennesker“ ryger sammen af lignende Grund, og den ene Junker ødelægger den andens „Kyllingehjerne“ ved et Revolverskud, da er Sejrherren en Allerhelvedeskarl, som maa beundres.

Engel (eller Natengel). Bruges i det bacchanalistiske Sprog om Hovedstadens Politibetjente, der indfinde sig om Natten og føre fulde Folk til de „Saliges“ Hjem — paa Stationen.

Fanden. Kendes af Bibelen. Fanden har flere Efterkommere, og hvis man ikke kender nogen af dem, ikke kan faa Bistand af dem, da kan man ligesaa godt straks gaa hen og lægge sig, for saa bliver man ikke „Noget“. Deraf kommer Mundheldet om „Fanden til Morbro'er“.

Fiasko. Et Fremmedord, der kom i Brug, da Højre og Venstre kom i Totterne paa hinanden. Naar Højre gør Noget, kaldes det Fiasko af Venstre, og naar Venstre gør Noget, da ligesaa af Højre. Der gives privilegeret Fiasko for Konger og Ministre.

Fjanterup (eller Fjollerup). En By, som maa findes et Sted, da der overalt i den „civiliserede“ Verden gives Folk derfra. Der var i Oldtiden syv Byer, der stredes om at hedde Fjanterup.

Firma. Et bestemt Navn, under hvilket en Forretning drives, saaledes har man her i Landet et stort Hør- og **Blaar**kræmmerfirma: Matzen, Hr. Lars & Ko.

Folk. Udtrykker i moderne Sprogbrug Bundfaldet af et Lands Indbyggere. Folk rangerer med Stude og Mulæsler, maa derfor ikke forveksles med: „fine Folk“, ɔ: Mennesker, der spiser, drikker, og fornøjer sig. Hvis man f. Eks. vilde kalde højadelige Dagdrivere eller storborgerlige Edderkopper for „Folk“, fik man øjeblikkelig med „Retfærdigheden“ at gøre.

* * *

Udfaldene fortsættes, naar Forfatteren faar flere Anfald og Indfald.

Babel-Goos.

(Babel: „det er Forvirring“, staar der i Balslevs Lærebog.)

Kandidaten Goos — tilgiv os, Læser, at vi ikke skriver Arbejderkandidaten, thi Goos kan maaske have Krav paa ethvert andet Kandidatnavn, men ikke dette — har ved at anbefale Estrups Alderdomsforsørgelse fortalt os, at de Arbejdere, som i 25 Aars Alderen er Børn, man ikke bør give Stemmeretten til at lege med, kan godt i det 18de Aar være **forsynlige** Arbejdere, der tænker paa at købe Seng i Estrups Vartov. At disse Børn, der tjener i Hæren i 22 Aars Alderen, som voksne Mænd, sagtens maa kunne lægge Penge tilside af den Lønning, der kun ved Sulteføde kan leves af, er indlysende for Hr. Goos. — At et Menneske saaledes kan være baade for ung og for gammel i samme Alder er jo rigtignok lidt løjerligt; men vi maa indrømme Goos, at noget Lignende kan tænkes: Hr. Goos' Indsigt i Arbejdernes Forhold tyder paa, at han er lidt for grøn, og hele Oppositionen vil dog snart vise ham, at han er for gammel i 5te Kreds, hvor han alligevel ikke vil blive gammel.

Raketter.

En Del Medborgere har sluttet sig sammen for at danne en Forening for Hurtiggang og lange Fodture. Hr. Estrup burde gaa ind i denne Forening. Man ønsker jo overalt kun at han skal gaa saa hurtigt som muligt.

En Skytteforening i Aarhus har anmodet sin Overbestyrelse, om at Politik maa udelukkes og forbydes dens Bestyrelse. — Foreningen følger nok ikke med Tiden; den ønsker Politiken skilt fra Skyttesagen, medens Skyderiet allevegne anbefales for at støtte Politiken.

Aarhus Amts Folkevæbningssamfund har et Bestyrelsesmedlem, der hedder J. Sort. Mon han skal vejlede i at træffe i **sort**?

(Fra Gaden.) A.: Det er forresten en pudsig En, den lille Milan af Serbien, der saaledes laver Statskup.

B.: Ja, jo mindre saadanne Folk er, jo mere puster de dem op til Despoter. Vi kan jo herhjemme bare lægge Mærke til „Dagens Nyheder“, der raaber højere paa Statskup jo mindre dets Abonnentantal bliver.

Ugerevue.

En Kone, som ved Fromhed blev lidt gal,
Den sidste er af Præsternes Bedrifter,
En Præst, som altfor tidt med hende skrifter,
Forstanden ruinerer saa total,
Saa Mutter, gnaven i sin Pandeskal,
Faar Lyst at give Præsten nogle Rifter,
Dog, heraf fik hun ikke megen Nytte,
Den Pokkers Fanden Sine nok skal hytte!

Da mod Nordøst vor Hovgaard hejste Sejl,
Gamélske „Bønner“ steg imod det Høje,
Nu vender han tilbage kun med Møje;
Hans Isberegning slog en Smule feil,
Og Fangsten er nok knapt en Hundestejl,
Den gode Hr. Gamél nu maa sig nøje
Med Hundeflokken og de søde Hvalpe,
Og ekstra saa et Gilde gi'e hos „Schvalbe“.

Man længe hørte, at det spanske Land
Den tyske Kronprins med Besøg vil ære,
Hvorfor man der skal højst begejstret være.
Nu viser det sig dog, det er en And,
Og med Begejstringen det bliver Vand.
Hvad den „loyale“ maa i Hjertet skære;
Thi, ikke sandt? han hører til de „Baarne“,
Som gammelt Humbug kalder „Guds Udkaarne“.

I London, hos den tyske Koloni
Den kejserlige Hofpræst Stöcker møder,
Og da han er en Satans Ven — af Jøder,
Den gode Mand her ogsaa kunde li'e,
At stifte Ufred — men han skød forbi,
Og til sin egen Bag han Jernet gløder.
Mod Jøder vil han tænde Krigens Fakkel,
Men blev forhaanet selv, den „fromme“ Stakkel.

Hos Andersen og Fallesen er Slag,
Et Afslag atter har den Første faaet,
Og da det første Gang saa vel er gaaet,
Hvor Fallesen fik nogle paa sin Bag,
Saa viser han med saare Velbehag,
Nu Andersen hvad Klokken den er slaaet;
Og lille „Oda“ ogsaa Sorg forvolder,
Ved at fornægte hende sine Roller.

Raketter.

Magistraten kunde ikke, trods alle sine Anstrængelser, faa Lov til at gøre Gilde for den russiske Kejser, men vore vise Fædre er ikke de Folk, der opgiver Værket saa let, naar de først har taget fat paa en Opgave, som er slige Mænd værdig — derfor: Vil Kejseren ikke have fri Middagsmad paa Skatteydernes Bekostning, saa skal de sgu betale Arealskatten af hans Kirke ude i Bredgade, saa har vi rejst ham et varigt Minde, sagde Magistraten. „Det er hørt!“ svarede Borgerrepræsentanterne, og vedtog, at Kirken skulde fritages for Arealskatten, — den stakkels fattige Kirke, der næsten vakler under Vægten af sine rige Kostbarheder!

I forrige Numer af „Nutiden“ læses under Rubriken „Til Billederne“: — „Thi det er en Taabelighed at tro, at man kan beholde Lys-Siderne af en Tid uden at faa Skyggesiderne i Tilgift: de hører sammen som Krone og Plat, som For- og Bagsiden af en Genstand og betinger gensidig hinanden“ . . . . . — Som Krone og — Plat! Er De med paa den, Hr. Etatsraad?

Violinistforeningen er ophævet og har skænket 500 Kr. til Orkesterforeningens Understøttelsesfond. — Dette „Ekstranumer“ blev modtaget med stærkt Bifald, og forlangt da capo, hvilket Ønske dog ikke kunde opfyldes, efter som det uigenkaldelig var „sidste Vals“.

Korrespondance.

Libertas. Egner sig ikke for Versbehandling.

N. N. Har De noget Paalideligt at meddele om den „franske Skole“ paa Bülowsvejen, saa kom med det.

Tom Bob. Maa helst sige Stop!

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger til indenbyes Abonnenter 3. Ark af „Kaspar Hauser“.

Scavenius' sidste „Optræden",
da han „faldt a' paa 'en".

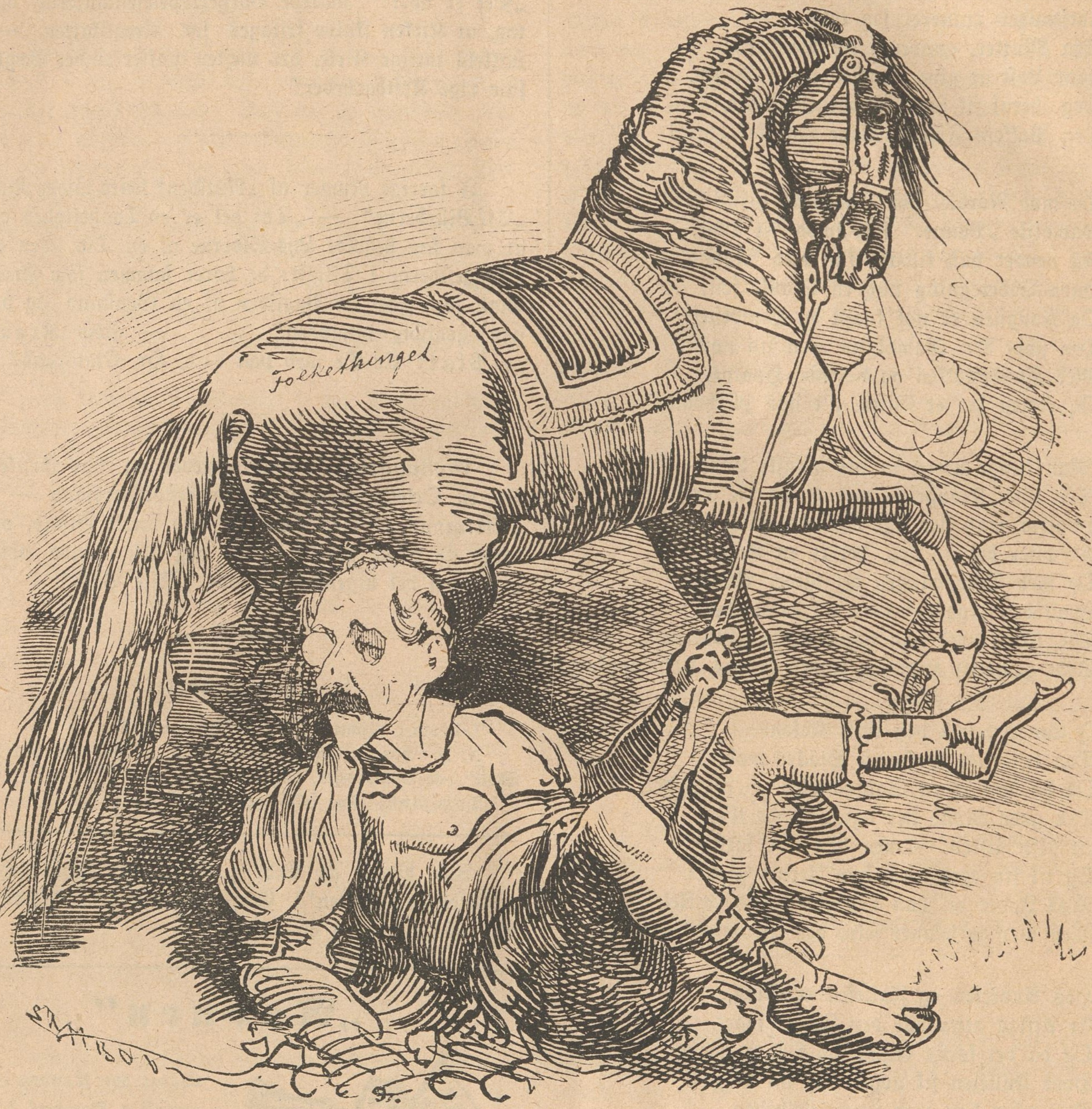

Med nye Kunster han vilde probere,
At imponere
Sit Publikum, som nok slet ikke mere
La'er sig dupere
Af alt det Gøgl, som han og Flere
Stadig servere.

* * *

Plakaten mældte med pralende Ord,
At Scavenius
Man vil faa at sé i en Scene stor,
Som en Genius.
Et Kirkeraad vil han fremtrylle her
I lokkende Stillinger,
Saasnart som han raaber: Vagt i Gevær!
De springer som Killinger.

* * *

Folkethinget vilde ikke
Danse efter hans Musik,
Intet hjalp hans Ord og Blikke,
Kirkeraadet slog dog Klik.
Med et motiveret Kast
Thinget slog ham ned i Gruset,
Publikum i Latter brast,
Og af Bifald drøned' Huset.

N. Cohens Tryk Kjøbenhavn

Redigeret af H. Wiegell.

No. 48 | Söndag den 2den December | 1883.

Fra Gaden.

1ste Herre: Det var sgu da meget pænt, at Tuborgs Arbejdere forærede Heymann et Sølvdrikkehorn.

2den ditto: Ja, men det sér dog ud, som om de alligevel har et Horn i Siden paa ham!

„Ikke Spor af Madam Andersen!“

Det Humane spiller nu en Rolle
Her i Landet, si'er N. Andersen,
Som dog heller burde Lotte holde,
Til man kan lidt mere sé af den.
Kald humane kun de høje Herre',
Der vor Mønt til Eberlin gav hen,
Ej vor Magistrat. Den har desværre
„Ikke Spor af Madam Andersen!“

Kald human en Rigsret, naar den dømmer
Notabene — „brave“ Højremænd,
Og Hr. Estrup, naar han lystig tømmer
Ordenskapitulet til sit Spænd.
Kald humane de Castenskjoldske Sjæle,
De var jo i Dyrbeskyttelsen —
Fattigvæsnet har sit Eftermæle:
„Ikke Spor af Madam Andersen!“

„Fædrelandet“, si'er man, „er i Fare“,
Naar man vil tilbunds i Folkets Pung,
Man „humant“ Udgifterne bør klare
Til Forsvaret. Husk det hver en „Ung“!
Landet bør ej tykke Fodder træde,
Men Kineserbén. — I brave Mænd,
I har Landet kært? Aa, jeg tør vædde,
— „Ikke Spor af Madam Andersen!“

Kaptajn Bluhme, som en yndig Plante,
Skygger om de smaa Kineserborn.
Man fortæller: „Intet spise kan de“,
Men dog spiser hver nok som en Bjørn.
Haandværksstand, vær derfor ikke bange,
Kinas gule Søn „er med paa den“,
Raaber, mens han rækker Fingre lange:
„Ikke Spor af Madam Andersen!“

Ædle Erik, Daner-Troubaduren,
Du er og en yndig Plante, Du!
Stem for sidste Gang nu kun Fi-Luren,
Selv om Strengen ogsaa gaar itu.
Hyl af Jammer, thi den skønne Tanke
Om Kineserhjælp, er død igen.
Ingen Hofklap vil til Erik vanke.
„Ikke Spor af Madam Andersen!“

Andersen, hvor er vel det Humane?
Fattigvæsnet skiller Viv og Mand,
Man med sparsom Tænkning let kan ane,
Dér det altsaa næppe findes kan.
Mon hos Mænd, der Haandværksstanden haaner,
Og for ærelos udskriger den?
Mon hos Folk, der sig til Estrup laaner?
„Ikke Spor af Madam Andersen!“

Raketter.

Kapt. Larsen udtalte i Borgerrepræsentationen et Ønske, om at der maatte blive anbragt Barometre og Termometre paa de offentlige Pladser, for at Folk kunde sé, hvor varmt eller koldt det var, hvilket Taleren troede var en stor Tilfredsstillelse for den fattige Del af Befolkningen. — Borgerrepræsentanterne glæder sig ved Fester, og de Fattige er tilfreds med Termometre, for at sé, hvor koldt det er! Hvorledes kan den ellers humane Borgerrepræsentant tale saa — ubetænksomt? Som om de Fattige ikke i tilstrækkelig Grad føler Kulden, og som om de ikke har mere Nytte af nogle Tønder Kul, end af Alverdens Termometre!

Fængselsarbejdets Kvalitet faar man et Begreb om naar man hører, at de kvindelige Fanger efter Sigende ikke kan bruge de i Straffeanstalten fabrikerede Gulvskrupper til Rengøring i Anstalten, men at der maa købes saadanne Redskaber hos Børstenbinderne.

„Den største Dumhed“, et Stykke, som i Tyskland og Norge har gjort megen Lykke, vil blive opført paa Folketheatret, fortæller Bladene. — Det forekommer os, at det Stykke allerede altfor længe er blevet opført her, eller hvad skal man kalde det: Paa ottende Aar at trækkes med Ministeriet Estrup?

Grosserer Augustin Gamél er bleven Ridder. — „Ach, Du lieber Augustin!“ Er det ikke som vi siger, at Gaméls Bønner er uimodstaaelige!

Ved at omtale Pladsmangelen paa de andre Hospitaler bemærkede Borgmester Borup tillige, at Blegdamshospitalet ikke havde været stærkt benyttet, og at Øresundshospitalet kun havde været besøgt af 2 Personer. — Ja, det tror Pokker! Naar Frederiks Hospital tager hele Skibsladninger af — Koppepatienter!

I „Berlingske Tidendes“ Morgenavis anmeldtes forleden, at en Person var død af Dannelsesfejl. — Af Dannelsesfejl! Flyd Taarer, det er vist Karl Ploug!

For- og Bagsiden af en Jubilæumsvise.

Mel.: Hvor Jøden larmer højt mod Sky.

Jeg bød Velkommen Jer i Dag,
Bagsiden { Men mente det sgu ikke.
I skal blot pynte paa min Sag,
I Mad skal faa og Drikke.
Ak, Verden er ej, som den bør,
Og knapt et Ord man sige tør.
Forsigtig maa man være,
Bagsiden { Skal redde man sin Ære.

At jeg Jer mener det helt godt,
Bagsiden { Dervaa kan I godt bande,
I véd, I Sulteløn har faat
Maa I dog virk'lig sande.
Og hver en Mand, der gør sin Pligt,
I véd, hvad jeg forstaar ved Sligt?
Bagsiden { En, der vanvittigt slider,
Ham jeg af Hjertet lider.

Skal Maalet vi tilsammen naa,
Vi maa hinanden kende,
Bagsiden { Og Dag og Nat I slide maa,
Hver Muskel maa I spænde.
Og har I Noget paa Jert Sind,
Bagsiden { Der passer mig, saa kom kun ind,
Thi ellers Fur jeg giver.
Jeg hjælper, naar det kniber.

Og naar vi rigtig saa forstaar
Hinanden ind til Bunden,
Bagsiden { Saa skal I sé, vi sammen gaar,
Som Herren gaar med Hunden.
Trods Demokratens lumske Spil,
I dog af Hjertet sige vil:
Bagsiden { Han æder os, den Kære
Hos ham er godt at være.

Dr. spek. Kajman.

Husraad.

Uagtet vi indrømmer, at Scavenius kunde have Brug for „et godt Raad hver Dag i Ugen", vil der vel næppe blive Raad til det Kirkeraad, han har saa stor Lyst til. Men for at han dog ikke skal være raadvild, vil vi Undertegnede i al Beskedenhed give det gode gamle Raad: forsvind Skygge!

Beboere af Raadhusstræde, Raadmandsgade og alle andre Gader og Stræder i Danmark.

Da Biskop Martensen blev „Sortepeer".

(Sé Billedet paa Bagsiden.)

Biskop Martensen skriver i sit Værk: „Af mit Levnet":

„Frederik den Syvende opgav at regere og gjorde sig til Folkets Redskab, hvorved al Autoritet maatte forsvinde ...... Den Stemning, som vedvarende rejser Monumenter for Frederik den Syvende, er en meget uklar Stemning, der bør afløses af en bedre med en sandere Dom over ham og hans Tid ...... Frederik den Syvendes Ægteskab og Hofliv var uværdigt og demoraliserende."

I den Anledning spiller en navngiven Forfatter (W. Krogh) følgende Trumf ud i sin Pjece: „Biskop Martensen og Frederik den Syvende":

„Og denne Biskop, som tjente Kongen i 9 Aar, og erkender, at han „aldrig havde personlig Grund til Klage" over Frederik den Syvendes Opførsel, kom nu hyppigt til Taffels hos ham, aflagde Grevinde Danner et Besøg paa Kongens udtrykkelige Forlangende, og var ved Taflerne sammen med hende, der nu kaldes af ham „denne Dame". Det er hende, med hvem Kongen førte et uværdigt og demoraliserende Hofliv, men sammen med hende spiste Biskoppen Dyresteg og drak Champagne, og titulerede hende „Deres Naade" — og nu er hun en uværdig og demoraliserende Person; men Biskoppen er værdig, ærværdig, højærværdig og moralsk! Kan man forstaa dette? Kan Nogen leve med, kendes ved, omgaas en Person med Ærbødighed og saa efter hendes Død saaledes benævne hende, uden at maatte rødme dybt? Er det saaledes, at man bevarer en ren Samvittighed?"

Om Biskoppens Medvirkning til den nuværende russiske Kejserindes Overgang til den græsk-katolske Tro skriver Forf.:

„Er den græsk-katolske Tro den højeste, burde jo Lutherdommen afskaffes. Er alle Trosbekendelser lige gode, burde Sjællands Biskop jo ikke modsætte sig den yderste Trosfrihed."

Selvfølgelig er Biskop Martensen ikke i Stand til at stikke disse og flere slemme Trumfer, og derfor synger „Ravnen":

Du vil befordre Reaktionen,
Men det gaar jo ikke mer',
For nu revner snart Ballonen,
Og Du er bleven — Sortepeer!

Ravnekor:

Ha, ha, ha!
Ha, ha, ha!
Vær blot ej saa hellig, Ven!
Vi kender Dig, Hans Martensen!

Forsvarsadressen.

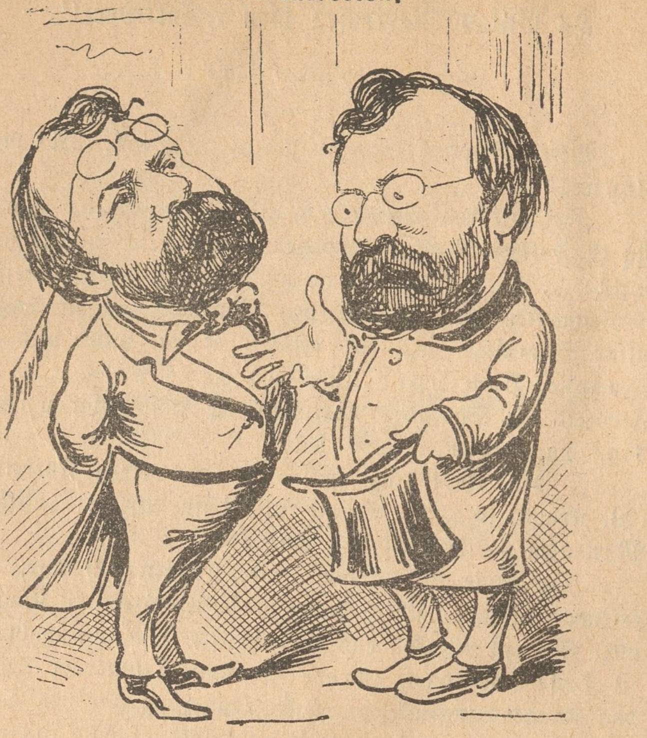

— Hvorfor skal hverken Goos eller Henrichsen op til Kongen med vores Forsvarsadresse?

— Fordi Urtekræmmer Sjelle som Fagmand bedre forstaar at anbefale den Slags Varer, især naar den har lidt Havari, og desuden fortjener Manden en Smule Erstatning, fordi han havde det Mod at avertere i sine Vinduer, at Adressen laa til Underskrift i hans Forretning, — det havde sgu hverken De eller jeg indladt os paa!

Hvem har Fortogsret?

Hverdagsbillede fra Københavns Gader, tegnet i Politivedtægternes Aar 1883. Et Bidrag til Fortogsrettens Historie i vore Dage.

En „Forglemmigej".

Han: Aa, Frøken, det var da en allerkæreste Forglemmigej! De vil altsaa, at jeg ikke skal glemme Dem?

Hun: I det mindste ikke, førend De møder med det nye Armbaand, De har lovet mig!

Sorg.

— Har Du været henne i det nye Sørgemagasin i Vimmelskaftet, dette „Maison Noire", hos Flor & Cohen?

— Nej, men jeg skal der hen i Morgen.

— Har Du da Sorg?

— Ja, for at faa en Mand, og derfor tager jeg Flor.

Hensynsfuldt.

Husholdersken: Nej, véd De hvad, Hr. Pastor! Grisen, vi slagtede i Gaar, har vist Trikiner — vi kan ikke spise den.

Præsten: Véd Du, hvad vi gør? Vi sender Skolelærerens et Stykke af Flæsket til Ærter. Bliver De ikke syge deraf, saa kan vi ogsaa spise det.

En taknemmelig Søn.

— Allerførst maa jeg lykønske Dem i Anledning af Deres Faders sidste Udnævnelse. Det har ret glædet mig, at sé hans Dygtighed paaskønnet.

— Hm! Tak skal De ha'e, tak! Ja, jeg kan ikke sige Andet, end at jeg har Glæde af min gamle Fa'er!

Bag Kulisserne.

Regissøren: Altsaa, naar nu Fjenden styrter løs paa Dem, saa bliver De saaret, falder, og døer. Kan De nu gøre det ordentligt?

Statisten: Nej, undskyld, det kan jeg ikke indlade mig paa! Min Kæreste sidder oppe i Galleriet, og dersom hun sér, at jeg lader mig besejre, saa — slaar hun op med mig!

Svar paa Tiltale.

Herren: Sig mig en Gang — hvor har De dog lært at spille saa herligt paa Klavér?

Kunstneren: Paa Pianoet — min Herre!

Til „Dagbladet".

„Dagblad", Du Perle, der svømmer paa Vove!
Vel er det sandt, at Din Goos og Din Grove
Er af den fine, den fagreste Flok;
Men naar vi Læsere sér Dine Spalter,
Sér Dine storpolitiske Pjalter,
Da, lille „Dagblad", o, da har vi nok.

Til Godsejersprøjten.

Yndige Junkerblad,
Opfyldt af Andemad
Haan og Brøvl og godt betalte Løgne!
Junkerrollen ofte har
Gjort, Hr. Erik, Dig til Nar,
Presset Vandet ud af vore Øjne.

Dejlige Junkerblad,
Tak for Dit Andemad,
Tak for Dine Løgne dyrebare!
Dermed Du frelste tidt
Junkeræren; thi — hvad skidt:
Hovedsagen er jo dog at „klare".

Raketter.

Det er galt, naar man ikke drikker til Maden, man faar paa de gamle Værtshuse, og det er galt naar man ikke spiser til hvad man drikker i Dr. Tværgades nye Spisehus. Paa andre Værtshuse er det galt, naar man ikke giver Drikkepenge, og i Dr. Tværgade er det galt, naar man giver Drikkepenge, men skønt vi helst gad rose Spisehuset for dets meget gode Mad til ikke ubillige Priser, maa vi dog bemærke, at det Galeste af Alt forekommer os at være, at Opvarterne siger „Tak" i en Bovvovtone, der lader En forstaa, at saadan takker man for — ingen Drikkepenge. — Man kommer uvilkaarlig til at tænke paa Scenen i „Oberstens Døtre", da Møllersvenden, efter at have leveret Studentens Tegnebog til Obersten, anbefaler sig med et „Ja, saa siger jeg Farvel og Tak!" Tonen i dette „Tak" bringer Obersten til at mindes, at han ingen Drikkepenge eller Findeløn har givet Møllersvenden, hvorfor han kalder ham tilbage og giver ham et Pengestykke, og nu anbefaler Møllesvenden sig: „Ja, saa siger jeg saa mange Tak!"

Justitsminister Nellemann har købt sig et Landsted ved Aggershvile. — Tør man opfatte dette Køb som et Varsel, om at han og hans Kolleger agter at søge den Hvile, de saa gyselig haardt trænger til, og som Alle ønsker dem?

„Lad Skorstenen ryge!"

I Borgerrepræsentationens sidste Møde var Schmiegelow gnaven over de rygende Skorstene. Han paastod, at det ikke alene var de gamle, der røg, men de ny var ogsaa højst ubehagelige, (Sikke uforskammede Lapse af Skorstene!) saaledes røg Skorstenen ved Dagmartheatret i høj Grad. — Man kunde fristes til at spørge, hvad Skorstenene ellers skal bestille, naar de ikke maa ryge? Men det med Dagmartheatrets Skorsten er nu ikke saa underligt, for den Mand, der stod i Spidsen for dets Opførelse, er, som bekendt, ikke bange for at „lade Skorstenen ryge", og det er Borgerrepræsentant Herforth heller ikke, det vil sige, naar det er Kommunens Skorsten, der er Tale om. Han vilde nemlig have opført en ny „Skorsten" paa Budgettet, eller en Post, som skulde hedde: „til Repræsentation 5000 Kroner". Og at det virkelig var Herforths Alvor med denne „Skorsten", fik man at vide, da han sagde: „Som det nu var, kunde det ikke gaa mere, det hændte ofte at Borgerrepræsentanterne selv maatte afholde Udgifter, der i Virkeligheden paafaldt Kommunen. Ligeledes maatte Repræsentanterne virkelig have Lov til et Par Gange om Aaret at samles til et lille (?) Festmaaltid, uden at Nogen behøvede at tage Forargelse deraf. Saa i alle Tilfælde vilde 5000 Kr. komme til Anvendelse. — Det vil sige: Kommunens Skorsten skal ryge, for at Repræsentanterne kan faa sig en „bedre" Middag og en glad Aften!

Saa gnaven Schmiegelow end var paa de rygende Skorstene, sés det dog ikke, at han har havt Noget at indvende mod, sammen med Herforth at „lade Skorstenen ryge" paa Skatteydernes Bekostning, og det havde Kapt. Larsen heller ikke; han var tværtimod „meget glad" over Herforths Forslag, som Gjødesen med elskværdig Flothed vilde have forhøjet til — **10,000 Kroner**! (Hvad skal ogsaa det Klatteri til!) Gjødesens Forslag maatte absolut fremkalde Frygt for, at „Skorstenen" kunde blive endnu højere, blive ved at vokse indtil den kunde maale sig med Roesukkerfabrikens Skorsten ved Nakskov, der nok skal være en af de højeste, der eksisterer, og det var derfor med en sand Lettelse, at man hørte Severin Jensen ytre sin Glæde over de 5000 Kr., Herforth havde foreslaaet. Borgmester Ehlers vidste rigtignok ikke, hvad Magistraten vilde sige til det om 5000 Kroner til Festmaaltider, (Uha! Nu stiger den vist igen! Der ligger Noget i Borgmesterens Ord, der kan tydes som: 5000! Det var forbandet lidt! Heldigvis tog han da ikke Gjødesens 10,000 til Udgangspunkt.) men han skulde forebringe Sagen for den samlede Magistrat. — Bare nu ikke „den samlede Magistrat" af lutter Begejstring over de foreslaaede Ædegilder gaar fra Samlingen ligesom Gjødesen, for saa faar vi nok ret at føle, hvad det betyder, naar Stadens vise Fædre „la'er Skorstenen ryge!"

Ugerevue.

Tænk, hvilken Sorg, vort gamle Kancelli,
Forleden Dag var nær at gaa i Fløjten!
To Brandmænd til en Skorsten gik i Højden,
Og heldte nogle Spande Vand heri.
Sé, saa var denne Ildløs straks forbi,
Og glade løb man atter hjem med Sprøjten.
Kun sjeldent sér man Spor af Aand og Gnister
I dette „Dukkehjem“ for Kancellister.

I Rusland, hvor man lever nær „Fallit“,
Er Kejserdømmet kommet lidt i Klemme,
Thi Nihilisterne har været slemme,
Og til Tyrannerne har Appetit.
Dog, nu er Alexander naaet saa vidt,
At ved Forfatningen man skal fornemme
En stor Forandring, — ja, men saare ilde,
Et Gode loves stort, — opfyldes lille.

Og, Gudskelov! vi fik i rette Tid
„Avisen“, som er Højres lille Kæmpe,
Som Venstresympatierne skal dæmpe.
Alt første Dag det lille Noer med Vid
Fandt: mellem Demokraterne var Splid,
At den og den sig ikke ret vil læmpe.
Som Varsel hedder Redaktøren Hansen,
Og gaar om et Kvartal vel bag af Dansen.

Man i Boston et ekstra Punktum sér,
Som Sætterne har sat i Korrekturen,
Thi kampberedt har disse stødt i Luren,
En Smule mere Løn de dem udbe'er.
Afvente maa man nu, hvad ellers skér,
Men er der Enighed, saa hjælper „Kuren“.
Paa hveri et Sted, hvor Arbejdskraften trykkes,
Saa saare let vil en Forbedring lykkes.

Og gævt Ægypterne de drog i Krig,
Fik gjort et Indfald ovre dér i „Sudan“,
Hvor hele Hæren fik sig en paa „Snudan“.
Og Allesammen blev til bare Lig,
Men „Mahdien“ naturligt bryster sig,
Om icke att han bröster är föruten
Ja, fint Ægypterne han „balsamerer“,
Og „Salverne“ han gratis dem leverer!

Raketter.

Bogh og Karstensen, der saa længe er optraadt som „døende Fægtere“, for at holde Livet i Godsejernes sidste Skanse, „Dagens Nyheder“, vil nok endelig faa Naadestødet af et nyt Reptilieorgan „Avisen“, hvis Importering skal have kostet Estrupperne 100,000 Kroner. — Vanvid! Tror man da, at Tusinder af forurettede Arbejdere og en hel fornærmet Nation kan bekæmpes med en Brøkdel, af hvad Estrup har kostet Folket?

At det stadig er gaaet tilbage for den gode Luther sés af følgende Data: Født den 10. Novbr. 1483, død den 18. Febr. 1346, hvilket giver en Tilbagegang af $137^3/_4$ Aar. Sé Flinchs Almanak 1884.

Manden med Morfinsprøjten, der foregav at ville myrde Bismarck, har nu tilstaaet, at hans egenlige Hensigt var: med sin Morfinsprøjte at bedøve Rigsdagens Retfærdighedsfølelse, for at sikre Socialistlovens Forlængelse.

(Fra Gaden.) A.: Hvad mon der gaar af Sofus Neumann, siden han har mældt sig til Tjeneste ved Højres nye Sprøjte?

B.: Kødets Skrøbelighed, Du! Der gives Folk, som gør Alt, bare for at „komme i Avisen“.

A.: Han bliver vist ikke saa god en „Bladneger“, som han er Neger i „Jorden rundt“.

B.: Neppe. Man kan sige, at Neumann har med en lille Forandring gjort sin berømmelige Lykkebarnsfyrstes Valgsprog til sit: Hvad Fanden skal man med Talent, naar man ikke skal misbruge det?

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger til indenbyes Abonnenter 4. Ark af „Kaspar Hauser“.

Da Biskop Martensen blev „Sorteper“.

(Teksten læses inde i Bladet.)

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af H. Wiegell.

No. 49 | Söndag den 9de December. | 1883.

Følger af at læse „Dagsavisen“.

— Tør jeg spørge, hvorledes befinder Frøkenen sig?
— Jo, Tak. Hun befinder sig særdeles vel.
— Og den Lille?
— Hvad behager?!
— Ja, undskyld, men jeg læste i „Dagsavisen“, at Frøkenen „havde faaet Drengen Jakob“!

Selvhjælpsprincipet.

Mel.: „Kejseren i Kinesiens Land."

Selvhjælpsprincipet her til Lands
Har nu en ganske sælsom Glans
Estrup kan selv regere let,
Trænger ej til Bevillingsret.
Love vi fik, der gjorde Nytte,
Bare det Folkething holdt Bøtte
Gerne han os hjælpe vil,
— Blot vi selv lægger Ører til.

Naar man er syg og fattig, saa
Kan man ej let en Læge faa.
Selvhjælpsprincipet hyldes vel
Det: at man hjælpe skal sig sel'.
Dog det vist snarlig bedre bliver, —
Vi os imens bag Øret skriver:
Læger kan man ta'e i Kur,
Selv om man ej som Læge duer.

Hvorledes mon det Rigmænd gik,
Om de sletingen Medhjælp fik?
Hvordan var det med Estrup fat,
Hvis Folket ikke gav ham Skat?
Estrup! Tænk paa, om vi Mange
Vilde den Selvhjælpstanke fange,
Og i Kraft af denne sa'e:
Vil De nu bare takke a'!

Den nye russiske Forfatning.

(Efter Katkows, Tolstois m. Fl. Udkast, offenliggjort af „Ravnen".)

§ 1. Czaren vedbliver som hidtil at være Selvhersker over alle Russer.

§ 2. Det russiske Folk erholder den mest udstrakte Frihed — til at anerkende dette Selvherredømme.

§ 3. Det kan ikke fornægtes Nogen ikke at anerkende § 1, dog maa han i dette Øjemed begive sig til Siberien.

§ 4. Pressefrihed, Forenings- og Forsamlingsret tilkendes enhver Russer, der fordrer disse Rettigheder, ligesom han ogsaa kan være sikker paa de lovbestemte Fængselsstraffe, der er normerede for en slig Begæring.

§ 5. Det er lagt i den høje Øvrigheds Hænder at værne om Husretten.

§ 6. Regeringen forpligter sig til at opretholde Trykfriheden i dens hele Omfang.

§ 7. Enhver russisk Borger har uden Undtagelse Adgang til alle Statsembeder, saa snart han kan godtgøre at være i Besiddelse af de nødvendige Pengemidler.

§ 8. For at imødekomme de talrige Ønsker om Indførelse af vesteuropæiske Institutioner, ophøjer Regeringen Fortogsretten til Lov.

§ 9. Hvert Aar bliver der indkaldt et Parlament, som har at godkende Regeringens Handlemaade og Anordninger.

§ 10. Angaaende Opposition og lignende se § 3.

§ 11. Czaren vedbliver som hidtil at være Selvhersker over alle Russer.

Raketter.

Til Statsminister Thyselius i Sverig er indleveret en Petition med 4000 Underskrifter, i hvilken der fordres en mere praktisk Folkeundervisning ved at indføre Statslære, Lovlære, Handelslære og Sundhedslære. Naar nu hertil kommer Socialdemokraternes Sandhedslære, som sukcessivt har Fremgang i Sverig, saa maa Svenskerne snart være saa meget med, at de opponerer, naar en N. Andersen kalder deres til Danmark indvandrede Landsmænd for — Udskud.

Byraadet i Aarhus har afslaaet en Anmodning fra nogle frisindede Mænd, der ønskede at laane Skolelokalerne til deri at give Arbejderne fri Undervisning, for at bøde lidt paa det Fordummelsessystem, Scavenius' Kultusmørke værner om. Det lille Byraad mener vel, at det ogsaa maa skave(niuse) sig. — „Fruer maa have Fruenoder", sa'e Gale Ane, hun slæbte Kjolen i Rendestenen.

Siden de Røde har erobret fire Pladser i Berlins Borgerrepræsentation, har Bismarck faaet et nyt Anfald af sin Gulsot, medens de Kristelig-Sociale paa Grund af Antisimitismens Forsumpning, er blevne sorte af Ærgrelse.

„Berlingske" fortalte forleden, at det røde Skær i Luften hidrørte fra „Gamle Carlsbergs" Skorsten. Da denne Formodning har vist sig at være urigtig, vil Bladet maaske senere fortælle, at det var „Unge Carlsbergs" Skorsten, der røg. Men der er ikke Mange, der tror det, for det er jo almindelig bekendt, at enten den „Gamle" eller den „Unge" „la'er Skorstenen ryge", bliver det forudsagt i alle Blade længe før, lige som Sol- og Maaneformørkelser, Kometer og andre „underlige Tegn og Gerninger" forudsiges i Almanakken.

Under Overskriften: Ilanddrevne Lig meddeler „Tags-Telegr.", at der ved Ringkøbing er inddrevet 5 Kasser levende Hummer og 6 Dunke Ansjoser.

Kaffesladder.

Md. Skade: Ja, jeg forsikrer Dem, min bedste Madam Stork, jeg har saamæn ikke havt Blund i mine Øjne i flere Nætter, bare for at spekulere over dette hersens Luftsyn, som vi har kunnet sé hver Aften paa Himlen, og hver Morgen i alle Bladene, som hverken véd ud eller ind om hvor det stammer fra eller hvad det betyder. Men jeg har nu saadan mine egne Tanker, skal jeg sige Dem, mellem os sagt, for det var dog højst besynderligt, at Luften skulde blive saa rød lige paa en Gang. Først faldt det mig ind, om det ikke skulde være af Flovhed paa Borgmester Ehlers' Vegne, da han sagde i Borgerrepræsentationen, at Belysningen paa Kongens Nytorv var „slet ikke saa gal", — ja, hvad synes De vel! og saa maa De kalde mig for Martensen eller for en gammel Snørestøvle, dersom det er muligt at kende Christian den 5te fra Inspektør Clausen til Hest, naar man raver sig frem derovre for at finde det kongelige, hvor den af Regeringen ansatte Teaterkat var med paa Brædderne forleden i „Garmann og Worse", som den ikke skulde efter Programmet, men kom alligevel, og da den saaledes som ministeriel Embedskat satte sig i Opposition til sine Foresatte, blev den afskediget ligesom Kand. Müllen, for Principet maa hævdes, skal jeg sige os, især naar det gælder Autoriteten, som Fallesen sa'e, da han forbød Andersen at spille „En Spurv i Tranedans", som de ikke spiller alligevel paa det kongelige undtagen i Øhlenschlægers Stykker, som de ikke kan, hvorfor de har sat ham udenfor Døren ligesom Holberg, hvor de To staar som pralende Etiketter paa en Flaske ordinær Vin, saa det er saamæn ikke saa underligt, at de staar og ærgrer sig ganske grønne, men hvad jeg vilde sige angaaende den røde Luft, som jeg ikke kan glemme igen, saa har jeg ogsaa tænkt paa, at det røde kunde jo stamme fra hele Kasino, der staar og skammer sig ganske gevaltigt, over at Neumann saadan har gaaet hen og forskrevet sig til „Avisen", hvor han spiller „Alt for Fædrelandet", men gør ingen Lykke, desformedelst det ikke ligger for ham at være Ridder, og Folk har vanskelig ved at tænke sig en Komiker, der for Alvor slaar sig paa Politiken; de tror naturligvis, at — „Det er Løgn Altsammen"! som han ogsaa selv har baade skrevet og talt om for længe siden, førend han i et Anfald af Skrivekrampe sagde „Ské hvad der vil", og indlod sig paa at gaa med „Avisen", hvad der vist ikke smider meget af sig, efter hvad Budene selv siger. Men, som sagt, dettehersens Luftsyn er og bliver mig en Gaade, medmindre det skulde være Genskinnet af Højres Glæde over Steffensens Udnævnelse til Generalauditør, for det maa jo ellers være grueligt kedeligt for Partiet, at den Mand, det har kostet saa store Anstrængelser at faa valgt ind i Thinget, skal gaa deroppe og give Gæsteroller som „den Stumme", men kan Udnævnelsen til Generalauditør ikke hjælpe paa Godkendelsen, saa kan vist ikke hele Hofapoteket hjælpe. Ja, min Kære, nu maa jeg hjem, for Skade er henne og læse alle Bladene i „Helvede", for om der skulde være nogle nye Beretninger om Luftsynet, som jeg ikke kan faa ud af Hovedet, og nu har jeg saadan en Fornemmelse, som om han allerede sidder og venter paa sin — Gine havde jeg nær sagt, men det Navn kan man ved Gud ikke mere være bekendt, og jeg har ogsaa talt med Skade, om at jeg vil ansøge Ministeriet om Tilladelse til at anlægge og bære et mere anstændigt Navn, som man ikke behøver at rødme over, — Gud! Der gaar et Luftsyn op for mig. Det skulde da ikke være fra alle mine af Harme rødmende Navnefæller, at det røde Luftskær skriver sig! Det maa jeg hjem og fortælle Skade. Farvel, Kære! Og Tak for Kaffe!

Raketter.

„Aftenposten" var forleden i den Grad usselt trykt, at den meddelte om en Dame, der var død, at den gale (i Stedet for den gamle) naaede den høje Alder 9 Aar — kun 9 Aar; og endvidere, at en Vaabenbroder, der var født 188, nu er død, altsaa i en Alder af 1695 Aar. — Ferslew trøster sig naturligvis med, at Folk læser alligevel ikke, hvad der staar i „Aftenposten", og som Madpapir betragtet maa der jo helst være saa lidt Sværte paa, som muligt.

En Professor Bugs i Holland er kommen paa den Tanke, at lade Landets formuende Mænd indgive et Andragende til Folkerepræsentationen om at vedtage en Formue- og Indkomstskat, da man ellers ikke er i Stand til at skaffe Balance i Finanserne. — Heraf kan vore Rigmænd tage Anledning til af egen Lomme at dække Forsvarsudgifterne m. m. — Men de Godtfolk svarer nok, at de ikke er „skabt som Hollændere"!

Kong Milan har besluttet, at han efter at have undertrykt Revolutionen, dog ikke vil fratage sit Folk alle Rettigheder. — Han lader det beholde — Standretten.

Fritz og Alfons.

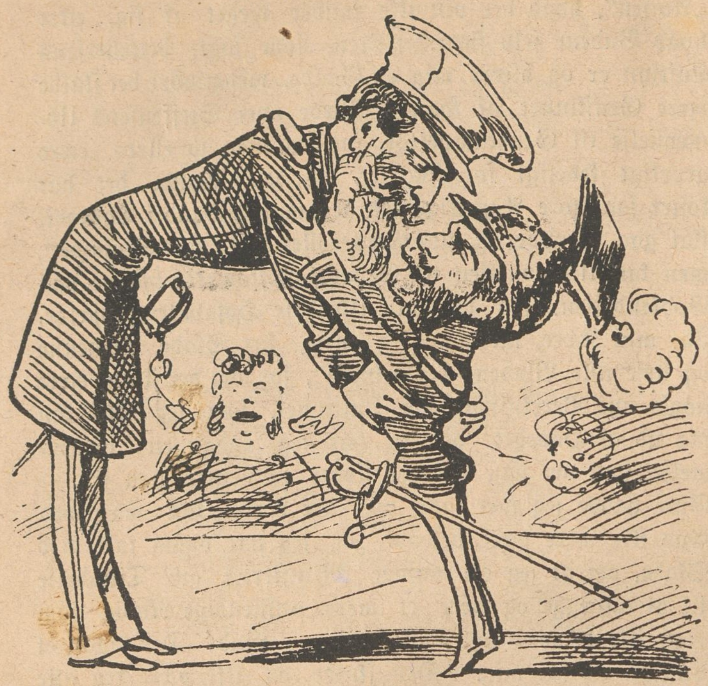

Fritz: Naa, lille Uhlan! Hvorledes har Du det efter Din franske Visit?

Alfons: Uh, kære Fritz, det er nogle ækle Mennesker, de Parisere! De har hverken Respekt for Konger eller Kejsere. Hør, skal vi være enige om at prygle dem, og saa bagefter give dem en rigtig Konge af Guds Naade, saadan som jeg?

Fritz: Nej, lille Alfons! Rigtignok er de Franske mine Fjender, men det sidste vilde dog være for haard en Straf!

I Bismarcks Forgemak.

(Under Fyrstindens Sygdom.)

Sveitzeren: Stop! Hvor skal De hen, Madam?

Konen: Jeg skulde ind til Fyrstinden, som —

Sveitzeren: Vrøvl og Sludder! Det er naturligvis en Morfinsprøjte De har, og De vil dræbe Fyrsten! Jo, vi kender Historien!

Konen (grædende): Det er, ved Gud, ikke andet en Klystérsprøjte.

Sveitzeren: De lyver! Politi! Hjælp! Attentat! Mord! Gevalt!

„Et godt Raad hver Dag".

I Wien hersker Vandmangel i den Grad, at Borgmesteren har maattet anbefale den største Sparsommelighed i Brugen af Vandet. Overflødigt! Borgmesteren kan bare anbefale sine Wienere at abonnere paa „Avisen", saa faar de straks den dejligste Oversvømmelse!

Er De med paa Noderne?

Undertegnede, der som ungt haabefuldt Menneske slog paa Frihedens Strænge, og senere spillede „første Violin" i min bekendte Knejpe ved Gammel Strand, anbefaler mig til de ærede Foreninger, som maatte ønske ægte reaktionær Kammermusik til deres Aftenunderholdninger og Stiftelsesfester. Ærb.

Ploug.
Brum-Basse-Virtuos.

Paa „Godsejersprøjtens“ Kontor.

Tjeneren: Jeg skulde hilse saa flittigt fra Hr. Greven og invitere Dem til Middag i Morgen.

Redaktøren: Jeg beder Dem at bringe Hr. Greven min ærbødigste Hilsen, og sig ham, at jeg skal have den Ære at gøre ham min Opvartning.

Tjeneren: Undskyld, Hr. Redaktør, De har vist misforstaaet mig. Det er mig, der skal varte op, men De skal bare spise.

Hos Lamperøgsgrossereren.

— Naa, Hr. Rosengaard, skal min Søn saa ikke have Noget for de 4 Dage, han løb Byærinder for Dem?

— Nej, si'er jeg, han faar Gu' schtraffe mig ikke en Øre!

— Godt. Saa advarer jeg alle Forældre mod at lade deres Børn gaa Byærinder for en Forretning, hvor der kun vanker — Lamperøg.

Behagelig Tidsfordriv.

— Saadan en Despot og Tyran, der er saa forhadt, at han ikke tør vise sig offenligt, maa da kede sig ganske forfærdeligt i sit forgyldte Fængsel.

— Slet ikke. Han har tværtimod en meget livlig Underholdnieg.

— Med hvad da?

— Med sin onde Samvittighed!

Fra Jylland.

Byfogden: Ja, Niels, dér staar Manden, som har trukket Dem op af Vandet. Hvor høj Pris sætter De paa Deres Liv?

Niels: Hm — jeg véd ikke.

Byfogden: Skal vi sige 30 Kroner?

Niels: Det er for lidt. Hundrede Gange mere!

Byfogden: Godt. Saa er det 30 Kroner i — Bjærgeløn.

AVISEN.

Kontor: Ny Adelensgade.

Første Vandgang. | Abonnement: pr. Aar 110,000 Kroner. | Søndag d. 9. Decbr. 1883.

Til

Skuespiller Sophus Højremand.

Bag Alhambras Lamperække
Saa vi Dig for første Gang;
Ej Du kunde Latter vække
Den Gang, uden naar Du sang.
Man var ikke streng, men sagde,
Mens man lod Dit Spil gaa an,
Ved hvert lille Glimt Du bragte:
„Han er ikke tosset, han!"

Scenen skifted', bedre Dage
Bragte fine Hænders Klap.
Du fik lært med Flid at tage
Nytte af Kritikens Rap.
Og Rutinen fik Talentet
Bedre frem, til det slog an,
Og man sagde, mens man vented':
„Han er ikke tosset, han!"

Først Dig Proletaren bragte
Varmen, der fik Blomsten frem,
Vil Du nu til Løn foragte
Dem, der Vejen gjorde nem?
Da vil næppe højt Du stige,
Folket let sig hævne kan;
Og kun Faa vil velment sige:
„Han er ikke tosset, han!"

☛ Vore Abonnenter bedes undskylde, om der maaske skulde findes nogle Ti- eller Hundredekronesedler blandt de omdelte Blade, hvilket uavnlig skyldes de enorme Pengemasser, vi modtage paa Grund af vort stærkt stigende Abonnentantal.

„Avisen" vil hver Dag bringe et smukt Graatigraatbillede, omtrent saaledes.

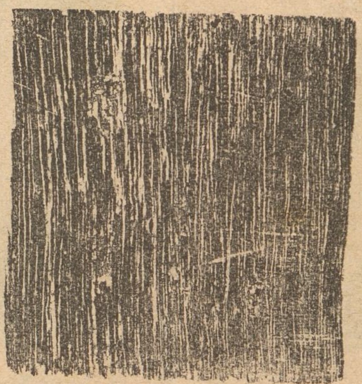

Vort Numer for i Lørdags har et smukt Billede af en Moder, der kaster sit Barn i Vandet.

Udnævnelser. Under 1. Decbr. er Auditør Steffensen udnævnt til Generalauditør med indtil 8000 Kr. i aarlig Gage. — Vi gad nok vide, om Venstre nu tør undlade at godkende en saadan Mands Valg.

— Under samme Dato er Tandlæge Nielsen beskikket til at være Translatør i at snakke „sort", og skal desuden levere de Tænder, som „Avisen" endnu ikke har faaet.

Musik. Paa Musikhandler Estrups Forlag er udkommet en ny Pengepolka, der er tilegnet eventuelle Overløbere.

Ny Ventesal. I Ny Adelgade er indrettet en ny Ventesal, hvor man venter paa — Abonnenter.

Nye 50-Kronesedler er i de sidste Tage blevne satte i Cirkulation. Ellers vilde „Avisen" næppe have sét Dagens Lys.

Kongejagt. Rochefort fortsætter sine Angreb paa Oberst Alfons af Spanien.

Klapjagt. Ved den broderlige Arbejdsklasses Hjælpeforenings Stiftelsesfest talte Borgerrepræsentant Larsen for Kongen, Ploug for Danmark, og Tandlæge Nielsen formodenlig tildels for Tænderne.

Reklame. En Vinhandler i Odense har omsendt Prøver af „Sygevin" til alle Landets Læger Men hvad er det mod den Syndflod af Eksemplarer af „Avisen", som allevegne har vist sig som et hidtil uovertruffet Middel mod Søvnløshed!

Anekdoter.

„Avisen" er ubestridelig Landets billigste Dagblad.

„Avisen" modtager hver Dag Brev fra sin Pariserkorrespondent.

Rækværket ved Slotsholmskanalen vil nu blive opsat; altsaa ikke opsat som forhen.

Højres Morskabstheater.

Hver Søndag opføres:

„Et sagesløst Barn",

Haløjstykke i 1 Akt.

Som Gæst: Skuespiller Sofus.

Tabt. Et Alderdomsforsørgelsesforslag er tabt paa Vejen fra Kongensgade gennem Borgergade og ud til Arbejderkvarteret. Den ærlige Finder bedes mod en kongelig Dusør at aflevere det paa Rolighedsvejen hos Mægler Goos.

En Mand, der er vant til at gaa med en Svagelig, kan blive Bladbud ved „Avisen".

Hos Hornum & Co. faas: Flaske-Proppe-, Flaske-Skylle- og Flaske-Fyldemaskiner. Hos Hr. Bogtrykker Hornum skal man, efter Sigende, ønske sig en bedre Spaltefyldemaskine end Hr. Frhansen.

Notable Rejsende. Overbetjent Walther ankom i Gaar fra Amager.

Underofficer Kolbe rejste i Gaar — et Laan paa 50 Øre.

Ugerevu.

I Studium af Engelsk, forhen svært,
Trods hver en Lærebog, som Landet ejer,
Man nu skal kunne opnaa snarlig Sejer
Ved Meiers nye Lærebog, — skønt sært
Johannes Buntzen brummer: „Næ la' vær'
Og kom med saadant Nonsens, gode Meier!"
Skønt ikkun tvende Hefter er udgivet,
Har Meier alt en Dyrendal i Livet.

Et himmelsk Syn har ganske nylig bragt
Den gamle Berlingske i Fyr og Flamme.
Hvorfra hint røde Skær vel kunde stamme,
Officielt saa Bladet har udlagt:
Til Fælledvejen — har sig derfra strakt
Til Rom, hvor man bemærket har det samme;
Skønt ej man med Profeter op kan hamle,
Ironisk Alle smiler af den Gamle.

„Avisen" fik en ugenlig Revu,
Poetens Muse er en gammel Hoppe,
Som første Gang forvandlet til en Loppe
Stak Georg Brandes, saa det var en Gru.
Men Brandes klynker ej en Gang et „Uh!"
Thi han er nu af disse slemme Kroppe,
Som med det gode Fond, de har i Panden,
Kan give slige smaa Poeter Fanden.

Et „Heymansk Jubilæum" har vi havt.
For at „Kommersen" rigtig kunde skære,
Og ellers Alt i Orden kunde være,
Saa Manden selv en lille Sang har skabt,
Aa, hvilken Digter Folket her har tabt!
Skønt, Gud skal vide, han gør Landet Ære.
Maaske kan tænkes mellem Et og Andet,
At Tuborg-Øllet derfor er saa vandet.

Øl-Patriotisme.

(Under den lille Belejringstilstand i Berlin. Scene i en Beværtning).

En Gæst: En Bajer!

Opvarteren: Hvad tænker De paa? Det gaar ikke saa hurtigt. Jeg maa først kalde paa Værten.

Værten (til Gæsten): Hvem er De?

Gæsten opgiver sit Navn, Stand og Bopæl.

Værten: Er De henrykt over Oprettelsen af det store tyske Rige?

Gæsten: Ikke synderlig.

Værten (rynker Panden): Saa kan jeg vist ikke skænke for Dem. Men hvad mener De om Socialreformen?

Gæsten: Jeg tror ikke, der kommer Noget Godt ud af den.

Værten: Sé, sé! Men De hader og foragter da vel Franskmændene?

Gæsten: Nej, hvorfor skulde jeg det?

Værten: Men, De lader jo til at være et i Bund og Grund fordærvet Menneske! Hvem stemte De da paa ved sidste Valg?

Gæsten: Jeg boede den Gang i Hamborg, og jeg gav Bebel min Stemme.

Værten: Og saa vover De endda at forlange Øl i mit Lokale! Vil De øjeblikkelig gaa Deres Vej!

Gæsten gaar videre, og Værten drikker sit Øl selv.

Theatrene.

Dagmartheatret opfører „Marquien" og „Søkadetten" endnu nogle faa Gange. Af Nyheder nævnes „Spøgelset", „Under Hammeren" og „I Knibe". Der er engageret en ny Tenor, Hr. Gerdes, som vil komme til at debutere i denne Sæson.

Folketheatret har stadig godt besøgt til „Revuen" og „Han drikker". Af det nyere Repertoire er „Smaaforæringer", efter at Hr. Reumert atter har meldt sig til Tjeneste, optaget igen.

Kasino opfører i Aften „Min egen Dreng" i ny Indstudering, med Hr. Marer i Hovedrollen.

Korrespondance.

C. J. De indsendte Digte kan ikke bruges.
X. For alvorligt.
Janus. Tak.
V. S. Tak. Kom for sent denne Gang.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger til indenbyes Abonnenter 5. Ark af „Kaspar Hauser".

Forsvars-Adresse-Deputationen.

Rundt om i Landet fly'er en „And" saa stor:
Krigsgal er Alle fra det mindste Noer,
Og omtrent hver sjette Mand
Sagen konstatere kan,
Femsjette Del af Folket ignorerer man paa Stand.
Den skal blot give Sølvet til,
Og muligvis Blodet,
Hvis ellers Vrøvl den gøre vil,
Skal den ha'e paa Ho'edet.
De Enker, som var grædende,
De Præster, fredfuldt kvædende,
Er nu beredt at blive Fjende-ædende.

Fræk er den Flok, som os vil bilde ind,
At vi har et saa rædsomt Krigersind;
Paa „Adressen", si'er man, staar
Folk paa sytten, atten Aar,
(De her, som ved „Forsørgelsen" en svær Betydning faar.)
Men de, som med Adressen gaar,
Bli'er uden Betydning.
Femsjette Del, det i den staar,
Gi'er Fanden al Skydning.
Vi er dem ret forbundne,
At smukt de viser Grundene,
Hvorfor Befæstningssagen gaar — „i Hundene"!

N. Cohens Tryk. Kjøbenhavn

Redigeret af H. Wiegell.

№ 50 | Söndag den 16de December | 1883.

Kasseret.

— Véd Du hvad, Emilie, han er virkelig ganske køn, Din Grosserer. Til hvilket politisk Parti hører han?

— Han er kras Højremand.

— Uh! Vil Du saa bare lade ham løbe! Saa har han naturligvis ruineret sig ved at sætte alle sine Penge i „Avisen“!

Fedtefaar.

Vi har mange Folk herhjemme,
Som for „meget brave" gaar,
Men, blandt Fejl de har den slemme:
De er Fedtefaar.
De tør intet Anstød vække,
Tør i Krogene kun kvække.
— Det, at findes i en Række,
De af Skræk forsmaar.

Paa hvad Omraade man træffer
Dem, indrømmer gerne de,
At de helst mod Estrup bjæffer,
Naar det blot kan ske
Uden at de resikere,
Deres Stilling at spolere;
— Og de bjæffed', vandt de mere,
Bjæffed' en, to, tre!

Ørnberg, hør, hvad skal man tænke
Om de stakkels Fedtefaar,
Der sig intet Sted tør bænke,
Men som „blakket" gaar
Om imellem Højregale,
Og blandt Venstre-Liberale?
— Aa, jeg gider mer' ej tale
Om de Fedtefaar!

Bekendte Nulevendes Tanker og Valgsprog.

(à la „Avisen".)

Es.: Aa, Folkething for Massa!
Jeg ta'er a' Jeres Kassa,
Og løber rundt i Ring
Med hele Folkets Thing.

Schav.: Folkets Mørke er min Styrke.

Nman.: Jeg ønsker Folket den største Frihed paa alle Omraader udenfor mit eget Omraade; indenfor skal jeg nok selv dandere den.

Mtzn.: Havde jeg blot ikke saalænge befattet mig med at fortolke Grundloven, var det mig maaske endnu muligt, for Spøgs Skyld, at søge efter Sandheden.

C. Pl.: Skønt Hippokrene mildt mig lokked',
Mod Gammel Strand jeg Stakkel sjokked',
Bag efter Gjørup, Erik, rokked'.

N. N. A.: Andres Ære gi'er jeg et Spark,
Min egen, den kan De faa for en Mark.

..os: Pokker skulde rejse til Molboerne for at gøre sin Lykke, saalænge man har 5te.

D...sen: For mig kan mine Vælgere gerne holde med Venstre, gerne med Socialisterne .... naar de kun vil ét, imedens jeg holder min Herres Stigbøjler — holde Kæft.

Raketter.

Det nye Blad „Avisen", der nu render omkap med Berlingske og „Dagens Nyh." for at fortælle Storborgernes „store og gode Handlinger" i Juletiden, meddelte i Søndags, at en bekendt Velgører havde givet 100 Kr. til at uddele blandt Nørrebros værdige Trængende, vel cirka 5000 Individer, altsaa: 2 er to Øre til hvert Individ. — Herregud, stakkels, forbavsede Basunister, bliv endelig liggende paa Maven for denne storartede Velgørenhed.

Et Medlem af „Bombebøssens" Direktion har allernaadigst faaet sin Afsked paa egen Foranledning, da han ønskede, hvad han hed — Barfred.

Det gamle Raadhus i Aarhus skal, ifølge „Avisen", omdannes til — Teater. — Var det monstro ikke bedre, at man fik alt Slags Komediespil fjernet fra Raadhusene?

Den 6te ds. udbrød der Skorstensild i Pilestræde Nr. 18. Sprøjterne mødte, men kunde ikke slukke. Ilden blev derimod slukket af — Skorstensfejeren. — Tænk! Ilden er, ligesom uartige Børn, blevet bange for Skorstensfejeren.

Bladene fortalte efter den sidste Storm, at der var blæst en Del bort af „Langelinie", der altsaa indtil videre maa nøjes med at hedde „Kortelinie".

Admiral Hedemann og Kaptajn Koch var blandt de første der modtog Hovgaard — formodenlig for at opvarme ham.

(Naar Munden løber.) — Hør, jeg tror, jeg sælger min egen Hat for 4 Kroner, hvilken Pris jeg sætter paa den, for jeg sætter ingen Pris paa den. Jomfru Nielsen er rejst, den Taske, saa hun køber den næppe, den Rejsetaske.

Kaffesladder.

Md. Skade: Naa, det var saamæn da godt, at Hovgaard kom hjem igen med alle sine Hundehvalpe, for det var da gruelig at tænke sig, at de søde Dyr skulde blive ædt op af Isbjørnene, og hvad havde der saa været ud af hele Ekspeditionen for alle vores Penge som vi har købt Kaffebønner for hos Gamél, men nu vil jeg da haabe, at Hovgaard idetmindste faar nogen Nedsættelse i Hundeafgiften, for skal det gaa som Strandskov og Justitsministeren vil, nemlig at Skatten skal betales efter Hundenes Vægt, saa er jeg virkelig bange for, at der blive lagt paa Kaffebønnerne, og saa bliver det jo et sandt Hundeliv at faa den Smule Kaffetaar, som vi dog ikke kan undvære for aldrig det, men forresten kunde der være Noget i det som Strandskov sagde om Hundenes Vægt, især hvis det blev Storborgerne, der skulde betale Skat efter deres Vægt. Naa! Jeg sér et Syn, naar alle de smækfede Børsherrer, Kornspekulanter og Kul-, Brænde-, Flæske- og Smørgrosserere etc., skulde op i Vejerboden paa Halmtorvet for at vejes. Der var vist ikke ret mange af dem, der fik den Besked: „Du er vejet og funden for let“! Men de fleste vilde rimeligvis blive ondskabsfulde og paastaa, at det Hele gik „med Lodder“, og Folk, som ellers gør Alt for at lægge hele deres personlige Indflydelse i Vægtskaalen, vilde da gøre sig saa ubetydelige som muligt bare for ikke at faa Overvægt, der naturligvis maatte beskattes ekstra.

Md. Stork: Ja, det kan jo gerne være, at Folk som De og Strandskov og Justitsministeren vilde slippe nemt, naar de skulde betale Skat efter Vægt, men derfor behøver da Ingen at misunde os Andre og de stakkels Hunde den Smule Sul, vi har paa Kroppen. Føden er saamæn dyr nok alligevel, synes jeg, og skal man nu ogsaa betale Skat, fordi man trives af den Smule Mad, man faar i Livet, saa kan man jo aldrig mere sætte sig til Bords med god Appetit. Nej, saa var det saamæn meget bedre, at der blev fastsat en stor Bøde for de Fabrikanter og andre Arbejdsgivere, som laver vilkaarlige Mulktsystemer, hvorefter deres Arbejdere og Arbejdersker allerunderdanigst sig haver at rette, naar de ikke vil resikere det meste af Ugelønnen. Saadan maa De vide, er der en Fabrikant, der gør i Konvoluter, desformedelst han har nok af dem, tænker jeg, og han ekserserer med sine Arbejdersker, akkurat som om han var en Underofficer, der skulde dressere Rekruter. Bare de siger et Ord, saa truer han dem med Mulkt, og forresten surrer det dem om Ørerne fra Morgen til Aften med „sjollede Tøse“! „Skrup a', Tøse“! og lignende udsøgte Galanterier; de kan rent ud sagt, hverken gaa eller staa ham tilpas. Er det nu ikke krepérligt, at Arbejdersker skal taale den Behandling for den Smule Løn de skal have?

Md. Skade: Jo, vist er det saa, men derfor burde alle Arbejdersker slutte sig sammen, saa vilde det blive dem muligt at advare hverandre mod slige Vilkaarligheder, og sikre sig en ordenlig Behandling, som det ene Menneske skylder det andet, og saa vilde de brutale Arbejdsgivere blive tvungne til at holde inde med Ladningen.

Raketter.

En herværende Cigarhandler har bragt i Handelen en Julegave, kaldet „Dr. Kvalms Værker“, en Cigarbeholder af Udseende som en smukt indbunden Bog. — Ellers plejer Etiketten at love mere end Varens Kvalitet holder, men her er den næsten afskrækkende, — man kommer uundgaaelig til at tænke paa — „Kvalmepinde“.

Hvad der i London behagede Hofpræst Stöcker mest, var Taagen, som efter hans Mening forhindrede Englænderne i at gennemskue ham.

(I Skolen.) Læreren: Naar en Tyv under Forhøret stjæler Assessorens Snusdaase og Retsvidnets Briller, hvad siger man saa om ham?

Eleven: At han er sit Kald tro!

(Fra Gaden.) A.: Naa, hvorledes gaar det?

B.: Aa, det gaar sgu snavs, og dog kan jeg ikke klage.

A.: Hvorledes er det at forstaa?

B.: Jo, sér Du, jeg har en Mængde Debitorer, som jeg ingen Penge faar af, men da jeg ikke har Raad til at føre Proces, kan det jo ikke nytte, at jeg klager.

(Haarkløveri.) En Mand fra „Haar“ var haard nok til at stjæle en anden Mands Haarbedækning. Politiet fik fat i Haartoppen paa ham, og han vil nu neppe undgaa, at der bliver krummet — et Haar paa hans Hovede.

I Terminstiden.

I.

Godsejer Knald til Krachholm er ankommet til Hovedstaden, og afslutter straks en Forretning med et af de største „Huse“.

II.

Om Aftenen afsender han følgende Telegram til sin Kone: Jeg kommer ikke før i Overmorgen. Jeg knytter i dette Øjeblik en fordelagtig Forbindelse, der lover rigt Udbytte. Glimrende Affærer!

III.

Godsejer Knalds „Forbindelse“ har bragt hans „Papirer“ til at falde i den Grad, at han, for at redde sig ud af „Affæren“, maa overantvorde sit Guld-Repeteruhr i Opvarterens Varetægt.

IV.

Godsejer Knalds Daglejere forlange ved hans Hjemkomst højere Dagløn. „Umuligt, mine Venner! Her kan I sé, hvad jeg med alt Kniberi har givet ud i Hovedstaden. Det er Satans dyrt at leve dér! Jeg bliver nødt til at trække Jer 50 Øre af Daglønnen i Vinter“!

Hvad Rottekager kan bruges til.

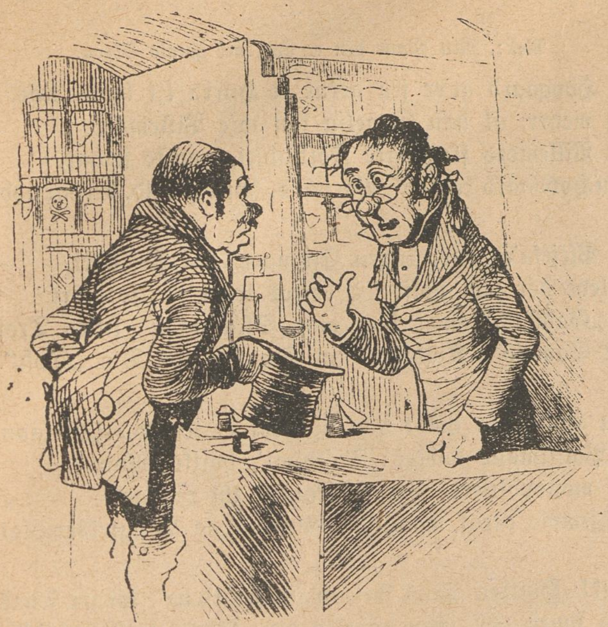

Kunden: Har De Rottekager?
Materialisten: Jo. Er De plaget af Rotter?
Kunden: Nej, men jeg har en — Svigermoder, som jeg gerne vil af med, og naar jeg nu kommer hjem med disse Rottekager, saa tror hun, at vi har Rotter, og saa — flytter hun!

„Det grønne Hus".

Svendsen: Hvor Fanden kunde Du rejse Mønt i saadan en Fart?
Petersen: Jeg løb bare hen i „det grønne Hus"!
Svendsen: Hvad er det for et?
Petersen: Det er Laanekontoret her ved Siden af. Dér bliver man jo ogsaa af med Klæderne!

Beskedenhed.

— Det glæder mig, Hr. Fuldmægtig, at De har modtaget min Indbydelse. Vær nu saa god at tage til Takke med min simple Anretning.
— Gud bevares, Frue! Naar man er indbudt, maa man tage til Takke med Alt!

Ved Præsentationen.

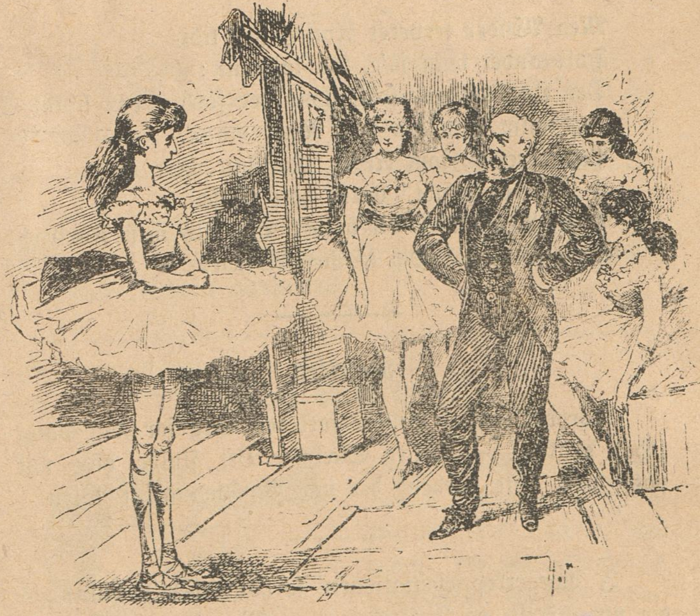

Balletmesteren: Men min Frøken, jeg begriber ikke, at Direktøren har engageret Dem . . Det er jo Bén, ikke andet end Bén! . . De kan da umulig danse lydløst!

Avisen.

Mel. af Redaktionssekretæren.

Før man fik Aviser, hvordan mon det gik?
Det var vist en kedelig Tid.
Jeg ikke begriber hvorfra man da fik
Sin Klogskab og hele sin Vid.
Et Estrupsk Parti vilde straks med Fallit
Sig trække tilbage fra Krisen,
Nu derimod kan de vel nok klare sit,
Thi nu har de faaet „Avisen".

Man nys i Avisen har læst — tænk hvor galt,
At Kaffegrossér'en Gamél
Med Titel af Ridder er bleven betalt,
Fordi han nær frøs dem ihjel,
Som uforsagt op imod Nordpolen gik,
Og laa dér og pjasked' i Isen,
Se, derfor Gamél Riddertitelen fik,
Og saa kom hans Navn i Avisen.

Hr. Fallesen han er nok rent desperat,
Han kan ikke rigtig forstaa,
At „Oda" i Vinter er bleven privat
Aktrice imellem de „Smaa".
Tænk, „Spurven i Tranedans" strengt han forbød,
Fordi han gik tabt af Aktricen,
Han nu duellerer paa Liv og paa Død
Med Andersen — kun i Avisen!

Med Ænder serverer Avisen saa tidt,
Hvis andet man sa'e, saa løj man;
Den stundom gør sort, hvad der forhen var hvidt,
Det nylig man saa med Neu—mann.
Paa Scenen, som Neger, han kan være med,
I „Jorden rundt" bærer han Prisen,
Men, Neumann! Du volder Dig selv mest Fortræd,
Hvis Du gi'er Dig a' med Avisen!

Raketter.

Dorph-Petersen spillede forleden Dag for sidste Gang „Han drikker". — Sik'en Skælm! Det skulde han nok passe paa, ikke, medens der var Vandmangel i Wien.

I Borgerrepræsentationen forhandledes i Mandags om nye Arrest- og Retslokaler. — Mon de gode Borgerrepræsentanter ikke, ved at befatte sig lidt mere med Arbejderboliger, kunde spare at befatte sig saa meget med Arrestlokaler?

Ny Sømandsvise.

Mel.: Min Mølle den er god, det gamle Skrog.

Hr. Hovgaard gi'er jeg gerne et Hurra til hans Ros.
Jeg mener, at han magelig kan ta'e Villemoes,
Thi Villemoes slog bare Folk ihjel, ganske smaat,
Men Hovgaard redded' „Varna"s, hvilket Held, det var godt!

Til Plejefa'er duer ingen Eskimoer, har jeg hørt,
At leve dér paa polsk jeg derfor troer er lidt tørt.
En „Gamél"-Romer faar man Skørbug a', sik'en Trøst!
Kun Samojøde Koldskaal tør Du ta'e for Din „Tøst".

Men Hovgaard holdt dog ligegodt et Knald, Fastelavn.
En Politimand døbtes: To'enhal', hvilket Navn,
Bør monopoliseres her til Lands, thi vi har
Herhjemme deraf mangt et Glands- og Pragteksemplar.

Tænk! Hvilken Titel skal nu Hovgaard ha'e for sin Daad?
Man synes vel, man daarlig give ka' en med „raad".
Jeg har dog hørt, det Rygte rundt der gaar — oh! hvor net!
Til Alderdomsforsørgelsen han faar Fribillet.

Held følge ham, da han er her igen, kære Børn!
Fra Bjørnesfæren, men han har saamæn ingen Bjørn;
Thi han i Sundet rendte ej paa Grund, nej, „alt vel"!
Tænk Dem, i Danmarks slemme Øresund, hvilket Held!

Raketter.

Ved Landsthingets Behandling af Hundeafgiften vilde Strandskov have Hundene sat i Skat efter deres Vægt. — Tak Skæbne! Saa bliver de stakkels Bæster da sat paa Sultekur!

Erik Bøgh har skrevet Noget, han kalder „Sandhedens Pilegrimsgang". — Desværre faar man nok ikke at vide, hvorledes det gik Sandheden, da den kom til „Dag. Nyheder", men maaske har den slet ikke været der.

Venstre vil ved det kommende Valg opstille Pastor Henning Jensen mod Scavenius. — Det vil blive uhyre interessant, naar Præsten tager sig for at „konfirmere" Kultusministeren.

I „Dags-Avisens" Henvisning til Foredraget i de forenede Liberales Vælgerforening for Frederiksberg, hed det, at Lokalet vilde blive opvarmet. — Altsaa indbyder Foreningen egenlig paa „opvarmede" Foredrag.

Ugerevu.

Nys Snedker Ørnberg saare liberal,
Indbyder til at stifte en Forening.
Den næste Dag har Manden anden Mening,
Fortæller os, at han er ej saa gal,
At være saadan blød paa første Sal.
Der staar Indbyderne i bar Forstening,
Men Thomsen gav ham paa Planeten,
Fordi saa vild han kørte med Kareten.

Man hørte tidt den simple Proletar
At blive kaldt for raa og højst udannet,
Men hos de „Dannede" man tidt har sandet,
At Dannelsen kun ydre Fernis var.
Fra Rom vi nylig et Eksempel har;
Dér to Ministre, mellem Et og Andet,
Med Slag og Skældsord haanet har hinanden,
Endskønt de begge var af — Adelsstanden.

„Det nittende Aarhundred'" gik istaa,
Hvor Georg Brandes kritisk førte Tampen,
Nu i „Goos"ejerbladet føres Kampen,
Hvor Holger Drachmann vil i Kampen gaa,
Og for sit „Grænsespørgsmaal" Slaget slaa.
Man mærker, Manden han har „Blus paa Lampen",
Og synger ej om „Sønderjyske Piger",
Nu faar vi sé, hvad Georg Brandes siger.

I Pressen daglig Wendrich slaar til Lyd,
Fortæller alle Sørensenske Koner,
At mellem Fatters Goder — øverst troner
Stormhuerne — skønt før til Mutters Fryd
Nathuerne var Mandens bedste Pryd.
Saa lokkes hun nu svært af Wendrichs Toner,
Mens stakkels Fatter tænker, rent aflave:
„Gud fri mig vel for slig en Julegave!"

(Fra Gaden.) A.: Hvad mon der gik af Løjtnanten, der forleden Aften fyrede med Revolver, fordi hans Tilbedte spillede Dilettantkomedie i den konservative Forening?

B.: Siden der er Tale om den nye Zangenberg, vilde Løjtnanten vel skyde til — Schive.

(I Mellemakten.) — Hvorfor klappede Du ikke ad Neumann?

— Jeg klapper kun ad dem, der spiller god Komedie for mig, men ikke ad dem, der spiller Komedie med mig, og det er Neumann jo begyndt med i „Avisen".

(De Forlovede.) Rosa: Er det sandt, Anna, at Du har forlovet Dig med den lille Oberst?

Anna: Ja.

Rosa: Men Du er jo dobbelt saa høj som han.

Anna: Hvad gør det? Han er jo altid til Hest

(Det gaar lige op.) Debitor: De siger, at naar jeg betaler Dem Deres Penge, saa vil De laane mig en anden Gang.

Kreditor: Ja.

Debitor: Godt, saa afgør vi simpelt hen Sagen saaledes: Jeg betaler Dem ikke det sidste Laan, og De laaner mig aldrig en Øre mere!

(Ubegribeligt.) — Du, Hansen, vor Skræder har købt sig en Landejendom.

— Hvor Fanden har han faaet de Penge fra?

— Ja, det maa Du nok spørge om, for vi To véd da med en god Samvittighed, at vi aldrig har betalt ham en Øre!

(En snu Prædikant.) En Prædikant i San Francisko bekendtgjorde, at han den følgende Søndag vilde omtale en Familieskandale. Det virkede: Den ellers tomme Kirke var overfyldt af Tilhørere. Prædikenen var om Adam og Eva.

(Offenlig Bekendtgørelse.) Kirketaarnet i Flynderup skal beklædes med Sogneraadets Bevilling og med Zink.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger til indenbyes Abonnenter 6. Ark af „Kaspar Hauser".

Under fire Øjne.

Md. Ploug: Ja, De kan tro, min kære Madam Goos, man har sin Plage i denne Verden, naar man sér lidt godt ud, for saadan en Rift som der var om mig, da jeg var ung, det kan De aldrig tænke Dem. Alle Studenterne, baade de paa denne og de „hinsidan Sundet“ var dødelig forelskede i mig, og om det saa var Kong Carl, saa havde han et godt Øje til mig. Naturligvis blev man under saadanne Omstændigheder lidt indbildsk, og jeg vidste saamæn ikke hvem jeg vilde have, jeg gjorde Nar ad dem Allesammen, men — Tiden gik, og nu er der saamæn Ingen, der vil have mig. Ak, ja! Saadan gaar det, nu er jeg til Nar for Alle.

Md. Goos: Gud, min Bedste, det maa De ikke sige! Jeg kan godt lide Dem, ellers havde jeg saamæn ikke gjort mig Ulejlighed for at skaffe Dem et Sted at gaa paa i vores Forening, og der falder da ogsaa lidt af andre Steder. Og det maa De være glad for i Deres Alder.

Md. Ploug (arrig): De skal slet ikke bekymre Dem om min Alder, sér De det, min Gode. Lad os sé, hvor De er henne, naar De bliver saa gammel som jeg. De er rigtignok mere løs paa Traaden, end jeg har været, og bliver De først furet fra Deres Kreds, er der vist Ingen, der vil have Dem, for saa er De da ogsaa færdig ved „Dagbladet“, og maa være glad, naar De kan faa Lov at gaa med „Avisen“ — hvis den lever saalænge!

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Redigeret af H. Wiegell.

No. 51. Söndag den 23de December. 1883.

Paa Landevejen.

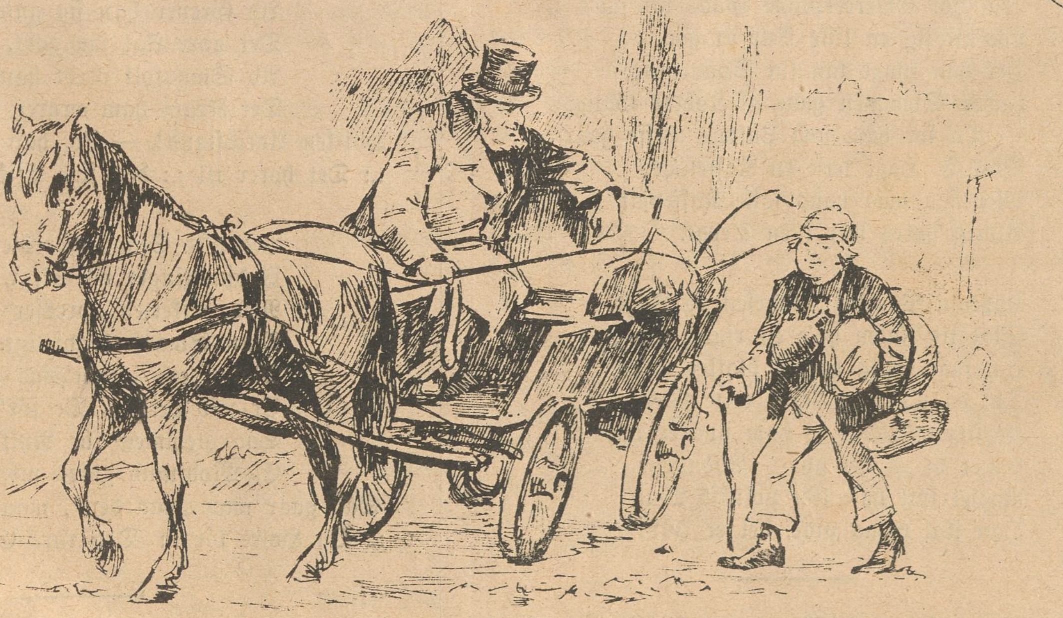

— Vel Do ett' op aa ag' hos me'?

— Næ Tak, a ha da ett gi'en mi 50 Øre i Lei' a æ Støvler for ingen Nøtt' aa ha a 'em.

Julegaver.

Juleaften, o, hvor er Du sød,
Saa faar alle Folk i Ho'edet Grød.
Julehjerterne man sér i Gang,
Fattigfolk faar Mad og Julesang.
Vi vil ogsaa give lidt til Hver:
Estrup til sin Podex faar nyt Læ'r.
Han har siddet altfor længe sgu,
Saa hans Bukser sagtens er itu.

Vi har her til vor Scavenius
Et Portræt af En, hvis Glædesblus
Tændes vil den Dag, han vel tilfreds
Overtage vil Scavenius' Kreds.
Ploug og Bøgh, de skal ha'e fritvæk Lov
Til at øve deres gamle Sjov,
Ved i „Ravnen" her at rive ned
Paa de Store og paa Øvrighed.

Dine-Matzen og N. Andersen,
Disse Estrupper til ydre Rend,
Skal ha'e Pletsæbe, hvormed saagar
Man af sorte Hjerter Pletter ta'er.
Og fra Fattigvæsnet yndig Mad,
Andersen er jo ved den saa glad.
Og til Slutning hver skal ha'e en Pæ'l!
De kan ramme den i Livet sel'.

Paa vor Exercerplads Goos vil faa
Lov til sig en lille Tur at gaa,
Her han synge kan sin Svanesang,
Inden Stemmen gaar al Kødets Gang.
— Ta for ham som Luksus Kaffe gaar
Skal J. Hage ha'e en Kaffetaar,
Men saa maa hans sølle Kaffepjat
Aldrig høres mer i en Debat.

Kaptajn Paulsen, Gødesen og Jagd,
Skal til Julen ha'e en rigtig Dragt,
En, som rigtig har et blakket Skær,
Thi da sér man deres rette Værd.
Karstensen, hvad ej ham nys er hændt,
Giver vi en hel ny — Abonnent.
Ryssel skal ha'e lidt politisk Mul,
Han skal ogsaa vide, det er Jul!

(Overtruffet.) A.: Jeg købte mig i Gaar en Spilledaase; naar man trækker den op, spiller den i tre Dage.

B.: Det er Ingenting; naar jeg trækker min Gamle op om Søndagen, brummer hun hele Ugen.

Den fine Etikette.

Mel.: „Den fine Etikette."

Lidt Kirsebær at spise
Med „fine", „store" Mænd,
Vi véd og kan bevise,
Forfjamsked' mangen Svend.
Med Rigmænd maa man holde,
Derved faar selv man Glans,
Skal man end Latter volde,
Som Spurv i Tranedans.
Man hører, ved Gud, dog helst til de Honette,
:,: Det hører til :,: den fine Etikette—kette—kette.

Saamangen mindre Mester
For Socialismen gru'r;
Ved Højres Hurra-Fester
Han taaler, man ham bru'r.
Sin Hat han saa beskeden
Ta'er af for Estrups Mænd. —
— Naar paa „Almindeligheden"
Han engang kastes hen,
Da ærgrer det ham. — Lad ham paa Hatten lette:
:,: Han gaar derind :,: af bare Etikette—kette—kette.

Paa Scenen mangen lille
Sku'spiller „Greven" gi'er,
Indtil han ved at spille,
Tror, selv han Greve bli'er.
Ad Grever han sig gnubber,
Det gøre skal saa godt.
Ad Smaafolk vredt han skubber,
Det Kram ham ærgrer blot.
Hvilken Adelsstand! — Jo, han er s'gu den Rette:
:,: Det hører til :,: den fine Etikette—kette—kette.

Ved alle Slags Adresser,
Indsamlinger og Sligt,
Med Etiketten „presser"
Man Smaafolk gyseligt.
Man si'er: „Den rige Brygger
Er selv herpaa, De sér",
Saa glemmes alle Nykker,
Ej Modstand gøres mer'.
Saa gaar man „paa den", maa Pengepungen lette:
:,: Og Højre lér :,: Den rare Etikette—kette—kette.

(Fra Billardstuen.) — Skal vi spille et Parti?
— Jeg har ingen Penge. Vil Du lægge ud?
— Ja! — Det vil sige med Numer Et.

Et lidet Kapitel af Riemenschneiders og Salomons Begrædelsesbog.

1. Og det begav sig i de Dage, der alle Cigarhandlere lavede Atraper til Julefesten, baade Mursten og „Dr. Kvalms Værker“ og „Ekstra-Bajere“, for at Kunderne skulde storme op a' Trapperne med deres Sølvtøj og ned a' Trapperne med Atraperne, der Allesammen skulde gaa op i Røg, lige som Estrups Forhaabninger om et enigt Højre, at Riemenschneider sagde:

2. So ein Ding muss ich auch haben!

3. Og se, han ginge i sit Lønkammer og gjorde Tegn og underlige Gerninger.

4. Og han viste sin Ven Salomon Alt, hvad han havde gjort, og se, det var saare godt.

5. Og ud i den ganske Stad fløj en Mængde Atraper, mod hvilke „Murstenene“, „Dr. Kvalms Værker“ og „Ekstrabaieren“ var det bare Vand.

6. Men Riemenschneiders Atraper var de nydeligste Hundredkronesedler, som nogen Bankkasserer vilde se for sine Øjne.

7. Og se, de vare saare grangivelige, thi de ginge i Banker og i de Handlendes Pengeskuffer som sød Mælk i Pattegrise, eller som Estrups Skydebanetale i rettroende Højremænd, eller som Neumanns Vers i „Avisen“.

8. Men se, Nationalbanken drømte ikke om, at den havde faaet en saa farlig Konkurrent i sin Nærhed.

9. Thi der staar skrevet: „Paa Valuta, som Banken ejer.“

10. Men se, Riemenschneider gav Banken og Mønten en god Dag, naar bare han kunde gøre sig selv og Salomon en glad Aften.

11. Og han talede til sin Ven og sagde: Sandelig siger jeg Dig, vi laver saa mange Sedler, at vi kan købe det ganske Evropien.

12. Det vil sige Hotellet.

13. Og vore Sengemadratser skal stoppes med Hundredkronesedler.

14. Thi der er flere, hvor de kom fra.

15. Og de tog sig begge et billigt Grin.

16. Paa Bankernes Bekostning.

17. Men det skete, at der var i Nationalbanken en Tællerinde, som ikke var klatøjet.

18. Og dér hun saa, at der paa en Seddel fattedes et Nul, begyndte hun at læse Korrektur paa Riemenschneiders „samlede Værker“, som var i mange Dele.

19. Og se, der var mange „Trykfejl“.

20. Thi vel var Sedlerne „fugtige“, ligervis som Forsvarsadressekolportører, der havde været til Taffel, men de fattedes det rette „Vandtryk“.

21. Dessformedelst der nok heller ikke var „Vandtryk“ i Kælderen, hvor de blev lavede.

22. Men der Riemenschneider og Salomon fornam, at der var Røg i Køkkenet, og at de ikke længere havde Bankernes Tillid, var de ikke saa stædige som Ministeriet.

23. Men se, de tog straks Billetten.

24. Og de ginge lige til Damhuskroen, hvor de spillede Sjavs om Hundredkronesedler, og drak „smaa Sorte“.

25. Men der det lakkede ad Aften, finge de Lyst til at komme op at køre.

26. Men se, de var kommen slemt op at køre, uagtet de havde „smurt“ godt.

27. Med Hundredkronesedler.

28. Thi se, de var gaaede i Toget.

29. Uden at deres Øjne saa den Retfærdighedens Engel, som Crone havde udsendt for at „negle“ dennem.

30. Men der de kom til Roskilde, saa det sort ud.

31. Og det begav sig, at Retfærdighedens Engel, som hed Jensen, bestilte Returbilletter.

32. Og de finge Invitation til „Hotel Crone“, København.

33. Men der Riemenschneider og Salomon fornam, at deres kostelige Atrap „Hundredkronesedlen“ var opdaget, og kun førte til, at de selv blev atrapperede, finge de Mavepine, og tog paa at græde bitterligen.

34. Thi der staar skrevet: Den gaar ikke Riemenschneider. Det er udlagt: Du skal ikke tage Dit Navn forfængeligt, og bilde Dig ind, at det giver Dig Ret til at skære en bred Rem af en anden Mands Ryg.

Raketter.

I sit Foredrag i „Geografisk Selskab“ udtalte Løjtnant Hovgaard, at den Dag, „Dijmphna“ var bleven siddende fast i Isen, havde været den bedrøveligste Dag for ham paa hele Togtet. — Hvis Løjtnant Hovgaard er den højhjertede Chef, han siges at være, maa det have været ham det bitreste Øieblik efter Hjemkomsten, da „Geografisk Selskab“ i sin indbildte Fornemhed var inhumant nok til at udelukke Mandskabet fra det Gilde, der blev Officererne og den „fine Portion“ til Del.

Forleden meddelte „Aftenposten“, at en ung Kone paa kun 92 Aar var død, efter at have skænket sin Mand en Datter. Man kan vente en skøn Dag, at „Aftenposten“ tilligemed Tillæg ikke vil indeholde andet end det foregaaende Numers Trykfejl. — Dog nej, det kan man ikke vente, thi „Aftenp.“ retter ikke, den henretter kun de Nyheder, den faar fat i.

„Hamlet“, som Skuespillerne altid har haft en vis Respekt for, paa Grund af de store Evner, der udfordres til at spille Titelrollen, skal nu spilles paa Nationalteatret med E. Poulsen som Hamlet. Han har altsaa fundet ham let.

To om Budet.

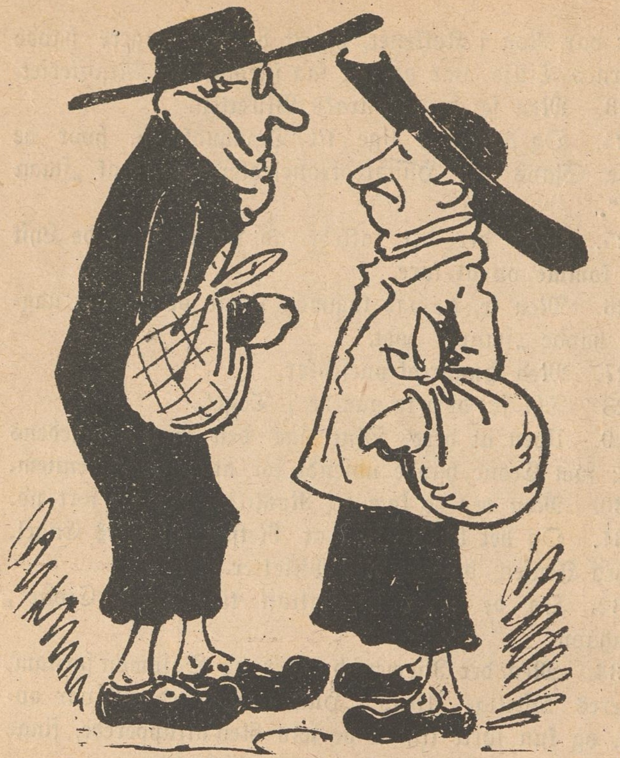

— Hvor skal Du hen, ærværdige Broder?
— Jeg agter mig til København, for Grüder er død, og jeg vil nok være hans Efterfølger.
— Saa kan vi følges ad, Broder, for jeg skal samme Vej. Lad os saa se, hvem af os der bedst kan trøste Kammerherreinden!

Juleønsker.

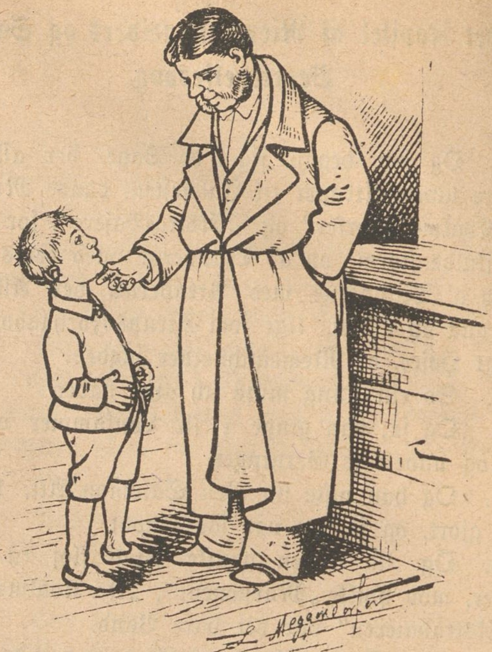

Faderen: Hvad ønsker Du Dig til Jul, lille Peter?
Peter: En Julekage.
Faderen: Og hvad mere?
Peter: To store Julekager.
Faderen: Men saameget kan Du vist ikke taale i Din lille Mave!
Peter: Saa ønsker jeg mig en Mave til!

Paa Sygestuen.

Lægen: Har Patienterne faaet den ordinerede Medicin?
Sygevogteren: Jo, Hr. Professor; paa En nær.
Lægen: Hvorledes har de Andre det?
Sygev.: De er — døde!

Paa Juleballet.

Fætter Anton (meget nærsynet) er saa uheldig at træde sin Kusine paa Foden: Aa, om Forladelse, kære Kusine! Jeg be'er Dig, Du kan jo tage det for et ømt Haandtryk!

Det kommer nok.

Hans: Vel Di' Skorstien trækk?
Peer: Næ, enno har 'en ett' vill, men a tænker te naar æ Røg bliver vant te' aa go derop, saa goer 'et nok.

Før og nu.
En Hverdagshistorie.

I.

Hvem var det, som trygt i min Favn
Gav mig det kæreste Navn,
Som hvisked' saa ømt, og som Tys!
Gav mig de hedeste Kys?
Min Forlovede.

II.

Hvem er det, som skælder og smælder,
Og som, naar det gælder,
Erklærer Krig, og med voldsom Kraft
Bruger sit Kosteskaft?
Min Kone.

Da Petersen kom hjem fra Kasinomødet.

— Hvad er Klokken, Petersen? — Ikke saa mange, siger Du. Hør, jeg vil nok bede Dig om et ordenlig Svar, det er vel det mindste man kan forlange, naar man maa ligge her og vente, til det behager Herren at komme hjem langt ud paa Natten, men vil Du forresten vide, hvad Klokken er, saa gaar den til Et. Jo, Du kan tro, jeg har holdt Øje med Uhret, lige fra den var 10, for jeg havde nok Lyst til at se, om det Møde blev lige saa langvarigt som de andre, Du render til. — Det var et meget vigtigt Møde, vil Du lade mig vide. Ja, det siger Du altid, men vor Herre maa vide, hvad I vrøvle om og hvad I foretager Jer, for saadan er det nu gaaet Aar ud og Aar ind med Møder og Møder uden Ende. Hvad blev der saa forhandlet i Aften? — Det kan jeg læse i Avisen i Morgen, siger Du. Uh, hvor Du er tvær, Petersen! Er det nu et Svar at gi'e Din Kone? Som om vi Kvinder slet ingen Mening har, og som om vi ikke har Interesse af at vide, hvad der foregaar i Politiken! Og saa bilder Du mig ind, at Du kæmper for Kvindens Ligeberettigelse — jo, Du er en dejlig Fyr! Men nu vil jeg ha'e at vide, hvad I har disputeret om til Klokken over 12 om Natten, hører Du? — Det kan Du ikke saadan forklare, siger Du. Ih, Du Fredsens Gud! Hvad har Du da bestilt, medens der blev holdt Taler? Du har formodenlig sat og snorket! — Har Du ikke? Ja, saa har Du naturligvis været nede i Tunnelen og pimpet Baiersk Øl hele Tiden, for Du maa da ellers ikke bilde mig ind, at Du slet ikke kan huske en Smule, af hvad der blev talt. — Du kunde slet ikke komme ind til Mødet, siger Du, og hele Amaliegade var sort af Mennesker, siger Du. Aa, jeg arme ulykkelige Kone! Jeg er vist allerede sort af Sorg og Græmmelse over Dit Uhyre af Mand, som jeg har at trækkes med! Men naar Du slet ikke har været med til Mødet, hvor i Alverden har Du da været henne, Dit Afskum? Naa, jeg siger ikke mere; det har rigtig været Steg for Dig, at staa der i Trængselen og lunke Dig op ad nogle Flaner, som altid er til Stede ved saadanne Lejligheder, fordi der er Skarnsfruentimmer nok, som bare gaar ud paa, at forføre Mandfolkene og trække dem fra Hus og Hjem. — Du gik bare ned og drak en Bajer med Svendsen, siger Du. Ja, vist saa, og det var just paa det rigtige Strøg, hvor Du har Dine Bekendtskaber fra gammel Tid! Uh! Jeg kunde kradse Øjnene ud paa Dig, Dit væmmelige Asen, naar jeg tænker paa, hvordan Du gaar og smisker for Alle og Enhver, naar Du er ude, men hjemme er Du en rigtig Tværdriver. Men kunde I da ikke faa afpimpet førend den var over 12? — I gik ned paa Gammel Holm, for at se Falskmøntnerens Kælder, siger Du. Gud bevare mig vel, Petersen, hvor Du dog er letsindig! Hvad ligner nu det, at Du som en gift Mand blander Dig ind i slige Historier? Du, som skal have Næsen i al Ting, kunde jo resikere at blive arresteret som Medvider og blive sat i Brummen, og faa Spændetrøje paa, og her ligger jeg stakkels forladte Sjæl og venter og venter, og aner ikke det ringeste — aa! Gud — nej — jeg kan ikke holde det Liv ud! Hører Du, Petersen! Nej — vil man se! Han snorker virkelig! Han har ingen Samvittighed — men vent Du til i Morgen, min Ven, saa skal Du faa min Mund at høre, fordi — Du har staaet derude i Amaliegade og lunket Dig op ad disse hersens — mens jeg ligger her og — (snorker).

Raketter.

Karl Ploug møder i Aar med en Samling Digte, i hvilken Anledning den lille Højretrompeter „Avisen" støder voldsomt i Luren, og udbasuner Plougs Konge- og Fædrelandssange. Digte, som efterfølgende, der bragtes til Torvet af Ploug i hans yngre Dage, har den ungdommelige estrupske Gangerpilt ikke faaet de smaa Øjne aabnede for. Fædrelandet af 28de Oktober 1841 havde blandt „Upolitiske Viser" følgende „Vægtersang":

Højt galed' Hanen over By:
Hver, som har hvilt i Søvnens Arm,
Sig rejse nu med styrket Barm,
Thi Natten svandt for Morgengry.

Den Vægter raaber til hver Kant:
Nu frisk og munter En og Hver,
Jeg kan alt øjne Dagens Skær.
Vaagn op! Vaagn op! Nu Natten svandt.

Da stod man op paa mangt et Sted;
I Gryden blev hver Hane slængt,
Og Vægteren i Hast blev hængt, —
Saa sov man atter ind i Fred.

Hvo*) varsler os nu Klokkens Slag?
Hvo vækker os af Søvnens Nød
Igen til Friheds Morgenrød? —
Vi sove bort den lange Dag.

For de 110,000 Kr. har „Avisen" blandt Andet andet anskaffet sig en hel Del Jernstænger med Flag, hvorpaa er malet „Avisen 3 Øre". Stængerne uddeles vistnok til de Sælgekoner, der „gør" i „Avisen", og ligner akkurat de Stænger, hvorpaa Fiskerkonerne ved Gl. Strand har deres respektive Navne. — Mon denne Lighed i Reklamemidlerne bebuder, at Bladet skal holdes i den gammelstrandske Tone?

*) Ikke Carl Ploug.

Ny Dekorationsvise.

Mel.: Enhver som har traadt sine Børnesko.

Nu har vi den dejlige Juletid,
Sig fryder den hele Nation,
Naturen sig smykker med største Flid,
I vinterlig Dekoration.
De Handlende kappes i alle Fag,
At pynte hvert Vindu med største Smag.
:,: Med Julepresenter,
Som straaler og pranger,
De laver en Dekoration. :,:

Hr. Hovgaard har atter vendt Næsen hjem,
Og det uagtet man sa'e,
At Kulden deroppe, den var saa slem,
At Næsen var nær frossen a';
Men nu skal han ha'e det saa lunt og godt,
Og spise til Middag paa Kongens Slot,
:,: Og ovenpaa „Isen",
Som Slutning paa Visen,
Han faar nok en Dekoration. :,:

Kasinos Theater i al sin Glans,
Fornylig har staaet for Fal-
lesen, som en „Spurv udi Tranedans",
O-da! — var den rigtignok gal!
Men endnu galere vistnok det bli'er,
Naar — „Lad os skilles" — Hr. Andersen gi'er.
:,: Naar bort han drager,
Og med sig tager
Hver eneste Dekoration. :,:

I „83", som nu snart er forbi,
Er meget vidunderligt sket,
Vort kære retfærdige Politi
Har været i Aktivitet.
Men navnlig naar løs det med Staven gik,
Naar Højre i Løndom drev Politik,
:,: Med Staven de smører
I alle Kulører,
Paa Ryggen en Dekoration. :,:

Snart har vi den dejlige Nytaarstid,
Sig fryder den hele Nation,
Noblessen er voldsom loyal og blid,
Gør Alt for en Dekoration.
Paa Slottet de møder til Kur parat,
Og Kuren den viser sig tidt probat.
:,: Thi de Nikkedukker,
Som sletikke mukker,
De faar straks en Dekoration. :,:

Raket.

Blandt de mange „Anbefalinger" for den „Johann Hoffske Maltekstrakt" læses:

„Haardt angrebet efter Barselseng og efter at have forsøgt Meget, købte jeg, ifølge Distriktslæge, Dr. Vedels, Anvisning, til min Hustru den Johann Hoffske Maltekstrakt, med hvilken vi til min store Glæde opnaaede, at hun genvandt sit tidligere Helbred.

Helstrup ved Herning.

Jens Jensen,
Gaardejer.

— Desværre faar man ikke at vide, om den stakkels Gaardejer er bleven helbredet efter at være „haardt angrebet efter Barselseng".

(Fra Gaden.) C.: Hvorledes gaar det med Deres Frøken Datters Forlovelse?

D.: Den er ophævet for længe siden.

C.: Men Herregud! Hvorfor?

D.: Ganske simpelt — de unge Folk har giftet sig.

Korrespondance.

Tjenestepigerne A. R. og R. H. maa give os nøjere Underretning, før vi sér os i Stand til at optage Noget om den i høj Grad umenneskelige Adfærd, en Fru Glahn skal have udvist under det Ulykkestilfælde, der omtales.

M. A. J. Den kulrede Skolelærer i Ibsker Sogn paa Bornholm, der formener, at det kun er „stygge Mennesker", der holder „Ravnen", skal vi tage under Behandling, naar De kan sende os nærmere Oplysninger om ham.

Libertas. For alvorligt.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen"

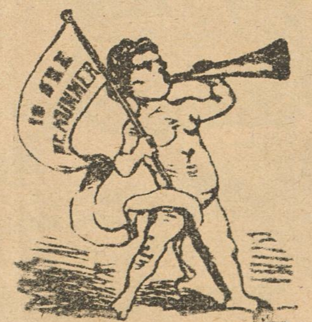

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger til indenbyes Abonnenter 7. Ark af „Kaspar Hauser".

Proletarfamiliens Jul.

Husværten: „Naa, kom nu lidt muntert med Mønten frem,
I skylder for flere Uger!
Hver Øre, forstaar I, vil jeg ha'e hjem,
I ellers til Jul dem bruger!

Der skulde vel steges og brases op,
Og pimpes, — jo jeg forstaar 'et!
Men Fanden regere Jer dovne Krop,
Hvis ikke nu straks jeg faar 'et!"

Familiefaderen:
„Jeg har ej en Øre, saa tro mig nu,
Og hav dog Medynk med Taaren!"

Husv.: „Aa, Sludder, nu skal I paa Timen sgu
Her ud, og paa Fattiggaar'en!"

N. Cohens Tryk. Kjøbenhavn

Ansvarhavende Redaktør H. Wiegell.

No. 52 | Söndag den 30de December. | 1883.

Fra Klubbens Julegilde.

Formanden: Men det blev jo vedtaget, at hvert Medlem skulde bringe Noget med til Gildet. Hvad har De da medbragt, Hr. Kammerraad?
Kammerraaden: Mine to Drenge!

Nytaarsønsker og Raad.

Til forhenv. Borgmester Fenger.

Da for Kristensen Du Ærter klared'
Hjalp Dig Henrichsen, som trofast Ven.
Til Din Ros han talte højt i Salen;
Tænkte vel: „Det kommer nok igen." —
Da han ligger nu saa tyst paa Halen,
Ved hans Grav Du smukt bør holde Talen,
Det er Gangen jo hos — „Ringens" Mænd.

Til Højesteretsadvokat Nellemann,
(eventuel Formand i Borgerrepræsentationen.)

Nellemann! Skjult ligger Dine Veje.
Vis os, at Du ej er bidstrupgal,
At Du ej vil Herforths Ønsker pleje,
Om en evig Ædekapital.
Led ham bort fra gyldne Drømmeveje
Om det dyrebare Gildeleje.

Til Professor Matzen.

Man si'er, at Du, Fortolkeren,
Er nu „Avisens" Rejersen.
Slaa kun en Streg helt over den,
Saa skal vi se, vor bedste Ven,
At glemme Dine gale — —

Til Holger Drachmann.

Hvem kan finde Drachmann? lyder nu. —
„Over Skyer blaa" Du er tilstede,
Flyer til Jorden vi, da er Du dér,
Romantikens, Realismens Hær,
Jager Du fra Sorrig og til Glæde.
En Gang sang Du med os bravt og vel,
Men saa kom den slemme Digtergage.
Hold nu op med al den Krambolage,
Se dog, om Du finde kan Dig sel'.

Til Dr. spek. Hejmann.

Du for en Ordens Skyld Dit Kors maa bære,
Og være Digter. Naa, det kan nok være! —
Et Hundred' Kroner gav til Jul Du hen,
Men piner hver Dag Dine Arbejdsmænd.
Du maa gi'e mere, allerbedste Ven,
Naar Du vil spille Brygger Jakobsen.

Til Neumann.

Føj Mand! Neumann, sløj man finder
„Sprøjten", som Du pynter paa.
Hvis ej Skrivekrampe binder
Dig, saa se Du snart forsvinder,
Inden Du forskriver Dig,
Mens man halvt tilgiver Dig.

Til Erik Bøgh og Biskop Martensen.

Erik Bøgh har skrevet lidt
Om Sandheden paa Vandring. —
Hos Martensen og Bøgh den tidt
Har mærket til Forandring.
I smed Grevinden op og ned,
I Sandheds Navn, forstaar sig.
Ved sligt i Alles Gunst, I véd,
Man ynkeligt forslaar sig. —
Men hør, I to forslagne Mænd:
Hold end'lig bedre Hus med den,
Naar I den sér paa Vandring.

Til Herredsfoged Muus.

Døm dog bare efter Landets Love;
Syn's Du mulig de er sløje nok,
Og paa Revision vil dristig vove —
Ak, da er der Love skam i Flok.
— Men hvis Du dem kender ej tilfulde,
Du herefter dem studere skulde,
Læs dog først den lille Lovsang her.

Til „Geografisk Selskab".

I, som Hovgaards Mænd bød med til Gilde,
Skønt I Ingenting dem give vilde, —
Vid, at om paa Vilde end de stødte,
De paa Rejsen ej et Selskab mødte,
Der var halvt saa sløjt, som Jeres her.

Til Politibetjent Vind i Korsør.

I Korsør gik Du og slog paa Tromme,
Naar der var Avktion og andet Sligt,
Du gad ikke staa med Folk og brumme,
Du slog væk. Ja, det var jo din Pligt. —
Da Du sad hos „Friis" og fik Dit „Slag",
Aned' man ej, hvad et Bryst kan rumme,
Hvor loyal Du var. Uf, Folk er dumme! —
Husk, nu maa Du dobbelt Ryggen krumme,
Nu Du faaet har vort Højres Trøst,
Dannebrog paa Dit ædle Bryst.

Til Smed Vejle,
(som smed Adressemanden Westengaard ned ad Trapperne.)

Se, det Slags Smideri, som Dit, det kaster Intet a' sig,
Man bør slet ikke gaa saa vidt, bør lidt i Vare ta'e sig.
Husk paa, man sætter voldsom Pris
Paa Højremænd, — naturligvis,
Der er saa faa tilbage!

Til Karl Gjellerup.

Ved Dine Vers paa „Ryssensten" jeg tænkte: „Mon de ta'er ham?
Og sender til Siberien ham. Det var dog Skam!"
Men da Du nu foruden Mén er her igen paa sunde Bén,
Saa tænker jeg og mangen En: Godt, at igen vi har ham!

Kaffesladder.

Md. Skade: Nej, det var da en dejlig Julekage! Hvor har De købt den, kære Madam Stork?

Md. Stork: Den fik jeg saamæn hos min Høker, maa De vide, hvor jeg bare saadan køber lidt Smaating som Fløde og Brød og hvad det ellers kan være i en snever Vending, for Smør og Ost kan det nu ikke nytte at købe dér, for Manden kan ikke lugte, skal jeg sige Dem, og forstaar sig lige saa lidt paa Smør, som Scavenius paa Undervisningsvæsenet, og Konen er ikke den, der skal tage et raaddent Æg igen, naar man først har betalt det i dyre Domme, saadan maa De vide, købte jeg nogle knækkede Æg hos denne hersens Lars Lejsen, og der var saamæn ikke flere end tre, der duede, Resten var pilraadne, men De skal saamæn ikke tro, at Konen vilde bytte dem, saa for den Sags Skyld var den Smule Julekage surt fortjent, og ikke mere end deres Pligt. Men, sig mig, har de egenlig Lov at sælge raadne Æg til Folk.

Md. Skade: Ja, det er ikke godt at vide, hvad der er Lov og hvad der ikke er det, men naar selve mange af Lovene i denne gudsjammerlige Verden er raadne, hvorfor skulde Æggene saa ikke være det. De, min Gode, fik dog en Julekage, men hvad faar Andre, som alligevel maa tage de raadne Æg for gode Vare? Lovene er jo ogsaa en Slags Æg, som Lovgiverne ruger ud, men vis mig en Lov, som ikke har et eller andet Knæk, og har den det ikke fra Fødselen, gives der altid Folk, som nok skal sørge for at den faar sit Knæk, naar de begynder med deres Fortolkningskunster.

Md. Stork: Der er noget Muggent ved det Hele, skal jeg sige Dem. Hvad ligner nu det, at Forstanderen paa Kommunehospitalet vil have bevilget Penge af Kommunens Kasse, for at Hospitalets Reservelæger og Kandidater kan paa Vagtdagene være fri for Hospitalsmaden, og faa hentet deres Middagsmad ude fra Byen? Der maa jo altsaa være Noget i Vejen med Hospitalsmaden. Men naar den ikke er er god nok til de Sunde, hvor kan de saa proppe den i de Syge? Enten er Maden god, og kan spises af Enhver, eller ogsaa er den slet, men saa skal de la'e være at køre den i Patjenterne, der jo maa tabe hele Appetiten, naar de hører, at deres egne Læger ikke gider ha'e den Mad, som de Syge er nødt til at nøjes med, fordi Kommunen begribeligvis ikke bevilger Penge til, at alle Patjenterne ogsaa kan „ta'e Maden ude", for hvad blev der saa af de 5000 Kroner, som Borgerrepræsentanterne skal gøre Gilde for, naar de en Gang vil gøre sig en glad Aften, og drikke Skatteydernes Skaal — paa disses Regning. Men dettehersens med Maden kan jeg ikke saa i mit Hoved, med mindre at den skulde være saa kraftig, at Reservelægerne og Kandidaterne ikke kan taale den i deres Mave, og det var jo ogsaa slemt, hvis de gik derinde og blev saa tykke og fede af al den gode Mad, at de ikke kunde komme ud af Porten igen. Men hør, siden vi taler om Hospitaler, hvad siger De saa om Krigsministeren, der gav 100 Kroner til Garnisonshospitalet og 50 Kr. til hvert af de øvrige Militærsygehuse i hele Landet, bare for at de syge Soldater ogsaa kunde holde „Glædelig Jul"! De fik baade Chokolade og Julekage.

Md. Skade: Hm — ja véd De hvad, min Kære, det er i Grunden løjerligt at tænke sig, men det skal aldrig slaa fejl, at Autoriteternes og de Stores „Humanitet" kommer altid bag efter, lige som tyndt Øl. Rundtomkring paa de forskellige militære Sygehuse ligger der vel altid nogle Stakler, som lider under Følgerne af en eller anden Foresats mer eller mindre direkte udviste Brutalitet og Hensynsløshed, eller som er bleven Ofre for en eller anden ubegribelig Befalings Konsekvenser. Hvorledes kan nu noget Menneske bilde sig ind, at disse syge Menneskers Tilstand bliver lindret ved en Sjat Chokolade og en Bid Julekage? Lidt mere Humanitet i rette Tid, og en lidt mindre meningsløs „Løben rundt" vilde uden Tvivl være Soldaterne nok saa kærkommen, og vilde skabe færre Patjenter. Jeg har nok kendt Folk, som man saa at sige kunde købe for en Kop Kaffe og en Bolle, men jeg gad se den Soldat, der sér mildere paa Militærvæsenet, fordi man, naar han i dettes Tjeneste er kastet paa Sygelejet, ønsker ham „Glædelig Jul" med Chokolade og Julekage. Det lyder jo næsten som Ironi! Jeg tvivler ikke om Ministerens gode Hensigt, men dette hans Skud kan ikke markeres som en „Træffer" — det var en „Forbier", som Skade sa'e, da Estrup fyrede Nødskud paa Skydebanen, hvor de nok sommetider kan skyde Papegøjen, men de fleste Gange naar de ikke længere end til at „kvæle Abekatten", og saadan gik det nok ogsaa den Aften, for ellers havde Estrup vel ikke raabt saa stærkt paa at sætte Ryg mod Ryg „inden det blev forsilde", hvoraf man kan slutte sig til, at de har været lige ved at dratte omkuld Allesammen. Men nu vil jeg ønske Dem et glædeligt Nytaar, som er et Skudaar, og Tak for det gamle, som der forresten ikke var meget ved, for nu maa jeg skynde mig hjem; jeg skal ud og snuse mig en ny Urtekræmmer op, for den gamle er jeg færdig med, skal jeg sige Dem; — ja, det vil sige den ene, for den anden var meget flink, Gudbevares! det maa jeg ikke sige Andet. „Vær's'artig, lille Fru Skade! Og en glædelig Jul! Be'er at hilse hjemme!

Ren Besked.

Tyskland: Hør, Gamle, hvad er nu det for Kunster, at Du vil berøve mig den hemmelige Afstemning?

Bismarck: Jeg kan ikke finde mig i, at der skal være nogen Hemmelighed mellem os To.

Tyskland: Godt. Saa erklærer jeg offenligt, at jeg hverken vil eje eller ha'e Dig, og saa faar Du Løbepas!

Et lille Vink.

Gæsten: Hvorfor bringer De mig to Glas Sherry? Jeg har jo kun forlangt ét.

Opv.: Jo, for jeg vilde gerne gi'e Herren et lille Vink, om at De glemte at betale de to Glas, De fik i Gaar.

Efter Bordet.

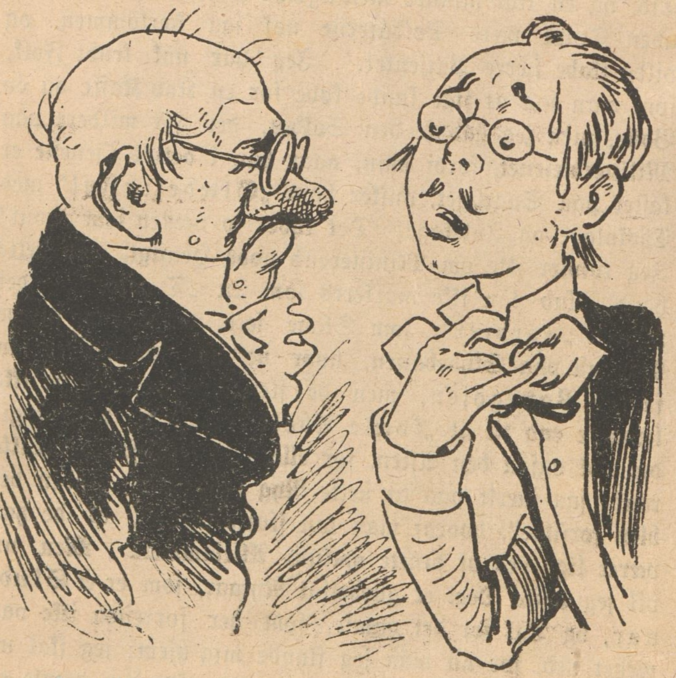

Justitsraaden: Hvad er der i Vejen med Dem, Hr. Baron? Er De daarlig?

Baronen: Aa, det er den Torsk! Jeg forsikrer Dem, Hr. Justitsraad, jeg kan ikke taale at se Torsk!

Justitsraaden: Hm! — Ja, saadan gaar det; — Frænde er Frænde værst!

Uventet Vidnesbyrd.

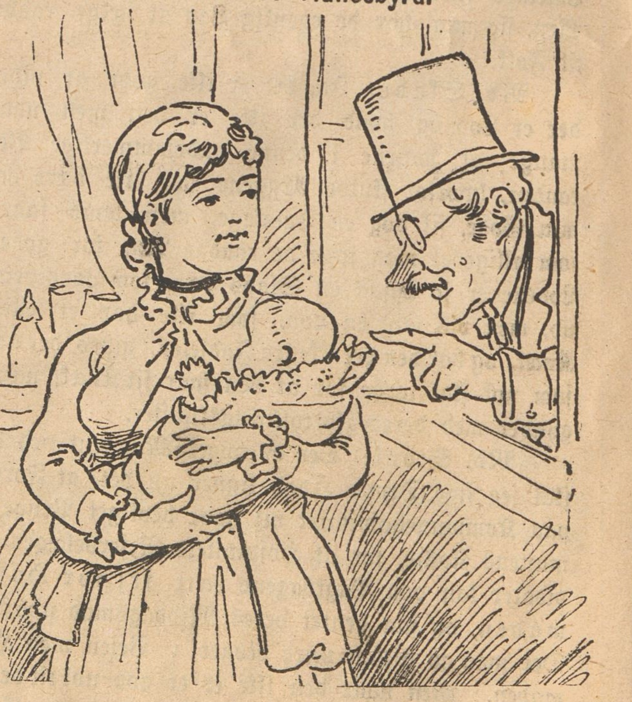

Herren (ind ad Vinduet): Med Forlov, faar den Lille Flaske?

Pigen: Jo, — hvorfor spørger De om det?

Herren: Jo, for det minder mig om min Barndom. Jeg fik nemlig ogsaa Flaske, men jeg vilde ikke slippe den igen. Aa, den Flaske glemmer jeg aldrig!

Pigen: Nej, det kan man saamæn se paa Deres Næse!

„O, Ægtestand, o kære Ægtestand" etc.

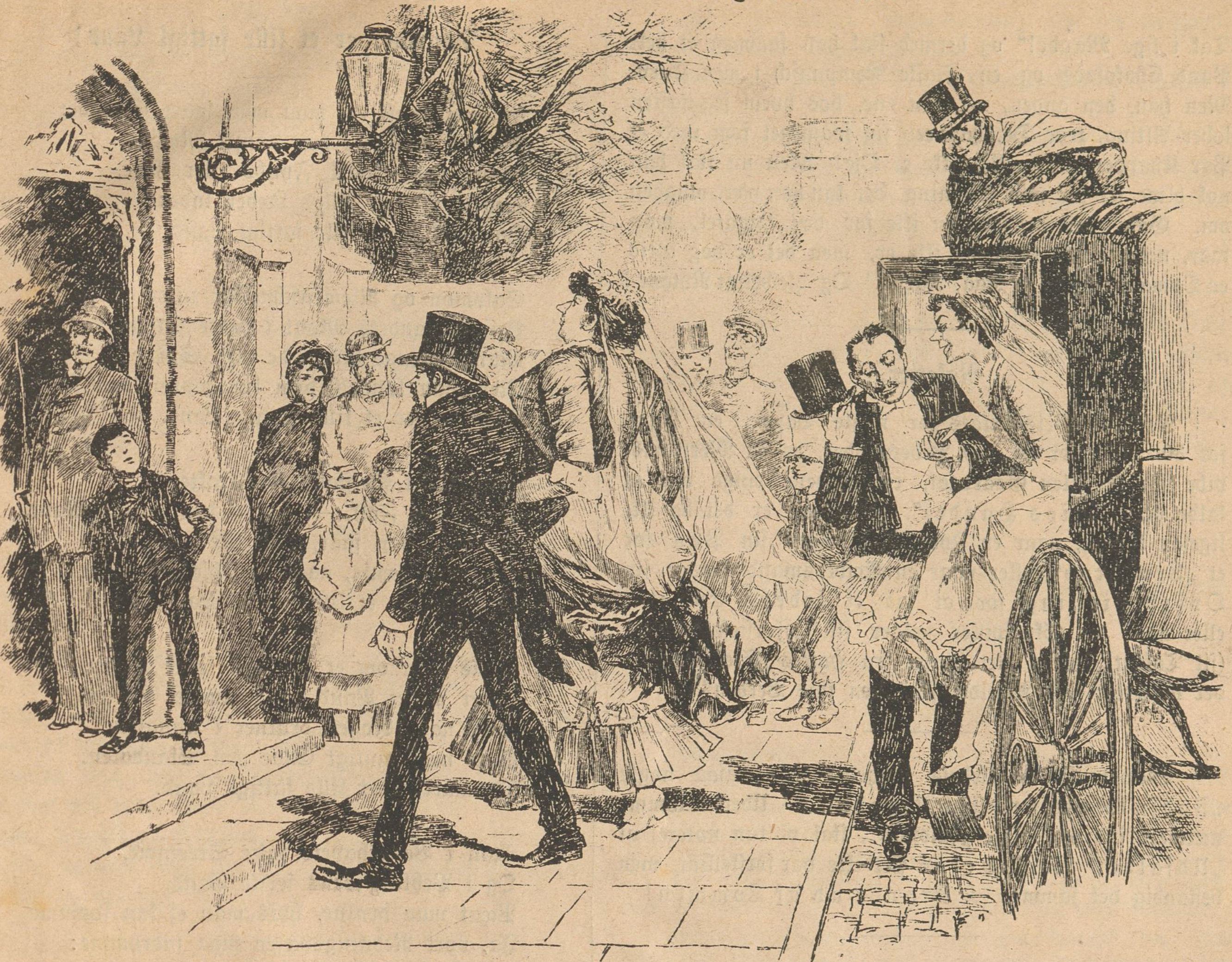

1. Tilskuer: Der har vi nok den vordende Ægtemand.

2. ditto: Snak. Det er slet ikke ham der skal giftes, — det er Bruden. Han gaar bare med for et Syns Skyld.

Juleløjer.

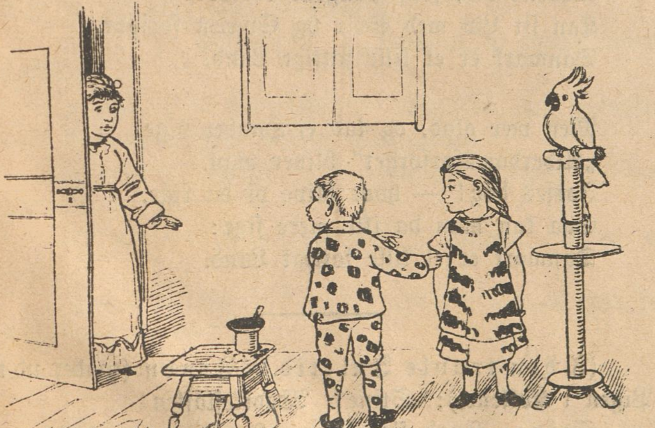

Moderen: Meu Børn, hvad er det dog, I bestiller?

Peter: Værs'go', træd indenfor, Mo'er! Vi leger Menageri. Lise er den stribede Zebra, og jeg er den plettede Tiger!

Urimelige Ønsker.

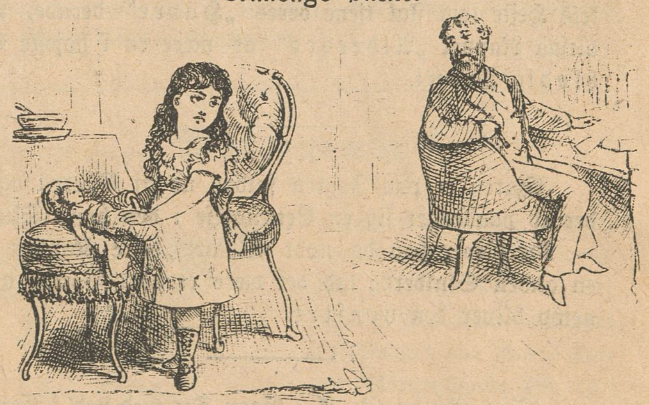

Faderen: Lad mig nu se, lille Betty, at Du i det nye Aar sidder pænt ved Bordet, spiser Din Mad smukt, ikke snakker formeget naar voksne Folk tale, læser flittigt, og i det Hele opfører Dig som en artig lille Pige.

Betty: Men, Fader! Du har virkelig altfor mange urimelige Ønsker. Hvor kan Du nu tro, at Alt det kan gaa i Opfyldelse!

Tak i lige Maade!" og dermed stak han saamæn et helt Pund Chokolade og en Flaske Rompunsch i min Kurv. Men han, den anden, nej, den ene, hos hvem jeg næsten køber Alting, tror De, han rev sig saameget som med et Par Knappenaale? Nej, ikke et Øje! Men nu skal han nok blive fri for min Søgning, det kan han være muggen om. Gud! det er saamæn ikke for den Bagatel, man faar, nej det véd Gud det ikke er, men det er dog altid en Opmærksomhed. — Naa, Farvel! Og glædeligt Nytaar!

Raketter.

Naar en Gris sælges for nogle Bajere, en Hund for 300 Kringler og 100 Pebernødder, og en Merskumspibe for 28 Alen Gaardaal, er Bladene enige om at kalde det „kuriøs Handel". — Men er det da ikke ligesaa kuriøst, naar en Journalist sælger sin Pen for et „Levebrød", eller naar en Embedsmand sælger sin Overbevisning for at faa et federe Embede, eller naar en Skuespiller sælger sin „Førstefødselsret" (sit Talent) for en Ret Linser fra Højres „Stegekælder", der beværter med Affaldet fra „den fine Verden"?

Blandt Julemarkedets Nyheder var ogsaa nogle „Indfald med forskelligt Udfald". — Uden at komme nærmere ind paa disse „Indfald", skal vi kun notere, at „Udfaldet" for Køberne slet ikke var forskelligt, men bestandig det samme: 2 Kroner ud af Lommen!

En Dyrlæge henleder Politiets Opmærksomhed paa det Dyrplageri, som gaar i Svang ved Aldersros Teglværk, og nævner et Eksempel paa, at en Hest styrtede, som Følge af Overanstrængelse. — For de stakkels Heste som skal tjene deres „Havre" derude, synes altsaa Navnet „Aldersro" at være en i højeste Grad blodig Ironi.

Czaren er paa Jagten falden ud af Slæden og har derved paadraget sig en Betændelse i den højre Skulder. — Nu bliver han da nødt til at „bære Kappen paa en anden Skulder"; lad det være et godt Varsel, at det netop bliver den venstre.

(Fra Gaden.) A.: Gaar Du med ned i Centralhallen?

B.: Nej, Tak! — jeg har mit Skind kærere.

A.: Hvad vil det sige?

B.: Er Du gal? — Der er jo Bock Bier!

Danmark er et lille fattigt Land!

At man dansk er, maa man snart fortryde;
Thi saa fattig er den danske Mand.
Spørg hver Lollik, Fynbo eller Jyde,
Svaret vil fra Alles Læber lyde:
Danmark er et lille fattigt Land.

Salomon og Riemenschneider vilde
Bringe Landets Mønt i bedre Stand,
Mange Penge laved' de med Snille,
Men man lønned' dem kun saare ilde.
Danmark er et lille fattigt Land.

„Geografisk Selskab" flot trakterer
Hovgaards Folk, — dog ej den menig Mand;
Foredrag han faar, men ikke mere,
Han maa tænke, naar han hjem spaserer:
Danmark er et lille fattigt Land.

Mens man om et Bolværk fører Talen,
Løber meget Vand til „Gammel Strand".
Først naar Nogen drukner i Kanalen,
Faar man muligt Ende paa Skandalen.
Danmark er et lille fattigt Land.

Man i Vesterhavets salte Strømme,
Og i Pebling'søens ferske Vand,
Pænt maa drukne, hvis man ej kan svømme.
Ja, vort Redningsvæsen maa indrømme:
Danmark er et lille fattigt Land.

De, som næsten slider sig til Døde,
Nøjes med det tørre Brød og Vand,
Medens de, som Pengene bortøde,
Kan sit Liv med Svir og Sværm forsøde.
Danmark er et lille fattigt Land.

Men vær glad, og lad ej Haabet vige,
„Alderdomsforsørget" bliver man.
Jøsses dog! — hvor blive vi da rige,
Saa kan man da ikke mere sige:
Danmark er et lille fattigt Land.

(I den travle Juletid.) Fruen (raaber ud til Pigen i Køkkenet): Stine! Eddikeflasken!

Stine: Hvad siger Fruen?

Fruen (med Eftertryk, arrig): Ed—ikke—flasken!

Stine (stødt): Gud bevares! Nej, jeg skal saamæn ikke æde Flasken!

Raketter.

En Tandlæge søger Foreningspraksis. — Kan der virkelig tænkes en Forening med det Formaal, at lade Medlemmernes Tænder trække ud? Naar galt skulde være, kunde man da lettere tænke sig en Forening af Tandløse, der skaffede sine Medlemmer de fornødne forlorne Tyggeredskaber. En saadan Forening maatte jo være „gefundenes Fressen“ for den Søgende.

Kommunehospitalets Forstander foreslaar, at tilstaa Reservelæger og Kandidater paa Vagtdagene samt Prosektor en Pengegodtgørelse i Stedet for Mad fra Hospitalets Køkken. — Det kan man da kalde: At spytte i sin egen Kaal!

I et Avertissement i „Dags-Avisen“ erindres Husejerne om, at „nu er det den rette Aarstid til at lade Trappegangene male. Arbejdet udføres smukt og billigt etc.“ — Det er ellers noget ganske Nyt, at den mørkeste, vaade, fugtige og kolde Aarstid skulde være den „rette“ til Udførelse af Malerarbejde, der efter almindelige Begreber udføres bedst i de lyse, varme Dage, da der er fornøden Tørre i Luften. — Hvad vilde Vedkommende sige, naar en anden Mester skrev: De Husejere, der vil have deres Trappegange malede, men ikke vil give Noget for Arbejdet, kan bare komme til mig, der ikke generer mig for at ødelægge Faget for mine Kolleger og for mig selv.

I Fjeldings Efterladenskaber fandt man bl. A. en Slags Katekismus, hvori forekommer følgende Spørgsmaal og Svar:

„Hvad er en Patriot?“ „Et Menneske, der vil have en Stilling eller et Embede.“

„Hvad er Politik?“ „Kunsten, at opnaa denne Stilling.“

„Hvad er Videnskab?“ „Kunsten, at gennemskue vore Medmenneskers Fejl og Svagheder.“

„Hvad er Dyd?“ „Et taaleligt interessant Samtaleemne.“

„Hvad er Fortjeneste?“ „Penge, Rang og Kredit.“

„Hvad er Aand?“ „Et Middel til at gøre sig forhadt af Andre.“

„Næveretten“ er forældet, nu er det Fingerretten, der gælder. „Fingerfærdigheden“ og de „lange Fingre“ regere Verden.

(For Retten.) Dommeren: Er De nærmere bekendt med den Anklagede?

Vidnet: Jo. Vi har en Gang arbejdet sammen i en Bank.

Dommeren: Paa hvilken Tid var det?

Vidnet: Det var saadan omtrent Kl. 3 om Morgenen en Dag i Foraaret, da ellers ingen af Bankens Embedsmænd var til Stede.

(Literatur.) „Stakkels Plagesen med sine fem lystige Følgesvende“ er udkommet paa Bjørn Bjarnasons Forlag. Da det er en ret lystig Bog, og den unge Forfatter, Hr. Jakob Schmidts første Arbejde, vil vi anbefale den, og haabe, den smidter godt af sig.

Raket.

Forleden gik der Ild i et Skilt, der saaledes pludselig blev forvandlet til et — „Brandskilt“.

Theatrene.

Dagmartheatret holder sig i Julekarakteren og leger „Spøgelser“. Ovenpaa den Forskrækkelse faar man en lille En af „Lærken“.

Folketheatret begaar stadigvæk „den største Dumhed“, men „det betaler sig sgu godt“, hvilket ogsaa kan siges om „Han drikker“, der uden skadelige Følger kan ses af de mest totale Afholdere.

Den ældre Folkekomedie „En Synderinde“ vil blive opført med ny Rollebesætning. Frk. Lydia Sørensen skal spille Titelrollen.

Kasino gør gode Affærer med „Stegekælderen“, der i Forening med „Min egen Dreng“, kappes med „Jorden rundt“ om at holde Publikum i godt Humør.

Alle Breve og Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22. Gode Bidrag honoreres.

„Ravnen“

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Med dette Numer følger til indenbyes Abonnenter 8. Ark af „Kaspar Hauser“.

Det nye Aar.

Det nye Aar:
„A' Banen Du Gamle! Lad mig komme frem!
Jeg skal nok Ærterne klare.
Hr. Estrup med Følge jeg straks jager hjem,
Fjærner hver truende Fare.

Og Venstre skal frem paa Reformernes Vej,
Retsplejen vil jeg forbedre,
Dommervilkaarlighed taaler jeg ej,
Sligt kan kun Retten fornedre.

De Rige skal have en Formueskat - -“

Det gamle Aar:
„Ja vist! — Jo, jeg kender Visen,
Den sang ogsaa jeg, — tag Du nu kun fat!
Lad os sé, om Du vinder Prisen!“

N. Cohens Tryk. Kjöbenhavn

Ansvarhavende Redaktør H. Wiegell.